KEN

FOLLETT

O AVERE

PERICULOASĂ

KEN
FOLLETT

O AVERE PERICOLOASĂ

rao international publishing company

Traducere din limba engleza
ROXANA FLAVIA DAM

RAO International Publishing Company

septembrie 2009

PROLOG
1866

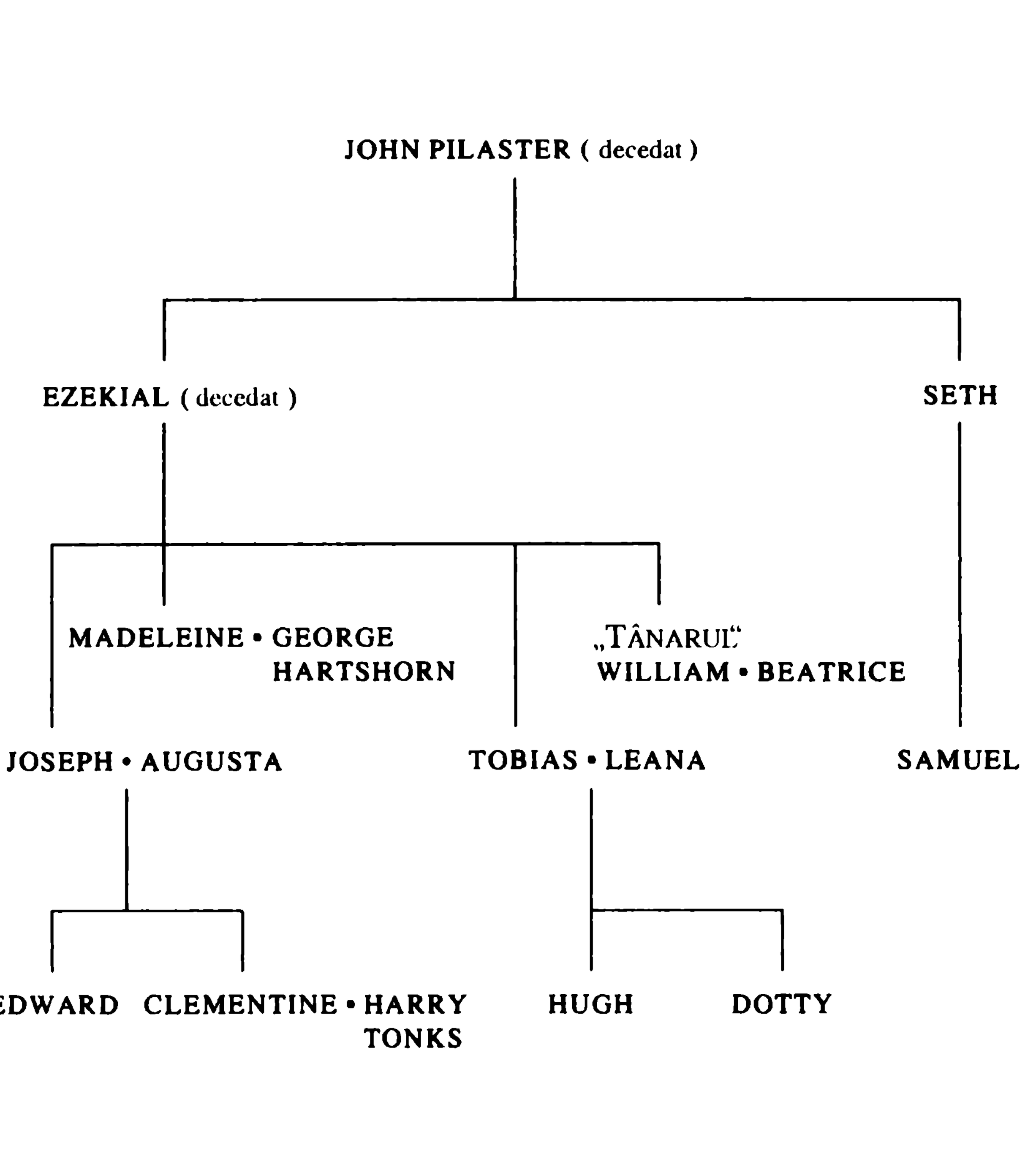
JOHN PILASTER (decedat)
EZEKIAL (decedat)
SETH
MADELEINE • GEORGE HARTSHORN
„TÂNARUL"
WILLIAM • BEATRICE
JOSEPH • AUGUSTA
TOBIAS • LEANA
SAMUEL
EDWARD
CLEMENTINE • HARRY TONKS
HUGH
DOTTY

1

În ziua în care se întâmplă tragedia, băieţii de la Şcoala Windfield fuseseră consemnaţi în camerele lor.

Era o sâmbătă călduroasă de mai şi în mod normal ar fi trebuit să-şi petreacă cu toţii după-amiaza pe terenul de sport din partea de sud, unii jucând crichet, alţii privind de pe marginea umbroasă a pădurii Bishop's Wood. Dar avusese loc o infracţiune. Se furaseră şase monede de aur din biroul domnului Offerton, profesorul de latină, şi toată şcoala era bănuită. Toţi baieţii trebuiau să rămână în camere până când făptaşul era prins.

Micky Miranda stătea la masa scrijelită cu iniţialele a generaţii de şcolari plictisiţi. Ţinea în mână o revistă oficială intitulată *Echipament de infanterie*. De obicei se uita vrăjit la gravurile cu săbii, puşti şi carabine, dar acum îi era prea cald ca să se poată concentra. La celălalt capăt al mesei, colegul său de cameră, Edward Pilaster, îşi ridică nasul dintr-un caiet de latină. Copia de la Micky traducerea unei pagini din Plutarh. Puse un deget pătat de cerneală pe pagină şi întrebă:

– Ce scrie aici?

Micky îşi îndreptă privirea spre locul indicat.

– Decapitat, spuse el. E la fel ca în latină, *decapitare*.

Latina nu i se părea grea lui Micky, poate şi pentru că multe cuvinte erau asemănătoare în spaniolă, care era limba lui maternă.

Stiloul lui Edward îşi reluă scârţâitul. Micky se ridică neliniştit şi se îndreptă către fereastră. Nici o adiere. Privi cu

jind peste curtea grajdului, înspre pădure. La nord de Bishop's Wood era un lac umbrit, format într-o carieră dezafectată. Apa era rece şi adâncă...

– Hai la scaldă, spuse Micky brusc.

– N-avem voie, răspunse Edward.

– Am putea ieşi prin sinagogă.

„Sinagoga" era camera de alături, în care locuiau trei băieţi evrei. Şcoala Windfield avea o atitudine liberală în predarea teologiei şi era tolerantă faţă de diferenţele de religie, fapt pentru care era agreată în egală măsură de părinţi evrei, de familia metodistă din care provenea Edward, precum şi de tatăl lui Micky Miranda, care era catolic. Dar în ciuda poziţiei oficiale a şcolii, băieţii evrei tot erau prigoniţi în fel şi chip. Micky continuă:

– Putem ieşi pe fereastra lor şi ateriza pe acoperişul spălătoriei, după care coborâm prin spatele grajdului şi ne strecurăm în pădure.

Edward părea speriat.

– Dacă te prinde, o încasezi cu Dungata.

Dungata era bastonul de frasin mânuit de directorul şcolii, domnul Poleson. Pedeapsa pentru fuga din detenţie erau douăsprezece lovituri cumplite. Micky fusese pedepsit într-o zi de domnul Poleson pentru că jucase jocuri de noroc şi încă îl mai treceau fiorii când se gândea la acea zi. Dar posibilitatea de a fi prinşi era mică, iar ideea de a se dezbrăca şi de a intra gol în baltă era atât de ademenitoare, încât Micky aproape că simţea apa rece prelingându-i-se pe pielea goală.

Se uită la colegul său de cameră. Edward nu era simpatizat în şcoală – era prea leneş pentru a învăţa bine, prea greoi pentru a fi bun la sport şi prea egoist pentru a-şi face mulţi prieteni. Micky era singurul prieten al lui Edward, şi de aceea lui Edward nu-i plăcea când Micky îşi petrecea timpul cu alţi băieţi.

– Mă duc să văd dacă nu vrea să vină Pilkington, spuse Micky şi se îndreptă spre uşă.

– Stai, nu te duce, spuse Edward neliniştit.

– De ce să nu mă duc?! răspunse Micky. Ţie ţi-e prea frică.

– Nu mi-e frică, spuse Edward neconvingător. Dar trebuie să-mi termin tema la latină.

– Păi termin-o în timp ce eu merg la scăldat cu Pilkington.

Pentru o clipă, Edward afişă o figură de neînduplecat, după care se dădu bătut.

– Bine, hai că vin, spuse el mai mult de nevoie.

Micky deschise uşa. Din clădire se auzea un murmur înăbuşit, dar nici un profesor nu se vedea la orizont. Micky o zbughi în camera alăturată. Edward îl urmă.

– Salutare, iudeilor, spuse Micky.

Doi dintre băieţi jucau cărţi la masă. Îşi ridicară privirile o clipă şi-şi văzură de joc fără nici o vorbă. Cel de-al treilea, Fatty Greenbourne[1], mânca o prăjitură. Maică-sa îi trimitea mereu pachete cu mâncare.

– Hai, salut! spuse el prietenos. Vreţi nişte prăjitură?

– Ce Dumnezeu, Fatty, mănânci ca un purcel, replică Micky.

Fatty ridică din umeri şi continuă să îndese în el prăjitură. Era des ţinta zeflemelelor, fiind şi gras, şi evreu, dar nimic nu părea să-l afecteze. Se spunea că taică-său era cel mai bogat om din lume, şi poate că de aceea nu-i păsa de batjocuri, gândea Micky.

Micky se îndreptă spre fereastră, o deschise şi privi roată. Curtea grajdurilor era pustie. Fatty întrebă:

– Ce faceţi, băieţi?

– Mergem la scăldat, spuse Micky.

– O s-o încasaţi.

Edward spuse scâncit:

– Ştiu.

Micky se sui pe pervaz, se lăsă pe burtă, se răsuci şi se lăsă în jos câţiva centimetri, până atinse cu picioarele acoperişul spălătoriei. I se păru că aude pârâind o placă de ardezie,

---

[1] *Fatty* – „durduliu“, în limba engleză, în original.

dar acoperişul rezistă sub greutate. Privi în sus şi îl văzu pe Edward uitându-se în jos îngrijorat.

– Hai! spuse Micky.

Se târî pe acoperiş şi coborî pe un burlan până jos. Peste un minut, Edward aterizează lângă el.

Micky se uită pe furiş pe după colţul spălătoriei. Nu se vedea nimeni. Fără a sta pe gânduri, o luă la goană prin curtea grajdului către pădure. Alergă printre copaci până când consideră că nu mai poate fi văzut din clădirile şcolii, apoi se opri ca să se odihnească. Edward apăru şi el.

– Am reuşit! exclamă Micky. Nu ne-a văzut nimeni.

– Probabil o să ne prindă la întoarcere, se posomorî Edward.

Micky zâmbi. Edward arăta ca un englez adevărat, cu păr blond şi lins, ochi albaştri şi un nas ca o lamă lată de cuţit. Era un băiat înalt, cu umeri laţi – puternic, dar stângaci. N-avea nici un pic de gust, iar hainele stăteau lălâi pe el. Edward era de vârsta lui Micky – şaisprezece ani –, dar cei doi erau foarte diferiţi: Micky avea părul negru şi creţ şi ochi negri, era preocupat de înfăţişarea lui şi nu suporta să fie neîngrijit sau murdar.

– Ai încredere în mine, Pilaster, spuse Micky. N-am eu întotdeauna grijă de tine?

Edward râse larg, îmbunat.

– Bine, hai să mergem.

O luară prin pădure pe o cărare care abia se distingea. Aerul era mai răcoros pe sub mesteceni şi ulmi, şi Micky începu să se simtă mai bine.

– Ce faci vara asta? îl întrebă pe Edward.

– De obicei mergem în Scoţia în august.

– Ai tăi au o cabană de vânătoare pe-acolo?

Micky învăţase jargonul lumii bune englezeşti şi ştia că termenul corect era „cabană“, chiar dacă ar fi fost vorba de un castel cu cincizeci de încăperi.

– Închiriem ceva, răspunse Edward, dar nu vânăm. Tata nu e sportiv, înţelegi.

Micky ghici o nuanţă defensivă în vocea lui Edward şi chibzui la înţelesul acesteia. Ştia că aristocraţilor englezi le plăcea să împuşte păsări în august şi să vâneze vulpi toată iarna. Şi mai ştia şi că aristocraţii nu-şi trimit odraslele la şcoala aceasta. Taţii băieţilor de la Windfield erau mai cu seamă oameni de afaceri şi ingineri, nu conţi şi episcopi, şi astfel de oameni nu aveau timp de pierdut cu mersul la vânătoare. Familia Pilaster era o familie de bancheri, şi spunând că „tata nu e sportiv“, Edward recunoştea de fapt că familia lui nu face parte din rândurile cele mai de sus ale societăţii.

Pe Micky îl amuza faptul că englezii au mai mult respect pentru cei care huzuresc decât pentru cei care muncesc. În ţara lui nu erau respectaţi nici nobilii fără ocupaţie, nici oamenii de afaceri sârguincioşi. Acolo nu se respecta nimic în afară de putere. Dacă un om avea putere asupra altora – să-i hrănească sau să-i înfometeze, să-i omoare sau să-i lase în viaţă – ce altceva şi-ar mai fi dorit?

– Dar tu? întrebă Edward. Cum îţi vei petrece vara?

Micky conta pe faptul că Edward avea sa-i pună această întrebare.

– Aici, la şcoală, spuse el.

– Doar nu rămâi din nou la şcoală toată vacanţa?!

– Trebuie. N-am cum să merg acasă. Numai un drum ia şase săptămâni – şcoala ar începe înainte să ajung eu acasă!

– Al naibii! Trebuie să fie greu!

De fapt, Micky n-avea nici o dorinţă să se întoarcă acasă. Nu-i plăcea deloc acolo, şi nu-i plăcuse din momentul în care murise mama lui. Acasă la el nu mai erau decât bărbaţi: tatăl lui, fratele mai mare Paulo, câţiva unchi şi veri şi patru sute de cowboy. Papa era un erou pentru cei de acolo şi un străin pentru Micky: rece, inabordabil, iritabil. Dar adevărata problemă era fratele cel mare al lui Micky. Paulo era prost, dar tare. Îl ura pe Micky pentru că era mai deştept şi îi plăcea să-l umilească pe frate-său mai mic. Nu pierdea nici o ocazie să arate lumii că Micky nu ştia să prindă juncanii cu lasoul

sau să călărească un cal neîmblânzit sau să împuşte un şarpe drept în cap. Numărul lui preferat era să sperie calul lui Micky, astfel încât acesta s-o ia la goană, iar Micky trebuia să închidă ochii strâns şi să stea agăţat în şa, speriat de moarte, în timp ce calul său se avânta cu furie peste pampas până la epuizare. Nu, Micky nu voia să meargă acasă în vacanţă. Dar nu dorea nici să rămână la şcoală. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să fie invitat să petreacă vara cu familia Pilaster.

Dar Edward nu sugeră acest lucru imediat, aşa că Micky abandonă subiectul. Era sigur că acesta avea să se ivească din nou.

Se caţărară pe un gard de lemn în paragină şi urcară un deluşor. Ajunşi în vârf, văzură lacul. Marginile şlefuite ale carierei erau abrupte, dar băieţii sprinteni ştiau cum să le coboare. Pe fundul carierei se întindea o baltă adâncă plină cu apă verzui-închis în care înotau mormoloci, broaşte, şi din când în când, câte un şarpe de apă.

Spre surprinderea lui Micky, în lac mai erau încă trei băieţi.

Îşi miji ochii, ferindu-şi-i de razele soarelui care se oglindeau pe suprafaţa bălţii, şi se uită la siluetele goale. Toţi cei trei erau în clasa a patra inferioară la Windfield.

Claia de păr roşcovan era a lui Antonio Silva, care, în ciuda culorii tenului, era compatriotul lui Micky. Tatăl lui Tonio nu avea atât de mult pământ ca tatăl lui Micky, dar familia Silva locuia în capitală şi avea prieteni influenţi. Ca şi Micky, Tonio nu putea merge acasă în timpul vacanţelor, dar avea norocul să aibă prieteni la Ambasada Cordobei din Londra, aşa că el nu era nevoit să stea la şcoală toată vara.

Cel de-al doilea băiat era Hugh Pilaster, un văr de-al lui Edward. Cei doi veri nu semănau deloc: Hugh avea părul negru şi trăsături mărunte şi clare, şi avea de obicei un rânjet răutăcios întipărit pe faţă. Edward era invidios pe Hugh pentru că acesta era bun la învăţătură, făcându-l pe Edward să pară prostănacul familiei.

Cel de-al treilea era Peter Middleton, un băiat cam timid care se ţinea mai mult după Hugh, pentru că acesta era mai sigur de sine. Toţi cei trei aveau trupuri albe şi imberbe de băieţi de treisprezece ani şi braţe şi picioare zvelte.

Apoi Micky observă un al patrulea băiat. Acesta înota singur, la capătul celălalt al lacului. Era mai mare decât cei-lalţi trei şi nu părea să fie împreună cu aceştia. Micky nu-l vedea îndeajuns de bine pentru a-l recunoaşte.

Edward rânji cu răutate. Întrevăzuse un prilej de a face o poznă. Îşi duse degetul la buze în semn de linişte şi începu să coboare panta carierei. Micky îl urmă.

Ajunseră la pietroiul pe care băieţii cei mici îşi lăsaseră hainele. Tonio şi Hugh făceau scufundări, cercetând cine ştie ce, în timp ce Peter înota liniştit de unul singur. Primul care îi observă pe nou-veniţi fu Peter.

– Oh, nu! exclama el.

– Ia te uită! Încălcaţi regulile, băieţaşi? făcu Edward.

Atunci Hugh Pilaster îl observă pe vărul său şi răspunse strigând:

– Şi voi la fel!

– Mai bine v-aţi întoarce înainte să fiţi prinşi... spuse Edward.

Luă de pe pietroi o pereche de pantaloni.

– ... dar aveţi grijă să nu vă udaţi hainele, altfel se vor prinde toţi pe unde aţi umblat!

Şi zvârli pantalonii în mijlocul bălţii, cu un râs nechezat.

– Nemernicule! strigă Peter, apucând pantalonii care pluteau pe apă.

Micky zâmbi amuzat.

Edward luă o gheată şi o azvârli în lac.

Băieţii cei mici intrară în panică. Edward luă o altă pereche de pantaloni de pe pietroi şi o azvârli în lac. Era distractiv să le vadă pe cele trei victime ţipând şi năpustindu-se să-şi prindă hainele, aşa că Micky începu sa râdă.

În timp ce Edward continua să azvârle ghete şi haine în lac, Hugh Pilaster reuşi să iasă din apă. Micky se aştepta ca

Hugh să o ia la fugă, dar, surprinzător, acesta o luă către Edward. Înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă, Hugh îl împinse cu putere. Deşi era mai mare decât Hugh, Edward se dezechilibră. Se clătină pe piatră, apoi se răsturnă şi căzu în lac cu un pleoscăit formidabil.

Totul se întâmplă cât ai clipi. Hugh înşfăcă o mână de haine şi începu să urce panta carierei, agil ca o maimuţă. Peter şi Tonio chicotiră sarcastic.

Micky se luă după Hugh câţiva paşi, dar n-avea cum să-l prindă din urmă pe băiatul mult mai mic şi mai vioi. Întorcându-se, se uită să vadă dacă totul era în regulă cu Edward. Nu avea de ce să-şi facă probleme: Edward ieşise la suprafaţă. Îl prinsese pe Peter Middleton şi îi vâra capul sub apă repetat, pedepsindu-l pentru râsul acela zeflemitor.

Tonio înotă până la marginea lacului, strângând în mână o grămadă de haine şiroind de apă. Se întoarse şi privi înapoi.

– Lasă-l în pace, maimuţoiule! îi strigă lui Edward.

Tonio era cam nebun, aşa că Micky se întrebă ce idei o să-i vină acum. Tonio se duse puţin mai departe pe marginea lacului, apoi se întoarse cu o piatră în mână. Micky strigă la Edward ca să-l prevină, dar era prea târziu. Tonio zvârli piatra cu o precizie surprinzătoare şi-l nimeri pe Edward în cap. Picuri roşii de sânge îi ţâşniră pe sprânceană.

Edward scoase un urlet de durere şi, lăsându-l cât colo pe Peter, se aruncă să-l prindă pe Tonio.

2

Hugh goni gol prin pădure către şcoală, strângând în mână câte haine mai avea şi încercând să uite de durerea pe care o simţea în tălpile desculţe, din cauza terenului accidentat. Ajungând la o răspântie de poteci, o coti în viteză la stânga, mai fugi puţin, apoi se pierdu în tufăriş şi se ascunse.

Stătu nemişcat, încercând să-şi domolească respiraţia hârâită şi ciuli urechile. Vărul-său Edward şi tovarăşul lui, Micky Miranda, erau cei mai mari dobitoci din şcoală: chiulangii, laşi şi bătăuşi. Singura soluţie era să te ţii departe de ei. Dar Hugh era sigur că Edward avea să vină după el. Edward îl urâse dintotdeauna pe Hugh.

Şi taţii lor se certaseră. Tatăl lui Hugh, Toby, îşi retrăsese capitalul din afacerea de familie şi începuse o afacere proprie în comerţul cu vopseluri pentru industria textilă. Deja la treisprezece ani, Hugh ştia că pentru familia Pilaster a-ţi scoate banii din bancă reprezintă o faptă dintre cele mai grave. Joseph, tatăl lui Edward, nu-l iertase niciodată pe frate-său Toby.

Hugh se întrebă ce se întâmplase cu prietenii lui. Erau patru băieţi la scăldat înainte ca Micky şi Edward să-şi facă apariţia. Tonio, Peter şi Hugh se bălăceau într-o parte a lacului, iar un băiat mai mare, Albert Cammel, înota singur în partea cea mai îndepărtată.

În mod normal, Tonio era curajos până la nesăbuinţă, dar de Micky Miranda îi era frică. Amândoi erau de loc dintr-o ţară sud-americană numită Cordoba. Tonio spunea că familia lui Micky era puternică şi plină de cruzime. Hugh nu prea înţelegea ce înseamnă asta, dar efectul era uimitor: Tonio putea fi obraznic cu toţi băieţii dintr-a cincea, dar cu Micky se purta întotdeauna politicos, ba chiar umil.

Pe Peter mai mult ca sigur că îl băgaseră în toţi sperieţii: lui îi era frică şi de propria umbră. Hugh spera că acesta scăpase cumva de bătăuşi.

Albert Cammel, poreclit Cocoaşă, nu era cu Hugh şi cu prietenii lui. El îşi lăsase hainele în alt loc, aşa că probabil scăpase nevătămat.

Şi Hugh scăpase de bătăuşi, dar nu şi din bucluc. Îşi pierduse hainele de corp, şosetele şi ghetele. Acum era nevoit să se strecoare în şcoală în cămaşă şi cu pantalonii uzi leoarcă,

sperând că n-o să-l vadă nici un dascăl sau vreunul dintre băieţii din clasele superioare. Ideea îi provocă un geamăt. „De ce mi se întâmplă mie mereu lucruri din astea?“ se întrebă el mâhnit.

De optsprezece luni de când venise la Windfield, avusese tot felul de necazuri. Nu că i se părea greu să înveţe: era sârguincios şi ieşea printre primii la toate testele. Dar regulile mărunte îl scoteau din fire. Stingerea se dădea în fiecare seară la ora zece fără un sfert, dar el mereu găsea câte un motiv foarte serios să stea treaz până la şi un sfert. Locurile interzise îl ispiteau din cale-afară şi era în mod irezistibil tentat să exploreze grădina refectoriului, livada directorului, depozitul de cărbune şi pivniţa cu bere. Alerga când trebuia să meargă la pas, citea când trebuia să doarmă şi vorbea în timpul rugăciunii. Şi mereu sfârşea aşa, simţindu-se vinovat şi speriat, întrebându-se de ce se vârâse într-o situaţie care aducea atâta suferinţă.

Pădurea era cufundată în linişte, iar Hugh medita întunecat la destinul său, întrebându-se dacă va deveni un om fără căpătâi, sau chiar un criminal, aruncat în închisoare sau transportat în Australia în lanţuri, sau osândit la spânzurătoare.

În cele din urmă hotarî că Edward nu mai vine după el. Se ridică şi-şi trase pe el pantalonii şi cămaşa ude. Dintr-odată auzi pe cineva plângând.

Îşi iţi capul cu băgare de seamă şi zări căpiţa de păr roşcovan a lui Tonio. Prietenul lui mergea alene pe cărare, dezbrăcat şi ud, cu hainele în braţe, plângând cu sughiţuri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hugh. Unde-i Peter?

Tonio se încrâncenă dintr-odată:

– N-o să spun niciodată! Mă omoară!

– Bine, nu-mi spune, replică Hugh.

Ca de obicei, lui Tonio îi era frică de moarte de Micky, şi n-ar fi mărturisit nimic, orice s-ar fi întâmplat.

– Mai bine îmbracă-te, îl sfătui Hugh cu simţ practic.

Tonio se uită pierdut la grămada de haine ude leoarcă pe care o ţinea în braţe. Părea prea şocat ca să le poată descurca. Hugh i le luă din mână. Avea ghetele, pantalonii şi o şosetă, dar lipsea cămaşa. Hugh îl ajută să se îmbrace cu ce avea şi o porniră amândoi către şcoală.

Tonio se oprise din plâns, dar părea încă foarte răscolit. Hugh spera că bătăuşii aceia nu-i făcuseră nimic groaznic lui Peter. Dar acum trebuia să se gândească cum să-şi salveze propria piele.

– Dacă reuşim să ajungem în internat, mergem şi ne punem hainele curate şi ghetele de schimb, chibzui el cu voce tare. Şi de îndată ce avem voie să părăsim camera, mergem în oraş şi cumpărăm haine pe datorie de la Baxted.

Tonio dădu din cap.

– Bine, spuse el năuc.

În timp ce-şi tăiau drum prin desiş, Hugh se întrebă din nou de ce era Tonio atât de tulburat. La urma urmei, bruftuluielile nu erau un lucru nou la Windfield. Oare ce se întâmplase la lac după ce Hugh fugise? Dar Tonio nu scoase nici o vorbă despre asta pe drumul de întoarcere.

Şcoala era formată din şase clădiri care fuseseră odată centrul unei ferme mari, iar camerele lor se găseau în fosta lăptărie, lângă capelă. Ca să ajungă acolo trebuiau să sară un zid şi să traverseze terenul de squash. Se căţărară şi priviră peste zid. Aşa cum îşi închipuise, curtea era pustie, şi totuşi Hugh şovăi. Se gândi la Dungata vârstându-i spatele şi se cutremură. Dar nu avea de ales. Trebuiau să ajungă înapoi în şcoală şi să se schimbe.

– Pe locuri, fiţi gata, şopti el. Start!

Săriră deodată zidul şi o luară ca din puşcă prin curte către umbra răcoroasă a capelei de piatră. Până aici, toate bune. Apoi se strecurară spre est, lipiţi de zid. Mai urma o cursă scurtă pe aleea care ducea în clădire. Hugh se opri. Nu era nici ţipenie de om.

– Acum! spuse el.

Băieţii traversară drumul în fugă. Dar când ajunseră la intrare, se abătu dezastrul. O voce cunoscută şi autoritară răsună:

– Pilaster cel mic! Dumneata eşti acela?

Hugh înţelese că până aici îi fusese.

Inima i se făcu cât un purice. Se opri şi se întoarse. Domnul Offerton se nimerise să iasă din capelă tocmai în momentul acela, iar acum stătea în umbra portalului: era un om înalt şi acru, cu roba profesorală şi tocă. Hugh îşi înghiţi un vaiet. Domnul Offerton, căruia i se furaseră banii, era foarte probabil cel mai puţin dispus dintre dascăli să dea dovadă de îngăduinţă astăzi. Sigur urma Dungata. Hugh simţi că muşchii şezutului i se încordează involuntar.

– Vino încoace, Pilaster, spuse domnul Offerton.

Hugh îşi târşâi picioarele până la el, urmat de Tonio. „Oare de ce mă expun eu la asemenea riscuri?“ se întrebă el deznădăjduit.

– Treci în biroul domnului director! Imediat!

– Da, domnule, spuse Hugh mâhnit.

Era din ce în ce mai rău. Când directorul avea să-l vadă în aşa hal, sigur avea să-l dea afară din şcoală. Şi cum avea să-i explice totul maică-sii?

– Acum! spuse profesorul nerăbdător.

Băieţii se răsuciră pe călcâie, dar domnul Offerton spuse:

– Dumneata nu, Silva!

Hugh şi Tonio schimbară uluiţi o privire. De ce să fie pedepsit doar Hugh, şi Tonio nu? Dar nu puteau comenta ordinele, aşa că Tonio o şterse către dormitor, în timp ce Hugh se îndreptă spre clădirea directorului.

Deja o simţea pe Dungata pe spinare. Ştia ca avea să-l podidească plânsul, ceea ce era chiar mai rău decât durerea în sine, pentru că i se părea că era prea mare să plângă la treisprezece ani.

Clădirea directorului se afla tocmai în partea cealaltă a şcolii. Hugh se îndreptă spre ea agale, şi totuşi ajunse acolo mult prea repede, iar servitoarea îi deschise la o secundă după ce sună.

Îl întâlni pe domnul Poleson pe hol. Directorul era un bărbat chel cu mutră de buldog, însă dintr-un motiv sau altul, de data aceasta nu părea să bubuie de mânie aşa cum ar fi cerut situaţia. În loc să-l interogheze pe Hugh de ce încălcase consemnul şi cum de era ud leoarcă, directorul deschise uşa biroului şi îi spuse blând:

– Pe aici, tinere.

Cu siguranţă că îşi păstra mânia pentru corecţie. Inima lui Hugh bătea nebuneşte când intră în birou.

Fu uimit s-o vadă pe maică-sa aşteptând.

Şi ce era mai rău, aceasta plângea.

– Am fost doar la scaldă! exclamă Hugh.

Uşa se închise în urma lui, şi Hugh îşi dădu seama că directorul nu îl urmase în birou.

Hugh începu să înţeleagă că prezenţa mamei n-avea nimic de-a face cu faptul că încălcase consemnul şi că se dusese la scăldat, sau că îşi pierduse hainele, sau că fusese găsit pe jumătate dezbrăcat.

Avea sentimentul cumplit că era vorba de ceva mult mai grav.

– Mamă, ce e? întrebă. De ce eşti aici?

– O, Hugh, suspină ea, a murit tata.

3

Sâmbăta era cea mai bună zi a săptămânii pentru Maisie Robinson. Sâmbătă tăticul primea salariul. Aşa că astă-seară urmau să aibă carne la cină şi pâine proaspătă.

Stătea pe pragul uşii împreună cu fratele ei Danny, aşteptându-l pe tăticul să vină de la muncă. Danny avea treisprezece ani – doi ani mai mult decât Maisie – şi Maisie îl adora, deşi el nu se purta întotdeauna frumos cu ea.

Casa era una dintr-un şir de locuinţe sufocante şi igrasioase aflate în portul unui orăşel de pe coasta nord-estică a Angliei. Proprietăreasa se numea doamna MacNeil şi era văduvă. Aceasta locuia în odaia din faţă, la parter. Familia Robinson locuia în odaia din spate, iar o altă familie locuia la etaj. La ceasul când tăticul trebuia să se întoarcă de la muncă, doamna MacNeil ieşea la uşă, aşteptând să încaseze chiria.

Lui Maisie îi era foame. Ieri se rugase de măcelar să-i dea nişte resturi de oase, iar tăticul cumpărase un nap şi făcuse o tocăniţă, şi de-atunci Maisie nu mai mâncase nimic. Dar azi era sâmbătă!

Maisie încercă să nu se mai gândească la cină, pentru că asta îi înteţea durerea de stomac. Ca să-şi ia gândul de la mâncare, îi spuse lui Danny:

– Tăticul a tras o înjurătură azi-dimineaţă.

– Ce-a zis?

– A zis că doamna MacNeil e o *paskudniak*.

Danny chicoti. Cuvântul însemna „scârnă". Copiii vorbeau engleza fluent după un an petrecut în noua ţară, dar încă mai ştiau şi idiş.

Numele lor nu era chiar Robinson, ci Rabinowicz. Doamna MacNeil începuse să manifeste antipatie faţă de ei din momentul în care aflase că erau evrei. Nu mai întâlnise nici un evreu în viaţa ei, iar când le dăduse camera în chirie crezuse că sunt francezi. Nu mai era nici un evreu în oraş. Familia Robinson nu avusese niciodată intenţia de a se stabili aici: plătiseră bilete pentru o traversare către un loc numit Manchester, unde locuiau mulţi evrei, iar căpitanul vaporului le spuse că aici era Manchester, dar îi fraierise. Când descoperiră că erau într-un alt oraş, tăticul spuse că o să strângă bani

ca să se mute la Manchester, dar mămica se îmbolnăvise. Şi acum era tot bolnavă, aşa că ei erau tot aici.

Tăticul lucra la debarcader, într-un depozit pe al cărui gard scria mare „Tobias Pilaster & Co“. Maisie se întrebase deseori cine o fi fost Co. Tăticul lucra ca funcţionar, notând butoaiele de vopsea care intrau şi ieşeau din depozit. Era un om chibzuit, care mereu lua notiţe şi făcea liste. Mămica era tocmai contrariul. Ea fusese dintotdeauna cea îndrăzneaţă. Ea fusese cea care dorise să vină în Anglia. Mămicii îi plăcea să dea petreceri, să meargă în excursii, să cunoască lume, să se îmbrace frumos şi să joace tot felul de jocuri. „De asta trebuie că tăticul o iubeşte atât de mult, gândea Maisie, pentru că ea e ceea ce el n-ar putea fi vreodată.“

Acum mămica nu mai era atât de veselă. Stătea toată ziua întinsă pe salteaua roasă, trezindu-se din somn doar din când în când, iar chipul palid îi strălucea de sudoare şi respiraţia îi era fierbinte şi mirositoare. Doctorul spusese că trebuie să se refacă mâncând zilnic ouă proaspete, smântână şi carne de vită, iar tăticul plătise vizita doctorului cu banii de cină din ziua aceea. Dar acum Maisie se simţea vinovată de fiecare dată când ducea mâncare la gură, ştiind că mânca mâncarea care putea să-i salveze viaţa maică-sii.

Maisie şi Danny învăţaseră să fure. În zilele de piaţă mergeau în centru şi şterpeleau cartofi sau mere de pe la tarabe. Vânzătorii aveau privirea ageră, dar tot îi mai distrăgea câte ceva din când în când: vreo ceartă pentru rest, vreo încăierare între câini sau vreun beţivan, şi copiii puneau mâna pe ce apucau. Dacă erau norocoşi, prindeau câte un copil bogat de vârsta lor, tăbărau pe el şi îl jefuiau. Deseori copiii ăştia aveau în buzunar o portocală sau o punguţă cu dulciuri, chiar şi câţiva bănuţi. Maisie se temea să nu fie prinsă pentru că ştia cât de ruşine i-ar fi fost mămicii, dar îi era şi foame.

Maisie îşi ridică privirea şi văzu un pâlc de oameni venind pe stradă. Se întrebă cine puteau fi. Era încă puţin prea

devreme pentru ca muncitorii din port să se întoarcă de la muncă. Oamenii vorbeau mânioşi, dând din mâini şi agitându-şi pumnii. Când se apropiară, Maisie îl recunoscu pe domnul Ross, care locuia la etaj şi lucra cu tăticul la firma lui Pilaster. De ce n-o fi fiind la muncă? Părea destul de furios din cauza asta. Era roşu la faţă şi înjura şi vorbea de ticăloşi, de paraziţi nemernici şi de mincinoşi nenorociţi. Când grupul ajunse în dreptul casei, domnul Ross îl părăsi brusc şi năvăli înăuntru, astfel că Maisie şi Danny trebuiră să se dea la o parte ca să se ferească de ghetele lui ţintuite.

Când Maisie îşi ridică din nou privirea, îl văzu pe tăticul. Era un bărbat subţire cu barbă neagră şi ochi căprui, blânzi. Venea în urma celorlalţi, cu capul plecat, şi arăta atât de abătut şi de disperat, încât lui Maisie îi veni să plângă.

– Tăticule, ce s-a întâmplat? îl întrebă. De ce-ai venit atât de devreme acasă?

– Hai înăuntru, îi spuse el cu o voce atât de stinsă, încât Maisie abia îl auzi.

Cei doi copii îl urmară în odaia din fundul casei. El îngenunche lângă saltea şi o sărută pe mămica pe buze. Ea se trezi şi îi zâmbi. El nu-i întoarse zâmbetul.

– Compania s-a dus, spuse el în idiş. Toby Pilaster e ruinat.

Maisie nu prea pricepea ce înseamnă asta, dar tonul lui Papa îi spunea clar că era vorba de o nenorocire. Aruncă o privire spre Danny, care ridică din umeri. Nici el nu pricepea.

– Dar de ce? întrebă mămica.

– A avut loc un crah financiar, spuse tăticul. O bancă importantă din Londra a dat faliment ieri.

Mămica se încruntă, căznindu-se să se concentreze.

– Dar aici nu-i Londra! Ce-avem noi cu Londra?

– Nu cunosc detaliile.

– Vasăzică nu mai ai de lucru?

– Nici de lucru, nici leafă.

– Dar azi ai luat leafa?

Papa îşi plecă fruntea.

– Nu, nu ne-au dat leafa.

Maisie se uită din nou la Danny. Asta pricepură amândoi. Dacă nu erau bani, nu era nici de mâncare. Danny părea speriat. Lui Maisie îi veni să plângă.

– Trebuie să-ţi dea leafa, şopti mămica. Ai muncit toată săptămâna, trebuie să-ţi dea leafa.

– N-au bani, răspunse tăticul. Asta-nseamnă faliment, înseamnă să datorezi bani la oameni şi să nu-i ai.

– Dar domnul Pilaster e un om bun, aşa ai spus mereu.

– Toby Pilaster a murit. S-a spânzurat aseară în biroul lui din Londra. Avea un băiat de vârsta lui Danny.

– Dar ce-o să le dăm de mâncare copiilor?

– Nu ştiu, spuse tăticul şi începu să plângă, spre groaza lui Maisie. Iartă-mă, Sarah! rosti el, în timp ce lacrimile îi curgeau în barbă. Te-am adus în locul ăsta groaznic unde nu sunt evrei şi nimeni sa ne-ajute. N-am bani de doctor, n-am bani de medicamente, nu am ce le da de mâncare copiilor. Am dat greş! Iartă-mă, te rog, iartă-mă.

Se aplecă şi-şi îngropă faţa în pieptul mămicii. Ea îl mângâie pe cap cu mâna tremurândă.

Maisie era îngrozită. Tăticul nu plângea niciodată. Părea că nu mai e nici o speranţă. Poate că aveau să moară cu toţii.

Danny se ridică, se uită la Maisie şi-i făcu semn din cap să se îndrepte spre uşă. Se ridică şi ea şi ieşiră împreună pe vârful picioarelor. Maisie se aşează pe prima treaptă şi începu să plângă.

– Ce-o să facem acum? întrebă ea.

– O să fugim, spuse Danny.

Cuvintele lui Danny o înfiorară.

– Nu putem fugi, replică ea.

– Trebuie. N-avem ce mânca. Dacă rămânem aici, o sa murim.

Lui Maisie nu-i păsa dacă avea să moară, dar îi veni o altă idee, şi anume că mămica era cea care sigur avea să moară de foame ca să le dea lor de mâncare. Dacă rămâneau, avea să moară ea. Trebuiau să plece ca s-o salveze.

– Aşa e, îi spuse Maisie lui Danny. Dacă plecăm, poate că tăticul o să reuşească să facă rost de mâncare pentru mămica. Trebuie să plecăm de dragul ei.

Auzindu-şi propriile spuse, Maisie rămase năucită de ce i se-ntâmpla familiei lor. Acum era mult mai rău decât ziua în care părăsiseră Viskis, lăsând în urmă satul cu casele în flăcări, şi se suiseră în trenul friguros cu toată avuţia lor strânsă în doi saci de pânză. Căci atunci ştia că tăticul avea să aibă grijă de ea întotdeauna, orice s-ar fi întâmplat, dar acum trebuia să-şi poarte singură de grijă.

– Unde mergem? întrebă ea şoptit.

– Eu plec în America.

– În America? Cum pleci?

– În port e un vapor care pleacă spre Boston de dimineaţă când se ridică mareea – în noaptea asta mă caţăr pe o frânghie şi mă ascund într-una dintre bărcile de pe punte.

– O să călătoreşti clandestin! exclamă Maisie cu frică şi cu admiraţie în glas.

– Exact.

Uitându-se la frate-său, Maisie observă pentru întâia oară că pe buza de sus îi mijea o umbră de mustaţă. Se făcea bărbat, şi într-o bună zi avea să aibă o barbă neagră ca a tăticului.

– Cât timp se face până-n America? întrebă ea.

Danny şovăi, făcu o faţă de om prost şi spuse:

– Nu ştiu.

Maisie pricepu că ea nu era în schemă şi fu cuprinsă de mâhnire şi frică.

– Vasăzică nu mergem împreună, spuse tristă.

Danny se simţi vădit vinovat, dar n-o contrazise.

– Îţi spun eu ce să faci, spuse. Du-te la Newcastle. Poţi ajunge acolo în cam patru zile pe jos. E un oraş uriaş, mai mare ca

Gdanskul, aşa că nimeni n-o să te observe. Îţi tai părul, furi o pereche de pantaloni şi te prefaci că eşti băiat. Te duci să-ţi cauţi de lucru la grajduri, că tu te pricepi la cai. Dacă te plac, o să primeşti bacşişuri, şi după o vreme s-ar putea să-ţi dea o slujbă.

Maisie nu se putea închipui fiind singură cuc.

– Aş prefera să vin cu tine, spuse ea.

– Nu se poate. Şi aşa o să fie greu – să mă ascund pe vapor, să fur mâncare şi aşa mai departe. Nu ţi-aş putea purta de grijă şi ţie.

– N-ar fi nevoie să-mi porţi de grijă. Aş tăcea chitic tot timpul.

– Mi-aş face griji pentru tine.

– N-o să-ţi faci griji că mă laşi singură-singurică?

– Fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă! rosti el furios.

Maisie înţelese că Danny era hotărât. Nu reuşise niciodată să-l facă să se răzgândească dacă el era hotărât. Întrebă cu spaimă în glas:

– Când plecăm? În zori?

El îşi scutură capul.

– Acum. Eu trebuie să ajung pe vapor cum se lasă întunericul.

– Vorbeşti serios?

– Da.

Ca dovadă, se ridică în picioare.

Se ridică şi ea.

– Ar fi ceva de luat?

– Ce să fie de luat?

Maisie dădu din umeri. N-avea haine de rezervă, amintiri sau alte lucruri. Mâncare sau bani nu erau.

– Merg s-o sărut pe mămica de rămas-bun.

– Nu! spuse Danny sever. Dacă mergi, o să rămâi aici.

Aşa era. Dacă ar vedea-o pe mămica în momentul ăsta, s-ar muia şi ar mărturisi totul. Îşi înghiţi nodul care îi urca în gât.

– Bine, spuse ea înăbuşindu-şi lacrimile. Sunt gata.

Se îndepărtară de casă împreună.

Ajunşi la capătul străzii, Maisie vru să se întoarcă să mai vadă o dată casa, dar se temu că avea să-şi piardă curajul, aşa că păşi înainte fără a privi înapoi.

4

Din ziarul *The Times:*

CARACTERUL ELEVULUI ENGLEZ: Medicul legist şi judecătorul de instrucţie din Ashton, domnul H.S. Wasbrough, a efectuat în cursul zilei de ieri la Station Hotel din Windfield o anchetă asupra decesului lui Peter James St John Middleton, de 13 ani, elev. Se pare că băiatul înota într-un lac dintr-o carieră părăsita în apropierea Şcolii Windfield, când doi băieţi mai mari au observat că i se facuse rău, conform mărturiilor depuse în faţa tribunalului. Unul din băieţi, Miguel Miranda, originar din Cordoba, a depus marturie ca tovarăşul său, Edward Pilaster, de 16 ani, s-a dezbrăcat şi s-a aruncat în apă încercând să-l salveze pe colegul său mai mic, dar a fost în zadar. Directorul Şcolii Windfield, profesorul Herbert Poleson, a afirmat ca mai sus-menţionata carieră se afla în afara ariei de acces al elevilor, dar că era conştient de faptul ca regula nu era respectată cu stricteţe. Juraţii au dat verdictul de moarte accidentală prin înecare. Judecătorul de instrucţie a mai subliniat curajul lui Edward Pilaster de a încerca să-şi salveze prietenul de la moarte şi a adăugat că putem fi mândri pe bună dreptate de caracterul elevului englez, aşa cum este el format de instituţii precum Şcoala Windfield.

5

Micky Miranda era fascinat de mama lui Edward.

Augusta Pilaster era o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, înaltă şi sculpturală. Avea părul şi sprâncenele negre,

chipul trufaş, cu pomeţii înalţii, nasul drept şi ascuţit şi bărbia pronunţată. Nu se putea spune că era frumoasă, şi cu siguranţă nici drăguţă, dar într-un fel chipul acela semeţ era din cale-afară de fascinant. La anchetă purta o haină neagră şi pălărie neagră, ceea ce o făcea să arate şi mai teatrală. Dar Micky era mai ales fermecat de impresia clară pe care i-o făcea Augusta că hainele ei elegante acopereau un trup plin de voluptate, iar ţinuta ei arogantă şi severă ascundea o fire pătimaşă. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Lângă ea stătea aşezat soţul ei Joseph, tatăl lui Edward – un bărbat la vreo patruzeci de ani, urât şi cu o expresie acră pe chip. Avea acelaşi nas mare ca o lamă de cuţit precum nasul lui Edward şi acelaşi ten deschis, dar părul lui blond se rarea, şi nişte favoriţi stufoşi îi ţâşneau din obraji parcă pentru a compensa lipsa părului. Micky se întreba cum de o femeie superbă ca ea se măritase cu omul acesta. Era foarte bogat – poate acesta era motivul.

Domnul şi doamna Pilaster, Edward şi Micky, împreună cu directorul, profesorul Poleson, se întorceau cu toţii la şcoală într-o trăsură luată de la Station Hotel. Micky se amuza văzând că şi directorul era vrăjit de Augusta Pilaster. Bătrânul Pole o întrebă dacă ancheta o obosise, dacă se simţea confortabil în trăsură, îi spuse vizitiului să meargă mai încet, iar la sfârşitul călătoriei sări din trăsură pentru plăcerea de a-i atinge mâna la coborâre. Chipul lui de buldog arăta mai însufleţit ca niciodată.

Ancheta mersese bine. Micky afişase mutra cea mai deschisă şi sinceră de care era în stare când spuse povestea pe care o inventase împreună cu Edward, dar în sinea lui îi fusese frică. Britanicii puteau fi foarte severi în chestiunea adevărului, şi dacă se descoperea că minţea, ar avea mari necazuri. Dar juraţii fură atât de încântaţi de această poveste despre eroismul unui elev, că nimeni nu o puse la îndoială. Edward avusese emoţii şi se bâlbâise la declaraţie, dar

judecătorul de instrucţie îl scuză, sugerând că băiatul era tulburat de nereuşita de a-l salva pe Peter şi spunându-i stăruitor că n-are de ce să se învinuiască.

Nici unul dintre ceilalţi băieţi nu fuseseră chemaţi la anchetă. Hugh fusese luat acasă de la şcoală chiar în ziua înecului pentru că îi murise tatăl. Lui Tonio nu i se ceru să depună mărturie pentru că nimeni nu ştia că fusese martor la înec: Micky îl ameninţase, ca să păstreze tăcerea. Iar celălalt martor, băiatul necunoscut din celălalt capăt al lacului, nu îşi dezvăluise identitatea.

Părinţii lui Peter Middleton erau prea îndureraţi ca să participe la anchetă. Îl trimiseră numai pe avocatul lor, un moşneag cu ochi somnoroşi a cărui singură grijă fusese să încheie povestea cât mai repede posibil. David, fratele mai mare al lui Peter, era prezent în sală, şi începu să dea semne de agitaţie când avocatul decise să nu le pună nici o întrebare lui Micky şi lui Edward. Dar spre marea uşurare a lui Micky, moşneagul nu îi luă în seamă protestele şoptite. Micky îi fu recunoscător pentru lipsa de silinţă. Micky era pregătit şi pentru contrainterogatoriu, dar Edward ar fi putut ceda.

Ajunşi în salonul prăfuit al directorului, doamna Pilaster îl îmbrăţişă pe Edward şi-i sărută rana de pe frunte unde îl nimerise piatra aruncată de Tonio.

– Bietul meu băieţaş! spuse ea.

Micky şi Edward nu spuseseră nimănui că Tonio aruncase cu o piatră în Edward, pentru că atunci ar fi trebuit să explice de ce anume aruncase Tonio piatra. Spuseseră în schimb că Edward se lovise la cap când se scufundase ca să-l salveze pe Peter.

La ceai, Micky descoperi lucruri noi despre Edward. Maică-sa, stând alături de el pe canapea, îl mângâia mereu şi-i spunea Teddy. În loc să fie jenat, cum ar fi fost mai toţi băieţii, lui Edward părea să-i placă şi-i tot trimitea maică-sii

un zâmbet drăgălaş pe care Micky nu-l mai văzuse. „Se topeşte după fiu-său, iar lui îi place“, gândi Micky.

După câteva minute de conversaţie despre lucruri mărunte, doamna Pilaster se ridică brusc, luându-i prin surprindere pe bărbaţi, care se precipitară la picioarele ei.

– Sunt sigură că vreţi să fumaţi, domnule Poleson, spuse ea. Şi fără să aştepte vreun răspuns, continuă: Domnul Pilaster va face o plimbare prin grădină cu dumneavoastră. Teddy, iubitule, du-te cu tata. Aş vrea să petrec câteva momente de linişte în capelă. Poate că Micky ar binevoi să-mi arate drumul.

– Desigur, desigur, se bâlbâi directorul, grăbindu-se să-şi exprime acordul cu acest şir de porunci. Executarea, Miranda!

Micky era impresionat. Cât de uşor îi făcuse pe toţi să se plece la ordinele ei! Micky îi deschise uşa şi ieşi în urma ei.

Ajunşi pe coridor, o întrebă politicos:

– Aţi dori o umbrelă de soare, doamnă Pilaster? Soarele e destul de puternic.

– Nu, mulţumesc.

Ieşiră. Mai mulţi băieţi se plimbau de colo, colo prin faţa casei directorului. Micky ghici că aceştia auziseră că mama lui Pilaster arată trăsnet şi că veniseră toţi sa o vadă. Mândru în calitatea de însoţitor al ei, Micky o conduse pe doamna Pilaster printr-un şir de terenuri şi curţi interioare la capela şcolii.

– Să vă aştept afară? se oferi el.

– Vino înăuntru. Aş dori să vorbesc cu dumneata.

Micky începu să se neliniştească. Augusta Pilaster se aşează pe o bancă din spatele capelei şi îl invită pe Micky să ia loc alături. Privindu-l în ochi, îl spuse:

– Acum spune-mi adevărul.

Augusta observă străfulgerarea de surprindere şi teamă pe chipul băiatului şi ştiu că are dreptate. Dar Micky se reculese într-o clipă.

– V-am spus deja adevărul, zise el.

Ea îşi scutură capul.

– Ba nu mi l-ai spus.

El zâmbi.

Zâmbetul lui o surprinse. Îl prinsese – acum băiatul era în defensivă, şi totuşi mai putea zâmbi. Puţini bărbaţi se puteau împotrivi voinţei ei puternice, dar se părea că băiatul acesta era excepţional, în ciuda vârstei fragede.

– Câţi ani ai? îl întrebă ea.

– Şaisprezece.

Augusta îl privi atent. Era peste poate de arătos cu părul lui brunet şi creţ şi pielea netedă, dar o notă de pierzanie se putea deja ghici în ochii cu pleoapele grele şi pe buzele pline. Îi amintea oarecum de contele de Strang, de alura şi înfăţişarea lui atrăgătoare... Augusta dădu gândul la o parte cu o strângere de inimă vinovată.

– Lui Peter Middleton nu-i era rău când aţi mers la lac, spuse ea. Înota şi se simţea bine.

– Ce vă face să spuneţi asta? întrebă el calm.

Augusta simţi că băiatul era speriat, dar vedea că acesta îşi păstra totuşi cumpătul. Era într-adevăr remarcabil de matur. Augusta fu nevoită să-şi dea şi mai mult cărţile pe faţă:

– Uiţi că şi Hugh Pilaster era acolo, spuse ea. E nepotul meu. Tatăl lui şi-a luat viaţa săptămâna trecută, după cum probabil ai auzit şi dumneata, şi de aceea Hugh nu e aici acum. Dar i-a spus mamei lui, care este cumnata mea.

– Ce-a spus?

Augusta se încruntă.

– A spus că Edward i-a aruncat hainele lui Peter în apă, zise ea şovăitor.

Augusta nu reuşea să înţeleagă prea bine de ce Teddy ar face una ca asta.

– Şi apoi?

Augusta zâmbi. Băiatul ăsta controla conversaţia. Ea era cea care trebuia să-i pună întrebări, dar de fapt el era cel care o chestiona pe ea.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat.

El dădu din cap afirmativ.

– Bine.

La acceptul lui Micky, Augusta se simţi uşurată, dar şi îngrijorată. Voia să cunoască adevărul, dar îi era frică să-l audă. Fusese foarte aproape să-l piardă pe bietul Teddy când acesta era mic pentru că laptele ei nu era bun, şi Teddy era mai mult mort decât viu când în sfârşit doctorii descoperiră cauza problemei şi recomandaseră o doică. De atunci, Teddy fusese mereu vulnerabil şi avea nevoie de protecţia ei. Dacă ar fi fost după ea, Teddy n-ar fi fost trimis la o şcoală-internat, dar taică-său fusese de neînduplecat în această privinţă... Augusta îşi îndreptă din nou atenţia către Micky.

– Edward n-a avut nici o intenţie rea, începu Micky. Voia doar să-i tachineze. A aruncat hainele băieţilor în apă în glumă.

Augusta dădu din cap consfinţind. I se părea firesc că băieţii se mai necăjesc unul pe altul. Bietul Teddy trebuie că a trecut şi el prin astfel de lucruri.

– ... apoi Hugh l-a împins pe Edward în apă.

– Hugh ăsta mic mereu a făcut numai necazuri, spuse Augusta. Seamănă cu nefericitul de taică-său.

„Şi probabil o s-o sfârşească rău ca şi el“, gândi ea.

– Ceilalţi băieţi râdeau, şi Edward l-a băgat pe Peter cu capul sub apă, să-l înveţe minte. Hugh a luat-o la fugă, apoi Tonio a zvârlit o piatră către Edward.

Augusta se îngrozi:

– Dar ar fi putut să-l lovească de să-şi piardă cunoştinţa şi să se înece!

– N-a fost aşa, şi atunci Edward s-a luat după Tonio. Eu mă uitam la ei, nimeni nu s-a uitat la Peter Middleton. Tonio

a reuşit să scape. Şi atunci l-am observat pe Peter. Nu ştim prea bine ce s-a întâmplat cu el: poate că faptul că Edward l-a băgat cu capul sub apă l-a epuizat şi era prea obosit să iasă din apă sau şi-a pierdut respiraţia. În orice caz, plutea cu faţa în jos. L-am scos din apă imediat, dar era fără suflare.

„Nu se poate spune că a fost vina lui Edward, gândi Augusta. Aşa sunt băieţii, duri unul cu altul.“ Cu toate astea, îi mulţumea cerului că povestea nu ieşise la iveală la anchetă. Micky îl acoperise pe Edward, slavă Domnului.

– Dar ceilalţi băieţi? se interesă ea. Ei ştiu precis ce s-a întâmplat.

– Din fericire Hugh a fost luat de la şcoală chiar în aceeaşi zi.

– Dar celălalt băiat – Tony ai spus că-l cheamă?

– Antonio Silva. Pe scurt, Tonio. Nu vă faceţi griji în privinţa lui. E din ţara mea. El face cum îi spun eu.

– Cum poţi fi dumneata aşa de sigur?

– Ştie că dacă mă bagă în necaz, familia lui de-acasă va avea de suferit.

Vocea băiatului avea ceva înspăimântător în ea, şi Augusta se înfioră.

– Pot să vă aduc un şal? întrebă Micky atent.

Augusta scutură din cap.

– Nimeni altcineva n-a văzut ce s-a întâmplat?

Micky se încruntă.

– Mai era un băiat care înota în lac când am ajuns noi acolo.

– Cine?

Micky scutură din cap:

– Nu l-am văzut la faţă, şi nu ştiam că avea să aibă vreo însemnătate.

– A văzut ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Nu sunt sigur când a plecat.

– Dar plecase deja pe când l-aţi scos pe Peter din apă?!

– Da.

– Dac-aş putea afla despre cine e vorba... spuse Augusta îngrijorată.

– Poate că nici nu e de la noi din şcoală, îi atrase atenţia Micky. Poate că e din oraş. În orice caz, din cine ştie ce motiv, nu s-a anunţat ca martor, aşa că presupun că nu reprezintă nici un pericol pentru noi.

„Nici un pericol pentru noi.“ Pe Augusta o surprinse gândul că ar putea fi implicată cu băiatul acesta în ceva necinstit, poate chiar ilegal. Nu-i plăcea situaţia. Se vârâse singură în ea fără să-şi dea seama, şi acum era prinsă. Îl privi pe Micky drept în ochi şi-l întrebă:

– Ce doreşti dumneata de fapt?

Pentru prima dată, îl surprinse pe Micky cu garda jos. Uluit, băiatul făcu:

– Cum adică?

– L-ai acoperit pe fiul meu. Azi ai depus mărturie falsă.

Augusta văzu că băiatul era tulburat de francheţea ei. Asta o mulţumi: acum stăpânea din nou situaţia.

– Nu cred că te-ai expus la un asemenea risc pur şi simplu din bunătate. Cred că doreşti ceva în schimb. De ce nu-mi spui direct ce vrei?

Augusta văzu cum privirea lui Micky alunecă spre pieptul ei şi crezu pentru o fracţiune de secundă că băiatul avea să-i facă o propunere indecentă. Micky spuse:

– Vreau să petrec vara cu dumneavoastră.

Augusta nu se aşteptase la aşa ceva.

– De ce?

– Eu locuiesc la şase săptămâni distanţă de aici. Trebuie să stau la şcoală în timpul vacanţelor. Detest asta – e plictisitor şi mă simt singur. Mi-ar plăcea să fiu invitat să petrec vara cu Edward.

Dintr-odată, Micky devenise din nou băiat de şcoală. Augusta crezuse că avea să ceară bani, sau poate vreo slujbă

la Banca Pilaster. Dar ceea ce cerea el era un lucru atât de neînsemnat, aproape copilăresc. Şi totuşi, nu era un lucru neînsemnat pentru el. „La urma urmei, are doar şaisprezece ani“, gândi ea.

– Vei fi bine-venit să stai cu noi peste vară, îi spuse.

Ideea nu-i displăcea. Micky era un tânăr destul de neobişnuit în multe privinţe, dar avea o purtare desăvârşită şi era arătos: n-ar fi fost nici un deranj să-l aibă ca musafir. Şi putea să aibă o influenţă bună asupra lui Edward. Dacă Teddy avea vreun cusur, era că era cam nehotărât. Micky era exact opusul său. Poate că unele dintre calităţile lui aveau să se lipească şi de Teddy al ei.

Micky zâmbi larg, arătându-şi dinţii albi.

– Vă mulţumesc, spuse el.

Părea sincer încântat.

Augusta simţi nevoia să rămână singură ca să chibzuiască mai îndeaproape la ceea ce aflase.

– Acum lasă-mă, spuse ea. Găsesc singură drumul înapoi către biroul directorului.

Micky se ridică de pe bancă.

– Vă sunt foarte recunoscător, spuse el, întinzându-i mâna.

Augusta îi luă mâna:

– Iar eu îţi sunt recunoscătoare dumitale pentru că l-ai protejat pe Teddy.

Micky se înclină, ca şi cum ar fi vrut să-i sarute mâna, şi apoi, spre uluirea ei, o sărută pe buze. Totul se petrecu atât de repede, încât Augusta nici n-avu timp să se dea înapoi. Căută să spună ceva în semn de protest, dar nu-i venea în minte nimic. O clipă mai târziu, Micky dispăruse.

Era revoltător! Nu avea voie s-o sărute deloc, darămite pe buze! Cine se credea? Primul ei gând fu să anuleze invitaţia pentru vară. Dar asta nu putea fi o soluţie.

„De ce nu?“ se întrebă ea. De ce să nu poată anula invitaţia făcută unui băieţaş de şcoală? Acesta se purtase necuviincios, şi prin urmare nu trebuia să locuiască la ei.

Dar ideea de a-şi încălca promisiunea o deranja. Şi asta nu numai pentru că Micky îl scăpase pe Edward de ruşine, simţi Augusta. Era chiar mai rău. Augusta îşi dădu seama că intrase într-o conspiraţie criminală cu el, ceea ce îi dădea un supărător sentiment de vulnerabilitate.

Augusta rămase în capela răcoroasă multă vreme, privind pereţii goi şi întrebându-se cu vădită temere în ce fel avea să-şi folosească puterea băiatul acela arătos şi isteţ.

PARTEA ÎNTÂI

1873

CAPITOLUL ÎNTÂI – MAI

1

Când Micky Miranda avea douăzeci şi trei de ani, tatăl lui venise la Londra să cumpere puşti.

Señor Carlos Raul Xavier Miranda, cunoscut sub numele de Papa, era un bărbat scund cu umeri laţi. Chipul lui ars de soare era sculptat în linii agresive şi brutale. Îmbrăcat în pantaloni de piele şi cu pălărie cu boruri largi, calare pe un armăsar roib, ar fi putut avea aspectul graţios şi dârz al unei căpetenii; dar aici, în Hyde Park, purtând redingotă şi joben, i se părea că arată caraghios, şi asta îl făcea să fie periculos de prost dispus.

Cei doi nu semănau deloc. Micky era înalt şi zvelt, cu trăsături regulate, şi-şi impunea punctul de vedere zâmbind mai degrabă decât încruntându-se. Era profund ataşat de rafinamentele vieţii londoneze: haine elegante, bune maniere, lenjerii de olandă şi locuinţe cu instalaţie sanitară. Marea lui spaimă era că Papa vroia sa-l ia înapoi în Cordoba. N-ar fi suportat să se întoarcă la zile petrecute în şa şi la nopţi dormite pe pământul tare. Şi mai cumplită era perspectiva de a fi sub papucul fratelui său mai mare, Paulo, care era o copie a lui Papa. Poate că Micky avea să se întoarcă acasă într-o bună zi, dar dacă avea să se întâmple aşa, ar fi vrut să revină ca un bărbat, pe propriile picioare, nu ca băiatul cel mic al lui Papa Miranda. Dar până atunci trebuia să-l convingă pe tatăl său că era mai de folos aici la Londra decât ar fi fost acasă în Cordoba.

Era o sâmbătă însorită şi se plimbau pe aleea de sud a parcului. Acesta era plin de londonezi bine îmbrăcaţi care ieşiseră la plimbare pe jos, călare sau în cabriolete ca să se bucure de vremea bună. Numai Papa nu se bucura.

– Trebuie să pun mâna pe puştile alea! bolborosi el repetat în barbă, în spaniolă.

Micky îi răspunse tot în spaniolă.

– Ai putea să le cumperi direct acasă, încercă el să sugereze.

– Două mii de puşti?! făcu Papa. Poate c-aş putea. Dar despre o asemenea achiziţie ar afla toată lumea.

Aşadar Papa voia să ţină totul în secret. Micky habar nu avea ce planuri avea taică-său. A cumpăra două mii de puşti, plus muniţia aferentă, presupunea probabil folosirea întregii rezerve de bani lichizi a familiei. De ce avea Papa nevoie brusc de atâta armament? Cordoba nu mai fusese în război de la deja legendarul „Marş al cowboy-ilor“, când Papa îşi conduse oamenii peste Anzi ca să elibereze provincia Santamaria de sub jugul guvernatorilor spanioli. Pentru cine să fi fost armele? Adunaţi la un loc, cowboy-ii lui Papa, rudele, angajaţii şi cei aciuaţi pe proprietatea lui nu depăşeau o mie. Probabil că Papa avea intenţia să mai recruteze oameni. Cu cine oare avea să se bată? Papa nu-i dezvăluise nimic, şi lui Micky îi era frică să întrebe.

Îi spuse în schimb:

– Oricum, probabil că acasă n-ai găsi puşti atât de bune.

– Aşa e, spuse Papa. Westley-Richards-ul e cea mai bună puşcă pe care am văzut-o vreodată.

Micky îl ajutase pe taică-său la alegerea puştilor. Micky fusese întotdeauna fascinat de armele de tot felul, şi era informat cu privire la progresele tehnice din domeniu. Papa avea nevoie de arme cu ţeavă scurtă, care să nu fie incomode pentru oameni călare. Micky îl dusese pe Papa la o fabrică în Birmingham şi îi arătase carabina Westley-Richards cu încăr-

care pe la culată, numită şi „coada de maimuţă“ din cauza pârghiei ca un cârlig.

– Şi se fac atât de repede! spuse Micky.

– Mă aşteptam ca fabricarea lor să dureze vreo şase luni, dar pot să le facă în câteva zile!

– Asta pentru că folosesc tehnologie americană.

Mai demult, când armele erau făcute de fierari care îmbinau părţile până le potriveau, fabricarea a două mii de puşti ar fi durat într-adevăr şase luni; dar maşinile moderne aveau o astfel de precizie, încât părţile oricărei puşti se potrivea la orice altă puşcă din acelaşi model, şi o fabrică bine echipată putea produce sute de puşti identice pe zi, de parcă ar fi produs cuie.

– Ca să nu mai spun de maşina aia care produce două sute de mii de cartuşe pe zi! spuse Papa dând din cap cu admiraţie.

Apoi îşi schimbă din nou dispoziţia brusc şi întrebă supărat:

– Dar cum să ceară banii înainte de a livra puştile?

Papa nu se pricepea deloc într-ale comerţului internaţional şi crezuse că fabricantul avea să livreze puştile în Cordoba şi să-şi ia plata acolo. Dimpotrivă, însă: banii trebuiau plătiţi înainte ca armele să părăsească fabrica.

Dar Papa avea rezerve cu privire la ideea de a trimite lăzi de monede de argint peste Oceanul Atlantic. Ba mai mult, nu putea cheltui întreaga avere a familiei înainte de a fi sigur că armele aveau să ajungă la destinaţie cu bine.

– O să rezolvăm problema asta, Papa, spuse Micky liniştitor. De aceea există bănci comerciale.

– Ia mai explică-mi o dată, ceru Papa. Vreau să fiu sigur că pricep chestia asta.

Micky se bucura că poate să-i explice ceva lui taică-său.

– Banca îl plăteşte pe fabricant la Birmingham. Apoi se ocupă de trimiterea puştilor cu vaporul la Cordoba şi de

asigurarea de transport. Când puştile ajung la destinaţie, dumneata plăteşti banii la sediul băncii din Cordoba.

– Dar apoi banca trebuie să transporte arginţii cu vaporul în Anglia.

– Nu neaparat. I-ar putea folosi de exemplu pentru a plăti un transport de carne de vită în saramură de la Cordoba spre Londra.

– Şi ei din ce trăiesc?

– Reţin o parte din tot. Aranjează un preţ bun cu fabricantul de arme, îţi iau un comision pentru transport şi asigurare şi bani în plus pentru arme.

Papa dădu din cap că înţelege. Deşi încerca s-o ascundă, era impresionat – şi asta îl bucura pe Micky.

Ieşiră din parc şi merseră pe lângă Kensington Gore catre casa lui Joseph şi a Augustei Pilaster.

În cei şapte ani care trecuseră de la înecul lui Peter Middleton, Micky îşi petrecuse toate vacanţele cu familia Pilaster. După terminarea şcolii, călătorise cu Edward prin Europa timp de un an şi fusese coleg de cameră cu Edward toţi cei trei ani pe care îi petrecuseră amândoi la Universitatea Oxford bând, jucând jocuri de noroc, făcând tămbălău, şi fără să facă nici măcar de ochii lumii vreun efort că studiază.

Micky n-o mai sărutase pe Augusta niciodată. I-ar fi plăcut. I-ar fi placut să facă chiar mai mult. Şi simţea că Augusta ar fi acceptat. Era sigur că sub aparenţa ei de aroganţă rece se ascundea sufletul înflăcărat al unei femei pătimaşe şi senzuale. Dar Micky se ţinuse deoparte din prudenţă. Faptul că reuşise să se facă acceptat aproape ca un fiu de una dintre cele mai înstărite familii din Anglia era un lucru de nepreţuit, şi ar fi fost o mare prostie să-şi pună în pericol preţioasa poziţie seducând-o pe soţia lui Joseph Pilaster. În partea nordică a străzii se aflau Hyde Park şi grădinile din jurul lui Kensington Palace. Era locaţia perfectă pentru casa unei familii de comercianţi bogaţi.

Micky nu cunoştea prea bine stilul arhitectonic al casei. Dar acesta era cu siguranţă frapant. Casa era din cărămida roşie şi piatră albă şi avea ferestre mari, compartimentate, la primul şi la al doilea nivel. Deasupra primului nivel se înălţa un fronton uriaş, al cărui triunghi cuprindea sub acoperiş trei rânduri de ferestre – şase jos, apoi patru, apoi două la vârf: probabil dormitoare pentru nenumăratele rubedenii, musafiri şi servitori. Marginile frontonului erau în formă de trepte, iar pe fiecare treaptă era cocoţat câte un animal de piatră – lei, dragoni şi maimuţe. Chiar pe vârf era o corabie cu pânzele umflate. Poate că reprezenta corabia cu sclavi care, potrivit legendei familiei, era temelia averii neamului Pilaster.

– Sunt sigur că nu mai este nici o casă ca asta în toată Londra, spuse Micky uitându-se la clădire de afară, împreună cu tatăl lui.

Papa răspunse în spaniolă:

– Cu siguranţă că asta a fost şi intenţia doamnei.

Micky dădu din cap afirmativ. Papa n-o întâlnise încă pe Augusta, dar îşi făcuse deja o părere despre ea.

Casa mai avea şi un subsol încăpător. Acesta era traversat de o pasarelă care ducea către verandă. Uşa fiind deschisă, intrară în casă.

Augusta dădea un ceai, o petrecere de după-amiază, ca să-şi arate lumii casa. Culoarul lambrisat cu panouri din lemn de fag era ticsit de musafiri şi servitori. Micky şi tatăl lui îşi lăsară pălăriile cu un lacheu şi îşi tăiară drum prin mulţime către salonul spaţios din fundul casei. Uşile înalte cu ferestre erau deschise, şi musafirii se revărsau pe terasa pavată şi în grădina vastă.

Micky alesese intenţionat să-l prezinte pe taică-său familiei Pilaster la o ocazie cu multă lume, pentru că manierele lui Papa nu se ridicau întotdeauna la standardele londoneze, şi era mai bine ca familia Pilaster să-l cunoască puţin câte puţin. Chiar şi după standarde cordobeze, Papa nu se prea sinchisea

de subtilităţile sociale, aşa că a-l însoţi pe acesta prin Londra era ca o plimbare cu un leu în lesă: Papa ţinea morţiş să păstreze asupra sa pistolul, pe care îl ţinea sub redingotă.

Micky nici nu trebui să i-o arate lui taică-său pe Augusta.

Aceasta stătea în mijlocul camerei, înfăşurată într-o rochie de mătase albastră cu un decolteu pătrat adânc, care-i punea în valoare începutul pieptului. Papa îi strânse mâna, iar ea îl privi cu ochii ei negri hipnotizanţi şi îi spuse cu o voce joasă şi catifelată:

– Señor Miranda, ce plăcere să vă cunosc în sfârşit!

Papa fu răpit pe loc. Se înclină adânc peste mâna ei.

– N-aş putea să mă revanşez niciodată pentru bunătatea cu care îl trataţi pe Miguel, spuse el într-o engleză ezitanta.

Micky o studie pe Augusta în timp ce aceasta îl prindea în mrejele ei pe tatăl lui. Se schimbase foarte puţin din ziua în care o sărutase în capela Şcolii Windfield. Cele două riduri în plus din jurul ochilor o făceau şi mai fermecătoare; tenta de argint din plete îi punea şi mai bine în evidenţă părul negru, şi dacă era puţin mai împlinită decât înainte, nu se putea spune decât că acum era şi mai voluptuoasă.

– Micky mi-a povestit deseori despre splendidul ranch pe care îl aveţi, îi spunea Augusta lui Papa.

Papa spuse coborând vocea:

– Trebuie să veniţi pe la noi într-o bună zi.

„Doamne fereşte!“ gândi Micky. Prezenţa Augustei în Cordoba ar fi fost un lucru tot atât de deplasat ca prezenţa unui graţios flamingo într-o mină de cărbune.

– Poate că am să vin, spuse Augusta. La ce distanţa e?

– Cu vapoarele acestea noi şi rapide, numai o lună.

Micky băgă de seamă că Papa îi mai ţinea încă mâna, iar vocea i se făcuse blajină. Era deja cucerit. Micky simţi o străpungere de gelozie. Dacă era să-i facă cineva curte Augustei, Micky ar fi trebuit să fie acela, nu Papa.

– Am auzit de Cordoba că e o ţară minunată, spuse Augusta.

Micky se ruga ca Papa să nu spună nimic stânjenitor. Cu toate acestea, Papa putea fi fermecător când îi convenea lui, iar acum juca rolul grandelui sud-american ca să-i faca pe plac Augustei.

– Va garantez că v-am primi ca pe o regină ce sunteţi, îi spuse cu voce joasă, trădându-şi intenţia de a o măguli cu orice preţ.

Dar Augusta era omul potrivit pentru aceasta.

– Dar ce perspectivă ispititoare! spuse ea cu prefăcătorie nerușinată, care-i scăpă cu desăvârşire lui Papa.

Retrăgându-şi mâna dintr-a lui fără preget, Augusta privi peste umărul lui şi strigă:

– Vai, căpitane Tillotson, ce amabil din partea dumnea-voastră că aţi venit!

Şi le întoarse spatele grăbindu-se să-i salute pe musafirii nou-sosiţi.

Papa fu lăsat tânjind. Nu-şi reveni decât după câteva clipe. Spuse abrupt:

– Du-mă la directorul de bancă.

– Desigur, răspunse Micky neliniştit.

Îl căută cu privirea pe bătrânul Seth. Întregul clan Pilaster era prezent, inclusiv mătuşile nemăritate, nepoţii şi nepoatele, rudele prin alianţă şi verii de-al doilea. Micky recunoscu vreo doi membri ai parlamentului şi câţiva nobili mai neînsemnaţi. Restul musafirilor erau mai cu seamă parteneri de afaceri, dar şi rivali, îşi dădu seama Micky, zărind figura subţire şi ţeapănă a lui Ben Greenbourne, directorul Băncii Greenbourne, omul cel mai bogat din lume, după cum se zvonea. Ben era tatăl lui Solomon, băiatul pe care Micky îl ştiuse dintotdeauna ca Fatty Greenbourne. Pierduseră legătura după ce terminaseră şcoala: Fatty nu mersese la universitate şi nici nu făcuse turul Europei, ci intrase imediat în afacerile tatălui.

Aristocraţii considerau în general că este josnic să vorbeşti despre bani, dar această societate nu avea astfel de inhibiţii, şi la urechile lui Micky ajungea mereu cuvântul „crah". În ziare era uneori scris „krach", pentru că începuse în Austria. Preţul acţiunilor era în scădere şi dobânzile creşteau, după cum spunea Edward, care începuse nu demult să lucreze la banca familiei. Unii oameni erau îngrijoraţi, dar familia Pilaster era încredinţată că Londra n-avea să fie trasă în jos de Viena.

Micky îl conduse pe Papa pe terasa pavată, unde se aflau bănci de lemn aşezate în umbra dată de marchizele dungate. Îl găsiră acolo pe bătrânul Seth, care stătea cu un pled pe genunchi, în ciuda vremii calde de primăvară. Era slăbit de o boală fără nume şi arăta fragil ca o coajă de ou, dar avea nasul familiei Pilaster, o lamă lată şi încovoiată, care-i dădea un aspect aprig.

O invitată îşi revărsa asupra bătrânului opiniile sale:

– Ce păcat că nu sunteţi destul de întremat ca să participaţi la recepţia regală, domnule Pilaster!

Micky i-ar fi putut zice femeii că acesta clar era lucrul cel mai nepotrivit pe care i l-ar fi putut spune cuiva din neamul Pilaster.

– Ba dimpotrivă, protestă Seth, mă bucur că am o scuză. Nu văd de ce ar trebui să fac plecăciuni în faţa unor oameni care n-au câştigat un bănuţ în viaţa lor!

– Dar Prinţul de Wales – aşa o onoare!

Seth n-avea chef să fie contrazis – ca de obicei, de altfel – aşa că spuse:

– Domnişoară, numele Pilaster este o garanţie recunoscută pentru afaceri cinstite în colţuri ale pământului în care lumea nici măcar n-a auzit de Prinţul de Wales.

– Dar domnule Pilaster, aproape că păreţi a dezaproba familia regală! insistă femeia pe un ton glumeţ forţat.

Seth nu fusese glumeţ în şaptezeci de ani.

– Dezaprob trândăvia, spuse el. Biblia spune: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce“. Apostolul Pavel a scris asta, în Epistola a Doua către Tesalonicieni, capitolul al treilea, versetul zece, şi a omis în mod manifest să precizeze cum că regii ar reprezenta vreo excepţie de la regulă.

Femeia se retrase încurcată. Reţinându-şi râsul, Micky spuse:

– Domnule Pilaster, daţi-mi voie să vi-l prezint pe tata, Señor Carlos Miranda, care a venit din Cordoba pentru o vizită.

Seth dădu mâna cu Papa:

– Aa! Din Cordoba? Banca mea are un sediu în Palma, capitala dumneavoastră.

– Vizitez capitala foarte rar, spuse Papa. Am un ranch în provincia Santamaria.

– Deci sunteţi în afacerile cu carne de vită.

– Da.

– Interesaţi-vă de refrigerare.

Papa rămase nedumerit. Micky îi explică:

– S-a inventat o maşină care păstrează carnea rece. Dacă se găseşte o soluţie pentru a instala maşinile acestea pe vapoare, vom putea trimite carne proaspătă în toată lumea fără s-o mai sărăm.

Papa se încruntă:

– Asta ar putea fi foarte rău pentru noi – am o fabrică mare de saramură.

– Demolaţi-o. Intraţi în afacerile cu refrigerarea.

Lui Papa nu-i plăceau oamenii care-i spuneau ce să facă, şi Micky începu să se neliniştească. Îl zări cu coada ochiului pe Edward.

– Papa, vreau să ţi-l prezint pe cel mai bun prieten al meu, spuse el.

Reuşi să-l elibereze pe taică-său de Seth.

– Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Edward Pilaster.

Papa îl măsură pe Edward cu o privire rece şi limpede. Edward nu era chipeş – semăna cu tatăl său, nu cu mama –, dar arăta ca un băiat sănătos de la ţară, bine făcut şi bălan. Nopţile albe şi vinul nu-şi puseseră amprenta pe chipul său, sau oricum, nu încă. Papa îi strânse mâna lui Edward, spunând:

– Voi doi sunteţi prieteni de atâţia ani.

– Suflete pereche, spuse Edward.

Neînţelegând, Papa se încruntă.

Micky spuse:

– Putem vorbi o clipă despre afaceri?

Coborâră de pe terasă pe gazonul proaspăt pus. Marginile, plantate recent, erau o înşiruite de pământ jilav şi smârcuri de plante.

– Papa a făcut nişte achiziţii însemnate pe aici, şi acum trebuie să aranjeze cu transportul şi finanţarea, continuă Micky. Ar putea fi prima mică afacere cu care contribui la banca familiei.

Edward părea interesat.

– Mi-ar face plăcere să mă ocup de asta, îi spuse el lui Papa. Aţi putea veni la bancă mâine-dimineaţă, ca să putem face toate aranjamentele necesare?

– Voi veni, spuse tata.

Micky întrebă:

– Ia spune-mi. Ce se întâmplă dacă se scufundă vasul? Cine pierde – noi sau banca?

– Nici unii, nici alţii, spuse Edward cu îngâmfare. Încărcătura va fi asigurata de Lloyd's. Noi am recupera pur şi simplu banii de la asigurare şi v-am trimite o nouă încărcătură de marfă. Voi aţi plăti numai când v-aţi primi marfa. Dar chiar, despre ce fel de bunuri este vorba?

– Puşti.

Lui Edward îi căzu faţa.

– Oh, dar atunci nu vă putem ajuta.

Micky nu pricepea:

– De ce?

– Din cauza bătrânului Seth. Ştii ca e metodist. Mă rog, toată familia e metodistă, dar el e mult mai cucernic decât mulţi alţii. In orice caz, refuză să finanţeze vânzări de arme, şi din moment ce el este preşedintele băncii, aceasta este o regulă.

– La dracu' cu regula, înjură Micky.

Aruncă o privire îngrijorata către tatăl său, care, din fericire, nu înţelesese conversaţia. Micky simţi un gol în stomac. Se putea oare ca aranjamentele lui să intre la apă din cauza unei aiureli cum ar fi convingerile religioase ale lui Seth?

– Al dracului moş ipocrit, e aproape mort – ce se amestecă?

– Se va retrage în curând, semnală Edward. Dar cred că unchiul Samuel îi va succeda, şi ştii că şi el e la fel.

Era din ce în ce mai rău. Samuel era fiul lui Seth – un burlac de cincizeci şi trei de ani perfect sănătos.

– Atunci va trebui să ne adresăm unei alte bănci, spuse Micky.

Edward spuse:

– N-ar trebui să întâmpinaţi nici un fel de problemă, cu condiţia să le daţi câteva referinţe de afaceri credibile.

– Referinţe? Pentru ce?

– Banca are un risc, şi anume cumpărătorul, în orice moment, să nu respecte înţelegerea făcută, lăsându-i pe cap o încărcătură de marfă nerevendicată la celălalt capăt al lumii. Banca vrea doar să aibă o asigurare că au de-a face cu un om de afaceri respectabil.

Edward nu ştia însă că noţiunea de „om de afaceri respectabil" nu exista încă în America de Sud. Papa era un caudillo, un moşier de provincie care deţinea o sută de mii de acri de pampas şi mâna de lucru a cowboy-ilor, care jucau şi rolul de armată privată. Îşi exercita puterea într-un fel pe care

britanicii nu-l mai cunoşteau încă din Evul Mediu. Era ca şi cum i-ai cere lui William Cuceritorul referinţe.

Micky se prefăcu a fi netulburat.

– Sigur găsim să le furnizăm noi nişte referinţe, spuse.

Dar în realitate era pur şi simplu dezorientat. Dar dacă voia să rămână la Londra, trebuia să ducă afacerea asta la bun sfârşit.

O luară înapoi către terasa plină de lume. Micky îşi ascundea îngrijorarea. Papa nu îşi dadea înca seama că se loveau de o dificultate majoră, dar Micky trebuia să-i explice asta mai târziu, şi atunci aveau să apară necazurile. Papa nu tolera deloc eşecurile şi îşi manifesta furia în mod înspăimântător.

Augusta apăru pe terasă şi i se adresă lui Edward:

– Găseşte-mi-l pe Hastead, te rog, iubitule...

Hastead era slugarnicul ei majordom galez.

– ... s-a terminat siropul şi mizerabilul nu e de găsit.

Edward o porni în căutarea majordomului. Augusta îi acordă lui Papa un zâmbet cald şi prietenos:

– Cum vă simţiţi la mica noastră întrunire, Señor Miranda?

– Foarte bine, mulţumesc, spuse Papa.

– Trebuie să serviţi un ceai sau un pahar de limonadă.

Micky ştia că Papa ar fi preferat nişte tequila, dar la ceaiurile metodiste nu se serveau tării.

Augusta îl privi pe Micky. Înzestrată să ghicească imediat dispoziţia oamenilor, îl întrebă:

– Văd că nu te simţi prea bine la petrecerea noastră. Ce e?

Micky nu pregetă să-i împărtăşească Augustei problema.

– Speram că Papa poate să-l ajute pe Edward să contribuie cu o afacere nouă la bancă, dar e vorba de puşti şi muniţie, iar Edward tocmai mi-a explicat că unchiul Seth nu vrea să finanţeze arme.

– Seth nu va mai fi preşedinte în scurt timp, spuse Augusta.

– Se pare că şi Samuel are aceleaşi principii ca şi tatăl său.

– Aşa? întrebă Augusta, cu viclenie în voce. Şi cine a zis că Samuel va fi noul preşedinte?

2

Hugh Pilaster purta o cravată nouă, lată şi azurie, uşor bombată la gât şi fixată cu o broşă. Adevărul e că ceea ce-i lipsea era o haină nouă, dar cum câştiga numai 68 de lire pe an, era nevoit să dea strălucire hainelor vechi cu câte o cravată nouă. Cravata lată era ultima modă, însă culoarea azurie era o alegere îndrăzneaţă. Dar când trase cu ochiul la propria imagine reflectată în oglinda uriaşă din salonul mătuşii Augusta, văzu că de fapt cravata albastră şi costumul negru se potriveau de minune cu ochii lui albaştri şi părul negru, şi nădăjduia că această cravată la modă îi dădea un aer dezinvolt. În orice caz, spera ca măcar lui Florence Stalworthy să i se pară aşa. De când o cunoscuse, Hugh începuse să fie atent la haine.

Era puţin stânjenitor să locuieşti cu Augusta în casă şi să fii atât de sărac, dar tradiţia la Banca Pilaster era ca bărbaţii să fie plătiţi după poziţia lor, indiferent dacă erau sau nu membri ai familiei. O altă tradiţie era că toată lumea trebuia să înceapă de jos. Hugh fusese un elev strălucit la şcoală, şi ar fi putut fi şeful clasei dacă n-ar fi făcut mereu năzbâtii; dar faptul că era şcolit nu prea conta la bancă, aşa că făcea muncă de funcţionar începător şi era plătit ca atare. Unchiul şi mătuşa lui nu se oferiseră niciodată să-l ajute financiar, aşa că trebuiau să accepte că nepotul lor arată puţin jerpelit.

Nu că-i păsa lui prea mult de ce credeau ei despre aspectul său. Dar îi păsa de ce credea Florence Stalworthy. Era o fată palidă şi drăguţă – fiica contelui de Stalworthy, dar lucrul cel mai important despre ea era că aceasta vădea un anume interes pentru Hugh Pilaster. Adevărul era că Hugh putea fi

fermecat de orice fata care ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Asta îl deranja, pentru că era cu siguranţă un semn că sentimentele lui erau superficiale, dar nu se putea stăpâni. Dacă o fată îl atingea din greşeală, lui Hugh i se usca pe loc gura. Era ros de curiozitate despre cum arătau picioarele fetelor pe sub toate straturile acelea de fuste şi jupoane. Avea momente când dorinţa îl durea ca o rană. Acum avea douăzeci de ani şi se simţise aşa de când avea cincisprezece, iar în aceşti cinci ani nu sărutase pe nimeni niciodată în afară de maică-sa.

O sindrofie ca aceasta a Augustei era o tortură delicioasă pentru Hugh. Ca la orice petrecere, toată lumea făcea un efort în plus să fie amabilă, să găsească subiecte de conversaţie şi să arate interes pentru ceilalţi. Fetele arătau superb, zâmbeau, şi uneori chiar cochetau discret. Era atât de multă lume în casă, încât, inevitabil, unele fete aveau să-l atingă, să se cioc-nească de el la o răsucire, să-l atingă pe braţ, sau chiar să-şi turtească pieptul pe spatele lui încercând să se strecoare prin mulţime. O săptămână de nopţi zbuciumate îl aştepta pe Hugh după această petrecere.

Sigur, o bună parte dintre cei prezenţi îi erau rude. Tatăl lui, Tobias, şi tatăl lui Edward, Joseph, fuseseră fraţi. Dar tata lui Hugh îşi retrăsese capitalul din afacerea familiei, începuse o afacere proprie, dăduse faliment şi se sinucisese. Acesta era motivul pentru care Hugh fusese retras de la Şcoala-Internat Windfield, prea costisitoare, şi devenise elev extern la Academia Folkestone pentru Fiii Gentlemenilor. Acesta era şi motivul pentru care Hugh începuse să lucreze încă de la vârsta de nouăsprezece ani în loc să facă turul Europei şi să risipească niște ani la universitate; acesta era de altfel şi motivul pentru care locuia la mătuşa lui, şi, în sfârşit, motivul pentru care n-avea haine noi pentru petrecere. Hugh era şi el o rudă, dar o rudă săracă – o ruşine pentru o familie ale cărei mândrie, reputaţie şi rang social erau bazate pe avere.

Nu le-ar fi trecut nici unuia dintre ei prin minte să rezolve problema ajutându-l cu bani pe Hugh. Sărăcia era răsplata firească pentru afaceri păguboase şi, dacă după ce ai dat chix vine cineva să te aline, nu mai ai nici un fel de motivaţie să te îndrepţi.

– Atunci de ce să nu punem şi saltele cu pene în temniţe?

Tatăl lui Hugh fusese victima unei crize financiare, dar lor asta le era totuna. Dăduse faliment pe 11 martie 1866, o zi pe care bancherii o cunoşteau sub numele de „Vinerea Neagră". În acea zi, un agent de schimb numit Overend & Gurney Ltd. dăduse faliment pentru o datorie de cinci milioane de lire, trăgând la fund cu sine multe companii, printre care Banca London Joint Stock, firma de construcţii a lui Sir Samuel Peto, precum şi Tobias Pilaster & Co. Dar în afaceri nu ai scuze, potrivit filosofiei familiei Pilaster. Chiar şi în momentul de faţă era criză, şi cu siguranţă o companie, două aveau să dispară înainte ca lucrurile să revină la normal, dar familia Pilaster se apăra energic, descotorosindu-se de clienţii mai slabi, reducând acordarea de credite şi refuzând cu neîndurare orice afacere nouă, în afara celor neîndoielnic sigure. Crezul lor era că instinctul de autoconservare este cea mai importantă datorie a unui bancher.

„Ei bine, şi eu sunt un Pilaster, gândi Hugh. N-oi fi având eu nasul familiei, dar ştiu şi eu câte ceva despre instinctul de autoconservare." Câteodată fierbea de necaz în sinea lui când se gândea ce i se întâmplase tatălui său, şi asta îi alimenta şi mai mult dorinţa de a deveni cel mai bogat şi cel mai respectat dintre toţi afurisiţii ăştia din familie. La şcoala ieftină pe care o urmase învăţase lucruri folositoare precum aritmetica şi ştiinţele, în timp ce vărul lui mai înstărit Edward îşi bătea capul cu limbile latină şi greacă; şi faptul că nu se dusese la universitate îi permisese să se lanseze în munca în domeniu de timpuriu. Nu fusese niciodată tentat să urmeze o altă cale, să se faca pictor, membru în parlament sau preot. Avea

finanţele în sânge. Putea să dea rata bancară curentă mai repede decât ar fi fost capabil să spună dacă plouă sau nu. Era absolut hotărât să nu fie atât de plin de sine şi fătarnic ca rudele lui mai în vârstă, dar tot bancher voia să se facă.

Totuşi, pentru moment, Hugh nu se gândea prea mult la asta. In cea mai mare parte a timpului se gândea la fete.

Ieşi din salon pe terasă şi o văzu pe Augusta îndreptându-se către el în compania unei fete.

– Hugh dragă, iat-o pe amica dumitale, domnişoara Bodwin!

Hugh oftă în sinea lui. Rachel Bodwin era o fată înaltă şi intelectuală, cu opinii radicale. Nu era drăguţă – avea părul castaniu şi pleoştit şi ochii spălăciţi şi prea apropiaţi –, dar era vioaie şi interesantă, plină de idei subversive, şi Hugh o plăcuse mult de când venise la Londra să lucreze la bancă. Dar Augusta hotărâse că Hugh trebuie să se însoare cu Rachel, şi asta stricase relaţia. Înainte, Hugh şi Rachel purtaseră discuţii pasionate şi libere despre divorţ, religie, sărăcie şi acordarea dreptului de vot pentru femei. Dar de când cu campania Augustei de a-i căsători, nu mai schimbau decât câteva vorbe, stânjeniţi.

– Arătaţi minunat, domnişoară Bodwin, spuse el maşinal.

– Sunteţi foarte amabil, răspunse ea plictisită.

Augusta dădea să le întoarcă spatele când zări cravata lui Hugh.

– Sfinte mare! exclamă ea. Ce-i cu cravata asta? Arăţi ca un hangiu!

Hugh se aprinse la faţă. Dacă i-ar fi venit în minte o replică tăioasă, ar fi riscat să i-o spună în faţă, dar cum nu găsea nimic, nu putu spune decât:

– E doar o cravată nouă. Îi spune stil „ascot“.

– Să i-o dai lustragiului de pantofi chiar mâine, spuse ea şi se îndepărtă.

Pieptul lui Hugh se umflă de indignare în faţa sorţii de a fi nevoit să locuiască sub acelaşi acoperiş cu matuşa sa autoritară.

– Femeile n-ar trebui să comenteze despre hainele bărbaţilor, spuse el indispus. Nu le stă deloc bine.

Rachel replică:

– Ba eu cred că femeile ar trebui să comenteze despre orice le interesează, aşa că vreau să îţi spun că mie îmi place cravata dumitale şi că ţi se potriveşte cu culoarea ochilor.

Hugh se simţi mai bine şi îi zâmbi. Era o fată drăguţă, la urma urmei. Şi totuşi, nu pentru drăgălăşenia ei voia Augusta s-o mărite cu Hugh. Rachel era fiica unui avocat specializat în contracte comerciale. Familia ei n-avea alta avere decât venitul din meseria de avocat a tatălui, iar pe scara socială se aflau câteva trepte bune mai jos decât familia Pilaster: prezenţa lor la petrecerea Augustei se datora numai şi numai faptului că tatăl lui Rachel facuse câteva servicii bancii. Rachel era deci de condiţie inferioară – casătorindu-se cu ea, Hugh şi-ar fi confirmat statutul de Pilaster de soi inferior, şi asta era ceea ce urmărea de fapt Augusta.

Hugh nu se împotrivea cu totul ideii de a cere mâna lui Rachel. Augusta făcuse nişte aluzii cum că ar oferi un cadou de nuntă generos dacă Hugh s-ar casători cu fata aleasă de ea. Dar nu cadoul de nuntă îl tenta într-atât, cât ideea de a putea fi în fiecare noapte în patul unei femei, de a putea să-i ridice cămaşa de noapte peste glezne şi genunchi, peste şolduri, peste...

– Nu te uita la mine aşa, spuse Rachel perspicace. N-am spus decât că-mi place cravata dumitale.

Hugh roşi din nou. Doar nu putea ghici ce-i trecea lui prin minte?! Gândurile lui despre fete erau atât de vulgare şi fizice, încât deseori era ruşinat în sinea lui.

– Îmi cer scuze, mormăi Hugh.

– Ce de lume în neamul Pilaster, spuse ea cu vioiciune, rotindu-şi privirea. Cum faci faţă?

Hugh se uită şi el în jur şi o văzu pe Florence Stalworthy intrând. Aceasta era din cale-afară de frumuşică, cu buclele ei blonde care-i cădeau pe umerii delicaţi. Purta o rochie tran-dafirie tivită cu dantelă şi panglici de mătase şi pălărie cu pene de struţ. Întâlni privirea lui Hugh şi îi zâmbi din uşă.

– Văd că ţi-am pierdut atenţia, spuse Rachel direct, cum îi era obiceiul.

– Îmi cer sincer scuze, spuse Hugh.

Rachel îi atinse braţul.

– Dragă Hugh, ascultă-mă o clipă. Îmi eşti simpatic. Eşti unul dintre puţinii oameni din Londra care nu sunt nespus de plictisitori. Dar nu te iubesc şi n-am să mă căsătoresc niciodată cu dumneata, indiferent cât o să tot încerce mătuşa dumitale să ne arunce unul în braţele celuilalt.

Hugh rămase interzis.

– Eu... începu el.

Dar nu apucă să termine.

– Şi ştiu că şi dumneata simţi cam acelaşi lucru, aşa că te rog nu te preface că eşti mâhnit.

După o clipă de năuceală, Hugh râse. Tocmai acest stil direct era ceea ce îi plăcea la ea. Dar presupunea că Rachel are dreptate: a simpatiza nu e acelaşi lucru cu a iubi. Hugh nu ştia ce e iubirea, dar ea părea să ştie.

– Asta înseamnă că putem reveni la disputele noastre despre sufragiul femeilor? întrebă el vesel.

– Da, dar nu astăzi. Acum mă duc să vorbesc cu fostul dumitale coleg de şcoală, Señor Miranda.

Hugh se încruntă.

– Micky nu-i nici măcar în stare să scrie corect cuvântul „sufragiu“, darămite să explice ce înseamnă!

– Cu toate astea, jumătate din domnişoarele din Londra sunt leşinate după el!

– Nu înţeleg de ce.

– E un Florence Stalworthy masculin, spuse Rachel şi-l părăsi pe Hugh.

Hugh se încruntă chibzuind la cuvintele lui Rachel. Micky ştia că Hugh e o rudă săracă a familiei Pilaster şi îl trata ca atare, aşa că lui Hugh îi venea greu să îl judece obiectiv pe Micky. Acesta era simpatic şi mereu bine îmbrăcat. Gândul la Micky îi evoca lui Hugh imaginea unei pisici cu blana lucioasă, suavă, senzuală. Nu era lucrul cel mai potrivit să fii aşa de spilcuit, şi mulţi bărbaţi spuneau despre Micky că nu e prea masculin, dar femeilor nu părea să le pese.

Hugh o urmări pe Rachel traversând încăperea şi îndreptându-se spre locul unde Micky se afla alături de tatăl său, stând de vorbă cu Clementine, sora lui Edward, cu mătuşa Madeleine şi cu mătuşica Beatrice. Privirea lui Hugh se îndreptă din nou spre Rachel, căreia Micky îi dădea acum mâna şi-i spunea ceva care o făcu să râdă. Pe Micky îl vedeai mereu stând de vorbă cu trei, patru femei.

Lui Hugh nu-i plăcuse să audă că Florence era într-un fel ca Micky. Ca şi acesta, Florence era drăguţă şi îndrăgită, dar lui Hugh i se părea că Micky are ceva de bădăran în el.

Îşi făcu drum către Florence cu entuziasm, dar emoţionat:

– Domnişoară Florence, cum o mai duceţi?

Florence îi zâmbi fermecător.

– Ce casă extraordinară!

– Vă place?

– Nu sunt sigură.

– Aşa spun majoritatea.

Florence râse ca şi cum ar fi auzit o remarcă spirituală, iar Hugh se simţi extrem de mulţumit.

Hugh continuă:

– Să ştiţi că e foarte modernă! Are cinci băi! Un cazan enorm aşezat la subsol încălzeşte întreaga casă printr-un sistem de conducte cu apă caldă.

– Poate corabia de piatră de pe fronton mi se pare puţin prea de tot.

Hugh coborî vocea:

– Şi mie mi se pare la fel. Îmi aminteşte de capetele de vacă aşezate la intrarea în prăvăliile măcelarilor.

Florence chicoti din nou. Hugh era fericit că o făcea să râdă. Se gândi că ar fi plăcut s-o scoată din înghesuiala aceea.

– Haideţi să vă arăt grădina, spuse el.

– Minunat!

Gradina nu era deloc minunată, fiind proaspăt plantată, dar asta n-avea a face. Hugh o conduse pe Florence prin salon către terasă, dar acolo fu acostat de Augusta, care-l săgetă cu o privire plină de reproş:

– Domnişoară Florence, spuse Augusta, ce amabil din partea dumitale că ai venit! Edward o să-ţi arate grădina.

Îl înşfăcă pe Edward, care se afla în apropiere, şi-i împinse pe cei doi spre grădină înainte ca Hugh să aibă timp să spună ceva. Îşi încleştă dinţii de necaz şi îşi jură s-o facă pe Augusta să i-o plătească într-o bună zi.

– Hugh dragă, ştiu că vrei să vorbeşti cu Rachel, spuse ea.

Îl luă pe Hugh de braţ şi-l conduse înapoi în casă. Hugh nu se putu împotrivi, decât dacă poate şi-ar fi smuls braţul din mâna ei şi ar fi făcut o scenă. Rachel stătea de vorbă cu Micky Miranda şi cu tatăl lui.

– Micky, aş vrea să i-l prezint tatălui dumitale pe vărul soţului meu, domnul Samuel Pilaster.

Îi despărţi pe Micky şi pe tatăl său de ceilalţi şi îi trase după ea, lăsându-l din nou pe Hugh cu Rachel.

Rachel râdea.

– Nu poţi să i te-mpotriveşti.

– Ar fi ca şi cum te-ai împotrivi unei locomotive în mers, scrâşni Hugh printre dinţi.

Hugh vedea pe fereastră turnura rochiei lui Florence alunecând prin grădină alături de Edward.

Rachel urmări privirea lui Hugh şi îi spuse:

– Du-te după ea.

El zâmbi:

– Mulţumesc.

Hugh se grăbi spre grădină. Apropiindu-se, o idee răutăcioasă îi răsări în minte. De ce n-ar juca şi el jocul mătuşii, îndepărtându-l pe Edward de Florence? Augusta avea să se facă foc şi pară când avea să afle – dar tot merita de dragul câtorva minute petrecute în grădină numai cu Florence. „La naiba“, gândi Hugh.

– Hei, Edward, mama ta m-a rugat să-ţi transmit să te duci până la ea. E în hol.

Edward nu-şi puse nici un fel de întrebări: ştia prea bine că Augusta obişnuia să se răzgândească brusc. Spuse:

– Va rog să mă scuzaţi, domnişoară Florence.

Îi părăsi pe cei doi şi se întoarse în casă.

Florence întrebă:

– Chiar a trimis după el?

– Nu.

– Sunteţi un rău! spuse Florence cu un surâs.

Hugh o privi în ochi, desfătându-se în încuviinţarea din privirea ei însorită. Ştia că mai târziu avea să treacă prin cercurile iadului pentru îndrăzneala lui, dar era pregătit pentru orice suferinţă de dragul unui surâs ca acela.

– Haideţi să vedeţi livada, spuse el.

3

Papa Miranda o amuza pe Augusta. Ce om rotofei şi dintr-o bucată! Era atât de diferit de elegantul şi unduiosul lui fiu! Augusta ţinea foarte mult la Micky Miranda. În vecinătatea lui se simţea mai femeie, cu toate că Micky era atât de tânăr. Micky avea un fel de a se uita la ea ca şi cum ar fi fost

cea mai dorită femeie din lume. Uneori Augusta şi-ar fi dorit mai mult decât priviri din partea lui Micky. Sigur că da, era o dorinţă nebunească, dar cu toate acestea dorinţa revenea mereu în sufletul Augustei.

Conversaţia despre Seth o îngrijorase. Micky presupunea că atunci când bătrânul Seth avea să moară sau să se retragă, Samuel era cel care avea să-i urmeze în poziţia de preşedinte al Băncii Pilaster. Micky n-avea cum să facă presupunerea aceea fără nici o bază: trebuie că auzise ceva în familie. Augusta nu voia ca Samuel să preia poziţia lui Seth. Voia postul pentru soţul ei Joseph, nepotul lui Seth.

Îşi aruncă privirea pe fereastra salonului şi îi văzu pe cei patru asociaţi ai Băncii Pilaster stând de vorbă pe terasă. Trei dintre ei erau din neamul Pilaster: Seth, Samuel şi Joseph – familiile metodiste de la începutul secolului al XIX-lea preferau numele biblice. Bătrânul Seth arăta ca un invalid ce era, cu un pled pe genunchi, încă în viaţă, dar devenit inutil. Lângă el stătea fiul său. Samuel nu avea distincţia tatălui său. Avea acelaşi nas îndoit ca un cioc, dar dedesubtul lui avea o gură molatică plină cu dinţi stricaţi. După tradiţie, el ar trebui să-i urmeze lui Seth, fiind cel mai în vârstă asociat după aceasta. Joseph era cel care vorbea, explicându-le ceva unchiului şi vărului său cu gesticulaţii scurte şi bruşte – un semn de nerăbdare la Joseph. Şi el avea nasul familiei Pilaster, dar restul trăsăturilor sale erau mai degrabă atipice, şi avea început de chelie. Cel de-al patrulea asociat stătea mai retras, ascultând cu braţele încrucişate. Era maiorul George Hartshorn, soţul surorii lui Joseph, Madeleine. Fost ofiţer de armată, maiorul avea pe frunte o cicatrice vizibilă în urma unei răni primite cu douăzeci de ani în urmă în Războiul Crimeii. Dar nu era un erou: calul lui se speriase de o locomotivă cu abur, aruncându-l pe maior care căzuse, dându-se cu fruntea de roata vagonului-popotă. Era un om prietenos, un bun executant fără veleităţi de conducător, dar nu destul de deştept ca să cârmuiască

o bancă, şi oricum banca nu avusese niciodată vreun preşedinte care să nu poarte numele de Pilaster. Singurii candidaţi serioşi erau deci Samuel şi Joseph.

În principiu, decizia era luată prin votul asociaţilor. În fapt, familia obişnuia să cadă de acord asupra unei persoane. În realitate însă, Augusta era hotărâtă să aranjeze lucrurile cum voia ea. Dar nu avea să fie uşor.

Preşedintele Băncii Pilaster era unul dintre cei mai importanţi oameni din lume. Decizia lui de a acorda un împrumut putea salva regi, refuzul său putea aprinde revoluţii. În mâinile lui şi a câtorva alţii – J.P. Morgan, familia Rothschild sau Ben Greenbourne – stătea prosperitatea mai multor naţiuni întregi. Era linguşit de capi de state, consultat de prim-miniştri, curtat de diplomaţi – şi cu toţii se gudurau pe lângă soţia acestuia.

Joseph şi-ar fi dorit poziţia, dar nu era îndeajuns de abil. Augusta era îngrozită că ar fi putut lăsa ocazia să-i scape printre degete. Dacă ar fi fost după capul lui, probabil că ar fi anunţat pur şi simplu că este interesat şi apoi ar fi lăsat familia să hotărască. Nu i-ar fi trecut prin minte că probabil trebuiau făcute şi alte lucruri dacă voia sa fie sigur ca avea sa câştige competiţia. De exemplu, el n-ar fi făcut nimic ca să-şi discrediteze rivalul.

Augusta trebuia să facă acest lucru pentru el.

Nu-i era greu să detecteze slăbiciunile lui Samuel. La vârsta de cincizeci şi trei de ani era burlac şi locuia împreună cu un tânăr căruia i se spunea cu nonşalanţă „secretarul“ său. Până atuci familia nu se sinchisise de aranjamentele casnice ale lui Samuel, dar Augusta voia să le aducă acum în prim-plan.

Trebuia s-o ia uşor cu Samuel. Era un om mofturos şi chiţibuşar, genul care era în stare să-şi schimbe toată ţinuta dacă o picătură de vin i-ar fi căzut pe turul pantalonilor; dar

nu era un om slab şi nu putea fi uşor intimidat. Un atac frontal nu era strategia potrivită cu el.

Augusta n-ar fi avut nici un regret să-i facă rău lui Samuel. Nu-l simpatizase niciodată. Uneori Samuel se purta ca şi cum Augusta i s-ar părea amuzantă şi avea un fel de a nu o lua drept ceea ce era lucru care o enerva profund.

Făcându-şi drum printre oaspeţi, Augusta decise să nu se mai gândească la deranjantul refuz al nepotului ei Hugh de a-i face curte unei fete perfect potrivită lui. Partea aceea a familiei făcuse mereu necazuri, şi acum Augusta nu-şi putea permite să-şi distragă atenţia de la problema mult mai arzătoare asupra căreia Micky îi atrăsese atenţia, şi anume pericolul reprezentat de Samuel.

Augusta o zări pe cumnata ei, Madeleine Hartshorn, în hol. Sărăca Madeleine, se putea vedea clar că e sora lui Joseph, căci şi ea avea nasul familiei Pilaster. Unora dintre bărbaţi nasul acesta le dădea distincţie, dar o femeie nu putea decât sa pară urâtă cu un asemenea plisc în mijlocul feţei.

Madeleine şi Augusta fuseseră odată rivale. Cu ani în urmă, la începutul căsniciei lui Joseph cu Augusta, Madeleine o duşmănea pe Augusta pentru faptul că aceasta începuse să se impună ca noul centru al familiei, cu toate că ea însăşi nu avea nici charisma, nici energia să facă tot ce făcea Augusta, care aranja nunţi şi înmormântări, mijlocea căsătorii şi împăcări şi organiza acte de caritate pentru bolnavi, gravide şi sărmani. Invidia lui Madeleine era pe punctul de a diviza familia, când Madeleine îi servise Augustei pe tavă o armă cu care aceasta să lupte. Într-o după-amiază, Augusta intră într-un luxos magazin de argintărie din Bond Street şi apucă s-o zărească pe Madeleine strecurându-se în dosul prăvăliei. Augusta mai zăbovi pe acolo o vreme, prefăcându-se nehotărâtă asupra unui suport de pâine prăjită, până când văzu un tânăr strecurându-se pe aceeaşi uşă. Auzise ea că odăile de deasupra a astfel de prăvălii erau uneori folosite pentru

întâlniri amoroase, aşa că Augusta fu aproape sigură ca Madeleine avea un amant. O bancnotă de cinci lire o convinse pe proprietara prăvăliei, o oarecare doamnă Baxter, să dezvăluie numele tânărului, vicontele Tremain.

Augusta fu sincer şocată, dar primul ei gând fu că dacă Madeleine putea face aşa ceva cu vicontele Tremain, şi ea putea face acelaşi lucru cu Micky Miranda. Dar asta ieşea din discuţie, fără doar şi poate. În plus, dacă ea putuse afla din întâmplare despre Madeleine, acelaşi lucru i s-ar fi putut întâmpla şi ei.

Povestea ar fi putut s-o distrugă pe Madeleine din punct de vedere social. Un bărbat care avea o amantă era socotit lipsit de caracter, dar romantic – o femeie care avea un amant era o târfă. Dacă secretul ieşea la lumină, Madeleine ar fi fost eliminată din viaţa socială şi ar fi reprezentat o ruşine pentru familie. Augusta se gândise să-i fluture pe la nas secretul pentru a o controla, ţinând-o sub ameninţarea deconspirării. Dar aşa Madeleine ar fi ajuns s-o duşmănească de moarte pentru totdeauna. Era prostesc să-şi facă duşmani în mod inutil. Trebuia să găsească o modalitate de a o dezarma pe Madeleine şi în acelaşi timp de a o atrage de partea ei. După multă chibzuinţă, elaborase o strategie. În loc s-o intimideze pe Madeleine cu ceea ce ştia, se prefăcuse că îi ţine partea.

– Un sfat pentru draga şi înţeleapta Madeleine, îi şoptise ea: doamna Baxter nu e de încredere. Spune-i vicontelui dumitale să gasească un loc de întâlnire mai discret.

Madeleine o implorase să păstreze secretul şi îi jurase recunoştinţă nemărginită Augustei atunci când aceasta promisese de bunăvoie discreţie veşnică. De atunci nu mai fusese nici o rivalitate între ele.

Acum Augusta o luă pe Madeleine de braţ, spunându-i:

– Haide să-mi vezi camera – cred că o să-ţi placă.

La etajul al doilea al casei se aflau dormitorul şi garderoba Augustei, dormitorul şi garderoba lui Joseph şi un birou. O conduse pe Madeleine în odaia ei, închise uşa şi-i aşteptă reacţia.

Mobilase dormitorul în cel mai recent stil japonez, cu scaune ajurate, tapet cu model în coadă de păun şi un grup de bibelouri expuse pe şemineu. Şifonierul uriaş era pictat cu motive japoneze, iar firida unde se afla fotoliul de sub geam era parţial ascunsă după perdele cu libelule.

– Vai Augusta! Ce îndrăzneţ! spuse Madeleine.

– Mulţumesc!

Augusta era aproape cu totul mulţumită de efect.

– Voiam un material de perdele şi mai bun, dar nu mai aveau la Liberty's. Vino să vezi camera lui Joseph.

O conduse pe Madeleine prin uşa care despărţea cele două dormitoare. Camera lui Joseph era decorată în acelaşi stil, dar într-o versiune mai moderată, cu un tapet întunecat de piele şi cu perdele de brocard. Augusta era încântată mai ales de o vitrină lăcuită în care se afla expusă întreaga colecţie de tabachere scumpe ale lui Joseph.

– Joseph este un om atât de extravagant! spuse Madeleine uitându-se la tabachere.

Augusta zâmbi. Soţul ei nu era câtuşi de puţin extravagant în general, dar a colecţiona ceva atât de inutil şi fin era într-adevăr o ciudăţenie pentru un om de afaceri metodist atât de pragmatic, şi toată familia găsea lucrul acesta amuzant.

– Joseph spune că reprezintă o investiţie.

Un colier cu diamante i s-ar fi părut Augustei o investiţie tot atât de bună, dar Joseph nu-i cumpăra niciodată asemenea lucruri, pentru că metodiştii considerau bijuteriile o extravaganţă fără folos.

– Bărbaţii trebuie să aibă o pasiune, spuse Madeleine. Asta îi ţine departe de necaz.

Adică de bordeluri, voia să spună Madeleine. Acest apropo nerostit îi aminti Augustei de scopul pe care-l urmărea de fapt. „Uşurel, uşurel“, îşi spuse ea.

– Draga mea Madeleine, ce-i de făcut cu vărul Samuel şi „secretarul“ acela?

Madeleine se miră:

– De ce-ar fi ceva de făcut cu ei?

– Dacă Samuel o sa devină preşedinte, *trebuie* să facem ceva.

– De ce?

– Draga mea, preşedintele Băncii Pilaster se întâlneşte cu ambasadori, şefi de state, chiar şi cu monarhi, aşa că viaţa lui privată trebuie să fie cu desăvârşire, dar chiar cu desăvârşire ireproşabilă.

Madeleine începea să priceapă şi roşi:

– Doar nu sugerezi că Samuel ar fi în vreun fel... depravat?

Augusta sugera tocmai acest lucru, dar nu dorea s-o spună direct, de teamă să n-o facă pe Madeleine să-i ia apărarea lui Samuel.

– Bănuiesc că nu voi avea niciodată o dovadă, spuse ea evaziv. Dar ceea ce contează este ce crede lumea.

Madeleine nu părea convinsă:

– Chiar bănuieşti că lumea crede... asta?

Augusta se forţă să fie răbdătoare cu gingăşiile lui Madeleine:

– Draga mea, suntem amândouă femei măritate şi ştim cum sunt bărbaţii. Au pofte animalice. Lumea bănuieşte că un burlac de cincizeci şi trei de ani care trăieşte singur cu un băiat frumuşel are nişte vicii, şi... Dumnezeu ştie, dar de cele mai multe ori lumea probabil că are şi dreptate.

Madeleine părea îngrijorată şi se încruntă. Dar înainte să mai poată spune ceva, se auzi o bătaie în uşă. Edward intră şi întrebă:

– Da, mamă, ce este?

Pe Augusta o deranjă aceasta întrerupere, şi habar nu avea la ce se referea Edward.

– Cum adică, ce este?

– Ai trimis după mine.

– Cu siguranţa nu am trimis după tine. Ţi-am spus să te plimbi cu domnişoara Florence şi să-i arăţi grădina.

Edward păru jignit:

– Hugh mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine!

Augusta pricepu.

– Ah, da? Şi presupun că la ora asta îi arată grădina domnişoarei Florence?!

Edward pricepu şi el vorbele maică-sii.

– Probabil că aşa e, spuse el rănit. Te rog nu fii supărată pe mine, mamă.

Augusta se înduioşă imediat:

– Nu-ţi face griji, iubitule. Hugh e un băiat viclean.

Dar dacă el credea că o poate prosti şi pe mătuşi-sa Augusta era şi cam nerod.

Această întrerupere o enervase, dar, gândindu-se mai bine, Augusta socoti că îi spusese destul lui Madeleine despre vărul Samuel. În aceasta fază de început, nu voia decât să semene o sămânţă de îndoială – orice altceva ar fi putut strica planurile. Se hotărî să lase lucrurile aşa. Îi conduse pe cumnata şi pe fiul ei afară din dormitor, spunându-le:

– Acum trebuie să mă întorc la oaspeţi.

Coborâră. Petrecerea mergea bine, judecând după vacarmul produs de conversaţii, râsete şi clinchetul a zeci de linguriţe ciocnindu-se de farfurioarele de porţelan fin. Augusta se duse să verifice sufrageria, unde servitorii împărţeau salată de homar, prăjitură cu fructe şi băuturi reci. Traversă holul, adresându-se scurt oaspeţilor cărora le prindea privirea, dar căutând din ochi pe cineva, şi anume pe Lady Stalworthy, mama lui Florence.

Augusta era îngrijorată de posibilitatea că Hugh s-ar fi putut căsători cu Florence. Şi la bancă îşi făcea deja mult prea bine treaba. Avea agerimea şi spiritul negustoresc al unui vânzător ambulant şi şarmul înşelător al unui trişor. Chiar şi Joseph îl lăuda, uitând că era o ameninţare la poziţia propriu-lui lor fiu. O căsătorie cu fiica unui conte ar fi adăugat talentului înnăscut al lui Hugh statut social, ceea ce ar l-ar fi făcut un rival de temut pentru Edward. Bietul Teddy nu poseda nici farmecul personal al lui Hugh, nici minte matematică, aşa că avea nevoie de tot ajutorul pe care Augusta i-l putea acorda.

Augusta o găsi pe Lady Stalworthy lângă fereastra salonului. Aceasta era o femeie frumuşică între două vârste. Purta o rochie trandafirie şi o pălărie de pai acoperită cu flori de mătase. Augusta se întrebă cu nelinişte ce părere ar avea Lady Stalworthy despre o relaţie între Hugh şi Florence. Hugh nu era o partidă extraordinară, dar, din punctul de vedere al lui Lady Stalworthy, nu era nici un dezastru. Florence era cea mai mică dintre cele trei fiice, iar celelalte două se măritaseră foarte bine, aşa că se putea ca Lady Stalworthy să fie chiar îngăduitoare. Augusta trebuia să împiedice acest lucru. Dar cum?

Veni lângă Lady Stalworthy şi văzu că aceasta îi privea pe Hugh şi pe Florence plimbându-se prin grădină. Hugh explica ceva, iar Florence îl asculta şi îl privea cu ochii strălucind de plăcere.

– Fericirea lipsită de griji a tinereţii! spuse Augusta.

– Hugh pare să fie un băiat bun, zise Lady Stalworthy.

Augusta îi aruncă o privire tăioasă. Lady Stalworthy avea un zâmbet visător întipărit pe faţă. Augusta bănuia că aceasta fusese în trecut la fel de frumoasă ca fiica ei şi că acum îşi aducea aminte propria tinereţe. Trebuia adusă cu picioarele pe pământ cu un brânci.

– Cât de repede se duc anii aceia lipsiţi de griji!

– Dar cât sunt de minunaţi când îi trăieşti!

Acum se cerea nişte venin.

– După cum ştiţi, tatal lui Hugh a murit. Mama lui locuieşte foarte retrasă la Folkestone, aşa că eu şi Joseph ne simţim obligaţi să ne ocupăm de el părinteşte. Augusta se opri o clipă, apoi continuă: Este aproape inutil să vă spun ce victorie extraordinară ar fi pentru Hugh o alianţă cu familia dumneavoastră.

– Ce amabilă sunteţi să spuneţi acest lucru, spuse Lady Stalworthy ca şi cum i s-ar fi făcut un compliment. Şi familia Pilaster este deosebit de distinsă.

– Mulţumesc. Cu sârguinţă, Hugh va putea şi el să-şi asigure o viaţă bună într-o zi.

Lady Stalworthy păru puţin surprinsă.

– Cum, tatăl lui nu i-a lăsat nimic?

– Nu.

Augusta simţi că trebuie să-i dea de înţeles că Hugh nu avea să primească nici un ban de la unchii lui când avea să se însoare.

– Va trebui să muncească pentru ca să fie promovat şi să trăiască din salariu, spuse ea.

– Aha! zise Lady Stalworthy. Din fericire, Florence are ceva pus deoparte...

Inima Augustei se opri. Deci Florence avea nişte bani ai ei. Aceasta era o veste proastă. Augusta se întreba despre ce sumă era vorba. Familia Stalworthy nu era atât de înstărită ca familia Pilaster – puţine familii erau mai înstărite decât ei, de altfel –, dar Augustei i se părea că n-o duceau rău. În orice caz, după cât se părea, faptul că Hugh era sărac nu era un motiv suficient să o întoarcă pe Lady Stalworthy împotriva lui. Augusta trebuia să ia măsuri mai radicale.

– Draga de Florence ar fi un sprijin extraordinar pentru Hugh... o influenţă stabilizatoare, sunt sigură de asta.

– Da, spuse Lady Stalworthy distrată. Apoi se încruntă: Stabilizatoare?

Augusta şovăi. Jocul era periculos, dar trebuia riscat.

– Eu nu plec niciodată urechea la bârfe, şi sunt sigura că nici dumneavoastră, spuse Augusta. Tobias a fost cu adevarat un caz foarte trist, despre asta nu e nici o îndoială, dar Hugh nu pare să-i fi moştenit slăbiciunile *mai deloc*.

– Asta e bine, spuse Lady Stalworthy, dar o serioasă îngrijorare i se citea pe chip.

– În orice caz, eu şi Joseph am fi deosebit de fericiţi să-l vedem însurat cu o fată atât de cuminte ca Florence. Este limpede că Florence ar putea fi strictă cu el, dacă...

Augusta îşi tărăgănă ultimele cuvinte.

– Nu-mi... înghiţi în sec Lady Stalworthy, nu-mi aduc aminte deloc ce fel de slăbiciuni avea tatăl lui.

– Sunt numai zvonuri, bineînţeles, nu-i nimic adevărat.

– Strict între dumneavoastră şi mine.

– Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic.

– Dar trebuie să ştiu totul, pentru binele fiicei mele. Sunt sigură că înţelegeţi.

– Jocurile de noroc, spuse Augusta şoptit.

Nu voia s-o audă nimeni, căci erau mulţi oameni în jur care ar fi ştiut că minte.

– Asta l-a dus la sinucidere. Mare păcat.

„Dă Doamne ca familia Stalworthy să nu verifice adevărul spuselor mele“, se rugă fierbinte Augusta.

– Credeam că a dat faliment.

– Şi asta.

– Ce tragic!

– E-adevărat, Joseph a trebuit să-i plătească lui Hugh datoriile o dată sau de două ori, dar a vorbit foarte serios cu băiatul şi suntem convinşi că nu se va mai întâmpla.

– Asta mă linişteşte, spuse Lady Stalworthy, dar chipul ei indica alte sentimente.

Augusta simţea că spusese destul, altfel risca să nu mai fie crezută că sprijinea cu adevărat căsătoria celor doi. Îşi aruncă din nou privirea pe fereastră. Hugh povestea ceva, iar

Florence râdea, aruncându-şi capul pe spate şi arătându-şi dinţii într-un fel destul de... nepotrivit. Hugh o mânca din ochi. Era evident pentru toată lumea că cei doi se plăceau.

– Bănuiesc că lucrurile se vor aranja în curând, spuse Augusta.

– Poate că au stat de vorbă destul pentru ziua de azi, spuse Lady Stalworthy cu o privire îngrijorată. Trebuie să intervin. Vă rog să mă scuzaţi.

– Va rog.

Lady Stalworthy se îndreptă grăbită spre grădină.

Augusta se simţi uşurată. Mai bifase o conversaţie delicată. O băgase la bănuieli pe Lady Stalworthy cu privire la Hugh şi, odată ce o mamă are o reţinere despre un pretendent, rar se mai întâmplă să-l socotească omul potrivit.

Augusta se uită în jur şi o văzu pe Beatrice Pilaster, o altă cumnată de-a ei. Joseph avusese doi fraţi: unul din ei fusese Tobias, tatăl lui Hugh, iar celălalt era William, căruia i se spusese dintotdeauna William cel tânăr, pentru că era născut douăzeci şi trei de ani mai târziu decât Joseph. William avea acum douăzeci şi cinci de ani şi nu era încă asociat al băncii. Beatrice era soţia lui. Aceasta era ca un căţel – veselă, stângace şi prietenoasă cu toată lumea. Augusta hotărî să vorbească şi cu ea despre Samuel şi secretarul lui. Se duse la Beatrice şi îi spuse:

– Dragă Beatrice, vrei să-ţi arăt dormitorul?

4

Micky şi tatăl lui părăsiră petrecerea şi o luară înapoi spre locuinţa lor. Drumul ducea numai prin parcuri – întâi Hyde Park, apoi Green Park şi St James's Park – până la Tamisa. Se opriră pe podul Westminster să-şi tragă sufletul şi să admire privelişte a.

Pe malul nordic al fluviului se întindea cel mai frumos oraş din lume. În amonte se vedea clădirea parlamentului, construit ca o imitaţie modernă a clădirii învecinate, catedrala Westminster, datând din secolul al XIII-lea. În aval se zăreau grădinile de la Whitehall – palatul ducelui de Buccleuch, şi clădirea masivă din cărămidă a noii gări Charing Cross.

Portul nu se vedea, şi vapoarele mari nu ajungeau atât de sus pe fluviu, dar erau multe vaporaşe, barje şi bărci de agrement care se vedeau frumos în lumina amurgului.

Malul sudic ar fi putut fi o altă ţară. Acolo se aflau fabricile de ceramică Lambeth; acolo, în mijlocul câmpurilor noroioase presărate cu atelierele dărăpănate, bărbaţi pământii la faţă şi femei în zdrenţe îşi continuau lunga zi de lucru fierbând oase, sortând deşeuri, alimentând focul cuptoarelor şi turnând lutul în forme pentru a face ţevi de scurgere şi coşuri de fum pentru oraşul care se extindea rapid. Cocioabele în care locuiau aceştia erau îngrămădite în jurul zidurilor palatului Lambeth, reşedinţa londoneză a episcopului de Canterbury, ca o grămadă de mizerie lăsată de retragerea apelor pe un mal noroios. In ciuda apropierii de palatul episcopului, cartierul era cunoscut sub numele de Armanul Dracului, probabil pentru că focurile, fumul, muncitorii sleiţi de puteri şi mirosul pestilenţial te făceau să te gândeşti la iad.

Locuinţa lui Micky se afla în Camberwell, o suburbie respectabilă dincolo de fabricile de ceramică, dar Micky şi taică-său adăstau pe pod, ezitând s-o ia prin Armanul Dracului. Micky încă mai blestema în gând preascrupuloasa conştiinţă metodistă a bătrânului Seth Pilaster care îi stingherea planurile.

– Rezolvăm noi problema asta a transportului, Papa, spuse el. Nu te necăji.

Papa ridică din umeri.

– Dar cine ne stă în cale? întrebă el.

Era o simplă întrebare, dar ea avea un înţeles special în familia Miranda. Când se confruntau cu o problemă fără ieşire, se punea întrebarea „Cine ne stă în cale?“, care de fapt însemna „Cine trebuie eliminat ca să rezolvăm treaba?“ Asta îi aduse aminte lui Micky de primitivismul din provincia Santamaria, de toate poveştile îngrozitoare pe care ar fi vrut să le uite: povestea despre cum Papa o pedepsise pe ibovnica lui pentru că îl înşelase, ridicând asupra ei puşca şi apăsând pe trăgaci; cea despre familia de evrei care îşi deschisese o prăvălie alături de a lui în capitala provinciei şi muriseră arşi de vii cu toţii – mama, tata şi copiii – în incendiul provocat de Papa; sau povestea despre piticul care se deghizase cu ocazia carnavalului ca să arate ca Papa şi care îi imita perfect mersul ţanţoş, făcând pe toată lumea să râdă, până când Papa se îndreptase calm către el, îşi scosese pistolul şi îi zburase creierii.

Lucrurile acestea nu era fireşti nici măcar în Cordoba, dar Papa era un om de temut din cauza impulsivităţii sale brutale. Aici în Anglia ar fi înfundat puşcăria.

– Nu mă aştept să trebuiască să luăm măsuri drastice, spuse Micky, încercând să-şi acopere neliniştea cu un aer de nepăsare.

– Deocamdată nu-i nici o grabă, spuse Papa. Acasă vine iarna. N-o să fie nici o luptă până la vară. Îl privi pe Micky cu seriozitate. Dar trebuie să am puştile până la sfârşitul lui octombrie.

Lui Micky i se muiară picioarele la privirea aceea a lui taică-său. Se lăsă pe parapetul de piatră al podului ca să se sprijine.

– Mă voi ocupa eu, Papa, nu-ţi face griji, spuse el îngrijorat.

Papa dădu din cap ca şi cum n-ar fi fost urmă de îndoială asupra faptului. Tăcură pentru un minut. Apoi Papa spuse din senin:

– Vreau ca tu să rămâi la Londra.

Micky îşi simţi umerii căzându-i de uşurare. Asta şi spera. Asta însemna că lui Papa îi plăcea cum se descurcase până atunci.

– Cred că ar putea fi o idee bună, Papa, spuse Micky, încercând să-şi ascundă exaltarea.

Apoi Papa aruncă bomba.

– Dar nu-ţi mai dau bani.

– Poftim?

– Familia nu te poate ţine pe braţe la nesfârşit. Trebuie să te întreţii.

Micky era înmărmurit. Meschinăria lui Papa era tot atât de legendară ca brutalitatea lui, şi totuşi, vestea îl stupefie. Familia Miranda era bogată. Papa avea mii de vite, deţinea monopolul asupra vânzărilor de cai pe o rază enormă de teritoriu, dădea în arendă pământ micilor fermieri şi era proprietarul celor mai multe prăvălii din provincia Santamaria.

Era adevărat că banii lor n-aveau acelaşi preţ în Anglia. Acolo, cu un dolar de argint cordobez îţi puteai plăti o masă copioasă, o sticlă de rom şi o damă pentru o noapte întreagă – aici abia dacă îţi ajungea pentru o mâncare nu prea scumpă şi un pahar de bere slabă. Asta îl şocase pe Micky atunci când venise pentru prima oară la Şcoala Windfield. Ca elev, reuşise să-şi suplimenteze banii de buzunar jucând cărţi, dar se descurcase greu până să se împrietenească cu Edward. Chiar şi în ziua de azi Edward plătea pentru distracţiile mai costisitoare la care mergeau împreună: la operă sau la curse, la vânătoare sau la bordel. Dar Micky tot avea trebuinţă de un venit de bază din care să-şi plătească chiria, nota de plată la croitor, taxa de membru în cluburile sociale – element esenţial al vieţii londoneze – şi bacşişurile pentru ospătari. Cum credea Papa că putea Micky să găsească toate lucrurile acestea? Luându-şi o slujbă? Micky era indignat. Nici un membru al familiei Miranda nu lucra pentru un salariu.

Era pe punctul de a-l întreba pe Papa cum avea să trăiască fără nici un ban, când acesta schimbă brusc subiectul şi spuse:

– Acum am să-ţi spun la ce-mi trebuie puştile. Vom cuceri deşertul.

Micky nu pricepea. Proprietatea familiei Miranda se întindea pe mare parte din provincia Santamaria. Pământul lor se învecina cu o proprietate mai mică, deţinută de familia Delabarca. În partea de nord a celor două proprietaţi se afla o întindere de pământ atât de aridă, încât nici Papa, nici vecinul lui nu se sinchisiseră să şi-o revendice.

– De ce vrem deşertul?

– Sub praful deşertului se află un mineral numit nitrat. Se foloseşte ca îngrăşământ, mult mai bun decât bălegarul. Poate fi exportat în toată lumea şi vândut scump. De aceea vreau să rămâi la Londra, ca să te ocupi de vânzări.

– Şi cum ştim noi că această chestie e-acolo?

– Familia Delabarca a început o exploatare. S-au îmbogăţit.

Micky era entuziasmat. Asta putea să schimbe viitorul familiei. Nu imediat, firește; nu atât de curând încât să-i rezolve lui problema banilor lunari. Dar pe termen lung...

– Trebuie să acţionăm repede, spuse Papa. Avutul e putere, şi familia Delabarca va fi în curând mai puternică decât noi. Trebuie să-i distrugem înainte să se ajungă la aşa ceva.

CAPITOLUL DOI – IUNIE

1

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W.
2 iunie 1873

Draga mea Florence,

Unde eşti? Speram să te văd la balul doamnei Bridewell, apoi la Richmond, apoi la cel al familiei Muncaster sâmbătă... dar n-ai fost la nici unul dintre ele! Scrie-mi un rând să ştiu că trăieşti!

Cu afecţiune,
Hugh Pilaster

*

Park Lane, 23
Londra, W.
3 iunie 1873
Domnului Hugh Pilaster

Domnule,

V-aş rămâne dator să nu mai comunicaţi cu fiica mea sub nici un motiv de acum înainte.

Stalworthy

*

Whitehaven House
Kensington Gore

Londra, S.W.
6 iunie 1873

Scumpa mea Florence,

Am găsit în sfârşit un mesager secret care să-ţi strecoare un bileţel. De ce te ţin ascunsă de mine? I-am jignit oare pe părinţii dumitale, sau, Doamne fereşte!, chiar pe dumneata? Verişoara dumitale Jane îmi va aduce răspunsul. Scrie-mi repede!

Cu cele mai adânci sentimente,
Hugh

*

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
7 iunie 1873

Dragă Hugh,

Mi s-a interzis să te văd pentru că joci jocuri de noroc ca şi tatăl dumitale. Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să cred ca părinţii mei ştiu ce e mai bine pentru mine.

Cu mâhnire,
Florence

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
8 iunie 1873

Dragă mama,

Tocmai am fost respins de o domnişoară pe motiv că tata juca jocuri de noroc. Este adevărat? Te rog, răspunde-mi imediat. Trebuie să ştiu!

Fiul dumitale iubitor,
Hugh

*

Wellington Villas, 2
Folkestone
Kent
9 iunie 1873

Băiatul meu drag,

Nu ştiu ca tatăl tău să fi jucat vreodată jocuri de noroc. Nu-mi dau seama cine ar putea spune o asemenea răutate despre el. Şi-a pierdut banii într-un colaps financiar, după cum ţi-am spus mereu. Acesta a fost singurul motiv.

Dragul meu, sper ca eşti bine şi fericit şi că fata pe care o îndrăgeşti te va accepta. Eu sunt cum mă ştii. Sora ta Dorothy te îmbrăţişează la fel ca

Mama

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
10 iunie 1873

Dragă Florence,

Cineva trebuie să-ţi fi spus lucruri false despre tatăl meu. S-a ruinat, e adevărat. Dar nu a fost vina lui: o mare companie numită Overend & Gurney a dat faliment pentru o datorie de cinci milioane de lire, şi mulţi dintre creditorii lor s-au nenorocit atunci. Tata s-a sinucis chiar în aceeaşi zi. Dar n-a jucat niciodată jocuri de noroc – şi nici eu.

Dacă îi explici toate acestea domnului conte, stimatul dumitale tată, cred că lucrurile se vor aranja.

Cu mult drag,
Hugh

*

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
11 iunie 1873

Hugh,

Nu are nici un rost să-mi scrii neadevăruri. Acum sunt convinsă că sfatul părinţilor mei de a înceta să te văd a fost bun, şi trebuie să te dau uitării.

Florence

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
12 iunie 1873

Dragă Florence,

Trebuie să mă crezi! Este posibil să nu mi se fi spus adevărul despre tatăl meu – deşi nu am nici un motiv de a pune la îndoială sinceritatea mamei mele – dar despre mine însumi *ştiu* adevărul! Când aveam paisprezece ani am pariat un şiling la derby şi l-am pierdut – de atunci jocurile de noroc îmi par fără nici o noimă! Când ne vom vedea, îţi voi jura solemn.

Sperând,
Hugh

*

Foljambe & Merriwether, avocaţi
Gray's Inn
Londra, W.C.
13 iunie 1873
Domnului Hugh Pilaster

Domnule,

Am fost rugaţi de clientul nostru, contele de Stalworthy, sa vă cerem încetarea imediata a oricarei comunicari cu fiica dânsului.

Vă înştiinţăm că în caz contrar domnul conte va lua toate măsurile necesare pentru soluţionarea problemei, inclusiv cererea unei dispoziţii legale din partea Înaltei Curţi.

Din partea biroului Foljambe & Merriwether,
Albert C. Merriwether

*

Hugh,

F. i-a arătat matuşii, adică mamei ei, ultimul dumitale bilet. Au dus-o la Paris până la sfârşitul sezonului monden londonez, apoi se vor duce în Yorkshire. Lucrurile nu stau bine – ea nu mai ţine la tine. Îmi pare rau...

Jane

2

Argyll Rooms era cel mai celebru loc de distracţie din Londra, dar Hugh nu fusese niciodată acolo. Lui Hugh nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să meargă într-un asemenea loc: deşi nu era chiar un bordel, avea reputaţie proastă. Cu toate acestea, la câteva zile după ce Hugh fusese respins definitiv de Florence Stalworthy, Edward se nimeri să-i propună o ieşire la o noapte de nebunii cu el şi cu Micky, iar Hugh acceptă.

Hugh nu petrecea prea mult timp cu vărul lui. Edward fusese mereu un copil răzgâiat, un bătăuş şi un chiulangiu. Hugh fusese deja de mult distribuit în rolul oii negre a familiei, a celui care avea s-o ia pe urmele lui taică-său. Hugh simţea că avea foarte puţin în comun cu Edward. Cu toate

acestea, hotărî să încerce şi el o dată plăcerile desfrâului. Cârciumile rău famate şi femeile uşoare reprezentau un mod de viaţă pentru mii de englezi din înalta societate. Poate ştiau ei mai bine: poate că asta, şi nu dragostea adevărată, era calea spre fericire.

De fapt, Hugh nu era nici măcar sigur că fusese îndrăgostit de Florence. Era furios că părinţii ei o întorseseră împotriva lui, şi cu atât mai mult pentru că motivul era un neadevăr răutăcios. Dar îşi dădu seama, puţin ruşinat, că Florence nu-i frânsese inima. Se gândea des la ea, dar dormea bine în continuare, mânca bine, şi se concentra fără greutăţi asupra muncii sale. Însemna oare asta că n-o iubise niciodată? Fata pe care o plăcea mai mult şi mai mult pe lumea asta, în afară de sora lui de şase ani Dotty, era Rachel Bodwin, şi cochetase cu ideea de a se însura cu ea. Era oare asta iubire? Hugh nu ştia. Poate că era prea tânăr să înţeleagă ce e dragostea. Sau poate că pur şi simplu n-o găsise încă.

Argyll Rooms se afla la doi paşi de o biserică din Great Windmill Street, chiar lângă Piccadilly Circus. Edward plăti un şiling intrarea pentru fiecare. Purtau ţinută de gală: frac negru cu revere de mătase, pantaloni negri cu dungă de mătase, vestă albă decupată, cămaşă albă şi papion alb. Costumul lui Edward era nou şi scump, al lui Micky mai degrabă ieftin, dar cu un croi modern, iar Hugh purta un costum de-al lui taică-său.

Sala de bal era o arenă luminată abundent cu lămpi de gaz şi înconjurată cu oglinzi poleite care amplificau lumina strălucitoare. Ringul de dans era plin de perechi, iar în spatele unui paravan cu complicate împletituri aurite se întrezărea orchestra care executa o polcă vioaie. Unii bărbaţi purtau ţinute de gală, semn că erau oameni din lumea bună care sondau viaţa mahalalelor, dar cei mai mulţi dintre ei purtau costume de zi respectabile şi de culoare închisă, şi aceia erau funcţionari şi mici întreprinzători.

Deasupra sălii de bal era o galerie umbrită. Edward arata spre ea şi îi spuse lui Hugh:

– Dacă te împrieteneşti cu vreo damă, poţi plăti încă un şiling ca s-o duci acolo: fotolii de pluş, semiîntuneric şi ospătari orbi.

Hugh era ameţit, nu numai de lumini, ci şi de mulţimea posibilităţilor. Peste tot era plin de fete care veniseră acolo numai şi numai ca să flirteze! Şi erau toate trase la patru ace, în rochii de seară cu turnură, unele dintre ele foarte decoltate şi cu pălăriile cele mai extraordinare. Dar Hugh observă că pe ringul de dans toate îşi ţineau, pudice, pelerinele pe umeri. Micky şi Edward deopotrivă îl asiguraseră că aici nu erau prostituate, ci fete obişnuite – vânzătoare, servitoare şi modiste.

– Şi cum faci să intri în vorbă cu ele? întrebă Hugh. Că doar nu te duci şi le acostezi ca pe femeile de stradă?!

Edward îi răspunse arătând spre un domn înalt şi distins, în costum de gală cu frac, care purta un fel de insignă şi părea că supraveghează ringul de dans.

– Acela e maestrul de ceremonii. El va aranja o întâlnire, dacă-i dai un bacşiş.

Lui Hugh i se părea că atmosfera era un amestec ciudat, dar captivant de respectabilitate şi dezmăţ.

Polca se termină şi unii dintre dansatori reveniră la mesele lor. Edward arătă cu degetul şi ţipă:

– Să fiu al naibii, uite-l pe Fatty Greenbourne!

Hugh se uită în direcţia indicată de degetul lui Edward şi îl văzu pe fostul lor coleg de şcoală, mai gras ca niciodată, revărsându-se din vesta albă. Era de braţ cu o fată năucitor de frumoasă. Fatty şi fata se aşezară la o masă, iar Micky spuse calm:

– Hai să mergem să stăm cu ei puţin.

Hugh era curios s-o vadă pe fată mai de aproape, aşa că acceptă imediat. Cei trei tineri o luară printre mese.

– Bună seara, Fatty! strigă Edward vesel.

– Salut, ceata lui Papuc! răspunse el. Acum mi se spune Solly, adăugă el amical.

Hugh îl mai văzuse pe Solly din când în când în The City, cartierul financiar al Londrei. Solly lucra de câţiva ani la sediul central al băncii familiei, chiar după colţ de Banca Pilaster. Dar Edward lucra în cartierul financiar doar de vreo câteva săptămâni, aşa că nu se nimerise încă să-l întâlnească pe Solly pe acolo.

– Am zis să venim să vorbim şi noi puţin cu voi, spuse Edward nonşalant, şi se uită întrebător la fată.

Solly se întoarse către însoţitoarea lui.

– Domnişoară Robinson, daţi-mi voie să vă prezint câţiva foşti colegi de şcoală: Edward Pilaster, Hugh Pilaster şi Micky Miranda.

Reacţia domnişoarei Robinson fu surprinzătoare. Se îngălbeni toată sub stratul de roşu de obraz şi spuse:

– Pilaster? Nu aceeaşi familie ca Tobias Pilaster?!

– Tobias Pilaster a fost tatăl meu, spuse Hugh. Cum se faceţi că-i cunoaşteţi numele?

Fata îşi recăpătă iute cumpătul.

– Tatăl meu a lucrat la Tobias Pilaster and Co. Când eram mică, mă tot întrebam cine o fi Co.

Râseră cu toţii, şi momentul de încordare se risipi. Fata adăugă:

– Vreţi să staţi jos, băieţi?

Pe masă era o sticlă de şampanie. Solly îi turnă domnişoarei Robinson şi mai ceru nişte pahare.

– Asta da reuniune de ortaci de la Windfield, spuse el. Ghici cine mai e pe aici: Tonio Silva!

– Unde e? întrebă Micky imediat.

Micky părea deranjat de prezenţa lui Tonio, şi Hugh se întrebă care o fi fost motivul. Îşi aminti că la şcoală lui Tonio îi era mereu frică de Micky.

– E pe ringul de dans, spuse Solly. E cu prietena domnişoarei Robinson, cu domnişoara April Tilsley.

Domnişoara Robinson spuse:

– Poţi să-mi spui Maisie. Nu sunt o fată protocolară, şi-i făcu cu ochiul senzual.

Un ospătar aduse o farfurie cu homar şi o puse în faţa lui Solly. Solly îşi îndesă un şervet în gulerul cămăşii şi începu să mănânce.

– Am crezut că voi ăştia ovreii n-aveţi voie să mâncaţi fructe de mare, spuse Micky insolent şi leneş.

Solly era imperturbabil la asemenea observaţii.

– Mănânc cuşer numai acasă, răspunse el.

Maisie Robinson se uită piezişş la Micky.

– Noi astea ovreicele mâncăm ce-avem chef, spuse ea şi luă o bucăţică din farfuria lui Solly.

Hugh era surprins că Maisie Robinson era evreică: întotdeauna crezuse că evreii aveau pielea mai închisă la culoare. Se uită atent la ea. Era destul de mică de statură, dar se înălţa cu vreo două palme adunându-şi părul roşcovan într-un coc mare, pe care pusese o pălărie enormă ornată cu frunze şi fructe artificiale. De sub pălărie ieşea o faţă mică şi obraznică, cu o strălucire vicleană în ochii verzi. Decolteul rochiei sale cafenii oferea vederii o suprafaţă impresionantă de piept pistruiat. În general, pistruii nu era consideraţi prea atrăgători, dar Hugh nu-şi putea lua ochii de la ei. La un moment dat, Maisie simţi că Hugh se uita insistent la el, şi se uită şi ea la el. Hugh îşi întoarse privirea cu un zâmbet spăşit.

Hugh îşi luă gândul de la pieptul domnişoarei Robinson privind în jurul său şi observând cum se schimbaseră vechii lui colegi de şcoală în ultimii şapte ani. Solly Greenbourne se maturizase. Deşi era tot gras şi avea acelaşi rânjet relaxat, acum, pe la douăzeci şi ceva de ani, avea un aer autoritar. Acest aer venea poate de la faptul că era atât de bogat – dar şi Edward era bogat, însă nu avea acea aură. Solly era deja un

om respectat în cartierul financiar al Londrei şi, deşi nu era prea greu să te faci respectat când eşti moştenitorul Băncii Greenbourne, un tânăr zănatic în poziţia lui s-ar fi putut face repede de râsul lumii.

Şi Edward crescuse, dar spre deosebire de Solly, nu se maturizase. Ca un copil, lua totul în joacă. Nu era prost, dar la bancă se concentra cu greu asupra lucrului pentru că îi stătea capul la altceva – la petreceri, băutură şi jocuri de noroc.

Micky se făcuse un tânăr arătos, cu ochii întunecaţi, sprâncenele negre şi părul creţ puţin prea lung. Ţinuta lui era decentă, dar cu o tentă de şic: vestonul lui avea guler şi manşete de catifea, iar cămaşa, volănaşe. Hugh observă că Micky atrăsese deja privirile admirative sau chiar îmbietoare ale mai multor fete de la mesele vecine. Dar Maisie Robinson nu-l luase la inimă, şi Hugh ghicea că nu numai din cauza remarcii lui despre „voi ăştia ovreii". Micky avea ceva sinistru în el. Era înspăimântător de tăcut, vigilent şi închis în sine. Nu era sincer, nu manifesta niciodata şovăială, nesiguranţă sau vulnerabilitate, şi nu arăta niciodată ce simţea în adâncul sufletului – dacă o fi avut aşa ceva. Hugh n-avea deloc încredere în el.

Când se termină următorul dans, Tonio Silva veni la masă însoţit de domnişoara April Tilsley. Hugh îl întâlnise pe Tonio de mai multe ori de la terminarea şcolii, dar şi să nu-l fi văzut de ani de zile, tot l-ar fi recunoscut imediat după căpiţa de păr roşcovan. Fusese prietenul lui cel mai bun până în ziua aceea oribilă când maică-sa venise la şcoală ca să-i anunţe moartea tatălui şi să-l ia acasă. Ei doi fuseseră capul tuturor răutăţilor într-a patra inferioară, intrând mereu în belea, dar viaţa li se părea frumoasă, în ciuda pedepselor corporale.

Hugh se întrebase de multe ori de-a lungul anilor ce se întâmplase oare cu adevărat în ziua aceea la lac. Nu dăduse niciodată crezare poveştii din ziar, cum că Edward încercase să-l salveze pe Peter Middleton: Edward n-ar fi avut curajul. Dar

Tonio tot nu voia să vorbească despre asta, iar singurul martor rămas, Albert „Cocoaşă“ Cammel, trăia acum tocmai la Capul Bunei Speranţe.

Hugh îl studie pe Tonio când acesta dădu mâna cu Micky. Tonio părea şi acum oarecum subjugat de Micky.

– Ce mai faci, Miranda? întrebă el cu glas firesc, dar expresia lui vădea un amestec de frică şi admiraţie. Era atitudinea unui om de rând în faţa unui campion de lupte cunoscut pentru temperamentul sau iute.

Hugh cumpăni că April, însoţitoarea lui Tonio, era puţin mai în vârstă decât prietena ei Maisie, şi era mai puţin frumoasă din cauza aspectului ei puţin sfrijit şi colţuros; dar Tonio se distra de minune cu ea, atingându-i braţul şi şoptindu-i la ureche lucruri care o făceau să râdă.

Hugh se întoarse spre Maisie. Aceasta era vorbareaţă şi vioaie, cu o voce cadenţata care trăda o urma de accent din nord-estul Angliei, unde se aflaseră depozitele lui Tobias Pilaster. Chipul ei era fascinant la infinit, când zâmbea, când se încrunta şi se bosumfla, sau când strâmba din nasul cârn sau îşi dădea ochii peste cap. Hugh observă că Maisie avea gene deschise la culoare şi că nasul îi era presărat cu pistrui. Era o frumuseţe ieşită din tipare, dar era fără nici o îndoială cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Hugh era obsedat de gândul că, din moment ce se afla în Argyll Rooms, Maisie era probabil gata să se sărute, să se giugiulească şi poate chiar „să meargă până la capăt“ cu unul dintre bărbaţii de la masă. Hugh visa la întâlniri intime cu aproape toate fetele pe care le cunoştea – îi era şi ruşine de cât de mult şi de des se gândea la asta –, dar de obicei asta se putea întâmpla numai după curte, logodnă şi căsătorie. Pe când cu Maisie putea să fie chiar astă-seară!

Maisie îl prinse din nou zgâindu-se la ea şi Hugh se simţi stânjenit, aşa cum se simţea câteodată în prezenţa lui Rachel

Bodwin, când aceasta părea să-i ghicească gândurile. Căută cu disperare să spună ceva şi în cele din urmă zise:

– Aţi locuit toată viaţa la Londra, domnişoara Robinson?

– Numai de trei zile, spuse ea.

Poate că spuneau lucruri banale, gândi Hugh, dar cel puţin stăteau de vorbă.

– Atât de recent! spuse el. Şi unde aţi fost înainte?

– Am călătorit, spuse ea şi se întoarse să vorbească cu Solly.

– Aha! spuse Hugh.

Cu aceasta discuţia păru să se termine, şi Hugh fu puţin descumpănit. Maisie se purta cu el aproape ca şi cum ar fi avut ceva împotriva lui.

Văzându-l, April se înduioşă şi îi explică:

– Maisie a călătorit cu un circ timp de patru ani.

– Dumnezeule! Facând ce anume?

Maisie se întoarse din nou spre el:

– Călărie fără şa, spuse ea, stat în picioare pe cai, sărituri de pe un cal pe altul, tot soiul de ghiduşii din astea.

April adăugă:

– În pantaloni mulaţi, bineînţeles.

Maisie în pantaloni mulaţi era un gând ispititor, greu de suportat. Hugh îşi încrucişă picioarele şi spuse:

– Şi cum aţi intrat în domeniul respectiv?

Maisie şovăi, apoi păru să ia o hotărâre. Se întoarse în scaun ca să stea faţă în faţă cu Hugh, şi o scânteie periculoasă îi apăru în ochi:

– Păi să vă spun cum a fost, începu ea. Tatăl meu lucra la Tobias Pilaster and Co. Tatăl dumneavoastră l-a furat pe tata cu salariul pe o săptămână. În vremea aceea, mama mea era bolnavă. Fără banii aceia, ori murea ea, ori muream eu de foame. Aşa că am fugit de acasa. Aveam unsprezece ani atunci.

Hugh simţi că se roşi tot.

– Nu cred că tata a furat pe cineva, spuse el. Şi dacă aveaţi unsprezece ani la vremea aceea, poate că nu înţelegeaţi pe de-a-ntregul ce se întâmpla.

– Înţelegeam că mi-era foame şi frig.

– Poate că tatăl dumneavoastră n-a făcut bine, insistă Hugh, deşi ştia că ceea ce spune nu era înţelept. N-ar fi trebuit să facă copii dacă n-avea bani să-i crească.

– Ba avea! izbucni Maisie. Lucra ca un rob – şi-atunci i-aţi furat voi banii!

– Tata a dat faliment, dar n-a furat niciodată.

– E totuna, când eşti de partea învinşilor.

– Ba nu e totuna, şi sunteţi ignorantă şi necuviincioasă să pretindeţi că este.

Ceilalţi simţiră că Hugh mersese prea departe, şi mai multe persoane începură să vorbească deodată. Tonio spuse:

– Hai să nu mai dezgropăm morţii.

Hugh ştia că trebuia să se oprească, dar era furios.

– De când aveam treisprezece ani a trebuit să-i suport pe cei din familia Pilaster că-l ponegresc pe tata, dar n-am să accept lucrul acesta de la o dansatoare de circ.

Maisie se ridică. Ochii îi licăreau ca două smaralde şlefuite. Hugh gândi pentru o clipa ca Maisie avea să-i tragă o palmă. Dar ea spuse:

– Hai să dansăm, Solly. Poate că prietenul dumitale cel nepoliticos nu va mai fi aici când se opreşte muzica.

3

Cearta dintre Hugh şi Maisie sparse cheful. Solly şi Maisie plecară singuri, iar ceilalţi se hotărâră să meargă să vadă un spectacol de lupte între şobolani şi câini. Acestea erau interzise prin lege, dar la distanţă de cinci minute de Piccadilly Circus erau nu mai puţin de o jumătate de duzină de

locuri specializate în aşa ceva, şi Micky Miranda le cunoştea pe toate.

Era deja întuneric când ieşira din Argyll şi se aventurară în cartierul londonez cunoscut sub numele de Babilon. Aici, departe de reşedinţele impunătoare din cartierul Mayfair, dar plasate la o distanţă convenabilă de cartierul St James unde se aflau cluburile sociale ale gentlemenilor, se întindea un păienjeniş de străduţe înguste care adăposteau locuri pentru jocuri de noroc, lupte de animale, fumat de opiu, pornografie şi mai ales prostituţie. Era o seară caldă şi înăbuşitoare, iar aerul era greu de miasme de bucătărie, bere şi canal. Micky şi prietenii lui mergeau agale pe strada aglomerată. În mai puţin de un minut, un bătrân cu un joben pleoştit se oferi să-i vândă lui Micky o carte cu versuri deocheate, un tânăr boit în obraji îi făcu cu ochiul, o femeie cam de vârsta lui şi bine îmbracată îşi deschise iute haina, oferind spre vedere o minunată pereche de sâni goi, şi o femeie mai în vârstă şi zdrenţuită îi oferi o partidă de amor cu o fetiţă cu chip îngeresc care nu avea mai mult de zece, unsprezece ani. Clădirile, majoritatea cârciumi, săli de bal, bordeluri şi pensiuni ieftine, aveau pereţi mânjiţi şi ferestre mici şi murdare prin care din când în când se zărea câte o petrecere la lumina felinarelor. Pe stradă treceau juni precum Micky, cu vestoane albe, funcţionari şi negustori cu melon, ţărani cu ochi holbaţi, soldaţi cu uniforme descheiate, marinari cu buzunarele pline absolut provizoriu de bani, şi un număr surprinzator de cupluri de burghezi respectabili, plimbându-se braţ la braţ.

Micky era binedispus. Era prima oară în ultimele săptămâni când reuşise să scape de Papa pentru o seară. Acum îl aşteptau pe Seth Pilaster să moară ca să poată încheia afacerea cu puştile, dar bătrânul se ţinea de viaţă ca un melc de stâncă. Nu avea nici un haz să te duci prin localuri şi bordeluri cu propriul tată; în plus, Papa îl trata pe Micky mai mult ca pe o slugă, uneori chiar cerându-i să aştepte afară în

timp el se ducea cu o târfă. Seara aceasta reprezenta o bine-venită eliberare.

Era fericit că-l întâlnise pe Solly Greenbourne. Familia Greenbourne era şi mai înstărită decât familia Pilaster, aşa că Solly putea să-i fie de folos într-o bună zi.

Nu era tot atât de mulţumit să-l revadă pe Tonio Silva. Tonio ştia prea multe despre moartea lui Peter Middleton, care se întâmplase cu şapte ani în urmă. În vremea aceea, lui Tonio îi era o frică de moarte de Micky. Şi acum se purta precaut cu el, şi încă mai avea o anumită admiraţie, dar asta nu era totuna cu a-i fi frică. Micky era îngrijorat cu privire la Tonio, dar pentru moment nu ştia ce să facă.

Din Windmill Street, Micky o coti pe o alee îngustă. Ochi de pisică luceau din vârful grămezilor de murdărie. Uitându-se în urmă ca să se asigure că ceilalţi veneau după el, Micky intră într-un local sordid, o luă pe lângă tejghea şi ieşi pe uşa din spate, traversă o curte unde în lumina lunii se zărea o prostituată stând în genunchi în faţa unui client, şi deschise uşa unei dărăpănături din lemn care aducea mai mult a grajd.

Un bărbat cu faţa jegoasă şi cu haină slinoasă ceru patru bani pentru intrare. Edward plăti şi intrară cu toţii.

Încăperea era bine luminată şi plină de fum de tutun, şi duhnea a sânge şi excremente. Vreo patruzeci, cincizeci de bărbaţi şi câteva femei stăteau în jurul unei arene rotunde săpate în pământ. Erau acolo bărbaţi din toate clasele sociale – unii îmbrăcaţi în costume de lâna groasă şi cu eşarfe cu buline ca muncitori mai chivernisiţi ce se aflau, alţii în fracuri şi ţinute de gală; femeile erau însă toate de condiţia îndoielnică a lui April. Câţiva dintre bărbaţi aveau câini, purtaţi în braţe sau legaţi de picioarele scaunelor.

Micky arătă spre un om bărbos cu caschetă de tweed care ţinea într-un lanţ gros un câine cu botniţă. Unii spectatori studiau câinele cu interes. Era un animal masiv şi musculos, cu cap mare şi fălci puternice, şi părea înfuriat şi agitat.

– Acela urmează, spuse Micky.

Edward se duse să cumpere băuturi de la o femeie care purta o tavă. Micky se întoarse spre Tonio şi începu să-i vorbească în spaniolă. Comitea o necuviinţă făcând asta în faţa lui Hugh şi a lui April, care nu înţelegeau; dar Hugh era un nimeni, şi April chiar mai puţin, aşa că nu prea conta.

– Ce mai faci? întrebă el.

– Sunt ataşat oficial la Ambasada Cordobei la Londra, răspunse el.

– Serios?!

Micky era contrariat. Majoritatea ţărilor sud-americane nu vedeau rostul de a avea un ambasador la Londra, dar Cordoba avea un trimis oficial de zece ani. Cu siguranţă că Tonio primise postul de ataşat graţie cunoştinţelor pe care familia Silva le avea la Palma, capitala Cordobei. Spre deosebire de ei, Papa era un baron de provincie fără relaţii.

– Şi ce ai de făcut?

– Răspund la scrisorile firmelor britanice care vor să facă afaceri în Cordoba. Acestea cer informaţii despre climă, valută, transport intern, hoteluri, tot felul de lucruri din astea.

– Lucrezi toată ziua?

– Nu prea des. Tonio îşi coborî vocea: Să nu spui nimănui, dar de cele mai multe ori n-am de scris mai mult de două, trei scrisori pe zi.

– Eşti plătit?

Mulţi diplomaţi erau oameni cu stare care lucrau gratis.

– Nu, dar am o odaie în reşedinţa ambasadorului şi mi se acoperă cele trei mese pe zi, plus o primă pentru îmbrăcăminte. Ei îmi plătesc şi taxa de membru la cluburi.

Micky era fascinat şi invidios. Era tocmai tipul de slujbă care i s-ar fi potrivit lui. Casă şi masă gratis, plus cheltuielile de bază ale unui june monden acoperite, în schimbul unei ore

de lucru pe zi! Micky se întrebă dacă Tonio putea fi eliberat din post în vreun fel.

Edward se întoarse cu cinci păhărele de coniac şi le împărţi. Micky îl dădu pe gât pe al său dintr-odată. Coniacul era ieftin şi tare.

Brusc, câinele începu să mârâie şi să alerge ca turbat în cerc, trăgând de lanţ, cu părul măciucă pe spinare. Micky se uită în jur şi văzu doi oameni cărând o ladă cu şobolani uriaşi. Şobolanii se agitau şi mai frenetic decât câinele, alergând unii peste alţii şi chiţăind înnebuniţi. Toţi câinii din încăpere începură să latre, şi pentru o bucată de vreme locul fu cuprins de un vacarm îngrozitor, pentru că toţi proprietarii strigau la animale ca să le potolească.

Intrarea fu încuiată şi blocată pe dinăuntru, iar omul cu haina slinoasă începu să noteze pariurile. Hugh Pilaster exclamă:

– Parol! N-am văzut guzgani atât de mari în viaţa mea! Unde i-o fi găsit?

– Sunt crescuţi special pentru asta, îi răspunse Edward, şi se întoarse către unul din bărbaţii care duceau lada ca să-l întrebe: Câţi la lupta asta?

– Şase duzini, răspunse omul.

Edward lămuri:

– Asta înseamnă că pun şaptezeci şi doi de şobolani în arenă.

Tonio întrebă:

– Cum e cu pariurile?

– Poţi paria pe câine sau pe şobolani, şi dacă tu crezi că şobolanii vor învinge, poţi paria pe câţi crezi că vor rămâne vii după ce moare câinele.

Slinosul anunţa acum cotaţiile şi lua bani în schimbul unor fituici pe care mâzgălea nişte numere cu un creion gros.

Edward parie un galben pe câine, iar Micky un şiling pe şase şobolani supravieţuitori, pentru care pronosticul era de

cinci la unu. Hugh refuză să joace – „Ca un prostănac ce e!“ gândi Micky.

Arena era adâncă de mai bine de un metru şi era împrejmuită cu un gard de lemn de încă vreun metru. Lămpi de petrol aşezate din loc în loc în jurul gardului proiectau o lumină puternică în groapă. Câinelui i se luă botniţa şi i se dădu drumul în arenă printr-o poartă de lemn care fu închisă bine în urma lui. Stătea înţepenit şi cu părul de pe spinare zbârlit, privind în sus în aşteptarea şobolanilor. Dresorii de şobolani ridicară lada. Sala amuţi în expectativă.

Dintr-odată, Tonio strigă:

– Zece guinee pe câine!

Micky fu surprins. Tonio vorbise despre slujbă şi condiţiile ei ca şi cum trebuia să îşi administreze cu băgare de seamă cheltuielile personale. Jucase teatru sau juca mai mult decât îşi permitea?

Bookmakerul şovăi. Era un pariu mare şi pentru el. Cu toate acestea, după o clipă, mâzgăli un bileţel, i-l întinse şi băgă în buzunar banii lui Tonio.

Dresorii legănară lada înainte şi înapoi, ca şi cum se pregăteau s-o arunce cu totul în arenă când, în ultima secundă, un capac prins în ţâţâni la un capăt al lăzii se deschise şi şobolanii fură aruncaţi prin aer, chiţăind de spaimă. April ţipă speriată, în timp ce Micky râdea.

Câinele îşi începu treaba cu o încordare ucigătoare. Se repezea ritmic cu fălcile la şobolanii care curgeau deasupra lui. Îi înşfăca unul câte unul şi le rupea gâtul scuturându-şi cu putere capul enorm o singură dată, apoi lua altul la rând.

Un miros greu de sânge se răspândi prin sală. Toţi câinii lătrau acum asmuţiţi, şi spectatorii făceau şi ei gălăgie – femeile ţipau la vederea masacrului, iar bărbaţii strigau încurajări la adresa câinelui sau a şobolanilor. Micky râdea şi râdea.

Şobolanilor le trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că nu aveau scăpare din arenă. Unii alergau pe margine, căutând o ieşire, alţii săreau în sus, încercând în zadar sa se agaţe de pereţii goi ai arenei, iar alţii se îngrămădiră unii peste alţii. Pentru câteva secunde, câinele făcu ce voia cu ei, şi omorî mai bine de o duzină.

Apoi toţi şobolanii se întoarseră asupra lui deodată, ca la comandă. Începură să sară la câine, muşcându-l de picioare, de crupă şi de coada scurtă. Câţiva se suiseră pe spinarea lui şi îl muşcau de ceafa şi de urechi, iar unul îşi vârî dinţii în buza de jos a câinelui, ţinând de ea şi legănându-se de falca lui ucigaşă, până când animalul scoase un răget de furie şi dădu cu şobolanul de pământ, iar acesta se desprinse din carnea sângerândă.

Câinele continua să se învârtă în cercuri ameţitoare şi să prindă şobolan după şobolan, răpunându-i, dar apăreau tot mai mulţi. Omorâse cam jumătate din şobolani când începu să dea semne de oboseală. Oamenii care pariaseră pe treizeci şi şase şi care aveau pronosticuri slabe începură să-şi mototolească şi să-şi arunce bileţelele, dar cei care pariaseră pe numere mai mici strigau şi mai însufleţiţi.

Câinele sângera din douăzeci sau treizeci de răni, iar pământul din arena era acum alunecos de sânge şi de hoiturile umede ale şobolanilor. Câinele continua să-şi scuture capul uriaş şi să sfărâme spinările guzganilor în colţii lui înspăimântatori, dar se mişca mai greoi, şi picioarele nu-i mai erau atât de sigure pe pământul înnoroit. „Acum devine mai interesant“, gândi Micky.

Simţind oboseala câinelui, şobolanii prinseră curaj. Când câinele prindea un şobolan în colţi, un altul îi sărea la gât. Şobolanii se năpustiră între picioarele câinelui şi sub burtă, sărind la părţile moi ale corpului. O dihanie enormă se înfipse într-unul din picioarele din spate ale câinelui şi nu-i mai dădea drumul. Câinele se răsuci s-o

prindă, dar un alt şobolan îi distrase atenţia sărindu-i la bot. Apoi piciorul câinelui începu să cedeze – Micky socoti că şobolanul îi secţionase vreun tendon – şi câinele începu să şchiopăteze.

Acum acesta se răsucea cu mult mai multă greutate. Ca şi cum şi-ar fi dar seama de acest lucru şi ar fi urmat o strategie, cei doisprezece, treisprezece şobolani rămaşi în viaţă începură acum să-l atace pe câine din spate. Tot mai ostenit, câinele îi înşfăca în colţi; tot mai ostenit, le rupea gâtul; şi tot mai ostenit îi zvârlea pe pământul însângerat. Dar spatele lui era numai carne vie şi era clar că nu mai rezistă mult. Micky se gândi că poate pariase înţelept şi că era într-adevăr posibil să rămână şase şobolani supravieţuitori.

Câinele se dezlănţui dintr-odată cu forţe noi. Rotindu-se în jur pe trei picioare, nimici încă patru şobolani în tot atâtea secunde. Dar era ultima lui zvâcnire. Mai omorî un şobolan şi căzu cu picioarele strânse sub el. Îşi mai aruncă o dată capul la fiare, dar de data aceasta nu mai prinse nici una, şi capul i se prăvăli de oboseală.

Şobolanii începură să mănânce din el.

Micky îi numără: rămăseseră chiar şase.

Se uită la tovarăşii lui. Hugh era palid. Edward îi spuse:

– Puţin prea tare pentru rânza ta, ha?!

– Câinele şi şobolanii se poartă exact cum i-a făcut natura, replică Hugh. Pe mine oamenii mă scârbesc.

Edward mormăi ceva şi se duse să mai cumpere un rând de băuturi.

Ochii lui April scânteiau admirându-l pe Tonio – „un bărbat care-şi permite să piardă zece guinee la un pariu“, gândi ea. Dar Micky se uită mai atent la el şi ghici pe chipul lui o umbră de panică. „Nu cred că-şi permite să piardă acele zece guinee“, îşi spuse Micky.

Micky îşi primi câştigul de la bookmaker: şase şilingi. Îi ieşise deja un câştig în seara aceea. Dar avea sentimentul că

ceea ce aflase despre Tonio ar putea să-i aducă la un moment dat un câştig mult mai mare.

4

Pe Hugh îl scârbise în special Micky. Pe tot parcursul luptei, Micky râsese isteric. La început Hugh nu înţelegea de ce râsul acela îi suna înspăimântator de cunoscut. Apoi îşi aminti de acelaşi râs al lui Micky în timp ce Edward îi arunca hainele lui Peter Middleton în apă. Îi aducea supărător aminte de acea cruntă întâmplare.

Edward se întoarse cu băuturile şi spuse:

– Hai să mergem la Nellie's.

Dădură pe gât duşca de coniac şi ieşiră. Ajunşi în stradă, Tonio şi April îşi luară rămas-bun de la ceilalţi şi se strecurară într-o clădire care arăta ca un hotel ieftin. Hugh presupuse că cei doi aveau să ia o cameră pentru o oră, poate chiar pentru întreaga noapte. Se întrebă dacă ar trebui să meargă cu Edward şi Micky. Nu se distra prea bine, dar era curios să vadă ce se petrece la Nellie's. Plecase de acasă cu gândul să vadă ce e acea destrăbălare, aşa că probabil trebuia să stea până la sfârşit, nu să se dea bătut la jumătatea nopţii, socoti el în cele din urmă.

Nellie's se afla în Princes Street, în apropiere de Leicester Square. La uşă erau doi uşieri în uniformă. În momentul în care cei trei tineri se apropiau, uşierii tocmai îi refuzau accesul unui bărbat de vârstă medie cu melon.

– Numai cu ţinută elegantă, spuse unul dintre ei, răspunzând la protestele omului.

Uşierii păreau să-i cunoască pe Micky şi pe Edward, căci unul dintre ei îşi duse mâna la pălărie şi celălalt le deschise uşa. Coborâră pe un coridor lung până ajunseră la o altă uşă. Fură cercetaţi printr-o ferestruică, apoi li se deschise uşa.

Era puţin ca şi cum ai fi păşit în salonul unei case mari din Londra. Focul ardea cu flăcări mari în vetrele a două şemineuri, peste tot se aflau canapele, scaune şi măsuţe, şi încăperea era plină de femei şi bărbaţi în ţinute de gală.

Cu toate acestea, nu lua decât o clipa ca să-ţi dai seama că nu era vorba de un salon obişnuit. Majoritatea bărbaţilor aveau pălărie pe cap. Cam jumătate din ei fumau – un lucru nepermis într-un salon civilizat, iar unii erau fără veston şi cu cravata desfăcută. Cele mai multe femei erau îmbrăcate complet, dar câteva păreau să fie numai în lenjerie intimă. Unele dintre ele stăteau în poala bărbaţilor, altele se sărutau cu bărbaţi, iar una sau două se lăsau pipăite în zonele intime.

Hugh se afla pentru prima oară în viaţă într-un bordel.

Era gălăgie: bărbaţii spuneau bancuri în gura mare, femeile râdeau, şi pe undeva un scripcar cânta un vals. Hugh îi urmă pe Micky şi pe Edward, care traversau odaia. Pe pereţi erau tablouri cu femei goale şi trupuri împreunate, şi Hugh începu să se simtă aţâţat. În fundul camerei, sub un uriaş tablou în ulei reprezentând o orgie complicată în aer liber, Hugh zări cea mai grasă persoană pe care o văzuse el vreodata: o femeie cu pieptul enorm, sulimenită gros şi îmbrăcată cu o pelerină ca un cort mov. Stătea aşezată pe un jilţ regesc şi era înconjurată de fete. În spatele ei era o scară lată cu covor roşu care ducea, după toate aparenţele, sus la camere.

Edward şi Micky se apropiară de tron şi se înclinară, iar Hugh le urmă exemplul.

Edward spuse:

– Nell, iepurica mea, permite-mi să ţi-l prezint pe vărul meu, domnul Hugh Pilaster.

– Bine-aţi venit, băieţi, spuse Nell. Haideţi să le întreţineţi pe fetele astea frumoase.

– Mai încolo, Nell... Se joacă ceva astă-seară?

– La Nellie's se joacă întotdeauna ceva, spuse ea şi făcu un semn cu mâna spre o uşă aflată la capatul încaperii.

Edward se înclină din nou şi spuse:

– Ne-ntoarcem.

– Nu mă dezamăgiţi, băieţi!

Cei trei o părăsiră.

– Se poartă de parc-ar fi o regină! şopti Hugh.

Edward râse.

– Ăsta-i tractirul cel mai select din Londra. Unii dintre cei care i-au făcut reverenţe lui Nellie astă-seară îi vor face reverenţei reginei mâine-dimineaţă!

Trecură în încăperea de alături, unde vreo doisprezece, cincisprezece bărbaţi stăteau în jurul a două mese de bacara. Fiecare masă era marcată cu o linie albă trasă la vreo trei palme de margine şi peste care participanţii la joc împingeau jetoane colorate pentru a ponta. Mulţi dintre ei aveau ceva de băut alături, iar aerul era încărcat cu fum de trabuc.

La una dintre mese erau câteva scaune goale, iar Edward şi Micky luară imediat loc. Un servitor le aduse câteva jetoane, şi fiecare din ei semnă o chitanţă. Hugh îl întrebă şoptit pe Edward:

– Care-i miza?

– Minim o liră.

Hugh se gândi că dacă joacă şi câştigă, şi-ar putea permite o fată din odaia alăturată. În buzunar nu avea de fapt chiar o liră, dar pentru aşa ceva ar fi fost gata să-i ceară un împrumut lui Edward. Apoi îşi aminti că Tonio tocmai pierduse zece guinee la lupte.

– N-am să joc, spuse el.

Micky zise calm:

– Nici nu ne-am imaginat altceva.

Hugh se simţi prost. Se întrebă dacă să-şi ia ceva de băut, dar apoi tot el se gândi că probabil avea să-l coste leafa pe o săptămână. Crupierul împărţi cărţile dintr-o cutie în formă de potcoavă, iar Micky şi Edward pontară. Hugh se hotărî s-o şteargă.

Se întoarse în încăperea principală. Uitându-se mai atent, observă că mobila era cam ponosită: tapiţeria de catifea era plină de pete, furnirul lăcuit era ars cu ţigara, iar covoarele erau roase şi rupte. La doi paşi de el, un bărbat beat îi cânta în genunchi unei târfe, în timp ce doi prieteni de-ai lui râdeau zgomotos. Pe o altă canapea, o pereche se săruta cu gura deschisă. Hugh auzise că lumea face aşa, dar nu mai văzuse niciodată. Privi înmărmurit cum bărbatul îi descheie femeii rochia şi ca începe să-i atingă sânii. Aceştia erau albi şi fleşcăiţi, cu sfârcuri purpurii şi mari. Hugh fu deopotrivă aţâţat şi revoltat de această scenă. Madularul i se întări în ciuda scârbei pe care o simţea. Bărbatul de pe canapea se aplecă peste pieptul femeii şi începu s-o sărute pe sâni. Hugh nu-şi putea crede ochilor. Femeia se uita peste capul bărbatului şi, prinzând privirea lui Hugh, îi făcu cu ochiul.

O voce şopti în urechea lui Hugh:

– Şi tu mi-ai putea face acelaşi lucru mie, dac-ai vrea.

Hugh se răsuci cu un sentiment de vinovăţie, ca şi cum ar fi fost prins făcând lucruri ruşinoase. Lângă el stătea o bruneţică aproximativ de vârsta lui, rujată intens. Hugh nu se putu stăpâni să nu arunce o privire spre pieptul fetei. Apoi îşi mută privirea repede, jenat.

– Nu te sfii, spuse ea. Uită-te cât vrei. Sunt ai tăi, ca să te bucuri de ei.

Spre groaza lui, Hugh simţi mâna fetei atingându-l între picioare. Fata îi simţi mădularul întărit şi-l strânse în mână:

– Oho, eşti aprins bine! spuse ea.

Pe Hugh îl mistuia un chin sublim. Simţea că explodează. Fata dădu capul pe spate şi-l sărută pe buze, frecându-i în acelaşi timp mădularul.

Era prea mult pentru Hugh. Nemaiputându-se stăpâni, Hugh ejaculă în pantaloni.

Fata simţi. Pentru o clipă, păru doar surprinsă, apoi izbucni în râs.

– Doamne, dar chiar ai caş la gură! spuse ea tare.

Hugh se simţi umilit.

Fata se uită în jur şi îi spuse celei mai apropiate târfe.

– Numai ce l-am atins şi s-a şi slobozit!

Mai mulţi oameni râseră.

Hugh se răsuci şi se îndreptă spre ieşire. I se păru că râsetele îi urmau paşii. Trebui să se stăpânească pentru a nu o lua la fugă. În sfârşit, ajunse la ieşire şi într-o clipă fu în stradă.

Noaptea era ceva mai răcoroasă. Hugh respiră adânc şi se opri ca să se adune. Dacă asta însemna dezmăţul, apoi nu-i plăcea. Zdreanţa de Mollie fusese necuviincioasă faţă de tatăl lui, lupta dintre câine şi şobolani fusese scandaloasă, iar târfele îl luaseră în râs. Se puteau duce toţi dracului.

Unul dintre uşieri îl privi cu compasiune.

– Aţi hotărât să mergeţi devreme la culcare în seara asta, domnule?

– O idee excelentă, spuse Hugh şi se îndepărtă.

Micky pierdea bani. Putea trişa la bacara dacă ţinea el banca, dar în seara aceasta nu părea să aibă noroc. Fu uşurat în sinea lui când Edward îi spuse:

– Hai să luăm nişte fete.

– Du-te tu, răspunse el făcându-se că nu-i pasă, eu mai joc.

O strălucire de panică apăru în ochii lui Edward:

– Se face târziu.

– Încerc să-mi recuperez pierderile, se încăpăţână Micky.

Edward coborî vocea:

– Îţi plătesc eu jetoanele.

Micky se prefăcu că şovăie, apoi se dadu bătut:

– Bine, haide.

Edward zâmbi.

Plăti şi trecură în încăperea alăturată. Aproape în aceeaşi clipă o blondă cu sâni mari veni spre Edward. El îşi trecu braţul în jurul umerilor ei goi şi-i strânse sânii spre pieptul lui.

Micky îşi trecu ochii peste fete. O femeie ceva mai coaptă cu luciri de desfrâu în ochi îi prinse privirea. Micky îi zâmbi şi ea veni imediat spre el. Femeia îşi puse palma pe pieptul lui, îşi vârî unghiile în pielea lui şi-l muşcă de buza de jos.

Micky îl văzu pe Edward privindu-i, aţâţat de dorinţă. Micky se înflăcără şi el. Se uită la dama lui.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Alice.

– Hai sus, Alice, spuse el.

O luară cu toţii spre scări. La capul scărilor se afla o statuie de marmură reprezentând un centaur cu penisul în erecţie, pe care Alice îl atinse în trecere. Alături de statuie, un cuplu se împreuna de-a-n picioarelea, nepăsător la bărbatul beat care stătea pe podea şi îi privea.

Femeile dădură s-o ia spre camere diferite, dar Edward le împinse în aceeaşi odaie.

– Ah, azi vreţi împreună, băieţi? spuse Alice.

– Economisim bani, replică Micky, şi Edward râse.

– Aţi fost colegi de şcoală, voi, nu-i aşa? întrebă ea ştiutoare, în timp ce închidea uşa în urma lor. Vă mai făceaţi laba din când în când?

– Taci din gură, spuse Micky încolăcindu-şi braţele în jurul ei.

În timp ce Micky o săruta pe Alice, Edward veni pe la spate, îşi trecu braţele în jurul ei şi îi prinse sânii în palme. Alice păru puţin surprinsă, dar nu se împotrivi. Micky simţea mâinile lui Edward mişcându-se între trupul lui şi al femeii, şi ştia că Edward se freacă de şezutul ei.

La scurtă vreme, cealaltă fată spuse:

– Dar eu ce să fac? Mă cam simt lăsată pe dinafară.

Edward răspunse:

– Dă-ţi jos pantalonaşii, că urmezi.

CAPITOLUL TREI – IULIE

1

Când era copil, Hugh credea că proprietarii Băncii Pilaster sunt aprozii. Personajele acestea erau de fapt modeşti mesageri, dar erau cu toţii destul de trupeşi, purtau redingote imaculate şi ceasuri cu lanţ peste vestele ample şi circulau prin bancă cu o demnitate greoaie care îi putea da unui copil impresia că ei erau cele mai importante persoane de acolo.

Hugh fusese adus la bancă la vârsta de zece ani de bunicul lui, fratele bătrânului Seth. Sala mare cu pereţi de marmură de la parter i se păruse băiatului ca o biserică: imensă, elegantă, silenţioasă – un loc în care cei mai înalţi prelaţi săvârşeau rituri tainice în slujba unei divinităţi numite Banul. Bunicul îl adusese la banca şi-i arătase totul: liniştea înfundată de la etajul al doilea, ocupat de asociaţi şi de secretarii lor, şi unde micuţului Hugh i se oferi un pahar de vin de Xeres şi o farfurioară de biscuiţi în Sala Asociaţilor, şefii de serviciu de la nivelul al treilea la mesele lor, lucrând îngânduraţi sub ochelari şi înconjuraţi de teancuri de documente legate cu panglică precum cadourile, şi funcţionarii mărunţi de la ultimul etaj, stând la birouri aliniaţi ca soldaţii de plumb ai lui Hugh, mâzgălind cu degete pline de cerneală în registre de contabilitate. Dar locul cel mai fascinant i se păru lui Hugh subsolul, unde se păstrau în seifuri contracte chiar mai vechi decât vârsta bunicului, unde mii de timbre aşteptau să fie umezite şi lipite pe plicuri, şi unde mai era o cămară întreagă plină de recipiente uriaşe de sticlă în care se

afla depozitată cerneală. Hugh se gândea cu fascinaţie la întregul proces. Cerneala venea la bancă, era aşternută pe hârtii de către funcţionari, apoi hârtiile reveneau la subsol pentru a fi puse la păstrare pe veci, şi nu se ştie cum, acest proces producea bani.

Acum misterul era risipit. Acum Hugh ştia că voluminoasele registre legate în piele nu erau texte ezoterice, ci simple liste de tranzacţii financiare, compilate cu sârguinţă şi puse la zi cu conştiinciozitate – el însuşi avea degetele pline de cerneală şi încordate de zile întregi de scris. O poliţă nu mai era o vrajă tainică, ci doar o promisiune că banii vor fi plătiţi la o anumită dată, aşternută pe o bucată de hârtie şi garantata de o bancă. „A sconta“ se dovedise că înseamnă a cumpăra poliţe la o valoare mai mică decât cea adevărată, păstrându-le până la data scadentă şi apoi încasându-le cu un mic profit, nu a scoate bani dintr-un cont, aşa cum crezuse când era copil.

Hugh era secretarul-şef al lui Jonas Mulberry, administratorul-şef. Mulberry, un bărbat chel la vreo patruzeci de ani, era un om bun la suflet, dar puţin acru. Avea mare răbdare să-i explice lui Hugh totul, dar îi şi găsea iute vină dacă acesta era puţin grăbit sau neglijent. Hugh lucrase ca subaltern al lui în ultimul an, dar ieri făcuse o greşeala gravă. Pierduse o factură de transport pentru o încărcătură de ţesături Bradford cu destinaţia New York. Fabricantul venise la bancă să-şi ceară banii, dar Mulberry trebuise să verifice factura înainte de a aproba plata, însă Hugh nu reuşi să găsească documentul. Fuseseră nevoiţi să-i ceară omului să vină a doua zi.

În cele din urma, Hugh găsi factura, dar pierduse noaptea bătându-şi capul cu ea, aşa că în această dimineaţă acesta născoci pentru Mulberry un sistem de a ţine hârtiile în ordine.

Pe masa dinaintea lui avea două tăvi de lemn ieftine, două cartonaşe dreptunghiulare, o pană şi o călimară. Pe unul din cartonaşe scrise încet şi îngrijit:

În atenţia administratorului-şef

Pe al doilea cartonaş scrise:

Rezolvate de administratorul-şef

Trecu sugativa cu grijă peste scris, apoi prinse cu piuneze câte un cartonaş pe fiecare tavă. Aşează tăvile pe biroul lui Jonas Mulberry şi se dădu un pas înapoi ca să-şi contemple opera. Domnul Mulberry intră chiar în acea clipă.

– Bună dimineaţa, domnule Hugh, spuse el.

Toţi membrii familiei erau desemnaţi în acest fel, pentru că altfel s-ar fi făcut prea multă confuzie între diferiţii domni Pilaster.

– Bună dimineaţa, domnule Mulberry.

– Ce drăcovenie mai e şi asta? întrebă Mulberry ursuz, uitându-se la tăvi.

– Ştiţi, începu Hugh, am găsit factura aceea de transport.

– Unde era?

– Rătăcită între nişte scrisori pe care le-aţi semnat.

Mulberry se încruntă.

– Vrei să spui c-a fost vina mea?

– Nu, nu, se grăbi Hugh să spună. Este de datoria mea să vă ţin hârtiile în ordine. De aceea am introdus sistemul de tăvi, ca să separ documentele pe care le-aţi rezolvat de documentele pe care încă nu le-aţi văzut.

Mulberry mormăi ceva evaziv. Îşi puse melonul pe cuierul din spatele uşii şi se aşează la birou. În cele din urma zise:

– Să încercăm – s-ar putea să fie eficient. Dar data viitoare ai te rog amabilitatea să mă consulţi înainte de a implementa ingenioasele dumitale idei. Acesta este biroul meu, şi la urma urmei, eu sunt administratorul-şef.

– Negreşit, spuse Hugh. Vă rog să mă scuzaţi.

Ştia că ar fi trebuit să-i ceară voie lui Mulberry, dar fusese atât de încântat de noua lui idee, încât nu avusese răbdare să aştepte.

– Subscripţia pentru împrumutul rusesc s-a încheiat ieri, continuă Mulberry. Te rog să cobori în sala de corespondenţă ca să organizezi şi să supraveghezi numărătoarea cererilor.

– Prea bine.

Banca emitea un împrumut de două milioane de lire pentru guvernul Rusiei. Scosese pe piaţă obligaţiuni de 100 de lire care aduceau o dobândă de cinci lire pe an, dar vindea obligaţiunile la 93 de lire, astfel încât adevărata rata a dobânzii era de peste cinci şi trei optimi. Majoritatea obligaţiunilor fuseseră cumpărate de alte bănci din Londra şi Paris, dar câteva fuseseră oferite spre vânzare publicului larg, şi acum trebuiau numărate cererile.

– Să sperăm că avem mai multe cereri decât putem să onorăm, spuse Mulberry.

– De ce?

– Pentru că astfel, candidaţii nenorocoşi vor încerca să cumpere mâine obligaţiunile de pe piaţă, şi asta le va urca cursul până la 95 de lire, poate – şi toţi clienţii noştri vor avea senzaţia că au făcut un chilipir.

Hugh dădu din cap afirmativ.

– Şi dacă avem prea puţine cereri?

– Atunci garantul emisiunii, adică banca, este obligat să cumpere surplusul, la 93 de lire. Iar a doua zi preţul poate să scadă până la 92 sau 91 de lire, şi atunci vom fi pierdut bani.

– Înţeleg.

– La muncă!

Hugh ieşi din biroul lui Mulberry, care era la etajul trei, şi se năpusti în jos pe scări. Era fericit că Mulberry acceptase ideea cu tăvile şi mulţumit că nu fuseseră probleme mai mari din cauza acelei facturi de transport. Ajuns la etajul doi, unde se afla Sala Asociaţilor, îl zări pe Samuel Pilaster, care arăta foarte dichisit în redingota lui gri-argintie şi cu cravata lui de satin bleumarin.

– Bună dimineaţa, unchiule Samuel, îi spuse Hugh.

– 'Neaţa, Hugh. Unde te grăbeşti?

Samuel arăta mai mult interes pentru Hugh decât arăta oricare dintre ceilalţi asociaţi.

– Mă duc să fac numărătoarea cererilor pentru împrumutul rusesc.

Samuel zâmbi, arătându-şi dinţii strâmbi.

– Cum poţi fi aşa vesel, la ce zi te aşteaptă?!

Hugh îşi continuă drumul. În familie începuse să se vorbească pe şoptite despre unchiul Samuel şi secretarul său. Lui Hugh nu i se părea atât de şocant că Samuel era ceea ce lumea numea „un efeminat". Femeile şi preoţii puteau spune oricât că relaţiile sexuale între bărbaţi reprezentau o perversiune – ele aveau loc tot timpul în şcoli ca Windfield şi nu făcuseră niciodată rău nimănui.

Hugh ajunse la parter şi intră în impozanta sală a băncii. Era numai nouă şi jumătate, şi zecile de funcţionari ai băncii se revărsau încă pe uşa cea mare de la stradă, mirosind a mic dejun cu şuncă prăjită şi a metrou. Hugh o salută dând din cap pe domnişoara Greengrass, singura femeie care lucra la bancă. Cu un an în urmă, când fusese angajată, în bancă se declanşase o discuţie aprinsă privind capacitatea unei femei de a face munca respectivă. Concret, domnişoara Greengrass rezolvase situaţia dovedindu-se extrem de competentă. Hugh presupunea că numărul angajatelor avea să crească în viitor.

Hugh o luă pe scările din spate spre subsol şi se îndreptă spre sala de corespondenţă. Doi mesageri sortau corespondenţa, şi umpluseră deja un sac mare cu cererile pentru împrumutul rusesc. Hugh decise să ia doi funcţionari subalterni ca să adune cererile şi să le verifice astfel cunoştinţele de aritmetică.

Munca aceasta îi luă aproape întreaga zi. Verifică ultimul teanc şi adună ultima coloana de cifre la ora patru fară câteva minute. Emisiunea nu fusese subscrisă în întregime:

rămâneau nevândute obligaţiuni în valoare de puţin peste o sută de mii de lire. Nu era un deficit uriaş, raportat la o emisiune de două milioane de lire, dar era mare diferenţa din punct de vedere psihologic între o emisiune subscrisă sub ofertă şi una subscrisă peste ofertă – şi asociaţii aveau să fie dezamăgiţi.

Trecu calculul pe curat şi se duse în căutarea lui Mulberry. În sala băncii era acum linişte. Câţiva clienţi stăteau la tejgheaua lustruită de la ghişee. În spatele ghişeelor, funcţionarii scoteau şi puneau la loc pe rafturi enormele registre de contabilitate. Banca Pilaster nu avea multe conturi personale. Era o bancă de comerţ, care împrumuta bani comercianţilor ca să-şi poată finanţa afacerile. Vorba bătrânului Seth, la Banca Pilaster nu stătea nimeni să numere bănuţii soioşi ai băcanului şi nici bancnotele unsuroase al vreunui croitor – aşa ceva n-aducea aproape nici un profit. Dar toţi membrii familiei aveau conturi la bancă şi acest privilegiu era oferit şi unui număr redus de clienţi foarte bogaţi. Hugh îl zări pe unul dintre ei chiar atunci: Sir John Cammel. Hugh îl cunoscuse pe fiul lui la Şcoala Windfield. Un om subţiratic şi chel, Sir John obţinea venituri enorme din minele de cărbuni şi din docurile amplasate pe proprietăţile lui din Yorkshire. Acum se plimba de colo, colo, măsurând cu pasul pardoseala de marmură şi părând nerăbdător şi prost dispus. Hugh îi spuse:

– Bună ziua, Sir John – sper că vă serveşte cineva?!

– Nu, băiete, nu mă serveşte nimeni. Nu se lucrează deloc pe aici?

Hugh îşi roti rapid privirea în jur. Nu văzu pe nici unul dintre asociaţi sau pe vreunul dintre şefii de serviciu. Hugh hotărî să dea curs spiritului său de iniţiativă.

– N-aţi dori să urcaţi în Sala Asociaţilor, domnule? Sunt sigur că asociaţilor le va face mare plăcere să vă vadă.

– Bine.

Hugh îl conduse sus. Asociaţii lucrau cu toţii în aceeaşi încăpere, ca să poată sta cu ochii unul pe altul, conform tra-

diţiei. Sala era mobilată ca biblioteca unui club social al gentlemanilor, cu canapele de piele, rafturi de cărţi şi o masa centrală plină de ziare. Din portretele înrămate de pe pereţi, strămoşii Pilaster îi priveau peste nasurile lor cocârjate pe descendenţii lor.

Sala era goală.

– Sunt sigur că unul dintre ei va veni numaidecât, spuse Hugh. Pot să vă ofer un pahar de madera?

Se duse la bufet şi turnă o porţie generoasă într-un pahar, în timp ce Sir John se instala într-un fotoliu de piele.

– Apropo, eu sunt Hugh Pilaster.

– Ah, da? se îmbună Sir John, aflând că stă de vorbă cu un membru al familiei Pilaster, şi nu cu un simplu angajat. Aţi frecventat Şcoala Windfield?

– Da, domnule. Am fost coleg cu fiul dumneavoastră Albert. Îi spuneam Cocoaşă.

– Tuturor din familia Cammel ni se spune Cocoaşă.

– Nu l-am mai văzut de... de atunci.

– S-a dus în Colonia Capului şi i-a plăcut atât de mult, încât s-a hotărât să rămână acolo. Acum se ocupă cu creşterea cailor.

Albert Cammel era şi el la scaldă în acea zi fatală din 1866. Hugh nu auzise niciodată varianta lui cu privire la moartea lui Peter.

– Mi-ar plăcea să-i scriu, spuse Hugh.

– Mă gândesc că i-ar face mare plăcere să primească o scrisoare de la un vechi coleg de şcoală. Să îţi dau adresa.

Sir John se mută la o masă, înmuie pana în călimară şi mâzgăli ceva pe o hârtie:

– Iat-o.

– Vă mulţumesc.

„Sir John e îmbunat de-a binelea acum“, observă Hugh cu mulţumire.

– Pot să mai fac ceva pentru a vă scurta aşteptarea?

– Uite, poate poţi dumneata să te ocupi de asta.

Scoase un cec din buzunar. Hugh îl cercetă. Era un cec de o sută zece mii de lire – cel mai mare cec personal de care se ocupase vreodată Hugh.

– Tocmai am vândut o mină de cărbune vecinului meu, explică Sir John.

– Sigur, pot să-l depun pentru dumneavoastră.

– Ce dobândă am'?

– Patru la sută, în prezent.

– Bine, cred că merge.

Hugh şovăi. Se gândi că dacă Sir John ar fi putut fi convins să cumpere obligaţiuni ruseşti, emisiunea de obligaţiuni se putea transforma din subscrisă puţin sub ofertă la subscrisă puţin peste ofertă. „Oare să-i fac propunerea?“ Hugh îşi depăşise deja atribuţiunile aducând un client în Sala Asociaţilor, dar hotărî să-şi asume riscul.

– Aţi putea primi o dobândă de cinci şi trei optimi cumpărând obligaţiuni ruseşti.

Sir John îşi încruntă fruntea.

– Zău aşa?

– Da. Subscripţia s-a încheiat ieri, dar pentru dumneavoastră...

– Şi sunt sigure?

– Tot atât de sigure ca guvernul rus.

– Mă voi gândi.

Hugh era foarte entuziasmat de ideea sa, şi ar fi vrut să încheie afacerea imediat.

– Rata dobânzii poate să nu mai fie aceeaşi mâine, după cum bine ştiţi. Când obligaţiunile ies pe piaţă, preţul lor poate urca sau scădea. Apoi se gândi că poate părea prea insistent, şi bătu în retragere. Voi depune cecul acesta în contul dumneavoastră numaidecât, şi dacă doriţi, puteţi vorbi cu unul din unchii mei despre obligaţiuni.

– În regulă, tinere, aşa să facem.

Hugh ieşi şi îl întâlni pe unchiul Samuel pe coridor.

– Sir John Cammel e aici, unchiule, spuse Hugh. L-am întâlnit jos în bancă şi era nemulţumit, aşa că i-am oferit un pahar de madera – sper că am făcut lucrul potrivit.

– Sunt sigur de asta, spuse Samuel. Mă ocup eu de el.

– A adus cecul ăsta de o sută zece mii. I-am spus de împrumutul rusesc – e subscris sub ofertă cu o sută de mii.

Samuel ridică din sprâncene.

– Îndrăzneţ din partea dumitale.

– I-am spus doar să se adreseze unuia dintre asociaţi cu privire la aceasta dacă doreşte o dobândă mai mare.

– Bine. Nu-i o idee rea.

Hugh se întoarse în sala băncii, scoase din raft registrul de contabilitate al lui Sir John şi trecu în el depunerea, apoi duse cecul la funcţionarul autorizat să facă viramentul. Apoi urcă la etajul trei în biroul lui Mulberry. Îi înmână calculul obligaţiunilor ruseşti, îi spuse de posibilitatea că Sir John Cammel ar putea cumpăra soldul şi se aşează la biroul lui.

Un aprod aduse o tavă cu ceai şi pâine cu unt. Această gustare era servită tuturor funcţionarilor care erau la birou după ora patru şi jumătate. Când nu era mult de lucru, cei mai mulţi plecau acasă la patru. Personalul băncilor reprezenta elita funcţionărimii – era invidiat de funcţionarii din comerţ şi din transporturi, care lucrau până târziu, iar câteodată până noaptea.

Ceva mai târziu, Samuel veni şi-i dădu nişte documente lui Mulberry.

– Sir John a cumpărat acţiunile, îi spuse el lui Hugh. Ai făcut o treabă foarte bună – o ocazie excelent exploatată.

– Mulţumesc.

Samuel observă tăvile cu etichete pe biroul lui Mulberry:

– Ce e asta? întrebă el. *În atenţia administratorului-şef... Rezolvate de administratorul-şef?!*

Mulberry îl lămuri:

– Scopul este de a păstra separat documentele care intră şi documentele care ies. Ca sa evităm confuzia.

– Bună găselniţă! Cred c-am s-o adopt şi eu.

– De fapt, domnule Samuel, tânărul domn Hugh a fost cu ideea.

Samuel aruncă o privire amuzată către Hugh.

– Ei bine, dragă băiete, pot să spun că eşti harnic.

Lui Hugh i se spunea uneori că e prea încrezut, aşa că acum făcu pe modestul.

– Ştiu că mai am enorm de multe de învăţat.

– Ei, să lăsăm falsa modestie. Dar ia spune-mi: dac-ar fi să nu mai lucrezi în subordinea domnului Mulberry, ce post ţi-ar plăcea să ocupi?

Hugh nu trebui să se gândească prea mult la răspuns. Cea mai râvnită poziţie era cea de funcţionar responsabil cu corespondenţa. Majoritatea funcţionarilor nu vedeau decât o parte din tranzacţie – partea pe care o înregistrau, dar responsabilul cu corespondenţa, care redacta scrisorile către clienţi, avea acces la toţi termenii afacerii. Era cea mai bună poziţie pentru a învăţa, şi cea mai bună poziţie pentru a avansa. Iar Bill Rose, responsabilul de corespondenţă al unchiului Samuel, trebuia să se pensioneze în curând.

Hugh răspunse fără ezitare:

– Mi-ar plăcea să fiu responsabilul dumitale de corespondenţă.

– Ia te uită, chiar aşa? Numai după un an la bancă?

– La vremea când domnul Rose se pensionează, vor fi optsprezece luni.

– Aşa e.

Samuel părea încă amuzat, dar nu spusese nu.

– Mai vedem, mai vedem, spuse el şi ieşi.

Mulberry îl întrebă pe Hugh:

– Dumneata l-ai sfătuit pe Sir John Cammel să cumpere surplusul de obligaţiuni ruseşti?

– Doar i le-am pomenit, spuse Hugh

– Măi, măi, făcu Mulberry. Măi, măi.

Şi îl privi pe Hugh meditativ minute în şir.

2

Era o după-amiază însorită de duminică, şi toată Londra ieşise la plimbare în hainele cele mai bune. Pe vastul bulevard Piccadilly nu era deloc circulaţie, caci numai un olog s-ar fi gândit să ia trăsura în ziua Domnului. Maisie Robinson şi April Tilsley se plimbau pe Piccadilly, privind la casele somptuoase ale bogaţilor şi încercând să agaţe bărbaţi.

Cele două tinere locuiau în Soho, împărţind o odaie într-o cocioabă pe Carnaby Street, lângă azilul St James. Se trezeau pe la prânz, se dichiseau şi ieşeau în stradă. În general, până la căderea serii găseau deja vreun bărbat, doi care să le plătească cina – dacă nu, rămâneau flămânde. Când trebuiau să plătească chiria, April îi cerea un „împrumut“ vreunui iubit. Maisie purta mereu aceleaşi haine şi-şi spăla lenjeria în fiecare seară. Tot avea ea să găsească cândva pe cineva care să-i cumpere o rochie nouă! Maisie mai spera şi că mai devreme sau mai târziu unul dintre bărbaţii care-i oferea cina avea s-o ia de nevastă sau de amantă.

April era încântată de sud-americanul pe care-l întâlnise, Tonio Silva.

– Gândeşte-te numai că îşi permite să piardă zece guinee la un pariu! spuse ea. Plus că mie mi-au plăcut întotdeauna roşcaţii.

– Celălalt sud-american, ăla brunet, nu mi-a plăcut deloc, spuse Maisie.

– Micky? Era superb.

– Da, dar mi s-a părut că are ceva perfid în el.

April arătă spre o casă enormă:

– Aia-i casa tatălui lui Solly.

Casa era retrasă de la stradă, cu o alee semicirculară înaintea ei. Semăna cu un templu grecesc, având în față un șir de coloane care urcau de jos până la acoperiș. Alama de pe intrarea somptuoasă strălucea în soare, iar la ferestre erau draperii de catifea roșie.

April spuse:

– Gândește-te că într-o bună zi ai putea locui acolo.

Maisie își scutură capul.

– Eu nu.

– S-a mai văzut, spuse April. Trebuie numai să fii mai focoasă decât fetele din înalta societate, și asta nu-i greu deloc. După ce te-ai căsătorit, poți învăța să le imiți accentul, și toate astea în scurt timp. Tu vorbești oricum frumos, în afară de atunci când te înfurii. Și Solly e un băiat drăguț.

– Un grăsan drăguț, spuse Maisie strâmbându-se.

– Dar putred de bogat! Lumea zice că taică-său ține o orchestră întreagă în casa lui de la țară, numai ca să-i aibă la dispoziție în caz că i se face chef s-asculte muzică după cină!

Maisie oftă. Nu voia să se gândească la Solly.

– Unde v-ați dus, după ce m-am răstit la Hugh ăla?

– La lupte de șobolani. Și-apoi eu cu Tonio ne-am dus la hotelul Batt.

– Te-ai culcat cu el?

– Ba bine că nu! De ce crezi că ne-am dus la Batt?

– Ca să jucați whist?!

Izbucniră în râs.

April se uită neîncrezătoare la Maisie.

– Și tu te-ai culcat cu Solly, nu?

– L-am făcut fericit, spuse Maisie.

– Ce vrei să spui?

Maisie făcu un gest cu mână și amândouă izbucniră din nou în râs.

– Ce, i-ai făcut numai o labă? De ce?

Maisie ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate, spuse April. Uneori e mai bine să nu le dai totul din prima. Dacă-i duci puţin de nas, devin mai doritori.

Maisie schimbă subiectul:

– Întâlnirea cu persoane din neamul Pilaster mi-a adus aminte de lucruri neplăcute.

April aprobă:

– Fac toţi pe şefii, bulangii de căcat ce sunt! spuse ea cu năduf.

Limbajul lui April era şi mai colorat decât cel pe care Maisie obişnuise să-l audă la circ.

– N-am să lucrez niciodată pentru unul dintre ei. De aia fac asta. Îmi fixez preţul şi-mi primesc banii de la bun început, mai spuse April.

– Eu şi frate-meu am fugit de-acasă în ziua în care Tobias Pilaster a dat faliment, zise Maisie zâmbind amar. S-ar putea spune că am ajuns aici din cauza neamului Pilaster.

– Şi ce-ai făcut după ce ai şters-o? Ai început la circ imediat după aia?

– Nu.

Maisie simţi o strângere de inimă amintindu-şi cât de speriată şi de singură fusese atunci.

– Frate-meu s-a îmbarcat clandestin pe un vas cu destinaţia Boston. De-atunci nu l-am mai văzut şi nu mai ştiu nimic de el. Eu am dormit la o groapă de gunoi timp de o săptămână. Mulţumesc lui Dumnezeu că vremea a fost blândă – era în mai. A plouat doar o singură noapte – m-am acoperit cu nişte zdrenţe şi apoi n-am mai scăpat de purici ani de-a rândul... Îmi amintesc de-nmormântare...

– A cui?

– A lui Tobias Pilaster. Cortegiul a trecut pe străzi. Fusese un om însemnat în oraş... Îmi amintesc de un puşti, nu cu

mult mai mare ca mine, cu haina neagră şi joben, ţinând-o de mână pe maică-sa. Trebuie să fi fost Hugh.

– Ca să vezi, spuse April.

– După aia am luat-o pe jos spre Newcastle. M-am dat drept băiat şi am lucrat ca ajutor la grajduri. Îmi dădeau voie să dorm noaptea în fân, lângă cai. Trei ani am stat acolo.

– Şi de ce-ai plecat?

– Au început să-mi crească ăştia, spuse Maisie şi îşi scutură sânii.

Un om trecut de prima tinereţe care trecea pe lângă tinere o văzu şi făcu ochii mari.

– ... Când grăjdarul-şef a aflat că sunt fată, a încercat să mă violeze. I-am tras una cu biciul peste ochi şi aşa s-a terminat cu slujba aia.

– Sper că i-ai brăzdat obrazul.

– Focul sigur i l-am potolit.

– Mai bine îi trăgeai una la ouă.

– S-ar fi putut să-i placă.

– Şi unde te-ai dus după ce ai plecat de la grajduri?

– Atunci m-am pripăşit la circ. Am început ca ajutor la grajduri şi apoi am intrat la manej. Maisie oftă nostalgic: Mi-a plăcut la circ. Oamenii sunt prietenoşi.

– Prea prietenoşi, îmi închipui.

Maisie aprobă:

– Cu directorul circului nu m-am înţeles niciodată bine, iar când mi-a cerut să-i fac chestii, mi-am dat seama că e vremea să plec. Am hotărât că dacă tot trebuie s-o sug ca să-mi câştig existenţa, atunci vreau un salariu mai mare. Aşa că uite-mă aici.

Maisie prindea trăsăturile de exprimare ale celor din jurul ei şi adoptase şi limbajul slobod al lui April.

April o priviri pătrunzător.

– Şi câtora le-ai supt-o de atunci?

– Nici unuia, drept să-ţi spun. Maisie era stânjenită: Nu te pot minţi, April: nu cred că-s făcută pentru meseria asta.

– Ba eşti desăvârşită! se împotrivi April. Ai în ochi strălucirea aia care-i dă gata pe bărbaţi. Ascultă-mă! Ai răbdare cu Solly Greenbourne! Dă-i un pic mai mult de fiecare dată. Azi îi dai voie să ţi-o pipăie, mâine să te vadă dezbrăcată... In vreo trei săptămâni e la picioarele tale. Şi într-o seară, după ce i-ai dat jos pantalonii şi îi iei scula-n gura, îi zici: „Dacă mi-ai cumpăra o căsuţă în Chelsea, am putea face asta de fiecare dată când îţi doreşti“. Maisie, îţi jur că dacă Solly spune nu, mă călugăresc.

Maisie ştia că April are dreptate, dar sufletul ei se revolta împotriva acestui lucru. Nu ştia prea bine de ce. În parte, şi pentru că nu era atrasă de Solly. Şi paradoxal, un alt motiv era tocmai că Solly era un băiat atât de cumsecade. Nu-i venea să-l manipuleze fără nici un fel de scrupul. Dar, lucru şi mai grav, simţea că dacă ar fi făcut asta, ar fi renunţat definitiv la orice speranţă de-a găsi dragostea adevărată şi la o căsătorie adevărată, pe care şi-o dorea din toată inima. Pe de altă parte, era nevoită să supravieţuiască într-un fel sau altul şi era hotărâtă să nu trăiască la fel ca părinţii ei, aşteptând toată săptămâna ziua în care tăticul primea leafa aceea de pomană, mereu în primejdie de a-şi pierde slujba din cauza vreunei crize financiare la sute de kilometri depărtare.

April întrebă:

– Dar ceilalţi de-acolo? Ai fi putut agăţa pe un altul.

– Hugh mi-a plăcut, dar l-am jignit.

– N-are bani, oricum.

– Edward e un porc, Micky mă sperie, iar Tonio e-al tău.

– Atunci Solly e omul tău.

– Nu ştiu.

– Ba eu ştiu. Dacă-l laşi să-ţi scape printre degete, o să-ţi petreci restul vieţii plimbându-te pe Piccadilly şi spunându-ţi: „Şi când te gândeşti c-aş fi putut locui în casa aia...“

– Da, probabil.

– Şi dacă nu Solly, atunci cine? Poate că ai să sfârşeşti cu un scârbos de băcan bătrâior care o să te ţină din scurt cu banii şi o să te pună să-ţi speli singură cearşafurile.

Maisie se gândea cu tristeţe la perspectiva aceasta, când ajunseră la capătul vestic al lui Piccadilly şi o luară în sus pe Mayfair. Probabil că l-ar fi putut face pe Solly s-o ia de nevastă dacă şi-ar fi pus lucrul ăsta în cap. Şi chiar ar fi putut-o face pe marea doamnă fără prea multă greutate. Chestiunea limbajului era pe jumătate rezolvată şi Maisie fusese întotdeauna o imitatoare nemaipomenită. Dar gândul de a-l atrage pe bunul Solly în capcana unei căsătorii din interes o scârbea.

Traversând o străduţă, trecură pe lângă nişte clădiri mari care adăposteau grajduri. Maisie îşi aminti cu nostalgie de circ şi se opri să mângâie un armăsar roib. Calul îşi cuibări imediat botul în mâna ei. O voce de barbat spuse:

– Redboy nu obişnuieşte să se lase atins de necunoscuţi!

Maisie se întoarse şi văzu un bărbat trecut de prima tinereţe îmbrăcat în redingotă neagră şi vestă galbenă. Hainele lui elegante contrastau cu faţa arsă de soare şi limbajul necizelat, şi Maisie presupuse că are de-a face cu un fost grăjdar care îşi deschisese propria afacere şi avusese succes. Fata zâmbi şi spuse:

– Nu pare să fie deranjat – nu-i aşa, Redboy?

– Dar de călărit nu cred că l-aţi putea călări pe loc, ce ziceţi?

– Să-l călăresc?! Cum să nu! Şi încă fără şa! Sau aş putea sta în picioare pe spinarea lui. E al dumneavoastră?

Bărbatul se înclină uşor şi se prezentă:

– George Sammles, la serviciile dumneavoastră, doamnelor. Proprietar, cum scrie aici.

Arătă cu degetul spre numele său vopsit pe uşă.

Maisie spuse:

– N-aş vrea să mă laud, domnule Sammles, dar am lucrat în ultimii patru ani la un circ, aşa că probabil pot călări oricare dintre caii pe care îi aveţi în grajd.

– Zău aşa? spuse el meditativ. Măi, măi...

April se amestecă:

– La ce vă gândiţi, domnule Sammles?

Bărbatul şovăi.

– Poate părea niţel cam brusc, dar mă întrebam dacă doamna ar fi interesată într-o propunere de afaceri.

Maisie se întreba ce avea să urmeze. Până acum considerase conversaţia doar o flecăreală glumeaţă.

– Spuneţi.

April spuse cu tâlc:

– Suntem întotdeauna interesate de propuneri de afaceri.

Dar Maisie avea sentimentul că bărbatul se referise la altceva decât la ce se gândea April.

– Uitaţi, Redboy e de vânzare, începu omul. Însă caii nu se vând ţinându-i în grajd. Dar dacă dumneavoastră v-aţi plimba călare pe el o oră, două prin parc, o doamnă aşa ca dumneavoastră, dacă-mi daţi voie, frumuşică precum o floare, ar atrage multe priviri, şi mai devreme sau mai târziu poate c-ar veni cineva să vă-ntrebe cât cereţi pe cal.

„Oare e rost de vreun gheşeft în afacerea asta?“ se întrebă Maisie. Era oare aceasta o şansă să-şi poată plăti chiria fără să-şi vândă trupul sau sufletul? Dar Maisie nu puse întrebarea care o frământa. Spuse în schimb:

– Şi-atunci i-aş spune persoanei respective: „Mergeţi şi-l întrebaţi pe domnul Sammles la Grajdurile Curzon, că-i gloaba lui“. Asta vreţi să ziceţi?

– Întocmai asta – numai că în loc să vă referiţi la Redboy drept „gloabă“, aţi putea spune „acest frumos bidiviu“, sau „acest exemplar cabalin ales“, sau aşa ceva.

– Poate, spuse Maisie gândindu-se că ar răspunde cu cuvintele ei, nu cu ce-i sugera Sammles. Să trecem la afaceri!

Nu se mai putea face că nu-i pasă de bani.

– ... Cu cât m-aţi plăti?

– Cât credeţi că face?

Maisie alese o sumă exagerata.

– O liră pe zi.

– Prea mult, spuse omul iute. Vă dau jumătate.

Lui Maisie nu-i venea să creadă ce noroc daduse peste ea. Zece şilingi pe zi era o leafă enormă: fetele de vârsta ei care lucrau ca servitoare abia dacă reuşeau să câştige un şiling pe zi. Inima îi bătea cu putere.

– Batem palma! spuse ea repede, temătoare ca Sammles să nu se răzgândească cumva. Când încep?

– Veniţi mâine la zece şi jumătate.

– Negreşit.

Dădură mâna şi tinerele plecară. Sammles strigă după Maisie:

– Vedeţi să purtaţi rochia pe care o aveţi azi – e arătoasă!

– N-aveţi frică! spuse Maisie.

Era oricum singura pe care o avea. Dar asta nu i-o spuse lui Sammles.

3

CIRCULAŢIA ÎN PARC

Redactorului-şef al The Times

Stimate domn, în ultimele zile s-a observat zilnic în Hyde Park pe la orele unsprezece şi jumătate o îmbulzeală atât de mare de trăsuri, încât oricui i-a fost imposibil să avanseze timp de aproape un ceas. S-au dat numeroase explicaţii, bunăoară ca prea mulţi locuitori din provincie vin acum în capitală pentru sezonul monden ori că Londra a devenit un oraş atât de prosper, încât chiar şi soţiile comercianţilor au acum trăsuri şi vin în parc – însă adevărul nu a

ieşit la iveală nicăieri până acum. Vina este a unei doamne al carei nume este necunoscut, dar pe care bărbaţii o numesc Leoaica, fără doar şi poate din cauza parului ei roşcat – o făptură încântatoare, splendid îmbracata care călăreşte cu o graţioasa uşurinţă cai care le-ar da de furca chiar şi multor bărbaţi şi care mâna cu aceeaşi îndemânare o trasura trasa de perechi de cai potriviţi perfect. Frumuseţea şi îndrăzneala ei ecvestră sunt atât de vestite, încât toată Londra migrează în parc la ora la care aceasta ar trebui să apară, şi odată ajunşi acolo, nimeni nu se mai poate mişca. N-aţi putea oare afla dumneavoastră, domnule, a cărui meserie este de a şti pe toţi şi toate, adevărata identitate a Leoaicei şi determina-o să renunţe la aceste plimbari, astfel încât parcul să-şi poată recapăta starea normală de cadru liniştit şi circulaţie nestingherită?

Ramân, stimate domn, credinciosul Dumneavoastră servitor,

UN OBSERVATOR

„Scrisoarea asta trebuie că e vreo glumă“, îşi spuse Hugh punând ziarul pe masă. Leoaica era cât se poate de reală – îi auzi-se pe funcţionarii de la bancă vorbind despre ea –, dar nu era cauza blocajului din parc. Cu toate acestea, era contrariat. Privi pe fereastra compartimentată de la Whitehaven House spre parc. Era zi de sărbătoare. Soarele strălucea şi în parc era deja multă lume – pe jos, călare şi cu trăsura. Hugh se gândi să meargă şi el în parc, sperând să vada despre ce se făcea atâta zarvă.

Mătuşa Augusta se pregătea să meargă şi ea în parc. Trăsura ei era trasă în faţa casei. Vizitiul purta perucă, iar lacheul era gata să se urce în spate. Augusta se plimba cu trăsura prin parc aproape în fiecare dimineaţă la ora aceasta, ca toate femeile din lumea bună şi rentierii. Ei spuneau că o fac pentru aerul curat şi mişcare, dar era mai ales o ocazie să vezi şi să fii văzut. Adevăratul motiv al ambuteiajului era că lumea îşi oprea trăsurile ca să stea la bârfe, blocând drumul.

Hugh auzi vocea mătuşii-sii. Se ridică de la masa la care luase micul dejun şi se îndreptă către vestibul. Ca de obicei, mătuşa Augusta era îmbrăcată superb. Astăzi purta o rochie liliachie cu un corsaj cu guler şi coadă sub care cădeau valuri de pliseuri. Dar pălăria era o greşeală: o minusculă canotieră de pai care nu avea mai mult de opt centimetri lungime, cocoţată pe coafură, în faţă. Era ultima modă, şi tinerelor drăguţe le stătea fermecător, dar Augusta nu era deloc drăguţă şi îi stătea pur şi simplu ridicol. Aceasta nu făcea des greşeli de felul acesta, dar când i se întâmpla era din cauză că urma moda orbeşte.

Augusta vorbea cu unchiul Joseph. Joseph avea obişnuitul său aspect hăituit pe care-l avea deseori atunci când Augusta vorbea cu el. Stătea întors spre ea numai pe jumătate, mângâindu-şi nervos favoriţii stufoşi. Hugh se întrebă dacă între cei doi exista vreo afecţiune. Trebuie să fi fost, cel puţin mai demult, gândea el, din moment ce i-au făcut pe Edward şi pe Clementine. Rareori manifestau tandreţe unul pentru celălalt, chibzui Hugh mai departe, dar din când în când Augusta se dovedea foarte grijulie faţă de Joseph. „Da, gândi Hugh, probabil încă se mai iubesc."

Augusta continua să vorbească ca şi cum Hugh n-ar fi fost acolo, aşa cum făcea de obicei:

– Toată familia e îngrijorată, spunea ea cu stăruinţă, ca şi cum unchiul Joseph s-ar fi împotrivit. Ar putea ieşi un scandal!

– Dar situaţia asta – oricare ar fi ea – durează de ani de zile şi nimănui nu i s-a părut vreodată scandaloasă.

– Asta pentru că Samuel nu e preşedinte. Un om obişnuit poate face multe lucruri fără să atragă atenţia. Dar preşedintele Băncii Pilaster este o persoană publică.

– În fine, problema nu pare a fi urgentă. Unchiul Seth este încă în viaţă şi după toate aparenţele se ţine bine de ea.

– Da, ştiu, spuse Augusta, cu o vădită notă de ciudă în glas. Câteodată aş vrea... Dar se opri înainte de a lăsa să se înţeleagă prea multe. Dar mai devreme sau mai târziu va lăsa frâiele din

mână. S-ar putea întâmpla chiar mâine. Vărul Samuel nu poate pretinde că nu există nici un motiv de îngrijorare.

– Se poate, spuse Joseph. Dar dacă totuşi ar pretinde aşa ceva, nu văd ce am putea face noi.

– Cineva ar trebui poate să vorbească cu Seth.

Hugh se întrebă oare ce ştie Seth despre viaţa fiului său. Poate că undeva în adâncul sufletului ştia adevărul, dar poate că nu voise să-l recunoască niciodata, nici măcar în sinea lui.

Joseph arăta stânjenit:

– Doamne fereşte!

– Ar fi cu siguranţă regretabil, spuse Augusta cu vioiciune fătarnică. Dar trebuie să-l faci pe Samuel să înţeleagă că dacă nu se dă la o parte, tatăl său va trebui să afle, şi dacă se ajunge la asta, Seth va trebui să cunoască toate datele problemei.

Hugh nu putea să nu admire viclenia şi lipsa de scrupule ale mătuşii Augusta. Practic, aceasta îi trimitea lui Samuel un mesaj: renunţă la secretar, ori îl confruntăm pe tatăl dumitale cu realitatea că fiul lui este mai mult sau mai puţin căsătorit cu un bărbat.

Adevărul era că Augustei nu-i păsa câtuşi de puţin de Samuel şi de secretarul lui. Voia doar să elimine orice posibilitate ca acesta să devină preşedinte, astfel încât funcţia să cadă pe umerii soţului ei. Era o josnicie, şi Hugh se întrebă dacă Joseph înţelegea pe de-a-ntregul intenţiile Augustei.

Acum Joseph spuse stânjenit:

– Aş vrea să rezolv lucrurile fără astfel de măsuri radicale.

Augusta îşi coborî vocea până la un murmur tainic. „Când face asta, gândi Hugh, lipsa ei de sinceritate bate la ochi – pare un tigru care încearcă să toarcă."

– Sunt sigură că vei găsi o modalitate, îi mai spuse Augusta lui Joseph. Apoi zâmbi rugător: N-ai vrea să mă însoţeşti astăzi? Mi-ar plăcea atât de mult să fiu în compania ta!

Joseph clătină din cap.

– Trebuie să mă duc la bancă.

– Ce păcat să stai închis într-un birou prăfuit într-o zi atât de frumoasă!

– A fost o panică la Bologna.

Hugh era intrigat. De la „krachul“ vienez încoace, câteva bănci dăduseră faliment şi câteva companii fuseseră lichidate în diferite părţi ale Europei, dar acum era pentru prima oară când auzea de „panică“. Londra nu suferise pierderi până atunci. Rata bancară, termometrul lumii financiare, crescuse la şapte la sută în iunie – un nivel care încă nu indica febră –, dar scăzuse din nou la şase la sută. Cu toate acestea, se anunţa ceva agitaţie pentru ziua de azi.

Augusta spuse:

– Sper că panica nu ne va afecta.

– Nu, dacă suntem atenţi, răspunse Joseph.

– Dar azi e zi de sărbătoare – nu va fi nimeni la bancă să-ţi servească ceaiul!

– Cred că pot să spun că voi supravieţui o jumătate de zi fără ceai.

– O trimit pe Sara la bancă într-o oră. A făcut prăjitură cu cireşe, care-ţi place ţie cel mai mult – îţi va aduce nişte prăjitură şi-ţi va face ceaiul.

Hugh întrezări o ocazie.

– N-aţi vrea să vin cu dumneata, unchiule? Poate ai nevoie de un funcţionar pe acolo.

Joseph scutură din cap.

– N-am să am nevoie de dumneata.

Augusta spuse:

– Poate ai nevoie de el să facă vreun comision, dragă.

Hugh zise râzând:

– Sau poate să-mi ceară sfatul!

Joseph nu gustă gluma.

– N-am decât de citit mesajele care au venit prin telegraf ca să văd ce e de făcut mâine-dimineaţă la deschiderea pieţei.

Hugh insistă prosteşte:

– Mi-ar plăcea să vin totuşi cu dumneata, din pur interes!

Era întotdeauna o greşeală să-l baţi la cap pe Joseph.

– Dacă îţi spun că nu am nevoie de dumneata! spuse Joseph enervat. Mai bine te-ai duce în parc cu mătuşa – are nevoie de un însoţitor.

Îşi puse pălăria pe cap şi ieşi.

– Hugh, dumneata ai un talent de a-i sâcâi pe oameni inutil. Ia-ţi pălăria, sunt gata.

Hugh nu prea voia să meargă cu Augusta cu trăsura, dar îi poruncise unchiul, şi era şi curios s-o vadă pe Leoaică, aşa că nu se împotrivi.

Clementine, fiica Augustei apăru şi ea, îmbrăcată pentru plimbare. Când erau mici, ea şi Hugh se jucau împreună. Clementine fusese întotdeauna o pârâcioasă. Când avea şapte ani îi ceruse lui Hugh să-i arate cocoşelul, apoi îl pârâse maică-sii, şi lui Hugh i se aplicase o corecţie. Acum că avea douăzeci de ani, Clementine semăna leit cu Augusta, dar Clementine făcea uz de viclenie acolo unde Augusta se impunea autoritar.

Merseră cu toţii la plimbare. Lacheul îi ajută să urce în trăsură. Aceasta era un vehicul proaspăt vopsit în albastru-deschis şi tras de o pereche superbă de cai suri – un echipaj demn de soţia unui mare bancher. Augusta şi Clementine se aşezară în direcţia de mers, iar Hugh se instală pe bancheta din faţa lor. Cum soarele strălucea, acoperişul trăsurii era coborât, dar femeile îşi deschiseră umbrelele de soare. Vizitiul pocni din bici şi trăsura porni.

Câteva clipe mai târziu erau deja pe aleea de sud a parcului. Aici era o aglomeraţie exact ca aceea descrisă de autorul scrisorii trimise la *The Times*. Erau sute de cai mânaţi de bărbaţi cu joben şi de femei în şei laterale, zeci de atelaje de toate felurile – deschise, închise, cu două roţi sau cu patru, la care se adăugau copii călărind ponei, perechi plimbându-se pe jos, bone cu cărucioare şi oameni cu câini. Trăsurile proaspăt vopsite străluceau în soare, caii erau pieptănaţi şi ţesălaţi,

bărbaţii îşi etalau redingotele elegante, iar femeile afişau ţinute de toate culorile pe care noile vopseluri chimice le puteau produce. Toată lumea mergea la pas agale, ca să poată observa mai bine caii şi trăsurile, rochiile şi pălăriile. Augusta stătea de vorbă cu fiica ei, şi conversaţia nu cerea nici o altă contribuţie din partea lui Hugh, afară de câte un semn de încuviinţare din când în când.

– Uite-o pe Lady St Ann cu o pălărie Dolly Varden! exclamă Clementine.

– Au ieşit din modă de-acum un an, spuse Augusta.

– Aşa... făcu Hugh.

O trăsură ajunse la nivelul trăsurii lor şi Hugh o văzu pe mătuşa lui, Madeleine Hartshorn. „Dac-ar avea favoriţi, ar arăta întocmai ca frate-său Joseph“, gândi Hugh. Madeleine era prietena cea mai bună a Augustei în familie. Împreună, cele două controlau viaţa socială a familiei. Augusta era forţa promotoare, dar Madeleine era aliata ei preacredincioasă.

Cele două trăsuri se opriră, şi doamnele schimbară saluturi. Blocau drumul, şi alte două sau trei trăsuri se opriră în spatele lor. Augusta spuse:

– Vino în trăsură cu noi, Madeleine, vreau să vorbesc cu dumneata.

Lacheul lui Madeleine o ajută pe aceasta să coboare din trăsură şi să urce în cea a Augustei, apoi trăsurile porniră din nou.

– Ai auzit că toţi ceilalţi din familie ameninţă să-i spună adevărul despre secretarul lui Samuel bătrânului Seth, începu Augusta.

– Vai, nu! exclamă Madeleine. Nu trebuie să-i spună!

– Am vorbit cu Joseph, dar se pare că sunt hotărâţi, continuă Augusta.

Tonul de sinceră îngrijorare al Augustei îl lăsă pe Hugh cu gura căscată. Cum reuşea? Poate că se convingea pe sine însăşi că adevărul era cel care-i convenea ei la un moment dat.

– Voi vorbi cu George, spuse Madeleine. Un astfel de şoc l-ar putea ucide pe bietul unchi Seth.

Hugh cochetă în sinea lui cu ideea de a-i raporta toata această conversaţie unchiului Joseph. Cu siguranţă Joseph ar fi consternat să afle cum el şi ceilalţi asociaţi erau jucaţi pe degete de nevestele lor. Dar îşi dădu seama că nu l-ar crede nimeni. El era un nimeni – şi tocmai de aceea Augusta nu se sfia să spună tot ce spunea de faţă cu el.

Trăsura lor încetini până aproape la pas. Undeva mai sus era un blocaj de cai şi atelaje.

– Ce se întâmplă? întrebă Augusta enervată.

– Trebuie să fie Leoaica, spuse Clementine entuziasmată.

Hugh privi curios peste mulţime, dar nu reuşi să vadă care era cauza blocajului. Erau mai multe trăsuri de tot felul, nouă sau zece cai şi câţiva pietoni.

Augusta întrebă:

– Despre ce leoaică e vorba?

– Oh, mamă, dar e vestită!

Pe când trăsura Augustei se apropia, din îmbulzeală îşi făcu apariţia o caleaşcă mică şi elegantă, trasă de o pereche de ponei vioi şi mânată de o femeie.

– Uite-o pe Leoaică! ţipă Clementine.

Hugh se uită la femeia care mâna caleaşca şi fu uluit s-o recunoască.

Era Maisie Robinson.

Femeia pocni din bici şi poneii o luară la galop. Purta un costum cafeniu de lână cu volănaşe de mătase, şi o eşarfă brună legată cu fundă la gât. Pe cap avea un mic joben vesel cu boruri îndoite.

Hugh simţi că se înfurie din nou gândindu-se la ceea ce spusese fata aceasta despre tatăl lui. N-avea habar despre finanţe, dar n-avea nici un drept să acuze oamenii de necinste cu atâta uşurinţă. Cu toate acestea însă, Hugh nu putea să nu remarce că aceasta arăta absolut răpitor. Era ceva irezistibil

de fermecător în felul în care trupul acela mărunt şi desăvârşit stătea pe banchetă, în înclinarea pălăriei ei, chiar şi în felul în care ţinea biciul în mână şi scutura hăţurile.

Carevasăzică Leoaica era chiar Maisie Robinson! Dar cum ajunsese ea să aibă dintr-odată cai şi trăsuri? Cum dăduse ea peste bani? Ce făcea de fapt?

Hugh se mai minuna la toate acestea, când se întâmplă un accident.

Un pursânge nervos trecu în trap pe lângă trăsura Augustei şi se sperie de un foxterier mic şi gălăgios. Calul se dădu înapoi pe picioarele din spate, aruncându-l pe călăreţ din şa, chiar în faţa caleştii lui Maisie.

Maisie schimbă iute direcţia, dovedindu-se impresionant de stăpână pe atelajul ei, şi trase de-a latul drumului. Această mişcare bruscă o aduse chiar în faţa cailor Augustei, al cărui vizitiu fu nevoit să tragă de hăţuri şi scăpă o înjurătură.

Maisie reuşi să oprească brusc caleaşca. Toată lumea îl privi pe călăreţul aruncat din şa. Acesta părea să nu fi păţit nimic. Se ridică în picioare fără nici un ajutor, se scutură de praf şi plecă să-şi caute calul, înjurând.

Maisie îl recunoscu pe Hugh:

– Ia te uită! Hugh Pilaster! strigă ea.

Hugh se înroşi.

– Bună dimineaţa, spuse el, fără să ştie ce să mai spună.

Hugh făcuse o gravă greşeală de etichetă. N-ar fi trebuit să recunoască în prezenţa mătuşilor lui că o cunoaşte pe Maisie, pentru că nu-i era cu putinţă să le prezinte o asemenea persoană. Ar fi trebuit s-o ignore complet.

Dar Maisie nu dădu nici o importanţă doamnelor.

– Îţi plac poneii ăştia? spuse ea.

Părea să fi dat uitării cearta lor.

Hugh era de-a dreptul răpit de uimitoarea şi superba femeie din faţa lui, de iscusinţa ei în a struni caii şi de purtarea ei nonşalantă.

– Sunt frumoşi, spuse el fără să se uite la ei.

– Sunt de vânzare.

Mătuşa Augusta spuse cu un ton glacial:

– Hugh, roag-o frumos pe aceasta *persoană* să ne dea voie să trecem!

Maisie se uită la Augusta pentru întâia oară.

– Tacă-ţi fleanca, babetă! îi aruncă ea flegmatic.

Lui Clementine i se tăie respiraţia, iar mătuşa Madeleine scoase un mic ţipăt de groază. Lui Hugh îi căzu falca. Hainele splendide ale lui Maisie şi atelajul scump îl făcuseră să uite pe moment că avea de-a face cu o zdreanţă de mahala.

Dar Maisie nu le dădu timp să se adune. Întorcându-se din nou spre Hugh, zise:

– Spune-i vărului dumitale Edward să-mi cumpere poneii!

Apoi pocni din bici şi o luă din loc.

Augusta izbucni, adresându-i-se lui Hugh:

– Cum îndrăzneşti să mă expui unei asemenea persoane! Fierbea de mânie. Cum îndrăzneşti să-ţi scoţi pălăria în faţa ei?

Hugh se zgâia după Maisie, privind spatele drept şi jobenul fistichiu care se pierdeau pe alee.

Mătuşa Madeleine se alătură Augustei:

– Cum de o cunoşti pe fata aceea, Hugh? întrebă ea. Un tânăr bine-crescut n-are nimic de-a face cu o persoană de teapa aceea! Şi se pare că i-ai prezentat-o şi lui Edward!

Edward fusese cel care i-o prezentase pe Maisie lui Hugh, şi nu invers, dar Hugh nu avea să dea vina pe Edward. Oricum n-ar fi fost crezut.

– De fapt n-o cunosc atât de bine, spuse el.

Clementine era contrariată:

– Unde oare ai putut face cunoştinţă cu ea?

– Într-un loc care se numeşte Argyll Rooms.

Augusta se încruntă spre Clementine şi spuse:

– Nu vreau să ştiu nimic despre lucrurile acestea. Hugh, spune-i lui Baxter să ne ducă acasă!

Hugh replică:

– Eu ies să mă plimb puţin.

Deschise uşa trăsurii.

– Te duci după femeia aia! zise Augusta. Îţi interzic!

– Poţi să porneşti, Baxter, spuse Hugh coborând din trăsură.

Vizitiul scuturǎ hăţurile, roţile se puseră în mişcare, iar Hugh îşi scoase politicos pălăria spre mătuşile furibunde care se îndepărtau în trăsură.

Ştia că lucrurile nu se terminaseră aici şi că avea să mai aibă necazuri şi mai târziu. Unchiul Joseph avea să afle, şi în curând toţi asociaţii aveau să ştie că Hugh se însoţea cu femei uşoare.

Dar astăzi era zi de sărbătoare, soarele strălucea şi parcul era plin de oameni care se simţeau bine, aşa că Hugh nu voia să-şi facă griji pe seama furiei mătuşi-sii.

O luă pe alee cu inima uşoară. Mergea în direcţia opusă faţă de direcţia pe care o luase Maisie. Lumea se plimba prin parc în cerc, aşa că poate avea s-o reîntâlnească.

Îşi dorea mult să-i vorbească din nou. Voia să-i explice cum stătea situaţia cu tatăl lui. În mod curios, nu mai era supărat pe ea pentru ceea ce spusese. Maisie era pur şi simplu prost informată, gândea Hugh, şi cu siguranţă ar fi înţeles dacă i-ar fi explicat. În orice caz, i-ar fi plăcut foarte mult doar să stea de vorbă cu ea.

Ajunse la Hyde Park Corner şi o luă spre nord pe Park Lane. Salută în trecere numeroase rude şi cunoscuţi: pe William cel tânăr şi pe Beatrice în trăsură, pe unchiul Samuel călare pe o iapă roaibă, pe domnul Mulberry cu soţia lui şi copiii. Poate că Maisie se oprise în partea opusă, sau poate că plecase. Acum avea sentimentul că nu avea s-o mai întâlnească.

Dar se înşela.

Maisie tocmai pleca, traversând Park Lane. Ea era, negreşit, cu eşarfa aceea de mătase cafenie înnodată la gât. Ea nu-l observă.

Mânat de un impuls subit, Hugh o urmă de-a lungul străzii, pe Mayfair, şi pe câteva străduţe, alergând ca să se ţină după ea. Maisie opri caleaşca în dreptul unui grajd şi sări jos. Un băiat de la grajduri veni s-o ajute cu caii.

Hugh ajunse în dreptul ei, respirând greu. Se întreba şi el de ce alergase după ea.

– Bună ziua, domnişoară Robinson, spuse el.

– Bună ziua din nou!

– V-am urmărit, spuse el inutil.

Ea îl privi drept în ochi.

– De ce?

Gura lui Hugh vorbi fără el:

– Mă întrebam dacă aţi vrea să mergem undeva împreună într-o seară.

Maisie îşi lăsă capul într-o parte şi se încruntă uşor, cântărind propunerea. Chipul ei arăta prietenos, ca şi cum i-ar fi plăcut ideea, şi Hugh se gândi că are să spună da. Dar consideraţii de ordin practic păreau să vină în conflict cu preferinţele ei. Întoarse capul, şi sprânceana i se încruntă uşor, apoi păru să fi luat o hotărâre.

– N-ai avea dumneata banii ăştia, spuse ea ferm, şi, întorcându-i spatele, intră în grajd.

4

Cammel Farm
Colonia Capului
Africa de Sud
14 iulie 1873

Dragă Hugh,

Ce bucurie să am veşti de la tine! Aici suntem destul de izolaţi, aşa că nici nu-ţi închipui ce plăcere ne produce o scrisoare lungă şi plină de veşti de acasă... Pe doamna

Cammel – pe numele ei de fată Amelia Clapham până a se mărita cu mine – a amuzat-o îndeosebi povestea ta despre Leoaică...

E cam târziu să ţi-o spun, ştiu prea bine, dar am fost extrem de şocat de moartea tatălui tau. Băieţii de şcoală nu scriu note de condoleanţe. Şi tragedia prin care treceai tu a fost oarecum eclipsată de înecul lui Peter Middleton, care a avut loc în aceeaşi zi. Dar te rog să mă crezi că mulţi dintre noi ne-am gândit la tine şi am vorbit despre tine după ce ai fost luat de la şcoala atât de brusc...

Sunt bucuros ca m-ai întrebat de Peter. M-am simţit mereu vinovat cu privire la el. Nu l-am văzut pe bietul băiat murind propriu-zis, dar am văzut destul ca să deduc ce s-a întâmplat după.

Vărul tău Edward era într-adevăr, ca să folosesc expresiva ta formulă, o poama mai putreda decât un măr stricat. Tu ai reuşit să-ţi scoţi majoritatea hainelor din apă şi s-o ştergi, dar Peter şi Tonio n-au fost aşa iuţi.

Eu eram în capătul celălalt al bălţii, şi cred că Edward şi Micky nici măcar nu m-au observat. Sau poate nu m-au recunoscut. În orice caz, n-au vorbit niciodată cu mine despre incident.

Oricum, dupa ce ai plecat tu, Edward a continuat să-l necăjească pe Peter şi mai mult, băgându-l cu capul sub apă şi împroşcându-l cu apa în faţă în timp ce bietul băiat se chinuia să-şi adune hainele.

Am văzut că gluma se îngroaşă, dar ma tem că am fost un laş. Ar fi trebuit să sar în ajutorul lui Peter, dar nici eu nu eram cu mult mai mare decât voi, şi sigur nu destul de mare ca să le ţin piept lui Edward şi lui Micky Miranda, şi nu voiam ca şi hainele mele să ajungă în apă. Mai ştii care era pedeapsa pentru ieşirea nepermisă din incinta şcolii? Oricum, mi-am înhăţat hainele şi am şters putina fără să atrag atenţia.

M-am uitat înapoi o singura dată, de pe buza carierei. Nu ştiu ce se întâmplase între timp, dar l-am văzut pe Tonio în pielea goală şi cu hainele în mână fugind pe panta carierei. Edward o luase înot ca să-l ajungă, lăsându-l pe Peter gâfâind şi dând din mâini în mijlocul bălţii.

Am crezut că Peter avea să iasă din încurcătură, dar, evident, m-am înşelat. Trebuie că era la capătul puterilor. În timp ce Edward îl gonea pe Tonio şi Micky se uita la ei, Peter s-a înecat fără să-l vadă nimeni.

Sigur, asta aveam s-o aflu mai târziu. Atunci m-am întors în şcoală şi m-am furişat în cameră. Când profesorii începură să pună întrebări, m-am jurat că fusesem în cameră toată după-amiaza. Iar după ce îngrozitoarea poveste a început să iasă la suprafaţă, n-am mai avut deloc curaj să recunosc că fusesem de faţă la toată întâmplarea.

Nu sunt deloc mândru de toată povestea asta, Hugh. Dar mi-a făcut oarecum bine să marturisesc în sfârşit cuiva adevarul...

Hugh puse pe masă scrisoarea lui Albert Cammel şi îşi aruncă privirea pe fereastra dormitorului său. Scrisoarea explica deopotrivă mai mult şi mai puţin decât îşi imagina Cammel.

Acum se explica, de exemplu, cum reuşise Micky Miranda să se insinueze atât de mult în familia Pilaster, încât să ajungă să-şi petreacă toate vacanţele cu Edward şi să trăiască pe spezele părinţilor lui Edward. Fără îndoială că Micky îi spusese Augustei că practic Edward l-a omorât pe Peter. Dar la tribunal Micky spusese că Edward a încercat să-l salveze pe băiatul care se înneca. Şi cu acea minciună, Micky a salvat familia Pilaster de la oprobriul public. Pentru aşa un lucru, Augusta trebuie să fi fost extrem de recunoscătoare – dar poate şi temătoare că într-o bună zi Micky s-ar putea întoarce împotriva lor să dezvăluie adevărul. Gândindu-se la toate acestea, Hugh simţi un gol în stomac. Fără s-o ştie, Albert dăduse la iveală că relaţia dintre Augusta şi Micky era adâncă, întunecată şi depravată.

Dar tot mai rămânea un mister. Pentru că Hugh ştia despre Peter Middleton un lucru pe care nu-l mai ştia aproape nimeni. Peter fusese cam pirpiriu, şi băieţii îl necăjeau din această cauză. Stânjenit de fizicul lui prizărit, Peter începuse un program de antrenament, şi exerciţiul lui de referinţă era

înotul. Facea ture de înot în baltă ore întregi, încercând să-şi formeze fizicul. Toate acestea nu-l ajutaseră prea mult, pentru că un băieţel de treisprezece ani nu putea deveni lat în spate şi în piept decât prin creştere – un proces care nu putea fi grăbit.

Singurul efect pe care îl avuseseră toate eforturile sale fusese că Peter se simţea ca peştele în apă. Putea să se scufunde pâna la fundul bălţii, să-şi ţină respiraţia mai multe minute în şir, să facă pluta pe spate şi să-şi ţină ochii deschişi sub apă. Edward Pilaster singur n-ar fi putut să-l înece.

Şi atunci de ce murise?

Hugh era sigur că Albert Cammel spusese adevărul, în măsura în care îl cunoştea. Dar trebuia să fi fost mai mult la mijloc. Trebuie că s-a întâmplat şi altceva în Bishop's Wood în acea după-amiază călduroasă. Cineva care nu ştia să înoate bine ar fi putut fi ucis accidental, neputând rezista la hărţuiala lui Edward. Dar o simplă hârjoneală nu putea să-l omoare pe Peter. Şi dacă moartea lui nu era accidentală, atunci era deliberată.

Şi asta se chema omor.

Pe Hugh îl trecură fiorii.

Fuseseră numai trei persoane acolo: Edward, Micky şi Peter. Peter trebuie să fi fost ucis de Edward ori de Micky.

Ori de amândoi.

5

Augusta era deja nemulţumită de decorul japonez din casa ei. Salonul era plin de paravane orientale, de mobile colţuroase aşezate pe picioare fragile şi de evantaie şi vaze japoneze puse în vitrine lăcuite cu negru. Erau lucruri foarte scumpe, dar apăruseră deja copii ieftine în magazinele din Oxford Street, şi stilul nu mai era în exclusivitate propriu

caselor celor mai alese. Din nefericire, Joseph nu avea sa-i îngăduie să renoveze casa atât de curând, aşa că Augusta avea să fie nevoită să locuiască în următorii câţiva ani într-un decor din ce în ce mai comun.

Salonul era locul în care curtea Augustei venea la ceai în fiecare zi a săptămânii. De obicei primele ajungeau femeile: cumnatele ei Madeleine şi Beatrice, şi fiica Clementine. Asociaţii – Joseph, bătrânul Seth, George Hartshorn, soţul lui Madeleine, şi câteodată Samuel – veneau de la bancă pe la ora cinci. Dacă nu era prea multă treabă la bancă, veneau şi băieţii – Edward, Hugh şi William cel tânăr. Singurul musafir regulat care nu făcea parte din familie era Micky Miranda, dar câteodată mai venea şi vreun preot metodist, poate un misionar în căutare de fonduri pentru a converti păgânii din Mările Sudului, Malaysia, sau Japonia, care-şi deschisese graniţele de curând.

Augusta muncea din greu pentru a-i face pe membrii familiei să participe la ceai. Tot neamul Pilaster se dădea în vânt după dulciuri, iar Augusta oferea brioşe şi prăjituri gustoase, precum şi cele mai fine ceaiuri de Assam şi Ceylon. Evenimentele importante precum vacanţele familiei şi nunţile se puneau la cale în timpul acestor ceaiuri, astfel încât cei care renunţau să participe la ele se găseau în curând rupţi de realitatea familiei.

Cu toate acestea, din când în când, se întâmpla ca unul dintre ei să vrea să ia puţină distanţă. Cel mai recent caz fusese cel al soţiei lui William cel tânăr, Beatrice, acum vreun an, după ce Augusta insistase prea mult asupra unui material de rochie pe care îl alesese Beatrice şi care nu-i stătea bine. În aceste cazuri, Augusta îi lăsa puţin în pace, după care îi recâştiga cu un gest de o generozitate exagerată. Pentru Beatrice, de exemplu, Augusta organizase o petrecere somptuoasă în cinstea aniversării mamei ei, deşi aceasta era practic senilă şi aproape de neprezentat în public. Beatrice îi fusese

atât de recunoscătoare, încât dăduse uitării cu desăvârşire povestea cu materialul de rochie – tocmai acesta fiind şi scopul Augustei.

Cu ocazia acestor ceaiuri, Augusta afla tot ce mişca în familie şi la bancă. În momentul de faţă era neliniştită din cauza bătrânului Seth. Cu multă grijă, începuse să insinueze în mintea membrilor familiei că Samuel nu putea fi următorul preşedinte, dar Seth nu dădea nici un semn că ar vrea să se retragă, în ciuda sănătăţii şubrede. Faptul că stăruinţa încăpăţânată a unui moşneag îi strica planurile atent puse la cale o scotea din minţi.

Era sfârşit de iulie, şi atmosfera la Londra se mai liniştise. Era perioada anului în care aristocraţii părăseau oraşul şi-şi luau în stăpânire iahturile la Cowes sau cabanele de vânătoare din Scoţia. Aveau să rămână la ţară până după Crăciun, împuşcând păsări, vânând vulpi şi gonind căprioare, pentru ca să se reverse din nou asupra Londrei începând din februarie şi până la Paşte, iar din luna mai încolo, Londra era în plin sezon monden.

Familia Pilaster nu urma acest program. Deşi erau cu mult mai înstăriţi decât majoritatea aristocraţiei, ei erau oameni de afaceri şi nici nu le-ar fi trecut prin gând să petreacă jumătate de an la ţară hăituind fără noimă bietele animale. Cu toate acestea, asociaţii se lăsau convinşi să petreacă aproape întreaga lună august în vilegiatură, în caz că nu era nici o agitaţie neobişnuită în lumea bancară.

În acest an însă, vacanţa stătuse sub semnul întrebării întreaga vară, căci bubuituri de furtună în depărtări păreau să ameninţe capitalele financiare ale Europei. Dar ce era mai rău păruse să fi trecut – rata bancară coborâse din nou la trei la sută, aşa că Augusta închiriase un mic castel în Scoţia. Ea şi Madeleine plănuiau să plece peste cam o săptămână, urmând ca bărbaţii să vină şi ei o zi sau două mai târziu.

La ora patru fără câteva minute, în timp ce Augusta statea în salon gândindu-se cu nemulţumire la mobilele ei şi la încăpăţânarea bătrânului Seth, Samuel intră în odaie.

Toţi cei din neamul Pilaster erau urâţi, dar Samuel era cu adevărat cel mai urât, gândi Augusta. Avea nasul acela mare, dar pe lângă aceasta, mai avea şi o gură muierească şi dinţi strâmbi. Era un tip pretenţios, îmbrăcat ireproşabil, mofturos la mâncare şi care iubea pisicile şi ura câinii.

Dar motivul pentru care Augusta nu-l avea deloc la inimă era faptul că dintre toţi bărbaţii din familie, el era cel care se lăsa cel mai greu convins. Augustei nu-i era greu să-l vrăjească pe bătrânul Seth, care era sensibil la farmecele unei femei frumoase chiar şi la vârsta lui, cu Joseph rezolva în general punându-i la încercare răbdarea, George Hartshorn era sub papucul lui Madeleine, putând fi astfel manipulat indirect, iar ceilalţi erau atât de tineri, încât puteau fi uşor intimidaţi, deşi Hugh îi dădea uneori de furcă.

Dar cu Samuel nu mergea nimic – cu atât mai puţin farmecele ei feminine. Samuel avea un mod exasperant de a râde de ea tocmai atunci când credea că e mai subtilă şi mai isteaţă. Samuel o trata de parcă nu era demnă de a fi luată în serios – şi asta o ofusca de moarte. Zeflemeaua mută a lui Samuel o jignea mult mai mult decât faptul că o târâtura din parc o făcuse „babetă“.

Dar azi Samuel nu afişa acel zâmbet amuzat şi sceptic. Samuel părea furios, atât de furios, încât Augusta se nelinişti pentru o clipă. Era clar că venise înadins mai devreme ca s-o găsească singură. Pe Augusta o surprinse gândul că uneltea de două luni ca să-l distrugă, când alţi oameni fusesera ucişi în mai puţin de atât. Samuel nu-i dădu mâna, ci se postă în faţa ei, cu redingota lui gri şi cravata de culoarea vinului, mirosind uşor a apă de colonie. Augusta îşi ridică mâinile într-un gest de apărare.

Samuel râse galben şi se dădu la o parte.

– N-am să te lovesc, Augusta, spuse el. Deşi cerul mi-e martor că meriţi o bătaie bună.

Bineînţeles că Samuel n-avea s-o atingă. Era un om cu suflet blând care refuza să finanţeze exportul de arme. Augusta îşi recâştigă cumpătul într-o clipită şi îi spuse cu dispreţ:

– Cum îndrăzneşti să mă critici?

– Să te critic?! spuse el cu strălufulgerări de mânie în ochi. Nu mă înjosesc să te critic. Se opri, apoi îşi reluă vorba, încercând să-şi stăpânească mânia: Te dispreţuiesc.

Augusta nu mai putea fi intimidată o a doua oară:

– Ai venit cumva să-mi spui că eşti gata să abandonezi modul dumitale vicios de viaţă? spuse ea cu o voce răsunătoare.

– Modul meu vicios de viaţă! repetă el. Ai fi gata să distrugi fericirea tatălui meu şi să-mi faci viaţa un coşmar – totul de dragul ambiţiei dumitale – şi mai vorbeşti de modul *meu* vicios de viaţă? Cred că eşti atât de pătrunsă de rău, încât nici nu mai eşti în stare să vezi ce e acela!

Samuel vorbea cu atâta convingere şi năduf, încât Augusta se întrebă dacă era chiar de înţelept din partea ei să-l amenînţe. Apoi îşi dădu seama că Samuel încerca s-o înduplece jucând pe coarda sensibilă.

– Sunt doar neliniştită de soarta băncii, spuse ea rece.

– Asta ţi-e scuza? Asta-i ce-i vei spune Celui de Sus în Ziua Judecăţii de Apoi, când te va întreba de ce m-ai şantajat?

– Eu îmi fac datoria.

Acum că se simţea din nou stăpână pe situaţie, Augusta avu răgazul să se întrebe de ce venise Samuel de fapt. Era oare ca să se declare învins sau ca să o înfrunte? Dacă Samuel ceda, Augusta putea fi liniştită că în curând avea să fie soţia preşedintelui băncii. Dar gândul la cealaltă posibilitate o făcea să-şi roadă unghiile. Dacă Samuel venise să o înfrunte, atunci se anunţa o bătălie lungă şi grea, al cărei rezultat era greu de prevăzut.

Samuel se îndreptă spre fereastră şi privi spre grădina.

– Îmi amintesc de dumneata când erai o fetiţă, spuse el gânditor.

Augusta scoase un mormăit de nerăbdare.

– Veneai la biserică într-o rochiţă albă şi aveai panglici albe în păr, continuă el. Dar panglicile nu păcăleau pe nimeni. Erai o tirană încă de pe atunci. După slujbă toată lumea se plimba prin parc, iar ceilalţi copii se temeau de dumneata, dar se jucau cu dumneata pentru că dumneata erai cea care organiza jocurile. Îi terorizai chiar şi pe părinţii dumitale. Dacă nu obţineai ce voiai, erai în stare să faci un scandal atât de mare, încât lumea îşi oprea trăsura să vadă ce se întâmplă. Tatăl dumitale, Dumnezeu să-l ierte, avea privirea hărţuită a unui om incapabil să înţeleagă cum adusese pe lume un asemenea monstru.

Vorbele lui Samuel erau aproape de adevăr şi o făceau pe Augusta să se simtă prost.

– Asta era acum ani de zile, spuse ea, uitându-se în laturi.

Samuel continuă ca şi cum n-ar fi auzit spusele Augustei:

– Nu de mine-mi fac griji. 'Mi-ar plăcea să fiu preşedinte, dar pot trăi şi fără asta. Aş fi un preşedinte bun – poate nu atât de dinamic ca tata, poate mai mult un adept al muncii de echipă. Dar Joseph nu e potrivit pentru funcţia asta. Se enervează repede, este impulsiv şi ia decizii proaste, iar dumneata îi potenţezi aceste părţi negative aprinzându-i ambiţia şi încurcându-i perspectivele. Joseph face treabă bună într-un grup în care alţii pot să-l îndrume şi să-l domolească. Dar nu poate fi lider – n-are judecata destul de lucidă. Pe termen lung, va aduce mai multe daune băncii. De asta îţi pasă vreun pic?

Pentru o secundă, Augusta se întrebă dacă nu cumva Samuel are dreptate. Risca oare să ucidă cloşca cu ouăle de aur? Dar banca avea atâţia bani încât familia întreagă n-ar fi fost vreodată în stare să-i cheltuiască, chiar de s-ar fi oprit pe loc din lucru cu toţii. Oricum, ideea că Joseph ar fi făcut rău băncii era de-a dreptul caraghioasă. Asociaţii nu făceau cine

ştie ce muncă grea: mergeau la bancă, citeau paginile financiare ale ziarelor, împrumutau bani la oameni şi luau dobânda. Joseph putea face asta la fel de bine ca oricare altul.

– Voi, bărbaţii, susţineţi că afacerile bancare sunt complexe şi misterioase, spuse ea, dar nu mă păcăliţi voi pe mine. Apoi îşi dădu seama că se plasase pe o poziţie de apărare. Voi da seamă lui Dumnezeu, nu dumitale, zise ea.

– Chiar ai fi în stare să-i spui lui tata, aşa cum ai ameninţat? spuse Samuel. Asta l-ar putea ucide.

Augusta avu numai o clipă de ezitare:

– Nu există alternativă, replică ea cu tărie.

Samuel se uită lung la ea.

– Te cred, diavol ce eşti!

Augusta îşi ţinu respiraţia. Avea Samuel să cedeze? Simţea mirosul victoriei în aer, şi în închipuirea ei auzi pe cineva spunând respectuos: „Daţi-mi voie să v-o prezint pe doamna Joseph Pilaster, soţia preşedintelui Băncii Pilaster...“

Samuel şovăi, apoi spuse, vădit scârbit:

– Foarte bine. Le voi spune celorlalţi că nu vreau să devin preşedinte când se va retrage tata.

Augusta îşi reţinu un zâmbet de biruinţă. Izbândise. Se întoarse ca să-şi ascundă încântarea.

– Bucură-te de izbândă, spuse Samuel amar. Dar ţine minte, Augusta, că toţi avem secrete – chiar şi dumneata. Şi într-o bună zi cineva se va folosi în felul acesta de secretele dumitale împotriva dumitale, şi-atunci îţi vei aduce aminte de ce mi-ai făcut mie.

Augusta era nelămurită. La ce se referea Samuel? Fără vreun motiv anume, îi veni în minte Micky Miranda, dar înlătură gândul numaidecât.

– N-am nici un secret de care să-mi fie ruşine, spuse ea.

– Zău aşa?

– Da! spuse ea, dar siguranţa lui Samuel o îngrijora.

Samuel o privi într-un fel aparte.

– Un tânăr avocat pe nume David Middleton a venit ieri să mă vadă.

Pentru o clipă, Augusta nu pricepu.

– Ar trebui să-l cunosc?

Numele îi suna cunoscut într-un mod supărător.

– L-ai întâlnit o dată, acum şapte ani, la o anchetă.

Augusta îngheţă. Middleton era numele băiatului care se înecase.

Samuel spuse:

– David Middleton crede că fratele lui, Peter, nu s-a înecat, ci că a fost ucis. De Edward.

Augusta simţea cu disperare că trebuie să se aşeze, dar nu voia să-i dea lui Samuel satisfacţia de a o vedea tulburată.

– Ce naiba i-o fi venind să vină să tulbure apele după şapte ani?

– Mi-a spus că n-a fost niciodată mulţumit cu ancheta făcută, dar că a păstrat tăcerea, de frică să nu le cauzeze părinţilor şi mai multă durere. Dar mama lui a murit la puţin timp după Peter, iar tatăl anul acesta.

– Şi de ce a venit la dumneata, şi nu la mine?

– Suntem colegi de club. În orice caz, spune că a recitit documentele de la anchetă şi că au fost mai mulţi martori oculari care n-au fost chemaţi să depună mărturie.

„Cu siguranţă că au fost şi alţi martori, gândi Augusta speriată. Mai erau acolo şi nesuferitul ăsta de Hugh Pilaster, un băiat sud-american pe care-l chema Tony sau ceva de genul ăsta şi o a treia persoană care nu fusese identificată.“ Dacă David Middleton intra în contact cu unul dintre ei, povestea putea să iasă la lumină.

Samuel o privea gânditor:

– Din punctul dumitale de vedere, se poate spune că e păcat că judecătorul de instrucţie a spus lucrurile acelea despre eroismul lui Edward. Asta le-a dat oamenilor de gândit. Nimeni nu s-ar fi îndoit dacă s-ar fi spus că Edward stătea pe

margine ezitând în timp ce băiatul se îneca. Dar oricine îl cunoaşte pe Edward ştie ca acesta n-ar traversa nici măcar strada ca să sară cuiva în ajutor, ca să nu mai vorbim de a sări într-un lac ca să salveze un băiat de la înec.

Vorbele acestea erau o idioţenie curată şi o insultă.

– Cum îndrăzneşti! exclamă Augusta fără a reuşi însă să-şi mobilizeze tonul autoritar obişnuit.

Samuel o ignoră din nou:

– Băieţii de la şcoală n-au crezut niciodată povestea. David fusese la aceeaşi şcoală cu câţiva ani înainte şi îi cunoştea pe mulţi dintre băieţii mai mari. Stând de vorbă cu ei, i s-au confirmat suspiciunile.

– Ideea e cu totul absurdă.

– Middleton e un tip bătăios, ca toţi avocaţii, spuse Samuel, indiferent la protestele Augustei. Nu va lăsa lucrurile aşa.

– Nu mă sperie câtuşi de puţin.

– Asta-i bine, pentru că sunt sigur că vei primi în curând o vizită din partea lui. Se îndreptă către uşă. Nu rămân la ceai. O după-amiază plăcută, Augusta.

Augusta se prăbuşi pe o canapea. Nu prevăzuse lucrul acesta – cum l-ar fi putut prevedea? Victoria ei asupra lui Samuel era acum umbrită! Povestea aceasta veche apăruse din nou pe tapet după şapte ani de zile, când ar fi trebuit să fie dată cu desăvârşire uitării! Îi era îngrozitor de frică pentru Edward. N-ar fi putut suferi să i se întâmple ceva rău. Îşi puse capul în palme ca să-şi domolească zvâcnetul tâmplelor. Ce era de făcut?

Hastead, majordomul ei, intră în salon urmat de două servitoare care aduceau tăvi cu ceai şi prăjituri.

– Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă, rosti el cu accentul său galez.

Ochii lui Hastead păreau să se uite în direcţii diferite, şi lumea nu era niciodată sigură la care să se uite. La început era derutant, dar Augusta era obişnuită cu el. Ea încuviinţă din cap.

– Vă mulţumesc, doamnă, spuse el şi începură să aranjeze serviciul de ceai.

Uneori slugărnicia lui Hastead şi spectacolul servitorilor care-i îndeplineau poruncile reuşeau s-o calmeze pe Augusta, dar astăzi nimic nu părea s-o ajute. Se ridică şi merse spre uşile înalte care dădeau spre terasă. Nici vederea grădinii însorite nu ajuta. Ce putea face ca să-l oprească pe David Middleton?

Întrebarea continua s-o frământe pe Augusta în momentul în care apăru Micky Miranda.

Augusta se bucură să-l vadă. Acesta era chipeş ca întotdeauna – cu redingotă neagră şi pantaloni cu dungi, un guler de un alb impecabil şi cravată de satin negru înnodată la gât. Micky văzu că Augusta nu este în apele ei şi se arătă imediat compătimitor. Traversă odaia cu graţia şi viteza unei pisici sălbatice şi vocea îi era numai mângâiere:

– Doamnă Pilaster, ce v-a putut pricinui atâta supărare?

Augusta îi era recunoscătoare că venise primul. Îl apucă de braţe.

– S-a întâmplat un lucru îngrozitor.

Micky îşi ţinea mâinile pe talia ei, ca şi cum ar fi dansat, şi Augusta simţi un fior de plăcere simţind degetele lui Micky apăsându-i şoldurile.

– Nu vă neliniştiţi, spuse el blând. Spuneţi-mi ce e.

Augusta începu să se liniştească. În momente din acestea, Micky îi era nespus de drag. Acesta îi aducea aminte de ceea ce simţise în tinereţe faţă de contele de Strang. Micky îi amintea foarte mult de acesta prin comportamentul lui plin de graţie, hainele lui fine şi mai ales prin felul în care se mişca, prin mlădierea membrelor şi maşinăria perfectă a trupului. Strang era englez şi blond, pe când Micky era sud-american şi brunet, dar amândoi aveau darul acela de a o face să se simtă feminină. Augustei îi venea să tragă trupul acela către al ei şi să-şi lase capul pe umărul lui.

O zări pe servitoare zgâindu-se la ei şi îşi dădu seama că Micky se afla într-o poziţie cam necuviincioasă, cu amândouă mâinile pe şoldurile sale. Se desprinse de el, îl luă de braţ şi-l conduse pe uşile cele înalte ale terasei în grădină, acolo unde servitorii nu-i puteau auzi. Aerul era cald şi înmiresmat. Se aşezară unul lângă altul pe o bancă de lemn la umbră, şi Augusta se întoarse spre el şi îl privi. Ar fi vrut să-l ia de mână, dar asta ar fi fost indecent.

Micky spuse:

– L-am văzut ieşind pe Samuel – tulburarea dumneavoastră are ceva de-a face cu el?

Augusta îi răspunse şoptit, iar Micky se aplecă spre ea s-o audă, apropiindu-se atât de mult, încât Augusta l-ar fi putut săruta aproape fără a face vreo mişcare.

– A venit să-mi spună că nu îşi doreşte poziţia de preşedinte.

– Veşti bune!

– Da. Înseamnă că poziţia îi va reveni cu siguranţă soţului meu.

– Şi că Papa îşi poate primi puştile.

– De îndată ce se retrage Seth.

– Este exasperant cum se ţine cu dinţii de viaţă bătrânul Seth! exclamă Micky. Papa mă tot întreabă când are să se întâmple.

Augusta ştia ce-l îngrijora într-atâta pe Micky: se temea că taică-său are să-l cheme înapoi în Cordoba.

– Socotesc că Seth n-o mai duce mult, spuse ea ca să-l liniştească.

Micky o privi în ochi:

– Dar nu asta este ceea ce v-a supărat.

– Nu. E vorba despre nenorocitul acela de băiat care s-a înecat la voi la şcoală – Peter Middleton. Samuel mi-a spus că fratele lui Peter, care e avocat, a început să-şi pună întrebări asupra cazului.

Chipul lui Micky se întunecă.

– După atâţia ani?

– Se pare că n-a zis nimic până acum de dragul părinţilor, dar acum amândoi au murit.

Micky se încruntă.

– În ce măsură e asta o problemă?

– Dumneata trebuie să ştii mai bine decât mine.

Augusta ezită. Trebuia să-l întrebe ceva pe Micky, dar se temea de răspuns. Îşi luă inima în dinţi:

– Micky... dumneata crezi că băiatul a murit din cauza lui Edward?

– Păi...

– Răspunde cu da sau nu! porunci ea.

Micky se opri, şi în cele din urmă spuse:

– Da.

Augusta închise ochii. „Dragul meu Teddy, gândi ea, de ce-ai făcut asta?“

Micky spuse încet:

– Peter nu înota bine. Edward nu l-a înecat, dar l-a epuizat. Peter era în viaţă când Edward l-a abandonat ca să se ia după Tonio. Dar cred că era prea obosit ca să iasă la margine şi s-a înecat în timpul în care nu s-a uitat nimeni la el.

– Teddy n-a vrut să-l omoare pe Peter.

– De bună seamă că nu.

– Era doar o hârjoneală între băieţi.

– Edward n-a vrut să-i facă nici un rău.

– Deci nu e omor.

– Ba mă tem că este, rosti Micky grav, iar Augustei îi sări inima din loc. Dacă un hoţ aruncă un om la pământ cu intenţia de a-l jefui, şi omul face un atac de cord şi moare, hoţul e vinovat de omor, chiar dacă n-a avut intenţia să omoare.

– De unde ştii?

– Am verificat cu un avocat cu ani în urmă.

– De ce?

– Am vrut să ştiu care e poziţia lui Edward.

Augusta îşi îngropă faţa în mâini. Era mai rău decât îşi închipuise.

Micky îi luă mâinile de pe faţă şi i le sărută una după alta pe amândouă. Era un gest atât de tandru, încât Augustei îi veni să plângă. Micky continuă să-i ţină mâinile într-ale lui şi îi spuse:

– Nici o persoană cu judecată nu l-ar incrimina pe Edward pentru ceva care s-a întâmplat când era copil.

– Dar este Peter Middleton o persoană cu judecată? izbucni Augusta.

– Poate că nu. Se pare că şi-a alimentat obsesia ani de-a rândul. Doamne fereşte ca stăruinţa lui să-l ducă la aflarea adevărului.

Augusta se înfioră gândindu-se la consecinţe. Ar fi un scandal; presa de senzaţie ar titra, *SECRETUL RUŞINOS AL UNUI MOŞTENITOR DE BANCĂ*, poliţia s-ar amesteca şi ea, dragul de Teddy ar fi dus la judecată, şi dacă ar fi găsit vinovat...

– Micky, e mult prea îngrozitor să mă gândesc la asta! şopti ea.

– Atunci trebuie să facem ceva.

Augusta îi strânse mâinile cu putere, apoi i le eliberă şi făcu bilanţul. Măsurase seriozitatea problemei. Văzuse umbra ştreangului întinzându-se asupra fiului ei. Era timpul să facă acum ceva concret, în loc să stea şi să-şi frângă mâinile. Slavă Domnului, Micky era un prieten adevărat.

– Trebuie să facem în aşa fel încât investigaţiile lui Peter Middleton să nu ducă la nimic. Câte persoane ştiu adevărul?

– Şase, spuse Micky numaidecât. Edward, eu şi dumneavoastră, trei, dar noi n-o să-i spunem nimic. Apoi mai e Hugh.

– Hugh nu era acolo când a murit băiatul.

– Nu, dar a văzut suficient ca să ştie că povestea pe care i-am spus-o judecătorului de instrucţie era falsă. Şi faptul că am minţit ne face să părem vinovaţi.

– Deci Hugh e o problemă. Cine sunt ceilalţi?

– Tonio Silva a văzut tot.

– N-a spus nimic la vremea aceea.

– Atunci îi era mult prea frică de mine. Dar nu sunt sigur că îi mai este şi acum.

– Iar cel de-al şaselea?

– N-am aflat niciodată cine era. Atunci nu l-am văzut la chip, şi el nu a ieşit niciodată în faţă ca să anunţe drept martor. Mă tem că nu putem face nimic în privinţa lui. Dar dacă nimeni nu ştie cine e, presupun că nu prezintă nici un pericol pentru noi.

Pe Augusta o trecu un nou fior de spaimă – de asta nu putea fi sigură. Pericolul ca martorul necunoscut să iasă la suprafaţă exista, dar Micky avea dreptate spunând că nu puteau face nimic în această privinţă.

– Sunt deci două persoane de care ne putem ocupa: Hugh şi Tonio.

Între cei doi se lăsă o tăcere meditativă.

„Hugh nu mai poate fi tratat ca o problemă neglijabilă“, chibzui Augusta. Cu stilul lui băgăreţ, începea să se facă apreciat la bancă, în timp ce Eddy părea să stea pe loc. Augusta reuşise să compromită relaţia dintre Hugh şi Lady Florence Stalworthy. Dar acum Hugh reprezenta o ameninţare mult mai periculoasă pentru Teddy. Trebuia făcut ceva cu el. Dar ce? Era totuşi un membru al familiei Pilaster, chiar dacă unul fără însemnătate. Augusta îşi frământa mintea, dar nu-i venea nici o idee.

Micky spuse gânditor:

– Tonio are o slăbiciune.

– Aha!?

– Are patima jocului – joacă mai mult decât îşi permite, şi pierde.

– Poate ai putea aranja un joc?

– Poate.

Augusta se gândi că poate Micky ştie să trişeze la jocul de cărţi. Nu putea însă să-i pună întrebarea deschis – insinuarea ar fi jignit de moarte pe orice gentleman.

Micky spuse:

– S-ar putea sa fie scump. M-aţi sprijini?

– De cât ai avea nevoie?

– Mă tem că e vorba de vreo sută de lire.

Augusta nu stătu pe gânduri – era în joc viaţa lui Teddy.

– Prea bine, spuse ea.

Auzi voci venind din casă: ajunseseră şi alţi musafiri la ceai. Se ridică.

– Nu prea ştiu cum să facem cu Hugh, spuse ea cu îngrijorare. Va trebui să mă mai gândesc. Acum trebuie să mergem înăuntru.

În salon o găsiră pe cumnata Madeleine, căreia începu să-i turuie gura de îndată ce Augusta paşi în casă.

– Croitoreasa aia mă înnebuneşte, auzi dragă, două ore m-a ţinut ca să prindă un tiv în ace – abia aştept să beau o ceaşcă de ceai, şi..., ah! uite că iar ai prăjitura aceea de migdale dumnezeiască! Doamne, nu-i aşa că-i îngrozitor de cald?

Augusta îi strânse mâna lui Micky cu un gest complice şi se aşează ca să toarne ceaiul.

CAPITOLUL PATRU – AUGUST

1

Atmosfera la Londra era caniculară şi lipicioasă, şi locuitorii oraşului tânjeau după aer curat şi verdeaţă. În prima zi din august toată lumea mergea la curse la Goodwood.

Se mergea cu trenuri speciale care plecau din sudul Londrei, de la Victoria Station. Diviziunile din sânul societăţii britanice se oglindeau perfect în felul în care era organizat transportul feroviar: înalta societate călătorea în luxul tapiţat al vagoanelor de clasa întâi, negustorii şi profesorii de şcoală mergeau înghesuiţi, dar comod, cu clasa a doua, iar muncitorii şi servitorii se îngrămădeau pe băncile tari de lemn de la clasa a treia. Când se dădeau jos din tren, aristocraţii luau trăsura, clasa de mijloc se îmbarca în omnibuze trase de cai, iar muncitorii mergeau pe jos. Bogaţii îşi trimisesera mâncarea în prealabil cu trenul – lachei vânjoşi purtau pe umeri zeci de coşuri de picnic umplute cu veselă de porţelan şi feţe de masă, pui fripţi şi castraveţi, şampanie şi piersici de seră. Pentru cei mai puţin bogaţi erau standuri care vindeau cârnaţi, scoici şi bere. Săracii îşi aduceau pâine şi brânză învelite în batiste.

Maisie Robinson şi April Tilsley mergeau la curse cu Solly Greenbourne şi Tonio Silva. Poziţia lor pe scara socială era incertă. Locul lui Solly şi Tonio era clar la clasa întâi, dar Maisie şi April ar fi trebuit să călătorească la a treia. Ca să facă un compromis, Solly cumpără bilete la clasa

a doua şi luară omnibuzul, care îi duse peste dealuri, de la gară la hipodrom.

Dar Solly ţinea prea mult la mâncare ca să se mulţumească cu un prânz cumpărat de la tarabe, aşa că trimisese înainte patru servitori cu un coş mare de picnic, încărcat cu somon rece şi vin roşu pus la gheaţă. Aşternură pe jos o faţă de masă albă ca neaua şi se aşezară în jurul ei pe iarba fragedă. Maisie îi făcea soldăţei lui Solly. Ţinea din ce în ce mai mult la el. Era drăguţ cu toată lumea, plin de umor şi spunea numai lucruri interesante. Lăcomia era singurul lui viciu. Maisie tot nu-i făcuse lui Solly voia, dar cu cât îl refuza mai mult, cu atât Solly părea mai devotat.

Cursele începură după prânz. In apropiere se afla un bookmaker care, cocoţat pe o ladă, striga pariurile. Purta un costum în carouri mari, o cravată de mătase fluturând în vânt, un mănunchi enorm de flori la butonieră şi pălărie albă. De umăr îi atârna o traistă plina de bani. Era postat sub un panou pe care scria: „William Tucker, King's Head, Chichester".

Tonio şi Solly pariară la toate cursele. Maisie se plictisea: toate cursele semănau între ele dacă nu pariai ceva. April nu se dezlipea de Tonio, aşa că Maisie se hotărî să îi lase pe ceilalţi puţin şi să meargă să se uite în jur.

Caii nu erau singura atracţie din zonă. Dealurile din jurul câmpului erau ticsite cu corturi, standuri şi tonete. Erau corturi cu jocuri de noroc, spectacole cu monştri şi sluţi, şi ţigănci brunete cu baticuri colorate care ghiceau viitorul. Se vindea gin, cidru, plăcintă cu carne, portocale şi Biblii. Muzica flaşnetelor şi cea a orchestrelor se suprapuneau, iar prin mulţime circulau scamatori, jongleri şi acrobaţi cerând câte un bănuţ. Mai erau câţei dansatori, pitici şi uriaşi şi oameni pe picioroange. Atmosfera gălăgioasă de carnaval îi aminti lui Maisie de circ, care avu o strângere de inimă nostalgică gândindu-se la viaţa pe care o lăsase în urmă. Artiştii se aflau

aici ca să ia banii publicului cum puteau, şi pe Maisie o încălzea la inimă să-i vadă reuşind.

Ştia că ea avea să ia mult mai mulţi bani de la Solly. Era o nebunie să ieşi în lume cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, dar să locuieşti într-o cămăruţă în Soho. Deja la vremea aceasta ar fi trebuit să poarte numai diamante şi blănuri şi să aibă în vedere o căsuţa în afara Londrei la St John's Wood sau Clapham. Slujba pe care o avea la Sammles, să iasă călare prin parc cu caii de vânzare, nu mai avea să ţină mult timp: sezonul monden londonez se termina în curând, iar oamenii care-şi permiteau să cumpere cai mergeau la ţară. Dar pe Solly Maisie nu-l lăsa să-i cumpere decât flori. Asta o scotea din minţi pe April.

Maisie trecu pe lângă un cort mare. La intrare erau două fete îmbrăcate ca bookmakeri şi un bărbat în costum negru care striga: „Singurul lucru sigur pe care se poate paria astăzi la Goodwood este venirea Zilei de Apoi! Puneţi-vă credinţa în Isus, iar răsplata va fi veşnică!" Interiorul cortului părea răcoros şi ferit de bătaia soarelui, şi Maisie intră mai mult mânată de impuls. Majoritatea celor dinăuntru stăteau pe bănci şi păreau deja convertiţi. Maisie se aşează aproape de ieşire şi luă în mână o carte de imnuri.

Maisie înţelegea de ce oamenii mergeau să se roage sau să ţină predici la cursele de cai. Acest lucru le dădea impresia că au un loc al lor. Tocmai acest sentiment că ar avea un loc al ei era posibilitatea ispititoare pe care i-o oferea Solly – nu atât pietrele preţioase şi blănurile, cât ideea de a fi amanta lui Solly Greenbourne, de a avea deci o casă, un venit regulat şi o poziţie în perspectiva mai larga a lucrurilor. Ştia că nu era o poziţie nici respectabilă, nici permanentă – căci totul s-ar sfârşi în momentul în care Solly s-ar plictisi de ea –, dar era mult mai mult decât avea acum.

Adunarea se ridică în picioare ca să cânte un imn, în care era vorba exclusiv despre a fi spălat în sângele Mielului. Lui Maisie i se făcu rău şi ieşi.

Trecu pe lângă un teatru de marionete unde acţiunea se apropia de momentul culminant: supărăciosul domn Punch era vânturat de colo, colo pe scena cea mică de nevasta lui care ţinea în mână o bâtă. Maisie examină mulţimea cu ochi de expertă. Un spectacol de marionete nu aducea prea mulţi bani dacă funcţiona cinstit: majoritatea publicului se eclipsa fără să dea vreun ban şi restul dădeau acolo un bănuţ sau mai puţin. Dar erau alte moduri de a jumuli publicul. După câteva clipe, Maisie reperă la margine un băiat care tocmai îl buzunărea pe un domn cu joben. Toată lumea în afară de Maisie privea spectacolul, şi nimeni nu zări mânuţa cea jegoasă strecurându-se în buzunarul de la vesta bărbatului.

Maisie n-avea nici o intenţie să-l dea în vileag pe băiat. După părerea ei, tinerii bogaţi şi neatenţi meritau să-şi piardă ceasurile de buzunar, iar hoţii curajoşi îşi meritau din plin câştigurile. Dar când Maisie se uită mai bine la victimă, recunoscu părul negru şi ochii albaştri ai lui Hugh Pilaster. Îşi aminti că April îi spusese că Hugh nu are bani. Cu siguranţă nu-şi permitea să-şi piardă ceasul. Brusc se hotărî să-l salveze de propria neglijenţă.

Îşi făcu loc printre oameni până la marginea mulţimii. Hoţul de buzunare era un băiat zdrenţuit cu părul şaten, de vreo unsprezece ani – tocmai vârsta la care Maisie însăşi fugise de acasă. Băiatul tocmai trăgea cu mare fineţe lanţul ceasului din vesta lui Hugh. Publicul spectacolului izbucni într-un râs zgomotos, moment în care hoţul o luă din loc cu ceasul în mână.

Maisie îl apucă de încheietură.

Băiatul scoase un ţipăt speriat şi încercă să-şi răsucească mâna ca să scape din strânsoare, dar Maisie era mai puternică.

– Dă-mi-l înapoi şi nu spun nimic, şuieră ea.

Băiatul şovăi pentru moment. Maisie citi pe faţa lui jegoasă că în el se dădea o luptă între frică şi lăcomie. Apoi o resemnare istovită puse stăpânire pe faţa lui, şi băiatul lăsă ceasul din mână.

– Fugi de-aici şi fură ceasul altcuiva, spuse ea.

Îi eliberă mâna şi băiatul se făcu nevăzut într-o clipită.

Maisie ridică ceasul. Era un ceas de aur cu capac. Deschise capacul şi se uită ce oră era: trei şi zece. Pe spatele ceasului stătea scris:

Tobias Pilaster
de la soţia ta iubitoare
Lydia
23 mai 1851

Ceasul fusese deci un cadou de la mama lui Hugh pentru tatăl lui. Maisie era bucuroasă că reuşise să-l recupereze. Închise capacul şi-l bătu pe Hugh pe umăr.

Hugh se răsuci puţin supărat că cineva îl deranjează de la spectacol, dar apoi în ochii lui albaştri apăru o expresie de surpriză:

– Domnişoară Robinson!

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Hugh îşi duse automat mâna la buzunar şi-l găsi gol.

– Ciudat... spuse el uitându-se în jur să vadă dacă nu l-a scăpat. Sper că nu l-am...

Maisie ridică ceasul spre el.

– Pe legea mea! spuse el. Cum l-aţi găsit?

– Am observat când erai buzunărit şi l-am recuperat.

– Şi unde-i hoţul?

– I-am dat drumul. Era un biet puşti.

– Dar... spuse el deconcertat.

– Chiar l-aş fi lăsat să plece cu ceasul dumitale, dar ştiu că nu-ţi poţi permite altul.

– Doar nu vorbiţi serios.

– Ba da. Şi eu furam când eram mică de fiecare dată când puteam.

– Teribil!

Maisie simţi că Hugh o agasează din nou. După părerea ei, Hugh avea ceva superior şi moralizator în atitudinea lui. Maisie spuse:

– Îmi amintesc de înmormântarea tatălui dumitale. Era o zi friguroasă şi ploua. Tatăl dumitale a murit datorând bani tatălui meu – şi totuşi dumneata aveai o haină în ziua aceea, iar eu nu. Crezi că asta e cinstit?

– Nu ştiu, spuse Hugh înfuriat dintr-odată. Aveam treisprezece ani când tata a dat faliment – dar asta nu înseamnă că toată viaţa mea trebuie să rămân indiferent la fărădelegi!

Maisie era uimită. Nu i se întâmpla des să fie jignită de bărbaţi, dar Hugh o făcea pentru a doua oară. Însă Maisie nu voia să se certe din nou cu el. Îi atinse braţul:

– Te rog să mă ierţi, spuse ea. N-am vrut să-l critic pe tatăl dumitale. Am vrut doar să te fac să înţelegi ce-l poate face pe un copil să fure.

Hugh se îmbună pe loc:

– I-ar eu nici nu v-am mulţumit pentru că mi-aţi salvat ceasul. A fost cadoul de căsătorie al mamei pentru tata – dincolo de cât valorează, are o mare valoare sentimentală.

– Iar copilul va găsi un alt fraier pe care să-l buzunărească!

Hugh râse.

– N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră! spuse el. Aţi dori să beţi un pahar de bere? E atât de cald!

Era tocmai ceea ce îşi dorea Maisie.

– Da, mulţumesc.

La câţiva metri mai încolo se afla o căruţă greoaie cu patru roţi încărcată cu butoaie uriaşe. Hugh cumpără două beri călâi, cu gust de malţ, vărsate în căni de lut. Maisie bău cu poftă: îi fusese foarte sete, şi berea era mai bună decât

vinul franţuzesc al lui Solly. Pe căruţa cu butoaie era o pancartă bătută în cuie pe care cineva scrisese neîndemânatic cu creta, cu litere de tipar: „CINE PLEACĂ CU CANA IO SPARGEM DE CAP“.

Faţa de obicei veselă a lui Hugh luă un aer meditativ. După câteva momente de gândire, Hugh spuse:

– Vă daţi seama că am fost amândoi victimele aceleiaşi catastrofe?

Nu, nu-şi dădea seama.

– Ce vrei să spui?

– În 1866 a fost o criză financiară. Când se întâmplă asta, companii cu desăvârşire cinstite dau faliment... ca un cal dintr-un echipaj care cade şi îi trage şi pe ceilalţi cu sine. Afacerea tatei s-a prăbuşit pentru că alţi oameni îi datorau bani şi nu i i-au plătit, iar tata a fost atât de disperat, încât şi-a luat viaţa şi a lăsat-o pe mama văduvă şi pe mine orfan la vârsta de treisprezece ani. Tatăl dumneavoastră n-avea ce să vă dea de mâncare pentru că alţi oameni îi datorau bani şi nu i i-au putut plăti, iar dumneavoastră aţi fugit de acasă la vârsta de treisprezece ani.

Maisie înţelegea raţionamentul lui Hugh, dar în sufletul ei nu putea fi de acord: îl ura pe Tobias Pilaster de prea multă vreme.

– Nu e acelaşi lucru, se împotrivi ea. Lucrătorii nu au nici un control asupra acestor lucruri – ei doar urmează ordinele. Şefii au puterea. Este vina lor dacă lucrurile merg prost.

Hugh păru că se gândeşte la spusele lui Maisie.

– Nu ştiu, poate că aveţi dreptate. E cert că şefii iau partea leului din câştiguri. Dar un lucru ştiu sigur: şefi sau simpli lucrători, copiii lor n-au nici o vină.

Maisie zâmbi.

– E greu de crezut că suntem de acord cu ceva.

Îşi terminară berile, dădură cănile înapoi şi înaintară câţiva paşi către un carusel cu cai de lemn.

– Aţi vrea să vă daţi o tură?

Maisie surâse.

– Nu.

– Sunteţi singură pe aici?

– Nu, sunt cu... nişte prieteni.

Nu era sigură de ce anume, dar Maisie nu voia să-i spună lui Hugh că venise cu Solly.

– Dar dumneata? Eşti pe aici cu nesuferita dumitale de mătuşă?

Hugh strâmbă din nas.

– Nu. Metodiştii nu sunt de acord cu cursele de cai. Ar fi indignată să ştie că sunt aici.

– Ţine mult la dumneata?

– Câtuşi de puţin.

– Atunci de ce vă permite să locuiţi la ea?

– Îi place să-i aibă pe oameni sub ochi, ca să-i poată controla.

– Şi pe dumneata te controlează?

– Încearcă, spuse Hugh râzând. Câteodată îi mai scap.

– Trebuie să fie greu să locuieşti cu ea.

– Acum nu-mi permit să locuiesc singur. Trebuie să am răbdare şi să muncesc din greu la bancă. Mai devreme sau mai târziu voi fi promovat şi atunci voi fi independent... Şi-atunci îi voi putea spune şi eu să-şi ţină fleanca, aşa cum aţi facut dumneavoastră, mai spuse el râzând.

– Sper că n-ai avut neplăceri după aceea.

– Am avut, dar a meritat să-i văd expresia de pe chip când i v-aţi adresat. Atunci aţi început să-mi placeţi.

– De aceea m-ai invitat la cină?

– Da. De ce m-aţi refuzat?

– Pentru că April mi-a spus că n-ai un sfanţ.

– Cât să plătesc pentru două cotlete şi o budincă de prune tot am.

– Cum ar putea rezista la aşa ceva o fată? spuse ea ironic.

Hugh râse:

– Ieşiţi cu mine astă-seară. Mergem la Grădina Cremorne să dansăm.

Maisie era tentată, dar se gândi la Solly şi se simţi vinovată.

– Nu, mulţumesc.

– De ce nu?

Maisie îşi puse aceeaşi întrebare. Nu era îndrăgostită de Solly şi nici nu primea bani de la el: de ce se păstra pentru el? „Am optsprezece ani, gândi ea, pentru ce să trăiesc dacă nu pot nici măcar ieşi la dans cu un băiat care-mi place?“

– Bine atunci.

– Aceptaţi?

– Da.

Hugh zâmbi. Maisie îl făcuse fericit.

– Să vin să vă iau?

Maisie nu voia ca Hugh să vadă dărăpănătura din Soho în care ea şi April împărţeau o odaie.

– Nu, hai să ne întâlnim în altă parte.

– Bine – mergem la debarcaderul Westminster şi luăm vaporaşul spre Chelsea.

– Da!

Maisie era mai entuziasmată decât fusese vreodată în ultimul timp.

– La ce oră?

– La opt?

Maisie socoti repede în minte. Solly şi Tonio sigur voiau să rămână până la ultima cursă. Apoi trebuiau să ia trenul înapoi spre Londra. Avea să-şi ia rămas-bun de la Solly la Victoria Station şi s-o ia pe jos către Westminster. Foarte probabil că putea ajunge la timp.

– Dar dacă întârzii puţin, mă aşteptţi?

– Toată noaptea, dacă-i necesar.

Se simţea vinovată gândindu-se la Solly.

– E timpul să mă întorc la prietenii mei.

– Vă conduc, propuse el imediat.

Maisie nu voia asta.

– Mai bine nu.

– Cum doriţi.

Maisie îi dădu mâna, şi Hugh i-o strânse. Părea ciudat de formal.

– Pe diseară, spuse ea.

– Voi fi acolo.

Maisie îi întoarse spatele şi se îndepărtă, dar simţea privirea lui Hugh aţintită asupra ei. „Oare de ce-am făcut asta? se întrebă ea. Vreau să ies cu el? Îl plac? Întâia dată când ne-am întâlnit ne-am luat la ceartă de-am spart cheful, şi azi eram cât pe ce să ne luăm din nou la harţă dacă n-aş fi îndreptat lucrurile. Chiar nu ne înţelegem. N-o să fim niciodată în stare să dansăm împreună. Poate nici nu mă duc. Dar are nişte ochi albaştri tare frumoşi."

Se hotărî să nu se mai gândească la asta. Îi promisese să se întâlnească cu el, aşa că avea să se ţină de cuvânt. Poate avea să se simtă bine, poate nu, dar n-avea nici un rost să-şi facă griji dinainte.

Trebuia să găsească un pretext ca să scape în seara aceea – Solly precis avea intenţia să o scoată în oraş la cină. Dar aceasta nu-i discuta niciodată deciziile, aşa că avea să accepte orice scuză, chiar şi pe cea mai neverosimilă. Cu toate acestea, Maisie voia să găsească o scuză plauzibilă, pentru că se simţea prost să profite de firea lui îngăduitoare.

Îi găsi pe ceilalţi tot acolo unde îi lăsase. Petrecuseră toată după-amiaza între pistă şi bookmakerul cu costum în carouri. April şi Tonio aveau ochii luminoşi şi un aer victorios. Cum o văzu pe Maisie, April spuse:

– Am câştigat o sută zece lire – nu e minunat?

Maisie era bucuroasă pentru April. Atâţia bani făcuţi pe nimic! În timp ce Maisie îi felicita, Micky Miranda trecu pe lângă ei plimbându-se cu degetele mari agăţate de buzunarele

redingotei lui cenuşii. Maisie nu fu surprinsă să-l vada: toata lumea venea la Goodwood.

Cu toate că Micky era din cale afară de arătos, Maisie nu-l avea deloc la inimă. Îi aducea aminte de directorul circului, care credea că toate femeile trebuie să fie măgulite de propunerile lui necuviincioase şi era ofensat de moarte dacă vreuna îl respingea. Micky era cu Edward, ca întotdeauna. Maisie era curioasă de legătura dintre cei doi. Aceştia erau foarte diferiţi unul de altul: Micky era zvelt, impecabil, sigur pe sine, iar Edward – mare, stângaci şi greoi. Cum de erau mereu nedespărţiţi? Dar majoritatea oamenilor îl plăceau pe Micky foarte mult. Tonio se uita la el cu un fel de veneraţie nervoasă, ca un căţel la un stăpân crud.

Cu ei mai era şi un bărbat mai în vârstă şi o femeie tânără. Micky îl prezentă pe bărbat drept tatăl lui. Maisie îl observă curioasă. Nu semăna deloc cu Micky. Era un bărbat scund, cu picioare arcuite, umeri foarte laţi şi faţa arsă de soare. Spre deosebire de fiul lui, nu părea să se simtă bine cu guler scrobit şi cu joben. Femeia stătea agăţată de el ca şi cum ar fi fost îndrăgostită nebuneşte de el, deşi trebuie că era mai tânără decât el cu vreo treizeci de ani. Micky o prezentă drept domnişoara Cox.

Vorbiră cu toţii despre pariuri şi câştiguri. Edward şi Tonio câştigaseră bani mulţi pe un cal numit Prince Charlie. Solly câştigase bani, apoi îi pierduse din nou, şi ambele lucruri păreau să îi placă la fel de mult. Micky nu dezvălui cât şi cum pariase, şi Maisie presupuse că nu pariase la fel de mult ca restul – părea un tip prea prudent şi calculat ca să aibă pasiunea jocului.

Cu toate astea, Micky o surprinse la următoarea mişcare. Îi spuse lui Solly:

– Facem o partidă grea astă-seară, Greenbourne – minim o liră. Ce zici, vii şi tu?

Maisie fu surprinsă sa constate că alura relaxată a lui Micky putea ascunde emoţii. Acesta nu era un om uşor de citit.

Solly era de acord cu orice.

– Vin, spuse el.

Micky se întoarse spre Tonio.

– Vrei să vii şi tu?

Felul în care puse întrebarea – stil „totul sau nimic" – îi sună fals lui Maisie.

– Puteţi conta pe mine! spuse Tonio încântat. Voi fi acolo!

April se arătă supărată şi spuse:

– Nu astă-seară, Tonio! Doar mi-ai promis!

Maisie bănuia că Tonio nu-şi permitea să participe la un joc la care miza minimă era o liră.

– Ce ţi-am promis? întrebă el trăgând cu ochiul către prieteni.

April îi şopti ceva la ureche şi toţi bărbaţii râseră.

Micky spuse:

– E ultima partidă importantă a sezonului, Silva. O să-ţi pară rău c-ai ratat-o.

Asta o uimi pe Maisie. Da la Argyll Rooms rămăsese cu impresia că Micky nu-l simpatiza deloc pe Tonio. De ce să caute acum să-l convingă pe Tonio să joace cărţi cu ei?

Tonio zise:

– Azi am o zi norocoasă – uite ce de bani am câştigat la curse! Am să joc cărţi astă-seară.

Micky se uită pe furiş la Edward, şi Maisie prinse o nuanţă de uşurare în privirile lor. Edward spuse:

– Deci cinăm cu toţii împreună la club?

Solly se uită la Maisie, care îşi dădu seama că pretextul de a nu petrece seara cu el îi era servit pe tavă.

– Du-te la cină cu băieţii, Solly – nu mă deranjează deloc.

– Precis?

– Da. Am avut o zi minunată. Du-te la club astă-seară.

– Ne-am înţeles atunci, spuse Micky.

O luă din loc împreună cu tatăl lui, cu domnişoara Cox şi cu Edward.

Tonio şi April merseră să parieze pe cursa următoare. Solly îi oferi lui Maisie braţul şi spuse:

– N-ai vrea să ne plimbăm puţin?

O luară agale pe lângă bariera vopsită îl alb care mărginea pista. Era cald şi aerul de ţară mirosea a proaspăt. După o vreme, Solly întrebă:

– Maisie, dumneata mă placi pe mine?

Maisie se opri, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

– Te plac mult de tot.

Solly o privi în ochi, şi Maisie fu surprinsă să vadă lacrimi în spatele lentilelor ochelarilor lui.

– Solly, dragul meu, ce e?

– Şi eu te plac pe dumneata, spuse el. Mai mult decât pe oricine altcineva.

– Mulţumesc.

Maisie era sincer mişcată. Solly nu obişnuia să arate vreo emoţie mai puternică decât un entuziasm moderat.

Apoi Solly întrebă:

– Vrei să fii soţia mea?

Maisie rămase perplexă. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Bărbaţii din clasa socială a lui Solly nu făceau propuneri de căsătorie fetelor ca ea. Le seduceau, le dădeau bani, le aveau ca amante, făceau copii cu ele, dar în nici un caz nu se căsătoreau cu ele. Maisie era prea năucită ca să poată scoate vreun cuvânt.

Solly continuă:

– Ţi-aş oferi tot ce doreşti. Te rog, spune da.

Să fie soţia lui Solly! Maisie ar deveni incredibil de bogată, acum şi în vecii vecilor. Un pat moale în fiecare noapte, foc duduind în fiecare odaie a casei, unt pe masă de să se sature! S-ar trezi când ar avea chef, nu când trebuie. Nu i-ar

mai fi foame niciodată, şi nici frig, n-ar mai fi niciodată jerpelită sau obosită moartă.

Cuvântul „da“ îi tremura pe vârful limbii.

Se gândi la cămăruţa lui April din Soho, cu un cuib de şoareci în perete, se gândi la mirosul îngrozitor emanat de toaletă când era cald, se gândi la serile în care rămâneau flămânde, se gândi la durerea de picioare pe care o simţea după o zi de bătut străzile.

Îl privi pe Solly. Cât de greu putea fi să se căsătorească cu omul ăsta?

Solly spuse:

– Te iubesc nespus de mult, sunt disperat după dumneata.

Maisie înţelegea că Solly o iubeşte cu adevărat.

Şi ăsta era necazul.

Ea nu îl iubea pe el.

Solly merita mai mult. Merita o soţie care să-l iubească cu adevărat, nu o femeie de stradă cu inima împietrită care umblă după bani. Dacă se căsătorea cu el, avea să îl înşele. Or Solly nu merita aşa ceva.

Lui Maisie îi veni să plângă. Spuse:

– Eşti omul cel mai drăguţ şi tandru pe care l-am întâlnit vreodată...

– Te rog din suflet, nu spune nu, o întrerupse el. Dacă nu poţi spune da, mai bine nu spune nimic. Mai gândeşte-te, cel puţin o zi, poate mai multe.

Maisie oftă. Ştia că ar trebui să-l refuze, şi că ar fi fost mai uşor s-o facă pe loc. Dar Solly o implora.

– Mă voi gândi.

Solly se lumină la faţă.

– Îţi mulţumesc.

Maisie îşi scutură capul cu tristeţe.

– Orice-ar fi, Solly, nu cred că voi fi cerută vreodată în căsătorie de un om mai bun decât dumneata.

2

Hugh şi Maisie luară cursa de un ban cu vaporaşul de agrement de la debarcaderul Westminster la Chelsea. Era o seară caldă şi vaporoasă. Bărcile, şalupele şi bacurile brăzdau apele mâloase şi urcau˙râul pe sub noul pod de cale ferată care ducea la Victoria Station, lăsând în urmă spitalul Chelsea al arhitectului Christopher Wren pe malul drept şi câmpurile înflorite Battersea, unde se desfăşurau de obicei duelurile, pe malul stâng. Podul Battersea era o structură de lemn prăpădită care părea gata să se dărâme. La capătul de sud al podului se aflau fabricile chimice, dar pe cealaltă parte Biserica Veche din Chelsea era înconjurată de căsuţe cochete, şi copii goi se bălăceau în apă.

Debarcară la mai puţin de doi kilometri după pod şi o luară pe jos de-a lungul cheiului până la somptuoasa poartă aurită a Grădinii Cremorne. Grădina se întindea între râu şi King's Road, pe cinci hectare amenajate cu desişuri şi grote, straturi de flori şi peluze, tufişuri de ferigi şi boschete. La ora la care Hugh şi Maisie ajunseră acolo, se lăsa seara. În copaci atârnau lampioane chinezeşti, iar aleile şerpuite erau mărginite de felinare cu gaz. Era aglomeraţie mare: mulţi dintre tinerii care fuseseră la curse hotărâseră să-şi încheie ziua aici. Lumea era trasă la patru ace şi colinda fără griji prin grădină, râzând şi cochetând, fetele două câte două, băieţii în grupuri mai mari, iar perechile braţ la braţ.

Vremea fusese frumoasă întreaga zi – însorită şi caldă, dar seara devenise sufocantă, şi tunetele ameninţătoare din depărtări anunţau furtună. Hugh era entuziasmat şi emoţionat deopotrivă. Era absolut încântat să o aibă pe Maisie la braţul său, dar avea şi un sentiment de nesiguranţă că nu ştie regulile jocului pe care îl juca. La ce se aştepta oare Maisie? S-ar lăsa oare sărutată? Avea să-i dea voie să facă orice voia?

Hugh ardea de dorinţa de a o atinge, dar nu ştia de unde să înceapă. Oare Maisie se aştepta ca Hugh sa meargă până la capăt? El voia, dar nu mai făcuse asta niciodată şi-i era frică să nu se facă de râs. Îi auzise deseori pe funcţionarii de la bancă vorbind despre prostituate, despre ce voiau să faca şi ce nu, dar Hugh bănuia că mulţi doar se dădeau mari. Oricum, Maisie nu putea fi tratată ca o prostituată. Ea era mai complicată decât atât.

Hugh era neliniştit şi pentru că se temea să nu se întâlnească cu vreun cunoscut. Ai lui n-ar fi fost deloc de acord cu asta. Grădina Cremorne nu numai ca era un loc pentru clasa de jos, dar metodiştii credeau şi că încurajează desfrâul. Dacă ar fi fost descoperit, Augusta ar folosi imediat acest lucru împotriva lui. Una era ca Edward să iasă cu femei uşoare în locuri rău famate – el era fiul şi moştenitorul. Cu totul altceva era ca acest lucru să vină din partea lui Hugh cel calic, neşcolit şi care probabil că avea să devină un ratat ca taică-său: Augusta ar fi spus imediat că locurile de plăcere deocheate erau habitatul lui natural şi că locul lui era într-adevăr printre funcţionari, artizani şi fete de teapa lui Maisie.

Hugh se afla într-un moment foarte important al carierei sale. Era pe punctul de a fi promovat funcţionar responsabil cu corespondenţa – cu o leafă de 150 de lire pe an, adică de două ori mai mult decât ceea ce câştiga în prezent – şi zvonuri despre un comportament desfrânat i-ar fi pus în pericol promovarea.

Privea neliniştit în jurul său la lumea care se plimba pe aleile şerpuinde printre straturi de flori, temându-se să nu recunoască pe cineva. Ici şi colo mai era câte un bărbat din lumea bună, unii cu fete de braţ, dar toţi evitau cu grijă privirile lui Hugh, care îşi dădu seama că şi lor le era teamă să nu fie văzuţi în locul acela. Hugh hotărî că dacă ar fi să întâlnească pe cineva cunoscut, respectiva persoana ar fi tot atât de interesată ca şi el să păstreze tăcerea asupra întâlnirii. Se simţi astfel mai liniştit.

Hugh era mândru de Maisie. Aceasta purta o rochie albastră-verzuie cu decolteu adânc şi turnură la spate, şi o pălărie de marinar aşezată ştrengăreşte pe părul adunat sus. Atrăgea multe priviri admirative.

Trecură pe lângă un teatru-balet, un circ oriental, o pistă de popice pe iarbă şi mai multe standuri unde se trăgea la tir, şi intrară într-un restaurant ca să ia masa. Era o experienţă nouă pentru Hugh: restaurantele, deşi tot mai des întâlnite, erau frecventate mai ales de clasa de mijloc – lumea bună încă nu agrea ideea de a mânca în public. Tineri precum Edward şi Micky mâncau în oraş destul de des, dar ei o luau drept o escapadă în viaţa claselor de jos, şi când o făceau erau fie în căutare de dame, fie însoţiţi de ele.

În timpul mesei, Hugh făcu mari eforturi să nu se gândească la sânii lui Maisie. Partea lor de sus se revărsa voluptuos din decolteul rochiei – erau albi şi pistruiaţi. Hugh văzuse sâni goi o singură dată în viaţă, la bordelul lui Nellie, cu vreo două săptămâni în urmă. Dar nu pusese niciodată mâna. Erau oare tari precum muşchii sau moi? Când o femeie îşi dădea jos corsetul, sânii ei se mişcau când mergea sau rămâneau nemişcaţi? Dacă-i atingeai, cedau la apăsare, sau erau tari ca rotula genunchiului? Oare avea să-i dea voie să-i atingă? Din când în când se gândea chiar că-i sărută, aşa cum îl văzuse pe bărbatul acela care săruta sânii unei prostituate la bordel, dar aceasta era o dorinţă tainică de care se simţea ruşinat. I se părea animalic să stea faţă în faţă cu o femeie şi să se gândească constant la cum ar arăta dezbrăcată, ca şi cum nu-l interesa nimic altceva despre ea, decât să se folosească de ea. Şi totuşi, nu se putea abţine, mai ales în faţa lui Maisie, care era atât de ademenitoare.

În timp ce mâncau, într-un alt capăt al grădinii se lansară focuri de artificii. Pocniturile şi fulgerele de lumină îi supărară pe leii şi tigrii de la menajerie, care începură să-şi ragă

nemulţumirea. Hugh îşi reaminti că Maisie lucrase la un circ şi o întrebă cum fusese.

– Ajungi să-i cunoşti pe oameni foarte bine când locuieşti atât de aproape de ei, spuse ea meditativ. Într-un fel e bine, în altul rău. Oamenii se ajută între ei tot timpul. Se nasc poveşti de dragoste, foarte multe certuri, uneori încăierări – în cei patru ani cât am fost cu circul, au fost două omoruri.

– Doamne, Dumnezeule!

– Şi veniturile sunt nesigure.

– De ce?

– Când lumea n-are bani, primul lucru la care face economii e distracţia.

– Nu m-aş fi gândit la asta. Trebuie să ţin minte să nu investesc banii băncii în nici un fel de afaceri legate de divertisment.

Maisie zâmbi.

– Dumneata te gândeşti tot timpul la finanţe?

„Nu, îşi spuse Hugh în sinea lui, mă gândesc tot timpul la sâni.“ Spuse:

– Trebuie să înţelegi că sunt fiul oii negre a familiei. Ştiu mai mult despre bănci şi finanţe decât oricare alt tânăr din familia Pilaster, dar trebuie să lucrez de două ori mai mult ca să-mi dovedesc meritele.

– De ce ţii dumneata atât de mult să-ţi dovedeşti valoarea?

„Bună întrebare“, gândi Hugh. Chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

– Cred că aşa am fost eu dintotdeauna. La şcoală trebuia neapărat să fiu cel mai bun din clasă. Iar eşecul tatei a agravat lucrurile: toată lumea crede că am să-i calc pe urme, aşa că trebuie să le demonstrez că se înşală.

– Ştii, într-un fel şi eu simt la fel. Nu vreau să trăiesc niciodată ca mama mea, mereu la un pas de a cădea în cea mai neagră sărăcie. O să am bani, orice-ar presupune asta.

Hugh întrebă cu cea mai mare delicateţe de care fu în stare:

– Acesta e motivul pentru care umbli cu Solly?

Maisie se încruntă, şi pentru o clipă Hugh crezu că fata se supărase pe el, dar ea zâmbi ironic:

– Presupun că e o întrebare cinstită. Dacă vrei să ştii adevărul, află că nu sunt prea mândră de relaţia mea cu Solly. L-am indus în eroare creându-i anumite... aşteptări.

Hugh era surprins. Însemna asta oare că Maisie nu mersese până la capăt cu Solly?

– Pare să te placă.

– Şi eu îl plac pe el. Dar Solly nu-şi doreşte şi nu şi-a dorit niciodată o relaţie de camaraderie cu mine, şi asta am ştiut-o de la bun început.

– Înţeleg ce spui.

Hugh decise în mintea lui că Maisie nu mersese până la capăt cu Solly, şi asta însemna că era foarte posibil să nu vrea să meargă până la capăt nici cu el. Fu dezamăgit şi uşurat deopotrivă – dezamăgit pentru că o dorea atât de mult şi uşurat pentru că era atât de cuprins de emoţie.

– Pari să fii bucuros, spuse Maisie.

– Presupun că sunt bucuros să aud că dumneata şi Solly aveţi doar o relaţie de camaraderie.

Maisie se întristă puţin, iar Hugh se întrebă dacă spusese un lucru nepotrivit.

Hugh plăti cina pentru amândoi. Era destul de scump, dar adusese cu el banii pe care-i pusese deoparte pentru următorul lui rând de haine – nouăsprezece şilingi – aşa că avea destul la el. Când părăsiră restaurantul, lumea din grădină părea şi mai gălăgioasă decât înainte – fără îndoială pentru că între timp consumase cantităţi însemnate de bere şi gin.

Ajunseră la un ring de dans. Hugh se simţea stăpân pe sine când venea vorba de dans, căci aceasta fusese singura materie predată temeinic la Academia Folkestone pentru Fiii Gentilomilor.

O conduse pe Maisie pe ringul de dans şi o luă în braţe pentru întâia oară. Avea furnicături în buricele degetelor când îşi puse mâna dreaptă pe curbura spatelui ei, chiar deasupra turnurii rochiei. Simţea căldura trupului ei emanând prin rochie. Îi luă mâna în stânga lui, pe care ea o strânse puţin: senzaţia aceasta îl ameţi de-a binelea.

La sfârşitul primului dans, Hugh îi zâmbi lui Maisie, simţindu-se mulţumit, şi spre surprinderea lui, fata întinse mâna şi-i atinse buzele cu vârful degetului.

– Îmi place când surâzi, spuse ea. Pari un băieţandru.

Hugh numai „băieţandru“ nu încerca să pară, dar în acel moment ar fi fost de acord cu orice i-ar fi plăcut ei.

Dansară din nou. Făceau o pereche bună: Maisie era scundă, iar Hugh era numai cu puţin mai înalt, şi amândoi aveau pasul uşor. Hugh dansase cu zeci de fete, dacă nu cu sute, dar niciodată nu se simţise atât de bine. I se părea că abia acum descoperă delicioasa plăcere de a ţine o femeie în braţe, de a se mişca şi a pluti în ritmul muzicii, de a executa la unison paşi complicaţi.

– Eşti obosită? o întrebă el la sfârşitul dansului.

– Deloc!

Dansară din nou.

La balurile din înalta societate era necuviincios să dansezi cu aceeaşi fată de mai mult de două ori. La sfârşitul dansului, trebuia să o conduci de pe ring şi să te oferi să-i aduci o cupă de şampanie sau şerbet. Pe Hugh îl enervaseră mereu aceste reguli şi acum simţea un sentiment de uşurare veselă să poată fi un simplu participant anonim la acest bal.

Cei doi rămaseră pe ringul de dans până la miezul nopţii, când se opri muzica.

Toate perechile părăsiră ringul şi se risipiră pe aleile grădinii. Hugh băgă de seamă că mulţi bărbaţi continuau să-şi ţină braţele în jurul taliei partenerelor, cu toate că dansul se

terminase, aşa că, nu fără mari emoţii, hotărî să facă şi el la fel. Maisie nu păru deranjată de acest lucru.

Petrecerea devenea gălăgioasă. Pe marginea aleilor erau aşezate din loc în loc nişte cabine mici, ca nişte loji la Opera, unde lumea putea sta şi lua cina privind trecătorii. Unele cabine fuseseră închiriate de grupuri de studenţi acum beţi. Un glumeţ îi zbură unui domn care mergea în faţa lui Hugh jobenul de pe cap, iar Hugh trebui sa-şi lase capul în jos ca să se ferească din calea unui colţ de pâine care zbura prin aer. O ţinu pe Maisie mai strâns, protector, şi, spre surpriza lui, aceasta îşi încolăci braţul de talia lui şi-l strânse uşor.

Erau o mulţime de ascunzişuri şi de bolţi umbrite pe lângă aleea principala, şi Hugh putea ghici prin întuneric siluetele perechilor aşezate pe băncile de lemn, deşi nu vedea dacă se îmbrăţişau sau dacă doar stăteau şi vorbeau. Fu uimit când perechea dinaintea lor se opri şi se sărută pasional în mijlocul aleii. Hugh o conduse pe Maisie pe lângă ei, stânjenit. Dar după o vreme, îşi învinse sentimentul de stânjeneală şi începu sa-i placă. La câteva minute trecură din nou pe lângă o pereche care se săruta. Hugh îi prinse privirea lui Maisie. Ea îi zâmbi într-un fel despre care Hugh nu avu nici o îndoială că se voia încurajator. Dar tot nu reuşea să-şi ia inima în dinţi şi s-o sărute.

În grădină era hărmălaie tot mai mare. Trebuiră să ocolească o încăierare între şase sau şapte tineri, care ţipau, beţi, împingându-se şi dându-şi pumni. Hugh băgă de seamă că pe alei apăruseră şi câteva femei neînsoţite şi se întrebă dacă erau cumva prostituate. Atmosfera devenea ameninţătoare, şi Hugh simţi nevoia s-o protejeze pe Maisie.

Dintr-odată, un grup de treizeci, patruzeci de tineri dădură buzna peste mulţime, smulgând pălăriile bărbaţilor, împingându-le pe femei la o parte şi aruncându-i pe bărbaţi la pământ. Nu era loc de scăpare: dădeau năvală şi pe peluze, de o parte şi de alta a aleii. Hugh acţionă rapid. Se aşeză în faţa

lui Maisie cu spatele la atacatori, apoi îşi scoase pălăria şi îşi încolăci braţele în jurul lui Maisie, ţinând-o strâns. Gloata dezlănţuită ajunse la ei. Spatele lui Hugh fu izbit puternic de un umăr. Hugh se clătină, dar continuă să o ţină pe Maisie, şi reuşi să rămână în picioare. Lângă el, o fată fusese trântită la pământ şi un bărbat primise un pumn în faţă. Apoi huliganii dispărură.

Hugh o eliberă pe Maisie din strânsoarea braţelor şi o privi. Maisie îi întoarse privirea, vibrând de aşteptare. Şovăitor, Hugh se aplecă şi o sărută pe buze. Erau delicios de moi şi de mobile. Îşi închise ochii. Aşteptase ani întregi momentul acesta – primul său sărut! Şi era la fel de încântător cum visase. Hugh respiră mireasma lui Maisie. Buzele ei se mişcau uşor pe ale lui. Hugh nu mai voia să se oprească.

Maisie fu cea care întrerupse sărutul. Se uită lung la el, apoi îl strânse la piept, trăgându-i trupul spre al ei.

– Mi-ai putea strica toate planurile, spuse ea încet.

Hugh nu pricepu ce voia să spună.

Privi într-o parte. Zări o boltă şi o bancă liberă dedesubtul ei. Adunându-şi tot curajul, spuse:

– Ai vrea să ne aşezăm puţin?

– Bine.

Se înfundară în întuneric şi se aşezară pe banca de lemn. Hugh o sărută din nou.

De data aceasta se simţea mai sigur de sine. Îşi duse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre sine, iar cu cealaltă mână îi aplecă uşor capul şi o sărută cu şi mai mult foc decât înainte, apăsându-şi tare buzele de ale ei. Ea răspunse cu ardoare, arcuindu-şi spatele astfel încât Hugh să-i simtă pieptul lipit de al său. Hugh fu uimit de înflăcărarea lui Maisie, deşi nu cunoştea nici un motiv pentru care fetelor nu le-ar fi plăcut să sărute tot atât de mult ca bărbaţilor. Avântul ei dublă înflăcărarea lui Hugh.

O dezmierdă pe obraz şi pe gât, apoi îşi coborî mâna pe umărul ei. Voia să-i atingă sânii, dar îi era frică să nu o supere, aşa că şovăi. Maisie îşi duse buzele la urechea lui şi îi adresă o şoaptă care era în acelaşi timp şi un sărut:

– Poţi să-i atingi.

Hugh fu uluit că Maisie îi citise gândurile, dar invitaţia ei îl aţâţă chinuitor, nu numai pentru că Maisie îi dădea voie, ci mai ales pentru că o spusese răspicat. „Poţi să-i atingi.“ Vârfurile degetelor lui traseră o linie de la umărul fetei, traversându-i clavicula până pe piept, atingându-i urcuşul sânilor deasupra decolteului rochiei. Pielea ei era fină şi caldă. Hugh nu ştia precis ce avea de făcut de aici încolo. Oare ar trebui să-şi strecoare mâna în rochie?

Maisie îi răspunse la întrebarea nerostită luându-i mâna şi apăsându-i-o de rochie sub linia decolteului.

– Pipăie-i, dar uşor, şopti ea.

Hugh făcu întocmai. „Nu sunt ca nişte muşchi sau nişte rotule, gândi el, ci mai moi, cu excepţia sfârcurilor, tari.“ Mâna lui se plimba pe sânii lui Maisie, mângâindu-i şi strângându-i uşor. Simţea respiraţia fierbinte a lui Maisie pe gât. Simţea că ar vrea să facă asta toată noaptea, dar se opri ca să-i sărute din nou buzele. De data aceasta, ea îl sărută scurt, apoi îl împinse uşor, îl sărută iar şi iar îl împinse, şi tot aşa de mai multe ori, şi asta era şi mai încântător. Hugh îşi dădu seama că erau feluri şi feluri de a săruta.

Dintr-odată, Maisie înmărmuri:

– Ia ascultă! spuse ea.

Lui Hugh i se păruse vag că grădina devenea din ce în ce mai zgomotoasă, dar acum auzea ţipete şi bubuituri. Privind spre alee, băgă de seamă că lumea fugea care încotro.

– Trebuie să fie vreo încăierare, spuse el.

Apoi auzi fluierul unui poliţist.

– Fir-ar să fie, spuse el. E bucluc.

– Hai mai bine să plecăm, zise Maisie.

– Hai să încercăm să găsim ieşirea dinspre King's Road şi să vedem dacă prindem de acolo o brişcă.

– Bine.

Şovăi, nevoind să se dea dus.

– Încă o sărutare.

– Da.

Hugh o sărută, şi ea îl strânse la piept cu putere.

– Hugh, spuse ea, sunt fericită că te-am întâlnit.

Hugh socoti că acesta era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.

Se îndreptară spre alee şi o luară spre nord în pas grăbit. O clipă mai târziu, un tânăr care gonea şi un altul care îl urmărea le tăiară calea. Primul îl izbi pe Hugh şi-l trânti la pământ. Până să se ridice Hugh, cei doi dispăruseră.

Maisie era îngrijorată:

– Eşti teafăr?

Hugh se scutură de praf şi-şi ridică pălăria.

– Nici o stricăciune. Dar nu vreau să se întâmple aşa ceva cu dumneata. Hai s-o luăm pe iarbă. Poate e mai puţin primejdios.

În momentul în care păşiră pe iarbă, se stinseră felinarele.

Înaintară în întuneric. Acum se auzea un vuiet constant de voci de bărbaţi şi ţipete de femei, punctat de fluierele poliţiştilor. Hugh se gândi dintr-odată că ar putea fi arestat. Dacă s-ar fi întâmplat asta, toată lumea ar afla ce făcuse. Augusta ar spune că Hugh e prea dezmăţat ca să i se dea un post important la bancă. Scoase un geamăt. Apoi îşi aminti din nou senzaţia pe care o avusese pipăind sânii lui Maisie şi hotărî că nu-i pasă de ce spune Augusta.

Maisie şi Hugh mergeau spre ieşire printre copaci şi desişuri, evitând aleile şi spaţiile deschise. Malul râului era mai înalt, aşa că Hugh ştia că merg în direcţia bună atâta vreme cât urcau.

Hugh văzu luminiţe licărind în depărtare şi o cotira într-acolo. Acum întâlneau şi alte perechi care mergeau în aceeaşi direcţie. Hugh spera că poliţia nu avea să-i ia la întrebări daca se aflau într-un grup de oameni respectabili şi sobri.

Dar în momentul în care se apropiau de ieşire, un grup de treizeci, patruzeci de poliţişti dădură buzna în parc. Incercând să intre în parc împotriva valului de oameni care se grăbea să iasă, începură să păruiască lumea în dreapta şi în stânga. Oamenii se răsuciră şi începură să alerge în direcţia opusă.

Hugh evaluă rapid situaţia.

– Lasă-mă să te iau în braţe, îi spuse el lui Maisie.

Ea se uită mirată la el, dar spuse:

– Bine.

Hugh se aplecă şi o ridică, punându-şi un braţ sub genunchii ei şi celălalt în jurul umerilor.

– Prefă-te că ai leşinat, spuse el, iar ea închise ochii şi se lăsă moale în braţele lui Hugh.

Hugh înaintă împotriva mulţimii, strigând cu tonul cel mai autoritar de care era în stare:

– Faceţi loc! Faceţi loc!

La vederea unei femei leşinate, chiar şi mulţimea care fugea încercă să se dea la o parte. Hugh se trezi faţă în faţă cu poliţiştii care veneau năvălind la fel ca vizitatorii grădinii.

– La o parte! Sergent, fă-i loc doamnei! strigă el la unul dintre ei.

Poliţistul îl privi cu duşmănie, şi Hugh crezu pentru o clipă că şiretlicul lui avea să fie descoperit. Apoi poliţistul strigă:

– Lăsaţi-l pe domnul să treacă!

Hugh înaintă printre poliţişti şi dintr-odată se treziră în afara grădinii.

Maisie îşi deschise ochii şi Hugh îi zâmbi. Îi plăcea s-o ţină în braţe aşa şi nu se grăbea să se elibereze de dulcea povară.

– Te simţi bine?

Ea încuviinţă. Avea lacrimi în ochi.

– Lasă-mă jos.

Hugh o dădu jos uşor şi o strânse în braţe:

– Nu mai plânge, spuse el. Gata, s-a terminat...

Maisie clătină din cap.

– Nu, nu e din cauza scandalului, spuse ea. Am văzut multe încăierări la viaţa mea. Dar asta e prima oară când cineva are grijă de mine. Toată viaţa a trebuit să-mi port singură de grijă. E ceva nou pentru mine.

Hugh nu ştia ce să spună. Faptul că bărbatul trebuie să protejeze femeia era un fapt de la sine înţeles pentru toate fetele pe care le întâlnise el până atunci. Hugh descoperea mereu lucruri noi cu Maisie.

Se uitară în jur după o trăsură, dar nu se vedea nici una.

– Mă tem că va trebui să mergem pe jos.

– La unsprezece ani am mers pe jos timp de patru zile ca să ajung la Newcastle, spuse ea. Cred că o să rezist să merg din Chelsea până în Soho.

3

Micky Miranda începuse să trişeze la cărţi pe vremea când era elev la Şcoala Windfield, ca să suplimenteze suma insuficienta de bani de buzunar pe care o primea de acasă. Metodele pe care şi le inventase el erau cam grosolane, dar mergeau ca să-i tragă pe sfoară pe băieţii de şcoală. Apoi, în timpul unui lung voiaj transatlantic de întoarcere în Europa dintr-o vacanţă universitară, încercase să trişeze jucând cu un alt pasager, care se dovedise a fi trişor profesionist. Omul mai în vârstă fusese amuzat de încercarea lui Micky şi îl luase pe acesta sub aripa lui, învăţându-l toate principiile fundamentale ale meşteşugului.

Cel mai periculos era să trişezi când miza era mare. Când jucau pe două, trei parale, oamenilor nu le trecea prin minte că cineva ar putea trişa. Suspiciunile urcau odată cu miza.

Dacă era prins în seara aceasta, Micky nu-şi compromitea numai planul de a-l ruina pe Tonio. Trişatul la cărţi era una dintre cele mai grave crime pe care un gentleman le putea comite în Anglia. Dacă se întâmpla una ca asta, Micky era obligat să-şi dea demisia din toate cluburile sociale din care făcea parte, prietenii lui ar anunţa că „nu sunt acasă“ de fiecare dată când acesta ar bate la uşile lor şi nimeni nu i-ar mai adresa vreun cuvânt pe stradă. Puţinele poveşti despre englezii care fuseseră descoperiţi trişând se terminau toate cu vinovatul părăsind Anglia pentru a-şi reface viaţa în vreun colţ uitat de lume cum ar fi Malaysia sau golful Hudson. Soarta lui Micky ar fi să se întoarca în Cordoba, să îndure strâmbele lui frate-său şi să fie crescător de vite tot restul vieţii. Îi venea rău numai gândindu-se la asta.

Dar câştigurile din seara aceasta puteau să fie tot atât de spectaculoase pe cât riscurile pe care acestea le presupuneau.

Nu făcea asta numai de dragul Augustei, deşi şi acest lucru avea importanţa lui, căci Augusta reprezenta paşaportul lui Micky în societatea oamenilor bogaţi şi puternici din Londra. Pe lângă aceasta, Micky râvnea la slujba lui Tonio.

Papa spusese că Micky trebuia să înceapă să-şi câştige existenţa la Londra şi că nu mai avea să-i trimită bani de acasă. Slujba lui Tonio era perfectă. I-ar putea permite lui Micky să-şi trăiască traiul precum un domn, nefăcând mai nimic în schimb. Şi aceasta ar reprezenta şi un pas în sus pe scara socială. Într-o bună zi, Micky ar putea deveni ambasador. Şi-atunci ar putea ţine capul sus în orice societate. Nici chiar frate-său nu l-ar mai putea lua în derâdere.

Micky, Edward, Solly şi Tonio luară cina devreme la Cowes, clubul lor favorit. La ora zece se aflau deja în sala de joc. Doi alţi jucători din club, care auziseră de miza mare,

veniră şi li se alăturara la masa de bacara – căpitanul Carter şi vicontele Montagne. Montagne era un prostănac, dar Carter era un tip ager la minte, aşa că Micky trebuia să fie prudent.

În jurul mesei, la vreo douăzeci şi cinci, treizeci de centimetri de margine, era desenată o linie albă. Fiecare jucător avea dinaintea sa o grămăjoară de monede de aur, aşezată în afara pătratului alb. Odată ce banii treceau linia, erau pariaţi.

Micky îşi petrecuse ziua prefăcându-se că bea. La prânz îşi înmuiase buzele în şampanie, apoi o vărsase în iarbă pe furiş. În timpul călătoriei de întoarcere spre Londra acceptase de mai multe ori sticla pe care i-o oferise Edward, dar îşi blocase gâtlejul cu limba, dând astfel impresia că dădea pe gât câte o duşcă bună. In fine, la cină luă în pahar puţin vin roşu, peste care îşi mai turnă de două ori fără să se atingă de el. Acum comandă discret o limonadă de ghimbir, care arăta precum coniacul cu sifon. Trebuia să fie perfect treaz ca să poată executa dibacele trucuri care aveau să-l ruineze pe Tonio Silva.

Îşi linse buzele emoţionat, se adună şi încercă să se destindă.

Dintre toate jocurile, jocul de bacara este preferatul trişorului. Micky gândea chiar că s-ar fi putut să fie inventat special pentru ca băieţii deştepţi să poată fura de la cei bogaţi.

În primul rând, era un joc de noroc pur, care nu cerea nici un fel de îndemânare sau de strategie. Jucătorul primea două cărţi a căror valoare o aduna: un trei şi un patru ar fi făcut şapte, un doi şi un şase, opt. Dacă totalul era mai mult de nouă, se lua în consideraţie numai ultima cifră a totalului, astfel încât cincisprezece era cinci, douăzeci era zero, iar scorul maxim era nouă.

Un jucător care avea punctaj mic avea dreptul să tragă o a treia carte, care i se dădea pe faţă, astfel că toată lumea putea să o vadă.

Jucătorul care avea banca nu împărţea carţi decât la trei persoane: la stânga lui, la dreapta lui, şi lui însuşi. Jucătorii pariau fie pe partea stângă, fie pe partea dreaptă. Cel care ţinea banca plătea bani oricărui jucător care avea mai multe puncte decât el.

Al doilea mare avantaj al jocului de bacara din punctul de vedere al trişorului era că se foloseau cel puţin trei pachete de cărţi. Asta însemna că trişorul putea avea asupra lui un al patrulea pachet de cărţi şi scoate o carte din mânecă fără a-şi face griji că unul dintre jucători avea deja respectiva carte în mână.

În timp ce ceilalţi încă se făceau comozi în jurul mesei şi-şi aprindeau trabucurile, Micky ceru unui ospătar trei pachete noi de cărţi. Ospătarul veni cu ele şi i le înmână tot lui.

Pentru a putea controla jocul, Micky trebuia să împartă cărţile, şi prima dificultate era deci să facă astfel încât să-i revină lui să ţină banca. Asta presupunea două trucuri: să măsluiască tăiatul cărţilor şi să împartă a doua carte. Ambele operaţiuni erau destul de uşoare, dar Micky era crispat de emoţie, şi asta putea să-l facă să rateze cele mai simple manevre.

Rupse sigiliile pachetelor. Cărţile erau aproape întotdeauna împachetate în acelaşi fel, cu jokerii deasupra şi asul de pică la spate. Micky scoase jokerii şi începu să bată cărţile nou-nouţe, savurând lunecarea lor fină. Manevra de a aduce deasupra asul de la spatele pachetului era foarte simplă, dar acum trebuia ca un alt jucător să taie cărţile fără a muta asul de deasupra.

Micky îi dădu cărţile lui Solly, care stătea la dreapta lui. Punând cărţile pe masă, îşi contractă mâna pentru o fracţiune de secundă, astfel încât cartea de deasupra, asul de pică, îi rămase în palmă, ascuns de mâna lui latră. Solly tăie cărţile. Ţinându-şi palma în jos ca să ascundă asul, Micky luă cărţile din nou, punând deasupra lor asul ascuns. Reuşise să măsluiască tăiatul cărţilor.

– Cartea cea mai mare ţine banca? propuse el, încercând să pară indiferent dacă ceilalţi aveau să spună nu sau da.

Jucătorii îşi dădură acordul.

Ţinând cărţile strâns în mână, Micky dădu în spate cam cu un centimetru prima carte din pachet şi începu să împartă cărţile cu viteză, păstrând prima carte şi distribuind-o mereu pe cea de-a doua, până când ajunse la el şi îşi dădu asul. Întoarseră cu toţii cărţile. Micky avea singurul as, aşa că el avea să ţină banca.

Reuşi să afişeze un zâmbet nonşalant.

– Cred că voi avea noroc astă-seară, spuse el.

Nimeni nu comentă.

Micky se destinse puţin.

Ascunzându-şi sentimentul de uşurare, împărţi prima mână.

Tonio juca la stânga lui, cu Edward şi vicontele Montagne. La dreapta lui se aflau Solly şi căpitanul Carter. Micky nu voia să câştige – nu acesta era scopul lui astă-seară. Doar voia ca Tonio să piardă.

Pentru o vreme, Micky jucă fără să trişeze, pierzând o parte din banii Augustei. Ceilalţi se destinseră şi comandară un alt rând de băuturi. La momentul potrivit, Micky îşi aprinse un trabuc.

În buzunarul fracului, chiar lângă tabacheră, avea un alt pachet de cărţi, cumpărat de la papetăria din St James's Street, de unde proveneau şi cărţile clubului, astfel încât pachetele erau identice.

Aranjase cărţile din pachetul cumpărat în perechi care dădeau fiecare nouă, adică punctajul maxim: patru şi cinci, nouă şi zece, nouă şi valet, şi aşa mai departe. Lăsase acasă celelalte cărţi, decarii, damele şi popii.

Punându-şi tabachera înapoi în buzunar, ascunse în palmă pachetul de cărţi suplimentar. Apoi, luând cu cealaltă mână pachetul de pe masă, strecură cărţile noi la fundul pachetului. În timp ce ceilalţi îşi amestecau băuturile în pahar, Micky

bătu cărţile, aducând cu grijă deasupra pachetului o carte de la fund, două cărţi la întâmplare, apoi o altă carte de la fund, şi alte două la întâmplare. Apoi, împărţind cărţile întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi lui însuşi, îşi distribui o pereche de cărţi câştigătoare.

La runda următoare, Micky îi dădu lui Solly cărţile câştigătoare. Continuă aşa o vreme, făcându-l pe Tonio să piardă şi pe Solly să câştige. Micky plătea pe partea lui Solly banii pe care îi câştiga pe partea lui Tonio, astfel că asupra lui nu cădea nici o bănuială, din moment ce grămada de galbeni din faţa lui nici nu se mărea, nici nu scădea.

Tonio începuse prin a pune pe masă mai toţi banii pe care îi câştigase la curse – în jur de o sută de lire. Când nu mai avea decât vreo cincizeci, se ridică şi spuse:

– Partea asta e cu ghinion – mă duc să stau lângă Solly.

Se mută de cealaltă parte a mesei.

„Crezi tu că asta te va ajuta mai mult“, gândi Micky. Nu era cu nimic mai greu să facă astfel încât de acum încolo partea stângă să câştige şi partea dreaptă să piardă. Dar îl neliniştea faptul că Tonio aducea vorba despre ghinion. Micky voia ca Tonio să aibă în continuare ideea că azi avea noroc, chiar dacă pierdea bani.

Din când în când, Tonio îşi mai schimba stilul şi paria cinci sau zece galbeni pe o mână, în loc de doi sau trei. Atunci, Micky îi distribuia o mână câştigătoare. Tonio îşi trecea degetele printre banii câştigaţi şi spunea radios „Azi am noroc, sunt sigur de asta!“, deşi grămada de monede dinaintea lui se micşora în ritm constant.

Micky se simţea mai relaxat. În timp ce manipula cu îndemânare cărţile, studia starea de spirit a victimei sale. Nu era suficient ca Tonio să-şi piardă toţi banii. Micky voia ca Tonio să joace pe bani pe care nu-i avea, să parieze cu bani împrumutaţi şi să nu poată să-şi plătească datoriile. Numai aşa ar cădea de-a binelea în dizgraţie.

Micky aşteptă cu înfrigurare ca Tonio să piardă şi mai mulţi bani. Tonio era stăpânit de teamă şi admiraţie faţă de Micky şi ar fi făcut orice ar fi spus Micky, dar nu era chiar prost şi încă mai exista o posibilitate ca Tonio să mai aibă un dram de judecată şi să se retragă de pe marginea prăpastiei.

Când Tonio rămase aproape fără nici un ban, Micky purcese la mişcarea următoare. Îşi scoase din nou tabachera.

– Trabucurile astea sunt de acasă, îi spuse el lui Tonio. Încearcă unul.

Spre uşurarea lui, Tonio primi. Trabucurile erau lungi şi se fumau în mai bine de o jumătate de oră. Tonio nu avea să vrea să plece până nu-şi termina trabucul.

După ce îşi aprinseră trabucurile, Micky trecu la execuţie.

Două partide mai târziu, Tonio nu mai avea nici un ban.

– Ei bine, ăştia sunt toţi banii pe care i-am câştigat azi după-amiaza la Goodwood, spuse el supărat.

– S-ar cuveni să-ţi dăm şansa să-ţi iei revanşa, zise Micky. Sunt sigur că Pilaster îţi va da împrumut o sută de lire.

Edward fu puţin uimit, dar ar fi părut atât de lipsit de generozitate să refuze când avea o grămadă uriaşă de bani dinaintea lui, aşa ca spuse:

– Fără doar şi poate.

Solly interveni:

– Silva, poate ar fi mai bine să te retragi şi să fii bucuros că ţi-ai petrecut ziua jucând fără să te coste un ban.

Micky îl blestemă în gând pe Solly pentru firea lui enervant de binevoitoare. Dacă Tonio alegea acum să facă ceea ce era înţelept, ar fi stricat toate planurile lui Micky.

Tonio şovăi.

Micky îşi ţinu respiraţia.

Dar prudenţa la jocuri nu era în firea lui Tonio, şi acesta nu putu rezista tentaţiei de a continua, aşa cum prevăzuse şi Micky.

– Bine, spuse el. De ce să nu continui până îmi termin trabucul...

Micky respiră discret, uşurat.

Tonio îi făcu semn unui chelner şi ceru o pană, hârtie şi cerneală. Edward numără o sută de bani de aur, iar Tonio iscăli recunoaşterea datoriei. Micky ştia că dacă Tonio urma să piardă acei bani, nu mai avea să fie niciodată în stare să-şi plătească datoria.

Jocul continuă. Micky începu să transpire uşor, trebuind să controleze delicatul echilibru, asigurându-se că Tonio pierde constant, dar lăsându-l să câştige o sumă mare din când în când, ca să-i alimenteze optimismul. Dar de data asta, când văzu că nu mai avea decât cincizeci de lire, spuse:

– Câştig numai când pariez mult. Mizez totul pe mâna următoare.

Era un pariu mare chiar şi pentru Cowes Club. Dacă Tonio pierdea, era terminat. Vreo doi membri ai clubului văzură miza enormă şi se apropiară de masă ca să privească jocul.

Micky împărţi cărţile.

Îl privi pe Edward, la stânga lui, care dădu din cap în semn că nu mai voia altă carte.

La dreapta, Solly făcu la fel.

Micky puse cărţile pe masă. Îşi dăduse un optar şi un as – nouă în total.

Edward întoarse şi el cărţile de pe stânga. Micky nu ştia ce cărţi îi picaseră lui Edward: ştia ce avea să-i pice lui însuşi, dar dădea cărţile celelalte la întâmplare. Edward avea un cinci şi un doi, adică şapte puncte. Edward şi căpitanul Carter îşi pierduseră banii.

Solly puse cărţile lui pe masă – cărţile pe care Tonio îşi pariase viitorul.

Avea un nouar şi un decar, adică nouăsprezece, care era considerat nouă. Scorul băncii se egala, aşa că nu câştiga şi nici nu pierdea nimeni, iar Tonio îşi păstra cele cincizeci de lire.

Micky înjură printre dinţi.

Voia ca Tonio să lase pe masă acei cincizeci de galbeni în acest moment. Adună repede cărţile de pe masă. Cu un ton sarcastic, întrebă:

– Ai de gând să reduci miza, Silva?

– Cu siguranţă nu, replică Tonio. Împarte cărţile.

Micky îi mulţumi stelei lui norocoase şi împărţi cărţile, dându-şi din nou o mână câştigătoare.

De data aceasta Edward bătu uşor cărţile pe care le avea în mână, în semn că mai voia o a treia. Micky îi dădu un patru de treflă şi se întoarse spre Solly. Solly spuse pas.

Micky dădu cărţile pe faţă şi arătă un cinci şi un patru. Edward avea pe masă patrarul, şi mai întoarse un popă fără valoare şi încă un patru – în total opt. Partea lui pierduse.

Solly întoarse un patru şi un doi, adică şase. Şi partea dreaptă pierduse în favoarea celui care avea banca.

Iar Tonio era ruinat.

Se îngălbeni tot şi păru că i se face rău, apoi bolborosi câteva cuvinte pe care Micky le recunoscu ca fiind o înjurătură în spaniolă.

Micky îşi suprimă un zâmbet de biruinţă şi-şi trecu mâinile prin banii câştigaţi. Apoi i se tăie respiraţia şi inima îi stătu în loc.

Pe masă se aflau patru pătrari de treflă.

Iar ei jucau oficial cu trei pachete de cărţi. Oricine ar fi observat cei patru pătrari identici şi-ar fi dat seama numaidecât că cineva adăugase cumva cărţi în plus.

Era unul dintre riscurile acestei metode de a trişa, iar probabilitatea ca acest lucru să se întâmple erau cam de unu la o sută de mii.

Dacă cineva observa anomalia, s-ar fi zis cu Micky, nu cu Tonio.

Până atunci nimeni nu băgase de seamă. Suitele n-aveau nici o semnificaţie în acest joc, aşa că neregula nu sărea în ochi. Micky adună iute cărţile, în timp ce inima îi bătea cu

putere. Îi mulţumea în gând cerului că scăpase basma curată, când Edward spuse:

– Ia stai – erau patru pătrari de treflă pe masă.

Micky blestemă în gând lipsa de fineţe a acestui elefant în bocanci. Edward gândea cu voce tare. Evident, n-avea nici o idee despre uneltirile lui Micky.

– Imposibil, spuse vicontele Montagne. Jucăm cu trei pachete de cărţi, aşa că sunt numai trei pătrari de treflă.

– Păi tocmai asta e, replică Edward.

Micky trase un fum de trabuc.

– Eşti beat, Pilaster. Era şi un pătrar de pică.

– Oh, scuze.

Vicontele Montagne spuse:

– La ora asta din noapte cine mai face diferenţa între treflă şi pică?

Micky crezu din nou că scăpase basma curată, şi din nou se dovedi că se bucura prea devreme.

Tonio rosti cu arţag:

– Hai să ne uităm la cărţi.

Inima lui Micky stătu în loc. Cărţile ultimei partide erau puse unele peste altele într-un pachet care se amesteca şi se folosea din nou atunci când se terminau cărţile. În cazul în care ar fi început să verifice cărţile de jos, cei patru pătrari identici ar fi descoperiţi, şi Micky ar fi fost compromis.

Disperat, spuse:

– Sper că nu-mi puneţi la îndoială cuvântul.

Aceasta reprezenta o înfruntare serioasă într-un club de gentlemeni – cu numai câţiva ani înainte, asemenea cuvinte ar fi dus la un duel. Bărbaţii de la mesele învecinate începură să privească la masa lor. Toată lumea era cu ochii pe Tonio, ca să vadă ce avea să răspundă.

Micky îşi făcu socotelile în minte rapid. Spusese că unul dintre pătrari era de pică, nu de treflă. Dacă reuşea să facă astfel încât prima carte de jos să fie un pătrar de pică, ar fi

dovedit că are dreptate, şi cu puţin noroc, nimeni nu ar mai fi verificat cărţile următoare.

Dar mai întâi trebuia să găsească un pătrar de pică. Erau trei în total. Unii puteau să se afle între cărţile de jos, dar erau şanse ca măcar unul dintre ei să fie în pachetul cu care jucase şi pe care Micky încă îl ţinea în mână.

Era singura lui şansă.

În timp ce toţi ochii erau pe Tonio, Micky întoarse cărţile cu faţa spre el. Cu mişcări nevăzute ale degetului mare, descoperi, rând pe rând, colţul fiecare cărţi. Privirea îi era aţintită spre Antonio, dar ţinea cărţile în câmpul său vizual, ca să poată citi cu coada ochiului, discret, literele şi simbolurile de pe colţul cărţilor.

Tonio se încăpăţâna:

– Să ne uităm la cărţi.

Ceilalţi se întoarseră spre Micky. Adunându-şi curajul, Micky continuă să se joace cu cărţile, rugându-se pentru un pătrar de pică. Dat fiind dramatismul momentului, nimeni nu băgă de seamă ce făcea Micky. Cărţile asupra cărora planau bănuieli erau cele de pe masă, aşa că nu avea nici o importanţă ce făcea Micky cu cele pe care le ţinea în mână. Lumea ar fi trebuit să se uite foarte atent ca să bage de seamp că Micky se uita pe furiş la cărţile pe care le mişca una câte una, şi chiar dacă cineva ar fi observat acest lucru, tot nu şi-ar fi dat imediat seama ce meşterea Micky.

Micky nu putea întinde coarda demnităţii la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu unul dintre ei tot şi-ar fi pierdut răbdarea şi, lăsând la o parte politeţea, ar fi luat de pe masă cărţile. Ca să câştige câteva clipe preţioase, spuse:

– Dacă nu poţi pierde ca un bărbat, poate că n-ar trebui să joci.

Simţea cum o dâră de sudoare i se iţeşte pe frunte. Se întrebă dacă, din grabă, nu cumva i-o fi scapat vreun pătrar de pică.

Solly spuse cu blândeţe:

– Nu face nimănui rău să ne uităm, nu-i aşa?

„Să te ia naiba, Solly, cu înţelepciunea ta enervantă“, îşi spuse Micky în gând, disperat.

În cele din urmă, dădu peste un pătrar de pică.

Îl ascunse în palmă.

– Mă rog, bine, spuse el cu o nepăsare prefăcută, care era tocmai opusul a ceea ce simţea cu adevărat.

Toţi tăcură şi rămaseră nemişcaţi.

Micky puse jos pachetul de cărţi prin care se uitase pe furiş, păstrând pătrarul de pică ascuns în palmă. Luă în mână cărţile de pe masă, depunând pătrarul deasupra celorlalte cărţi. Puse cărţile dinaintea lui Solly şi spuse:

– Există un patru de pică printre ele, garantat.

Solly întoarse prima carte, şi văzură cu toţii că era pătrarul de pică.

Un murmur de conversaţie se răspândi în sală, după momentul de încordare.

Micky era încă îngrozit că cineva ar fi putut verifica şi următoarele cărţi, descoperind astfel că erau patru pătrari de treflă dedesubt.

Vicontele Montagne spuse:

– Cred că asta încheie discuţia, şi vorbind în nume strict personal, Miranda, nu pot decât sa-mi cer scuze ca vi s-a pus la îndoială cuvântul.

– Sunteţi foarte amabil, răspunse Micky.

Toate privirile se întoarseră spre Tonio. Acesta se ridică, cu faţa crispată.

– Atunci să vă ia naiba pe toţi, spuse el şi ieşi.

Micky adună cărţile de pe masă. Nimeni nu avea să ştie vreodată adevărul.

Avea palmele transpirate. Şi le şterse de pantalon pe furiş.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul compatriotului meu, zise el. Dacă urăsc ceva pe lumea asta, e un om care nu e în stare să joace cărţi ca un domn.

4

La primele ore ale dimineţii, Maisie şi Hugh se îndreptau spre nord prin noile şi neprietenoasele cartiere Fulham şi South Kensington. Stelele dispăruseră şi vremea devenea din ce în ce mai înăbuşitoare. Se ţineau de mână, deşi aveau palmele transpirate de căldura nopţii. Maisie se simţea zăpăcită, dar fericită.

Ceva ciudat se întâmplase în seara aceea. Nu pricepea ce, dar îi plăcea. Înainte, când se lăsase sărutată şi atinsă pe sâni de alţi bărbaţi, simţise că lucrurile acestea făceau parte din târg, că dădea ceva în schimbul unui alt lucru care-i făcea trebuinţă. Dar astă seară fusese altfel: îşi *dorise* ca Hugh s-o atingă, şi Hugh fusese prea politicos ca să facă totuşi ceva fără să i se ceară!

Totul începuse în timpul dansului. Înainte de dans, Maisie nu se gândise nici o clipă că această întâlnire avea să fie cu desăvârşire diferită de alte seri pe care le petrecuse cu tineri din înalta societate. Hugh avea mai mult şarm decât cei mai mulţi astfel de tineri, era chipeş în vesta aceea albă cu cravata lui de mătase, dar tot nu era decât un băiat drăguţ. Apoi, pe ringul de dans Maisie începuse să se gândească la cât de mult i-ar plăcea să-l sărute. Dorinţa aceasta devenise şi mai puternică în timp ce se plimbau prin grădină după dans, mai ales la vederea celorlalte perechi de îndrăgostiţi. Sfiala lui era fermecătoare. Alţi bărbaţi considerau cina şi conversaţia drept nişte preliminarii plictisitoare pentru partea de bază a serii, şi abia aşteptau s-o tragă într-un loc întunecat şi să înceapă s-o pipăie. Dar Hugh se purtase cu timiditate.

Din alte puncte de vedere însă, Hugh era contrariul timidităţii. În momentul încăierării, fusese neînfricat. După ce fusese trântit la pământ, singurul lui gând fusese ca acelaşi lucru să nu i se întâmple şi ei. Hugh era diferit de tinerii mondeni obişnuiţi.

Când, în sfârşit, Maisie reuşise să-l facă să înţeleagă că dorea să fie sărutată, sărutul fusese încântător şi cu totul altfel decât ceea ce trăise Maisie vreodată. Şi totuşi, Hugh nu era priceput sau experimentat. Din contră, era naiv şi nesigur. De ce îi plăcuse atunci atât de mult? Şi de ce dintr-odată îşi dorise să-i simtă mâinile pe sâni?

Nu că aceste întrebări o chinuiau, dar ele o intrigau, totuşi. Se simţea fericită mergând alături de Hugh prin întunericul străzilor londoneze. Din când în când simţea câte un picur de ploaie, dar furtuna care ameninţa întârzia să se dezlănţuie. Se gândi cât de mult i-ar plăcea să se sărute din nou.

Ajunseră la Kensington Gore şi cotiră spre dreapta, mergând de-a lungul capătului sudic al parcului şi îndreptându-se spre centrul oraşului, unde locuia Maisie. Hugh se opri vizavi de o casă uriaşă a cărei faţadă era iluminată de două felinare cu gaz. Hugh o luă pe Maisie de umeri.

– Asta e casa mătuşii Augusta, spuse el. Aici locuiesc eu.

Maisie îşi încolăci braţele de mijlocul lui Hugh şi se uită lung la casă, întrebându-se cum o fi să locuieşti într-un asemenea palat. Nu-şi putea închipui ce poţi să faci cu atâtea camere. La urma urmei, dacă ai o odaie în care să dormi şi una în care să găteşti, şi eventual luxul unei alte încăperi unde să-ţi primeşti oaspeţii, de ce altceva ai mai avea nevoie? N-avea nici un sens să ai două bucătării şi două saloane de zi, că doar nu poţi fi în mai multe încăperi în acelaşi timp. Asta îi aminti că ea şi Hugh locuiau pe insule separate în societate, despărţiţi de un ocean de bani şi privilegii. Gândul o tulbură.

– Eu m-am născut într-o colibă cu o singură încăpere, spuse ea.

– În nord-est?

– Nu, în Rusia.

– Serios? „Maisie Robinson“ nu sună a nume rusesc.

– M-am născut Miriam Rabinowicz. Ne-am schimbat numele cu toţii când am venit aici.

– Miriam, spuse el încet. Imi place.

O trase spre el şi o sărută. Îngrijorarea ei se risipi şi Maisie se lăsă purtată de senzaţia plăcută a sărutului. Hugh devenise mai puţin şovăielnic: ştia ce-i place. Maisie îi sorbea sărutul cu sete, ca pe un pahar de apă proaspătă într-o zi caniculară. Maisie spera că Hugh să-şi ducă mâna din nou spre pieptul ei.

Hugh n-o dezamăgi. O clipă mai târziu, Maisie îi simţi mâna prinzându-i uşor sânul stâng. Sfârcul ei se întări aproape imediat, iar degetele lui îl explorară prin mătasea rochiei. Maisie se simţi ruşinată că dorinţa ei era atât de evidentă, dar asta îl atâţa şi mai mult pe Hugh.

După câtva timp, Maisie simţi dorinţa de a-i atinge corpul. Îşi vârî mâinile pe sub fracul lui şi le plimbă în sus şi în jos pe spatele lui, simţindu-i pielea caldă prin bumbacul subţire al cămăşii. Maisie îşi spuse că se comportă ca un bărbat, luând iniţiativa. Se întrebă dacă asta îl deranja pe Hugh. Dar se simţea prea bine ca să se oprească.

Apoi începu să plouă.

Ploaia se dezlănţui dintr-odată – cu un fulger urmat de o bubuitură de tunet, după care începu imediat să curgă torenţial. Feţele lor şiroiau deja de apă când întrerupseră sărutul.

Hugh o prinse de mână şi o trase cu el.

– Să ne adăpostim în casă! spuse el.

Traversară strada în fugă. Hugh o luă pe Maisie şi coborâră la subsol pe nişte scări lângă care stătea scris „Intrarea furnizorilor“. Pe când ajunseră la uşă, Maisie era deja udă până la piele. Hugh descuie uşa. Punându-şi degetul pe buze în semn de linişte, o împinse pe Maisie înăuntru.

Maisie ezită pentru o fracţiune de secundă, întrebându-se dacă n-ar fi bine să-l întrebe pe Hugh ce anume avea de gând să facă, dar gândul îi fugi din minte şi ea păşi în casă.

Traversară în vârful picioarelor o bucătărie de dimensiunile unei biserici mai mici, spre o scară îngustă. Hugh îşi duse gura la urechea lui Maisie şi-i spuse:

– Sus sunt prosoape curate. Mergem pe scara de serviciu.

Maisie urcă cele trei rânduri lungi de scări în urma lui, apoi intrară pe o altă uşă şi dădură pe un palier. Hugh aruncă o privire spre uşa deschisă a unei camere unde ardea o lumină de veghe. Spuse cu voce tare:

– Edward n-a venit încă. La etajul acesta nu mai locuieşte nimeni. Odăile mătuşii şi ale unchiului sunt la etajul de jos, iar servitorii locuiesc sus. Hai.

O conduse în camera lui şi aprinse lampa de gaz.

– Mă duc să aduc prosoape, spuse el şi ieşi.

Maisie îşi scoase pălăria şi-şi roti privirea prin cameră. Aceasta era surprinzător de mică şi mobilată simplu, cu un pat de o persoană, un scrin, un dulap foarte simplu şi o măsuţă de scris. Maisie se aşteptase la ceva mult mai somptuos – dar Hugh era ruda cea săracă, şi asta se oglindea şi în odaia pe care o avea.

Maisie se uită curioasă la lucrurile lui. Avea o pereche de perii de păr cu mâner de argint, pe care erau gravate iniţialele „T.P.“ – o altă moştenire de la tatăl lui. Citea o carte intitulată *Manualul bunelor practici comerciale*. Pe masa de scris se afla fotografia înrămată a unei femei cu o fetiţă de vreo şase ani. Maisie întredeschise sertarul noptierei, în care văzu o Biblie şi o altă carte dedesubt. Dădu Biblia puţin la o parte şi citi titlul cărţii ascunse: se numea *Ducesa din Sodoma*. Maisie îşi dădu seama că era indiscretă. Ruşinată, închise iute sertarul.

Hugh se întoarse cu un teanc de prosoape. Maisie luă unul. Prosopul era cald, proaspăt scos din dulapul de uscat,

iar Maisie îşi îngropă faţa udă în el, recunoscătoare. „Asta înseamnă să fii bogat, gândi ea – mormane întregi de prosoape calde oricând ai nevoie.“ Îşi şterse braţele goale şi pieptul.

– Cine-i în poză? întrebă ea.

– Mama şi sora mea. Sora mea s-a născut după moartea tatei.

– Cum o cheamă?

– Dorothy, dar eu îi spun Dotty. Mi-e foarte dragă.

– Şi unde locuiesc?

– În Folkestone, pe malul mării.

Maisie se întrebă dacă avea să le întâlnească vreodată.

Hugh scoase scaunul mesei de scris şi o pofti să stea jos. Apoi îngenunche în faţa ei, îi scoase pantofii şi îi şterse picioarele ude cu un prosop curat. Maisie închise ochii, desfătată de senzaţia pe care i-o dădea prosopul cald şi moale pe tălpile picioarelor.

Dar rochia îi era udă leoarcă, şi Maisie tremura. Hugh îşi scoase haina şi încalţarile. Maisie ştia ca nu are cum sa se usuce fără să-şi dea jos rochia. Era destul de decentă pe dedesubt. Nu purta chiloţi – doar femeile bogate purtau – dar avea pe ea un combinezon lung şi un furou. Se ridică subit, se întoarse cu spatele către Hugh şi îi spuse:

– Mă ajuţi, te rog?

Maisie simţea mâinile tremurânde ale lui Hugh încurcându-se în copcile care-i strângeau rochia. Şi ea era cuprinsă de emoţie, dar acum nu mai putea da înapoi. Când Hugh termină, ea îi mulţumi şi păşi afară din rochie.

Se întoarse către el.

Înfăţişarea lui Hugh exprima jenă şi dorinţă deopotrivă. Se holba ca un Ali Baba în faţa comorii hoţilor. Iniţial, Maisie avusese de gând doar să se usuce cu un prosop şi să-şi pună rochia din nou după ce aceasta se zvântă, dar acum înţelese că lucrurile aveau să fie altminteri, şi era bucuroasă.

Maisie îşi puse mâinile pe obrajii lui, îi trase capul în jos şi îl sărută. De data aceasta, îşi deschise gura şi se aştepta ca

şi el să facă la fel, dar Hugh nu o făcu. Maisie ghici ca Hugh nu mai sărutase aşa niciodată. Îi gâdilă buzele cu vârful limbii. Simţea că Hugh era năucit, dar şi aţâţat, şi după o clipa Hugh îşi deschise puţin gura şi îi răspunse timid cu limba. Respiraţia lui Hugh se înteţea.

După o vreme, Hugh întrerupse sărutul, îşi duse mâinile la decolteul furoului şi încercă să desfacă năsturaşii. Bâjbâi înfrigurat pentru o secundă, apoi apucă veşmântul cu amândouă mâinile şi-l sfâşie, zburându-i bumbii. Palmele lui cuprinseră sânii goi ai lui Maisie, şi Hugh închise ochii, mormăind de plăcere. Maisie simţea că se topeşte pe dinăuntru. Îşi dorea mai mult, acum şi pe veci.

– Maisie... spuse el.

Ea îl privi.

– Vreau...

Maisie zâmbi:

– Şi eu...

De îndată ce le pronunţă, Maisie se întrebă de unde îi veniseră aceste cuvinte. Vorbise fără să se gândească. Dar n-avea nici o îndoială. Îl dorea pe Hugh mai mult decât îşi dorise orice vreodată pe lume.

Hugh o mângâie pe păr.

– N-am mai făcut-o niciodată, spuse el.

– Nici eu.

Hugh o privi uimit.

– Am crezut că...

Apoi se opri.

Maisie se umplu de mânie, apoi se stăpâni. Era vina ei dacă Hugh credea că era o destrăbălată.

– Hai să ne întindem, spuse ea.

Hugh scoase un oftat de fericire, apoi întrebă:

– Eşti sigură?

– Dacă sunt sigură? repetă Maisie.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu întâlnise în viaţa ei vreun bărbat care să-i fi pus o asemenea întrebare. Bărbaţii nu

se gândeau niciodată la ce simţea ea. Maisie îi luă mâna lui Hugh într-a ei şi-l sărută pe palmă.

– Nu eram total sigură înainte, dar acum sunt.

Maisie se întinse pe patul îngust. Salteaua era tare, dar lenjeria era răcoroasă. Hugh se întinse alături de ea şi spuse:

– Şi acum?

Se cam apropiau de limitele experienţei lui Maisie, dar aceasta ştia care era pasul următor.

– Atinge-mă, spuse ea.

El o mângâie timid prin combinezon. Maisie simţi un imbold subit. Îşi scoase combinezonul – pe dedesubtul căruia nu mai avea nimic – şi-i apăsă mâna lui Hugh între picioarele ei.

El o mângâia, sărutând-o pe faţa, cu respiraţia caldă şi accelerată. Maisie ştia că ar trebui să aibă grijă să nu rămână însărcinată, dar nu se putea concentra asupra pericolului. Nu se mai stăpânea – plăcerea era prea intensă ca să mai poată gândi. În experienţa ei cu bărbaţii, Maisie nu ajunsese mai departe de acest punct, dar cu toate acestea, ştia exact ce îşi dorea ca Hugh să facă. Îşi duse buzele la urechea lui şi îi murmură:

– Vâră-ţi degetul acolo.

Hugh făcu întocmai.

– E udă, spuse el uimit.

– Asta-i ca să te ajute.

Degetele lui o explorară blând.

– Pare atât de mică!

– Va trebui să te porţi cu grijă, spuse ea, deşi o parte din ea îşi dorea ca Hugh să fie sălbatic.

– S-o facem acum?

Maisie nu mai avea răbdare.

– Da, te rog, acum.

Maisie simţi mâinile lui Hugh umblând cu înfrigurare la pantaloni, apoi Hugh se întinse între picioarele ei. Maisie era speriată – ştia din poveşti cât de tare doare prima oară –, dar era şi posedată de dorinţă.

Maisie simţi cum Hugh îşi făcea loc în ea. După o clipă, Hugh simţi că ceva i se opune. Împinse cu grijă – Maisie simţi durere.

– Opreşte-te! spuse Maisie.

Hugh o privi îngrijorat.

– Iartă-mă...

– Nu-i nimic. Sărută-mă.

Hugh îşi apropie chipul de al ei şi o sărută pe buze, întâi cu blândeţe, apoi pasional. Maisie îşi puse mâinile în jurul mijlocului lui Hugh, îşi ridică puţin şoldurile de pe pat şi-l trase pe Hugh înspre ea. Simţi o durere care o făcu să ţipe, apoi ceva se rupse în ea şi Maisie simţi o eliberare de tensiune extraordinară. Întrerupse sărutul şi îl privi pe Hugh:

– Eşti bine? întrebă el.

Ea încuviinţă şi întrebă:

– Am făcut zgomot?

– Da, dar nu cred că a auzit nimeni.

– Nu te opri, spuse ea.

Hugh avu un moment de şovăială.

– Maisie, murmură el, ăsta e un vis?

– Dacă e, să nu ne trezim încă.

Maisie se mişcă din nou sub el, împingându-i şoldurile cu mâinile. Hugh îi urma gesturile. Maisie îşi aminti cum dansaseră numai cu câteva ore mai înainte. Se abandonă senzaţiei, iar Hugh începu să gâfâie.

Departe, dincolo de zgomotul respiraţiei lui şi al ei, Maisie auzi o uşă.

Dar era atât de absorbită de propriile senzaţii şi de trupul lui Hugh, încât zgomotul nu-i dădu alarma.

Dintr-odată, o voce aspră răsună, spulberând atmosfera, ca o piatră care trece printr-un geam:

– Ia te uită, ia te uită! Hugh, ce-i asta?

Maisie împietri.

Hugh scoase un mormăit disperat, şi Maisie îi simţi sămânţa caldă împroşcând-o pe dinăuntru.

Lui Maisie îi veni să plângă.

Apoi vocea rânjită răsună din nou:

– Ce crezi că e casa asta – bordel?

Maisie şopti:

– Hugh, dă-te jos.

Hugh se retrase din ea şi se rostogoli de pe pat. Maisie îl văzu pe vărul lui Hugh, Edward, care stătea în pragul uşii cu un trabuc între dinţi şi îi ţintea din ochi. Hugh aruncă repede un prosop mare peste Maisie. Maisie se ridică în capul oaselor şi şi-l trase în sus, până la gât.

Edward rânji cu răutate.

– Păi dac-ai terminat, aş putea s-o iau eu la rând!

Hugh îşi puse un prosop în jurul taliei. Stăpânindu-şi furia cu un efort vizibil, spuse:

– Eşti beat, Edward – du-te în camera ta înainte să spui ceva absolut de neiertat.

Edward nu-l băgă în seamă şi se apropie de pat.

– Ohohoo, asta e dama lui Solly Greenbourne! Dar n-o să-i spun nimic – dacă te porţi frumos!

Maisie văzu că Edward vorbea serios şi se înfioră de dezgust. Ştia că există bărbaţi cărora li se trezea dorinţa la vederea unei femei care tocmai fusese cu un altul – April îi spusese cum se numeşte o femeie în acea stare – „o chiflă cu unt" – şi instinctul îi spunea că Edward era un astfel de bărbat.

Hugh îşi ieşi din fire:

– Ieşi afară de-aici, cretin împuţit! strigă el.

– Hai, fii băiat de treabă, insistă Edward. La urma urmei, nu-i decât o târfă.

Spunând asta, se aplecă şi smulse prosopul de pe trupul lui Maisie.

Maisie sări de cealaltă parte a patului, acoperindu-se cu braţele, dar nici măcar nu trebui să facă asta. Hugh traversă cămăruţa din doi paşi şi-i dădu un pumn puternic în nas lui Edward. Sângele ţâşni şi Edward scoase un răget de agonie.

Pumnul îl neutralizează pe Edward pe loc, dar Hugh era încă furios, aşa că-l lovi din nou.

Edward scoase un ţipăt de spaimă şi de durere şi se îndreptă către uşă, împleticindu-se. Hugh se luă după el, cărându-i pumni în ceafă. Edward începu să strige:

– Opreşte-te, te rog, lasă-mă în pace!

Căzu în pragul uşii.

Maisie îi urmă pe hol. Edward stătea întins pe podea cu Hugh deasupra, care încă îl mai lovea. Maisie strigă:

– Hugh, opreşte-te, ai să-l omori!

Încercă să-l prindă pe Hugh de braţe, dar acesta vedea negru dinaintea ochilor şi cu greu putea fi controlat.

O secundă mai târziu, Maisie prinse o mişcare cu coada ochiului. Îşi ridică privirea şi o văzu pe mătuşa lui Hugh, Augusta, care stătea în capul scărilor într-un halat de mătase neagră şi se uita la ea.

În pâlpâirea lămpii de gaz, Augusta arăta ca o stafie voluptuoasă.

Avea o privire ciudată în ochi. La început Maisie nu reuşi să-i citească expresia, dar după o clipă pricepu, şi se înspăimântă.

Era o privire de biruinţă.

5

În momentul în care Augusta o zări pe femeia în pielea goală, îşi dădu seama că aceasta era şansa ei de a se descotorosi de Hugh o dată pentru totdeauna.

O recunoscu dintr-o ochire. Era stricata care o insultase în parc, cea căreia lumea îi spune Leoaica. Chiar şi atunci, în parc, Augustei îi trecuse prin minte ideea ca fâşneaţa asta l-ar putea vârî într-o bună zi în bucluc pe Hugh: avea ceva arogant şi intransigent în felul în care îşi ţinea capul şi în lumina

din priviri. Chiar şi acum, când ar fi trebuit să fie moartă de ruşine, stătea aşa, goală-puşcă, privind-o liniştită pe Augusta. Avea un trup superb, mic dar curbat, cu sâni albi şi rotunzi, şi cu un smoc răscolit de păr de culoarea nisipului între picioare. Privirea îi era atât de semeaţă încât aproape că o făcu pe Augusta să se simtă ca o intrusă. Dar ea avea să reprezinte pierzania lui Hugh.

Augusta creiona în minte conturile unui plan, când îl zări pe Edward întins pe jos, cu faţa scăldata în sânge.

Toate vechile spaime din adâncul sufletului îi reînviară şi o purtară din nou în timp cu douăzeci şi trei de ani în urmă, când Edward, bebeluş, fusese pe moarte. O cuprinse o panică oarbă.

– Teddy! ţipă ea. Ce s-a întâmplat cu Teddy?

Căzu în genunchi lângă el.

– Spune ceva, spune ceva! răcni ea.

Era stăpânită de o groază fără margini, ca şi atunci când copilaşul ei slăbea văzând cu ochii şi doctorii nu înţelegeau de ce.

Edward se ridică cu un mormăit de durere.

– Spune ceva! imploră ea.

– Nu-mi spune Teddy, zise el.

Spaima Augustei se risipi puţin. Teddy era conştient şi putea vorbi. Dar vocea îi era înfundată şi nasul lui părea deformat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– L-am prins pe Hugh cu târfa lui, şi şi-a pierdut minţile, răspunse Edward.

Calmându-şi furia şi frica, Augusta întinse mâna încet şi-i atinse nasul lui Edward. Acesta scoase un răcnet puternic, dar o lăsă să-l apese uşor. Augusta socoti că nu era rupt, ci că era doar umflat.

Augusta auzi vocea soţului ei:

– Ce naiba se petrece?

Augusta se ridică.

– Hugh a tăbărât pe Edward, spuse ea.

– Băiatul e teafăr?

– Aşa cred.

Joseph se întoarse către Hugh.

– Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ce înseamnă asta?

– Imbecilul a căutat-o cu lumânarea, replică Hugh sfidător.

„Aşa, Hugh, înrăutăţeşte lucrurile! gândi Augusta. Fă ce faci, dar nu-ţi cere iertare. Vreau ca unchiu-tău să rămână supărat pe tine."

Dar atenţia lui Joseph era împărţită între băieţi şi tânără, şi ochii îi alunecau constant către trupul gol al acesteia. Un junghi de gelozie trecu prin Augusta, ca o lamă de cuţit.

Asta o calmă. Edward nu păţise mare lucru. Incepu să calculeze rapid în minte. Cum putea să exploateze cel mai bine situaţia? Hugh era absolut vulnerabil în momentul de faţă: ar fi putut face orice cu el. Se gândi imediat la discuţia ei cu Micky Miranda. Hugh trebuia redus la tăcere, pentru că ştia prea multe despre moartea lui Peter Middleton. Acum era momentul să lovească.

Mai întâi trebuia să-l despartă de fată.

Câţiva servitori apăruseră în uşa care ducea la scările de serviciu şi se foiau în cămăşi de noapte, privind înspăimântaţi, dar fascinaţi scena de pe palier. Augusta îl văzu pe majordomul ei, Hastead, într-un halat de mătase galbenă pe care Joseph îl abandonase cu câţiva ani în urmă, şi pe Williams, unul dintre lachei, într-un cămeşoi cu dungi.

– Hastead şi Williams, ajutaţi-l pe domnul Edward până în pat, vă rog.

Cei doi se năpustiră cu grăbire pe scări şi îl puseră pe Teddy pe picioare.

Apoi Augusta se adresă slujnicei:

– Doamnă Merton, vă rog s-o acoperiţi pe fata asta cu un cearşaf sau ceva, duceţi-o la mine în cameră şi îmbrăcaţi-o.

Doamna Merton îşi scoase capotul de pe ea şi îl înfăşură în jurul umerilor fetei. Maisie îşi ascunse goliciunea în capot, dar nu schiţă nici o mişcare.

Augusta spuse:

– Hugh, fugi acasă la doctorul Humbold, în Church Street şi adu-l să se uite la nasul bietului Teddy.

– N-o las pe Maisie singură, spuse Hugh.

Augusta ceru sever:

– Din moment ce dumneata l-ai bătut, măcar atâta poţi face – să aduci doctorul!

Maisie interveni:

– Nu-ţi face griji pentru mine, Hugh. Adu doctorul. Voi fi aici când te întorci.

Hugh rămase pe poziţii.

Doamna Merton spuse:

– Pe aici, vă rog! şi indică scara de serviciu.

Maisie replică:

– Oh, cred că vom merge pe scara principală.

Şi, păşind ca o regină, traversă palierul şi o luă în jos, urmată de doamna Merton.

Augusta spuse:

– Hugh?!

Augusta vedea că Hugh se codeşte în continuare, dar pe de altă parte acestuia nu-i venea în minte nici un motiv bun ca să poată refuza. După o clipă cedă:

– Mă duc să mă încalţ.

Augusta îşi ascunse uşurarea. Izbutise să-i separe. Acum, dacă norocul avea să-i surâdă în continuare, urma să-i pecetluiască soarta lui Hugh. Se întoarse către soţul ei:

– Hai să mergem în camera ta ca să discutăm despre toate acestea.

Coborâră pe scări şi intrară în dormitorul lui. De îndată ce închiseră uşa după ei, Joseph o luă în braţe şi începu să o sărute. Augusta înţelese că Joseph voia să facă dragoste.

Era un fapt neobişnuit. Făceau dragoste o data sau de două ori pe săptămână, dar întotdeauna din iniţiativa Augustei, care intra în camera lui şi se strecura în pat. Augusta considera aceasta parte din îndatorirea ei de nevastă de a-şi ţine soţul satisfăcut, dar îi plăcea să controleze situaţia, aşa că îl descuraja pe Joseph să vină în camera ei. Chiar la începutul căsătoriei, Joseph fusese mai greu de reţinut. Ţinea morţiş să-şi facă voia cu ea ori de câte ori avea chef, şi pentru o bună bucată de vreme Augusta trebui să lase după el, dar în cele din urmă Joseph se conformă dorinţei ei. Apoi, după o vreme, Joseph începu s-o bată la cap cu propuneri necuviincioase, ca de exemplu să facă dragoste cu lumina aprinsă sau ca ea să fie deasupra lui şi chiar ca ea să-i facă cu gura nişte lucruri de negrăit. Dar Augusta se împotrivise ferm şi Joseph încetase demult să-şi mai exprime asemenea gânduri.

Dar acum iată că strica rânduiala. Augusta ştia de ce – Joseph fusese aţâţat la vederea trupului gol al lui Maisie, cu sânii aceia tineri şi tari şi tufa aceea de păr nisipiu. Gândul acesta îi lăsă Augustei un gust amar: Augusta îl respinse pe Joseph.

El o privi cu resentiment. Augusta voia ca Joseph să fie supărat pe Hugh, nu pe ea, aşa că îi atinse braţul cu un gest împăciuitor.

– Mai târziu, spuse ea, voi veni la tine mai târziu.

Joseph acceptă.

– Hugh are apucături proaste, spuse el. Îl moşteneşte pe frate-meu.

– Nu mai poate locui aici după ceea ce a făcut, zise Augusta cu un ton care nu lăsa prea mult loc de discuţii.

Joseph nu era dispus să o contrazică cu privire la acest subiect.

– Într-adevăr.

– Trebuie să-l dai afară de la bancă.

Joseph păru impasibil.

– Te rog să nu faci comentarii despre ce ar trebui să se întâmple la bancă.

– Joseph, Hugh te-a insultat aducând-o în casă pe femeia aceea nenorocită, spuse ea, folosindu-se de un eufemism pentru „prostituată".

Joseph se aşează la masa de scris.

– Ştiu prea bine ce-a făcut Hugh. Dar te rog să păstrezi ceea ce se întâmplă în casă separat de ceea ce se întâmplă la bancă.

Augusta se hotărî să bată puţin în retragere.

– Foarte bine. Sunt sigură că tu ştii cel mai bine.

Lui Joseph i se tăia avântul când Augusta se dădea bătută.

– Probabil c-ar trebui să-l dau afară, zise după o clipă. Bănuiesc că s-ar întoarce înapoi la mamă-sa în Folkestone.

Augusta nu era chiar sigură de asta. Nu-şi făcuse încă o strategie şi gândea în timp ce vorbea.

– Ce fel de muncă ar putea face în acest caz?

– Nu ştiu.

Augusta îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Hugh ar reprezenta un pericol şi mai mare dacă ar fi fără slujbă, plin de resentiment, umblând de colo, colo fără nici o ocupaţie. David Middleton nu îl contactase încă – era posibil ca David să nu fi aflat încă de faptul că Hugh era la lac în ziua fatidică –, dar mai devreme sau mai târziu avea să-l caute. Se nelinişti şi regretă că nu se gândise mai bine înainte de a susţine cu atâta tărie concedierea lui Hugh. Augusta era furioasă pe ea însăşi.

Putea oare să-l facă pe Joseph să se răzgândească din nou?

Trebuia să încerce.

– Poate că suntem prea severi, spuse ea.

Joseph îşi ridică o sprânceană, surprins de subitul ei acces de compasiune.

Augusta continuă:

– Tot spui tu mereu că băiatul are potenţial ca om de finanţe. Poate e lipsit de înţelepciune să te descotoroseşti de el.

Joseph începea să-şi iasă din fire:

– Augusta, hotărăşte odată ce vrei!

Augusta se aşează pe un scăunel lângă biroul lui Joseph. Îşi lăsă cămaşa de noapte să-i alunece în sus şi îşi întinse picioarele. Avea încă picioare frumoase. Joseph se uită la ele şi se îmbună.

Augusta profită de acest moment ca să chibzuiască. Dintr-odată îi veni o idee.

– Trimite-l în străinătate, spuse ea.

– Poftim?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai mult. Aşa, Hugh ar fi departe de David Middleton, dar tot în sfera de influenţă a Augustei.

– ... undeva în Orientul Îndepărtat sau în America de Sud, continuă ea, însufleţită de propria idee. Undeva unde purtarea lui proastă nu are consecinţe directe asupra casei mele.

Joseph uită ca prin farmec că Augusta îl enervase.

– Nu-i o idee rea, spuse el chibzuind. Există un post în Statele Unite. Băiatul care administrează sediul nostru la Boston are nevoie de un asistent.

„America ar fi locul perfect“, gândi Augusta. Era încântată de ideea ei genială.

Dar deocamdată Joseph doar cocheta cu această idee. Augusta voia ca acesta să se angajeze că avea să o ducă la realizare.

– Trimite-l pe Hugh cât mai repede posibil, spuse ea. Nu mai vreau să stea la noi nici o zi în plus.

– Poate să-şi facă rezervare la vapor mâine-dimineaţă, spuse Joseph. După aceea nu mai are de ce rămâne la Londra. Poate merge la Folkestone să-şi ia rămas-bun de la maică-sa şi rămâne acolo până când trebuie să se îmbarce.

„Şi astfel va sta departe de David Middleton ani de zile“, gândi Augusta cu satisfacţie.

– Splendid. Atunci treaba e rezolvată.

Mai erau oare alte piedici? Augusta îşi aminti de Maisie. Oare Hugh ţinea la ea? Părea de necrezut, dar orice era posibil. Exista posibilitatea ca Hugh să refuze să se despartă de ea. Aceasta eventualitate, deşi improbabilă, o îngrijora pe Augusta. Hugh n-o putea duce pe stricată cu el la Boston, dar pe de altă parte putea refuza să părăsească Londra fără ea. Augusta se întreba dacă putea omorî povestea de dragoste în faşă, numai aşa, pentru orice eventualitate.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa care dădea spre dormitorul ei. Joseph se arătă dezamăgit.

– Trebuie să mă debarasez de fata aia, spuse ea.

– Pot să fac ceva?

Întrebarea o uimi pe Augusta. Lui Joseph nu îi stătea în fire să-şi ofere ajutorul. „Vrea s-o vada din nou pe târfa aia“, gândi Augusta cu amărăciune. Îşi scutură capul:

– Vin înapoi. Bagă-te în pat.

– Prea bine, spuse el de nevoie.

Augusta intră în camera ei şi închise uşa bine după sine.

Maisie era îmbrăcată şi îşi prindea pălăria în păr. Doamna Merton împăturea o rochie albastră-verzuie cam ţipătoare şi o punea într-un sac ieftin.

– I-am împrumutat o rochie de-a mea, căci a ei e udă, doamnă, spuse slujnica.

Asta răspundea unei întrebări care o sâcâia pe Augusta. Ştia că era imposibil ca Hugh să facă pur şi simplu prostia de a aduce acasă o târfă. Acum pricepea cum se putuse întâmpla. Îi prinsese furtuna, iar Hugh o adusese pe femeie înăuntru ca să se usuce şi, dintr-una într-alta, ajunseseră unde ajunseseră.

– Cum te cheamă? o întrebă pe fată.

– Maisie Robinson. Eu vă cunosc numele.

Augusta îşi dădu seama că o ura pe Maisie Robinson. Nu ştia nici ea de ce – fata nu merita nici un fel de sentiment din partea ei, nici măcar de ură. Cu siguranţă, ceea ce simţea avea legătură cu felul în care Maisie arătase în pielea goală: atât de semeaţă, atât de senzuală, atât de independentă.

– Bănuiesc că vrei bani, spuse Augusta cu dispreţ.

– Vacă fătarnică ce eşti! răspunse Maisie. De parcă tu te-ai căsătorit din dragoste cu urâtanul ăla de soţ bogat al tău.

Acesta era adevărul, şi Augustei i se tăie respiraţia. Îşi dădea seama că o subestimase pe tânără. Începuse discuţia cu stângul, şi acum trebuia să iasă din încurcătură. Trebuia să se poarte atent cu Maisie. Aceasta era o ocazie extraordinară, pe care nu trebuia s-o risipească.

Augusta îşi înghiţi saliva şi se forţă să aibă un ton firesc:

– Vrei să stai jos o clipă? spuse, arătând un scaun.

Maisie rămase uimită, dar după o clipă de şovăială se aşeză.

Augusta luă loc în faţa ei.

Trebuia s-o facă pe fată să renunţe la Hugh. Maisie o tratase cu dispreţ când îi propusese bani, şi Augusta nu mai voia să repete oferta: simţea că nu avea să meargă aşa ceva cu fata asta... Dar în mod evident nu era nici tipul de fată care să se lase intimidată.

Augusta trebuia s-o facă să creadă că despărţirea era cel mai bun lucru pentru amândoi. Cel mai bine era ca Maisie să sfârşească prin a crede că ea însăşi avusese ideea de a renunţa la Hugh. Şi acest lucru se putea poate obţine cel mai uşor dacă Augusta susţinea contrariul. „Asta da, idee bună..."

Augusta spuse:

– Dacă vrei să te căsătoreşti cu el, eu nu te pot opri.

Fata rămase surprinsă, iar Augusta se felicită în gând că o luase aşa, pe nepregătite.

– Şi ce vă face să credeţi c-aş vrea să mă căsătoresc cu el?

Augustei îi veni să râdă. Îi venea să-i răspundă: „Faptul că eşti o scormonitoare de aur uneltitoare“, dar spuse:

– Dar cine n-ar vrea să se căsătorească cu el? E un tânăr plăcut şi chipeş şi vine dintr-o familie dintre cele mai bune. Nu prea are bani, dar are perspective extraordinare.

Maisie se încruntă şi spuse:

– Mai, mai că păreţi că vă doriţi să mă casătoresc cu el!

Tocmai acea impresie voia Augusta să i-o dea lui Maisie, dar trebuia să mânuiască situaţia cu mare băgare de seamă. Maisie era suspicioasă şi părea prea deşteaptă ca să poată fi prinsă uşor în plasă.

– Să nu ne facem iluzii, Maisie, spuse Augusta. Iartă-mă că ţi-o spun în faţă, dar nici o femeie din clasa mea socială n-ar dori ca unul dintre bărbaţii din familia ei să se căsătorească atât de jos sub condiţia lui.

Maisie nu manifestă nici un sentiment negativ, în schimb spuse:

– Poate că ar dori, dacă l-ar urî îndeajuns de tare.

Încurajată, Augusta continua s-o duca de nas:

– Dar eu nu-l urăsc pe Hugh, zise ea. Cine ţi-a băgat aşa ceva în cap?

– El. Mi-a spus că-l trataţi ca pe o rudă săracă şi că faceţi tot posibilul ca şi ceilalţi să-l trateze la fel.

– Cât de nerecunoscători pot fi unii oameni! Dar de ce să vreau eu să-i distrug cariera?

– Pentru că îl pune în umbră pe mocofanul ăla de fiu al dumneavoastră, Edward.

Un val de mânie năvăli în sufletul Augustei. Maisie se apropiase din nou mult prea mult de adevăr. Era adevărat că Edward n-avea viclenia aceea josnică a lui Hugh, dar era un băiat bun şi de familie bună, iar Hugh era un prost-crescut.

– Cred că ar fi o idee bună să nu aduci în discuţie numele fiului meu, rosti Augusta printre dinţi.

Maisie râse:

– Cred ca am atins un punct sensibil. Redeveni imediat serioasă. Deci ăsta vă e jocul. Ei bine, n-am să-l joc.

– Ce vrei să spui? întrebă Augusta.

Dintr-odată, ochii lui Maisie se umplură de lacrimi.

– Ţin prea mult la Hugh ca să îl distrug.

Augusta rămasă surprinsă şi încântată de forţa pasiunii lui Maisie. Totul era perfect, în ciuda începutului prost.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Augusta.

Maisie îşi reţinu lacrimile.

– N-am să-l mai văd. Dumneavoastră tot îl veţi distruge, poate, dar nu veţi avea ajutorul meu.

– Ar putea veni după tine.

– Voi dispărea. Nu ştie unde locuiesc. Am sa evit locurile în care ar putea să mă caute.

„Excelentă hotărâre – nu trebuie să te ţii de ea decât pentru scurtă vreme, apoi Hugh va pleca în străinătate şi nu se va mai întoarce ani de zile, poate niciodată“, gândi Augusta. Dar nu spuse nimic. O condusese pe Maisie la concluzia pe care o voia ea, şi acum fata nu mai avea nevoie de nici un ajutor.

Maisie îşi şterse faţa cu mâneca.

– Mai bine aş pleca, înainte ca Hugh să vină înapoi cu doctorul. Se ridică. Vă mulţumesc că mi-aţi împrumutat rochia dumneavoastră, doamnă Merton.

Slujnica deschise uşa.

– Vă conduc.

– Să luăm scara de serviciu de data aceasta, vă rog, spuse Maisie. Nu vreau să... Se opri şi înghiţi nodul care-i stătea în gât şi continuă aproape şoptit: Nu vreau să-l mai văd pe Hugh.

Apoi ieşi.

Doamna Merton o urmă şi închise uşa.

Augusta răsuflă lung. Reuşise. Curmase cariera lui Hugh, o anihilase pe Maisie Robinson şi îndepărtase pericolul David Middleton, toate într-o singură noapte. Maisie fusese un

adversar greu de învins, dar în cele din urmă se dovedise prea sentimentală.

Augusta își savură izbânda pentru câteva momente, apoi se duse în odaia lui Edward.

Edward stătea în pat, sorbind coniac dintr-un pahar. Nasul îi era vânăt, cu urme de sânge uscat. Edward părea să-și plângă de milă.

– Iubitul meu băieţaș, spuse Augusta.

Se apropie de noptiera de lângă patul lui Edward, luă un prosop căruia-i umezi colţul și, așezându-se pe marginea patului, începu să tamponeze ușor sângele de pe buza de sus a lui Edward. Acesta se strâmbă de durere.

– Iartă-mă, spuse ea.

Edward îi zâmbi.

– Nu e nimic, mamă. Continuă, te rog – mă alină.

În timp ce Augusta îl curăţa, doctorul Humbold intră în odaie, urmat de Hugh.

– Te-ai bătut, tinere? întrebă vesel doctorul.

Augusta se ofuscă la sugestia doctorului.

– Cu siguranţă nu, spuse ea – a fost atacat.

Humbold fu redus la tăcere.

– Așa, așa... bolborosi el.

Hugh întrebă:

– Unde e Maisie?

Augusta nu voia sa vorbească despre Maisie de faţă cu doctorul. Se ridică și îl conduse pe Hugh afară.

– A plecat.

– I-aţi cerut să plece? întrebă Hugh.

Augusta era pe cale să-i spună lui Hugh să nu vorbească cu ea pe acel ton, dar hotărî că nu avea nimic de câștigat înfuriindu-l – izbânda ei asupra lui era oricum totală, cu toate că Hugh încă habar nu avea. Augusta spuse împăciuitor:

– Dacă aş fi dat-o eu afară, nu crezi că te-ar fi aşteptat în faţa uşii ca să-ţi spună? Nu, a plecat de bunăvoie şi a zis că-ţi va scrie mâine.

– Dar a spus că va fi aici când mă întorc cu doctorul.

– De bună seamă că s-a răzgândit. N-ai mai văzut fete de vârsta ei care să se răzgândească?

Hugh era năucit şi nu ştiu ce să mai răspundă.

Augusta adăugă:

– Fără îndoială că voia să scape cât mai repede din situaţia jenantă în care ai pus-o.

Explicaţia i se păru plauzibilă lui Hugh.

– Bănuiesc că aţi făcut-o să se simtă atât de prost, încât n-a mai suportat să stea, spuse Hugh.

– Destul! îi răspunse Augusta sever. N-am nici o dorinţă să aud parerile dumitale. Unchiul dumitale Joseph va veni să vorbească cu dumneata de dimineaţă, înainte să pleci la bancă. Noapte bună.

Pentru o clipă Hugh păru gata să se ia la ceartă cu ea. Dar chiar nu mai avea ce spune.

– Prea bine, mormăi el în cele din urmă, şi se întoarse în odaia lui.

Augusta reveni în odaia lui Edward. Doctorul tocmai îşi închidea geanta.

– Nimic rupt, spuse el. O să-l mai doară nasul câteva zile, şi pe mâine s-ar putea să i se învineţească ochiul. Dar e tânăr şi va fi ca nou în curând.

– Mulţumesc, doctore. Hastead vă va conduce.

– Noapte bună.

Augusta se aplecă peste pat şi îl sărută pe Edward:

– Noapte bună, iubitul meu Teddy. Încearcă să dormi.

– Bine, mamă dragă. Noapte bună.

Augusta mai avea de îndeplinit o sarcină.

Coborî scările şi intră în camera lui Joseph. Spera că acesta adormise aşteptând-o, dar îl găsi în pat, citind *Pall Mall*

Gazette. Joseph dădu imediat ziarul la o parte şi ridică plapuma ca Augusta să poată intra în aşternut.

Joseph o cuprinse cu braţele imediat. Era deja puţină lumină în cameră: Augusta nici nu observase că începuse să se lumineze de ziuă. Îşi închise ochii.

Joseph o pătrunse repede. Augusta îşi încolăci braţele în jurul lui, răspunzând la mişcările lui. Se revedea la şaisprezece ani, întinsă pe malul unui râu într-o rochiţă roz zmeurată şi cu o pălărioară de pai, sărutându-se cu tânărul conte de Strang... Numai că în închipuirea ei, contele de Strang nu se mărginea numai la a o săruta, ci îi ridica fustele şi făcea dragoste cu ea sub soarele fierbinte, în timp ce râul clipocea la picioarele lor...

Când terminară, Augusta stătu întinsă lângă Joseph pentru un timp, gândindu-se la izbânda ei.

– Ciudată noapte, murmură el somnoros.

– Da, răspunse ea. Fata aceea îngrozitoare...

– Mmm, mormăi el... Aspect surprinzător... arogantă şi încăpăţânată... se crede cine ştie ce... un corp splendid... exact ca tine la vârsta aceea.

Augusta fu jignită de moarte.

– Joseph! spuse ea. Cum poţi să spui un lucru atât de oribil?

Joseph nu-i mai răspunse, şi Augusta văzu că adormise.

Înfuriată, aceasta dădu la o parte plapuma, sări din pat şi părăsi odaia călcând greu.

Nu se mai duse la culcare în acea noapte.

6

Locuinţa lui Micky Miranda din Camberwell consta din două camere în casa unei văduve care avea un fiu la casa lui. Nici unul dintre prietenii lui din lumea bună nu îi făcuse vreodată o vizită acolo, nici măcar Edward Pilaster. Micky îşi

juca rolul de june monden cu un buget foarte mic, cazarea elegantă fiind unul dintre lucrurile de care se putea lipsi.

În fiecare dimineaţă la ora nouă, gazda aducea cafea şi chifle calde pentru el şi Papa. În timpul micului dejun, Micky îi explică lui Papa cum îl făcuse pe Tonio Silva să piardă o sută de lire pe care nu le avea. Nu se aştepta ca taică-său să îl ridice în slăvi pentru ceea ce făcuse, dar se aştepta ca măcar să-i aprecieze cât de puţin iscusinţa. Cu toate acestea, Papa nu se arată impresionat. Suflă în cafea şi sorbi cu zgomot.

– Ei, şi s-a întors deja în Cordoba?

– Încă nu, dar se va întoarce.

– Aşa speri tu. Te-ai dat atâta de ceasul morţii şi încă numai *speri* că se va întoarce.

Micky se simţi jignit.

– Dar azi îi pecetluiesc soarta, protestă el.

– Când aveam vârsta ta...

– ... I-ai fi tăiat beregata, ştiu. Dar aici suntem la Londra, nu în provincia Santamaria, şi dacă tai beregata cuiva, voi fi spânzurat.

– Uneori n-ai de ales.

– Dar uneori e mai bine s-o iei cu uşurelul, Papa. Gândeşte-te la Samuel Pilaster şi la protestele lui insipide de a exporta arme. Am scăpat de el fără vărsare de sânge, nu-i aşa?

De fapt, Augusta fusese cea care scăpase de el, dar Micky nu-i spusese asta lui Papa.

– Nu ştiu, spuse Papa cu încăpăţânare. Când îmi primesc puştile?

Acesta era un subiect delicat. Bătrânul Seth încă trăia şi era în continuare preşedintele Băncii Pilaster. Era luna august. În septembrie, zăpada iernii începea să se topească în munţii din Santamaria. Papa vroia să se întoarcă acasă – cu armele. De îndată ce Joseph devenea preşedinte, Edward avea să pornească afacerea şi armele aveau să fie trimise. Dar bătrânul Seth se ţinea cu dinţii, exasperant, de post şi de viaţă.

– Le vei primi curând, Papa, spuse Micky. Seth nu mai poate avea multe zile.

– Bun, făcu Papa, cu satisfacţia celui care a învins într-o discuţie.

Micky luă o chiflă şi începu să o ungă cu unt. Aşa fusese mereu. Nu putea să-l mulţumească pe taică-său, oricât de mult ar fi încercat.

Îşi îndreptă gândurile spre ziua care urma. Acum Tonio datora bani pe care nu avea să-i poată restitui niciodată. Următorul pas era să transforme problema în criză. Voia ca Edward şi Tonio să se certe în public. Dacă putea aranja asta, toată lumea ar afla de căderea în dizgraţie a lui Tonio, iar acesta ar fi obligat să-şi dea demisia şi să se întoarcă la Cordoba. Ceea ce l-ar pune la o distanţă serioasă şi de David Middleton.

Micky voia să înfăptuiască toate acestea fără să şi-l facă duşman pe Tonio. Căci urmărea încă un scop: acela de a obţine postul lui Tonio. Tonio putea îngreuna lucrurile dacă voia, vorbindu-l de rău pe Micky ambasadorului. Micky dorea de fapt să-l convingă pe Tonio să-i uşureze calea.

Întreaga situaţie era complicată din cauza relaţiei din trecut dintre Micky şi Tonio. La şcoală, Tonio îl urâse şi se temuse de Micky. În ultimul timp, începuse să-l admire. Acum Micky trebuia să devină cel mai bun prieten al lui Tonio şi în acelaşi timp să-i distrugă viaţa.

În timp ce Micky era cu gândul la ziua grea care-l aştepta, se auzi o bătaie în uşă, şi gazda anunţă un musafir. După o clipă, Tonio intră în odaie.

Micky avea intenţia să treacă pe la el după micul dejun. Asta îl scutea de o oboseală.

– Ia loc, serveşte nişte cafea, spuse el vesel. Ce ghinion aseară! Dar aşa e la cărţi – mai câştigi, mai pierzi...

Tonio se înclină în faţa lui Papa şi luă loc. Părea că nu închisese ochii toată noaptea.

– Am pierdut mai mult decât îmi permit, spuse el.

Papa mârâi nerăbdător. Nu avea deloc răbdare cu oamenii care-şi plângeau de milă şi avea numai dispreţ faţă de familia Silva – orăşeni slabi de înger care trăiau din protecţia mai-marilor şi din corupţie.

Micky făcu o mutră plină de compasiune şi spuse solemn:

– Îmi pare rău să aud aşa ceva.

– Ştii ce înseamnă asta. În această ţară, un om care nu-şi plăteşte datoriile la joc nu este un gentleman. Şi un om care nu este un gentleman nu poate fi diplomat. S-ar putea să trebuiască să îmi dau demisia şi să mă întorc acasă.

„Exact", se gândi Micky, dar spuse cu o voce îndurerată:

– Înţeleg care e problema.

Tonio continuă:

– Ştii cum sunt oamenii în această privinţă – dacă nu-ţi plăteşti datoria a doua zi, te iau deja la ochi. Dar mie mi-ar lua ani de zile ca să pot restitui o sută de lire. De aceea am venit la tine.

– Nu pricep, spuse Micky, deşi pricepea perfect.

– Ai putea să-mi dai tu banii? se rugă Tonio. Eşti din Cordoba, nu ca englezii ăştia – nu îi judeci pe oameni după o singură greşeală. Ţi i-aş restitui mai târziu.

– Dacă i-aş avea, ţi i-aş da, spuse Micky. Aş vrea eu să fiu atât de înstărit.

Tonio îşi îndreptă privirea spre Papa, care se uită la el cu răceală şi rosti simplu:

– Nu.

Tonio îşi lăsă capul în jos.

– Sunt atât de idiot că joc, spuse el cu o voce sleită. Nu ştiu ce-am să mă fac. N-am să pot da ochii cu ai mei dacă mă întorc acasă căzut în dizgraţie.

Micky spuse meditativ:

– Poate că aş putea face ceva, totuşi...

Faţa lui Tonio se lumină.

– Oh, da, te rog! Orice!

– După cum ştii, sunt prieten bun cu Edward. Aş putea vorbi cu el pentru tine, să-i explic situaţia şi să-l rog să dea dovadă de îngăduinţă, aşa, ca o favoare pentru mine.

– Oh, ai face asta?

Chipul lui Tonio se umplu de speranţă.

– Am să-l rog să aibă răbdare cu banii şi să nu spună nimănui. Ia aminte, nu garantez că va şi fi de acord. Familia Pilaster are bani cu carul, dar sunt cu toţii nişte tipi pragmatici. Eu o să încerc, oricum.

Tonio îi strânse mâna lui Micky.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse el cu ardoare. Nu voi uita niciodată.

– Nu-ţi face prea multe iluzii...

– Nu mă pot abţine. Eram disperat, şi tu mi-ai dat un motiv să rezist. Tonio adăugă, ruşinat: M-am gândit la sinucidere azi-dimineaţă. Am luat-o pe London Bridge şi aveam de gând să mă arunc în râu.

Papa scoase un mormăit uşor, fiind de părere că acesta ar fi fost clar lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face Tonio.

– Slavă Domnului că te-ai răzgândit. Acum mai bine m-aş duce până la Banca Pilaster ca să vorbesc cu Edward.

– Când ne putem vedea?

– Vei fi la club la ora prânzului?

– Sigur, dacă vrei sa vin.

– Atunci ne vedem acolo.

– Bine, spuse Tonio ridicându-se. Vă las să vă terminaţi micul dejun. Şi...

– Nu-mi mulţumi, spuse Micky, ridicând mâna ca să-l împiedice să continue. Aduce ghinion. Aşteaptă şi speră.

– Da. Bine. Tonio se înclină din nou în faţa lui Papa. La revedere, Señor Miranda.

Ieşi.

– Băiat prost, bolborosi Papa.

– Mare bou, fu de acord Micky.

Micky se duse în cealaltă odaie şi-şi puse hainele de zi: cămaşă albă cu guler drept foarte rigid şi manşete scrobite, pantaloni gălbui, cravată neagră de satin, căreia avu grijă să-i facă un nod desăvârşit, şi redingotă neagră la două rânduri. Pantofii îi erau impecabil văcsuiţi, iar părul îi era dat cu briantină. Micky se îmbrăca întotdeauna elegant, dar conservator – n-ar fi purtat pentru nimic în lume un guler din acela modern, lăsat în jos, sau monoclu, ca un dandy. Englezii erau întotdeauna gata să-i considere pe străini drept canalii, şi Micky avea grijă să nu le dea nici un motiv.

Lăsându-l pe Papa cu treburile lui, Micky ieşi şi traversă podul spre cartierul financiar, care era numit The City pentru că era construit pe cei doi kilometri pătraţi unde se aflase vechea cetatea a Londrei de pe timpul romanilor. Circulaţia era blocată cu desăvârşire în jurul catedralei St Paul, deoarece trăsurile, omnibuzele cu cai, căruţele berarilor, briştile şi cărucioarele negustorilor ambulanţi împărţeau drumul cu o turmă enormă de oi care erau mânate spre piaţa de carne Smithfield.

Banca Pilaster era o clădire nouă cu o faţadă mare, clasică şi cu o intrare impunătoare, de o parte şi de alta căreia se înălţau două coloane cu caneluri. Micky împinse uşile duble ale băncii pe la douăsprezece şi câteva minute. Deşi rareori se întâmpla ca Edward să ajungă la muncă înainte de zece, în general se lăsa convins cu uşurinţă să meargă la prânz oricând după ora douăsprezece.

Micky se apropie de unul dintre aprozi şi spuse:

– Fiţi bun şi spuneţi-i domnului Edward Pilaster că este căutat de domnul Miranda.

– Prea bine, domnule.

Aici era locul în care Micky îi invidia mai mult decât oriunde pe cei din familia Pilaster. Cele mai mici detalii vorbeau despre bunăstarea şi puterea acestora: podeaua de

marmură strălucitoare, lambriurile impunătoare, vocile şoptite, scârţâitul penelor de scris pe registre şi poate, mai cu seamă, mesagerii aceştia prea îndestulaţi şi prea bine îmbrăcaţi. Tot acest spaţiu şi tot acest personal serveau de fapt la numărarea banilor familiei Pilaster. Aici nimeni nu creştea vite, nu exploata nitrat şi nu construia căi ferate: munca aceasta era făcută de alţi oameni, departe. Familia Pilaster nu avea altceva de făcut decât să privească banii înmulţindu-se. Lui Micky i se părea cel mai bun mod de viaţă posibil, acum că sclavagismul fusese abolit.

Era şi ceva artificial în atmosfera aceasta. Era o atmosferă solemnă şi măreaţă, ca într-o biserică, sau un palat prezidenţial, sau un muzeu. Ei erau la urma urmei cămătari, dar se purtau ca şi cum a da bani cu dobândă era o vocaţie nobilă, precum preoţia.

Edward apăru după câteva minute – avea nasul lovit şi ochiul învineţit. Micky ridică din sprânceană.

– Ce-ai paţit, prietene?

– M-am bătut cu Hugh.

– Din ce motiv?

– L-am muştruluit că a adus o târfă acasă şi şi-a ieşit din fire.

Micky se gândi imediat că aceasta putea fi ocazia de mult căutată ca Augusta să se poată descotorosi de Hugh.

– Şi ce s-a întâmplat cu Hugh?

– N-ai să-l mai vezi pentru multă vreme. A fost trimis la Boston.

„Bine jucat, Augusta“, îşi spuse Micky. Ar fi nemaipomenit dacă Hugh şi Tonio puteau fi rezolvaţi în aceeaşi zi. Micky spuse:

– Mi se pare că nu ţi-ar strica nişte şampanie şi ceva de mâncare la cum arăţi.

– Excelentă idee.

Ieşiră din bancă şi se îndreptară spre vest. Nu avea nici un rost să ia o brişcă, deoarece străzile erau blocate de turma de

oi şi trăsurile erau toate oprite în trafic. Trecură pe lângă piaţa de carne, care era destinaţia turmei. Duhoarea care venea de la abatoare era insuportabilă. Oile erau aruncate printr-o trapă, direct din stradă, jos, în abatorul subteran. Prin cădere îşi rupeau picioarele, astfel încât rămâneau nemişcate până când măcelarul venea şi le lua la tăiere.

– Asta-ţi taie pofta de carne de oaie pentru toată viaţa, spuse Edward acoperindu-şi faţa cu batista.

Micky se gândi că lui Edward nu i-ar trebui mai mult ca să-şi piardă pofta de mâncare.

De îndată ce părăsiră cartierul financiar, opriră o brişcă şi îi spuseră birjarului să-i ducă la Pall Mall. Imediat ce porniră, Micky se apucă să-şi debiteze cuvântarea pregătită dinainte. Începu prin a spune:

– Nu pot să sufăr persoanele care răspândesc bârfe despre proasta purtare a altor persoane.

– Aha, făcu Edward vag.

– Dar când o persoană spune aşa ceva despre prietenii cuiva, cred că acel cineva are obligaţia de a spune ceva.

– Hmm...

Era clar că Edward habar nu avea ce voia să spună Micky.

– Şi nu mi-ar plăcea să crezi că n-am spus nimic doar pentru că era vorba de un compatriot de-al meu.

După un moment de linişte, Edward recunoscu:

– Mă tem că nu am înţeles ce vrei să spui.

– Vorbesc de Tonio Silva.

– Ah, da. Îmi închipui că n-are de unde-mi da banii pe care mi-i datorează.

– Total greşit. Îi ştiu familia. Sunt aproape tot atât de bogaţi ca voi.

Micky spuse această minciună fără să clipească, ştiind că la Londra nu se putea şti cât de înstărită era sau nu era lumea în America de Sud.

Edward rămase uimit.

– Doamne, eu credeam tocmai contrariul.

– Ba deloc. Are de unde să-ţi dea banii – ceea ce e şi mai rău.

– Ce? Ce e şi mai rău?

Micky scoase un suspin adânc:

– Mă tem că nu are nici o intenţie să-ţi plătească datoria. Şi mai şi umblă prin oraş lăudându-se cu asta şi spunând că nu ai destulă vână ca să-l faci să-ţi dea banii înapoi.

Lui Edward i se urcă sângele la cap.

– Al dracului, a zis el asta?! N-am destulă vână! Mai vedem noi!

– Eu i-am atras atenţia să nu te subestimeze. I-am spus că s-ar putea să nu te laşi batjocorit. Dar el a ales să-mi nesocotească sfatul.

– Ticălosul! Ei bine, dacă nu vrea să plece urechea la sfaturile înţelepte, s-ar putea să fie nevoit să afle adevărul cu metode mai dure.

– Mare păcat, spuse Micky.

Edward tăcea, spumegând de furie.

Micky fremăta de nerăbdare în timp ce brişca se târa de-a lungul râului. Tonio trebuia să fi ajuns deja la club. Edward părea să aibă starea de spirit perfectă pentru a se lua la ceartă. Până acum, totul ieşise de minune.

În sfârşit, brişca se opri la club. Micky aşteptă cât timp Edward plăti birjarului. Intrară. La garderobă îl văzură pe Tonio într-un grup de bărbaţi care-şi agăţau pălăriile.

Micky era încordat. Pregătise totul – acum nu putea decât să ţină pumnii şi să spere că drama pe care o urzise avea să se desfăşoare aşa cum plănuise.

Tonio îl privi pe Edward şi spuse stânjenit:

– Oh, ia te uită... Bună dimineaţa...

Micky se uita la Edward. Chipul acestuia se înroşi şi ochii i se bulbucară.

– Ia ascultă, Silva, începu acesta.

Tonio se uită la el speriat.

– Da, Pilaster?!

Edward spuse cu voce tare:

– Cu privire la acele o sută de lire.

Toţi cei din încăpere amuţiră. Câţiva schimbară priviri între ei şi doi bărbaţi care tocmai ieşeau se opriră în pragul uşii şi se întoarseră ca să privească. A vorbi despre bani era un lucru foarte necuviincios, şi un gentleman făcea lucrul acesta numai în situaţii extreme. Toată lumea ştia că Edward Pilaster avea la bani de nici nu ştia ce să facă cu ei, şi deci era evident că avea alte motive de a pomeni în gura mare şi în public de datoria lui Tonio. Privitorii presimţeau un scandal.

Tonio se albi.

– Da?

Edward spuse aspru.

– Mi-i poţi restitui astăzi, dacă îţi convine.

Provocarea fusese aruncată. Multă lume ştia de existenţa datoriei – discuţia era aşadar inutilă. Ca gentleman, Tonio n-avea decât o singură opţiune, aceea de a spune: „Sigur că da. Dacă este atât de important, îţi vei primi banii imediat. Hai să mergem sus, şi îţi voi scrie un cec, sau doreşti să mergem numaidecât la bancă?“ Dacă Tonio nu făcea întocmai, toată lumea avea să înţeleagă că nu are de unde plăti şi prin urmare Tonio ar fi exclus din societate.

Micky privea scena cu oroare şi fascinaţie. Chipul lui Tonio fu cuprins de panică şi pentru o clipă Micky se întrebă dacă nu avea să facă vreo nebunie. Apoi panica făcu loc furiei, şi Tonio îşi deschise gura să spună ceva, dar era mut. Îşi întinse braţele într-un gest de implorare, dar renunţă imediat. În cele din urmă, chipul i se schimonosi ca faţa unui copil gata să izbucnească în plâns. În acel moment, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Cei doi bărbaţi din pragul uşii se dădură la o parte din calea lui, şi Tonio trecu ca o săgeată prin antreu şi fugi în stradă, lăsându-şi pălăria la club.

Micky era în extaz: totul mersese perfect.

Bărbaţii care se aflau în garderobă începură să tuşească şi să se foiască, ascunzându-şi stânjeneala. Un membru mai în vârstă al clubului mormăi:

– Ai fost cam dur, Pilaster.

Micky se grăbi să spună:

– A meritat-o.

– Desigur, desigur, zise bătrânul.

– Vreau să beau ceva, zise Ewdard.

– Comandă şi pentru mine un coniac, te rog, îi ceru lui Micky. Ar trebui să mă duc după Silva – nu cumva să se arunce sub roţile unui omnibuz.

Ieşi afară în fugă.

Acum urma cea mai delicată parte a planului: trebuia să-l convingă pe omul pe care îl distrusese că era cel mai bun prieten al său.

Tonio mergea grăbit spre St James, lovindu-se de trecători. Micky alergă şi îl ajunse din urmă.

– Ascultă, Silva, îmi pare nespus de rău, spuse el.

Tonio se opri. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Sunt terminat, zise el. S-a isprăvit.

– Pilaster m-a refuzat categoric, spuse Micky. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă...

– Ştiu. Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi – am dat greş.

– Dar ai încercat. Aş vrea să pot face ceva ca dovadă de apreciere.

Micky şovăi, întrebându-se: „Să îndrăznesc oare să aduc vorba despre post chiar în momentul ăsta?“ Se hotărî să fie îndrăzneţ:

– De fapt, poţi face ceva... – dar mai bine vorbim despre asta altă dată.

– Nu, spune-mi acum.

– Mă simt prost. S-o lăsăm pe altă zi.

– Nu ştiu câte zile voi mai fi pe aici. Despre ce este vorba?

– Păi... începu Micky prefăcându-se a fi jenat. Bănuiesc că la un moment dat ambasadorul Cordobei va căuta pe cineva care să te înlocuiască.

– Va avea nevoie de cineva numaidecât. O expresie de revelaţie apăru pe chipul scăldat de lacrimi al lui Tonio. Absolut! Tu ar trebui să primeşti postul! Ai fi perfect!

– Dac-ai putea pune o vorbă bună...

– Voi face mai mult decât atât: îi voi povesti cât m-ai ajutat şi cum ai încercat să mă scoţi din beleaua în care singur m-am vârât. Sunt sigur că va fi de acord să te angajeze.

– Îmi pare rău că par să trag foloase de pe urma necazurilor tale, spuse Micky. Simt că mă comport ca un nemernic.

– Dar deloc! îl contrazise Tonio şi, luând mâna lui Micky într-ale sale, adăugă: Eşti un prieten adevărat!

CAPITOLUL CINCI – SEPTEMBRIE

1

Dorothy, surioara de şase ani a lui Hugh, împăturea cămăşile acestuia şi i le împacheta în cufăr. Hugh ştia că, imediat ce Dorothy avea să meargă la culcare, trebuia să le scoată de acolo şi să le împăturească din nou, pentru că Dorothy le împăturise nespus de dezordonat, dar Hugh se prefăcea a gândi că face treaba foarte bine, şi asta o încuraja.

– Mai spune-mi despre America, îl rugă ea.

– America este atât de departe, că soarelui îi ia patru ore dimineaţa ca să ajungă acolo.

– Şi lumea stă în pat toată dimineaţa acolo?

– Da, se trezesc la ora prânzului ca să mănânce de dimineaţă!

Dorothy chicoti:

– Sunt leneşi!

– Nu chiar. Cum acolo nu se face întuneric până după miezul nopţii, trebuie să muncească toată seara, înţelegi?

– Aşa că se duc târziu la culcare. Şi mie îmi place să mă duc târziu la culcare. Mi-ar plăcea în America. De ce nu pot să vin cu tine?

– Eu tare aş vrea să poţi veni cu mine, Dotty.

Hugh era cam trist: n-avea s-o revadă pe surioara lui ani de-a rândul. Dorothy se va fi schimbat când avea el să se întoarcă. Va fi învăţat deja cum e cu fusul orar.

Ploaia de septembrie bătea în geamuri, iar jos în golf vântul arunca valurile pe faleză, dar aici în casă ardea un foc de

cărbuni şi în faţa şemineului era un covor moale. Hugh puse în cufăr câteva cărţi: *Metode moderne de afaceri*, *Funcţionarul comercial de succes*, *Bogăţiile naţiunilor*, *Robinson Crusoe*. Funcţionarii mai în vârstă dispreţuiau ceea ce numeau „învăţatul din cărţi“, insistând că mama învăţării este experienţa, cum le plăcea lor să spună, dar se înşelau: Hugh reuşise să înţeleagă mai repede mecanismul diferitelor birouri pentru că studiase teoria înainte.

Hugh traversa oceanul tocmai când America trecea printr-un moment de criză. La începutul anilor 1870, mai multe bănci făcuseră enorme împrumuturi garantate de acţiuni în domeniul căilor ferate, iar când construcţia de noi linii de tren intră în criză la mijlocul lui 1873, băncile începură să se clatine. Cu doar câteva zile înainte, Jay Cooke & Co., agentul guvernului american, dăduse faliment, provocând şi colapsul băncii First National din Washington – ştirea ajunsese la Londra în aceeaşi zi prin telegraf. Acum cinci bănci din New York, printre care Union Trust Company, o bancă dintre cele mai importante, şi Mechanics' Banking Association, o instituţie cu vechime, îşi suspendaseră orice activitate. Bursa de valori îşi închisese uşile. Multe companii urmau să cadă, mii de oameni aveau să fie puşi pe liber, comerţul avea să aibă de suferit, iar Banca Pilaster urma să-şi reducă numărul şi amploarea operaţiunilor pe piaţa americană, astfel încât lui Hugh avea să-i fie cu atât mai greu să se afirme.

Până atunci criza nu avusese efecte majore în Londra. Rata bancară urcase cu un punct până la patru la sută, iar o bancă mică din Londra cu strânse legături cu America dăduse faliment, dar nu era nici o panică. Cu toate acestea, bătrânul Seth insista că aveau să vină vremuri grele. Acesta era deja destul de slăbit. Se mutase în casa Augustei şi-şi petrecea majoritatea zilelor în pat. Dar refuza cu încăpăţânare să se retragă de la cârma băncii până când nu era asigurat că instituţia depăşise furtuna.

Hugh începu să-şi împăturească hainele. Banca îi plătise două rânduri noi de haine: Hugh avea o bănuială că maică-sa insistase pe lângă bunicul său să autorizeze aceasta cheltuială. Bătrânul Seth era la fel de zgârcit ca restul neamului Pilaster, dar avea o slăbiciune pentru mama lui Hugh: de fapt, aceasta trăise în toţi aceşti ani din mica pensie pe care i-o alocase Seth.

Mama lui Hugh stăruise şi ca lui Hugh să i se dea câteva săptămâni libere înainte de plecare, pentru ca acesta să aibă timp să se pregătească şi să-şi ia rămas-bun. Mamă-sa nu prea îl mai văzuse de când acesta plecase să lucreze la bancă – Hugh nu-şi putea permite prea des preţul biletului până la Folkestone – şi voia să petreacă puţin timp cu el înainte ca acesta să ia drumul străinătăţii. Hugh petrecuse aşadar cea mai mare parte a lunii august aici la mare, în timp ce Augusta şi familia ei îşi petreceau vacanţa în Scoţia. Acum vacanţa de vară se terminase şi venise timpul ca Hugh să-şi ia rămas-bun de la maică-sa şi să plece.

Hugh se gândea la ea când aceasta intră în odaie. Era în al optulea an de văduvie, dar încă mai purta straie negre. Nu părea că avea gânduri de a se recăsători, deşi ar fi putut foarte bine – era încă frumoasă, cu ochi mari şi cenuşii şi cu un păr blond şi des.

Hugh ştia că mama lui era tristă că nu mai avea să-l vadă ani de-a rândul. Dar ea nu scosese nici o vorbă despre tristeţea ei, ci dimpotrivă, împărtăşise entuziasmul şi emoţiile fiului său de a lua în piept provocările vieţii într-o ţară străină.

– E ora de culcare, Dorothy, spuse ea. Du-te şi pune-ţi cămaşa de noapte.

De îndată ce Dotty ieşi din cameră, mama lor începu să împăturească din nou cămăşile lui Hugh.

Hugh vroia să-i vorbească despre Maisie, dar se simţea stânjenit. Ştia că Augusta îi scrisese maică-sii despre ea. Poate că avusese veşti şi de la alţi membri ai familiei, sau

poate chiar îi văzuse într-una dintre rarele ei călătorii pe care le făcea la Londra pentru cumpărături. Povestea pe care o auzise ea putea fi foarte departe de adevăr. Dupa un lung moment de tăcere, Hugh începu:

– Mamă...

– Ce e, dragul meu?

– Mătuşa Augusta nu spune întotdeauna întocmai adevărul.

– Nu trebuie să fii atât de politicos, spuse ea cu un zâmbet amar. Augusta spune minciuni despre tatăl tău de ani de zile.

Hugh rămase uimit de sinceritatea ei.

– Crezi că ea le-a spus părinţilor lui Florence Stalworthy că tata era cartofor?

– Sunt chiar sigură, din păcate.

– De ce se poartă aşa?

Mama lui Hugh lăsă din mâini cămaşa pe care o împăturea şi chibzui o clipa:

– Augusta era o fată foarte frumoasă, spuse ea. Familia ei mergea la biserică la Sala Parohială Metodistă Kensington, unde i-am cunoscut şi noi, de altfel. Era singură la părinţi – o fată încăpăţânată şi răsfăţată. Părinţii ei nu erau cine ştie ce: tatăl ei fusese vânzător şi-şi începuse propria afacere, ajungând să aibă trei băcănii în suburbia de vest a Londrei. Dar Augusta era clar destinata pentru ceva mai măreţ.

Se îndreptă spre fereastra udă de ploaie şi privi în depărtare, contemplând nu Canalul Mânecii, ci trecutul.

– Când avea şaptesprezece ani, contele de Strang s-a îndrăgostit de ea. Era un băiat fermecător – frumos, drăguţ, de familie foarte bună şi bogat. Firește, părinţii lui erau îngroziţi la perspectiva căsătoriei fiului lor cu fiica unui bacan. Dar ea era foarte frumoasă şi chiar şi atunci, la vârsta aceea, era de o semeţie cu care ar fi putut să treacă prin aproape orice situaţie socială.

– S-au logodit? întrebă Hugh.

– Oficial nu, dar toată lumea se aştepta la asta dintr-un moment în altul. Apoi a izbucnit un scandal monstru. Tatăl ei a fost acuzat că înşela sistematic la cântar în băcăniile lui. Un angajat pe care îl dăduse afară l-a denunţat la Camera de Comerţ. S-a spus că înşelase chiar şi biserica, aceasta cumpărând de la el ceaiul pentru întâlnirile de marţi seara pentru studiul Bibliei, şi aşa mai departe. Îl păştea închisoarea. Dar el a negat vehement toate acuzaţiile, şi în final nu s-a ajuns la nici o concluzie. Dar Strang a părăsit-o pe Augusta.

– Probabil că mătuşa Augusta a rămas cu inima frântă.

– Nu, îi răspunse maică-sa, nu cu inima frântă, ci plină de mânie. Toată viaţa fusese obişnuită să-şi impună vrerea. Acum îl voia înapoi pe Strang mai mult decât orice pe lumea asta – dar nu putea.

– Aşa că s-a căsătorit cu unchiul Joseph ca să se consoleze, cum se spune.

– Aş zice mai degrabă că s-a căsătorit cu el într-un acces de furie. El era cu şapte ani mai în vârstă decât ea – ceea ce e mult când ai şaptesprezece ani, şi nici atunci nu era cu mult mai arătos decât e acum, dar era foarte bogat – chiar mai bogat decât Strang. Dar trebuie să-i recunoaştem un merit Augustei – a făcut tot ce i-a stat în putinţă să fie o soţie bună. Însă Joseph nu va fi niciodată Strang, şi Augusta mai poartă mânie în suflet până în ziua de azi.

– Ce soartă a avut Strang?

– S-a însurat cu o contesă, o franţuzoaică, şi a murit într-un accident de vânătoare.

– Mi-e aproape milă de mătuşa Augusta.

– Oricât ar avea, vrea mereu mai mult: mai mulţi bani, o poziţie mai importantă pentru soţul ei, o poziţie socială mai înaltă pentru ea însăşi. Motivul pentru care are ambiţii atât de mari – pentru sine, pentru Joseph şi pentru Edward – este că încă tânjeşte după ce i-ar fi putut da Strang: un titlu, un palat ancestral, o viaţă de huzur infinit, avere fără muncă. Dar nu

asta este ceea ce îi oferea Strang, de fapt. Strang îi oferea dragoste. Şi asta a pierdut ea cu adevărat. Şi nimic, în veci, nu va compensa acest lucru.

Hugh nu avusese niciodată o discuţie atât de personală cu mama lui. Se simţi încurajat să-şi deschidă inima.

– Mamă, începu el. In legătură cu Maisie...

Ea păru surprinsă:

– Maisie?

– Fata din cauza căreia a pornit totul... Maisie Robinson.

Chipul ei se destinse.

– Augusta nu i-a pomenit nimănui numele.

Hugh şovăi, apoi spuse dintr-o suflare:

– Nu-i o „nenorocită".

Mama lui era stânjenită: bărbaţii nu vorbeau niciodată despre lucruri precum prostituţia cu mamele lor.

– Înţeleg, spuse ea, privind într-o parte.

Hugh continuă căznit:

– E de condiţie joasă, asta e drept. Şi e evreică.

Hugh o privi pe maică-sa şi văzu că era surprinsă, dar nu îngrozită.

– Nimic mai rău de atât. De fapt...

Aici se opri puţin.

Maică-sa se uită la el:

– Continuă.

– De fapt, era fată mare.

Maică-sa roşi.

– Iartă-mă că vorbesc despre asemenea lucruri, mamă, zise el. Dar dacă nu-ţi spun, vei şti numai versiunea mătuşii Augusta.

Maică-sa înghiţi nodul care-i stătea în gât.

– Ţineai la ea, Hugh?

– Cam da, spuse el, simţind că-l podidesc lacrimile. Nu înţeleg de ce-a dispărut. N-am idee unde s-a dus. N-am ştiut niciodată unde locuieşte. M-am interesat la grajdurile la care

lucrase, şi la Argyll Rooms, unde am întâlnit-o. Şi Solly Greenbourne ţinea mult la ea, şi şi el este tot atât de derutat ca şi mine. Tonio Silva o cunoştea pe prietena ei April, dar Tonio s-a întors în America de Sud şi nu reuşesc să dau de April.

– Ce ciudat!

– Sunt sigură că mătuşa Augusta şi-a vârât coada aici.

– N-am nici o îndoială. Nu-mi dau seama cum, dar este îngrozitor de diabolică. Dar acum trebuie să priveşti spre viitor, Hugh. Bostonul va fi o ocazie extraordinară pentru tine. Trebuie să fii muncitor şi conştiincios.

– E o fată extraordinară, mamă.

Hugh simţea că maică-sa nu-l crede. Ea îi răspunse:

– Dar o vei uita.

– Mă întreb dac-o voi putea uita vreodată.

Maică-sa îl sărută pe frunte.

– Vei putea. Îţi promit eu.

2

Pe peretele mansardei pe care Maisie o împărţea cu April se afla un singur element decorativ. Era un afiş cu culori ţipătoare reprezentând-o pe Maisie în colanţi cu paiete, stând în picioare pe spinarea unui cal în galop. Dedesubt stătea scris cu litere roşii „Fantastica Maisie“. Imaginea nu avea prea mult în comun cu realitatea: circul nu avusese niciodată cai albi, iar Maisie nu avusese niciodată picioare atât de lungi. Cu toate acestea, Maisie ţinea la afiş. Era singura ei amintire din perioada aceea.

În rest, în cameră nu se mai aflau decât un pat strâmt, o masă pentru lighean, un scaun şi un taburet. Hainele fetelor atârnau de cuie bătute în perete. Murdăria de pe geamuri ţinea loc de perdele. Fetele se căzneau să păstreze curăţenia, dar era cu neputinţă. Din horn cădea funingine, prin crăpăturile din

scândurile duşumelelor veneau şoareci, iar printre găurile dintre tocurile ferestrelor şi zid intrau gângănii şi mizerie. Astăzi ploua, şi apa picura de pe pervaz şi dintr-o crăpătură în tavan.

Maisie se îmbrăca. Era Roş Haşana, când se deschidea Cartea Vieţii, şi Maisie se întreba întotdeauna la vremea aceasta a anului ce era scris pentru ea. Maisie nu se ruga niciodată, dar spera, într-un mod solemn, că pe pagina ei în Carte vor fi scrise lucruri bune.

April ieşise să facă nişte ceai în bucătăria comună, dar acum năvăli în cameră cu un ziar în mână:

– Asta tu eşti, Maisie, asta tu eşti!

– Ce?

– În *Lloyd's Weekly News!* Fii atentă: „Domnişoara Maisie Robinson, fostă Miriam Rabinowicz. Dacă domnişoara Robinson ar avea bunăvoinţa să-i caute pe domnii Goldman şi Jay, avocaţi, la Gray's Inn, va afla ceva în folosul ei". Despre tine e vorba!

Inima lui Maisie începu să bată cu putere, dar Maisie adoptă o înfăţişare severă şi o voce rece:

– E Hugh, spuse ea. Nu merg.

April o privi dezamăgită.

– Poate că ai o moştenire de la o rudă îndepărtată.

– Sau poate că sunt regina Mongoliei!... Oricum n-am de gând să merg pe jos tocmai până la Gray's Inn, aşa, la întâmplare.

Maisie reuşea să simuleze nepăsarea, dar avea inima îndurerată. Se gândea la Hugh zi şi noapte şi era nefericită. Deşi de-abia îl cunoştea, nu-l putea da uitării.

Cu toate acestea, era ferm hotărâtă să încerce. Ştia că Hugh încercase să o găsească. Trecuse pe la Argyll Rooms în fiecare seară, îl bătuse la cap pe Sammles, proprietarul grajdului, şi întrebase de ea pe la jumătate din pensiunile ieftine din Londra. Apoi căutările încetară, şi Maisie presupuse că

Hugh renunţase. Dar se părea că Hugh doar schimbase tactica, şi iată că acum încerca să dea de ea prin mica publicitate. Era greu să tot fugă de el când el o căuta cu atâta insistenţă, şi Maisie îşi dorea foarte mult să-l revadă. Dar luase o hotărâre. Îl iubea prea mult ca să-l distrugă.

Maisie îşi puse corsetul.

– Ajută-mă să mă închei, îi spuse ea lui April.

April începu să tragă de şireturi.

– Mie nu mi-a apărut niciodată numele în ziar, spuse ea cu invidie. Ţie ţi-a apărut de două ori, dacă socoteşti şi numele „Leoaica".

– Şi ce mare lucru am rezolvat cu asta?! Doamne, m-am îngrăşat!

April legă panglicile şi o ajută pe Maisie să-şi pună rochia. În seara aceasta urmau să iasă în oraş. April avea un nou iubit – un gazetar trecut de prima tinereţe din Clapham, cu nevastă şi şase copii. Astă-seară el şi cu un prieten aveau să le scoată pe April şi pe Maisie la music-hall.

Până atunci fetele urmau să se plimbe pe Bond Street şi să se uite la vitrinele magazinelor scumpe. N-aveau să cumpere nimic. Ca să se ascundă de Hugh, Maisie fusese nevoită să renunţe la slujba pentru Sammles – spre regretul acestuia, căci Maisie reuşise să îi vândă cinci cai şi un ponei cu şaretă – şi banii pe care-i economisise se împuţinau pe zi ce trecea. Dar trebuiau să iasă, în ciuda vremii – era mult prea deprimant să rămână în cameră.

Maisie simţea că rochia îi era strâmtă peste piept şi se strâmbă de durere când April i-o încheie. April se uită iscoditor la ea şi o întrebă:

– Te dor sfârcurile?

– Da, şi mă întreb de ce oare.

– Maisie, spuse April îngrijorată, de când nu ţi-a mai venit chestia?

– Nu ţin socoteala.

Maisie se gândi puţin, apoi o trecu un fior.

– Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse ea.

– De când?

– Cred că ultima oară a fost înainte să mergem la curse la Goodwood. Crezi că sunt însărcinată?

– Te-ai îngroşat la talie, te dor sfârcurile şi nu ţi-a mai venit chestia de două luni – da, eşti însărcinată, spuse April cu enervare. Nu pot să cred c-ai fost atât de proastă! Cu cine s-a întâmplat?

– Cu Hugh, bineînţeles. Dar n-am făcut-o decât o singură dată. Cum să rămâi însărcinată aşa, din prima?

– Din prima se rămâne *mereu* însărcinată.

– Oh, Dumnezeule!

Maisie se simţea de parcă o lovise un tren. Şocată, naucită şi speriată, se aşeză pe pat şi începu să plângă.

– Ce mă fac? se întreba ea neajutorată.

– Pentru început, ne-am putea duce la biroul avocatului ăluia.

Dintr-odată, nimic nu mai era la fel.

La început, Maisie fusese speriată şi furioasă. Apoi îşi dădu seama că acum era obligată să ia legătura cu Hugh, de dragul copilului pe care îl purta. Şi în momentul în care recunoscu acest lucru, se simţi mai degrabă fericită decât speriată. Îi era dor de el. Înainte, încercase să se convingă că era greşit să-i fie dor. Dar copilul schimba totul. Acum era de datoria ei să-l caute pe Hugh şi, gândindu-se la asta, se simţea uşurată.

În acelaşi timp, Maisie avea mari emoţii când, însoţită de April, urcă scările abrupte care duceau către biroul avocatului din Gray's Inn. Poate că anunţul nu fusese pus de Hugh. Nu ar fi fost de mirare ca Hugh să fi renunţat la căutare. Maisie făcuse tot ce poate face o fată să-l descurajeze, şi nimeni nu putea continua căutând la nesfârşit. Anunţul putea avea de-a face cu părinţii ei, dacă mai erau încă în viaţă. Poate că în

sfârşit lucrurile luaseră o întorsătură bună pentru ei şi acum avuseseră bani s-o caute pe fiica lor. Maisie nu era sigură ce sentimente îi provoca acest gând. Îi fusese dor de mămica şi tăticul de multe ori şi şi-ar fi dorit să-i revadă, dar se temea că acestora avea să le fie ruşine de modul ei de viaţă.

Maisie şi April ajunseră în capul scărilor şi intrară în anticameră. Asistentul avocatului era un tânăr cu redingotă de culoarea muştarului şi cu un zâmbet amabil:

– Doamnelor! spuse el. Cum ar putea avea aceste două zeiţe trebuinţă de serviciile domnilor Goldman şi Jay? Ce pot face pentru dumneavoastră?

April îi răspunse pe loc:

– Aţi putea să vă daţi jos redingota aia – îmi face rău s-o văd, spuse ea.

Maisie nu avea răbdare pentru politeţuri.

– Numele meu este Maisie Robinson, spuse ea.

– Aha! Anunţul! Printr-o fericită coincidenţă, domnul în chestiune este chiar acum în biroul domnului Jay.

Lui Maisie îi venea să leşine de emoţie.

– Spuneţi-mi, vă rog... Domnul în chestiune... este cumva domnul Hugh Pilaster? rosti ea cu şovăială în glas şi implorându-l pe asistent din ochi.

Acesta nu îi observă privirea şi îi răspunse pe acelaşi ton tumultuos:

– Ah, nu, deloc!

Speranţele lui Maisie se prăbuşiră. Se lăsă pe o bancă de lemn de lângă uşă, încercând să-şi reţină lacrimile.

– Nu e el, spuse Maisie.

– Nu, răspunse asistentul. De fapt chiar îl cunosc pe Hugh Pilaster – am fost colegi de şcoală la Folkestone. A plecat în America.

Maisie se dădu de perete ca şi cum ar fi primit un pumn în faţă.

– America? şopti ea.

– Da, Boston, Massachusetts. A luat vaporul acum vreo două săptămâni. Îl cunoaşteţi, vasăzică?

Maisie nu răspunse la întrebare. Îşi simţea inima ca un bolovan, grea şi rece. Plecase în America. Şi ea purta în pântec copilul lui. Era prea îngrozită ca să poată plânge.

April întrebă cu arţag:

– Atunci cine e?

Asistentul începea să se simtă depăşit de situaţie. Îşi pierdu aerul de superioritate şi spuse încurcat:

– Mai bine vă spune el însuşi. Scuzaţi-mă o clipă.

Şi dispăru pe o uşă.

Maisie se uita fix la cutiile cu hârtii stivuite lângă perete, citind titlurile scrise pe margine: *Succesiunea Blenkinsop, Regina împotriva Morii Wiltshire, Căile Ferate de Sud, Dna. Stanley Evans (decedată)*. Tot ce se întâmpla în acest birou reprezenta o tragedie pentru cineva, chibzui ea: moarte, faliment, divorţ, proces.

Când uşa se deschise, în prag apăru un alt bărbat – un bărbat cu o înfăţişare surprinzătoare. Nu cu mult mai în vârstă decât Maisie, bărbatul avea chipul unui profet biblic, cu ochi mari şi întunecaţi scrutând de sub sprâncenele negre, cu un nas cu nări ridicate şi o barbă stufoasă. Bărbatul îi părea cunoscut lui Maisie, şi după o clipă de gândire aceasta hotărî că îi amintea vag de tatăl ei, deşi tăticul nu avusese niciodată aspectul acela fioros.

– Maisie? întrebă el. Maisie Robinson?

Hainele bărbatului erau puţin ciudate, ca şi cum ar fi fost cumpărate în altă ţară, şi acesta avea accent american.

– Da, sunt Maisie Robinson. Dumneata cine naiba eşti?

– Nu mă recunoşti?

Dintr-odată Maisie îşi aminti de un băiat slăbănog, îmbrăcat în zdrenţe şi desculţ, cu o umbră de mustaţă mijindu-i pe buza de sus şi cu o privire aprigă în ochi.

– Oh, Doamne! ţipă ea. Danny!

Pentru o clipă, Maisie uită de necazuri şi sări în braţele lui.

– Danny, eşti chiar tu?

El o strânse la piept atât de tare încât o duru.

– Chiar eu, da, spuse el.

– Cine e? întrebă April. Cine e?

– Fratele meu! spuse Maisie. Acela care a fugit în America! S-a întors!

Danny o lăsă din braţe ca s-o privească.

– Cum te-ai făcut atât de frumoasă? spuse el. Erai o sfrijită prăpădită!

Maisie îi atinse barba.

– Te-aş fi recunoscut fără tufa asta...

Din spatele lui Danny veni un tuşit discret. Maisie îşi ridică privirea şi văzu un bărbat în vârstă pe al cărui chip se citea o uşoară umbră de dispreţ.

– Se pare că am reuşit, spuse el.

Danny spuse:

– Domnule Jay, daţi-mi voie să v-o prezint pe sora mea, domnişoara Robinson.

– Servitorul dumneavoastră, domnişoară Robinson. Dacă îmi daţi voie să vă dau o sugestie...

– De ce nu? spuse Danny.

– Există o cafenea chiar la doi paşi de aici, în Theobald's Road. Sunt sigur că aveţi foarte multe de povestit.

Era evident că domnul Jay voia să-i facă să plece, dar lui Danny nu părea să-i pese de ce dorea avocatul. Nu se ştie prin ce trecuse acesta în toţi aceşti ani, dar era clar că nu învăţase să fie respectuos.

– Ce ziceţi, fetelor? Aţi vrea să stăm de vorbă aici sau să mergem să bem o cafea?

– Să mergem, spuse Maisie.

Domnul Jay adăugă:

– Şi poate puteţi trece puţin mai târziu ca să aranjăm cu plata, domnule Robinson?

– N-am să uit. Haideţi, fetelor.

Părăsiră biroul şi coborâră. Maisie avea mii de întrebări, dar făcu un efort pentru a-şi stăpâni curiozitatea până când găsira cafeneaua şi se instalara la o masă. În cele din urmă spuse:

– Ce-ai făcut în toţi aceşti şapte ani?

– Am construit căi ferate. S-a întâmplat să ajung în America la timpul potrivit. Războiul între state tocmai se terminase şi construcţia de căi ferate luase avânt extraordinar. Aveau nevoie în disperare de muncitori, de îi importau din Europa. Chiar şi un băiat pricăjit de treisprezece ani îşi putea găsi de lucru. Am lucrat la primul pod de oţel care s-a construit vreodată, peste Mississippi la St. Louis, şi apoi am lucrat la construirea căii ferate Union Pacific în Utah. La nouăsprezece ani eram şef de echipă – e muncă de oameni tineri. Apoi m-am înscris în sindicat şi am condus o grevă.

– De ce te-ai întors?

– A fost un crah la bursă. Căile ferate nu mai aveau bani, iar băncile care le finanţau au luat-o la vale. Sunt mii, sute de mii de oameni care-şi caută de lucru. Aşa că am hotărât să vin acasă şi s-o iau de la capăt.

– Şi aici ce-o să faci, o să lucrezi tot la căile ferate?

Danny dădu din cap.

– Am o idee nouă. Vezi tu, mi s-a întâmplat deja de două ori ca viaţa să-mi fie zguduită de crahuri financiare. Bancherii sunt cei mai idioţi oameni de pe pământul ăsta. Nu învaţă din greşelile lor şi le fac iar şi iar. Şi cei care suferă sunt muncitorii. Pe ei nu-i ajută nimeni niciodată, şi nici nu îi va ajuta. Ei trebuie să se ajute unii pe alţii.

April spuse:

– Nimeni nu ajută pe nimeni. Toată lumea îşi urmăreşte propriul interes pe lumea asta. Trebuie să fii egoist.

„April mereu spune asta, gândi Maisie, deşi în realitate e o persoană generoasă şi ar face orice pentru prietenii ei.“

Danny spuse:

– Voi începe un fel de club pentru muncitori. Aceştia vor plăti şase bănuţi pe săptămână şi dacă îşi pierd slujba fără ca ei să aibă vreo vină, clubul le va plăti câte o liră pe săptămână în timpul în care-şi caută altceva de lucru.

Maisie îl privi pe frate-său cu admiraţie. Planul era formidabil de ambiţios – dar acelaşi lucru îl gândise şi atunci când Danny îi spuse la vârsta de treisprezece ani: „În port e un vapor care pleacă spre Boston de dimineaţă când se ridică mareea – în noaptea asta mă caţăr pe o frânghie şi mă ascund într-una dintre bărcile de pe punte". Danny făcuse exact ceea ce spusese şi probabil că aşa avea să se întâmple şi acum. Spusese şi că organizase o grevă. Danny părea să fi devenit un om pe care ceilalţi îl urmează cu încredere.

– Ce mai ştii de tăticul şi mămica? întrebă el. Ţii legătura cu ei?

Maisie îşi scuturră capul şi, spre surprinderea ei, începu să plângă. Dintr-odată simţi durerea de a-şi fi pierdut familia, o durere pe care o refuzase şi o refulase în toţi aceşti ani.

Danny îi puse o mână pe umăr.

– Mă voi duce în nord să văd dacă le pot da de urmă.

– Sper să-i găseşti, spuse Maisie. Mi-e atât de dor de ei.

Maisie o observă pe April, care o privea cu ochii mari.

– ... Mi-e atât de teamă că le va fi ruşine cu mine.

– De ce să le fie ruşine? întrebă el.

– Sunt însărcinată.

Chipul lui Danny se înroşi:

– Şi nemăritată?

– Da.

– Pe cale să te măriţi?

– Nu.

Danny se înfurie.

– Cine-i porcul?

Maisie îşi ridică vocea:

– Scuteşte-mă de scena fratelui ofensat, te rog.

– O să-i rup gâtul!

– Taci din gură, Danny, spuse Maisie furioasă. M-ai abandonat acum şapte ani, aşa că n-ai nici un drept să vii acum şi să te porţi de parcă aş fi proprietatea ta.

Danny fu stânjenit, şi Maisie continuă cu o voce mai temperată:

– Nu contează. S-ar fi căsătorit cu mine, cred, dar eu nu am vrut, aşa că ia-ţi gândul de la asta. Oricum, acum a plecat în America.

Danny se calmă.

– Dacă nu ţi-aş fi frate, te-aş lua chiar eu! Frumoasă eşti destul! Oricum, puţinii bani care mi-au mai rămas îţi stau la dispoziţie.

– Nu-i vreau.

Maisie ştia că pare lipsită de gratitudine, dar nu se putea abţine.

– Nu trebuie să ai grijă de mine, Danny. Foloseşte-ţi banii pentru clubul muncitorilor. Îmi pot purta singură de grijă. M-am descurcat când aveam unsprezece ani, aşa că am să pot şi acum.

3

Micky Miranda şi Papa se aflau într-un mic restaurant din Soho şi luau masa de prânz, compusă din tocană de stridii – felul cel mai ieftin de pe meniu – şi bere tare. Restaurantul era numai la câţiva paşi de Ambasada Cordobei, aflată în Portland Place şi unde Micky stătea acum la un birou timp de o oră, două în fiecare dimineaţă, ocupându-se de corespondenţa ambasadorului. Îşi terminase treaba pe ziua de azi şi se întâlnise cu Papa să ia prânzul împreună. Cei doi stăteau faţă în faţă pe bănci tari de lemn cu spătar înalt. Pe podea era rumeguş, iar pe tavanul scund, straturi suprapuse de grăsime.

Micky detesta să mănânce în asemenea locuri, dar o făcea destul de des, ca să economisească bani. La Cowes Club mânca numai când plătea Edward. De altfel, era o adevărată aventură să-l ducă pe Papa la club: lui Micky îi era mereu teamă ca nu cumva bătrânul să işte vreun scandal, să scoată vreun pistol sau să scuipe pe covor.

Papa îşi şterse farfuria cu o bucată de pâine şi o împinse deoparte.

– Trebuie sa-ţi explic ceva, spuse el.

Micky puse jos lingura.

Papa continuă:

– Am nevoie de puşti ca să ne batem cu familia Delabarca. Dupa ce îi distrug, pun stăpânire pe minele lor de nitrat. Familia noastră o să se îmbogăţească din aceste mine.

Micky încuviinţă. Auzise deja toate lucrurile acestea, dar n-ar fi avut îndrăzneala să-i spună aşa ceva lui Papa.

– Minele de nitrat sunt numai începutul – primul pas, continuă Papa. Când o să avem mai mulţi bani, o să cumpărăm şi mai multe puşti. Diferiţii membrii ai familiei vor deveni oameni importanţi în provincie.

Micky îşi ciuli urechile. Asta era ceva nou.

– Vărul tău Jorge va fi colonel de armată. Fratele tău Paulo va deveni şeful poliţiei din provincia Santamaria.

„Ca să fie bătăuş profesionist, nu amator, cum era până acum“, gândi Micky.

Papa spuse:

– Iar eu voi fi guvernatorul provinciei.

Guvernator! Micky habar nu avusese că Papa avea aspiraţii atât de înalte.

Dar acesta nu terminase de vorbit.

– Iar când provincia va fi sub controlul nostru, ne vom axa pe nivelul naţional. Vom deveni susţinători fervenţi ai preşedintelui Garcia. Tu vei fi trimisul său la Londra. Fratele tău va deveni ministrul justiţiei, poate. Unchii tăi vor fi gene-

rali. Fratele tău vitreg, Dominic, preotul, va deveni arhiepiscop de Palma.

Micky rămase uimit: habar n-avusese că avea un frate vitreg. Dar nu spuse nimic, ca să nu-l întrerupă pe Papa.

– Şi apoi, spuse acesta, la momentul potrivit, îi vom înlătura pe cei din familia Garcia şi le vom lua locul.

– Vrei să spui că vom răsturna guvernul? întrebă Micky căscând ochii.

Micky era uluit de îndrăzneala şi de încrederea lui Papa.

– Da. În douăzeci de ani de aici încolo, fiule, preşedintele Cordobei va fi... ori eu, ori tu!

Micky încerca să digere toate lucrurile pe care le auzise. Cordoba avea o constituţie care prevedea alegeri democratice, dar ele nu avuseseră loc niciodata. Preşedintele Garcia preluase puterea printr-o lovitură de stat cu zece ani în urmă. Înainte de aceasta, fusese comandantul-şef al forţelor armate sub preşedintele Lopez, care condusese rebeliunea împotriva dominaţiei spaniole, în care luptase şi Papa cu cowboy-ii lui.

Micky era uimit de subtilitatea strategiei lui Papa: avea de gând să devină mai întâi susţinător fervent al conducătorului actual, ca mai târziu să-l trădeze. Dar care era rolul lui Micky? Trebuia să devină ambasadorul Cordobei la Londra. Făcuse deja primul pas scoţându-l pe Tonio Silva din joc şi luându-i slujba. Avea să trebuiască să gasească o metodă de a face acelaşi lucru cu ambasadorul.

Şi după aceea? Dacă Papa avea să fie preşedinte, Micky putea să fie ministrul afacerilor externe şi să călatorească astfel prin lume ca reprezentant al ţării sale. Dar Papa spusese că Micky însuşi putea deveni preşedinte – nu Paulo, nu unchiul Rico, ci chiar Micky? Era asta cu putinţă?

De ce? Micky era isteţ, fără milă şi avea relaţii – ce altceva îi mai trebuia? Gândul de a conduce o ţară îl îmbăta. Toţi i-ar face plecăciuni, cele mai frumoase femei din ţară ar putea fi ale lui, cu sau fără voia lor, şi, în fine, ar deveni la fel de bogat ca şi cei din familia Pilaster.

– Preşedinte... spuse el meditativ. Îmi place ideea.

Papa îşi întinse braţul nonşalant şi îi trase o palmă.

Bătrânul avea braţele puternice şi palmele bătătorite, şi Micky se clătină sub lovitură. Ţipă, şocat şi îndurerat, şi sări în picioare. În gură simţea gust de sânge. Lumea din local amuţise şi privea.

– Stai jos, spuse Papa.

De voie, de nevoie, Micky se supuse cu mişcări lente.

Papa se întinse peste masă şi-l luă pe Micky de guler cu amândouă mâinile. Cu o voce plină de dispreţ, îi spuse:

– Tot planul ăsta este pus în primejdie pentru că tu ai dat chix cu sarcina măruntă şi simplă pe care ţi-am dat-o!

Lui Micky îi era frică de taică-său când acesta era într-o asemenea dispoziţie.

– Papa, o să-ţi primeşti puştile!

– Într-o lună vine primăvara în Cordoba. Trebuie să punem mâna pe minele Delabarca în sezonul ăsta – la anul va fi prea târziu. Am rezervat un loc pe un cargou cu destinaţia Panama. L-am mituit pe căpitan să mă lase la mal cu arme cu tot pe coasta de est în Santamaria.

Papa se ridică, forţându-l şi pe Micky să se ridice, şi rupându-i cămaşa în strânsoarea mâinilor. Chipul îi era pătruns de furie.

– Vasul pleaca peste cinci zile, spuse el cu o voce care-l băgă pe Micky în sperieţi. Acum marş şi cumpără puştile alea!

Hastead, slugarnicul majordom al Augustei, luă haina udă a lui Micky şi o atârnă lângă focul care duduia în antreu. Micky nu îi mulţumi. Nu se simpatizau deloc. Hastead era gelos pe oricine intra în graţiile Augustei, iar Micky îl dispreţuia pe acesta pentru stilul său linguşitor. Şi în afară de aceasta, Micky nu ştia niciodată în ce direcţie priveau ochii lui Hastead, ceea ce îi dădea un sentiment de nelinişte.

Micky intră în salon şi o găsi pe Augusta singură. Augusta păru bucuroasă să îl vadă. Îi luă mâna în mâinile ei şi spuse:

– Eşti îngheţat!

– Am venit pe jos prin parc.

– Băiat nerod, trebuia să fi luat o brişca!

Micky nu-şi permitea să ia o brişcă, dar Augusta nu ştia acest lucru. Ea îi apăsă mâinile pe pieptul ei şi zâmbi. Aceasta putea părea o invitaţie sexuală, dar Augusta făcu ca şi cum era un gest nevinovat de a-i încălzi degetele îngheţate.

Făcea des astfel de lucruri atunci când se aflau doar ei în aceeaşi încăpere, şi lui Micky îi plăcea. Câteodată Augusta îi lua mâna şi îl atingea pe şold, iar el îi punea mâna pe braţ sau pe umăr şi se uita în ochii ei, şi amândoi vorbeau şoptit, ca îndrăgostiţii, fără să recunoască faptul că de fapt flirtau. Lui Micky i se părea palpitant, şi ei la fel. Dar astăzi era prea disperat de îngrijorare ca să stea să-i facă ochi dulci.

– Ce mai face bătrânul Seth? întrebă el, sperând să audă de o înrăutăţire bruscă a sănătăţii lui.

Augusta simţi că Micky era prost dispus şi îi lăsă mâna să-i alunece dintr-a ei fără să se împotrivească, cu toate că pe faţă i se citea dezamăgirea.

– Hai lângă foc, spuse ea, aşezându-se pe canapea şi bătând uşor cu palma pe locul de lângă ea. Seth se simte mult mai bine.

Inima lui Micky stătu în loc.

Augusta continuă:

– Mai poate trăi ani de zile.

Nu-şi putea ascunde iritarea din voce. Era şi ea nerăbdătoare ca soţul ei să ia conducerea băncii.

– Ştii că acum locuieşte aici. Ar trebui să mergi să-i faci o vizită după ce ai băut nişte ceai.

– Cu siguranţă se va retrage curând, nu-i aşa?

– Din păcate, nu dă nici un semn în acest sens. Chiar azi-dimineaţă s-a opus unei noi emisiuni de acţiuni pentru căile

ferate ruseşti. Augusta îl bătu uşor pe genunchi. Ai răbdare. Tatăl dumitale va avea armele în curând.

– Nu mai poate aştepta prea mult, rosti Micky îngrijorat. Trebuie să plece săptămâna viitoare.

– De aceea eşti atât de neliniştit, spuse ea. Bietul meu băiat! Aş vrea să pot face ceva ca să te ajut.

– Nu-l cunoaşteţi pe tata, zise Micky fără să-şi poate ascunde disperarea din voce. Când stă faţă în faţă cu oamenii, se preface a fi civilizat, dar în realitate e o brută. Dumnezeu ştie ce-o să-mi facă dacă îl dezamăgesc.

În antreu se auziră voci.

– Trebuie să-ţi spun ceva înainte ca ceilalţi să intre, spuse Augusta grăbită. L-am întâlnit în sfârşit pe domnul David Middleton.

Micky dădu din cap.

– Şi ce-a spus?

– A fost politicos, dar sincer. A spus că nu crede că s-a făcut lumină asupra întregului adevăr privind moartea fratelui său şi m-a întrebat dacă pot să-l pun în legătură cu Hugh Pilaster sau cu Tonio Silva. I-am spus că ambii sunt în străinătate şi că-şi pierde timpul.

– Aş vrea să putem rezolva problema cu bătrânul Seth la fel de elegant cum am rezolvat-o pe aceasta, spuse Micky în momentul în care se deschidea uşa.

Edward intră în salon, urmat de sora lui, Clementine. Aceasta semăna cu Augusta, dar nu avea aceeaşi personalitate puternică şi nici senzualitatea maică-sii. Augusta turnă ceaiul în ceşti. Micky şi Edward purtau o discuţie dezlânată despre planurile lor pentru seara respectivă. În septembrie nu erau nici petreceri, nici baluri – aristocraţii nu se întorceau la Londra decât după Crăciun, şi numai oamenii politici şi nevestele lor erau în oraş. Dar în lumea burgheziei nu se ducea lipsă de distracţii, şi Edward avea bilete pentru un spectacol de teatru. Micky se prefăcu foarte interesat, dar gândul îi stătea la Papa.

Hastead aduse o tavă cu brioşe calde cu unt. Edward mânca mai multe, dar Micky nu avea poftă de mâncare. Apoi sosira şi alţi membri ai familiei: William cel tânăr, fratele lui Joseph, Madeleine, sora cea urâtă a lui Joseph şi maiorul Hartshorn, soţul lui Madeleine cel cu cicatrice pe frunte. Toţi vorbeau despre criza financiară, dar Micky vedea clar că nu erau speriaţi: bătrânul Seth o intuise şi se asigurase ca Banca Pilaster să nu fie expusă. Titlurile de valoare cu risc ridicat scăzuseră mult – obligaţiunile egiptene, peruviene şi turceşti se prăbuşiseră –, dar titlurile de valoare ale guvernului britanic şi acţiunile căilor ferate britanice nu suferiseră decât scăderi uşoare.

Unul câte unul, se duseră cu toţii sus să-l viziteze pe Seth, şi unul câte unul coborâră spunând cât de minunat părea să se simtă bătrânul. Micky se duse ultimul. Îi veni rândul, în sfârşit, pe la cinci şi jumătate.

Seth ocupa fosta camera a lui Hugh. O infirmieră veghea pe coridor, cu uşa întredeschisă, în caz că Seth ar avea nevoie de ceva. Micky intră în cameră şi închise uşa.

Seth statea în capul oaselor în pat şi citea *The Economist*. Micky spuse:

– Bună ziua, domnule Pilaster. Cum vă mai simţiţi?

Bătrânul puse ziarul la o parte evident deranjat.

– Mă simt bine, mulţumesc. Ce mai face tatăl dumitale?

– Nerăbdător să ajungă acasă.

Micky se uită la bătrânul firav din aşternuturile albe. Pielea de pe chipul lui părea transparentă, şi lama încovoiată a nasului tipic Pilaster părea mai ascuţită ca niciodată, dar ochii îi licăreau cu inteligenţă vioaie. Părea că putea trăi şi conduce banca încă zece ani.

Lui Micky îi răsună în urechi vocea tatălui său: „Dar cine ne stă în cale?“

Bătrânul era slăbit şi neajutorat, şi în cameră se afla numai Micky, iar infirmiera era afară.

Micky îşi dădu seama că trebuie să-l ucidă pe Seth.

Vocea tatălui sau îi şopti: „Fă-o acum“.

Putea să-l sufoce pe bătrân cu perna fără să lase vreo urmă. Toată lumea ar crede că a murit din cauze naturale.

Inima i se umplu de ură şi i se făcu rău.

– Ce-i cu dumneata? întrebă Seth. Pari mai bolnav decât mine.

– Staţi comod, domnule? spuse Micky. Permiteţi-mi să vă aranjez pernele.

– Te rog nu te deranja, stau bine, replică Seth, dar Micky întinse mâinile în spatele lui şi scoase o pernă de pene mare.

Micky se uită la bătrân şi şovăi.

În ochii lui Seth apăru un fulger de teamă, şi bătrânul deschise gura după ajutor.

Dar înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet, Micky îi acoperi faţa cu perna şi îi împinse capul în jos.

Din păcate, braţele lui Seth se aflau peste aşternut, şi Seth îl prinse pe Micky de antebraţe, strângându-l cu o forţă surprinzatoare. Micky privi îngrozit la ghearele acelea bătrâne încleştate pe mânecile redingotei sale, dar continuă să apese perna cât de tare putea. Seth îşi înfipse degetele cu disperare în braţele lui Micky, dar tânărul era mai tare.

Când nici aşa nu reuşi, Seth începu să dea din picioare şi să se zbată. Nu putu să scape din strânsoarea lui Micky, dar patul cel vechi al lui Hugh începu să scârţâie, şi Micky era îngrozit că infirmiera avea să audă şi să intre în cameră să vadă ce se petrece. Singura soluţie care îi veni în minte lui Micky pentru a-l face să tacă pe batrân era să se urce peste el. Ţinând în continuare perna peste faţa lui Seth, Micky se urcă în pat şi se lungi peste corpul crispat al bătrânului. Micky se gândi că imaginea amintea în mod grotesc de o scenă de sex cu o femeie care încearcă să scape şi îşi suprimă râsul isteric care-i urca pe buze. Seth continua să se zbată, dar mişcările lui erau anihilate sub greutatea lui Micky, şi patul încetă să mai scârţâie. Micky apăsa cu putere.

În sfârşit, orice mişcare încetă. Micky mai rămase întins peste bătrân un timp, ca să fie sigur că acesta îşi dăduse

duhul, apoi îndepărtă perna cu atenţie şi se uită la chipul acela palid şi nemişcat. Ochii erau închişi, iar trăsăturile liniştite. Bătrânul părea mort. Micky trebuia să-i verifice bătăile inimii. Încet şi temător, îşi lăsă capul pe pieptul lui Seth.

Dintr-odată, ochii bătrânului se deschiseră larg şi acesta inspiră adânc, hodorogit.

Lui Micky mai că-i scăpă un ţipăt de groază. Dar peste o clipă deja, acesta îşi recâştigase stăpânirea de sine şi îndesă din nou perna peste faţa lui Seth. În timp ce apăsa, Micky îşi simţea trupul tremurând uşor de spaimă şi scârbă, dar după o vreme acesta nu mai simţi nici o rezistenţă din partea lui Seth.

Micky ştia că ar trebui să ţină perna aşa câteva minute bune ca să fie sigur că de data aceasta bătrânul era mort de-a binelea, dar era neliniştit din cauza infirmierei. Aceasta putea observa că e tăcere. Micky trebuia să vorbească pentru a da impresia de normalitate. Dar nu găsea nimic de spus unui mort. „Spune orice, nu contează ce, numai să audă vorbind“, îşi spuse el.

– Mie-mi merge binişor, bombăni el disperat. Da, binişor, binişor... Şi dumneavoastră ce mai faceţi? Bine, bine. Mă bucur să aud că vă simţiţi mai bine. Minunat, domnule Pilaster. Mă bucur nespus să văd că aratăţi atât de bine, atât de minunat, mult mai bine, oh Doamne, nu mai pot s-o ţin aşa, foarte bine, minunat, minunat...

Nu mai suporta. Încetă să mai apese perna. Strâmbându-se de scârbă, Micky puse mâna pe pieptul lui Seth, unde socotea el c-ar trebui să-i fie inima. Pe pielea palidă a bătrânului erau peri răzleţi şi albi. Sub cămaşa de noapte, trupul acestuia era cald, dar inima încetase să-i bată. „Ai murit oare de-a binelea de data asta?“ se întrebă Micky. Şi apoi i se păru că aude vocea lui Papa, furios şi nerăbdător, spunând: „Da, nerodule, e mort, şterge-o odată de acolo!“

Lăsând perna pe faţa lui Seth, se dădu jos de pe cadavru şi se ridică.

Îl cuprinse o greaţă profundă. Picioarele i se înmuiară şi îi veni să leşine – trebui să se ţină de stâlpul patului ca să nu cadă. „L-am ucis, îşi spuse el. L-am ucis."

Pe scări se auzi o voce.

Micky privi trupul întins în pat. Perna era încă pe faţa lui Seth. Micky o înşfăcă rapid. Ochii lui Seth erau deschişi şi holbaţi.

Uşa se deschise.

Augusta intră în odaie.

Aceasta rămase în pragul uşii privind la aşternuturile mototolite, la chipul lui Seth cu ochii ieşiţi din orbite, şi la perna din mâinile lui Micky.

Se făcu albă ca varul.

Micky se uită la ea, mut şi neajutorat, aşteptând ca ea să spună ceva.

Augusta stătu ţintuită locului pentru mult timp, mutându-şi privirea de la Seth la Micky.

Apoi, fără un cuvânt, închise uşa încet.

Luă perna din mâinile lui Micky. Ridică uşor capul lipsit de viaţă al lui Seth şi aşeză perna la locul ei, apoi netezi aşternutul. Luă *The Economist*, care căzuse pe jos, îl aşeză pe pieptul lui Seth, şi încrucişă mâinile bătrânului deasupra, ca şi cum acesta ar fi adormit cu ziarul în mână.

Apoi îi închise ochii.

Se apropie de Micky.

– Tremuri, spuse ea, cuprinzându-i chipul în mâini şi sărutându-l pe gură.

Pentru o clipă, Micky fu prea surprins ca să reacţioneze. Dar trecerea de la groază la dorinţă se petrecu fulgerător. Micky o cuprinse cu braţele şi o îmbrăţişă, simţind pieptul Augustei strivindu-se de al lui. Ea deschise gura şi limbile lor se întâlniră. Micky îi cuprinse sânii cu amândouă mâinile şi îi strânse tare. Ea trase adânc aer în piept. Micky fu aţâţat într-o clipita. Augusta începu să-şi împingă pelvisul către al lui, frecându-se de mădularul lui întărit. Gâfâiau amândoi. Augusta

luă mâna lui Micky şi şi-o vârî în gură, muşcând-o ca să nu ţipe. Închise ochii strâns şi corpul i se cutremură. Micky înţelese că Augusta avea un orgasm şi el însuşi era atât de înfierbântat încât se slobozi şi el imediat.

Totul durase numai câteva clipe. Cei doi rămaseră încă puţin agăţaţi unul de altul, respirând greu. Micky era prea năucit ca să gândească.

După ce îşi trase sufletul, Augusta se eliberă din îmbrăţişare.

– Mă duc în camera mea, spuse ea încet. Ar trebui să părăseşti casa imediat.

– Augusta...

– Spune-mi doamna Pilaster!

– Prea bine...

– Asta nu a avut loc niciodată, şopti ea încrâncenat. M-ai înţeles? *Nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată!*

– Prea bine, repetă Micky.

Augusta îşi netezi rochia şi îşi aranjă părul. Micky o privea neajutorat, paralizat de forţa voinţei ei. Ea se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Micky i-o deschise maşinal. Ieşi în urma ei. Infirmiera se uită la ei întrebător. Augusta îşi duse degetul la gură în semn de linişte.

– A aţipit puţin, rosti ea încet.

Micky era uluit şi şocat de calmul Augustei.

– Asta-i face cel mai bine, spuse infirmiera. Îl las să doarmă liniştit o oră...

Augusta dădu din cap, încuviinţând.

– Aşa aş face şi eu dac-aş fi în locul dumneavoastră. Credeţi-mă, acum îi e bine.

PARTEA A DOUA
1879

CAPITOLUL ÎNTÂI – IANUARIE

1

Hugh se întoarse la Londra după şase ani.

În această perioadă, averea familiei Pilaster se dublase, în parte mulţumită lui Hugh.

Hugh se descurcase nemaipomenit de bine în Boston – mai bine decât visase vreodată.

Comerţul transatlantic era în plină expansiune, Statele Unite se refăceau după războiul civil, iar Hugh se îngrijise ca Banca Pilaster să finanţeze o bună parte din afacerile respective.

În afară de aceasta, Hugh îi orientase pe asociaţi să iniţieze o serie de emisiuni de acţiuni şi de titluri lucrative pe piaţa nord-americana. După razboi, guvernul şi companiile americane aveau nevoie de capital, şi Banca Pilaster strângea aceste fonduri.

În sfârşit, Hugh devenise expert în haotica piaţă a acţiunilor pe căile ferate, căpătând abilitatea să prevadă care dintre căile ferate în construcţie aveau să aducă profit şi care aveau să fie abandonate la primul lanţ muntos. Unchiul Joseph se arătase precaut, amintindu-şi de crahul financiar din 1873 de la New York, dar Hugh moştenise prudenţa conservatoare a neamului Pilaster, astfel încât recomandase numai acţiunile sigure, evitând cu multă grijă tot ce mirosea a speculaţie – şi judecata lui se dovedise a fi bună. Acum Banca Pilaster era prima bancă din lume în afacerile de strângeri de fonduri des-

tinate dezvoltării industriale a Americii de Nord. Hugh era plătit cu o mie de lire pe an, deşi ştia că merită mult mai mult.

La debarcare în Liverpool, Hugh fu întâmpinat pe chei de conducătorul filialei locale a Băncii Pilaster, cu care de altfel schimbase telegrame cel puţin o dată pe săptămână de când plecase la Boston. Nu se văzuseră niciodată, iar când se întâlniră, omul îi spuse:

– Pe legea mea, nu mi-am dat seama că sunteţi atât de tânăr, domnule!

Hugh se bucură să audă aceste cuvinte, mai ales că în acea dimineaţă îşi găsise un fir alb în părul lui negru ca smoala. Avea douăzeci şi şase de ani.

Hugh luă trenul către Folkestone fără a se opri la Londra. Probabil că asociaţii Băncii Pilaster considerau că ar fi trebuit să treacă să-i vadă pe ei înainte de a se duce s-o vadă pe maică-sa, dar Hugh era de altă părere: lor le dăduse şase ani din viaţă, aşa că îi datora maică-sii măcar o zi.

Femeia îi apăru lui Hugh de o frumuseţe mai senină decât oricând, dar continua să poarte negru în amintirea tatălui lui. Sora lui, Dotty, avea acum doisprezece ani. Abia îşi mai amintea de fratele ei şi se purtă cu timiditate până când Hugh o aşeză pe genunchii lui şi îi aminti cât de rău îi împăturase cămăşile.

Hugh o imploră pe maică-sa să se mute într-o casă mai mare – Hugh ar fi avut bani destui pentru a plăti chiria. Aceasta refuză, spunându-i să-şi păstreze banii ca să-şi facă un capital. Hugh reuşi totuşi s-o convingă să mai ia o servitoare care s-o ajute pe doamna Builth, slujnica ei, care era deja cam în vârstă.

A doua zi, Hugh luă trenul pe linia Londra–Chatham–Dover şi ajunse la Londra la gara Holborn Viaduct. Un hotel uriaş se construise lângă această gară de către nişte întreprinzători care credeau că Holborn avea să devină o haltă importantă pentru englezii care mergeau la Nisa sau la

Sankt-Petersburg. Hugh n-ar fi investit nici un ban în el: el considera că gara aceea avea să fie folosită în principal de lumea care lucra în cartierul financiar şi care locuia în suburbiile în plină expansiune din sud-estul Londrei.

Era o dimineaţă luminoasă de primăvară. Hugh o luă pe jos spre Banca Pilaster. Uitase de gustul afumat al aerului Londrei – cu mult mai neplăcut decât aerul de la Boston sau New York. Se opri pentru o clipă în faţa băncii, contemplându-i faţada grandioasă.

Le spusese asociaţilor că voia să vină acasă într-un concediu ca să-şi revadă mama şi surioara, dar şi ţara natală. Însă adevăratul motiv de a veni la Londra era altul.

Avea de gând să arunce o bombă.

Venea la Londra cu propunerea de a realiza o fuziune a operaţiunilor nord-americane ale Băncii Pilaster cu banca newyorkeză Madler and Bell, în vederea formării unui nou parteneriat care s-ar numi Madler, Bell and Pilaster. Era o mişcare care ar fi adus bani foarte mulţi băncii şi care ar fi încoronat în acelaşi timp realizările din Statele Unite ale lui Hugh. Acesta ar fi putut astfel să se întoarcă la Londra şi să promoveze de la poziţia de „cercetaş“ la cea de „comandant“. Ar fi însemnat şi sfârşitul perioadei lui de exil.

Gâtuit de emoţie, îşi aranjă cravata şi intră.

Sala băncii, ale cărei duşumele şi aprozi greoi îl impresionaseră atât de mult cu ani în urma, i se paru austeră. Pe scări îl întâlni pe Jonas Mulberry, fostul său superior. Mulberry fu surprins şi bucuros să-l vadă.

– Domnule Hugh! spuse el, strângându-i mâna cu căldură. Aţi revenit de tot?

– Eu aşa sper. Ce mai face doamna Mulberry?

– Foarte bine, mulţumesc.

– Transmiteţi-i complimentele mele. Şi cei trei copilaşi?

– Acum sunt cinci. Sănătoşi, mulţumesc lui Dumnezeu.

Hugh îşi dădu seama că era posibil ca administratorul-şef să-i poată răspunde la întrebarea care-l frământa:

– Mulberry, dumneavoastră lucraţi aici când domnul Joseph a devenit asociat al băncii?

– Eram un funcţionar mărunt începător. În iunie se fac douazeci şi cinci de ani de atunci.

– Asta înseamna că domnul Joseph avea vreo...

– Douăzeci şi nouă de ani.

– Mulţumesc.

Hugh urcă la Sala Asociaţilor, bătu la uşă şi intră. Toţi cei patru asociaţi erau acolo: unchiul Joseph – mai bătrân şi mai chel decât în urmă cu şase ani şi semănând tot mai mult cu bătrânul Seth, aşezat la biroul preşedintelui, maiorul Hartshorn, soţul mătuşii Madeleine – cu nasul mai înroşit, asortându-i-se cu cicatricea de pe frunte, citind *The Times* lângă foc, unchiul Samuel – îmbrăcat elegant ca-ntotdeauna, cu o redingotă de culoarea cărbunelui la două rânduri şi vestă gri perlă, cufundat în lectura unui contract, şi noul asociat, William cel tânăr, care acum avea treizeci şi unu de ani – stând la biroul sau şi scriind ceva într-un caiet.

Samuel fu primul care îl salută pe Hugh.

– Băiete dragă! spuse el, ridicându-se şi strângându-i mâna. Dar ce bine arăţi!

Hugh dădu mâna cu toţi asociaţii şi primi un pahar de vin de Xeres. Se uită la portretele foştilor preşedinţi ai băncii, atârnate pe pereţi.

– În încăperea aceasta i-am vândut acum şase ani lui Sir John Cammel obligaţiuni de o sută de mii de lire pentru împrumutul rusesc, îşi aminti el.

– Într-adevăr, spuse Samuel.

– Comisionul pe care l-a încasat banca pentru acea vânzare, calculat la cinci la sută, tot reprezintă mai mult decât am fost plătit eu în toţi aceşti opt ani de când lucrez la bancă, spuse Hugh zâmbind.

Joseph răspunse cu ţâfnă:

– Sper că n-ai venit să ceri o mărire de salariu. Eşti deja oricum funcţionarul cel mai bine plătit din firmă.

– Cu excepţia asociaţilor, spuse Hugh.

– Firește, clănţăni Joseph.

Hugh îşi dădu seama că începuse prost discuţia. „Prea nerăbdător, ca de obicei, îşi reproşă el în gând. Ia-o încet."

– Nu, n-am venit să cer o mărire de salariu, spuse el. Dar am venit cu o propunere pentru asociaţi.

Samuel spuse:

– De ce nu stai jos să ne spui despre ce este vorba?

Hugh puse pe masă paharul neatins şi îşi adună gândurile. Îşi dorea cu disperare ca propunerea lui să fie acceptată de asociaţi. Ar fi reprezentat deopotrivă punctul culminant şi dovada izbânzii lui asupra situaţiei potrivnice. Ar fi furnizat băncii dintr-o singură lovitură mai multe posibilităţi de afaceri decât ar fi putut furniza cei mai mulţi asociaţi într-un an întreg. Şi dacă acceptau, ar cam fi fost obligaţi să-l facă asociat şi pe el.

– Boston nu mai reprezintă centrul financiar al Statelor Unite, începu el. Acum New Yorkul i-a luat locul. Neapărat ar trebui să ne mutăm sediul. Dar avem o problemă. Foarte multe dintre afacerile de care m-am ocupat în ultimii şase ani au fost făcute în colaborare cu instituţia newyorkeză Madler and Bell. Se poate spune că Sidney Madler m-a luat sub aripa lui când eram începător. Dacă ne mutăm la New York, le-am face concurenţă.

– Nu-i nimic rău în a face concurenţă, când împrejurările sunt de natura respectivă, spuse maiorul Hartshorn.

Rareori se întâmpla ca acesta să aibă ceva interesant de spus, dar în loc să tacă, îi plăcea să facă afirmaţii evidente pe un ton sentenţios.

– Se poate. Dar am o idee mai bună. De ce să nu fuzionăm operaţiunile noastre nord-americane cu Madler and Bell?

– Să fuzionăm? făcu Hartshorn. Ce vrei să spui?

– Să punem pe picioare împreună cu ei o firmă în parteneriat, pe care s-o numim Madler, Bell and Pilaster şi care să aibă un sediu la New York şi unul la Boston.

– Şi cum ar funcţiona aceasta?

– Noua companie s-ar ocupa de toate finanţările de export-import de care cele două firme se ocupă în prezent separat, iar profitul ar fi împărţit. Pilaster ar avea astfel şansa să participe la toate emisiunile noi de obligaţiuni şi acţiuni puse pe piaţă de Madler and Bell. Eu m-aş ocupa de această afacere de aici din Londra.

– Nu-mi place, spuse Joseph. Asta nu înseamnă decât să ne dăm afacerile pe mâna altora.

– Dar partea interesantă de-abia acum urmează, continuă Hugh. Toate afacerile lui Madler and Bell de pe piaţa europeană, de care în prezent se ocupă diferite agenţii, ar fi încredinţate Băncii Pilaster.

Joseph mormăi curios.

– Şi asta reprezintă probabil...

– ... comisioane de mai bine de cincizeci de mii de lire pe an!

Hartshorn exclamă:

– Dumnezeule!

Erau cu toţii uimiţi. Nu mai făcuseră niciodată afaceri în parteneriat şi nu se aşteptau la o propunere atât de inovatoare din partea cuiva care nu era nici măcar asociat. Dar perspectiva a cincizeci de mii de lire din comisioane era irezistibilă.

Samuel spuse:

– Se vede treaba că ai discutat despre asta cu ei.

– Da, Madler este foarte entuziasmat, la fel şi asociatul lui, John James Bell.

William cel tânăr spuse:

– Şi dumneata ar urma să conduci parteneriatul de aici, din Londra.

Hugh înţelese că William îl privea ca pe un rival care era mult mai puţin primejdios la cinci mii de kilometri depărtare.

– De ce nu? răspunse Hugh. La urma urmei, fondurile sunt strânse la Londra.

– Şi care ar fi statutul dumitale?

Era o întrebare la care Hugh ar fi preferat să nu dea răspuns imediat. Viclean, William întrebase despre asta ca să-l pună în încurcătură. Acum Hugh era obligat să ia taurul de coarne.

– Cred că domnul Madler şi domnul Bell s-ar aştepta să trateze cu un asociat.

– Eşti prea tânăr ca să devii asociat, spuse Joseph numaidecât.

– Am douăzeci şi şase de ani, unchiule, spuse Hugh. Dumneavoastră aţi devenit asociat la douăzeci şi nouă.

– Trei ani înseamnă foarte mult timp.

– Şi cincizeci de mii de lire înseamnă foarte mulţi bani.

Hugh îşi dădu seama că părea prea îngâmfat – defect spre care avea o înclinaţie – şi dădu înapoi imediat. Ştia că dacă le forţa mâna, l-ar fi refuzat pur şi simplu din conservatorism.

– Dar sunt multe lucruri de luat în consideraţie. Ştiu că doriţi să discutaţi despre asta între voi. Poate ar fi mai bine să vă las?

Samuel dădu din cap discret, iar Hugh se îndreptă spre ieşire.

Samuel spuse:

– Fie că această propunere se va concretiza sau nu, Hugh, meriţi felicitări pentru nemaipomenitul spirit de iniţiativă de care dai dovadă – sunt sigur că toată lumea este de acord cu acest lucru.

Se uită întrebător la asociaţii lui, care dădură din cap a încuviinţare.

– Neîndoios, neîndoios, mormăi Joseph.

Hugh nu ştia dacă ar trebui să-i fie necaz pentru că nu spuseseră da imediat sau să se bucure pentru că nu refuzaseră propunerea lui din capul locului. I se tăiase tot avântul şi era profund dezamăgit. Dar nu mai putea face nimic.

– Mulţumesc, spuse el şi ieşi.

La ora patru după-amiaza, Hugh stătea în faţa enormei şi sofisticatei case a Augustei din Kensington Gore.

Şase ani de smog londonez înnegriseră cărămizile roşii şi murdăriseră piatra albă, dar statuile de păsări şi jivine erau tot acolo, pe frontonul în formă de trepte, la fel ca şi corabia cu pânzele umflate de pe vârful acoperişului. „Şi tot ei spun că americanii au gusturi proaste!“ gândi Hugh.

Ştia din scrisorile maică-sii că Joseph şi Augusta îşi cheltuiseră parte din averea lor crescândă pe două alte locuinţe – un castel în Scoţia şi o un conac la ţară în Buckinghamshire. Augusta dorise să vândă casa din Kensington şi să cumpere o alta în Mayfair, dar Joseph pusese piciorul în prag – lui îi plăcea aici.

Casa era încă relativ nouă când Hugh o părăsise, dar cu toate acestea, era plină de amintiri pentru el. Aici suferise persecuţiile Augustei, aici îi făcuse curte lui Florence Stalworthy, aici îl pocnise în nas pe Edward şi făcuse dragoste cu Maisie Robinson. Dintre toate, cea mai tulburătoare era amintirea lui Maisie. Ceea ce îi rămăsese în minte nu erau atât umilinţa şi dizgraţia pe care le suferise în urma acelui episod, ci pasiunea şi emoţia momentului. Nu o mai văzuse şi nu mai auzise nimic despre Maisie din noapte aceea, dar nu era zi în care să nu se gândească la ea.

Familia probabil că-şi amintea de scandal aşa cum îl relatase Augusta, şi anume cum că destrăbălatul de fiu al lui Tobias Pilaster adusese o târfă acasă şi cum că, fiind prins, se năpustise cu furie asupra bietului şi nevinovatului Edward. Puteau gândi ce le plăcea, dar trebuiau să-l recunoască pe

Hugh ca membru plin al familiei Pilaster şi ca bancher, şi în curând, cu puţin noroc, trebuiau să-l facă asociat.

Hugh se întreba cât de mult de schimbase familia în aceşti şase ani. Maică-sa îl ţinuse la curent cu evenimentele din familie prin scrisori lunare. Verişoara Clementine era acum logodită şi urma să se căsătorească – nu şi Edward, în ciuda eforturilor Augustei, iar William cel tânăr şi Beatrice aveau acum o fetiţă. Dar maică-sa nu-i scrisese despre schimbările ascunse. Unchiul Samuel mai trăia oare cu „secretarul“ său? Era Augusta la fel de neînduplecată sau se mai muiase cu vremea? Devenise Edward serios şi mai aşezat? Se însurase Micky Miranda cu vreo fată din cetele de fete care se îndrăgosteau de el în fiecare sezon?

Era timpul să afle răspunsul la toate aceste întrebări. Traversă strada şi bătu la uşă.

Cel care îi deschise uşa fu Hastead, mierosul majordom al Augustei. Nu părea deloc schimbat – ochii lui priveau şi acum în direcţii diferite.

– Bună ziua, domnule Hugh, spuse el, dar vocea lui cu accent galez era glacială, ceea ce însemna că Hugh tot nu intrase în favorurile celor din casă.

Felul în care Hastead dădea bună ziua cuiva reflecta fidel sentimentele Augustei faţă de acea persoană.

Hugh trecu din vestibul în antreul casei. Acolo stăteau, ca un comitet de primire, cele trei zgripţuroaice ale familiei: Augusta, cumnata ei Madeleine şi fiica ei Clementine. La cei patruzeci şi şapte de ani ai săi, Augusta avea aceeaşi înfăţişare surprinzătoare: avea acelaşi chip clasic cu sprâncene negre şi privire semeaţă, iar cele câteva kilograme în plus erau de neobservat la înălţimea ei. Clementine era o versiune mai subţire a aceleiaşi lucrări, dar îi lipsea aspectul impunător al maică-sii şi mai ales frumuseţea. Mătuşa Madeleine era familia Pilaster din cap până în picioare – de la nasul încovoiat

la chipul subţire şi colţuros şi până la panglica de dantelă scumpă de pe tivul rochiei albastre ca gheaţa.

Hugh le sărută pe toate trei, scrâşnind din dinţi.

Augusta spuse:

– Ei, Hugh, nădăjduiesc că experienţa vieţii în străinătate te-a făcut mai înţelept decât înainte?

Augusta nu avea de gând să lase pe nimeni să uite de faptul că Hugh părăsise ţara căzut în dizgraţie.

– Nădăjduiesc că devenim cu toţii mai înţelepţi pe măsură ce îmbătrânim, mătuşă dragă, răspunse Hugh, gustând satisfacţia de a vedea cum chipul Augustei se întunecă de mânie.

– Într-adevăr, rosti ea cu răceală.

Clementine spuse:

– Hugh, permite-mi să ţi-l prezint pe logodnicul meu, Sir Harry Tonks.

Hugh îi dădu mâna. Harry era prea tânăr pentru a fi cavaler, aşa că titulatura de „sir“ trebuia să indice că era un baronet, un fel de aristocrat de categoria a doua. Hugh nu-l invidia pentru căsătoria cu Clementine. Aceasta nu era atât de îngrozitoare ca maică-sa, dar fusese mereu o fiinţă haină.

Harry îl întrebă pe Hugh:

– Cum a fost călătoria peste ocean?

– Foarte rapidă, spuse Hugh. Am venit cu unul dintre vapoarele acestea noi, cu elice. A durat numai şapte zile.

– Pe legea mea! Minunat, minunat!

– Din ce parte a Angliei sunteţi, Sir Harry? întrebă Hugh, încercând să-i iscodească situaţia.

– Am o proprietate în Dorsetshire. Mai toţi arendaşii mei cultivă hamei.

„Boiernaş de ţară, conchise Hugh – dacă are minte, îşi va vinde pământurile şi-şi va pune banii în Banca Pilaster.“ De fapt, Harry nu părea prea cine ştie cât de isteţ, dar părea a fi un om maleabil. Femeilor din familia Pilaster le plăcea să-şi aleagă bărbaţi care să facă ce spun ele, şi Harry era o versiune

mai tânără a lui George, soţul lui Madeleine. Pe măsură ce îmbătrâneau, aceştia deveneau mai acri şi pizmaşi, dar rareori se răzvrăteau.

– Intră în salon, ordonă Augusta. Toată lumea te aşteaptă.

Hugh o urmă în salon, dar se opri imediat ce trecu pragul. Vasta încăpere familiară, cu şemineurile ei mari de o parte şi de alta şi uşile cele înalte care dădeau spre grădina cea lungă fusese radical transformată. Toată mobila şi decoraţiunile japoneze dispăruseră, şi încăperea fusese renovată într-o bogată revărsare de motive în culori îndrăzneţe. Uitându-se mai atent, Hugh observă că erau toate motive florale: uriaşe margarete galbene pe covor, trandafiri roşii căţărători pe tapet, crizanteme roz în mătasea care înconjura picioarele scaunelor, oglinzile, diferitele mese şi pianul.

– Aţi făcut transformări în camera asta, mătuşă, afirmă el inutil.

Clementine spuse:

– Totul a fost comandat de la noul magazin William Morris din Oxford Street – e ultimul răcnet.

Augusta completă:

– Trebuie însă să schimbăm covorul – culoarea nu se potriveşte.

Hugh îşi aminti că Augusta nu era niciodată mulţumită.

Cea mai mare parte a familiei Pilaster era acolo. Erau cu toţii curioşi să-l vadă pe Hugh, firește. Acesta părăsise ţara căzut în dizgraţie şi unii dintre ei chiar gândiseră poate că nici nu mai aveau să-l revadă vreodată, dar aceştia îl subestimaseră, şi iată-l că se întorcea ca un erou victorios. Erau cu toţii nerăbdători să îl privească mai îndeaproape.

Prima persoană cu care Hugh dădu mâna fu vărul său Edward. Acesta avea douăzeci şi nouă de ani, dar arăta mai în vârstă: era deja rotofei şi avea chipul congestionat al unui om lacom.

– Deci te-ai întors, spuse Edward, încercând un zâmbet care se transformă într-un rânjet ranchiunos.

Hugh nici nu-l învinovăţea. Cei doi veri erau mereu comparaţi unul cu altul. Acum succesul lui Hugh atrăgea atenţia asupra faptului că Edward nu înfăptuise nimic la bancă.

Lângă Edward era Micky Miranda. La fel de chipeş şi de impecabil în ţinută, Micky părea şi mai dichisit şi sigur de sine. Hugh spuse:

– Salut, Miranda, tot pentru ambasadorul Cordobei lucrezi?

– *Sunt* ambasadorul Cordobei.

Hugh nu fu din cale-afară de surprins.

Se bucură de asemenea să o vadă pe vechea lui prietenă Rachel Bodwin.

– Bună Rachel, ce mai faci? i se adresă el.

Rachel nu fusese niciodată o fată drăgălaşă, dar acum Hugh îşi dădea seama că aceasta se transformase într-o femeie atrăgătoare. Trăsaturile ei colţuroase şi ochii prea apropiaţi, care acum şase ani i se păruseră comuni, îi treziră acum interesul în mod ciudat.

– Ce se mai întâmplă cu dumneata în ultima vreme?

– Conduc o campanie pentru modificarea legii privind drepturile femeii la proprietate, spuse ea, apoi, râzând, adăugă: Spre disperarea părinţilor mei, care ar prefera să mă vadă conducând o campanie ca să-mi găsesc un soţ.

Hugh îşi aminti că Rachel era întotdeauna stânjenitor de sinceră. Tocmai din acest motiv i se părea atât de interesantă, dar Hugh îşi închipuia că asta îi intimida pe mulţi dintre bărbaţii cu care aceasta s-ar fi putut mărita. Bărbaţii preferau ca femeile să fie puţin timide şi nu prea deştepte.

Vorbind cu Rachel, Hugh se întreba dacă Augusta mai avea intenţia să-i căsătorească. Dar asta nu conta, oricum: singurul bărbat de care Rachel fusese vreodată interesată cu adevărat era Micky Miranda. Chiar şi acum, aceasta făcea tot

posibilul să-l includă pe Micky în conversaţia cu Hugh. Hugh nu reuşise niciodată să priceapă de ce fetele îl găseau pe Micky irezistibil, şi Rachel îl suprindea cel mai mult în acestă privinţă, pentru că era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că Micky e o lichea – dar se părea că tocmai asta le vrăjea pe femei.

Hugh merse mai departe şi dădu mâna cu William cel tânăr şi cu soţia acestuia. Beatrice îl salută călduros pe Hugh, care conchise că aceasta nu era atât de influenţată de Augusta ca restul femeilor din familie.

Hastead îi întrerupse pentru a-i înmâna lui Hugh un plic:

– Un mesager tocmai a sosit cu asta, spuse el.

Plicul conţinea un carton cu un mesaj care lui Hugh i se păru caligrafiat de mâna unui secretar:

Piccadilly, 123
Londra, W.
Marţi

Doamna Solomon Greenbourne vă roagă să-i faceţi onoarea de a cina în compania sa în această seară.

Puţin mai jos, Hugh citi un rând cu un scris mâzgălit pe care îl recunoscu:

Bine-ai venit acasă!
Solly

Hugh se bucură. Solly era mereu cordial şi cald. Oare de ce nu puteau şi cei din familia Pilaster să fie atât de destinşi? Să fie metodiştii în mod natural mai crispaţi decât evreii? Dar poate că şi în sânul familiei Greenbourne existau tensiuni de care el nu putea şti.

Hastead zise:

– Mesagerul aşteaptă un răspuns, domnule Hugh!

Hugh transmise:

– Complimentele mele doamnei Greenbourne, şi sunt încântat să cinez cu dânşii.

Hastead se înclină şi se retrase.

– Dumnezeule, cinezi cu familia Solomon Greenbourne? Ce splendid!

Hugh rămase surprins:

– Nu mă aştept să fie splendid în mod special, spuse el. Am fost coleg de şcoală cu Solly – e un băiat care mi-a plăcut dintotdeauna, dar o invitaţie la cină din partea lui n-a fost niciodată neapărat un privilegiu râvnit.

– Acum este, zise Beatrice.

– Solly s-a însurat cu o femeie care zbârnâie de energie, explică William. Doamna Greenbourne adoră să organizeze serate şi petrecerile ei sunt cele mai reuşite din Londra.

– Fac parte din grupul Marlborough, rosti Beatrice pe un ton respectuos. Sunt prieteni cu Prinţul de Wales.

Harry, logodnicul lui Clementine, auzi discuţia şi spuse cu ciudă în glas:

– Nu ştiu ce se va alege de societatea britanică dacă însuşi moştenitorul tronului îi preferă pe evrei creştinilor.

– Zău? întrebă Hugh. Trebuie să mărturisesc că nu am înţeles niciodată de ce oamenii îi antipatizeaza pe evrei.

– Nici eu nu-i pot suferi, spuse Harry.

– Ei bine, vă însuraţi într-o familie de bancheri, aşa că veţi avea ocazia să întâlniţi foarte mulţi în viitor.

Harry păru uşor jignit.

– Augusta dezaprobă întregul grup Marlborough, evrei şi ne-evrei, afirmă William. Se pare că moravurile lor nu sunt ceea ce s-ar cuveni să fie.

– Şi fac prinsoare că n-o invită pe Augusta la petrecerile lor.

Beatrice chicoti, iar William spuse:

– Cu siguranţă că nu!

– Ei bine, făcu Hugh, sunt nerăbdător s-o întâlnesc pe doamna Greenbourne.

Piccadilly era o stradă mărginită de case impunătoare. Într-o seară friguroasă de ianuarie pe la ora opt, aceasta era plină de oameni – pe stradă era un trafic haotic de trăsuri şi brişti, iar pe trotuarele luminate de felinare se îmbulzeau bărbaţi îmbrăcaţi în frac, precum Hugh, femei cu pelerine de catifea şi gulere de blană şi persoane boite violent, de ambele sexe, care-şi vindeau trupul pe bani.

Hugh mergea cufundat în gânduri. Augusta îl trata cu aceeaşi duşmănie implacabilă pe care o ştia. Hugh nutrise în secret o slabă speranţă că aceasta se mai înmuiase, dar nu era aşa. În plus, continua să joace rolul de matroană, astfel încât cine se duşmănea cu ea se punea rău cu toată familia.

Situaţia la bancă era în schimb mai bună. Afacerile îi obligau pe bărbaţi să fie mai obiectivi. Cu siguranţă, Augusta avea să încerce să-i împiedice avansarea şi acolo, dar Hugh simţea că avea mai multe şanse să se apere pe acest teren. Augusta ştia să manipuleze oameni, dar era complet neştiutoare în ale finanţelor.

Trăgând linie, ziua nu mersese chiar atât de prost, aşa că acum Hugh era nerăbdător să petreacă o seară relaxantă în compania prietenilor.

Când Hugh plecase în America, Solly Greenbourne locuia cu tatăl său, Ben, într-o casă enormă vizavi de Green Park. Acum Solly locuia într-o casă a lui, nu cu mult mai mică decât casa lui taică-său şi care de altfel se afla nu prea departe, pe aceeaşi stradă. Hugh intră pe o uşă impunătoare şi ajunse într-un antreu spaţios cu pereţi de marmură verde, iar aici se opri ca să admire extravagantul şir de trepte de marmură neagră şi portocalie. Se părea că doamna Greenbourne avea ceva în comun cu Augusta Pilaster: nici una din ele nu credea în puterea de sugestie a stilului discret.

În antreu se aflau un majordom şi doi lachei. Majordomul luă pălăria lui Hugh, numai ca s-o dea mai departe lacheului, apoi cel de-al doilea lacheu îl conduse în sus pe scări. Ajuns la capul scărilor, Hugh întrevăzu printr-o uşă deschisă duşumeaua lustruită a unei săli de dans cu un lung şir de ferestre cu perdele, înainte de a fi condus în salon.

Hugh nu era expert în decoraţii interioare, dar recunoscu imediat splendidul şi extravagantul stil Ludovic al XVI-lea. Tavanul era o încrengătură de muluri din tencuială, pe pereţi erau panouri cu tapet velurat, şi toate scaunele şi mesele erau cocoţate pe picioare subţiri aurite care păreau gata să se frângă. Încăperea era armonizată în galben, roşu-portocaliu, auriu şi verde. Hugh îşi putea închipui că unele persoane mai rigide ar fi spus că e vulgar, ascunzându-şi invidia sub o aparenţă de dezgust. De fapt decoraţia era foarte senzuală. Era o încăpere unde oameni imposibili de bogaţi făceau ceea ce voiau.

Câţiva musafiri ajunşi înaintea lui Hug stăteau şi discutau bând şampanie şi fumând ţigări. Asta era ceva nou pentru Hugh: nu mai văzuse niciodată lume fumând în salon. Solly îl observă pe Hugh şi se desprinse dintr-un grup de oameni care râdeau pentru a veni lângă el.

– Pilaster, ce drăguţ din partea ta că ai venit! Cum o mai duci, omule?

Hugh observă că Solly devenise ceva mai extravertit. Era tot gras şi ochelarist şi avea deja o pată pe vesta cea albă, dar era mai jovial ca niciodată şi – Hugh îşi dădu seama de asta imediat – mai fericit.

– O duc foarte bine, mulţumesc, Greenbourne, spuse Hugh.

– Ştiu! Ţi-am urmărit evoluţia. Aş vrea ca şi banca noastră să aibă pe cineva ca tine în America. Sper că Banca Pilaster te plăteşte o avere – meriţi!

– Iar tu ai devenit un om de lume, zice-se.

– N-am nici o contribuţie la asta. M-am căsătorit, ştii.

Se întoarse şi bătu uşor umărul gol şi alb al unei femei scunde îmbrăcate într-o rochie galbenă-verzuie. Aceasta era întoarsă în cealaltă direcţie, dar spatele ei îi părea lui Hugh cunoscut într-un mod ciudat, şi acesta avu un sentiment de déjà-vu care-i produse o tristeţe inexplicabilă. Solly îi spuse femeii:

– Draga mea, îţi mai aduci aminte de vechiul meu prieten Hugh Pilaster?

Femeia rămase o clipă pe loc pentru a termina de vorbit cu lumea din grupul în care se afla, iar Hugh se întrebă în sinea lui: „De ce oare mi se taie respiraţia văzând-o pe femeia aceasta?“ Apoi ea se întoarse spre ei foarte încet, ca o uşă deschizându-se spre trecut, şi inima lui Hugh stătu în loc când o văzu.

– Sigur că-mi aduc aminte, spuse ea. Ce mai faceţi, domnule Pilaster?

Hugh făcu ochii mari şi rămase mut la vederea celei care devenise doamna Solomon Greenbourne.

Era Maisie.

2

Augusta se aşează la masa de toaletă şi îşi puse şiragul simplu de perle pe care-l purta întotdeauna la serate. Era bijuteria ei cea mai scumpă. Metodiştii nu credeau în podoabele scumpe, iar Joseph, economul ei soţ, folosea acest lucru ca scuză pentru a nu-i cumpăra bijuterii. El ar fi vrut s-o oprească pe Augusta şi să redecoreze casa atât de des, dar aceasta făcea acest lucrul fără să-l mai întrebe – dacă ar fi fost după Joseph, familia ar fi avut nivelul de viaţă al funcţionarilor. Joseph accepta renovările bombănind, insistând doar ca nimeni să nu se atingă de dormitorul său.

Augusta scoase din cutia deschisă de giuvaiere inelul pe care i-l dăruise Strang cu treizeci de ani în urmă. Reprezenta un şarpe de aur cu cap de diamant şi ochi de rubine. Şi-l puse pe deget şi îşi lipi de buze capul ridicat, aşa cum făcuse de mii de ori înainte, cufundându-se în amintiri.

Mama ei îi spusese:

– Trimite inelul înapoi şi încearcă să-l dai uitării.

Fata de şaptesprezece ani îi răspunsese maică-sii:

– L-am trimis deja înapoi, şi îl voi da uitării.

Dar minţise. Ascunsese inelul în cotorul Bibliei ei şi nu-l dăduse niciodată uitării pe Strang. Îşi promisese că dacă nu putea avea dragostea lui, atunci într-o bună zi avea să aibă toate celelalte lucruri pe care el i le-ar fi putut da.

N-avea să devină niciodată contesă de Strang – Augusta acceptase acest lucru demult. Dar era hotărâtă să aibă un titlu. Şi, din moment ce Joseph nu avea unul, Augusta trebuia să i-l obţină.

Chibzuise la această problemă ani de-a rândul, studiind mecanismele prin care oamenii obţineau titluri, şi petrecuse multe nopţi albe jinduind şi punând la cale strategii. Acum era pregătită şi era timpul potrivit.

Avea să-şi înceapă campania chiar în seara aceea, la cină. Trei dintre musafirii pe care îi invitase la cină aveau să joace un rol crucial în obţinerea titlului de conte pentru Joseph.

„Joseph ar putea lua titlul de conte de Whitehaven“, socotise Augusta. Whitehaven era portul în care familia Pilaster se lansase în afaceri cu patru generaţii în urmă. Amos Pilaster, străbunicul lui Joseph, făcuse avere printr-un pariu legendar, punându-şi toţi banii într-un vas cu sclavi. Dar apoi îşi investise banii în domenii mai sigure, cumpărând serj şi stambă imprimată de la filaturile din Lancashire şi trimiţându-le în Americi. Casa lor din Londra fusese deja numită Whitehaven House în cinstea locului de naştere al afacerii. Dacă lucrurile

aveau să iasă aşa cum punea ea la cale, Augusta avea sa fie contesă de Whitehaven.

Se închipuia deja pe ea şi pe Joseph făcându-şi intrarea într-un salon somptuos, în timp ce majordomul anunţa: „Contele şi contesa de Whitehaven“. Augusta nu-şi putea ascunde un zâmbet gândindu-se la asta. Îl şi vedea pe Joseph ţinându-şi discursul inaugural la Camera Lorzilor pe un subiect despre înalte finanţe, iar pe ceilalţi membri ascultându-l cu atenţie şi respect. Negustorii aveau să i se adreseze cu „Lady Whitehaven“ cu voce tare, iar lumea avea să se uite în jur să vadă cine este.

Cu toate acestea, tot ea îşi spunea că cel mai mult şi mai mult îşi dorea titlul pentru Edward. Într-o bună zi acesta avea să moştenească titlul de la taică-său, iar până atunci putea să scrie pe cartea de vizită „Onorabilul Edward Pilaster“.

Augusta ştia exact ce avea de făcut, dar avea totuşi emoţii. Un titlu de noblețe nu se obţinea ca şi cum ai cumpăra un covor, ducându-te la negustor şi spunându-i: „Pe acesta l-aş vrea. Cât face?“ Trebuia lucrat din apropouri. Astă-seară trebuia să dea dovadă de multă stăpânire de sine. O singură mişcare greşită – şi planurile ei bine ticluite se puteau duce imediat pe apa sâmbetei. Dacă îşi judecase greşit oamenii, era pierdută.

O slujnică bătu la uşă şi spuse:

– A sosit domnul Hobbes, doamnă.

„În curând va trebui să-mi spui «lady»“, gândi Augusta.

Puse la loc inelul de la Strang, se ridică de la masa de toaletă şi intră în camera lui Joseph. Acesta era îmbrăcat pentru cină, şi stătea lângă vitrina în care-şi păstra colecţia de cutii preţioase de tutun, uitându-se la una dintre cutii în lumina lămpii de gaz. Augusta se întrebă dacă acesta era un moment potrivit să-i vorbească despre Hugh.

Hugh continua să fie o pacoste. Cu şase ani în urmă, Augusta crezuse ca rezolvase problema o data pentru

totdeauna, dar acum Hugh amenința din nou să-l pună în umbră pe Edward. Se vorbea că Hugh ar putea deveni asociat: Augusta nu putea accepta așa ceva. Augusta era decisă că Edward trebuia să devină președintele băncii într-o bună zi, și nu putea să-l lase pe Hugh să i-o ia înainte fiului ei.

Dar avea oare motive să fie atât de neliniștită? Poate că nu era atât de rău să-l lase pe Hugh să conducă afacerea. Edward putea face altceva, de exemplu să intre în politică. Dar banca era sufletul acestei familii. Cei care ieșeau din afacere, ca Tobias, tatăl lui Hugh, nu ajungeau nicăieri în cele din urmă. La bancă erau și banii, și puterea. Familia Pilaster putea detrona un monarh refuzându-i un împrumut, pe când puțini politicieni ar fi putut face acest lucru. Augusta nu putea suferi ideea că într-o bună zi Hugh ar fi putut fi președintele băncii, întreținându-se cu ambasadori, bând cafea cu ministrul de finanțe și stând în capul mesei la reuniunile de familie, dându-i cu tifla Augustei și alor ei.

De data aceasta însă, avea să fie greu să scape de Hugh. Acesta era acum mai matur și mai înțelept și își făcuse o poziție la bancă. Nenorocitul de băiat muncise din greu și cu multă răbdare pentru a-și reface reputația. Putea oare Augusta să desfacă tot ce reușise să facă Hugh?

Dar acesta nu era momentul potrivit pentru a-l confrunta pe Joseph cu privire la Hugh. Augusta vroia ca Joseph să fie binedispus la cină.

– Mai poți rămâne aici câteva minute, dacă vrei, îi zise ea. Arnold Hobbes e singurul care a sosit deja.

– Foarte bine, dacă nu te deranjează, spuse el.

Augusta avea nevoie de câteva momente singură cu Hobbes.

Hobbes era redactorul gazetei politice numite *The Forum*. Ziarul se plasa în general de partea conservatorilor, care apărau interesele aristocrației și ale bisericii oficiale, și împotriva liberalilor – partidul oamenilor de afaceri și al

metodiştilor. Familia Pilaster era şi o familie de oameni de afaceri, şi o familie metodistă, dar în momentul de faţă cei care se aflau la putere erau conservatorii.

Augusta nu-l mai întâlnise pe Hobbes decât o dată sau de două ori şi îşi închipuia că invitaţia ei la cină îl surprinsese. Cu toate acestea, fusese încredinţată că Hobbes avea să accepte, deoarece nu se întâmpla prea des ca acesta să primească invitaţii în case atât de înstărite ca aceea a Augustei.

Hobbes era într-o poziţie ciudată. Era puternic, pentru că ziarul lui era citit şi respectat, dar în acelaşi timp era sărac, pentru că scrisul la gazetă nu-i aducea prea mulţi bani. Această combinaţie era jenantă pentru el şi perfect potrivită pentru scopurile Augustei. Hobbes avea puterea de a o ajuta pe Augusta şi putea fi cumpărat.

O singură problemă putea să existe. Augusta spera ca Hobbes să nu fie un om cu principii, căci acest lucru l-ar fi făcut imposibil de folosit. Dar dacă îl judecase corect, Hobbes era un om coruptibil.

Augusta tremura de emoţie. Se opri o clipă la uşa salonului, spunându-şi: „Calm, doamnă Pilaster, eşti foarte bună la asta“. Se linişti puţin şi intră în salon.

Hobbes ţâşni în picioare ca s-o salute. Era un om agitat şi iute, cu mişcări de vrabie. Augusta se uită la fracul lui şi socoti că acesta era vechi de cel puţin zece ani. Îl conduse pe Hobbes la fotoliul de lângă fereastră ca să dea o aparenţă de intimitate conversaţiei, deşi nu erau deloc prieteni vechi.

– Ia spuneţi-mi ce răutăţi aţi făcut astăzi? întrebă ea pe un ton glumeţ. L-aţi zdrobit pe domnul Gladstone?[1] Aţi subminat politica noastră faţă de India? I-aţi persecutat pe catolici?

Hobbes se chiorî la ea prin ochelarii unsuroşi.

– Am scris despre Banca City of Glasgow, spuse el.

---

[1] William Gladstone (1809–1898), om politic britanic, membru important al Partidului Liberal britanic, şi prim-ministru al Marii Britanii în 1868–1874, 1880–1885, 1886 şi 1892–1894.

Augusta se încruntă.

– E banca aceea care a dat faliment nu demult.

– Exact. Multe sindicate scoţiene au fost ruinate, ştiţi...

– Mi se pare ca am auzit vorbind despre asta, spuse Augusta. Soţul meu spunea că Banca City of Glasgow era cunoscută de mai mult timp ca fiind nesigură.

– Nu pricep chestia asta, spuse el însufleţit. Lumea ştie că banca cutare nu este solidă, dar totuşi aceasta are voie să continue afacerile până când dă faliment şi mii de oameni îşi pierd economiile de-o viaţă!

Nici Augusta nu pricepea acest lucru. Nu ştia mai nimic despre afaceri. Dar acum i se arătă ocazia de a duce discuţia în sensul în care voia.

– Poate că lumea comerţului şi cea a guvernării sunt mult prea separate, spuse ea.

– Aşa e. O comunicare mai bună între oamenii de afaceri şi oamenii de stat ar putea preveni asemenea catastrofe.

– Mă întreb... şovăi Augusta ca şi cum ideea îi venise chiar atunci, mă întreb dacă cineva ca dumneavoastră s-ar gândi să se implice în conducerea unei companii, două...

Hobbes rămase surprins.

– Este foarte posibil.

– Vedeţi dumneavoastră, experienţa directă în administrarea unei întreprinderi de comerţ v-ar putea ajuta în comentariile dumneavoastră de la gazetă despre lumea comercială.

– Fără îndoială.

– Câştigurile nu sunt cine ştie ce – o sută, hai două, pe an.

Augusta văzu licărirea din ochii lui Hobbes: pentru el erau mulţi bani.

– ... dar obligaţiile sunt minime, continuă ea.

– O idee foarte interesantă, spuse el.

Augusta vedea că Hobbes se căznea să-şi ascundă entuziasmul.

– Soţul meu ar putea aranja asta, dacă aţi fi interesat. I se cere mereu să recomande administratori pentru consiliile de administraţie ale întreprinderilor cu care face afaceri. Gândiţi-vă la asta şi spuneţi-mi dacă aţi dori să-i pomenesc soţului meu chestiunea.

– Prea bine, aşa voi face.

„Până aici, totul bine“, gândi Augusta. Dar să-i fluture momeala pe la nas fusese partea cea mai uşoară. Acum trebuia să-l prindă în plasă. Gânditoare, spuse:

– Sigur, şi lumea comerţului ar trebui să facă la fel. Eu sunt de părere că ar trebui să fie mai mulţi oameni de afaceri care servesc patria în Camera Lorzilor.

Hobbes îşi miji ochii şi Augusta ghici că mintea lui ageră începea să înţeleagă târgul care i se propunea.

– Fără îndoială, zise el pe un ton neutru.

Augusta începu să elaboreze pe marginea temei:

– Ambele Camere ale parlamentului ar putea beneficia de cunoştinţele şi înţelepciunea oamenilor de afaceri cu vechime, mai ales în dezbaterile privitoare la finanţele ţării. Cu toate acestea, există o prejudecată bizară care pare să împiedice oamenii de afaceri să acceadă la statutul de pair[1].

– Aşa este, şi este destul de ilogic, recunoscu Hobbes. Negustorii, industriaşii şi bancherii noştri au o contribuţie mult mai însemnată la prosperitatea naţiunii decât proprietarii de pământuri şi clerul. Şi totuşi, aceştia din urmă sunt cei înnobilaţi pentru serviciile aduse naţiunii, iar cei care fac şi dreg cu adevărat sunt trecuţi cu vederea.

– Ar trebui să scrieţi un articol despre această chestiune. Este tocmai tipul de cauză pentru care ziarul dumneavoastră a făcut campanie în trecut – modernizarea instituţiilor noastre tradiţionale.

---

[1] În mod tradiţional, numai nobilii puteau fi membri ai Camerei Lorzilor. (n.tr.)

Augusta îl învălui în cel mai călduros zâmbet al ei. Acum pusese cărţile pe masă. Era imposibil ca Hobbes să nu înţeleagă că această campanie era preţul pe care trebuia să-l plătească în schimbul posturilor în consiliile de administraţie pe care i le propusese Augusta. Ce atitudine avea oare să adopte? Avea oare să se crispeze, să se arate jignit şi să-şi exprime elegant dezacordul? Urma să părăsească salonul pufnind din nas? Avea să îi zâmbească şi s-o refuze politicos? Dacă Hobbes adopta unul dintre aceste comportamente, Augusta avea să fie nevoită să ia totul de la capăt cu altcineva.

După o lungă tăcere, Hobbes spuse:

– Poate că aveţi dreptate.

Augusta se destinse.

– ... Poate că ar trebui să punem acest lucru în discuţie, continuă el – legături mai strânse între lumea comerţului şi guvernare.

– Titluri nobiliare pentru oamenii de afaceri, spuse Augusta.

– ... Şi posturi în consiliile de administraţie pentru gazetari, adăugă el.

Augusta simţi că merseseră până la capăt în ceea ce priveşte sinceritatea, deci era timpul să dea înapoi. Dacă reieşea prea clar că îl mituia, Hobbes s-ar fi putut simţi umilit şi refuza. Augusta era întru totul mulţumită de ceea ce obţinuse şi se pregătea să schimbe subiectul, când în uşă apărură alţi musafiri, ceea ce o scuti de efort.

Restul invitaţilor sosiră în grup, şi Joseph apăru şi el în acelaşi moment. Câteva momente mai târziu, Hastead intră în salon şi spuse:

– Domnule, cina este servită.

Augusta abia aştepta să-l audă adresându-i-se cu „lord“ în loc de „domnule“.

Ieşiră din salon şi traversară antreul pentru a intra în şufragerie. Această scurtă procesiune o enervă pe Augusta.

Casele aristocratice aveau de cele mai multe ori o lunga şi elegantă sală de trecere în sufragerie, a cărei traversare era un punct important din ritualul cinei. În mod tradiţional, familia Pilaster nu se înjosea să copieze manierele aristocraţilor, dar Augusta simţea altceva: această casă i se părea iremediabil provinciala. Până acum nu izbutise însă să-l convingă pe Joseph să se mute.

Augusta aranjase ca la cina de astă-seară Edward să fie însoţitorul lui Emily Maple, o tânără timidă şi drăguţă de nouasprezece ani, care venise la cină cu tatăl ei, preot metodist, şi cu mama ei. Aceştia erau cu totul copleşiţi de casa în care se aflau şi de calitatea oaspeţilor, şi nu prea-şi găseau locul în acea companie, dar Augusta nu ştia ce să mai facă să-i găsească lui Edward o fată potrivită. Băiatul avea deja douăzeci şi nouă de ani şi nu arătase vreodată o urmă de interes pentru vreo fată acceptabilă, spre disperarea maică-sii. Pe Emily n-avea cum să n-o găsească atrăgătoare, cu ochii ei mari şi albaştri şi surâsul acela drăgălaş. Părinţii fetei ar fi absolut încântaţi de o asemenea partidă. Cât despre fată, aceasta trebuia să facă exact cum i se spunea. Dar era posibil ca Edward să trebuiască să fie împins de la spate. Marea problemă era că Edward nu vedea nici un motiv să se însoare. Era mulţumit de viaţa alături de prietenii lui burlaci, îi plăcea să se ducă la club şi aşa mai departe, şi ideea de a se aşeza la casa lui nu-l prea atrăgea. Pentru o vreme, maică-sa presupusese cu seninătate că aceasta era doar o fază firească în viaţa unui tânăr, dar aceasta dura prea mult, şi în ultima vreme Augusta începuse să se întrebe cu îngrijorare dacă Edward avea s-o depăşească vreodată. Acum simţea că trebuia să facă presiuni asupra lui.

Augusta îl aşezase la masă pe locul din la stânga ei pe Michael Fortescue, un tânăr foarte plăcut şi care avea aspiraţii politice. Se spunea că era prieten apropiat cu prim-ministrul Benjamin Disraeli care fusese înnobilat şi era acum Lord

Beaconsfield. Fortescue era cel de-al doilea dintre cei trei oameni de ajutorul cărora avea nevoie Augusta pentru a-i obţine lui Joseph un titlu nobiliar. Pe Hobbes izbutise să-l impresioneze, dar pe Fortescue trebuia să-l seducă.

Diaconul Maple dădu binecuvântarea şi Hastead turnă vin în pahare. Joseph şi Augusta nu beau vin, dar îl serveau musafirilor. În timp ce mâncau supa de carne, Augusta îi zâmbi prietenos lui Fortescue şi îl întrebă cu o voce domoală şi intimă:

– Şi când vă vom vedea în parlament?

– Aş vrea s-o ştiu şi eu, spuse el.

– După cum probabil ştiţi, toată lumea spune despre dumneavoastră că sunteţi un tânăr strălucit.

Măguleala Augustei îi făcu plăcere tânărului şi îl stingheri în acelaşi timp.

– Nu sunt sigur că ştiu.

– Şi sunteţi şi foarte chipeş – ceea ce nu strică niciodată.

Tânărul rămase foarte uimit. Nu se aşteptase ca Augusta să cocheteze cu el – dar nici nu avea ceva împotrivă.

– N-ar trebui să aşteptaţi alegerile generale, continuă ea. De ce nu vă depuneţi candidatura pentru un post la alegerile parţiale? N-ar trebui să fie prea greu de aranjat, mai ales că se spune că aveţi trecere la prim-ministru.

– Sunteţi foarte amabilă, dar alegerile parţiale sunt scumpe, doamnă Pilaster.

Era tocmai răspunsul la care spera Augusta, dar nu i-o arătă tânărului.

– Zau aşa? făcu ea.

– Iar eu nu sunt un om înstărit.

– N-am ştiut, minţi ea. Atunci ar trebui să găsiţi un sponsor.

– Un bancher, de pildă? întrebă el jumătate în glumă, jumătate în serios.

– Nu e imposibil. Domnul Pilaster este foarte doritor să aibă un rol mai activ în guvernarea naţiunii...

„Ar fi, dacă i s-ar oferi un titlu nobiliar“, preciză Augusta în sinea ei.

– ... şi nu vede de ce oamenii de afaceri ar trebui să fie obligaţi să fie liberali. Între noi fie spus, deseori se simte mai în acord cu tinerii conservatori...

Tonul confidenţial al Augustei îl încurajă pe Fortescue să fie sincer – ceea ce urmărea şi ea – aşa că acesta o întrebă fără înconjur:

– În ce fel ar fi domnul Pilaster doritor de a servi naţiunea, în afară de a sponsoriza un candidat la alegerile parţiale?

Aceasta era o provocare. Trebuia Augusta să răspundă la întrebare sau trebuia să continue să vorbească voalat? Augusta hotărî să răspundă sincerităţii lui tot cu sinceritate.

– Poate în Camera Lorzilor. Credeţi că ar fi posibil?

Augusta se simţea bine în această situaţie – la fel ca el.

– Dacă ar fi posibil? Cu siguranţă. Dacă ar fi realizabil, asta e o altă chestiune. Aţi dori să mă interesez?

Discuţia era mai directă decât îşi imaginase Augusta.

– Aţi putea, aşa, discret?

El şovăi.

– Cred că da.

– Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse ea cu satisfacţie.

Reuşise să-l facă părtaş în conspiraţie.

– Vă voi anunţa ce aflu.

– Şi dacă se anunţă alegeri parţiale interesante...

– Sunteţi foarte amabilă.

Augusta îi atinse braţul. Îl găsea un tânăr fermecător. Îi plăcea să ţeasă intrigi cu el.

– Cred că ne înţelegem de minune noi doi, îi şopti ea.

Augusta observă şi că tânărul avea mâini neobişnuit de mari. Îşi ţinu mâna pe braţul lui încă o clipă privindu-l în ochi, apoi întoarse capul.

Se simţea bine. Rezolvase cu doi dintre cei trei oameni-cheie şi încă nu dăduse greş. În timpul felului următor, se întreţinu cu Lord Morte, care stătea la dreapta ei. Cu el avu o conversaţie politicoasă şi goală, căci intenţia ei era s-o influenţeze pe soţia acestuia, dar pentru aceasta trebuia să aştepte până după cina.

Bărbaţii rămaseră în sufragerie ca să fumeze, iar Augusta le luă pe doamne sus, în odaia ei. Acolo reuşi să o prindă pe Lady Morte câteva minute pentru o conversaţie între patru ochi. Cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Augusta, Lady Morte era doamna de onoare a reginei Victoria. Avea părul cărunt oţel şi un aer superior. Lady Morte era o persoană cu influenţă, la fel ca Arnold Hobbes şi Michael Fortescue, iar Augusta spera şi că aceasta mai era, tot la fel ca şi cei doi, şi o persoană coruptibilă. Hobbes şi Fortescue erau vulnerabili pentru că erau săraci. Lord şi Lady Morte nu erau atât de săraci, pe cât erau de risipitori: aveau foarte mulţi bani, dar cheltuiau mai mult decât aveau. Rochiile doamnei Morte erau superbe, iar bijuteriile ei fabuloase, iar Lord Morte era convins ca avea fler la cursele de cai, în pofida a patruzeci de ani de dovezi contrare.

Augusta avea emoţii mai mari cu Lady Morte decât avusese cu cei doi bărbaţi. Femeile erau mai dificile. Nu dădeau crezare atât de uşor aparenţelor şi îşi dădeau seama când erau manipulate. Cei treizeci de ani pe care Lady Morte îi petrecuse la curte îi rafinasera fără doar şi poate sensibilitatea atât de mult încât nu-i scăpa nimic.

Augusta începu prin a spune:

– Domnul Pilaster şi eu însămi suntem mari admiratori ai reginei noastre dragi.

Lady Morte dădu din cap, în semn de „evident". Cu toate acestea, nu era nimic evident – mare parte a poporului n-o plăcea pe regina Victoria pentru că era retrasă, austeră, distantă şi inflexibilă.

Augusta continuă:

– Dacă v-am putea ajuta vreodată cu ceva în nobilele dumneavoastră sarcini, am fi absolut încântaţi.

– Cât de amabil!

Lady Morte părea puţin uimită. Ezită, apoi se hotărî sa întrebe:

– Dar ce-aţi putea face?

– Ce fac bancherii? Împrumută! spuse Augusta, iar apoi adăugă, coborând vocea: Viaţa la curte trebuie să fie zdrobitor de scumpă, îmi închipui!

Lady Morte se îmbăţoşă. În clasa ei socială subiectul banilor era un tabu pe care Augusta îl încălca acum în mod flagrant.

Dar aceasta dădu înainte.

– Dac-ar fi să vă deschideţi un cont la Banca Pilaster n-aţi întâmpina nici o problemă în acest sens...

Lady Morte se simţea jignită, dar în acelaşi timp i se oferea extraordinarul privilegiu de a avea credit nelimitat la una dintre cele mai mari bănci din lume. Instinctul îi spunea că ar fi mai bine s-o refuze pe Augusta, dar lăcomia o ţinea în loc. Augusta putea citi pe faţa lui Lady Morte lupta care se dădea în sufletul acesteia.

Dar Augusta nu-i dădu timp de gândire.

– Vă rog să-mi iertaţi îngrozitoarea naivitate, spuse ea, aceasta vine doar din dorinţa de a vă aduce un serviciu.

Lady Morte nu credea aşa ceva, dar presupunea că Augusta voia doar să se pună bine pe lângă familia regală. Nu avea să caute un motiv mai precis, iar Augusta nu avea să-i dea nici o indicaţie în plus în această seară.

Lady Morte mai şovăi câteva clipe, apoi spuse:

– Sunteţi foarte amabilă.

Doamna Maple, mama lui Emily, se întoarse din baie şi Lady Morte îi luă imediat locul. Aceasta ieşi cu o expresie de jenă îngheţată pe chip. Augusta ştia că Lady şi Lord Morte

aveau să cadă de acord, discutând în trăsura care avea să-i ducă acasă, că aceşti comercianţi erau îngrozitor de vulgari şi de lipsiţi de maniere. Dar într-o bună zi el avea să piardă o sută de guinee pe un cal şi în aceeaşi zi croitorul ei avea să-i ceară plata unei facturi de trei sute de lire pe care i-o datora de şase luni, şi atunci amândoi aveau să-şi amintească de oferta Augustei şi aveau să decidă că vulgarii comercianţi aveau totuşi un rost.

Augusta trecuse şi de cel de-al treilea obstacol. Dacă o judecase corect pe Lady Morte, aceasta avea să fie datoare vândută Băncii Pilaster în şase luni – după care avea să afle ce voia de fapt Augusta de la ea.

Femeile coborâră în salonul de la parter ca să bea cafeaua. Lady Morte continua să fie distantă, dar nu depăşi niciodată limita politeţii. Bărbaţii veniră şi ei după câteva minute. Joseph îl luă pe diaconul Maple sus ca să-i arate colecţia lui de cutii de tutun. Augusta era mulţumită: Joseph făcea acest lucru numai când simpatiza pe cineva. Emily interpretă câteva cântece la pian. Doamna Maple o rugă să cânte şi din gură, dar Emily spuse că e răcită şi rămase fermă în refuzul ei, dând dovadă de multă încăpăţânare, în ciuda rugăminţilor maică-sii, ceea ce o făcu pe Augusta să se gândească cu îngrijorare că fata nu era chiar atât de supusă precum părea. Augusta simţea că îşi făcuse treaba pentru seara aceea, şi acum voia ca musafirii să plece acasă pentru ca să poată trece mintal în revistă seara şi să-şi evalueze realizările. De fapt, nu-i simpatiza pe nici unul dintre musafirii prezenţi, în afară de Michael Fortescue. Cu toate acestea, se sili să fie politicoasă şi să facă timp de încă o oră conversaţie. Socotea că Hobbes era prins în plasă, cu Fortescue făcuse o înţelegere de care el avea să se ţină, iar lui Lady Morte îi arătase alunecoasa cale spre pierzanie, şi era doar o chestiune de timp până când aceasta avea s-o ia în direcţia respectivă. Augusta se simţea uşurată şi mulţumită.

Când musafirii plecară, Edward era gata să iasă şi el pe uşă ca să meargă la club, dar Augusta îl opri.

– Stai jos şi ascultă-mă o clipă, spuse ea. Aş vrea sa vorbesc cu tine şi cu tatăl tău.

Joseph, care se pregătea să meargă la culcare, luă loc. Augusta îl întrebă:

– Când ai de gând să-l faci pe Edward asociat la bancă?

Joseph se întunecă imediat.

– Când va fi mai în vârstă.

– Dar aud că e posibil ca Hugh să devină asociat, deşi e cu trei ani mai tânăr decât Edward.

Deşi Augusta habar n-avea cum se făceau afacerile, era mereu la curent cu ceea ce se întâmpla la bancă în materie de promovări sau orice altceva privitor la membrii familiei. Bărbaţii nu obişnuiau să vorbească despre afaceri în prezenţa doamnelor, dar Augusta scotea totul de la ei cu ocazia ceaiurilor.

– Vârsta este numai unul dintre factorii care se iau în consideraţie în momentul în care cineva este propus ca asociat, rosti Joseph enervat. Un alt factor este capacitatea de a atrage noi afaceri, pe care Hugh o are într-o măsură absolut ieşită din comun pentru vârsta lui. Alte condiţii ar putea fi o investiţie mare de capital în bancă, o înaltă poziţie socială sau influenţă politică. Mă tem că Edward n-are nimic din toate acestea.

– Dar este fiul tău.

– O bancă e o afacere, nu o serată mondenă! rosti Joseph şi mai furios. Nu putea suferi când Augusta îl confrunta astfel. O poziţie nu e doar o chestiune de rang sau de prioritate. Adevăratul test este capacitatea de a face bani!

Augusta avu un moment de îndoială. Să mai facă oare presiuni pentru avansarea lui Edward, chiar dacă acesta nu era pur şi simplu priceput? Dar asta era o prostie. Edward era perfect priceput. Poate că nu era la fel de iute la adunatul unei

coloane de cifre ca Hugh, dar în cele din urmă educaţia avea să-şi spună cuvântul. Augusta spuse:

– Edward ar putea face o investiţie mare de capital în bancă, dacă ai vrea tu. Ai putea transfera o sumă bună de bani pe numele lui oricând ai binevoi.

Chipul lui Joseph luă un aspect îndârjit pe care Augusta îl cunoştea prea bine. Era aceeaşi privire pe care o avea când refuza să se mute sau când îi interzicea Augustei să-i renoveze şi să-i redecoreze dormitorul.

– Nu înainte ca băiatul să se însoare! spuse el şi părăsi camera.

Edward zise:

– Ei bine, acum l-ai înfuriat.

– E spre binele tău, Teddy iubitule.

– Dar n-ai făcut decât să înrăutăţeşti situaţia.

– Nu-i adevărat, spuse Augusta suspinând. Câteodată generozitatea te împiedica sa vezi ce se întâmplă cu adevărat. Poate că tatăl tău gândeşte că a fost aspru cu tine, dar dacă stai să te gândeşti la spusele lui, îţi vei da seama că ţi-a promis de fapt să transfere o sumă mare de bani pe numele tău *şi* să te facă asociat la bancă de îndată ce te însori.

– Doamne, aşa e! spuse Edward surprins. Nu vedeam deloc aşa lucrurile.

– Ăsta-i necazul, iubitule. Nu ai şiretenia lui Hugh.

– Hugh a avut un noroc extraordinar în America.

– Bineînţeles că a avut. Ai vrea să te însori, nu-i aşa?

Hugh se aşează lângă maică-sa şi îi luă mâna:

– De ce-aş vrea, când te am pe dumneata să ai grijă de mine?

– Dar cine va avea grijă de tine când nu mai sunt eu? Nu ţi-a plăcut micuţa Emily Maple? Mie mi s-a părut fermecătoare.

– Mi-a spus că vânătoarea e o cruzime faţă de vulpi, spuse Edward cu dispreţ în glas.

– Tatăl tău îţi va da cel puţin o sută de mii – poate chiar mai mult, poate un sfert de milion.

Edward nu era impresionat.

– Am tot ce-mi trebuie, şi-mi place să locuiesc cu voi, replică el.

– Iar mie îmi place să te am alături de mine. Dar aş vrea să te văd însurat şi fericit, cu o nevastă drăgălaşă, cu propria avere şi cu un post de asociat la bancă. Promite-mi să te gândeşti la asta.

– Promit, spuse el sărutând-o pe obraz. Acum chiar că trebuie să plec, mamă. Trebuia să mă întâlnesc cu nişte prieteni acum o jumătate de oră.

– Fugi atunci.

Hugh se ridică şi se îndreptă spre uşă:

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună! răspunse ea. Şi gândeşte-te la Emily!

Kingsbridge Manor era unul dintre cele mai mari conace din Anglia. Maisie fusese invitată acolo în trei sau patru rânduri şi nu văzuse încă nici jumătate din el. Casa avea douăzeci de odăi principale, fără a mai pune la socoteală odăile celor aproximativ cincizeci de servitori. Conacul era încălzit cu focuri de cărbuni şi iluminat cu lumânări şi avea o singură baie, dar lipsa de confort modern era compensată din plin de luxul de modă veche: paturi cu stâlpi înalţi la cele patru colţuri şi cu baldachin de mătase grea, delicioase vinuri vechi din pivniţele vaste, cai, puşti, cărţi şi jocuri la nesfârşit.

Tânărul duce de Kingsbridge fusese odată proprietarul a mai bine de patruzeci de mii de hectare din cele mai bune terenuri arabile ale ţinutului Wiltshire, dar, sfătuit de Solly, vânduse jumătate din ele, iar din câştig cumpărase o bună

bucată din South Kensington. Ca urmare, „Kingo“ fusese neatins de criza din agricultură care sărăcise multe familii însemnate, şi astfel putea să continue să-şi întreţină prietenii în stil mare.

Prinţul de Wales petrecuse cu ei prima săptămână. Solly, Kingo şi prinţul împărtăşeau acelaşi gust pentru glume şi farse, iar Maisie contribuise şi ea la buna dispoziţie generală. Aceasta înlocuise frişca de pe desertul lui Kingo cu clăbuci de săpun, descheiase bretelele lui Solly în timp ce acesta moţăia în bibliotecă, astfel că atunci când se ridicase din fotoliu rămăsese cu pantalonii în vine, şi lipise una de alta paginile ziarului *The Times* ca să nu se poată deschide. Din întâmplare, cel care se nimerise să ia primul ziarul în mână fusese chiar prinţul şi, în timp ce acesta freca paginile ziarului între degete, fusese un moment de suspans în care toată lumea se întrebase cum avea să ia prinţul gluma – căci deşi moştenitorului tronului îi plăceau festele, el nu era niciodată victima. Dar apoi acesta începuse să râdă înfundat când îşi dăduse seama ce se întâmplase, şi toată lumea începuse să râdă în hohote, şi de uşurare, şi de amuzament.

După ce plecase prinţul, venise Hugh Pilaster, şi de atunci începuseră necazurile.

Solly fusese cel care venise cu ideea de a-l invita pe Hugh la Kingsbridge. Solly îl simpatiza pe Hugh. Maisie nu reuşise să găsească nici un motiv plauzibil ca să se împotrivească. Tot Solly fusese şi cel care-l invitase pe Hugh la cină la Londra.

Hugh se adunase destul de rapid din şoc în seara aceea şi se dovedise un musafir perfect la locul lui. Poate că manierele lui ar fi fost ceva mai rafinate dacă şi-ar fi petrecut ultimii şase ani în saloane londoneze, şi nu în depozite de mărfuri la Boston, dar farmecul lui natural compensa orice neajunsuri din punct de vedere social. În cele două zile de când se afla la Kingsbridge, Hugh îi întreţinuse pe toţi cu poveşti despre

viaţa lui din America, un loc în care nici unul dintre ei nu fusese vreodată.

Era chiar ironic că acum Maisie era cea care-l găsea uşor necizelat pe Hugh. Cu şase ani înainte, fusese chiar invers. Dar Maisie învăţase repede. Adoptase accentul lumii bune fără nici un fel de greutate. Gramatica îi luase puţintel mai mult. Cel mai greu îi fusese să prindă subtilităţile de comportament, nuanţele care indicau superioritatea socială: felul în care ieşeau sau intrau pe o uşă, felul în care vorbeau cu câinele de companie, felul în care schimbau subiectul unei conversaţii sau felul în care ignorau un beţiv. Maisie muncise din greu, dar acum aceste gesturi îi deveniseră reflexe naturale.

Hugh îşi revenise din şocul întâlnirii, dar nu acelaşi lucru se întâmplase cu Maisie. Aceasta nu putea să uite expresia de pe faţa lui Hugh când se revăzuseră. Maisie fusese pregătită, dar pentru Hugh întâlnirea fusese o surpriză totală. Din această cauză, faţa lui exprimase în mod vădit sentimentele care îl încercau, şi Maisie observase cu strângere de inimă durerea din ochii lui. Îl rănise profund în urmă cu şase ani, şi Hugh încă nu reuşise să treacă peste asta.

De când se revăzuseră, Maisie nu-şi putea scoate din minte privirea aceea a lui Hugh. Se supărase când aflase că Hugh avea să vină la Kingsbridge. Nu voia să-l vadă. Acum era căsătorită cu Solly, care era un soţ cumsecade, şi nici nu se putea gândi să-l facă să sufere. Şi-apoi mai era Bertie, raţiunea ei de a trăi.

Copilul se chema Hubert, dar ei îi spuneau Bertie, care era şi numele prinţului de Wales. Bertie Greenbourne împlinea cinci ani la întâi mai, dar asta era un secret – ziua lui de naştere era serbată în septembrie, pentru a ascunde faptul că se născuse numai la şase luni după căsătorie. Nimeni, în afară de familia lui Solly, nu cunoştea adevărul: Bertie se născuse în Elveţia, în timpul lunii de miere, în care Solly şi Maisie făcuseră un tur al lumii. De atunci Maisie fusese fericită.

Părinţii lui Solly nu o primiseră pe Maisie cu braţele deschise. Aceştia erau evrei de origine germană, băţoşi şi snobi, care locuiau în Anglia de generaţii şi care îi priveau cu dispreţ pe evreii ruşi vorbitori de idiş care tocmai se dăduseră jos de pe vas. Faptul că Maisie purta copilul unui alt bărbat le confirmase prejudecăţile şi le dăduse un motiv în plus să o respingă. Cu toate acestea, sora lui Solly, Kate, care avea cam vârsta lui Maisie şi o fetiţă de şapte ani, era drăguţă cu Maisie în absenţa părinţilor.

Solly o iubea pe Maisie şi îl iubea şi pe Bertie, deşi nu ştia cine este tatăl copilului. Şi asta îi era destul lui Maisie – până în ziua în care Hugh se întorsese.

Maisie se trezi devreme, ca întotdeauna, şi se duse în aripa casei unde erau îngrijiţi copiii. Bertie îşi lua micul dejun în sufrageria de acolo împreună cu copiii lui Kingo, Anne şi Alfred, supravegheaţi de trei bone. Îl sărută pe Bertie pe obrazul lipicios şi îl întrebă:

– Ce mâncaţi?

– Porridge cu miere.

Băiatul vorbea cu accentul tărăgănat al clasei de sus pe care Maisie se chinuise atâta să-l înveţe şi care-i mai scăpa din când în când de sub control.

– E bun?

– Mierea e bună.

– Cred că voi mânca şi eu puţin, spuse Maisie aşezându-se.

Porridge-ul era mai bun decât scrumbia afumată şi rinichii picanţi care constituiau micul dejun al adulţilor.

Bertie nu semăna cu Hugh. La început semănase cu Solly, pentru că toţi copiii mici semănau cu Solly, dar acum semăna mai mult cu tatăl lui Maisie, având păr negru şi ochi caprui. Maisie vedea în el din când în când câte ceva din Hugh, mai ales atunci când râdea strengăreşte, dar din fericire nu exista o asemănare evidentă între ei.

Una dintre bone îi aduse lui Maisie o farfurie cu porridge şi miere şi aceasta gustă puţin.

– Îţi place, mami? întrebă Bertie.

Anne spuse:

– Nu se vorbeşte cu gura plină, Bertie.

Anne Kingsbridge era o fetiţă de şapte ani plină de aere superioare care îşi exercita autoritatea asupra lui Bertie şi Freddy, frăţiorul ei de cinci ani.

– E foarte gustos, spuse Maisie.

O altă bonă întrebă:

– Aţi dori nişte pâine prăjită cu unt, copii? la care copiii răspunseră „da“ în cor.

La început, lui Maisie i se păruse nefiresc ca un copil să crească înconjurat de servitori şi se temuse ca Bertie să nu crească mult prea protejat, dar apoi aflase că odraslele bogaţilor se jucau în murdărie, se căţărau pe ziduri şi se băteau la fel de mult ca şi cei ai săracilor, singura diferenţă fiind că cei care strângeau după ei aveau o leafă.

Lui Maisie i-ar fi plăcut să aibă copii mai mulţi – cu Solly – dar ceva nu mersese bine la naşterea lui Bertie şi doctorii elveţieni îi spuseseră că nu va mai avea copii niciodată. Se vedea că avuseseră dreptate, căci Maisie se culca cu Solly de cinci ani de zile fără să i se întâmple vreodată să nu-i vină chestia lunară. Bertie era şi avea să fie singurul ei copil. Maisie era foarte mâhnită din această cauză pentru Solly, care nu avea să aibă niciodată un copil al lui, cu toate că acesta spunea că avea deja parte de mai multă fericire decât ar merita oricine pe lume.

Ducesa, soţia lui Kingo, căreia prietenii îi spuneau Liz, veni şi ea la masa de dimineaţă a copiilor la puţin timp după Maisie. În timp ce cele două femei îi spălau pe copii pe faţă şi pe mâini, Liz spuse:

– Ştii, mama mea n-ar fi făcut asta niciodată. Ne vedea numai când ni se făcea baie şi eram îmbrăcaţi. Atât de nenatural!

Maisie zâmbi. Liz se considera o mamă foarte naturală pentru că îi spăla pe copii pe faţă.

Stătură cu copiii până la ora zece, când sosi guvernanta şi îi puse pe copii să deseneze şi să picteze. Maisie şi Liz se întoarseră în odăile lor. Astăzi era o zi liniştită, fără vânătoare. Unii dintre bărbaţi aveau să meargă la pescuit, iar alţii aveau să se plimbe prin pădure cu un câine sau doi şi să împuşte iepuri. Doamnele şi bărbaţii care preferau doamnele câinilor aveau să iasă la plimbare prin parc înainte de prânz.

Solly servise micul dejun şi se pregătea să iasă. Purta un costum maro de tweed cu haină scurta. Maisie îl sărută şi îl ajută să-şi pună ghetele: dacă ea n-ar fi fost acolo, Solly l-ar fi chemat pe valetul său, căci nu se putea apleca să ajungă să îşi lege şireturile. Maisie îşi puse o haină de blana şi o palarie, iar Solly îmbrăcă o haină de ecosez de Inverness cu pelerină şi cu melon asortat, şi amândoi coborâră în antreu ca să se întâlnească cu ceilalţi.

Era o dimineaţă luminoasă şi friguroasă, foarte plăcută dacă aveai o haină de blană, dar chinuitoare dacă locuiai în mahalalele bătute de vânt şi n-aveai încălţări în picioare. Lui Maisie îi placea să-şi amintească de lipsurile în care trăise în copilărie, pentru că asta îi înzecea plăcerea de a fi soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Maisie se plimba cu Kingo de o parte şi cu Solly de alta. Hugh era mai în spate cu Liz. Deşi nu-l vedea, Maisie îi simţea prezenţa, îl auzea pălăvrăgind cu Liz şi făcând-o să chicotească şi îşi închipuia licărirea din ochii lui albaştri. După aproape un kilometru, ajunseră la poarta principală. Cum coteau ca s-o ia spre livadă, Maisie zări o siluetă familiară, înaltă şi cu barbă neagră, venind dinspre sat. Pentru o

clipă se gândi că era tatăl ei, dar imediat îl recunoscu pe fratele ei Danny.

Danny se întorsese în oraşul lor în urmă cu şase ani numai ca să afle că părinţii lor nu mai locuiau în casa aceea şi că plecaseră fără a lăsa vreo adresă. Dezamăgit, călătorise mai departe spre nord şi ajunsese la Glasgow, unde fondase Asociaţia de Ajutor al Muncitorilor, care nu numai că îi asigura pe muncitori în caz de şomaj, dar ducea şi campanii pentru instaurarea regulilor de siguranţă a muncii în fabrici, pentru dreptul muncitorilor de a se înscrie în sindicate şi pentru instaurarea unor regulamente financiare în întreprinderi. Numele lui începu să apară prin ziare – Dan Robinson, nu Danny, pentru că acum era prea important ca să-l cheme Danny. Tăticul citise despre el şi-l căutase la birou, şi astfel se regăsiseră după atâţia ani.

După cum aflară Danny şi Maisie mai târziu, tăticul şi mămica întâlniseră în sfârşit alţi evrei imediat după fuga copiilor. Împrumutaseră bani ca să se mute la Manchester, unde tăticul găsise o altă slujbă, şi niciodată nu mai avuseseră dificultăţi atât de mari. Mămica supravieţuise bolii şi era acum destul de sănătoasă.

Maisie era deja căsătorită cu Solly în momentul în care familia se regăsise. Solly i-ar fi dat bucuros lui tăticul o casă şi un venit din care să trăiască întreaga viaţă, dar acesta nu voia să se pensioneze. Îi ceruse în schimb lui Solly un împrumut ca să deschidă o prăvălie. Acum mămica şi tăticul vindeau caviar şi alte delicatese locuitorilor înstăriţi din Manchester. Când Maisie mergea să îi vada, îşi scotea bijuteriile cu diamante, îşi punea un şorţ şi servea la tejghea, convinsă fiind că cei din grupul Marlborough nu aveau de ce să vină la Manchester, şi dacă totuşi veneau, oricum nu-şi făceau singuri cumpărăturile.

Văzându-l pe Danny apărând aici la Kingsbridge, Maisie se temu imediat că se întâmplase ceva cu părinţii lor şi alergă spre el cu inima cât un purice, spunând:

– Danny! Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva cu mămica?

– Tăticul şi mămica sunt bine, ca şi ceilalţi de altfel.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Cum de-ai ştiut că sunt aici?

– Tu mi-ai scris.

– Ah, da!

Danny arăta ca un războinic turc cu barba lui cârlionţată şi ochii focoşi, dar era îmbrăcat ca un funcţionar, într-un costum negru ros şi cu melon pe cap şi părea să fi mers drum lung pe jos, căci avea ghetele pline de noroi şi arăta obosit. Kingo îl măsură din cap pâna în picioare, dar Solly interveni imediat cu obişnuita lui eleganţă socială:

– Ce mai faci, Robinson? Acesta este prietenul meu, ducele de Kingsbridge. Kingo, dă-mi voie să ţi-l prezint pe cumnatul meu Dan Robinson, secretar general al Asociaţiei de Ajutor al Muncitorilor.

Mulţi oameni s-ar fi fâstâcit fiind prezentaţi unui duce, dar nu şi Danny:

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule duce, spuse el cu politeţe dezinvoltă.

Kingo îi strânse mâna fără entuziasm. Maisie gândi că acesta considera că e foarte bine să fii politicos cu clasele inferioare până la un punct, dar că nu trebuia exagerat.

Apoi Solly spuse:

– Iar acesta este prietenul nostru Hugh Pilaster.

Maisie se crispă. În îngrijorarea ei pentru mămica şi tăticul, uitase de Hugh. Danny cunoştea secretul despre aceasta, secretul pe care Maisie nu-l marturisise niciodată soţului ei. Ştia că Hugh este tatăl lui Bertie. Danny voise mai demult să-i rupă gâtul lui Hugh. Cei doi nu se întâlniseră niciodată, dar Danny nu uitase. Ce avea oare de gând să facă?

Dar şi Danny era cu şase ani mai în vârstă acum. Îi arunca lui Hugh o privire plină de răceală, însă îi dădu mâna în mod civilizat.

Hugh, care nu ştia că e tata şi nu avea nici un habar despre aceste nuanţe, i se adresă lui Danny cu prietenie:

– Dumneavoastră sunteţi fratele care a fugit de acasă şi a plecat la Boston?

– Chiar eu.

Solly spuse:

– Ca să vezi ce chestii ştie Hugh!

Solly n-avea nici o idee despre cât de bine se cunoşteau Hugh şi Maisie: nu ştia că petrecuseră împreună o întreagă noapte spunându-şi poveştile vieţilor lor.

Maisie era zăpăcită de conversaţia care avea loc: aceasta plana asupra prea multor secrete, şi gheaţa de sub picioare era subţire. Se grăbi să se întoarcă pe un teren sigur:

– Danny, ce te aduce aici?

Chipul obosit al lui Danny se umplu de mâhnire.

– Nu mai sunt secretarul Asociaţiei de Ajutor al Muncitorilor, spuse el. Sunt ruinat pentru a treia oară în viaţă din cauza incompetenţei unor bancheri.

– Danny, te rog! îi atrase atenţia Maisie.

Danny ştia prea bine că şi Solly şi Hugh erau bancheri.

– Nu vă faceţi griji! zise Hugh. Nici noi nu-i putem suferi pe bancherii incompetenţi. Reprezintă un pericol pentru toată lumea. Dar ce anume s-a întâmplat, domnule Robinson?

– Am petrecut cinci ani construind Asociaţia de Ajutor, spuse Danny. A fost un succes extraordinar. Plăteam săptămânal sute de lire ca ajutor şi încasam mii din înscrieri. Dar ce era să facem cu banii în plus?

Solly spuse:

– Bănuiesc că i-aţi pus deoparte în eventualitatea unui an rău.

– Şi unde credeţi că i-am pus deoparte?

– Îmi închipui că într-o bancă.

– În Banca City of Glasgow, ca să fiu mai exact.

– Of, Doamne! exclamă Solly.

Maisie interveni:

– Nu pricep.

Solly explică:

– Banca City of Glasgow a dat faliment.

– Oh, nu! strigă Maisie şi îi veni să plângă.

Danny clătină din cap.

– Toţi şilingii aceia plătiţi de oameni care muncesc din greu – pierduţi de nişte idioţi cu joben. Şi lumea se mai întreabă de ce se vorbeşte despre revoluţie. Suspină adânc, apoi adăugă: De când s-a întâmplat, mă tot chinui să salvez asociaţia, dar misiunea este imposibilă, şi m-am dat bătut.

Kingo rosti brusc:

– Domnule Robinson, îmi pare rău pentru dumneavoastră şi membrii asociaţiei dumneavoastră. N-aţi vrea să serviţi ceva răcoritor? Aţi mers pe jos mai bine de unsprezece kilometri dacă veniţi de la tren.

– Cu plăcere, vă mulţumesc.

– Eu merg cu Danny în casă, şi vă lăsăm să vă terminaţi plimbarea, zise Maisie.

Maisie simţea că Danny era supărat şi voia să rămână singură cu el ca să vadă ce putea face ca să-l aline.

Era clar că şi ceilalţi simţeau dimensiunile tragediei. Kingo spuse:

– Doriţi să rămâneţi aici peste noapte, domnule Robinson?

Maisie tresări. Kingo era prea mărinimos. Una era să-l trateze pe Danny cu politeţe preţ de câteva minute, aici în parc, şi alta era ca Danny să rămână peste noapte, caz în care Kingo şi prietenii lui de huzur s-ar fi săturat repede de hainele grosolane ale lui Danny şi de preocupările lui pentru clasa muncitoare şi i-ar fi dat peste nas, jignindu-l.

Dar Danny spuse:

– Trebuie să mă întorc la Londra astă-seară. Am venit doar ca să petrec câteva ore cu sora mea.

– În acest caz, permiteţi-mi să-l rog pe vizitiul nostru să vă ducă la gară cu trăsura, oricând veţi dori, zise Kingo.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Maisie îl luă pe fratele ei de braţ.

– Hai cu mine să-ţi găsesc ceva ca să mănânci de prânz.

După ce Danny plecă la Londra, Maisie veni în cameră pentru o siestă alături de Solly.

Solly stătea întins pe pat, îmbrăcat într-un halat de mătase roşie, şi o privea pe Maisie cum se dezbracă.

– N-am cum să salvez Asociaţia de Ajutor a lui Dan, spuse el. Chiar dacă mie mi s-ar părea logic din punct de vedere financiar – şi nu mi se pare –, tot nu i-aş putea convinge pe ceilalţi asociaţi.

Maisie simţi un val de iubire pentru el. Nu îi ceruse lui Solly să îl ajute pe Danny.

– Eşti un om atât de bun, spuse ea, deschizându-i halatul şi sărutându-l pe burta enormă. Nu trebuie să te scuzi – ai făcut deja atât de mult pentru familia mea! Şi în plus, Danny nu ar accepta ajutorul tău, ştii bine asta – e mult prea orgolios.

– Dar ce va face?

Maisie ieşi din jupoane şi îşi scoase ciorapii.

– Mâine are o întâlnire cu Societatea Unită a Inginerilor. Vrea să-şi depună candidatura la parlament şi speră că aceasta îl va sponsoriza.

– Şi presupun că are de gând să pledeze pentru reguli guvernamentale mai stricte pentru bănci.

– Ai avea ceva împotrivă?

– Nouă nu ne place să ne dicteze guvernul. Este adevărat, se întâmplă prea multe falimente, dar ar putea fi şi mai multe dacă băncile ar fi conduse de oameni politici.

Solly se rostogoli pe partea lui de pat şi-şi sprijini capul de braţ ca s-o vadă mai bine pe Maisie scoţându-şi lenjeria.

– Îmi pare rău că trebuie să plec în seara asta.

Şi lui Maisie îi părea rău. Era Paştele evreiesc. Solly avea să sărbătorească ritualul sederului cu părinţii lui. Maisie nu era invitată. Aceasta putea înţelege de ce Ben Greenbourne nu o plăcea şi pe undeva simţea că merita să fie tratată astfel, dar Solly era adânc jignit de acest lucru. Ar fi mers chiar până acolo încât să se certe cu taică-său dacă l-ar fi lăsat Maisie, dar aceasta nu voia să poarte pe conştiinţă şi acest lucru, şi insista ca Solly să se vadă în continuare cu ai săi.

– Eşti sigură că nu te deranjează?

– Sunt sigură. Uite ce e, dacă mi-ar păsa prea mult, aş putea merge la Manchester şi aş petrece Paştele cu ai mei, spuse ea, apoi rămase pe gânduri. Fapt este că nu m-am simţit niciodată parte din toată chestia asta evreiască, cel puţin nu de când am plecat din Rusia. Când am venit în Anglia cu ai mei, nu era nici un evreu în oraş. Tovarăşii mei de la circ nu aveau nici o religie, majoritatea. Şi chiar când m-am măritat cu un evreu, familia ta m-a făcut să mă simt prost. Sunt sortită să fiu o străină, dar să-ţi spun sincer nu mă deranjează. Dumnezeu n-a făcut niciodată nimic pentru mine. Mămica spune că tu eşti darul pe care mi l-a făcut Dumnezeu, mai spuse ea zâmbind, dar nu e adevărat: eu te-am găsit singură.

Solly era acum liniştit.

– O să-mi fie dor de tine astă-seară.

Maisie se aşează pe marginea patului şi se aplecă peste el, astfel încât Solly să-şi poată vârî nasul în pieptul ei.

– Şi mie de tine.

– Mmm...

După o clipă, se întinseră unul lângă altul, unul cu capul la picioarele celuilalt, şi Solly începu s-o mângâie între picioare, în timp ce ea îi săruta, îi lingea şi îi sugea mădularul.

Lui Solly îi plăcea la nebunie să facă lucrul acesta dupa-amiaza, şi scoase un geamăt uşor când se slobozi în gura ei.

Maisie îşi schimbă poziţia şi veni să se cuibărească în braţele lui.

– Ce gust are? întrebă el somnoros.

Maisie plescăi din buze.

– De caviar.

Solly chicoti şi îşi închise ochii.

Maisie începu să se mângâie. Solly sforăia deja. Nu se clinti din loc când Maisie atinse punctul culminant.

– Cei din conducerea Băncii City of Glasgow ar trebui închişi, spuse Maisie puţin după cină.

– Ar fi puţin cam dur, replică Hugh.

Cuvintele lui Hugh i se părură pline de îngâmfare lui Maisie.

– Dur? făcu ea mâniată. Nici pe departe, în comparaţie cu toţi muncitorii aceia ai căror bani s-au dus pe apa sâmbetei!

– Şi totuşi, nimeni nu este perfect, nici chiar muncitorii aceia, stărui Hugh. Dacă un dulgher greşeşte ceva şi casa se prăbuşeşte, ar trebui dulgherul să fie închis?

– Dar nu-i acelaşi lucru!

– De ce, mă rog?

– Pentru că dulgherul este plătit cu treizeci de şilingi pe săptămână şi este obligat să urmeze ordinele unui şef de şantier, pe când un bancher câştigă mii şi se justifică spunând că are responsabilităţi enorme.

– E adevărat. Dar şi bancherul e om, şi trebuie să-şi întreţină şi el soţia şi copiii.

– S-ar putea spune acelaşi lucru şi despre ucigaşi, dar cu toate astea, îi trimitem la spânzurătoare fără să ne gândim atâta la soarta copiilor care rămân orfani.

– Dar dacă un om omoară din greşeală un alt om, de pildă trăgând într-un iepure şi nimerind un om după o tufă, nu-l

trimitem la închisoare. Prin urmare de ce ar trebui să-i închidem pe bancherii care pierd banii oamenilor?

– Ca să-i facem mai prudenţi pe ceilalţi bancheri!

– Dar prin aceeaşi logică ar trebui să-l spânzurăm pe omul care a tras în iepure ca să-i facem pe ceilalţi vânători mai atenţi.

– Hugh, ceea ce spui dumneata e pervers.

– Nu, nu e deloc. Dar de ce să-i tratăm pe bancherii irresponsabili mai sever decât pe vânătorii iresponsabili?

– Diferenţa este că vânătorii iresponsabili nu aruncă mii de muncitori în sărăcie lucie tot la câţiva ani, spre deosebire de bancherii iresponsabili.

Kingo interveni în discuţie flegmatic:

– Am auzit că directorii Băncii City of Glasgow vor fi probabil închişi, la fel şi preşedintele.

– Aşa cred şi eu, întări Hugh.

Maisie sări în sus exasperată.

– Şi atunci de ce m-ai contrazis?

Hugh râse:

– Ca să văd dacă-ţi poţi argumenta punctul de vedere.

Maisie îşi aminti ca Hugh fusese mereu capabil s-o necăjească aşa şi-şi muşcă limba. Maisie îi fermeca pe cei din grupul Marlborough în parte cu personalitatea ei vulcanică, şi tot acesta era unul dintre motivele pentru care aceştia o acceptau, în ciuda originii ei. Dar s-ar fi plictisit imediat de ea dacă ar fi insistat prea mult cu crizele ei de mânie. Dispoziţia lui Maisie se schimbă cât ai clipi.

– Domnule, m-aţi insultat, strigă ea teatral. Vă provoc la duel!

– Cu ce arme se duelează doamnele? întrebă Hugh râzând.

– Cu ace de croşetat, în zori!

Toată lumea râse cu poftă, după care o servitoare veni să anunţe că cina era servită.

Erau întotdeauna optsprezece, douăzeci de persoane în jurul mesei lungi. Lui Maisie îi plăcea mult sa priveasca faţa de masă scrobită şi porţelanul fin, sutele de lumânări reflectate în paharele lucitoare, ţinutele de seară impecabile ale bărbaţilor şi culorile splendide şi bijuteriile preţioase ale femeilor. Se servea şampanie în fiecare seară, dar lui Maisie i se părea că o îngraşă, aşa că nu-şi dădea voie să bea mai mult de o gură, două.

Maisie se trezi aşezată lângă Hugh. Ducesa o aşeza de obicei lângă Kingo, pentru că acestuia îi plăceau femeile frumoase şi ducesa era tolerantă, dar astă-seară se părea că hotărâse să schimbe formula. Nimeni nu spuse rugăciunea de mulţumire, pentru că în acest grup religia era păstrată doar pentru duminică. Sosi supa, în timpul căreia Maisie pălăvrăgi veselă cu cei doi bărbaţi de lângă ea. Dar gândul îi stătea la fratele ei. Bietul Danny! Un băiat atât de deştept, atât de sufletist, un îndrumător atât de priceput – şi atât de ghinionist! Se întreba dacă Danny avea să izbutească în noul lui vis de a deveni membru al parlamentului. Ea spera foarte mult. Tăticul ar fi atât de mândru!

Astăzi, ca niciodată, originea şi familia ei năvăliseră puternic în viaţa ei de zi cu zi. Era uluitor ce puţin schimba acest fapt situaţia. Ca şi ea, Danny nu apărea ca aparţinând în mod clar vreunei clase sociale. Era un reprezentant al muncitorilor şi era îmbrăcat cuviincios, dar obişnuit, însă cu toate acestea, avea acelaşi comportament sigur de sine şi uşor arogant precum Kingo şi prietenii acestuia. Nu se putea ghici cu uşurinţă dacă era un fiu de burghezi care alesese martiriul alături de muncitori sau un fiu de proletar care scăpătase în viaţă.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru Maisie. Orice persoană cu un minim simţ pentru diferenţele de clasă putea ghici că nu era o doamnă din naştere. Cu toate acestea, Maisie juca rolul respectiv atât de bine şi era atât de drăgălaşă şi de

fermecătoare, încât nimeni nu putea da crezare complet persistentului zvon potrivit căruia Solly o culesese dintr-o sală de bal. Dacă plutise vreodată vreo umbră de îndoială asupra acceptării ei de către societatea londoneză, aceasta fusese spulberată în momentul în care Prinţul de Wales, fiul reginei Victoria şi viitor rege, se declarase „captivat" de Maisie şi îi trimisese în dar un portţigaret de aur cu închizătoare de diamant.

Pe măsură ce felurile de mâncare se succedau, Maisie era tot mai pătrunsă de prezenţa lui Hugh alături de ea. Se forţă să păstreze tonul conversaţiei superficial şi avu grijă să vorbească cu barbatul care stătea de cealaltă parte tot atât de mult, dar avea impresia că simte pe umăr răsuflarea trecutului care aşteaptă să fie luat în seamă, ca un reclamant obosit, dar staruitor.

Hugh şi Maisie se văzuseră de vreo trei sau patru ori de când acesta se întorsese la Londra, iar acum petreceau patruzeci şi opt de ore sub acelaşi acoperiş, dar nu vorbiseră niciodata despre ceea ce se petrecuse în urmă cu şase ani. Tot ce ştia Hugh era că Maisie dispăruse fără urmă, numai ca să reapară ca doamna Solomon Greenbourne. Mai devreme sau mai târziu, Maisie trebuia să îi dea o explicaţie. Dar acesteia îi era teamă să vorbească despre acele lucruri ca nu cumva amintirile să aducă înapoi vechile sentimente în sufletului lui, dar şi al ei. Cu toate acestea, lucrurile tot trebuiau clarificate, şi poate acum, că Solly era plecat, era cea mai potrivită ocazie.

La un moment dat, lumea începu să fie gălăgioasă în jurul lor. Maisie hotărî că era momentul potrivit pentru a vorbi. Se întoarse către Hugh şi dintr-odată o năpădi emoţia. Işi începu fraza de trei sau patru ori fără să poată continua. În cele din urmă, izbuti să scoata câteva cuvinte:

– Ştii, ţi-aş fi ruinat cariera.

Apoi trebui să facă un efort enorm ca să nu plângă, şi nu mai putu continua.

Hugh înţelese pe loc despre ce vorbea Maisie.

– Cine ţi-a spus că mi-ai fi ruinat cariera?

Dacă Hugh ar fi vorbit cu compasiune, Maisie are fi putut izbucni în plâns, dar, din fericire, acesta avu un ton agresiv, care îi permise lui Maisie să răspundă:

– Mătuşa dumitale Augusta.

– Am bănuit eu că şi-a băgat ea coada.

– Dar avea dreptate.

– Nu cred, spuse el, mâniindu-se imediat. Lui Solly nu i-ai ruinat cariera.

– Linişteşte-te. Solly nu era deja oaia neagră a familiei. Chiar şi aşa, a fost destul de greu. Familia lui încă mă urăşte.

– Cu toate că eşti evreică?

– Da. Evreii pot fi la fel de snobi ca oricare alţi oameni.

Hugh n-avea să cunoască niciodată adevăratul motivul pentru care nu era agreată de familia lui Solly – acela că Bertie nu era copilul lui Solly.

– De ce nu m-ai anunţat ce făceai de fapt, şi de ce?

– N-am putut.

Amintindu-şi de zilele acelea îngrozitoare, lui Maisie îi veni din nou un nod în gât şi respiră adânc pentru a se calma.

– ... Mi-a fost foarte greu să tai aşa, orice legătură – mi s-a rupt sufletul. N-aş fi putut s-o fac dacă mai trebuia să mă mai justific şi în faţa dumitale.

Hugh tot nu-i dădea drumul:

– Mi-ai fi putut trimite un bilet.

De emoţie, Maisie îşi coborî vocea la o şoaptă:

– N-am putut pur şi simplu să-l scriu.

În cele din urmă, Hugh păru să cedeze. Luă o înghiţitură de vin şi îşi întoarse privirea în altă direcţie.

– A fost îngrozitor să nu înţeleg, nici măcar să nu ştiu dacă mai trăieşti.

Hugh vorbea cu asprime, dar Maisie îi vedea în ochi amintirile dureroase.

– Îmi pare rău, rosti ea cu voce stinsă. Îmi pare atât de rău că te-am făcut să suferi. Dar voiam să te salvez de nefericire. Am făcut-o din iubire.

Maisie regretă în momentul în care pronunţă cuvântul „iubire“.

Hugh se agăţă de el imediat:

– Şi acum îl iubeşti pe Solly? întrebă el brusc.

– Da.

– Păreţi bine aşezaţi.

– Felul în care trăim nu e greu de satisfăcut.

Dar Hugh era furios în continuare:

– Ai obţinut ceea ce ai vrut dintotdeauna.

Asta era puţin cam dur, dar Maisie simţea că poate o merita, aşa că dădu din cap.

– Ce mai face April?

Maisie ezită. Hugh mergea prea departe.

– Aşadar, mă pui în aceeaşi categorie cu April, nu-i aşa? întrebă ea jignită.

Întrebarea lui Maisie îi mai domoli mânia. Hugh zâmbi melancolic şi spuse:

– Nu, dumneata n-ai fost niciodată ca April. Ştiu asta. Cu toate acestea, aş vrea să ştiu ce s-a ales de ea. Vă mai vedeţi?

– Da – discret.

April era un subiect neutru care-i îndepărta de periculosul şi sensibilul teren emoţional. Maisie se hotărî să-i răspundă la întrebare:

– Cunoşti un loc numit Nellie's?

Hugh coborî vocea:

– E un bordel.

Maisie nu se putu abţine să întrebe:

– Ai fost vreodată acolo?

Hugh păru jenat:

– Da, o singură dată. A fost un fiasco.

Maisie nu fu surprinsă – îşi amintea ce naiv şi lipsit de experienţă era Hugh la douăzeci şi unu de ani.

– Ei bine, April este acum patroană acolo.

– Dumnezeule! Cum a ajuns să fie asta?

– Întâi a devenit amanta unui scriitor renumit şi a locuit în cea mai cochetă căsuţă din suburbii, în Clapham. Scriitorul s-a plictisit de April cam în momentul în care Nell se gândea să se pensioneze. Aşa că April a vândut căsuţa şi a cumpărat afacerea lui Nell.

– Ca să vezi! spuse Hugh. N-am s-o uit niciodată pe Nell. A fost cea mai grasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

La masă se făcuse dintr-odată linişte şi ultima propoziţie rostită de Hugh fu auzită de mai multă lume din jur. Răsună un râset general, şi cineva întrebă:

– Cine era doamna aceea grasă?

Hugh se mulţumi să râdă şi nu răspunse nimic.

După aceea se feriră să mai atingă subiecte periculoase, dar Maisie se simţea copleşită şi uşor vulnerabilă, ca şi cum ar fi căzut şi s-ar fi lovit.

Când se ridicară de la masă şi bărbaţii îşi terminară de fumat trabucurile, Kingo anunţă că avea poftă de dans. Covorul din salon fu rulat şi dat la o parte, iar un lacheu care ştia să cânte polci la pian fu chemat şi pus numaidecât la treabă.

Maisie dansă cu toţi bărbaţii în afară de Hugh, dar cum devenea evident că îl evita, fu nevoită să danseze şi cu el, şi timpul se dădu înapoi cu şase ani şi se aflară din nou în Grădina Cremorne. Hugh aproape că nici nu trebuia s-o conducă: amândoi făceau instinctiv aceeaşi paşi. Maisie nu-şi putu reprima gândul neloial că Solly era un dansator cam împiedicat.

După Hugh, Maisie dansă cu altcineva, dar de la un moment dat ceilalţi bărbaţi n-o mai invitară la dans. După ce bătu ora unsprezece şi se aduse coniacul, convenienţele fură abandonate: nodurile papioanelor albe fură lărgite, câteva

dintre doamne îşi dădură jos pantofii, iar Maisie dansă fiecare dans cu Hugh. Ştia că ar trebui să se simtă vinovată, dar nu se pricepuse niciodată prea bine la asta – se simţea bine şi n-avea de gând să se oprească.

Când lacheul-pianist fu epuizat, ducesa ceru să iasă puţin la aer, şi slujnicele fură trimise în fuga mare să aducă hainele şi pelerinele, ca să poată face cu toţii o plimbare prin grădină. Afară, în întuneric, Maisie îl luă de braţ pe Hugh.

– Întreaga lume ştie ce am făcut eu în ultimii şase ani. Dar dumneata ce ai făcut?

– Îmi place America, răspunse el. Nu există sistem de clase sociale. Sunt săraci şi bogaţi, dar nu există aristocraţie şi toate absurdităţile acestea privitoare la rang şi protocol. Ceea ce ai făcut dumneata, căsătorindu-te cu Solly şi devenind prietena mai marilor din ţară, e destul de neobişnuit aici în Anglia, şi fac prinsoare că de fapt nu spui niciódată adevărul despre originile dumitale...

– Au ei bănuielile lor, cred – dar aşa este, nu bat toba.

– În America te-ai lăuda cu începuturile dumitale umile la fel cum Kingo se laudă cu strămoşii lui care au luptat la Agincourt.

Dar pe Maisie o interesa Hugh, nu America.

– Nu te-ai însurat.

– Nu.

– La Boston... n-ai întâlnit nici o fată care să-ţi placă?

– Am încercat, Maisie, spuse el.

Brusc Maisie regretă că-l întrebă pe Hugh despre asta, pentru că avea o presimţire că răspunsul lui avea să-i distrugă toată fericirea, dar era prea târziu – întrebarea fusese pusă şi Hugh răspundea deja la ea:

– Am întâlnit la Boston fete frumoase, şi fete plăcute, şi fete isteţe, şi fete care ar fi neveste şi mame minunate. Unora dintre ele le-am acordat mai multă atenţie, şi ele păreau să mă placă. Dar de fiecare dată când venea momentul să fac o

propunere serioasă sau să mă retrag, îmi dădeam seama ca ceea ce simţeam nu era suficient. Nu era ceea ce simţeam pentru dumneata. Nu era iubire.

Acum o spusese.

– Taci, şopti Maisie.

– Două sau trei mame chiar s-au supărat rău pe mine şi a început să mi se ducă vestea cum că sunt neserios, iar fetele au început să se ferească. Erau drăguţe cu mine, dar ştiau că e ceva cu mine, că nu eram serios, nu eram tipul care să se însoare. Hugh Pilaster, bancherul englez şi zdrobitorul de inimi! Şi dacă vreo fată părea totuşi atrasă, în ciuda reputaţiei mele, o descurajam eu. Nu-mi place să zdrobesc inimi. Ştiu prea bine cum este...

Faţa lui Maisie era scăldată în lacrimi, aşa că fu fericită de complicitatea întunericului.

– Îmi pare nespus de rău, spuse ea, dar vocea îi era atât de stinsă încât Maisie însăşi abia reuşi să-şi audă cuvintele.

– Oricum, acum ştiu ce e cu mine. De fapt cred c-am ştiut dintotdeauna, dar ultimele două zile au îndepărtat orice îndoială.

Hugh şi Maisie rămaseră în urma celorlalţi, iar acum Hugh se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

Maisie spuse:

– Hugh, te rog n-o spune!

– Încă te mai iubesc. Asta e.

Acum cuvintele erau rostite şi totul era distrus.

– Şi cred că şi dumneata mă mai iubeşti, continuă el fără milă. Nu-i aşa?

Maisie îşi ridică privirea către el. Vedea, oglindite în ochii lui, luminile casei de peste grădină, dar faţa lui era în umbră. El se aplecă asupra ei şi o sărută pe buze, iar ea nu se feri.

– Lacrimi sărate, spuse el după un timp. Şi dumneata mă iubeşti. Ştiam eu.

Hugh scoase o batistă împăturită din buzunar şi îi şterse cu grijă lacrimile de pe obraji.

Maisie simţea că trebuia să pună punct acestei situaţii.

– Trebuie să-i ajungem pe ceilalţi, spuse ea. O să ne iasă vorbe.

Se răsuci şi începu să meargă, astfel încât Hugh fie să-i elibereze braţul, fie să meargă cu ea. Acesta merse cu ea.

– Mă surprinde că îţi faci griji că o să ne iasă vorbe, spuse el. Grupul vostru este renumit cum că nu s-ar crampona de chestii din astea.

Lui Maisie nu-i păsa chiar atât de mult de lume. Îi păsa mai mult de ea însăşi. Grăbi pasul până îi ajunseră din urmă pe ceilalţi, apoi se desprinse de braţul lui Hugh şi începu să vorbească cu ducesa.

Era uşor deranjată de faptul că Hugh spusese că grupul Marlborough era faimos pentru toleranţa sa. Era adevărat, dar lui Maisie nu-i plăcu expresia „chestii din astea", nici ea nu ştia de ce.

Ceasul înalt din antreu bătea douăsprezece când intrară din nou în casă. Maisie se simţi dintr-odată vlăguită din cauza momentelor tensionate din acea zi.

– Eu merg la culcare, anunţă ea.

O zări pe ducesă mutându-şi privirea gânditoare de la Hugh la ea şi reprimându-şi un surâs, şi îşi dădu seama că toţi cei de acolo credeau că Hugh are să doarmă cu ea în acea noapte.

Doamnele urcară treptele împreună, lăsându-i pe bărbaţi să joace biliard sau să mai bea un pahar înainte de culcare. Când femeile se îmbrăţişară urându-şi noapte bună, Maisie zări în ochii fiecăreia dintre ele aceeaşi privire, aceeaşi lucire de emoţie cu o tentă de invidie.

Maisie se duse în odaia ei şi închise uşa. Un foc de cărbuni ardea cu vioiciune în vatră, iar pe şemineu şi pe masa de toaletă ardeau lumânări. Pe noptieră se aflau, ca de obicei, un

platou cu sendvişuri şi o sticlă de vin de Xeres, în caz ca i s-ar fi făcut foame. Maisie nu se atingea niciodată de ele, dar slujitorii ireproşabil antrenaţi de la Kingsbridge Manor puneau o tavă alături seară de seară.

Începu să se dezbrace. Poate că se înşelau cu toţii – poate Hugh nu avea să vină la ea în noapte aceea. Gândul acesta o duru ca o înjunghiere, căci Maisie tânjea ca Hugh să treacă pragul odăii şi ea să-l ia în braţele ei şi să-l sărute, să-l sărute cu adevărat, nu cu acel sentiment de vinovăţie ca în grădină, ci cu sete şi nerușinat. Gândul îi readuse în minte amintirea copleşitoare a nopţii de după cursele de la Goodwood, cu şase ani în urmă, a patului strâmt din casa mătuşii lui, şi expresia de pe chipul lui când îşi scosese rochia.

Maisie îşi privi trupul în oglinda cea lungă. Hugh ar observa cum s-a schimbat. Acum şase ani avea sfârcurile mici, roze şi băgate înăuntru ca nişte gropiţe, dar acum, după ce-l alăptase pe Bertie, sfârcurile îi erau mărite, de culoarea căpşunilor şi scoase în afară. Când era fată, n-avea nevoie de corset, pentru că avea talia ca o viespe de la mama natură, dar după sarcină mijlocul ei nu mai revenise la dimensiunile iniţiale.

Auzi bărbaţii urcând scările cu pasul greu şi râzând la vreo glumă. Hugh avusese dreptate: nimeni dintre cei de aici nu ar fi şocat de un adulter mărunt la o petrecere la ţară. „Oare nu s-ar simţi neloiali faţă de prietenul lor Solly?“ gândi ea cu un surâs ironic. Dar ideea că ea ar fi cea care ar trebui să se simtă neloială o lovi ca o palmă.

Maisie şi-l scosese din minte pe Solly toată seara, dar acum acesta îi revenea în minte – inofensivul, prietenosul Solly, amabilul, generosul Solly – omul care o iubea la nebunie, omul care-l iubea pe Bertie, ştiind că acesta e copilul unui alt bărbat. Numai la câteva ore după plecarea lui Solly, Maisie era gata să-l lase pe un alt bărbat să i se strecoare în pat. „Ce fel de femeie sunt?“ se întrebă ea.

Se duse maşinal la uşă şi o încuie cu cheia.

Acum înţelegea de ce o deranjase că Hugh spusese că „grupul vostru este renumit cum că nu s-ar crampona de chestii din astea“. Aceasta conferea sentimentelor ei faţă de Hugh un caracter banal, înscriindu-le în lungul şir de frivolităţi, aventuri şi infidelităţi care le dădeau doamnelor din înalta societate un prilej de bârfă. Solly merita o soartă mai bună decât să fie trădat pentru o aventură banală.

„Dar îl doresc pe Hugh“, gândi ea în acelaşi timp.

Îi venea sa plângă la gândul de a renunţa la această noapte cu el. Maisie se gândea la zâmbetul lui de băieţandru, la pieptul lui cu oase proeminente, la ochii lui albaştri şi la pielea lui netedă şi albă. Îşi aminti de expresia de pe chipul lui când acesta îi privi trupul, acea expresie de mirare şi fericire, de dorinţă şi încântare, şi simţea că-i vine greu să renunţe la aşa ceva.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Maisie stătea goală în mijlocul camerei, paralizată şi mută.

Clanţa uşii se roti şi cineva încercă să intre, dar uşa nu se deschise.

Maisie îşi auzi numele rostit în şoaptă.

Se duse la uşă şi puse mâna pe cheie.

– Maisie, şopti el. Sunt eu, Hugh.

Maisie îl dorea atât de tare, încât se aţâţă numai la auzul vocii lui. Îşi muşcă cu putere degetul, dar dorinţa era tot mai mare decât durerea.

Hugh batu uşor din nou.

– Maisie! Te rog, deschide-mi!

Maisie se sprijini cu spatele de perete şi lacrimile îi şiroiră pe obraji, căzându-i de pe bărbie pe piept.

– Hai să stăm măcar de vorbă!

Maisie ştia că dacă deschidea uşa n-ar rosti nici unul nici o vorbă – l-ar lua în braţele ei şi ar cădea amândoi pe podea mistuiţi de o dorinţă frenetică.

– Spune ceva! Eşti acolo? Ştiu că eşti acolo.

Maisie nu spuse nimic, plângând încetişor.

– Te rog? insistă el. Te rog?

După o vreme, plecă.

Maisie dormi rău şi se trezi devreme, dar dispoziţia ei se mai lumină odată cu zorii. Se duse în aripa casei unde erau îngrijiţi copiii înainte ca restul musafirilor să se trezească. Se opri brusc la uşa sufrageriei copiilor: nu ea era totuşi primul musafir care se trezise. Auzi o voce de bărbat. Maisie îşi ciuli urechea. Era Hugh.

Acesta spunea:

– Şi chiar în acel moment, uriaşul se trezi din somn.

Se auzi un ţipăt copilăresc de emoţie amestecată cu groază, şi Maisie recunoscu vocea lui Bertie.

Hugh continuă:

– Jack coborî pe vrej cât putu de repede, dar uriaşul o porni după el.

Anne, fiica lui Kingo, spuse cu o vocea plină de superioritate a unui copil de şapte ani atotştiutor:

– Bertie se ascunde după scaun pentru că-i e frică. Mie nu mi-e frică.

Lui Maisie îi venea şi ei să se ascunda ca Bertie, aşa că se răsuci şi o luă înapoi spre odaia ei, dar apoi se opri din nou. Oricum la un moment dat trebuia să stea faţă în faţă cu Hugh, şi aici, în odăile copiilor, era poate cel mai uşor. Se adună şi intră.

Copiii stăteau şi-l ascultau vrăjiţi pe Hugh. Bertie abia o privi pe maică-sa când aceasta intră. Hugh se uită la Maisie cu durere în privire.

– Nu te opri, spuse Maisie şi se aşează lângă Bertie, îmbrăţişându-l.

Hugh îşi îndreptă atenţia către copii.

– Şi ce credeţi c-a făcut Jack?

– Ştiu eu, spuse Anne. A luat o secure!

– Exact!

Maisie îl ţinea pe Bertie în braţe, în timp ce acesta făcea ochii mari spre omul care era adevăratul lui tată. „Dacă pot suporta asta, pot suporta orice“, gândi Maisie.

Hugh continuă:

– Şi pe când uriaşul era pe la jumătatea vrejului, Jack îl tăie cu securea, şi uriaşul căzu până jos pe pământ... şi muri. Iar Jack şi mama lui trăiră fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Bertie strigă:

– Încă o dată!

4

Ambasadorul Cordobei era foarte ocupat. A doua zi urma să fie Ziua Independenţei, în cinstea careia avea loc în acea după-amiază o recepţie pentru membri ai parlamentului, oficiali ai ambasadelor, diplomaţi şi gazetari. Şi ca şi cum n-ar fi fost destul de ocupat, chiar în dimineaţa aceea, Micky Miranda mai primise şi un comunicat cam înţepat de la Ministerul Afacerilor Externe britanic cu privire la doi turişti englezi care fuseseră asasinaţi în timpul unei drumeţii prin Anzi. Dar în momentul în care sosi Edward, Micky lăsă totul la o parte, căci ceea ce avea să-i spună lui Edward era mult mai important şi decât recepţia şi decât comunicatul. Micky avea nevoie de o jumătate de milion de lire şi spera să obţină banii de la Edward.

Micky era ambasadorul Cordobei de un an de zile. Pentru a obţine postul, trebuise sa-şi folosească toată şiretenia de

care era în stare, iar familia lui trebuise să cheltuiască o grămadă de bani mituind pe cine trebuia la ei în ţară. Micky îi promisese lui Papa că întreaga sumă avea să se întoarcă înapoi în familie, şi acum trebuia să se ţină de cuvânt. Prefera să moară decât să-l dezamăgească pe tatăl său.

Ambasadorul îl aduse pe Edward în cabinetul său, o încăpere mare dominată de un enorm drapel al Cordobei. Se duse la biroul său cel mare şi desfăşură pe el o hartă a Cordobei, fixându-i colţurile cu tabachera, cu carafa de vin de Xeres, cu un pahar şi cu jobenul gri al lui Edward. Apoi şovăi. Nu mai ceruse nimanui niciodată o jumătate de milion de lire.

– Aici este provincia Santamaria, în nordul ţării, începu el.

– Cunosc geografia Cordobei, spuse Edward posac.

– Sigur că o cunoşti, zise Micky împăciuitor.

Adevărul acesta era. Banca Pilaster făcea un volum serios de afaceri cu Cordoba, finanţând exporturile de nitrat, de carne de vită în saramură şi de argint ale ţării, precum şi importurile de echipament minier, arme şi bunuri de lux. Edward coordona toate aceste afaceri mulţumită lui Micky Miranda, care, în calitate mai întâi de ataşat şi mai apoi de ambasador, le punea beţe în roate tuturor celor care nu voiau să folosească Banca Pilaster pentru a finanţa operaţiunile comerciale cu ţara lui. Ca urmare, Edward trecea acum drept cel mai de seamă expert pe Cordoba din Londra.

– ... sigur că o cunoşti, repetă Micky. Şi ştii şi că tot nitratul scos din minele tatei trebuie transportat cu catâri din Santamaria până la Palma. Dar ceea ce s-ar putea să nu ştii este că realizarea unei căi ferate de-a lungul acelui drum ar fi perfect posibilă.

– Cum poţi fi sigur? Construcţia unei căi ferate este lucru complicat.

Micky puse mâna pe un volum legat care stătea pe biroul lui.

– Pentru că tata a comandat unui inginer scoţian pe nume Gordon Halfpenny un studiu de fezabilitate. Toate detaliile sunt aici, inclusiv costurile. Uită-te puţin peste el.

– Cât? întrebă Edward.

– Cinci sute de mii de lire.

Edward frunzări paginile raportului.

– Dar din punct de vedere politic?!

Micky îşi aruncă privirea în sus pe perete, la portretul uriaş al preşedintelui Garcia în uniformă de comandant suprem. De fiecare dată când se uita la tablou, Micky jura că într-o bună zi locul acela de pe perete avea să fie ocupat de propriul portret.

– Preşedintele sprijină ideea, pentru că este de părere că asta îl va ajuta să controleze mai bine provincia din punct de vedere militar.

Garcia avea încredere în Papa. De când Papa devenise guvernatorul provinciei Santamaria – cu ajutorul a două mii de carabine cu ţeavă scurtă Westley-Richards fabricate la Birmingham –, membrii familiei Miranda erau susţinătorii fervenţi ai preşedintelui şi aliaţii lui cei mai apropiaţi. Garcia nu bănuia adevăratul motiv pentru care Papa dorea o cale ferată spre Palma: aceasta i-ar fi permis familiei Miranda să atace capitala în două zile, în loc de două săptămâni.

– Cum se va finanţa?

– Vom aduna fondurile pe piaţa londoneză, spuse Micky degajat. De fapt, mă gândeam că poate Banca Pilaster ar fi interesată de afacere.

Micky încercă să-şi regleze respiraţia la un ritm normal. Momentul acesta reprezenta punctul culminant al lungilor şi trudnicelor lui eforturi de a menţine relaţii strânse cu familia Pilaster: aceasta avea să fie recompensa lui după ani de pregătire.

Dar Edward dădu din cap negativ şi spuse:

– Nu prea cred.

Micky era uluit şi consternat. Crezuse că în cel mai rau caz Edward avea să spună că se va mai gândi.

– Dar adunaţi fonduri pentru construirea de căi ferate în permanenţă, şi credeam că v-aţi bucura să puneţi mâna pe această afacere!

– Cordoba nu e Canada sau Rusia, spuse Edward. Investitorilor nu le place situaţia voastră politică, unde în fiecare provincie este câte un caudillo care are armata lui personală. E un stil medieval.

Micky nu se gândise la asta.

– Dar ai finanţat mina de argint a lui Papa.

Asta se întâmpla cu trei ani în urmă, şi atunci Papa beneficiase de o foarte folositoare sumă de o sută de mii de lire.

– Tocmai! Şi s-a dovedit a fi singura mină de argint din America de Sud care abia dacă reuşeşte să facă vreun profit!

În realitate mina era foarte bogată, dar Papa smântânea cea mai mare parte din profituri, nelăsându-le acţionarilor mai nimic. Măcar dacă ar fi lăsat o crustă de profit şi celorlalţi de dragul aparenţelor! Dar Papa nu apleca niciodată urechea la asemenea sfaturi.

Micky încercă să-şi reprime panica, dar se pare că sentimentele lui i se citiră pe faţă, căci Edward spuse îngrijorat:

– Ia zi-mi, bătrâne, e chiar atât de important? Pari foarte supărat.

– Ca să-ţi spun adevărul, ar însemna foarte mult pentru familia mea, recunoscu Micky.

Acesta avea impresia clară că Edward putea aduna aceste fonduri dacă voia, şi că nu era deloc imposibil.

– Şi desigur, dacă o bancă cu prestigiul Băncii Pilaster ar sprijini proiectul, oamenii ar deduce că ţara mea e un loc bun de investiţii.

– Spui tu ceva acolo, zise Edward. Dacă vreunul dintre asociaţi ar fi dispus să prezinte ideea şi s-o împingă spre rezolvare, probabil că s-ar putea rezolva. Dar eu nu sunt asociat.

Micky subestimase greutăţile în a aduna un capital de o jumătate de milion de lire. Dar nu se dădea bătut. Avea el să găsească o soluţie.

– Ei, va trebui să mă mai gândesc, spuse el cu veselie prefăcută.

Edward îşi goli paharul de vin de Xeres şi se ridică.

– Mergem la masă?

În seara aceea, Micky şi familia Pilaster merseră să vadă *H.M.S. Pinafore* la Opera Comică. Micky ajunse acolo cu câteva minute mai devreme. Aşteptând în foaier, se întâlni cu familia Bodwin, care se cam ţinea după familia Pilaster: Albert Bodwin era un avocat care lucra destul de mult cu banca, iar Augusta încercase la un moment dat din răsputeri să-l însoare pe Hugh cu fiica lui, Rachel Bodwin.

Micky era cu gândul la strângerea de capital pentru calea ferată, dar începu să cocheteze cu Rachel din reflex, aşa cum făcea cu toate fetele şi femeile măritate.

– Şi cum mai merge cu mişcarea de emancipare a femeilor, domnişoară Bodwin?

Mama lui Rachel roşi şi spuse:

– Aş vrea să nu vorbiţi despre asta, Señor Miranda.

– Atunci nu voi vorbi despre asta, doamnă Bodwin, pentru că dorinţele dumneavoastră sunt pentru mine ca hotărârile parlamentului – obligaţii legale.

Se întoarse din nou spre Rachel. Aceasta nu era tocmai frumoasă – avea ochii puţin cam apropiaţi – dar avea un aspect plăcut: picioare lungi, mijloc subţire, piept impunător. Pentru o fracţiune de secundă, Micky şi-o închipui cu mâinile legate de capul patului şi cu picioarele desfăcute, şi imaginea îi plăcu. Luându-şi ochii de la pieptul ei, Micky îi întâlni privirea. Cele mai multe fete ar fi roşit şi şi-ar fi întors privirile, dar Rachel se uita la el cu o sinceritate impresionantă şi

îi zâmbi, astfel încât Micky fu cel care se intimidă puţin. Căutând un subiect de conversaţie, acesta spuse:

– Ştiţi că vechiul nostru prieten Hugh Pilaster s-a întors din colonii?

– Da, l-am văzut la Whitehaven House. Erai şi dumneata acolo.

– Ah, da, aşa este! Uitasem.

– L-am simpatizat întotdeauna pe Hugh.

„Dar n-ai vrut să te măriţi cu el“, gândi Micky. Acesta mai avu un gând lipsit de amabilitate la adresa Rachel: îşi spuse că aceasta era deja de ani buni candidată la măritiş şi începea să pară o marfă perimată. Şi totuşi instinctul îi spunea lui Micky că Rachel era o persoană foarte sexuală. Fără doar şi poate, problema ei era că era prea puternică. Îi speria pe bărbaţi. Dar probabil că începea să dispere. Apropiindu-se de treizeci de ani şi tot nemăritată, Rachel avea în mod sigur momente de deznădejde în care se întreba dacă era sortită să rămână fată bătrână. Existau poate femei care priveau această perspectivă cu o oarecare indiferenţă, dar Micky simţea că Rachel nu era aşa.

Rachel îl găsea fermecător pe Micky, la fel ca oricine, de altfel – tineri şi bătrâni, femei şi bărbaţi. Lui Micky îi plăcea să fie simpatizat de oameni bogaţi şi influenţi, căci i se părea ca asta îi da mai multa putere, dar Rachel era o nimeni şi interesul pe care aceasta i-l purta nu valora nimic.

În sfârşit, sosi şi familia Pilaster şi Micky îşi îndreptă atenţia spre Augusta. Aceasta purta o rochie splendidă de culoare zmeurii coapte.

– Arătaţi... delicios, doamnă Pilaster, îi spuse el încet, iar Augusta zâmbi de placere.

Cele două familii mai schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară către locurile lor.

Familia Bodwin avea locuri în sală la parter, iar familia Pilaster avea o lojă. În momentul în care se despărţeau, Rachel îi zâmbi călduros lui Micky şi spuse domol:

– Poate vă vedem mai târziu, Señor Miranda.

Tatăl ei o auzi şi o privi cu reproş, apoi o luă de braţ îndepărtându-se în grabă, dar doamna Bodwin îi zâmbi lui Micky. „Domnul Bodwin n-ar vrea să-şi dea fiica după un străin, gândi Micky, dar se vede că doamna Bodwin nu mai face atâtea mofturi."

Micky nu-şi putu lua gândul de la calea ferată tot actul întâi. Până atunci nu-i trecuse prin minte că investitorii ar putea considera situaţia politică primitivă din Cordoba, care îi permisese familiei Miranda să obţină avere şi putere prin luptă, ca fiind nesigură. Asta însemna probabil că n-ar fi putut obţine finanţarea căii ferate la nici o altă bancă. Singurul fel în care putea obţine banii era să-şi folosească influenţa de culise pe care o avea în familia Pilaster. Şi singurele persoane pe care le-ar fi putut poate influenţa erau Edward şi Augusta.

In timpul pauzei, Micky se nimeri preţ de câteva minute singur în lojă cu Augusta şi îi prezentă problema imediat, ştiind că Augustei îi plăceau abordările directe.

– Când va deveni Edward asociat la bancă?

– E un subiect sensibil, spuse ea cu amărăciune. De ce întrebi?

Micky îi expuse pe scurt problema cu calea ferată, fără să scoată vreun cuvânt despre planurile de viitor ale lui Papa de a ataca Palma.

– Nu pot obţine banii de la nici o altă bancă, fiindcă nici una nu ştie nimic despre Cordoba. Le-am ţinut pe toate la distanţă de dragul lui Edward.

Acesta nu era motivul real, dar Augusta nu putea şti acest lucru – nu se pricepea deloc la afaceri.

– Dar ar fi un succes dacă Edward ar putea împinge afacerea spre aprobare.

Augusta încuviinţă:

– Soţul meu i-a promis lui Edward să-l facă asociat de îndată ce se însoară, spuse ea.

Micky rămase uluit. Edward să se însoare! Ideea era uimitoare – şi totuşi, de ce-ar fi?

Augusta continuă:

– Ne-am înţeles chiar şi asupra fetei: Emily Maple, fiica diaconului.

– Cum e fata?

– Drăguţă, tânără – are numai nouăsprezece ani – şi cu judecată. Părinţii ei sunt de acord cu căsătoria.

„Exact ce-i trebuie lui Edward“, gândi Micky. Lui Edward îi plăceau fetele drăguţe, dar îi trebuia una pe care s-o domine.

– Şi care-i obstacolul aici?

Augusta se întunecă.

– Pur şi simplu nu ştiu. Dar dintr-un motiv sau altul Edward nu se mai hotărăşte s-o ceară.

Asta nu-l surprindea pe Micky: nu şi-l putea închipui pe Edward însurat, oricât de bună ar fi fost partida. Ce avea el de câştigat dintr-o căsătorie? Edward n-avea nici o dorinţă să aibă copii. Dar ăsta da premiu de stimulare: să fie făcut asociat! Poate că lui Edward asta îi era indiferent, dar lui Micky nu îi era.

– Ce putem face să-l încurajăm?

Augusta îi aruncă lui Micky o privire pătrunzătoare şi spuse:

– Am eu senzaţia că s-ar lua după dumneata, dacă dumneata te-ai însura.

Micky întoarse privirea. Augusta era cu adevărat perspicace. Poate că nu ştia ea ce se întâmplă în saloanele private ale bordelului Nellie's, dar avea o intuiţie de mamă. Şi el

simţea că dacă s-ar fi însurat primul, Edward ar fi putut fi mai şi el mai interesat.

– Eu, să mă-nsor? spuse el râzând reţinut.

Firește, avea să se însoare mai devreme sau mai târziu, ca toată lumea, dar nu vedea nici un motiv să se însoare deja.

Şi totuşi, dacă acesta era preţul pentru a finanţa calea ferată...

„Dar nu e vorba numai de calea ferată, socoti el. Un împrumut reuşit ar aduce un altul.“ Ţări precum Rusia şi Canada adunau împrumuturi noi în fiecare an de pe piaţa londoneză pentru căi ferate, porturi, companii de distribuţie a apelor şi finanţe pentru guvern. Micky avea să ia un comision, oficial sau neoficial, pe fiecare bănuţ strâns, dar mai ales banii ar fi canalizaţi spre interesele familiei lui, făcându-i acolo acasă încă şi mai bogaţi şi mai puternici.

Iar alternativa era de neconceput. Taică-său n-avea să-l ierte în veci dacă-l dezamăgea. S-ar fi însurat şi de trei ori ca să evite mânia lui taică-său.

Micky îşi întoarse privirea către Augusta. Nu mai pomeniseră niciodată nimic despre ceea ce se întâmplase în odaia bătrânul Seth în septembrie 1873, dar nu era cu putinţă ca ea să fi uitat. Făcuseră sex fără penetrare, infidelitate fără adulter, ceva şi nimic. Rămaseră complet îmbrăcaţi, durase numai câteva secunde, dar cu toate acestea, fusese mai pasional, mai emoţionant şi mai torid decât tot ce făcuse Micky vreodată cu prostituatele de la Nellie's, şi era sigur că momentul fusese foarte însemnat şi pentru Augusta. Oare cum i se părea acesteia perspectiva ca Micky să se însoare? Jumătate din femeile din Londra ar fi invidioase, dar era atât de greu de aflat ce simţea Augusta în adâncul sufletului ei. Micky se hotărî să o întrebe direct. O privi drept în ochi şi spuse:

– Dumneavoastră aţi dori ca eu să mă însor?

Augusta ezită. Micky zări o umbră de regret pe chipul ei. Dar apoi acesta căpătă un aspect sever, şi Augusta răspunse cu tărie:

– Da.

Micky o privi. Augusta îi susţinu privirea. El înţelese că aceasta vorbea cât se poate de serios, şi simţi o ciudată dezamăgire.

Augusta spuse:

– Trebuie rezolvat cât de repede. Emily Maple şi părinţii ei nu pot fi lăsaţi să aştepte la nesfârşit.

„Cu alte cuvinte mai bine aş face să mă căsătoresc cât mai repede, gândi Micky. Bine, atunci. Fie."

Joseph şi Edward se întoarseră în lojă şi începură să vorbească despre altceva.

Tot actul al doilea, Micky nu-şi putu luă gândurile de la Edward. Erau prieteni de cincisprezece ani. Edward era slab şi nesigur pe el, voia să se facă pe placul celor din jur, dar era lipsit de iniţiativă şi de elan. Singurul lui scop în viaţă era să obţină încurajările sau aprobarea altora, şi Micky îi satisfăcuse această nevoie de când începuse să-i facă lui Edward temele la latină. Acum Edward trebuia împins de la spate spre căsătoria de care avea nevoie ca să avanseze în carieră – şi Micky într-a lui.

În timpul celei de-a doua pauze, Micky îi spuse Augustei:

– Edward are nevoie de un ajutor la bancă – un funcţionar inteligent care să-i fie fidel şi să-i apere interesele.

Augusta chibzui o clipă.

– Uite o idee foarte bună, într-adevăr, spuse ea. Cineva în care eu şi dumneata să avem încredere.

– Exact.

Augusta întrebă:

– Te gândeşti la cineva anume?

– Am un văr care lucrează pentru mine la ambasadă. Numele lui este Simon Oliver. Era Olivera, de fapt, dar l-a anglicizat. E un băiat isteţ şi complet de încredere.

– Adu-ni-l la ceai, spuse Augusta. Şi dacă îmi place, îi voi vorbi lui Joseph.

– Prea bine.

Începu ultimul act. Micky cugeta la cât de mult el şi Augusta gândeau la fel. Cu Augusta ar fi trebuit să se însoare: împreună ar fi cucerit lumea. Cu cine să se căsătorească el? Nu trebuia să fie vreo fată cu avere, căci el n-avea nimic de oferit unei asemenea fete. Erau mai multe fete cu avere pe care le-ar fi putut cuceri fără nici o dificultate, dar a le câştiga inimile n-ar fi fost decât începutul: apoi ar fi urmat îndelungi lupte cu părinţii şi nici o garanţie că rezultatul ar fi fost pozitiv. Nu, avea nevoie de o fată de condiţie mai modestă care îl plăcea deja şi care l-ar fi acceptat cu mare bucurie. Ochii lui rătăciră peste sala de teatru şi i se aprinseră când o zări pe Rachel Bodwin.

Rachel îndeplinea perfect condiţiile. Era deja pe jumătate îndrăgostită de el. Îşi căuta cu disperare un soţ. Tatăl ei nu-l prea simpatiza pe Micky, dar mama ei da, iar mama cu fiica împreună aveau să izbândească repede peste împotrivirile tatălui.

Şi mai era un lucru încă şi mai important: Rachel îl aţâţa.

Rachel era probabil virgină, inocentă şi temătoare. Micky avea să-i facă lucruri care aveau s-o zăpăcească şi s-o dezguste în acelaşi timp. Poate că fata avea să se împotrivească, ceea ce avea să facă lucrurile şi mai plăcute. Dar în final soţia trebuia să cedeze poruncilor de ordin sexual ale soţului, oricât de bizare sau de dezgustătoare ar fi acestea, pentru că oricum n-avea cui se plânge. Micky şi-o mai închipui o dată legată de pat, dar de data aceasta fata se zbătea de durere sau de plăcere, sau poate de amândouă...

Spectacolul se termină. La ieşire, Micky se uita dupa familia Bodwin. Se întâlniră pe trotuar, în timp ce familia Pilaster îşi aştepta trăsura, iar Albert Bodwin încerca sa prindă o brişcă. Micky îi zâmbi larg doamnei Bodwin şi o întrebă:

– Aţi binevoi să-mi acordaţi onoarea de a vă face o vizită mâine după-amiază?

– Onoarea ar fi de partea mea, Señor Miranda.

– Sunteţi prea amabilă.

Micky îi strânse mâna lui Rachel, o privi în ochi şi spuse:

– Pe mâine, atunci.

– Cu mare plăcere, răspunse ea.

Când sosi trăsura Augustei, Micky deschise portiera.

– Ce credeţi despre ea? şopti el.

– Are ochii prea apropiaţi, spuse Augusta urcând în trăsură. Se instală pe banchetă şi îi spuse prin portiera deschisă: În afară de asta, seamănă cu mine.

Augusta trânti portiera trăsurii şi trăsura o luă din loc.

O oră mai târziu, Micky şi Edward cinau într-un salon privat la Nellie's. În afară de masă, în cameră se mai aflau o canapea, un şifonier, o masă pentru lighean şi un pat mare. April Tilsey renovase întregul local, iar acest salon era decorat cu ţesături moderne William Morris şi o serie de desene înrămate reprezentând oameni în diferite ipostaze sexuale cu tot felul de fructe şi legume. Însă prin natura activităţii care se desfăşura în acel loc, lumea se îmbăta şi se purta necivilizat, aşa că tapetul era deja sfâşiat, perdelele pătate şi covorul rupt. Dar lumina slabă a lumânărilor ascundea decoraţiile ieftine şi scădea ani din vârsta reală a femeilor.

Cei doi bărbaţi erau serviţi de două dintre fetele lor preferate, Muriel şi Lily. Acestea purtau pantofi de mătase roşie şi pălării enorme foarte complicate, dar erau complet dezbrăcate în rest. De afară se auzeau voci groase lălăind un

cântec şi o ceartă aprinsă, dar aici era pace, focul de cărbune pârâia uşor şi fetele şuşoteau între ele servind cina. Atmosfera îl destinse pe Micky, şi acesta începu să se simtă mai puţin neliniştit din cauza împrumutului pentru calea ferată. Cel puţin avea un plan. N-avea de facut decât să-l încerce. Îl privi pe Edward peste masă, chibzuind la prietenia fructuoasă pe care o avuseseră şi o aveau. Fuseseră momente când aproape că-l îndrăgise pe Edward. Dependenţa acestuia era obositoare, dar ea îi permitea lui Micky să-l domine. Micky îl ajutase pe Edward şi Edward îl ajutase pe Micky, şi împreună gustaseră toate viciile celui mai sofisticat oraş din lume.

După ce terminară de mâncat, Micky turnă din nou vin în pahare şi spuse:

– Mă însor cu Rachel Bodwin.

Muriel şi Lily chicotiră.

Edward rămase cu gura căscată timp îndelungat, apoi spuse:

– Nu te cred.

Micky ridică din umeri.

– Crezi ce vrei. Cu toate acestea, ăsta-i adevărul.

– Vorbeşti serios?

– Da!

– Porcule!

Micky se uită la prietenul lui cu surprindere.

– Ce? De ce să nu mă însor?

Edward se ridică şi se aplecă peste masă, ameninţător.

– Eşti un porc împuţit, Miranda, asta-i tot ce pot să-ţi spun.

Micky nu prevăzuse o asemenea reacţie.

– Ce dracu te-a apucat? întrebă el. Ce, tu nu te însori cu Emily Maple?

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Maică-ta.

– Ei bine, nu mă-nsor cu nimeni.

– De ce nu? Ai douăzeci şi nouă de ani. La fel şi eu. Oricărui bărbat îi vine timpul să-şi procure aparenţa unei vieţi de familie respectabilă.

– La dracu' cu viaţa de familie respectabilă! urlă Edward şi răstoarnă masa.

Micky sări în lături ca să se ferească de vesela spartă şi de vinul şiroind. Cele două femei dezbrăcate se strânseră speriate într-un colţ.

– Potoleşte-te! strigă Micky.

– După atâţia ani! urlă Edward ca scos din minţi. După tot ce-am făcut pentru tine!

Micky era năucit de furia lui Edward. Trebuia să-l liniştească. O asemenea scenă l-ar fi putut face şi mai refractar ideii de căsătorie, şi asta era exact opusul scopului lui Micky.

– Doar nu e un dezastru, spuse el pe un ton foarte raţional. Asta n-are să schimbe nimic pentru noi.

– Cum să nu schimbe!

– Nu, n-are să se schimbe nimic. Vom continua să venim aici.

Edward îl privi neîncrezător. Mai potolit, întrebă:

– Serios?

– Da. Şi vom continua să mergem la club. De aia avem cluburi. Bărbaţii merg la club ca să scape de neveste.

– Probabil că aşa e.

Uşa se deschise şi April intră în trombă.

– Ce-i cu zgomotul ăsta? întrebă ea. Edward, mi-ai spart porţelanurile?

– Iartă-mă, April. Plătesc pentru tot.

Micky i se adresă lui April:

– Tocmai îi explicam lui Edward că putem continua să venim aici şi după ce se însoară.

– Oh, Doamne, eu aşa sper! spuse April. Dacă nici un bărbat căsătorit nu mi-ar trece pragul, ar trebui să închid localul. Şi, răsucindu-se spre coridor, strigă: Sid! Adu o mătură!

Spre uşurarea lui Micky, Edward îşi recăpătă calmul rapid. Micky spuse:

– La începutul căsătoriei va trebui probabil să stăm câteva seri acasă şi să dăm din când în când câte o serată. Dar după o vreme vom reveni la normal.

Edward se încruntă.

– Şi pe neveste nu le deranjează?

Micky dădu din umeri.

– Cui îi pasă dacă le deranjează sau nu? Ce poate să facă o nevastă?

– Dacă e nemulţumită, bănuiesc că-i poate face zile negre soţului ei.

Micky îşi dădu seama că Edward o lua pe maică-sa drept nevasta tipică. Din fericire, puţine femei erau la fel de ambiţioase sau de deştepte ca Augusta.

– Chestia e să nu fii prea bun cu ele, spuse Micky, vorbind pe baza celor observate la amicii lui căsătoriţi de la Cowes Club. Dacă te porţi bine cu nevasta, ea va vrea să rămâi tot timpul lângă ea. Poartă-te dur cu ea şi se va bucura să te vadă plecat seara la club şi s-o laşi în pace.

Muriel îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Edward.

– Totul va fi la fel când vei fi însurat, Edward, îţi promit eu, spuse ea. Şi atunci ţi-o voi suge în timp ce îl priveşti pe Micky cum i-o trage lui Lily, exact aşa cum îţi place.

– Serios? întrebă Edward cu un rânjet prostesc.

– Normal.

– Deci nu se va schimba chiar nimic, spuse el, privindu-l pe Micky.

– Oh, ba da, zise acesta. Un singur lucru se va schimba – vei fi asociat la bancă!

CAPITOLUL DOI – APRILIE

1

În sala de bal era o zăpuşeală de baie turcească. Aerul mirosea a bere, a fructe de mare şi a oameni nespălaţi. Pe scenă, o tânără îmbrăcată studiat în zdrenţe stătea în faţa unui panou pictat care se voia a reprezenta o cârciumă. În mână ţinea o păpuşă în chip de prunc nou-născut şi cânta despre cum fusese sedusă şi abandonată. Publicul, stând la mese lungi de lemn, se legăna braţ la braţ şi i se alătură la refren: „Şi n-a fost nevoie decât de-un piculeţ de gin!“

Hugh cânta şi el cât îl ţineau bojocii. Se simţea bine. Mâncase două litre de melci de mare, bause câteva halbe de bere caldă cu gust de malţ şi stătea înghesuit lângă Nora Dempster, o persoană pe lângă care să te tot înghesui. Aceasta avea un trup moale şi plin de rotunjimi şi un zâmbet fermecător, şi se poate spune că-i salvase viaţa lui Hugh.

După vizita lui la Kingsbridge Manor, acesta cazuse în cea mai neagră depresie. Revăzând-o pe Maisie, fantomele trecutului i se treziră în suflet, şi de când aceasta îl respinsese, aceste fantome îl hărţuiau zi şi noapte.

Hugh reuşea să supravieţuiască în timpul zilei pentru că la muncă erau provocări şi probleme care-l făceau să nu se mai gândească la durerea lui – era ocupat cu organizarea parteneriatului cu Madler and Bell, pe care asociaţii îl aprobaseră în cele din urmă. Şi în curând avea să devină el însuşi asociat, împlinindu-i-se astfel un vis. Dar seara nu avea tragere de inimă pentru nimic. Era invitat la numeroase petreceri, baluri şi cine, căci acum era şi el un membru al grupului Marlborough

în virtutea prieteniei sale cu Solly, şi deseori participa la acestea, dar dacă Maisie nu era acolo, se plictisea, iar dacă era şi ea acolo, era nefericit. Aşa că de cele mai multe ori, seara, rămânea în odaia lui gândindu-se la ea sau se plimba pe străzi în absurda speranţă de a o întâlni din întâmplare.

Tot pe stradă o întâlnise şi pe Nora. O pornise spre Oxford Street, ca să intre la Peter Robinson – o prăvălie care mai demult vindea textile, dar care acum se numea „magazin universal“ – ca să-i cumpere un cadou soră-sii Dotty, şi avea de gând să ia trenul spre Folkestone imediat după aceea. Dar era atât de nefericit că nu-şi închipuia cum avea să dea ochii cu familia lui, şi dintr-un fel de paralizie a minţii, era absolut incapabil de a alege un cadou. Ieşise din magazin cu mâna goală aproape de lăsarea serii, şi în stradă se ciocnise pur şi simplu de Nora. Aceasta se împiedicase, şi Hugh o prinsese în braţe.

Hugh n-avea să uite niciodată ce simţise ţinând-o în braţe. Deşi era înfofolită în haine, trupul ei era moale şi mlădios, iar ea era înmiresmată şi caldă. Pentru o clipă, acea întunecată stradă londoneză dispăru şi Hugh alunecă într-o lume închisă de încântare subită. Fata scăpă din mână cumpărătura împachetată, o vază de ceramică, şi aceasta se zdrobi de trotuar. Ea scoase un ţipăt de deznădejde şi părea să izbucnească în plâns. Firește, Hugh insistă să îi cumpere altă vază.

Fata avea douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani – cu un an sau doi mai tânără decât el. Avea un chip rotund şi drăgălaş, şi cârlionţi blonzi-nisipii îi ieşeau din bonetă. Era îmbrăcată cu haine ieftine, dar frumoase: avea o rochie de lână trandafirie cu flori brodate purtată peste o turnură, şi o jachetă albastră de catifea, tivită cu blană de iepure. Vorbea cu accent cockney[1] tărăgănat.

În timp ce cumpărau o altă vază, dintr-o vorbă în alta, Hugh ajunse să îi spună că nu se putea hotărî ce cadou să îi

---

[1] Accent specific claselor muncitoare din Londra (n.tr.)

cumpere soră-sii. Nora îi sugeră să îi cumpere o umbrela colorată, apoi stăruise să-l ajute pe Hugh să aleagă una.

În cele din urmă, Hugh o conduse acasă cu o brişcă. Ea îi spusese că locuia cu tatăl ei, care era comerciant ambulant de medicamente brevetate. Mama ei murise. Nora locuia într-un cartier mai puţin bun decât îşi închipuise Hugh – un cartier mai degrabă muncitoresc decât mic-burghez.

Hugh presupunea că nu avea s-o mai vadă niciodată pe fata respectivă, iar la Folkestone petrecuse toată duminica gândindu-se la Maisie, ca de obicei. Luni primi la bancă un bileţel de la Nora, care îi mulţumea pentru amabilitate: Hugh îi observă scrisul de mână feminin, mărunt şi îngrijit înainte să mototolească biletul şi să-l arunce în coşul de gunoi.

A doua zi, ieşind din bancă la ora prânzului pentru a merge la un bistrou să mănânce o porţie de cotlet de miel, Hugh o zărise pe stradă îndreptându-se către el. La început nu o recunoscuse, ci doar se gândise ce drăguţă este, dar ea îi zâmbise şi el îşi adusese aminte de ea. Hugh îşi scosese pălăria, iar ea se oprise să vorbească. Îi spusese, înroşindu-se puţin, că lucra ca ajutor la un fabricant de corsete şi că trecuse pe la un client şi acum se întorcea la magazin. Împins de un impuls subit, Hugh o invitase să meargă la dans cu el în seara aceea.

Ea spusese că i-ar fi plăcut să meargă, dar că nu avea nici o pălărie decentă, aşa că el o luase imediat la un magazin de pălării şi îi cumpărase una, rezolvând astfel problema numaidecât.

O bună parte din aventura lor se desfăşură mai apoi la cumpărături. Nora nu avusese niciodată mai nimic şi îşi exprima fără rezerve bucuria pentru darea de mână a lui Hugh. Acesta, la rândul lui, era încântat să-i cumpere mănuşi, pantofi, o haină, brăţări şi orice voia ea. Sora lui, cu înţelepciunea celor doisprezece ani ai săi, proclamase că Nora îl place numai pentru că are bani. Hugh râse şi spuse:

– Dar cine m-ar iubi pe mine pentru cum arăt?

Nu şi-o scosese încă pe Maisie din minte – ba din contră, se gândea la ea în fiecare zi – dar amintirile nu-l mai aruncau în profunde stări de deznădejde. Dar acum avea un motiv să privească înainte – la următoarea întâlnire pe care o avea cu Nora. În câteva săptămâni, aceasta îi dăduse din nou pofta de viaţă.

În timpul uneia dintre ieşirile lor la cumpărături o întâlniră pe Maisie într-un magazin de blănuri din Bond Street. Hugh le prezentă pe cele două femei cam stânjenit. Nora fu din cale-afară de încântată s-o cunoască pe doamna Solomon Greenbourne. Maisie îi invită la ceai acasă la ea în Piccadilly. În aceeaşi seară, Hugh se întâlni cu Maisie la un bal şi, spre surprinderea lui, aceasta se arătă destul de lipsită de amabilitate faţă de Nora.

– Îmi pare rău, dar chiar nu îmi place, spuse Maisie. Îmi dă impresia unui persoane lacome şi fără inimă şi nu cred că te iubeşte câtuşi de puţin. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva s-o iei de nevastă!

Hugh fu rănit şi jignit. Hotărî că de fapt Maisie era doar geloasă. În orice caz, nu avea nici un gând să se însoare.

Când spectacolul de music-hall se termină, Hugh şi Nora ieşiră afară în ceaţa groasă îmbibată de funingine care se rostogolea pe străzi. Îşi înfăşurară fularele în jurul gâtului şi pe gură şi o porniră spre casa Norei în Camden Town.

Atmosfera era ca sub apă. Toate sunetele erau înăbuşite, şi oamenii şi lucrurile apăreau brusc din ceaţă: o prostituată stând sub un felinar, un beţivan clătinându-se în pragul unui local, un poliţist patrulând, un măturător de stradă traversând, o trăsură cu felinar dispărând pe drum, un câine plouat la marginea drumului, o pisică cu ochii lucitori în fundul unei străduţe. Hugh şi Nora se ţineau de mână şi se opreau din când în când unde era mai întuneric, îşi coborau fularele şi se sărutau. Buzele Norei erau moi şi primitoare, şi fata îl lăsa pe

Hugh să-şi strecoare mâinile în haină şi să-i mângâie sânii. Ceaţa crea o atmosferă capitonată, secretă şi romantică.

De obicei, Hugh se despărţea de ea la colţul străzii, dar astă-seară, din cauza ceţii, o conduse până la uşă. Vru s-o mai sărute şi acolo, dar îi era teamă ca tatăl ei să nu deschida dintr-odată uşa şi să-i prindă. Dar Nora îl surprinse spunând:

– N-ai vrea să vii înăuntru?

Hugh nu fusese niciodată în casa Norei.

– Dar ce va gândi tatăl dumitale?

– E dus la Huddersfield, spuse ea deschizând uşa.

Inima lui Hugh începu să bată mai tare când acesta pătrunse înăuntru. Nu ştia sigur ce avea să se întâmple, dar cu siguranţă avea să fie palpitant. O ajută pe Nora să-şi dea jos pelerina, dar ochii i se ţintuiră cu jind pe curbele fetei, care se ascundeau sub rochia ei albastră precum cerul.

Casa era mică, şi mai mică decât casa maică-sii de la Folkestone. Scările ocupau cea mai mare parte din antreul strâmt. În antreu erau două uşi, care dădeau probabil într-o cameră de zi şi o bucătărie în fundul casei. La etaj erau probabil două dormitoare, iar în bucătărie o cadă de tinichea şi o toaletă în fundul curţii.

Hugh îşi puse pălăria şi haina în cuier. Un căţel latra în bucătărie, şi Nora deschise uşa, lăsând în hol un terier scoţian negru cu o panglică albastră la gât. Căţelul o salută bucuros pe Nora, apoi îl înconjură pe Hugh circumspect.

– Blackie are grijă de mine când tăticul e plecat, spuse ea, iar Hugh prinse cele două sensuri ale spuselor ei.

O urmă pe Nora în camera de zi. Mobila era veche şi roasă, dar Nora înveselise camera cu lucruri pe care le cumpăraseră împreună: perne vesele, un preş colorat şi un tablou reprezentând castelul Balmoral. Nora aprinse o lumânare şi trase perdelele.

Hugh stătea în mijlocul camerei, neştiind ce să facă, până când ea îl scoase din încurcătură spunând:

– Vezi dacă poţi aprinde focul.

În vatra căminului mai erau câţiva tăciuni aprinşi şi Hugh puse peste ei nişte surcele şi însufleţi focul cu ajutorul unor foale mici.

Când termină, se întoarse şi o văzu pe Nora stând pe canapea. Aceasta îşi scosese pălăria şi îşi lăsase părul pe spate. Nora bătu uşor cu palma pe perna de alături, iar Hugh se aşează ascultător. Blackie îl privi cu invidie şi Hugh se întrebă în cât timp putea scoate căţelul din cameră.

Hugh şi Nora se luară de mână şi stătură aşa, privind focul. Hugh se simţea liniştit. Nu-şi putea închipui că ar vrea să facă altceva întreaga viaţă. După o vreme începu să o sărute pe Nora din nou. Şovăitor, îi puse mâna pe piept. Acesta era tare şi îi umplea palma lui Hugh. Îl strânse uşor în mână şi Nora respiră adânc. Hugh nu se simţise atât de bine de ani de zile, şi-şi dorea mai mult. O sărută şi mai aprins, mângâindu-i sânii.

Încet, încet, Nora alunecă pe spate până când Hugh era pe jumătate lungit peste ea. Amândoi începură să respire adânc. Hugh era sigur că Nora îi simţea mădularul apăsat de coapsa ei rotundă. Undeva în minte auzea vocea conştiinţei spunându-i că profita de o tânără în absenţa tatălui ei, dar vocea aceea era slabă şi nu putea învinge dorinţa care se ridica în el ca lava unui vulcan.

Hugh voia s-o atingă în locurile cele mai intime. Îşi puse mâna între picioarele ei. Ea se încordă imediat şi căţelul începu să latre, simţind atmosfera încărcată. Hugh se dădu puţin la o parte şi spuse:

– Hai să scoatem căţelul afară.

Nora părea tulburată:

– Poate c-ar fi mai bine să ne oprim.

Hugh nu putea suferi ideea de a se opri. Dar cuvântul „poate“ îi dădu speranţe.

– Nu mă pot opri acum, spuse el. Scoate căţelul afară.

– Dar... nici măcar nu suntem logodiţi, sau ceva de genul ăsta.

– Ne-am putea logodi, spuse el fără să gândească.

Ea păli uşor.

– Vorbeşti serios?

Hugh îşi puse aceeaşi întrebare. Privise această relaţie de la bun început ca un amuzament, nu ca pe o curte serioasă. Cu toate acestea, numai cu câteva clipe înainte se gândise cât de mult i-ar plăcea să-şi petreacă restul vieţii ţinând-o de mână pe Nora în faţa focului. Chiar voia s-o ia de nevastă? Îşi dădu seama că îşi dorea acest lucru – de altfel, nu-şi dorea nimic mai mult pe lume. Aveau să fie probleme, cu siguranţă. Familia ar spune că această căsătorie este sub condiţia lui. Puteau merge la dracu' cu toţii. Avea douăzeci şi şase de ani, câştiga o mie de lire pe an şi era pe cale de a deveni asociat la una dintre cele mai renumite bănci din lume – putea să se însoare cu cine îi plăcea. Maică-sa avea să fie tulburată de această decizie, dar urma să-l susţină: avea să-şi facă griji, dar şi să fie bucuroasă să-şi vadă fiul fericit. Iar ceilalţi puteau spune ce pofteau. Oricum nu îl ajutaseră pe Hugh cu nimic niciodată.

Hugh o privi pe Nora, trandafirie şi drăgălaşă şi dulce, sprijinită pe canapeaua ponositǎ, cu părul desfăcut pe umerii goi. O dorea din toată fiinţa lui, aici, numaidecât. Fusese singur prea mult timp. Maisie era de-acum stabilită la casa ei împreună cu Solly şi nu avea să fie a lui niciodată. Era timpul să aibă şi el pe cineva cald şi moale cu care să-şi împartă viaţa şi patul. De ce nu pe Nora?

Pocni din degete către căţel:

– Hai aici, Blackie!

Căţelul se apropie prudent. Hugh îl mângâie pe cap şi prinse în mână panglica din jurul gâtului.

– Hai şi păzeşte antreul, spuse el şi scoase căţelul afară, închizând apoi uşa.

Acesta lătră de două ori, după care se lăsă tăcerea.

Hugh se aşează lângă Nora şi îi luă mâna. Ea îl privi circumspectă. Hugh spuse:

– Nora, vrei să fii soţia mea?

Nora se înroşi toată.

– Da, vreau.

Hugh o sărută. Ea îşi deschise gura şi îi răspunse pasional. El o atinse pe genunchi. Ea îi luă mâna şi i-o conduse pe sub jupoanele rochiei în sus, printre picioare, până la încheietura coapselor. Prin flanela lenjeriei ei intime, Hugh îi simţea părul aspru şi carnea moale a sexului. Buzele ei alunecară peste obrazul lui până la ureche, şi Nora şopti:

– Hugh, dragul meu, iubeşte-mă în seara aceasta, acum.

– Da, spuse el cu voce răguşită, da...

2

Balul mascat al ducesei de Tenbigh fu primul mare eveniment al sezonului monden londonez din 1879. Toată lumea vorbea despre el deja cu luni înainte. Lumea cheltuia averi pe costume şi se preta la orice pentru a obţine o invitaţie.

Augusta şi Joseph Pilaster nu erau invitaţi. Lucrul acesta nu era deloc surprinzător: cei doi nu făceau parte din cel mai înalt eşalon al societăţii londoneze. Dar Augusta îşi dorea să meargă, şi îşi pusese în minte că avea să fie acolo.

De îndata ce află despre bal, îi pomeni despre el lui Harriet Morte, al cărei răspuns fu o privire jenată, şi în rest, tacere. În calitate de doamnă de onoare a reginei, Lady Morte avea o mare putere socială, şi pe deasupra mai era şi verişoară îndepărtată cu ducesa de Tenbigh. Dar nu se oferi să-i procure Augustei o invitaţie.

Augusta verifică imediat contul lui Lord Morte la Banca Pilaster şi descoperi că acesta avea un minus de o mie de lire.

A doua zi, lordul primi o scrisoare din partea băncii, care îl întreba când credea că-şi putea regulariza situaţia.

Augusta îi făcu o vizită lui Lady Morte în aceeaşi zi. Se scuză, spunând că scrisoarea fusese o eroare şi că funcţionarul care o trimisese fusese concediat. Apoi pomeni iar de bal.

Chipul de obicei impasibil al lui Lady Morte fu animat timp de o clipă de un străfulger de ură curată în momentul în care aceasta înţelese târgul care i se propunea. Augusta nu se cramponă deloc. N-avea nici o dorinţă ca Lady Morte s-o placă – voia doar să se folosească de ea. Iar Lady Morte se afla în faţa unei alegeri simple: să-şi folosească influenţa pentru a-i face rost Augustei de o invitaţie sau să găsească o mie de lire pentru a-şi regulariza contul. Aceasta alese soluţia cea mai simplă, şi invitaţiile la bal sosiră la casa Augustei a doua zi.

Augusta era acum nemulţumită că Lady Morte n-o ajutase de bunăvoie. Era jignitor că trebuise să-i forţeze mâna. Plină de ciudă, Augusta îi ceru o invitaţie şi pentru Edward.

Augusta avea să se deghizeze în regina Elisabeta, iar Joseph în contele de Leicester. În seara balului cinară acasă, apoi se schimbară. Când fu gata cu îmbrăcatul, Augusta trecu în camera lui Joseph ca să-l ajute cu costumul şi să stea de vorbă cu el despre nepotul Hugh.

Era exasperată că acesta avea să fie învestit ca asociat în acelaşi timp cu Edward. Dar şi mai grav era faptul că toată lumea ştia că Edward devenea asociat numai pentru că se căsătorise şi primise 250 000 de lire pe care să-i investească în bancă, pe când Hugh devenea asociat pentru că adusese profituri spectaculoase prin afacerea cu Madler and Bell din New York. Ba lumea vorbea deja chiar de posibilitatea ca Hugh să devină într-o bună zi preşedinte al băncii. Augusta scrâşnea din dinţi la această idee.

Promovarea celor doi avea să aibă loc la sfârşitul lui aprilie, când contractul anual de asociere era înnoit oficial. Dar la începutul acelei luni, spre încântarea Augustei, Hugh făcu

incredibila prostie de a se însura cu o mică muncitoare rotofeie din Camden Town.

Episodul cu Maisie petrecut cu şase ani înainte era un semn că lui Hugh îi plăceau fetele de mahala, dar Augusta nu îndrăznise să se gândească niciodată ca acesta avea să se însoare cu una. Hugh se însurase fără să bată toba, la Folkestone, numai în prezenţa mamei, a surorii lui şi a tatălui miresei, şi apoi puse întreaga familie în faţa faptului împlinit.

Aranjându-i gulerul elisabetan lui Joseph, Augusta spuse:

– Presupun că va trebui să reconsideri numirea lui Edward ca asociat, acum că s-a căsătorit cu o slujnică.

– Nu e slujnică, ci corsetieră. Sau mai bine zis, era. Acum e doamna Pilaster.

– Cu toate acestea, un asociat la Banca Pilaster nu poate fi însurat cu o fată de prăvălie.

– Trebuie să spun că sunt de părere că poate fi însurat cu cine vrea el.

Augusta se temuse că Joseph avea să adopte aceasta poziţie.

– N-ai spune asta dacă ar fi vorba despre o urâtă, o ciolănoasă sau o ursuză. Eşti atât de îngăduitor pentru că e drăguţă şi cochetă.

– Pur şi simplu nu văd unde e problema.

– Un asociat se întâlneşte cu şefi de cabinet, diplomaţi, oameni însemnaţi de afaceri. Nora nu va şti cum să se poarte. Ar putea face ceva stânjenitor în orice clipă.

– Aceste lucruri se învaţă. Joseph şovăi, apoi continuă: Mi se pare câteodată că uiţi de unde vii tu însăţi, draga mea.

Augusta se îmbăţoşă numaidecât, ofensată:

– Tatăl meu a avut trei prăvălii! spuse ea cu tărie. Cum îndrăzneşti să mă compari cu târâtura aceea!?

Joseph bătu imediat în retragere:

– Bine, îmi cer scuze.

Augusta era absolut jignită:

– În afară de aceasta, eu n-am lucrat niciodată în prăvăliile tatei, spuse ea. Am fost crescută să devin o doamnă.

– Mi-am cerut scuze, hai să nu mai vorbim despre asta. Acum trebuie să plecăm.

Augusta strânse din dinţi şi tăcu, dar înlăuntrul ei continua să fiarbă.

Edward şi Emily îi aşteptau în verandă, costumaţi în Henric al II-lea şi Alienor de Aquitania. Edward avea probleme cu jartierele din şnur aurit, şi spuse:

– Duceţi-vă înainte, mamă, şi trimite trăsura înapoi după noi.

Dar Emily interveni imediat:

– Ah, nu! Vreau să plec acum! Îţi aranjezi jartierele pe drum.

Emily avea ochi mari, albaştri, şi un chip drăgălaş de fetiţă. Arăta fermecător în rochia ei de secolul al XII-lea, brodată, peste care purta o pelerină, iar pe cap, un voal lung. Cu toate acestea, Augusta avusese surpriza să descopere că Emily nu era atât de timidă precum părea. În timpul pregătirilor de nuntă, se dovedise clar că aceasta avea propriile dorinţe. Emily îi acordase cu bucurie mână liberă Augustei în ceea ce privea organizarea mesei, dar stăruise, şi chiar cu destulă de încăpăţânare, să aranjeze lucrurile aşa cum voia ea în privinţa rochiei de mireasă şi a domnişoarelor de onoare.

Luându-şi locul în trăsura care o porni spre bal, Augusta îşi aduse aminte vag că mariajul dintre Henric al II-lea şi Alienor fusese agitat. Augusta spera că Emily n-avea să-i dea prea multă bătaie de cap lui Edward. Acesta era prost dispus de la nuntă încoace, şi Augusta bănuia că nu mergea ceva bine. Încercase să afle trăgându-l uşor de limbă pe Edward, dar acesta nu dorise să spună nimic.

În orice caz, ceea ce conta era că se însurase şi că avea să devină asociat la bancă. Era aşadar rezolvat. Restul se putea aranja.

Balul începu la zece şi jumătate, iar familia Pilaster sosi la timp. Luminile se revărsau de la toate ferestrele Casei Tenbigh. Afară se afla deja o ceată de curioşi, iar în Park Lane un şir de trăsuri aşteptau să intre în curte. Mulţimea aplauda fiecare costum când invitaţii coborau din trăsuri şi urcau scările către uşa casei. Privind peste mulţime în timpul aşteptării, Augusta văzu intrând în casă pe Antoniu şi Cleopatra, mai multe „capete rotunde“ şi „cavaleri“[1], două zeiţe greceşti şi trei Napoleoni.

În cele din urmă şi trăsura lor ajunse la uşă şi ieşiră. Odată ajunşi în casă, trebuiră să stea la o altă coadă, care se întindea de jos din antreu, de-a lungul curbei scărilor, până sus în capul treptelor, unde ducele şi ducesa de Tenbigh, costumaţi ca Solomon şi regina din Saba, îi întâmpinau pe musafiri. Holul era împânzit cu flori, iar un grup de muzicieni cântau ca să-i întreţină pe cei care aşteptau.

În urma familia Pilaster veneau Micky Miranda – care fusese invitat graţie statutului său de diplomat – şi proaspăta lui soţie Rachel. Micky arăta mai chipeş ca niciodată înfăşurat în mătasea roşie a costumului său, care-l reprezenta pe cardinalul Wolseley. În momentul în care îl văzu, Augusta simţi că inima începe să îi bată cu putere. O măsură cu un ochi critic pe soţia lui Micky. Aceasta alesese, în mod surprinzător, să se deghizeze în tânără sclavă. Augusta îl încurajase pe Micky să se căsătorească, dar nu-şi putea reprima un sentiment de gelozie faţă de fata aceasta comună care-i câştigase mâna lui Micky. Rachel îi întoarse privirea cu calm şi îl luă pe Micky de braţ cu un gest posesiv după ce acesta sărută mâna Augustei.

Urcând încet scările, Micky îi spuse lui Rachel:

---

[1] Termenii „capete rotunde“ (Roundheads) şi „cavaleri“ (Cavaliers) se refera la susţinatorii parlamentului şi ai lui Oliver Cromwell, respectiv ai monarhiei şi ai regelui Carol I al Angliei în Razboiul Civil Englez (1642--1651). (n.tr.)

– Ambasadorul spaniol e şi el aici – să fii neaparat drăguţă cu el.

– Fii tu drăguţ cu el, spuse Rachel pe un ton sec – mie-mi pare cleios ca un melc.

Micky se încruntă, dar nu mai zise nimic. Cu punctele ei de vedere extreme şi cu felul ei de a şi le exprima, Rachel ar fi fost o soţie mai potrivita pentru un gazetar care se ocupă de campanii de presă sau pentru un membru radical al parlamentului. Augusta simţea că Micky ar fi meritat o soţie mai frumoasă şi mai puţin excentrică.

Mai sus pe scări, Augusta zari o altă pereche de proaspăt căsătoriţi: Hugh şi Nora. Hugh era membru al grupului Marlborough pentru că era prieten cu familia Greenbourne şi, spre marea supărare a Augustei, acesta era invitat peste tot. Hugh era costumat în rajah indian, iar Nora părea să fie un îmblânzitor de şerpi, purtând o rochie cu paiete crăpată ca să lase la vedere nişte şalvari. Nişte şerpi artificiali i se încolăceau pe braţe şi pe picioare, în timp ce un altul îşi odihnea capul din *papier mâché* pe generosul ei piept. Pe Augusta o trecură fiorii.

– Soţia lui Hugh este de o vulgaritate imposibilă, îi şopti ea lui Joseph.

Joseph avea tendinţa de a fi îngăduitor.

– E doar un costum de bal mascat, la urma urmei.

– Nici una dintre femeile de aici nu a avut prostul gust de a-şi arăta picioarele.

– Nu văd nici o diferenţă între nişte pantaloni largi şi o rochie.

Augusta se gândi scârbită că lui Joseph îi plăcea probabil să se uite la picioarele Norei. O asemenea femeie putea să întunece minţile unui bărbat atât de uşor!

– Pur şi simplu nu cred că este demnă de a fi soţia unui asociat al Băncii Pilaster.

– Nora nu va avea de luat nici o hotărâre financiară.

Augustei îi venea să urle de ciudă. Faptul că Nora provenea din clasa de jos nu constituia o vină în ochii lui Joseph, era limpede. Trebuia ca aceasta să facă ceva de neiertat înainte ca acesta şi asociaţii să se întoarcă împotriva lui Hugh.

Iată o idee...

Mânia Augustei se stinse tot atât de repede pe cât se aprinsese. Augusta se gândea acum că poate exista totuşi vreo posibilitate de a o vârî pe Nora în necaz. Se uită din nou în sus pentru a-şi studia prada.

Nora şi Hugh stăteau de vorbă cu ataşatul diplomatic maghiar, contele de Tokoly, un om cu moravuri îndoielnice, care era deghizat, în mod grăitor, în Henric al VIII-lea. Augusta chibzui cu răutate că Nora era exact tipul de fată care l-ar fi putut seduce pe conte. Doamnele respectabile ar fi fost în stare să se refugieze în celălalt capăt al odăii numai ca să evite să stea de vorbă cu acesta, dar, cu toate acestea, contele trebuia invitat peste tot pentru că era un diplomat cu vechime. Hugh nu arătă nici un semn de dezaprobare văzând-o pe soţia lui clipind din gene la bătrânul desfrânat. Ba din contră, chipul lui Hugh exprima numai iubire. Era încă prea îndrăgostit ca să-i găsească Norei vreun cusur. Această situaţie nu avea să dureze mult timp.

– Nora stă de vorbă cu de Tokoly, şopti Augusta la urechea lui Joseph. Ar face mai bine să fie atentă la reputaţia ei!

– Să nu fii nepoliticoasă cu el, răspunse Joseph tăios. Sperăm să adunăm două milioane de lire pentru guvernul lui.

Augustei nu-i păsa câtuşi de puţin de de Tokoly. Îşi bătea în continuare capul cu Nora. Fata era extrem de vulnerabilă acum, când totul îi era încă necunoscut şi nu avusese încă timp să-şi însuşească manierele clasei de sus. Dacă ar fi putut fi adusă într-o situaţie dezonorantă cumva astă-seară, de preferat în faţa Prinţului de Wales...

Tocmai în timp ce Augusta se gândea la prinţ, afară se auziră urale, semn că alaiul regal sosise.

O clipă mai târziu, prinţul şi prinţesa Alexandra îşi făcura apariţia, costumaţi ca regele Arthur şi regina Guenievra, urmaţi de cei din anturajul lor, deghizaţi în cavaleri cu armuri şi domniţe medievale. Muzicienii întrerupseră abrupt valsul de Strauss şi începură să cânte imnul naţional. Toţi invitaţii din verandă se înclinară şi făcură reverenţe, iar lumea care stătea la coadă pe scări se dădu la o parte ca un val când alaiul regal urcă scările. Făcându-i o reverenţă, Augusta îşi spuse în gând că prinţul se îngrăşa pe an ce trecea. Augusta nu vedea exact dacă în barba prinţului apăruseră fire albe, dar cu siguranţă părul de pe cap îi era tot mai răsfirat. Se gândea mereu cu compasiune la prinţesa aceea drăgălaşă, care trebuia să înghită atâtea din partea risipitorului şi afemeiatului ei de soţ.

La capul scărilor, ducele şi ducesa le urară bun venit musafirilor lor regali şi îi invitară în sala de bal. Invitaţii de pe trepte urcară mai sus ca să-i urmeze.

În lunga sală de bal, de-a lungul pereţilor, erau aranjate grămezi de flori de la serele reşedinţei de ţară a familiei Tenbigh, iar luminile miilor de lumânări străluceau reflectate în oglinzile înalte dintre ferestre. Lacheii care ofereau şampanie invitaţilor erau îmbrăcaţi precum curtenii elisabetani, în vestă de epocă şi pantaloni colanţi. Prinţul şi prinţesa fură invitaţi să se aşeze pe o estradă la capătul sălii. Fusese stabilit ca unele dintre cele mai spectaculoase costume să defileze prin faţa invitaţilor regali, aşa că de îndată ce aceştia se aşezară, primul grup îşi făcu intrarea dinspre salon.

Un grup de oameni se adună în jurul estradei, iar Augusta se trezi umăr la umăr cu contele de Tokoly.

– Ce fată încântătoare, soţia nepotului dumneavoastră, doamnă Pilaster! spuse acesta.

Augusta îi oferi un surâs rece.

– Ce generos din partea dumneavoastră să spuneţi asta, domnule conte!

Acesta îşi ridică o sprânceană.

– Îmi pare că ghicesc un uşor dezacord pe chipul dumneavoastră?! Cu siguranţa dumneavoastră v-aţi fi dorit ca Hugh să-şi aleagă o soţie de condiţia lui.

– Cunoaşteţi raspunsul fără să vi-l dau eu.

– Dar fata este de un farmec irezistibil!

– Fără îndoială.

– O voi invita la dans mai târziu. Credeţi că va primi?

Augusta nu-şi putu reţin o replică acidă:

– Sunt sigură. Nu e prea pretenţioasă.

Îi întoarse spatele contelui. Cu siguranţă era prea mult să spere că Nora ar putea pricinui vreun incident cu contele...

Augustei îi veni dintr-odată o idee.

Contele era factorul cel mai important. Dacă reuşea să îl aducă în preajma Norei, combinaţia putea fi explozivă.

Augusta nu-şi putea opri năvala gândurilor. Astă-seară era ocazia ideală. Trebuia să facă ceva acum.

Puţin gâtuită de emoţie, Augusta se uită în jur, îl reperă pe Micky şi se duse la el.

– Aş vrea să te rog să îmi faci un serviciu, chiar acum, cât mai repede, spuse ea.

Micky o privi complice.

– Orice, şopti el.

Augusta se făcu a nu înţelege insinuarea din cuvintele lui Micky.

– Îl cunoşti pe contele de Tokoly?

– Desigur. Noi diplomaţii ne cunoaştem cu toţii între noi.

– Spune-i că Nora nu e cu nimic mai bună decât cum ar trebui să fie.

Gura lui Micky se strâmbă într-o jumătate de zâmbet.

– Doar atât?

– Poţi să dai detalii, dacă doreşti.

– Să sugerez că ştiu lucrul acesta din... să spunem ... experienţă personală?

Discuţia începea să depăşească limitele decenţei, dar ideea lui Micky era bună, aşa că Augusta dădu din cap a încuviinţare:

– Chiar mai bine.

– Ştiţi ce va face? întrebă Micky.

– Nădăjduiesc că îi va face o propunere indecentă.

– Dacă asta doriţi...

– Da.

Micky se înclină.

– Sunt sclavul dumneavoastră, în aceasta şi în toate.

Augusta alungă efectul complimentului cu un gest de nerăbdare – era prea emoţionată ca să stea s-asculte glumiţe galante. Se uită după Nora şi o văzu holbându-se cu mirare la decorul luxos şi la costumele extravagante: fata nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei. Era cu totul nepregătită. Fără a mai sta să chibzuiască, Augusta îşi făcu imediat loc prin mulţime şi se îndreptă spre Nora.

Îi spuse la ureche:

– Un sfat...

– ... pentru care vă voi fi recunoscătoare, sunt sigură, spuse Nora.

Precis că Hugh avusese grijă să i-o descrie Norei pe Augusta în termeni răutăcioşi, dar, spre meritul fetei, aceasta nu arătă nici un semn de ostilitate. Nu părea să-şi fi format încă vreo părere despre Augusta, şi nu era nici amabilă, nici rece cu aceasta.

Augusta zise:

– Am observat că vorbeai cu contele de Tokoly.

– Un boşorog libidinos, spuse Nora imediat.

Augusta tresări la această grosolănie, dar continuă:

– Ai grijă cu el, dacă îţi pasă de reputaţia dumitale.

– Să am grijă? întrebă Nora. Ce vreţi să spuneţi mai exact?

– Rămâi politicoasă cu el, bineînţeles, dar orice s-ar întâmpla, nu-l lăsa să-şi ia nasul la purtare. Cel mai mic semn

de încurajare îi e de ajuns, şi dacă nu e pus la punct imediat, poate deveni foarte jenant.

Nora dădu din cap a înţelegere.

– Nu vă faceţi griji, ştiu eu cum să mă port cu bărbaţii de genul ăsta.

Hugh stătea de vorbă în apropiere cu ducele de Kingsbridge. Deveni suspicios de îndată ce o observă pe Augusta, şi veni imediat lângă soţia lui. Dar Augusta spusese deja ce avusese de spus şi se îndepărtă ca să privească parada de costume. Îşi făcuse treaba, şi seminţele erau sădite. Acum nu avea decât să aştepte cu sufletul la gură şi să spere că totul avea să se desfăşoare aşa cum voia.

Prin faţa prinţilor tocmai treceau câţiva membri ai grupului Marlborough, printre care şi ducele şi ducesa de Kingsbridge şi Solly şi Maisie Greenbourne. Aceştia erau îmbrăcaţi ca potentaţi orientali – şahi, paşale şi sultane – şi, în loc să se înclină şi să facă reverenţe, îngenunchează şi făcură temenele, spre hazul rotofeiului prinţ şi a mulţimii care îi aplauda. Augusta o ura pe Maisie Greenbourne, dar acum aproape că nici n-o observă. Mintea ei învârtea fără încetare zecile de posibilităţi. Micul ei complot putea fi compromis în mii de feluri: Tokoly ar putea fi sedus de exemplu de o altă mutrişoară drăgălaşă, Nora putea să se comporte cu el politicos sau Hugh putea să se ţină prea aproape de Nora pentru ca de Tokoly să facă ceva necuviincios. Dar cu puţin noroc, drama pe care o urzise avea să-şi urmeze cursul scontat – şi atunci avea să iasă cu scandal.

Parada era pe sfârşite când, spre marea ei supărare, Augusta îl văzu pe David Middleton făcându-şi loc prin mulţime în direcţia ei.

Augusta îl văzuse ultima dată cu şase ani în urmă, când acesta o întrebase despre moartea fratelui său mai mic Peter la Şcoala Windfield, şi când Augusta îi spusese că cei doi martori, Hugh Pilaster şi Antonio Silva, erau în străinătate.

Dar acum Hugh se întorsese şi Middleton era din nou la faţa locului. Cum ajunsese un simplu avocat să fie invitat la o asemenea petrecere măreaţă? Augusta îşi aminti vag că Middleton era o rudă îndepărtată a ducelui de Tenbigh. Nu avusese cum să prevadă aşa ceva. Situaţia se putea transforma într-un dezastru. „Nu mă pot gândi la toate!“ îşi spuse ea înnebunită.

Spre disperarea Augustei, Middleton se duse întins la Hugh.

Augusta se dădu mai aproape. Îl auzi pe Middleton spunând:

– Bună, Pilaster, am auzit că te-ai întors în Anglia. Mă mai ţii minte? Sunt fratele lui Peter Middleton.

Augusta se întoarse cu spatele pentru ca cei doi să nu o observe şi îşi ciuli urechea ca să audă discuţia peste zumzetul de conversaţii din jurul ei.

– Da, te mai ţin minte – ai fost la anchetă, spuse Hugh. Permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă Pilaster, spuse Middleton mai mult de formă, apoi se întoarse din nou către Hugh. Ştii, n-am fost niciodată convins de rezultatul acelei anchete.

Augustei îi îngheţă sângele în vine. Middleton trebuia să fie de-a dreptul obsedat ca să aducă atât de brusc vorba de un subiect atât de nepotrivit la un bal mascat. Era insuportabil. Bietul Teddy n-avea să scape niciodată de bănuielile acelea din trecut?

Nu putu auzi ce îi răspunse Hugh, dar acesta vorbise cu un ton neutru şi precaut.

Vocea lui Middleton era mai puternică, aşa că Augusta îi putu discerne vorbele:

– Trebuie să ştii că nimeni din şcoală n-a dat crezare poveştii lui Edward cum că acesta a încercat să-l salveze pe fratele meu de la înec.

Augusta era paralizată de frică pentru ce avea să-i răspundă Hugh, dar acesta continua să fie circumspect şi spuse ceva cum că erau mulţi ani de atunci.

Augusta se pomeni dintr-odată cu Micky lângă ea. Chipul lui exprima politeţea cea mai detaşată, dar Augusta îi observă crisparea din trup.

– Tipul ăla nu e Middleton? o întrebă el la ureche.

Aceasta dădu din cap.

– Mi s-a părut că-l recunosc.

– Ssst, ia ascultă.

Middleton devenise uşor agresiv:

– Eu cred că dumneata ştii adevărul despre ce s-a întâmplat, spuse el cu o intenţie provocatoare.

– Chiar aşa?

Vorbele lui Hugh se auzeau mai bine acum că acesta devenise mai puţin amabil.

– Iartă-mi tonul brutal, Pilaster. Este vorba de fratele meu. Ani de zile m-am întrebat ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu crezi că am dreptul să ştiu?

Se lăsă un moment de tăcere. Augusta ştia că astfel de referiri la bunele şi relele anchetei erau exact genul de lucruri care-l puteau mişca pe sfântul de Hugh. Îi venea să se amestece, să-i facă pe amândoi să tacă, să schimbe subiectul sau să îi despartă, dar asta ar fi dovedit că are ceva de ascuns, aşa că rămase înţepenită locului, îngrozită şi neajutorată, ciulindu-şi urechile ca să audă peste murmurul mulţimii.

În cele din urmă, Hugh răspunse:

– Nu l-am văzut pe Peter murind, Middleton. N-am cum să-ţi spun ce s-a întâmplat, pentru că nu ştiu sigur, şi ar fi greşit să speculez.

– Deci ai bănuielile dumitale? Poţi să-ţi dai poate cu presupusul despre cum s-au întâmplat lucrurile?

– Nu există loc de presupusuri într-un caz ca acesta. Aş da dovadă de iresponsabilitate. Spui că vrei să ştii adevărul. Sunt complet alături de dumneata în asta. Dacă aş cunoaşte adevărul, aş considera că e de datoria mea să-l dezvălui. Dar nu îl ştiu.

– Cred că îl aperi pe vărul dumitale.

Asta îl jigni pe Hugh.

– La naiba, Middleton, mergi prea departe. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu-mi pune la îndoială cuvântul.

– Ei bine, cineva minte în toată afacerea asta, spuse Middleton cu brutalitate, şi plecă.

Augusta luă aer în piept. Sentimentul de uşurare îi muie genunchii şi trebui să se sprijine pe ascuns de Micky. Avuse-se noroc cu principialitatea lui Hugh. Acesta bănuia ca Edward contribuise la moartea lui Peter, dar pentru că nu era decât o bănuială, refuzase să o enunţe. Iar acum Middleton îl supărase pe Hugh. Un gentleman n-ar fi spus niciodată, sub nici o formă, o minciună, şi a sugera unui tânăr ca Hugh că nu spune adevărul era o insultă serioasă. Era puţin probabil ca Middleton şi Hugh să mai schimbe vreo vorbă.

Momentul de criză izbucnise din senin, ca o furtună de vară, băgând-o pe Augusta în sperieţi, dar se risipise tot atât de repede, lăsând-o pe aceasta puţin tulburată, dar sigură pe sine.

Parada se termină. Muzicanţii începură un cadril. Prinţul o conduse pe ducesă pe ringul de dans, iar ducele o luă pe prinţesă ca să formeze primul grup de patru. Alte grupuri îi urmară numaidecât. Dansul era destul de lânced, probabil din cauza costumelor greoaie şi a podoabelor de cap incomode pe care le purtau mulţi dansatori.

Augusta îi spuse lui Micky:

– Poate că domnul Middleton nu mai reprezintă un pericol pentru noi.

– Nu atâta timp cât Hugh îşi ţine gura.

– Şi atâta vreme cât prietenul dumitale Silva rămâne în Cordoba.

– Pe an ce trece, familia lui este tot mai puţin influentă. Nu mă aştept să revină în Europa.

– Bun, spuse Augusta şi gândurile i se întoarseră la complotul ei. Ai vorbit cu de Tokoly?

– Am vorbit.

– Bine.

– Sper că ştiţi ce faceţi.

Augusta îi aruncă o privire plină de reproş.

– Ce prostie am spus, zise Micky. Dumneavoastră ştiţi întotdeauna ce faceţi.

Al doilea dans fu un vals, şi Micky îi ceru Augustei să-l onoreze prin a-i acorda un dans. Pe vremea când Augusta era copilă, valsul era considerat indecent, pentru că partenerii de dans trebuiau să stea atât de aproape unul de altul, iar braţul bărbatului înconjura talia femeii, ca într-o îmbrăţişare. Dar în ziua de azi, până şi membrii monarhiei dansau vals.

De îndată ce Micky o luă în braţele sale, Augusta se simţi altfel. I se părea că are din nou şaptesprezece ani şi că dansează cu Strang. Când Strang dansa, se gândea la perechea lui, nu la picioare, şi Micky avea acelaşi dar. O făcea pe Augusta să se simtă tânără şi frumoasă şi fără griji. Aceasta îi simţea fineţea mâinilor, mirosul masculin de tutun şi briantină şi căldura trupului lipit de trupul ei. Augusta simţi un junghi de gelozie împotriva lui Rachel, care împărţea patul cu el. Pentru o clipă, îşi aminti scena care avusese loc cu şase ani în urmă în dormitorul bătrânului Seth, dar aceasta i se păru ireală, ca un vis pe care l-a avut, şi nu îi venea să creadă că se întâmplase cu adevărat.

În locul ei, alte femei ar fi avut o aventură clandestină, dar deşi uneori visa cu ochii deschişi la întâlniri secrete cu Micky, în realitate Augusta n-ar fi putut suporta ideea de a se furişa pe străduţe lăturalnice sau de a avea rendez-vous-uri secrete, de a se îmbrăţişa pe furiş, de a trebui să găsească mereu scuze şi metode de a scăpa pentru câteva ceasuri. Şi pe lângă aceasta, asemenea aventuri erau de obicei descoperite. Ar fi fost mai degrabă în stare să-l părăsească pe Joseph şi să fugă cu Micky.

Şi era posibil ca el să accepte. În orice caz, Augusta l-ar fi putut face să accepte dacă şi-ar fi pus asta în minte. Dar de câte ori cocheta cu acest vis, Augusta se gândea la toate lucrurile la care ar fi trebuit să renunţe – la cele trei case ale ei, la trăsură, la banii de rochii, la poziţia ei socială, la invitaţiile la baluri şi la toate lucrurile de acest fel. Strang i-ar fi putut oferi toate aceste lucruri, dar Micky n-avea nimic de oferit în afară de persoana lui seducătoare, şi asta nu era de ajuns.

– Ia priviţi acolo, spuse Micky.

Augusta se uită în direcţia în care arătase Micky din cap şi o văzu pe Nora dansând cu contele de Tokoly. Augusta se încordă.

– Să ne apropiem puţin de ei, spuse ea.

Nu era prea uşor, pentru că perechea princiară era chiar în colţul acela, şi toată lumea încerca să fie aproape de ei, dar Micky o conduse pe Augusta cu îndemânare prin mulţime până când ajunseră foarte aproape de ei.

Valsul se întindea la nesfârşit, repetând iar şi iar aceeaşi melodie banală. Deocamdată Nora şi contele arătau ca orice altă pereche de pe ringul de dans. Contele îi spunea din când în când câte ceva cu voce coborâtă Norei, care dădea din cap şi zâmbea. Poate că dansau puţin prea aproape, dar nu atât de aproape încât să le iasă vorbe. În timp ce orchestra continua să cânte, Augusta se întrebă dacă îşi judecase greşit cele două victime. De griji, era toată crispată şi dansa prost.

Valsul se apropia de punctul culminant. Augusta continua să-i privească pe Nora şi pe conte. Dintr-odată, avu loc o schimbare. Chipul Norei îngheţă într-o expresie de consternare rece: contele spusese probabil ceva ce nu îi plăcuse. Speranţele Augustei renăscură. Dar orice spusese contele, se vădi că vorbele lui nu fuseseră îndeajuns de jignitoare încât Nora să facă o scenă, şi cei doi îşi continuară dansul.

Speranţele Augustei păliră din nou, iar valsul era pe terminate, când situaţia explodă.

Augusta fu singura persoană care văzu cum începu totul. Contele îşi apropiase buzele de urechea Norei şi îi spuse ceva. Aceasta se înroşi toată, se opri brusc din dans şi îl împinse la o parte, dar nimeni în afară de Augusta nu observă acest lucru, pentru că dansul tocmai se termina. Cu toate acestea, contele se vede că depăşi măsura, pentru că se apropie şi-i vorbi din nou, cu faţa schimonosită într-un rânjet libidinos care-i era tipic. În acea secundă muzica se opri, şi în scurtul moment de linişte care urmă, Nora îi trase o palmă contelui.

Palma răsună în sala de bal ca o împuşcătură. Nu era o palmă de doamnă, destinată pentru uzul de salon, ci o scatoalcă menită să-i descurajeze pe beţivanii care nu-şi ţineau mâinile acasă într-un bar. Contele se clătină pe picioare şi se lovi de Prinţul de Wales.

Lumea scoase un ţipăt colectiv de uimire. Prinţul se dezechilibră şi fu prins în braţe de ducele de Tenbigh. În liniştea aceea de teroare, accentul muncitoresc al Norei răsună tare şi răspicat:

– Da' nici să-ndrăzneşti să te mai apropii de mine, porc bătrân şi depravat ce eşti!

Cei trei mai rămaseră o clipă în acea formaţiune de tablou de teatru: femeia ultragiată, contele umilit şi prinţul năucit. Augusta jubila. Îi ieşise – îi ieşise mai bine decât ar fi putut visa vreodată!

Hugh aparu lângă Nora şi o luă de braţ, contele se îndreptă de spate şi ieşi, în timp ce un grup de oameni îngrijoraţi se îngrămădiră grijulii în jurul prinţului, acoperindu-l cu totul. Discuţia izbucni din nou în salon ca un tunet de furtună.

Augusta îi aruncă lui Micky o privire victorioasă.

– Genial, şopti el cu vădită admiraţie. Sunteţi genială!

Augusta îl strânse de braţ, iar Micky o conduse de pe ringul de dans.

Joseph o aştepta.

– Nenorocita aia de fată! se revoltă el. Să faci o asemenea scenă sub nasul prinţului! A aruncat în dizgraţie întreaga familie, şi fără îndoială că ne-a pricinuit şi pierderea unui contract major!

Era tocmai reacţia pe care o spera Augusta.

– Acum poate ţi-ai dat seama că Hugh nu poate deveni asociat, spuse ea triumfătoare.

Joseph o măsură din priviri. Pentru o clipă, Augusta fu cuprinsă de groază că mersese prea departe şi că Joseph ghicise că ea fusese cea care orchestrase incidentul. Dar dacă acest gând îi trecu prin minte lui Joseph, acesta îl abandonă, pentru că spuse:

– Ai dreptate, draga mea. Ai avut dreptate de la bun început.

Hugh o conducea pe Nora spre uşă.

– Noi plecăm, firește, spuse el pe un ton neutru trecând pe lângă ei.

– Va trebui să plecăm cu toţii, spuse Augusta.

Cu toate acestea, nu voia ca ei să plece imediat. Trebuia să bată fierul cât era cald: dacă nu se mai discuta nimic despre eveniment în seara aceasta, exista pericolul ca a doua zi lumea să se fi calmat şi să spună că incidentul nu fusese atât de grav pe cât păruse. Ca să preîntâmpine aşa ceva, Augusta îşi dorea mai multe disensiuni chiar astă-seară – nervi înfierbântaţi, cuvinte de mânie, acuzaţii care nu se uitau uşor. Puse mâna pe braţul Norei, reţinând-o:

– Am încercat să te previn cu privire la contele de Tokoly.

– Când un asemenea om insultă o doamnă pe ringul de dans, aceasta nu prea are ca alternativă decât să facă o scenă, zise Hugh.

– Nu fi ridicol, se răsti Augusta la el. Orice fată educată ar fi ştiut precis ce să facă. Ar fi trebuit să spună că nu se simte bine şi să trimită după trăsură.

Hugh ştia că aşa era şi nu încercă s-o contrazică pe Augusta. Din nou, aceasta se îngrijoră că toată lumea s-ar fi putut calma şi că gravitatea incidentului se putea estompa. Dar Joseph era încă furios, şi îi spuse lui Hugh:

– Dumnezeu ştie cât rău ai făcut băncii şi familiei astă-seară!

Hugh se schimbă la faţă.

– Ce vreţi să spuneţi mai exact?

Augusta gândi cu bucurie că înfruntându-l pe Joseph şi cerându-i să-şi justifice afirmaţia, Hugh îşi făcea mai mult rău. Era prea tânăr ca să ştie că era timpul să-şi ţină gura şi să meargă acasă.

Joseph se înfurie şi mai tare.

– Cu siguranţă am pierdut împrumutul unguresc şi nu vom mai fi invitaţi niciodată la vreun eveniment regal!

– Îmi dau seama perfect, spuse Hugh. Ceea ce vroiam să întreb este de ce aţi spus că răul l-am făcut *eu.*

– Pentru că ai adus în familie o femeie care nu ştie să se poarte!

„Din ce în ce mai bine“, gândi Augusta cu încântare răutăcioasă.

Hugh era deja roşu ca focul, dar vorbea cu furie controlată:

– Staţi puţin să înţeleg şi eu. O soţie din familia Pilaster ar trebui mai degrabă să se lase jignită şi umilită la dans decât să facă ceva care ar pune în pericol o afacere – asta este filosofia dumneavoastră?

Joseph era din cale-afară de jignit.

– Căţelandru obraznic, urlă el. Ceea ce voiam să spun este că însurându-te sub condiţia dumitale, ţi-ai compromis orice şansă de a deveni vreodată asociat la bancă!

„A zis-o! A zis-o!“, gândi Augusta jubilând.

Şocat, Hugh fu redus la tăcere. Spre deosebire de Augusta, acesta nu chibzuise dinainte şi nici nu ghicise consecinţele certei. Acum începea să priceapă semnificaţia celor întâmplate

şi Augusta îi urmări expresia chipului schimbându-se din mânie în nelinişte, apoi în înţelegere şi disperare.

Augusta făcu o sforţare să-şi suprime un zâmbet de izbândă. Obţinuse ceea ce dorea – câştigase. Poate că mai târziu Joseph avea să regrete cele spuse, dar era foarte puţin probabil să-şi retragă cuvintele – era prea mândru pentru asta.

– Deci asta este, spuse Hugh privind mai mult către Augusta decât către Joseph.

Spre surprinderea ei, aceasta observă că Hugh era gata, gata să izbucnească în plâns.

– Prea bine, mătuşă Augusta. Aţi câştigat. Nu ştiu cum aţi făcut, dar n-am nici o îndoială că dumneavoastră aţi provocat cumva acest incident. Apoi se întoarse spre Joseph: Dar trebuie să vă gândiţi bine la asta, unchiule Joseph. Ar trebui să vă gândiţi bine cui îi pasă cu adevărat de bancă! Şi, privind-o din nou pe Augusta, adăugă: ... Şi cine sunt adevăraţii ei duşmani!

3

Vestea despre decăderea lui Hugh se răspândi prin districtul financiar al Londrei în câteva ore. A doua zi, oamenii care insistaseră să fie primiţi ca să-i propună afaceri mirifice cu căi ferate, oţelării, şantiere navale şi proiecte imobiliare îşi anulau întâlnirile. La bancă, funcţionarii care îl idolatrizaseră îl priveau acum ca pe un oarecare şef de serviciu. Hugh descoperi că putea intra într-o cafenea din zona Băncii Angliei fără ca asupra lui să se năpustească un cârd de oameni interesaţi să-i afle părerea despre calea ferată Grand Trunk, despre preţul obligaţiunilor pentru Louisiana şi despre datoria naţională a Americii.

În Sala Asociaţilor era ceartă. Unchiul Samuel fu de-a dreptul indignat când Joseph anunţă că Hugh nu putea deveni

asociat. Dar William cel tânăr îi luă partea fratelui său Joseph, iar maiorul Hartshorn făcu la fel, aşa că Samuel pierdu cauza.

Jonas Mulberry, chelul şi lugubrul administrator-şef, fu cel care îi spuse mai târziu lui Hugh ce se întâmplase în Sala Asociaţilor.

– Trebuie să spun că regret foarte mult hotărârea luată, domnule Hugh, spuse el cu sinceritate. Când aţi lucrat sub conducerea mea ca începător, nu aţi încercat niciodată să daţi vina pe mine pentru greşelile dumneavoastră, spre deosebire de alţi membri ai familiei cu care am avut de-a face în trecut.

– N-aş fi îndrăznit, domnule Mulberry, spuse Hugh zâmbind.

Nora plânse o săptămână întreagă. Hugh refuză să dea vina pe ea pentru cele întâmplate. Nimeni nu-l forţase să se însoare, aşa că trebuia să îşi asume responsabilitatea pentru propriile hotărâri. Dacă familia lui ar fi avut câtuşi de puţină bună-cuviinţă, i-ar fi stat alături într-un asemenea moment, dar Hugh nu putuse niciodată să conteze pe ei pentru aşa ceva.

Când Nora trecu peste supărare, se arătă destul de lipsită de compasiune, dând dovadă de o insensibilitate sufletească de care Hugh fu surprins. Nora nu putea înţelege de ce era atât de important pentru Hugh să devină asociat. Hugh îşi dădu seama, dezamăgit, că Nora nu era în stare să se pună în locul altuia. Se gândea că poate era din cauza că Nora crescuse săracă şi fără mamă, într-o lume în care, pentru a supravieţui, fusese nevoită toată viaţa să dea prioritate intereselor personale. Deşi era foarte tulburat de această atitudinea, Hugh o dădea uitării în fiecare seară când se cuibăreau împreună în patul cel mare şi moale, îmbrăcaţi în cămăşile lor de noapte, şi făceau dragoste.

Resentimentele creşteau în Hugh ca un ulcer, dar acum avea nevastă, o casă mare şi nouă, precum şi şase servitori de întreţinut, aşa că era nevoit să rămână la bancă. I se dăduse propriul birou, la etajul de deasupra Sălii Asociaţilor, în care

pusese pe perete o hartă mare a Americii. În fiecare luni, Hugh scria un raport despre tranzacţiile cu America de Nord care fuseseră efectuate în cursul săptămânii precedente şi i-l trimitea prin telegraf lui Sidney Madler la New York. În a doua zi de luni de după balul ducesei de Tenbigh, Hugh coborî la parter în biroul de telegraf şi întâlni un necunoscut – un băiat cu păr negru, de vreo douăzeci şi unu de ani. Hugh îi zâmbi şi îi spuse:

– Bună, dumneata cine eşti?

– Simon Oliver, spuse băiatul cu un accent vag spaniol.

– Trebuie că eşti nou aici, spuse Hugh şi îi întinse mâna. Eu sunt Hugh Pilaster.

– Încântat, spuse Oliver.

Părea destul de morocănos.

– Eu lucrez cu împrumuturile nord-americane, spuse Hugh. Dumneata ce faci?

– Sunt secretarul domnului Edward.

Hugh făcu legătura.

– Eşti sud-american?

– Da, din Cordoba.

Era logic. Cum Edward era expertul în afacerile cu America de Sud în general şi cu Cordoba în special, putea fi util să aibă un om din acea ţară care să lucreze pentru el, mai ales că Edward nu vorbea spaniolă.

– Am fost coleg de şcoală cu ambasadorul cordobez, Micky Miranda, spuse Hugh. Precis îl cunoşti.

– E vărul meu.

– Aha.

Nu semănau deloc unul cu altul, dar Oliver era şi el perfect dichisit, hainele lui bine croite erau călcate şi periate, părul dat cu ulei şi pieptănat, pantofii strălucitori – fără îndoială că îl imita pe prosperul său văr mai mare.

– Ei bine, sper că te vei simţi bine în mijlocul nostru.

– Mulţumesc.

Hugh urcă gânditor scările, întorcându-se în biroul său de la etajul superior. Edward avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine, dar pe Hugh îl deranja oarecum că un văr de-al lui Micky ocupa o poziţie cu potenţial de influenţă atât de mare în bancă.

Nelinişti le lui îşi găsiră justificare câteva zile mai târziu.

Jonas Mulberry fu din nou cel care îi spuse ce se petrecea în Sala Asociaţilor. Mulberry veni în biroul lui Hugh cu un plan al plăţilor pe care banca trebuia să le facă la Londra în numele guvernului Statelor Unite, dar motivul lui principal era că voia să stea de vorbă cu Hugh. Faţa lui de prepelicar deveni mai lungă ca niciodată atunci când spuse:

– Nu-mi place lucrul asta, domnule Hugh. Obligaţiunile sud-americane n-au fost niciodată avantajoase.

– Doar nu lansăm o emisiune de obligaţiuni sud-americane, nu-i aşa?

Mulberry dădu din cap:

– Domnul Edward a propus-o şi asociaţii au acceptat-o.

– Care anume e finalitatea?

– Construirea unei căi ferate din capitala Palma până în provincia Santamaria.

– Unde guvernatorul provinciei este Papa Miranda...

– Tatăl lui Señor Miranda, prietenul domnului Edward.

– Şi unchiul lui Simon Oliver, secretarul lui Edward.

Mulberry îşi scutură capul a nemulţumire.

– Lucram aici ca funcţionar la vremea când guvernul Venezuelei nu şi-a onorat plăţile pe obligaţiuni, acum cinci-sprezece ani. Tatăl meu, Dumnezeu să-l odihnească, ţinea minte neplata guvernului argentinian din 1828. Şi dacă te uiţi la obligaţiunile mexicane, acestea aduc dividende doar din când în când. Cine a mai auzit de obligaţiuni care să aducă profituri numai din când în când?

Hugh dădu din cap aprobator.

– În orice caz, investitorii care vor să-şi pună banii în cai ferate pot obţine cinci sau şase la sută pentru investiţiile lor în Statele Unite – de ce s-ar uita la Cordoba?

– Exact.

Hugh se scărpină în cap.

– Ei bine, o sa încerc să aflu care le sunt intenţiile.

Mulberry flutură un teanc de hârtii.

– Domnul Samuel a cerut un raport despre creanţele din Orientul Îndepărtat. Aţi putea să-i duceţi rezultatele.

Hugh râse.

– Vă gândiţi la toate!

Luă hârtiile şi ieşi ca să se ducă la Sala Asociaţilor.

Acolo îi găsi numai pe Samuel şi pe Joseph. Joseph dicta o scrisoare unui stenograf, iar Samuel era cufundat într-o hartă a Chinei. Hugh puse raportul pe biroul lui Samuel şi spuse:

– Mulberry m-a rugat să vă aduc asta.

– Mulţumesc, spuse Samuel, privindu-l zâmbitor. Mai voiai să spui ceva?

– Da. Mă întrebam de ce susţinem calea ferată spre Santamaria.

Hugh îl auzi pe Joseph oprindu-se din dictare, apoi reluând-o.

Samuel spuse:

– Nu este cea mai atractivă investiţie pe care am lansat-o vreodată, sunt de acord cu tine. Dar cu susţinerea băncii noastre, ca instituţie financiară de prestigiu, cred că se va dovedi a fi o investiţie fără prea multe probleme.

– Acelaşi lucru s-ar putea spune despre orice emisiune care ni se propune, obiectă Hugh. Motivul pentru care ne bucurăm de un asemenea prestigiu este tocmai că nu oferim niciodată investitorilor obligaţiuni care sunt doar „fără prea multe probleme".

– Unchiul dumitale Joseph simte că America de Sud ar putea fi în pragul unei renaşteri.

Auzindu-şi numele, Joseph interveni în discuţie:

– Cu investiţia aceasta vrem numai să sondăm terenul.

– În acest caz, e o investiţie riscantă.

– Dacă străbunicul meu nu şi-ar fi asumat nici un risc, nu şi-ar fi investit banii într-un singur vas de sclavi şi n-am fi avut nici o Bancă Pilaster astăzi.

– Dar de atunci strategia Băncii Pilaster a fost mereu să lase instituţiile mai mici şi mai speculative să sondeze terenul pe teritorii necunoscute, replică Hugh.

Unchiului Joseph nu îi plăcea să fie contrazis şi răspunse pe un ton iritat:

– O excepţie nu ne va face nici un rău.

– Dar faptul că suntem dispuşi să facem excepţii ne poate afecta grav.

– Asta nu dumneata trebuie să judeci.

Hugh se încruntă. Instinctul său nu îl înşelase: investiţia nu avea nici o logică din punct de vedere comercial, iar Joseph nu o putea justifica. Atunci de ce o acceptaseră? De îndată ce îşi formulă întrebarea astfel în sinea lui, găsi şi răspunsul:

– Aţi făcut asta de dragul lui Edward, nu-i aşa? Vreţi să-l încurajaţi, şi aceasta este prima afacere pe care a adus-o băncii de când a devenit asociat, aşa că îl lăsaţi s-o încheie, cu toate că perspectivele nu sunt prea promiţătoare.

– Dumneata n-ai nici un drept să chestionezi motivele pe care le-aş putea avea!

– Iar dumneavoastră n-aveţi nici un drept să puneţi în pericol banii oamenilor pentru a-i face o favoare fiului dumneavoastră. Micii investitori din Brighton şi Harrogate vor aduna bani pentru această cale ferată şi vor pierde tot dacă proiectul cade.

– Nu eşti asociat, şi nimeni nu ţi-a cerut părerea în această problemă.

Hugh nu suferea oamenii care schimbau natura argumentului în timpul unei discuţii şi răspunse tăios:

– Dar şi eu port numele Pilaster, şi prejudiciile pe care dumneavoastră le aduceţi bunului renume al băncii mă afectează şi pe mine!

Samuel interveni:

– Probabil că ai spus destul, Hugh...

Hugh ştia că ar fi trebuit să tacă, dar nu se putea abţine.

– Ba mă tem că n-am spus, zise el şi, auzindu-se ridicând vocea, încercă să se potolească. Distrugeţi reputaţia băncii făcând asta. Bunul nostru renume este atuul nostru cel mai preţios. A-l risipi în felul ăsta e ca şi cum ţi-ai risipi capitalul.

Unchiul Joseph trecuse de limita politeţii:

– Cum îndrăzneşti să vii aici în banca mea şi să-mi ţii lecţii despre cum să fac investiţii, mucos obraznic ce eşti! Ieşi afară de aici!

Hugh se uită lung la unchiul lui. Era mânios şi descurajat. Edward cel slab de minte şi din fire era acum asociat la bancă şi, cu ajutorul nechibzuitului de taică-său, antrena banca în afaceri păguboase, şi nimeni nu putea face nimic. Fierbând de ciudă, Hugh se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea trântind uşa.

Zece minute mai târziu, Hugh se ducea la Solly Greenbourne să-i ceară o slujbă.

Hugh nu era deloc sigur că Banca Greenbourne avea să îl ia. Era adevărat că reprezenta un atu pe care orice bancă şi l-ar fi dorit, datorită contactelor pe care le avea cu Statele Unite şi cu Canada, dar bancherii considerau că a-şi fura unul altuia cadrele superioare nu reprezenta o purtare de gentleman. Mai mult decât atât, familia Greenbourne putea să se teamă că Hugh ar fi divulgat informaţii confidenţiale familiei lui la cină, iar faptul că nu era evreu putea să sporească aceste temeri.

Cu toate acestea, Banca Pilaster devenise pentru el o fundătură. Trebuia să iasă.

Plouase puţin mai devreme, dar spre mijlocul dimineţii ieşise soarele, şi aburii se ridicau din balega care tapisa străzile Londrei. Arhitectura cartierului financiar era reprezentată de un amestec de clădiri grandioase în stil clasic şi de clădiri vechi şi ponosite: clădirea Băncii Pilaster aparţinea primului tip, cea a Băncii Greenbourne celui de-al doilea. După aspectul sediului central, nimeni nu şi-ar fi dat seama că Banca Greenbourne era mai mare şi mai importantă decât Banca Pilaster. Familia Greenbourne îşi începuse afacerile cu trei generaţii înainte în două odăi ale unei case vechi din Thames Street, împrumutând bani importatorilor de blănuri. Când avuseseră nevoie de mai mult spaţiu, cumpăraseră pur şi simplu casele învecinate, şi acum banca ocupa patru clădiri adiacente şi altele trei în apropiere. Dar înlăuntrul acestor clădiri dărăpănate se învârteau mai mulţi bani decât în splendoarea ostentativă a clădirii Pilaster.

Interiorul nu era dominat de acea linişte de biserică precum în sala Bancii Pilaster. Hugh trebui să-şi facă loc prin mulţimea de oameni din holul clădirii, care aşteptau ca nişte jeluitori sosirea unui rege medieval, convinşi fiind că dacă reuşeau să schimbe o vorbă cu Ben Greenbourne, să-şi expună cazul sau să-şi prezinte propunerea, ar fi făcut avere. Coridoarele întortocheate şi scările strâmte din interior erau obstrucţionate de cutii de metal cu dosare vechi, de cutii de carton cu produse de papetărie şi damigene de cerneală, şi orice colţişor liber fusese transformat într-un birou pentru un funcţionar. Hugh îl găsi pe Solly într-o odaie mare cu podea strâmbă şi cu ferestre deformate care dădeau spre râu. Trupul mătăhălos al lui Solly era pe jumătate ascuns după un birou încărcat cu teancuri de hârtii.

– Locuiesc într-un palat şi muncesc într-o şandrama, făcu Solly trist. Tot încerc să-l conving pe tata să ne facem o

clădire construită special pentru natura afacerilor noastre, ca a voastră, dar el o ţine una şi bună că proprietatea imobiliară nu aduce profit.

Hugh se aşează pe o canapea plină de ridicături şi acceptă un pahar de vin de Xeres scump. Se simţea stânjenit, pentru că în adâncul sufletului se gândea la Maisie. O sedusese înainte ca aceasta să devină soţia lui Solly, şi ar fi făcut-o din nou dacă ea i-ar fi permis. În acelaşi timp, îşi spunea că toate acestea se sfârşiseră acum. Maisie încuiase uşa odăii la Kingsbridge Manor, iar el se însurase cu Nora. N-avea de gând să fie un soţ necredincios.

Cu toate acestea, Hugh se simţea jenat.

– Am venit să te văd pentru că vreau să-ţi propun o afacere.

Solly făcu un gest larg cu mâna.

– Ai cuvântul.

– Domeniul meu de specialitate este America de Nord, după câte probabil că ştii.

– Ba bine că nu ştiu! Şi eşti atât de stăpân pe domeniul tău, încât noi ceilalţi nu ne putem vârî nici măcar vârful nasului.

– Exact. Şi ca urmare, pierdeţi o grămadă de afaceri profitabile.

– Nu-mi învârti cuţitul în rană. Tata mă întreabă mereu de ce nu semăn mai mult cu tine.

– Ceea ce vă trebuie este o persoană cu experienţă pe piaţa nord-americană care să pună pe picioare un sediu la New York şi care să vă aducă posibilităţi de afaceri.

– Asta, şi o zână bună.

– Vorbesc serios, Greenbourne. Sunt omul vostru.

– Tu!?

– Vreau să lucrez pentru voi.

Solly era de-a dreptul zguduit. Se chiorî peste ochelari, ca şi cum ar fi vrut să verifice că se afla chiar în faţa lui Hugh. După o clipă, spuse:

– Asta din cauza incidentului aceluia de la ducesa de Tenbigh, bănuiesc?!

– Au spus că nu vor să mă facă asociat din cauza soţiei mele.

Hugh se gândi că Solly avea să aibă compătimire faţă de el, căci şi el se însurase cu o fată de condiţie modestă.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Solly.

Hugh continuă:

– Dar nu am venit să-ţi solicit amabilitatea. Ştiu cât valorez şi va trebui să plătiţi preţul dacă mă vreţi. În prezent câştig o mie de lire pe an şi mă aştept să câştig mai mult de la an la an, atâta vreme cât aduc tot mai mulţi bani băncii.

– Asta nu-i o problemă, spuse Solly, apoi rămase gânditor pentru o clipă. Ştii, am putea da o lovitura nemaipomenită cu asta. Şi îţi mulţumesc pentru ofertă. Eşti un prieten bun şi un om de afaceri extraordinar.

Gândindu-se din nou la Maisie, pe Hugh îl trecu un junghi de vinovăţie la auzul cuvintelor „prieten bun“. Solly continuă:

– Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să lucrăm împreună.

– Ghicesc un „dar“ nerostit, spuse Hugh cu sufletul tremurând.

– Din partea mea nu este nici un „dar“. Sigur, pe tine nu te pot angaja aşa cum aş angaja un funcţionar la registre. Va trebui să discut cu tata. Şi ştii cum e în lumea băncilor: profitul este argumentul care cântăreşte mai greu decât orice alt argument. Nu-l văd pe tata refuzând posibilitatea de a pune mâna pe o bucată din piaţa nord-americană.

Hugh nu voia să pară mult prea grăbit, dar nu se putu abţine să nu întrebe:

– Când vei vorbi cu el?

– De ce nu acum? răspunse Solly, ridicându-se. Nu durează mai mult de un minut. Serveşte-te cu un alt pahar de vin de Xeres.

Şi ieşi.

Hugh sorbi din vinul de Xeres, dar abia putu înghiţi de încordat ce era. Era prima oară în viaţă când se prezenta pentru a cere o slujbă. I se părea înfiorător că viitorul lui depindea de toanele în care se afla Ben Greenbourne. Şi pentru prima oară în viaţă, înţelese sentimentele tinerilor dichisiţi şi cu gulere scrobite pe care avusese ocazia să îi intervieveze în vederea obţinerii vreunui post de funcţionar. Agitat, se ridică şi se duse la fereastră. Pe celălalt mal al râului, o barjă descărca baloţi de tutun într-un depozit: era tutun de Virginia – probabil că tocmai el fusese cel care finanţase tranzacţia.

Un sentiment de fatalitate îi apăsa inima – un simţământ pe care-l avusese şi în momentul în care se îmbarca pe vasul de Boston cu şase ani în urmă: sentimentul că nimic nu mai avea să fie la fel ca înainte.

Solly reveni cu taică-său. Ben Greenbourne avea statura mândră şi capul ca de ghiulea al unui general prusac. Hugh se ridică ca să dea mâna cu el şi se uită îngrijorat la el. Bărbatul părea foarte solemn. Însemna asta un refuz?

Ben spuse:

– Solly îmi spune că familia dumneavoastră a decis să nu vă ofere un post de asociat la bancă.

Vorba îi era exactă şi rece, iar tonul puţin sacadat.

– Mai precis, l-au oferit, şi apoi au retras oferta, spuse Hugh.

Ben dădu din cap. Era un om căruia îi plăcea precizia.

– Nu e de datoria mea să le critic decizia. Dar dacă priceperea dumneavoastră în domeniul nord-american este de vânzare, ca să spun aşa, atunci cu siguranţă sunt un cumpărător interesat.

Sufletul lui Hugh sălta de bucurie. Asta suna ca o ofertă de lucru.

– Vă mulţumesc, spuse el.

– ... Dar n-aş vrea să vă iau la noi oferindu-va iluzii false, aşa că aş vrea să lămuresc ceva de la bun început. Este extrem de puţin probabil că aţi deveni vreodată asociat la banca noastră.

Hugh nici nu se gândise de fapt atât de departe, dar cuvintele lui Ben Greenbourne veniră totuşi ca o lovitură.

– Înţeleg, spuse el.

– Spun asta ca să nu luaţi acest fapt ca o critică faţă de munca dumneavoastră. Mulţi dintre excelenţii noştri colegi şi dragii noştri prieteni sunt creştini, dar asociaţii băncii au fost întotdeauna evrei, şi aşa va fi şi de acum încolo.

– Vă apreciez sinceritatea, spuse Hugh, dar în gândul lui îşi spunea: „Pe legea mea, ce inimă împietrită are bătrânul!“

– Sunteţi în continuare interesat de a lucra la noi?

– Da.

Ben Greenbourne îi strânse mâna din nou:

– Atunci sunt bucuros că vom lucra împreună, spuse el şi părăsi biroul.

Solly zâmbi larg.

– Bine-ai venit la bord!

Hugh se aşează.

– Mulţumesc, spuse el.

Sentimentul de uşurare şi de plăcere era oarecum umbrit de gândul că nu avea să aibă posibilitatea de a deveni asociat, dar se sforţă să vadă partea bună a lucrurilor. Avea să aibă un salariu bun şi să aibă o existenţă confortabilă. Doar că nu avea să devină niciodată milionar – ca să faci atâţia bani, trebuia să fii asociat.

– Când poţi începe? întrebă Solly nerăbdător.

Hugh nu se gândise la asta.

– Probabil că trebuie să dau preaviz de nouăzeci de zile.

– Fă-o mai repede, dacă poţi.

– Bineînţeles. Solly, e grozav! Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de încântat!

– Şi eu la fel!

Hugh nu mai ştia ce să zică, aşa că se ridică să plece, dar Solly spuse:

– Pot să-ţi mai sugerez ceva?

– Negreşit, spuse el şi se aşează din nou.

– Despre Nora. Sper că nu te vei simţi jignit.

Hugh şovăi. Erau ei prieteni vechi, dar nu avea nici o dorinţă să discute cu Solly despre nevasta lui. Propriile sentimente erau prea confuze în această privinţă. Era foarte jenat de scena pe care o făcuse Nora, dar în acelaşi timp simţea şi că aceasta fusese justificată. Accentul, manierele şi originea socială inferioară a Norei îl puneau pe Hugh pe poziţii de apărare, dar în acelaşi timp, acesta era mândru de drăgălăşenia şi farmecul ei.

Cu toate acestea, nu putea face prea multe mofturi în faţa omului care tocmai îi salvase cariera, aşa că spuse:

– Dă-i drumul.

– După cum ştii, şi eu m-am însurat cu o fată care... nu era obişnuită cu înalta societate.

Hugh încuviinţă. Ştia asta foarte bine, dar nu ştia cum făcuseră Solly şi Maisie faţă situaţiei, pentru că el era în străinătate când aceştia se căsătoriseră. Dar se vedea treaba că se descurcaseră foarte bine, căci Maisie devenise una dintre figurile cele mai de seamă ale înaltei societăţi londoneze şi nimeni nu vorbea niciodată de originile ei umile, dacă cumva cineva îşi amintea de ele. Acesta era un fapt neobişnuit, dar nu unic: Hugh mai auzise de două sau trei renumite frumuseţi de origine inferioară pe care lumea bună le acceptase în sânul ei.

Solly continuă:

– Maisie ştie foarte bine prin ce trece Nora. Ar putea să o ajute mult, să o înveţe ce să spună şi ce să facă, ce greşeli să evite, unde să-şi cumpere rochii şi pălării, cum să vorbească cu majordomul şi cu slujnica, toate lucrurile de genul ăsta. Maisie a ţinut întotdeauna la tine, Hugh, aşa că sunt sigur că

i-ar face plăcere să vă ajute. Iar Nora nu are nici un motiv să nu reuşească la fel cum a reuşit Maisie şi să nu devină un stâlp al societăţii.

Hugh fu mişcat aproape până la lacrimi. Gestul acesta de sprijin din partea unui prieten vechi îi merse direct la inimă.

– Îi voi spune Norei, spuse el scurt, ca să-şi ascundă sentimentele.

– Sper că nu am depăşit limitele, spuse Solly puţin îngrijorat în timp ce-i dădea mâna lui Hugh.

Hugh se îndreptă spre uşă.

– Ba din contră. Al naibii, Greenbourne, eşti un prieten mai bun decât merit!

Când Hugh se întoarse la Banca Pilaster, găsi un bilet. În acesta scria:

10.30 dimineaţa

Dragul meu Pilaster,
Trebuie să te văd numaidecât. Mă găseşti la cafeneaua Plage's, după colţ. Te aştept acolo.

Vechiul tău prieten,
Antonio Silva

Aşadar Tonio se întorsese! Cariera lui fusese distrusă când acesta pierduse mai mulţi bani decât putea să plătească la un joc de cărţi cu Edward şi Micky. Părăsise ţara căzut în disgraţie cam în acelaşi timp cu Hugh. Ce se întâmplase cu el de atunci? Mânat de curiozitate, Hugh se duse direct la cafenea.

Acolo găsi un Tonio mai în vârstă, mai jerpelit şi mai domolit, stând în colţul cafenelei şi citind *The Times*. Avea aceeaşi căpiţă de păr roşcovan, dar în afară de aceasta nu se mai ghicea nimic din băiatul de şcoală neastâmpărat sau din tânărul nechibzuit. Deşi nu avea decât douăzeci şi şase de ani,

ca Hugh, în jurul ochilor i se vedeau deja uşoare riduri de îngrijorare.

– Am reuşit foarte bine la Boston, spuse Hugh, răspunzând la prima întrebare pe care i-o puse Tonio. M-am întors în ianuarie. Dar acum am iar probleme cu blestemata mea de familie. Dar tu?

– La mine în ţară au avut loc mari schimbări. Familia mea nu mai este atât de puternică precum era înainte. Încă mai controlăm Milpita, oraşul de provincie din care ne tragem, dar în capitală au apărut alţii între noi şi preşedintele Garcia.

– Cine?

– Facţiunea Miranda.

– Familia lui Micky?

– Exact. Au pus stăpânire pe minele de nitrat din nordul ţării şi s-au îmbogăţit. Tot ei au monopolul comerţului cu Europa, datorită relaţiilor pe care le au cu banca familiei tale.

Hugh era surprins:

– Ştiam că Edward face o mulţime de afaceri cu Cordoba, dar nu mi-am dat seama că ele trec toate prin Micky. Oricum, bănuiesc că nu contează.

– Ba contează, spuse Tonio, scoţând un mănunchi de hârtie din haină. Fii bun şi citeşte asta. E un articol pe care l-am scris pentru *The Times*.

Hugh luă manuscrisul şi începu să citească. Era o descriere a condiţiilor din minele de nitrat ale familiei Miranda. Şi cum afacerea era finanţată de Banca Pilaster, Tonio considera banca responsabilă pentru abuzurile asupra minerilor. La început, Hugh nu fu impresionat: zile lungi de lucru, salarii mizerabile şi exploatarea copiilor erau lucruri care se întâmplau peste tot în lume. Dar citind mai departe, Hugh îşi dădea seama că era şi mai rău. La minele Miranda supraveghetorii erau înarmaţi cu bice sau puşti, folosindu-se de ele după bunul plac ca să impună disciplina. Muncitorii, inclusiv femeile şi copii erau biciuiţi dacă nu munceau destul de repede, iar dacă

încercau să plece înainte de a le expira contractele, puteau fi împuşcaţi. Tonio poseda mărturii ale unor martori oculari despre câteva asemenea „execuţii“.

Hugh era îngrozit.

– Dar asta înseamnă crimă! spuse el.

– Exact.

– Preşedintele nu are cunoştinţă de aceste lucruri?

– Ba da. Dar în ziua de azi cei din familia Miranda sunt favoriţii lui.

– Iar familia ta...

– Mai demult am fi putut opri asta. Dar acum ne cheltuim toate energiile pentru a păstra controlul în propria noastră provincie.

Hugh era de-a dreptul zguduit de faptul că propria lui familie şi banca lor finanţau o industrie atât de violentă, dar pentru o clipă încercă să-şi pună deoparte propriile sentimente şi să se gândească cu calm la consecinţe. Articolul pe care îl scrisese Tonio era tocmai tipul de material pe placul celor de la *The Times*. Acesta ar provoca discursuri în parlament şi scrisori de opinie în săptămânale. Conştiinţa socială a oamenilor de afaceri, dintre care mulţi erau metodişti, i-ar face să se gândească de două ori înainte de a se asocia cu Banca Pilaster. Toate acestea ar face extrem de mult rău băncii.

„Chiar îmi pasă?“ se întrebă Hugh. Banca se purtase cu el urât, iar el era pe cale să plece. Cu toate acestea, nu putea ignora problema. Era încă angajat al băncii, banca avea să îi plătească un salariu la sfârşitul lunii, aşa că şi el era dator să rămână loial cel puţin până atunci. Trebuia să facă ceva.

Ce voia Tonio? Faptul că acesta îi arăta articolul lui Hugh înainte de a-l trimite la ziar sugera că dorea să ajungă la o înţelegere.

– Care e scopul tău? întrebă Hugh. Vrei ca banca să oprească finanţarea distribuţiei de nitrat?

Tonio dădu din cap negativ.

– Dacă s-ar retrage Banca Pilaster, s-ar găsi alţii să-i ia locul – o altă bancă cu pielea şi mai groasă. Nu, trebuie să fim mai subtili.

– Te gândeşti la ceva anume?

– Clanul Miranda plănuieşte construcţia unei căi ferate.

– Ah, da. Calea ferată Santamaria.

– Acea cale ferată îl va face pe Papa Miranda cel mai bogat şi cel mai puternic om din ţară, în afară doar de preşedinte. Iar Papa Miranda e o brută. Vreau să opresc construcţia căii ferate.

– Şi de aceea vrei să publici acest articol.

– Mai multe articole. Voi organiza întâlniri, voi ţine cuvântări, voi mobiliza membri ai parlamentului şi voi încerca să obţin o întâlnire cu ministrul de externe – orice ca să împiedic finanţarea acestei căi ferate.

„Şi poate cu succes“, gândi Hugh. Investitorii s-ar ţine departe de un proiect controversat. Hugh era surprins de cât de mult se schimbase Tonio, devenind, din tânărul nesăbuit care nu se putea abţine de la joc, un om mare care făcea campanie împotriva abuzurilor pe care le suportau minerii.

– Şi de ce ai venit la mine?

– Am putea găsi o cale convenabilă. Dacă banca renunţă la a emite obligaţiunile pentru finanţarea căii ferate, atunci renunţ şi eu la publicarea articolului. În acest fel, voi aţi evita toată această publicitate în defavoarea voastră, iar eu aş obţine ce vreau. Sper că nu consideri asta ca şantaj, spuse Tonio cu un surâs jenat. Sună puţin brutal, dar nu e nici pe departe atât de brutal ca biciuirea copiilor într-o mină de nitrat.

Hugh îşi scutură capul.

– Nu e brutal deloc. Îţi admir spiritul de luptător. Consecinţele pe care le va suferi banca nu mă afectează direct: sunt pe cale să îmi dau demisia.

– Serios! spuse Tonio cu surprindere. De ce?

– E o poveste lungă. Ţi-o voi spune altă dată. Oricum, ideea este că tot ce pot face eu este să le spun asociaţilor că m-ai abordat cu această propunere. Ei pot hotărî ce părere au şi ce vor să facă. Sunt convins că mie nu-mi vor cere părerea. Hugh rămăsese cu manuscrisul lui Tonio în mână: Pot să păstrez asta?

– Da, am o copie.

Foile de hârtie purtau antetul hotelului Russe din Berwick Street, în Soho. Hugh nu mai auzise niciodată de el: nu era unul dintre stabilimentele cele mai luxoase din Londra.

– Te voi anunţa ce spun asociaţii.

– Mulţumesc, spuse el şi schimbă subiectul. Îmi pare rău că până acum am discutat numai despre afaceri. Hai să ne vedem şi să vorbim şi despre vremurile bune...

– Trebuie neapărat s-o întâlneşti pe soţia mea.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Te voi căuta.

Hugh părăsi cafeneaua şi se întoarse la bancă. Rămase surprins când se uită la orologiul din sala băncii şi văzu că nu era trecut de ora unu – câte lucruri se întâmplaseră de azi-dimineaţă! Hugh se duse direct la Sala Asociaţilor, unde îi găsi pe Samuel, pe Joseph şi pe Edward. Îi dădu articolul lui Tonio lui Samuel, care îl citi şi i-l dădu mai departe lui Edward.

Pe Edward îl lovi damblaua de nervi şi nu fu în stare să-l citească până la capăt. Se roşi la faţă, ţinti cu degetul către Hugh şi spuse:

– Asta ai copt-o tu cu vechiul tău prieten de şcoală! Încerci să subminezi toată implicarea noastră în America de Sud! Eşti invidios pe mine pentru că n-ai fost făcut asociat!

Hugh înţelegea de ce era Edward atât de isteric. Afacerea cu America de Sud era singura contribuţie semnificativă a lui Edward la afacerile băncii. Dacă aceasta se ducea de râpă, Edward devenea inutil. Hugh oftă.

– La şcoală erai Ned[1] prostănacul – şi tot asta eşti şi acum, spuse el. Întrebarea care se pune este dacă banca vrea să se facă responsabilă de sporirea puterii şi influenţei lui Papa Miranda, un om care se pare că nu are nimic de spus despre biciuirea femeilor sau despre uciderea copiilor.

– Nu cred nimic din toate astea! spuse Edward. Cei din familia Silva sunt duşmanii familiei Miranda. Asta nu e decât propagandă răuvoitoare.

– Sunt sigur că asta va spune şi prietenul tău Micky. Dar este oare adevărat?

Unchiul Joseph se uită bănuitor la Hugh.

– Acum câteva ore ai venit aici ca să încerci să mă convingi să renunţăm la această afacere. Nu pot să nu-mi pun întrebarea dacă toate astea nu reprezintă un şiretlic ca să compromiţi prima mare afacere pe care o aduce Edward în calitate de asociat.

Hugh se ridică.

– Dacă puneţi la îndoială buna mea credinţă, plec imediat.

Unchiul Samuel interveni:

– Stai jos, Hugh. Noi n-avem nevoie să aflăm dacă povestea asta e adevărată sau nu. Noi suntem bancheri, nu judecători. Dacă finanţarea căii ferate Santamaria iscă o controversă, atunci emisiunea de obligaţiuni va fi mai riscantă, şi asta înseamnă că va trebui să reconsiderăm situaţia.

Unchiul Joseph spuse cu un ton războinic:

– Nu sunt dispus să mă las intimidat. Papiţoiul ăla sud-american n-are decât să-şi publice articolul şi să se ducă dracului!

– Asta e o metodă, cugetă Samuel, luând tonul de harţă al lui Joseph mai în serios decât ar fi meritat. Putem aştepta şi vedea ce efect are articolul asupra preţului obligaţiunilor sud-americane lansate deja pe piaţă – nu sunt multe, dar sunt

---

[1] Ned este un nume de alint pentru Edward (n.tr.)

destule ca să ne facem o părere. Dacă se prăbuşesc, anulăm finanţarea căii ferate Santamaria. Dacă nu, mergem înainte.

Oarecum domolit, Joseph spuse:

– Nu mă deranjează să mă supun la ce hotărăşte piaţa.

– Mai este o metodă pe care am putea-o lua în consideraţie, continuă Samuel. Am putea propune unei alte bănci să ni se asocieze la emisiunea de obligaţiuni şi să lansăm obligaţiunile în parteneriat. În acest fel, efectul unei eventuale publicităţi de defăimare ar fi înjumătăţit, dacă aceasta ar avea ţintă dublă.

„Nu-i deloc o idee proastă“, chibzui Hugh. Cu toate acestea, nu era soluţia pe care ar fi ales-o el: el ar fi preferat să anuleze cu totul emisiunea de obligaţiuni. Dar strategia născocită de Samuel ar minimiza riscurile, şi asta era principiul de bază în finanţe. Samuel se pricepea mult mai bine ca Joseph în ale finanţelor.

– Bine, spuse Joseph cu obişnuita lui impulsivitate. Edward, vezi dacă poţi găsi o bancă parteneră.

– Pe cine ar trebui să abordez? întrebă Edward cu teamă în glas.

Hugh îşi dădu seama că Edward habar nu avea cum să procedeze într-o asemenea problemă.

Samuel îi răspunse:

– E vorba de o emisiune mare. Dacă stau să mă gândesc, nu multe bănci ar dori să se implice în aşa măsură în America de Sud. Ai putea încerca Banca Greenbourne: s-ar putea să fie singura bancă destul de mare încât să fie dispusă să-şi asume riscul. Îl cunoşti pe Solly Greenbourne, nu-i aşa?

– Da. Îl voi căuta.

Hugh se întrebă dacă ar trebui să-l sfătuiască pe Solly să îl refuze pe Edward, dar se răzgândi imediat: el era angajat ca expert în domeniul Americii de Nord şi ar fi părut arogant să înceapă să emită judecăţi de valoare despre un domeniu cu care nu avea de-a face. Se hotărî să mai facă o încercare de

a-l convinge pe unchiul Joseph să anuleze pe de-a-ntregul emiterea obligaţiunilor.

– De ce nu ne spălăm pur şi simplu pe mâini de calea ferata Santamaria? spuse el. Nu e oricum o afacere extraordinară – riscurile sunt mari şi pe de-asupra acum mai suntem ameninţaţi şi de publicitate proastă. Chiar avem nevoie de asta?

Edward spuse enervat:

– Asociaţii au luat o hotărâre şi nu e treaba ta să le chestionezi decizia!

Hugh se dădu bătut.

– Ai absolută dreptate, spuse el. Nu sunt asociat, şi în curând nu voi fi nici angajat al băncii.

Unchiul Joseph se încruntă la el.

– Ce înseamnă asta?

– Îmi dau demisia de la bancă.

Joseph era zguduit.

– Nu poţi face aşa ceva.

– Ba cu siguranţă pot. Sunt un simplu angajat, şi m-aţi tratat ca atare. Şi, ca un simplu angajat, plec de aici pentru o slujbă mai bună în altă parte.

– Unde?

– Da fapt, voi lucra chiar la Banca Greenbourne.

Ochii unchiului Joseph păreau gata să iasă din orbite.

– Dar dumneata eşti singurul care îi cunoaşte pe toţi cei din America de Nord!

– Probabil că de aceea a fost Ben Greenbourne atât de interesat să mă angajeze, spuse Hugh.

Nu putea să nu privească plin de satisfacţie starea de iritare a unchiului Joseph.

– Dar ne vei fura afacerile!

– Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta când aţi decis să vă retrageţi oferta de a mă face asociat.

– Cât te plătesc?

Hugh se ridică să plece.

– Nu este treaba dumneavoastră să mă întrebaţi asta! răspunse el hotărât.

Edward scrâşni din dinţi.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu tata!

Indignarea lui Joseph explodă ca o băşică şi, spre surprinderea lui Hugh, acesta se calmă dintr-odată.

– Oh, taci din gură, Edward, spuse el blând. Ca să fii bun bancher trebuie să ai o anumită doză de şiretenie. Câteodată aş vrea să semeni şi tu puţin cu Hugh. O fi el oaia neagră a familiei, dar cel puţin are vână. Şi, întorcându-se către Hugh, îi spuse fără răutate: Du-te, fugi. Sper că-ţi vei frânge gâtul, dar n-aş paria pe asta.

– Cu siguranţă că asta e cea mai călduroasă urare pe care aş putea-o primi din ramura dumneavoastră a familiei, spuse Hugh. Să aveţi o zi bună.

4

– Şi ce mai face drăguţa de Rachel? îl întrebă Augusta pe Micky, turnând ceaiul.

– Bine, spuse Micky. S-ar putea să vină şi ea mai târziu.

De fapt, Micky nu reuşea deloc s-o înţeleagă pe nevastă-sa. Când se însurase cu ea, aceasta era virgină, dar se purta ca o târfă. I se supunea dorinţelor lui oricând, oriunde şi întotdeauna cu entuziasm. Unul dintre primele lucruri pe care Micky le încerca fu să o lege de pat, ca să recreeze viziunea cu care se desfătase când o privise pentru întâia oară cu interes şi, oarecum spre dezamăgirea lui, aceasta se supuse de bunăvoie. Micky nu întâmpinase rezistenţă din partea ei în nici unul dintre lucrurile pe care le încercase cu ea. I-o trăsese chiar şi în salon, unde riscau în orice moment să fie surprinşi de servitori, şi aceasta păru să-i placă lui Rachel mai mult decât orice.

Pe de altă parte, Rachel era orice, numai supusa nu, în orice alt aspect al existenţei. Se certa cu Micky despre casă, servitori, bani, politică şi religie. Când se sătura s-o contrazică, acesta încerca să n-o bage în seamă, apoi să o insulte, dar nimic nu părea să nu aibă vreun efect. Rachel trăia cu iluzia că avea acelaşi drepturi să-şi exprime punctul de vedere la fel ca un bărbat.

– Sper că te ajută în munca dumitale, spuse Augusta.

Micky încuviinţă:

– E o amfitrioană bună la recepţii, spuse el. Atentă şi amabilă.

– Mi s-a părut că s-a descurcat foarte bine la petrecerea pe care ai dat-o în cinstea ambasadorului Portillo, spuse Augusta.

Portillo era ambasadorul portughez, iar Augusta şi Joseph fuseseră invitaţi la cină.

– Are nişte planuri idioate de a deschide un spital-maternitate pentru femei care n-au soţi, spuse Micky, arătându-şi iritarea.

Augusta îşi scutură capul dezaprobator.

– E ceva imposibil pentru o femeie cu poziţia ei în societate. Şi în plus, există deja unul sau două spitale de genul acesta.

– Ea spune că sunt toate instituţii religioase în care femeilor li se spune mereu cât sunt de păcătoase. Instituţia ei le-ar ajuta fără să li se facă morală.

– Şi mai rău, spuse Augusta. Gândeşte-te ce ar spune ziarele despre asta!

– Intocmai. Am fost foarte ferm cu ea în această privinţă.

– E o fată norocoasă, spuse Augusta şi îl cadorisi pe Micky cu un zâmbet călduros.

Acesta îşi dădu seama că Augusta cocheta cu el, dar Micky nu reuşea să fie receptiv. Adevărul era că era prea preocupat de Rachel. Cu siguranţă că nu o iubea, dar aceasta îi absorbea toate energiile sexuale, aşa că era pe de-a-ntregul

acaparat de relaţia cu ea. Ca să compenseze pentru această lipsă de implicare, Micky o prinse pe Augusta de mână în timp ce aceasta îi întindea ceaşca de ceai.

– Mă măguliţi, spuse el blând.

– Fără îndoială. Dar văd că e ceva care te preocupă.

– Draga de doamnă Pilaster – intuitivă ca de obicei! De ce oare îmi închipui c-aş putea să ascund ceva în faţa dumneavoastră? Micky îi eliberă mâna şi îşi luă ceaiul. Da, sunt puţin îngrijorat de calea ferată Santamaria.

– Credeam că asociaţii au luat deja o hotărâre în această privinţă.

– Da, aşa este, dar organizarea acestor lucruri ia atâta timp!

– Lumea finanţelor se mişcă greu.

– Eu înţeleg asta, dar familia mea nu înţelege. Papa ,îmi trimite telegrame săptămânal. Blestem ziua în care s-a instalat telegraful în Santamaria.

Edward dădu buzna înăuntru cu vestea cea mare.

– S-a întors Antonio Silva! spuse el înainte să închidă uşa după sine.

Augusta păli.

– De unde ştii?

– L-a văzut Hugh.

– Asta da lovitură! spuse ea, şi Micky fu surprins să-i vadă mâna tremurândă când puse pe masă ceaşca şi farfurioara.

– Şi David Middleton încă tot ne mai iscodeşte cu întrebări, spuse Micky, amintindu-şi de conversaţia dintre Middleton şi Hugh la balul ducesei de Tenbigh.

Micky se prefăcea a fi îngrijorat, dar în realitate nu era cu desăvârşire nemulţumit. Îi plăceau situaţiile care le aminteau din când în când Augustei şi lui Edward despre secretul pe care îl împărţeau toţi trei.

– Asta nu-i tot, spuse Edward. Antonio încearcă să saboteze emiterea obligaţiunilor pentru calea ferată Santamaria.

Micky se încruntă. Familia lui Tonio se împotrivise planului de cale ferată acolo în Cordoba, dar preşedintele Garcia avusese câştig de cauză. Ce putea să facă Tonio aici la Londra?

Aceeaşi întrebare şi-o puse şi Augusta:

– Dar ce poate face el?

Edward îi dădu maică-sii un teanc de hârtii.

– Citeşte asta.

– Ce e acolo? întrebă Micky.

– Un articol despre minele de nitrat ale familiei tale, pe care Tonio are de gând să-l publice în *The Times*.

Augusta răsfoi paginile rapid.

– Susţine că viaţa de miner într-o mină de nitrat este neplăcută şi periculoasă, spuse ea în derâdere. Oare cine s-a gândit vreodată că e o petrecere în aer liber?

Edward zise:

– Mai spune şi că femeile sunt biciuite şi copiii împuşcaţi pentru indisciplină.

– Dar ce are asta de-a face cu emisiunea de obligaţii? întrebă Augusta.

– Calea ferată se construieşte pentru transportul nitratului în capitală. Investitorilor nu le place să-şi pună banii în afaceri controversate. Mulţi dintre ei vor fi precauţi deja pentru că este vorba de America de Sud. Aşa ceva i-ar putea pune pe fugă.

Micky era zguduit de veştile rele. Îl întrebă pe Edward:

– Tatăl tău ce spune despre toate acestea?

– Încercăm să convingem încă o bancă să ni se asocieze în afacerea asta, dar ceea ce vom face în fond este să-l lăsăm pe Tonio să-şi publice articolul şi să vedem ce se întâmplă. Dacă valoarea obligaţiunilor sud-americane se prăbuşeşte ca urmare a articolului, atunci va trebui să renunţăm la calea ferată.

„Să-l ia dracu pe Tonio!“ Nu era prost – dar Papa fusese un idiot să-şi administreze minele ca pe nişte lagăre de sclavi şi apoi să spere că va primi finanţare din lumea civilizată.

Dar ce era de făcut? Micky îşi frământa creierii. Tonio trebuia redus la tăcere, dar mai mult ca sigur că nu s-ar fi lăsat nici convins, nici mituit. Pe Micky îl trecu un fior rece pe şira spinării când îşi dădu seama că avea să fie nevoit să folosească metode mai brutale şi mai riscante.

Micky se prefăcu a rămâne calm:

– Pot să vad articolul, vă rog?

Augusta i-l întinse.

Primul lucru pe care Micky îl observă fu adresa hotelului de pe antetul hârtiei. Afişând un aer de nepăsare care în realitate nu-l stăpânea deloc, spuse:

– Păi asta nu e nici o problemă.

Edward protestă:

– Dar nici măcar n-ai citit!

– N-am nevoie. Am văzut adresa.

– Ei, şi?

– Acum ştim unde să dăm de el şi putem să tratăm direct cu el, spuse Micky. Lasă pe mine!

CAPITOLUL TREI – MAI

1

Lui Solly îi plăcea la nebunie s-o privească pe Maisie îmbrăcându-se.

În fiecare seară, aceasta îşi punea capotul şi le chema pe slujnicele ei să o coafeze şi să-i prindă în păr flori, pene sau mărgele, după care le trimitea pe slujnice din cameră şi îl aştepta pe soţul ei.

Astă-seară urmau să iasă, ca de altfel mai în toate serile. Singurele ocazii când stăteau acasă în timpul sezonului monden erau când ei înşişi dădeau o petrecere. Între Paşte şi sfârşitul lui iulie nu cinau niciodată singuri.

Solly intră în odaia lui Maisie la şase şi jumătate, în pantaloni de gală şi vestă albă şi cu un pahar mare de şampanie în mână. În seara aceasta Maisie îşi pusese flori galbene de mătase în păr. Lăsă halatul să-i alunece de pe trup şi se aşeză goală în faţa oglinzii. Făcu o piruetă pentru Solly şi începu să se îmbrace.

Întâi trase pe ea o cămăşuţă cu floricele brodate pe tivul decolteului. Aceasta avea panglici de mătase la umeri ca să poată fi legată de rochie ca să nu se vadă. Apoi Maisie trase pe ea nişte ciorapi albi de lână fină pe care îi fixă deasupra genunchilor cu jartiere elastice. Îmbrăcă o pereche de pantalonaşi de bumbac subţire până la genunchi cu bentiţe frumoase la tivuri şi care se strângea cu un şiret la talie, apoi îşi puse în picioare escarpeni de seară din mătase galbenă.

Solly luă corsetul de pe suportul pe care stătea şi o ajută pe Maisie să intre în el, apoi legă şireturile strâns la spate. Majoritatea femeilor erau ajutate la îmbrăcat de una sau două slujnice, pentru că le era imposibil să descurce singure cu complicaţiile corsetului şi ale rochiei. Cu toate acestea, Solly ajunsese să înveţe să facă toate lucrurile ca să nu trebuiască să renunţe la plăcerea de a privi.

Crinolinele şi turnurile nu mai erau la modă, dar Maisie puse pe ea un jupon de bumbac cu trenă din volane şi cu tiv plisat care să-i susţină trena rochiei. Juponul era fixat la spate cu nod, pe care îl legă tot Solly.

În fine, Maisie era acum gata să îmbrace rochia, care era din tafta de mătase cu dungi galbene şi albe. Partea de sus a rochiei era uşor drapată, ceea ce îi punea în evidenţă pieptul planturos, şi prinsă pe umăr cu o fundă. Restul rochiei era drapată la fel, şi prinsă la nivelul taliei, al genunchilor şi la tiv. Îi lua o zi întreagă unei slujnice să calce o astfel de rochie.

Maisie se aşează jos şi Solly ridică rochia pe deasupra capului ei, astfel încât Maisie stătea ca într-un cort. Apoi aceasta se ridică cu grijă, vârându-şi mâinile în mâneci şi capul prin despărţitura decolteului. Împreună cu Solly, aranjară pliurile rochiei până când li se părură desăvârşite.

Maisie îşi deschise cutia cu bijuterii şi scoase din ea un colier cu diamante şi smaralde, împreună cu cerceii asortaţi, pe care Solly i-l dăduse la împlinirea unui an de căsătorie. Maisie îşi punea bijuteriile, când Solly spuse:

– Vom avea ocazia să-l vedem pe vechiul nostru prieten Hugh Pilaster mult mai des de acum înainte.

Maisie îşi înăbuşi un oftat. Buna-credinţă a lui Solly era câteodată obositoare. Un soţ normal, bănuitor, ar fi ghicit atracţia dintre Maisie şi Hugh şi s-ar fi înfuriat de fiecare dată când se pronunţa numele celuilalt bărbat, dar Solly era prea inocent. N-avea nici o idee că aducea ispita în calea ei.

– De ce, ce s-a întâmplat? întrebă Maisie pe un ton neutru.

– Vine să lucreze la noi la bancă.

– De ce pleacă de la Banca Pilaster? Credeam că îi merge foarte bine.

– Au refuzat să îl facă asociat.

– Oh, nu!

Maisie îl cunoştea pe Hugh mai bine ca oricine şi înţelegea cât de mult suferise din cauza falimentului şi sinuciderii tatălui lui. Îşi dădea seama cât de rănit trebuie să fi fost de acest refuz.

– Meschini mai sunt cei din familia Pilaster! spuse ea cu foc.

– Este din cauza soţiei lui.

Maisie dădu din cap.

– Nu mă surprinde.

Fusese martoră la incidentul petrecut la balul ducesei de Tenbigh. Cunoscându-i pe cei din familia Pilaster din împrejurările din care îi cunoştea, Maisie nu se putea abţine să nu se gândească dacă nu cumva Augusta regizase cumva întreaga întâmplare ca să-l compromită pe Hugh.

– Trebuie să recunoaştem că situaţia Norei nu e uşoară.

– Hmm...

Maisie o întâlnise pe Nora cu câteva săptămâni înainte de căsătorie şi o antipatizase de la bun început. Ba chiar îl jignise pe Hugh spunându-i că aceasta îi părea o scormonitoare de aur fără inimă şi îl sfătuise să nu se însoare cu ea.

– În orice caz, i-am sugerat lui Hugh că ai putea s-o ajuţi.

– Ce?! spuse Maisie cu asprime, ducându-şi privirea de la oglindă. S-o ajut pe ea?

– Da, să se reabiliteze. Tu ştii cum e să fii privit rău din cauza originii modeste, şi ai învins toate acele prejudecăţi.

– Şi acum ar trebui să înfăptuiesc aceeaşi transformare în orice haimana care se căsătoreşte în lumea bună? se oţărî Maisie.

– Se vede treaba că am făcut ceva ce nu trebuia, spuse Solly îngrijorat. Am crezut că ai fi bucuroasă să o ajuţi – tu ai ţinut întotdeauna mult la Hugh.

Maisie se duse să-şi caute mănuşile în dulap.

– Aş vrea să mă întrebi înainte de a promite, spuse èa, deschizând dulapul.

Pe interiorul uşii dulapului atârna, înrămat în lemn, vechiul afiş pe care Maisie îl luase cu ea de la circ, reprezentând-o îmbrăcată în colanţi şi stând în picioare pe spinarea unui cal alb, cu înscrisul „Fantastica Maisie“. Văzând imaginea, Maisie căzu brusc din înălţimile crizei ei de superioritate şi se ruşină de sine însăşi. Alergă la Solly şi îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Oh, Solly, cum pot fi atât de nerecunoscătoare?

– Hai, linişteşte-te, şopti Solly mângâindu-i umerii goi.

– Tu ai fost atât de drăguţ şi de generos cu mine şi familia mea! Sigur că voi face asta pentru tine dacă doreşti!

– N-aş vrea să te forţez să faci ceva care...

– Nu, nu mă forţezi! De ce n-aş ajuta-o să aibă şi ea ce am eu?

Maisie privi chipul dolofan al soţului ei, încreţit acum şi de riduri de îngrijorare. Îl mângâie pe obraji.

– Gata, nu-ţi mai face griji. Am fost îngrozitor de egoistă pentru o clipă, dar acum mi-a trecut. Du-te şi pune-ţi haina. Sunt gata.

Se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută pe buze, apoi se întoarse şi îşi trase mănuşile.

Maisie îşi dădea seama perfect ce o supărase într-atât. Situaţia era de o ironie muşcătoare. I se cerea s-o pregătească pe Nora pentru rolul de doamna Hugh Pilaster – o poziţie la care aspirase ea însăşi. În adâncul sufletului, Maisie încă îşi

mai dorea să fie soţia lui Hugh şi o ura pe Nora pentru ca aceasta câştigase, şi ea pierduse. Dar aceasta era o atitudine ruşinoasă, şi Maisie hotărî să o abandoneze imediat. Mai degrabă ar fi trebuit să se bucure că Hugh se însurase. Fusese foarte nefericit destul şi, cel puţin în parte, din vina ei. Acum putea în sfârşit să nu-şi mai facă griji pentru el. Avea un sentiment de pierdere, dacă nu cumva chiar de durere, dar trebuia să-şi păstreze sentimentele acelea ferecate într-o odaie a sufletului în care nu intra nimeni. Acum avea să se implice cu multă însufleţire în sarcina de a o readuce pe Nora Pilaster în graţiile înaltei societăţi londoneze.

Solly se întoarse îmbrăcat şi merseră amândoi în camera copilului. Bertie era deja în cămaşă de noapte şi se juca cu un trenuleţ de lemn. Lui Bertie îi plăcea foarte mult s-o vadă pe Maisie în rochie de seară şi ar fi fost foarte dezamăgit dacă, pentru un motiv sau altul, Maisie ar fi ieşit în acea seară fără să-i arate cu ce era îmbrăcată. Bertie îi povesti ce se întâmplase în parc în acea după-amiază – se împrietenise cu un câine mare – şi Solly se aşează pe duşumea şi se jucă puţin cu trenul împreună cu Bertie. Imediat după aceea, Bertie trebui să se ducă la culcare, iar Maisie şi Solly coborâră scările şi se urcară în trăsură.

Se duceau la o cină, şi de acolo, la un bal. Ambele evenimente aveau loc la vreo cinci sute de metri de casa lor din Piccadilly, dar Maisie nu se putea plimba pe stradă în rochia ei sofisticată: tivul şi trena, precum şi pantofii ei de mătase s-ar fi murdărit până să ajungă la locul evenimentelor. Cu toate acestea, zâmbi gândindu-se că fata care mersese odată pe jos patru zile la rând ca să ajungă la Newcastle nu se putea deplasa acum nici măcar cinci sute de metri fără trăsură.

Maisie avu ocazia să-şi înceapă campania în sprijinul Norei chiar din acea seară. Când ajunseră la destinaţie şi intrară în salonul marchizului de Hatchford, prima persoană cu care Maisie dădu ochii fu contele de Tokoly. Maisie îl

cunoştea destul de bine şi contele îi făcea întotdeauna ochi dulci, aşa că aceasta nu se sfii să-i spună pe şleau:

– Vreau s-o iertaţi pe Nora Pilaster pentru că v-a pălmuit, spuse ea.

– S-o iert?! întrebă contele. Dar sunt măgulit! Când te gândeşti că la vârsta mea încă mai sunt în stare să fac o femeie tânără să mă pălmuiască – acesta e un compliment extraordinar!

„Nu asta aţi simţit atunci pe loc“, gândi Maisie, însă era bucuroasă că diplomatul hotărâse să nu ia incidentul prea în serios.

Contele spuse mai departe:

– Ei, dacă ar fi refuzat să mă ia în serios, atunci m-ar fi jignit!

Era exact ce-ar fi trebuit să facă Nora, după părerea lui Maisie.

– Spuneţi-mi ceva, zise ea. V-a încurajat cumva Augusta Pilaster să-i faceţi propuneri indecente cu nora ei?

– Îngrozitoare sugestie! Doamna Joseph Pilaster pe post de codiţă! Nu, n-a făcut nimic de genul acesta.

– V-a încurajat cineva?

De Tokoly îşi miji ochii la Maisie.

– Sunteţi isteaţă, doamnă Greenbourne, întotdeauna v-am respectat pentru asta. Mult mai isteaţă decât Nora Pilaster. Ea nu va fi niciodată ce sunteţi dumneavoastră.

– Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare.

– Vă voi spune adevărul, pentru că va admir atât de mult. Ambasadorul Cordobei, Señor Miranda, mi-a spus că Nora ar fi... cum să vă spun... că s-ar preta...

Deci asta era.

– Iar Micky Miranda a fost pus să facă asta de către Augusta, sunt sigură. Cei doi sunt prieteni la cataramă.

De Tokoly era jignit.

– Sper că n-am fost folosit ca marionetă.

– Ăsta-i pericolul când eşti atât de previzibil, şuieră Maisie.

A doua zi, Maisie o luă pe Nora la croitoreasa ei.

În timp ce Nora încerca diferite modele şi materiale, Maisie mai află câte ceva despre incidentul petrecut la balul ducesei de Tenbigh.

– Augusta ţi-a spus ceva dinainte despre conte? întrebă ea.

– M-a avertizat să nu-i permit să-şi ia nici o libertate, răspunse Nora.

– Deci erai pregătită, ca să zicem aşa.

– Da.

– Şi dacă Augusta nu ţi-ar fi spus nimic, ai fi procedat la fel?

Nora chibzui puţin.

– Probabil că nu l-aş fi pălmuit – n-aş fi avut tupeul. Dar Augusta m-a făcut să cred că era important să iau o poziţie fermă.

Maisie dădu din cap.

– Deci aşa e. Augusta voia să se întâmple asta. In plus, a aranjat cu cineva să-i spună contelui că eşti o femeie uşoară.

Nora era uimită.

– Eşti sigură?

– Mi-a spus mie. Augusta e o cutră a dracului şi fără scrupule.

Maisie îşi dădu seama că vorbea cu accentul ei de Newcastle, ceea ce se întâmpla foarte rar în ultima vreme. Se întoarse la vorbirea normală:

– Nu trebuie să subestimezi niciodată capacitatea de înşelăciune a Augustei.

– Nu mă sperie ea pe mine, spuse Nora cu dispreţ. Nici eu nu sunt o fată care să-şi facă prea multe scrupule.

Maisie o crezu pe cuvânt – şi îi păru rău pentru Hugh.

O rochie *à la polonaise* – iată modelul care i se potrivea cel mai bine Norei, fu de părere Maisie, privind cum croitoreasa prindea în ace o rochie în jurul siluetei planturoase a Norei. Detaliile sofisticate se potriveau cu aspectul ei drăgălaş: volănaşele plisate, butonierele de la piept ornate cu noduri, jupa cu volane la spate îi veneau toate adorabil. Poate că Nora era puţin prea planturoasă, dar un corset lung putea rezolvat tendinţa acesteia de a merge clătinat.

– Dacă arăţi bine, bătălia e pe jumătate câştigată, spuse Maisie în timp ce Nora se admira în oglindă. Asta e tot ce contează cu adevărat, în ceea ce priveşte bărbaţii. Dar ca să fii acceptată de femei trebuie să faci un efort în plus.

– Întotdeauna m-am înţeles mai bine cu bărbaţii decât cu femeile, zise Nora.

Maisie nu era surprinsă de aşa ceva – Nora era tocmai acel gen de femeie.

– Precis că şi dumneata eşti la fel. De aceea am ajuns amândouă unde suntem, continuă Nora.

„Suntem oare la fel?!“ se întrebă Maisie.

– Nu că mă pun la acelaşi nivel cu dumneata. Orice fată ambiţioasă din Londra te invidiază.

Maisie tresări la gândul că era privită cu admiraţie de femeile care vânau averi, dar nu spuse nimic, gândindu-se probabil că o merita. Nora se măritase pentru bani, şi o mărturisea fără jenă, pentru că presupunea că şi Maisie făcuse acelaşi lucru. Ceea ce era adevărat.

Nora spuse:

– Nu mă plâng, dar eu m-am măritat într-adevăr cu oaia neagră a familiei, cu cel fără bani. Dumneata te-ai măritat cu unul dintre cei mai înstăriţi bărbaţi din lume.

„Ce te-ar mai surprinde dacă ai şti cât de bucuroasă aş fi să facem schimb!“ gândi Maisie.

Dar alungă acest gând din minte imediat. Fie, Nora şi cu ea erau de aceeaşi teapă. Aşa că Maisie avea s-o ajute cu

plăcere pe Nora să câştige recunoaşterea snobilor şi scorpiilor care făceau jocurile în societate.

– Nu vorbi niciodată despre bani şi preţuri, începu Maisie, amintindu-şi de propriile greşeli de început. Rămâi întotdeauna calmă şi neşifonată, orice s-ar întâmpla. Dacă vizitiul are un atac de cord şi trăsura se face praf, iar dumitale îţi zboară pălăria de pe cap şi îţi pierzi pantalonaşii, spune doar „Vai de mine, prin ce emoţii am trecut!“ şi ia o brişcă. Aminteşte-ţi că la ţară e mai bine decât la oraş, că a nu face nimic este mai bine decât a munci, că orice e vechi e preferabil noului şi că rangul e mai important decât banii. Trebuie să ştii câte puţin din toate, dar nu te arăta expertă în ceva anume. Exersează să vorbeşti fără să-ţi mişti gura – asta îţi va îmbunătăţi accentul. Povesteşte lumii că străbunicul dumitale a fost ţăran în Yorkshire – Yorkshire e un ţinut prea mare ca să se poată verifica, iar agricultura este privită ca un mod onorabil de a sărăci.

Nora adoptă o poză, prefăcându-se puţin distrată şi spuse pe un ton tărăgănat:

– *Vai de mine*, dar *câte* lucruri de reţinut! *Cum* mă voi descurca oare?

– Perfect, spuse Maisie. Te vei descurca excelent!

2

Micky Miranda stătea în pragul unei uşi din Berwick Street, îmbrăcat într-o haină uşoară care să-l apere de răcoarea serii de primăvară. În apropiere se afla un felinar, dar Micky stătea în umbră, astfel încât trecătorii să nu-i poată ghici cu uşurinţă trăsăturile chipului. Se simţea nervos, nemulţumit de sine, josnic. Nu-i plăcea violenţa. Aceasta era metoda lui Papa şi a lui Paulo. Lui Micky violenţa i se părea că înseamnă recunoaşterea unui eşec.

Berwick Street era un pasaj îngust şi jegos, plin de localuri şi pensiuni ieftine. Mai mulţi câini scormoneau prin canale, iar nişte copii se jucau la lumina felinarului. Micky aştepta acolo de la căderea serii şi nu văzuse nici urmă de jandarm. Acum era aproape miezul nopţii.

Hotelul Russe se afla vizavi. Era clar că acesta cunoscuse şi vremuri mai bune, dar arăta totuşi mult mai bine decât clădirile din vecinătate. Un bec lumina intrarea, iar în interior Micky putea zări un hol şi tejgheaua recepţiei. Cu toate acestea, acolo nu părea să fie nimeni.

Alţi doi oameni se plimbau de colo, colo pe trotuarul opus, unul de fiecare parte a intrării hotelului. Toţi trei îl aşteptau pe Antonio Silva.

Micky se prefăcuse a fi calm în faţa lui Edward şi a Augustei, dar în realitate era disperat de îngrijorat de apariţia articolului lui Tonio în *The Times*. Pusese atâta efort în a-i convinge pe cei de la Banca Pilaster să lanseze împrumutul pentru calea ferată Santamaria! Se însurase chiar cu afurisita aia de Rachel de dragul blestematelor de obligaţiuni. Întreaga lui carieră depindea de succesul acestui împrumut. Dacă îşi dezamăgea familia cu asta, taică-său avea să fie nu numai extrem de mânios, ci de-a dreptul răzbunător. Papa avea puterea să-l dea jos pe Micky din postul de ambasador. Fără bani şi fără o poziţie, acestuia avea să îi fie aproape imposibil să rămână la Londra, şi atunci ar trebui să se întoarcă acasă, unde l-ar aştepta umiliri şi dezonoare. În orice caz, viaţa de care se bucura de atâţia ani ar fi pierdută.

Rachel dorise să ştie unde avea Micky intenţia să-şi petreacă seara. Acesta îi râsese în nas:

– Să nu încerci vreodată să mă iscodeşti!

Rachel îl surprinse răspunzându-i:

– Atunci voi ieşi şi eu astă-seară.

– Unde?

– Să nu încerci vreodată să mă iscodeşti!

Micky o închisese în cameră.

Ştia că atunci când va ajunge acasă, Rachel avea sa fie mânioasă foc şi pară, dar asta se mai întâmplase şi înainte. În alte dăţi când Rachel era furioasă pe el, Micky o aruncase pe pat şi îi smulsese hainele, iar ea i se supusese cu entuziasm. Era sigur că aşa avea să se întâmple şi astă-seară.

Micky ar fi vrut să fie la fel de sigur şi în privinţa lui Tonio.

Nu era nici măcar sigur că omul mai locuia la hotelul respectiv, dar nu se putea duce şi întreba la recepţie fără să ridice suspiciuni.

Se mişcase cât de repede putuse, însă îi luase totuşi patruzeci şi opt de ore să găsească şi să tocmească două brute neîndurătoare, să meargă în recunoaştere în zonă şi să organizeze ambuscada. Tonio putea să se fi mutat între timp, caz în care Micky ar fi fost cu adevărat în încurcătură.

Un om precaut s-ar muta de la un hotel la altul tot la câteva zile. Dar un om precaut n-ar folosi o hârtie de scris cu antet. Tonio nu era tipul de om precaut. Ba din contră, fusese mereu un nechibzuit. Micky se gândi că era foarte probabil ca Tonio să locuiască la acelaşi hotel.

Şi avea dreptate.

Tonio apăru la câteva minute după miezul nopţii.

Lui Micky i se păru că recunoaşte pasul acestuia când silueta o coti în capătul îndepărtat al străzii, venind dinspre Leicester Square. Se încordă, dar rezistă tentaţiei de a ieşi din umbră imediat. Rămânând pe loc cu un efort, aşteptă până când bărbatul trecu prin dreptul unui felinar, moment în care chipul acestuia se văzu bine pentru o clipă. Nu mai era nici o îndoială: era Tonio. Micky îi observă chiar şi culoarea roşcată a favoriţilor. Simţi uşurare şi mari emoţii în acelaşi timp: uşurare pentru că îl detectase pe Tonio, şi emoţii din cauza brutalului şi periculosului atac pe care era pe cale să-l facă.

Apoi îi văzu pe poliţişti.

Ăsta da, ghinion. Erau doi – veneau pe Berwick Street din direcţie opusă, cu căştile şi pelerinele lor, cu bastoanele atârnându-le de la centură şi luminând cu lanternele lor colţurile întunecate ale străzii. Micky rămase ţintuit locului. Nu putea face nimic. Poliţiştii îl văzură pe Micky, îi observară jobenul şi trabucul şi îi făcură un semn respectuos cu capul: nu îi privea pe ei de ce stătea un domn din lumea bună fără rost în pragul unei intrări – treaba lor era să se ocupe de nelegiuiţi, nu de gentlemeni. Îl depăşiră pe Tonio la vreo cincisprezece, douăzeci de metri de intrarea hotelului. Micky tremura de neastâmpăr. Dacă mai treceau câteva momente, Tonio ajungea la adăpost în hotel.

Apoi cei doi poliţişti dădură colţul, dispărând din câmpul vizual al lui Micky.

Micky le făcu semn celor doi complici ai lui.

Aceştia se mişcară repede.

Înainte ca Tonio să ajungă la intrarea hotelului, cei doi săriră pe el şi îl târâră pe aleea de lângă clădire. Tonio strigă o singură dată, după care ţipetele lui fură înăbuşite.

Aruncând ce-i mai rămânea din trabuc, Micky traversă strada şi intră pe alee. Cei doi îndesaseră o batistă în gura lui Tonio, astfel încât acesta să nu facă zgomot, şi îl băteau cu rângi de fier. Tonio îşi pierduse pălăria, iar faţa şi capul îi erau deja pline de sânge. Trupul îi era protejat de o haină, dar bătăuşii îl loveau în genunchi şi în fluierele picioarelor, precum şi pe mâini, pe care nu şi le putea feri.

Imaginea îi făcu rău lui Micky.

– Opriţi-vă, nebunilor! şuieră el la ei. Nu vedeţi că e destul?

Micky nu voia ca Tonio să fie omorât. După cum stăteau lucrurile acum, incidentul părea o tâlhărie obişnuită însoţită de o bătaie violentă. O crimă ar fi făcut mult mai multe valuri, iar poliţiştii zăriseră chipul lui Micky, chiar dacă numai pentru o clipă.

Cu vădită reticenţă, cele două brute încetară sa dea în Tonio, care căzu grămadă pe jos şi rămase nemişcat.

– Goliţi-i buzunarele! şopti Micky.

Tonio nu se mişcă în timp ce cei doi îi luară ceasul şi lanţul, un carneţel, ceva mărunţiş, o batistă de mătase şi o cheie.

– Daţi-mi cheia, spuse Micky. Restul e-al vostru.

Cel mai vârstnic dintre cei doi, Barker – căruia i se mai spunea şi „Câine“[1] – spuse:

– Banii.

Micky îi dădu fiecăruia din ei zece lire în monede de aur.

Câine îi dădu cheia. De cheie era prinsă cu un şnuruleţ o bucăţică de carton pe care era mâzgălit numărul 11. Micky avea tot ce-i trebuia.

Se întoarse ca să iasă de pe alee şi văzu că erau observaţi. Un bărbat se holba la ei din stradă. Inima lui Micky începu să bată cu putere.

Câine îl văzu şi el pe bărbat în secunda următoare. Mormăi o înjurătură şi îşi ridică ranga să-l doboare. Dintr-odată, Micky îşi dădu seama despre ce era vorba şi puse mâna pe braţul lui Câine:

– Nu! spuse el. Nu e necesar – uită-te la el.

Omul stătea cu gura căscată şi cu o privire goală în ochi – era nebun.

Câine îşi lăsă arma în jos.

– N-o să ne facă nici un rău, spuse. Nu-i cu toate alea.

Micky trecu pe lângă el pe stradă, îmbrâncindu-l. Privind înapoi, îi văzu pe Câine şi pe tovarăşul său luându-i ghetele din picioare lui Tonio.

Micky se îndepărtă, sperând să nu-i revadă niciodată.

Intră în hotelul Russe. Spre uşurarea lui, tot nu era ţipenie de om în micul hol. Urcă scările.

---

[1] *Barker*, nume de familie englezesc, care poate însemna şi „latrator“. (n.tr.)

Hotelul era alcătuit din trei clădiri separate care fuseseră unite, aşa că lui Micky îi luă ceva timp să se orienteze, dar două, trei minute mai târziu deschidea deja uşa camerei numărul 11.

Era o cameră strâmtă şi jegoasă, sufocată de mobile care odată fuseseră deosebite, dar care acum erau doar jerpelite. Micky îşi lăsă pălăria şi bastonul pe un scaun şi începu să caute prin cameră repede şi metodic. În birou găsi o copie a articolului pentru *The Times*, pe care o luă. Dar asta nu valora prea mult. Tonio avea probabil şi alte exemplare, sau îl putea rescrie din memorie. Dar ca să poată publica articolul, Tonio avea să trebuiască să aducă dovezi în sprijinul celor scrise, şi Micky căuta aceste dovezi.

În sertarul comodei găsi un roman numit *Ducesa din Sodoma* pe care fu tentat să-l fure, dar apoi îşi dădu seama că acesta era un risc inutil. Răsturnă pe jos sertarele cu cămăşile şi lenjeria lui Tonio. Nu găsi nimic.

Nu se aştepta să găsească ceea ce căuta într-un loc uşor de găsit.

Se uită în spatele şi dedesubtul comodei, al patului şi al dulapului. Se urcă pe masă ca să se uite pe dulap: acolo nu găsi decât un strat gros de praf.

Trase lenjeria de pe pat, pipăi pernele să vadă dacă era ceva ascuns în ele şi cercetă saltelele. În sfârşit, găsi ceea ce căuta sub saltea.

Acolo era un plic care conţinea un teanc de hârtii legate cu panglică.

Înainte de a avea timp să cerceteze hârtiile, auzi paşi pe coridor.

Abandonă legătura şi se ascunse după uşă.

Paşii se apropiară, apoi se îndepărtară.

Micky dezlegă panglicile şi răsfoi documentele. Acestea erau în limba spaniolă şi erau ştampilate de un avocat din Palma.

Erau declaraţiile depuse sub jurământ ale celor care fuseseră martori la bătăile şi execuţiile de la minele de nitrat ale familiei lui Micky.

Micky ridică mănunchiul de hârtii la buze şi îl sărută. Acesta era răspunsul la rugăciunile lui.

Vârî hârtiile în buzunarul de la piept al hainei. Înainte de a le distruge, trebuia să noteze numele şi adresele martorilor. Avocaţii aveau probabil copii ale declaraţiilor, dar acestea erau nule fără martori. Şi acum că Micky ştia cine erau martorii, zilele acestora erau numărate. Avea să le trimită adresele lui Papa, şi Papa avea să-i reducă la tăcere.

Mai era oare ceva? Micky se uită în jur. Camera era cu fundul în sus. Nu mai era nimic de căutat. Micky avea ce-i trebuia. Fără dovezi, articolul lui Tonio era lipsit de orice valoare.

Micky părăsi camera şi coborî scările.

Spre surprinderea lui, acum era un funcţionar la recepţie. Acesta privi peste tejghea şi întrebă ferm:

– Pot să vă întreb ce căutaţi?

Micky luă o hotărâre imediat. Dacă nu-l băga în seamă pe recepţioner, acesta avea să creadă că vizitatorul e doar nepoliticos. Dacă s-ar opri să de vreo explicaţie, recepţionerul ar avea ocazia să-i vadă mai bine chipul. Micky nu răspunse nimic şi ieşi afară. Recepţionerul nu veni după el.

Trecând pe lângă aleea de lângă hotel, Micky auzi un strigăt stins de ajutor. Tonio se târa spre stradă, lăsând o dâră de sânge în urmă. Văzându-l, lui Micky îi veni să vomite. Se strâmbă scârbit, se uită în altă parte şi merse mai departe.

3

Doamnele înstărite şi domnii fără ocupaţie îşi petreceau după-amiezile făcându-şi vizite. Era un obicei istovitor, aşa

că de patru ori pe săptămână, Maisie le dădea dispoziţie servitorilor să spună că nu este acasă. Primea numai vinerea, şi atunci douăzeci sau treizeci de persoane se puteau perinda pe la ea în cursul unei singure după-amiezi. Era vorba cam de aceeaşi oameni: grupul Marlborough, grupul evreilor, femei cu vederi „înaintate“ precum Rachel Bodwin şi câteva dintre soţiile celor mai importanţi parteneri de afaceri ai lui Solly.

Emily Pilaster făcea parte din această ultimă categorie. Soţul ei Edward şi Solly erau parteneri într-o afacere privind construirea unei căi ferate în Cordoba, şi Maisie presupuse că acesta era motivul pentru care Emily venise să îi facă o vizită. Dar aceasta stătuse toată după-amiaza, şi la cinci şi jumătate, când toată lumea plecase deja, ea era tot acolo.

Era o fata cu ochi mari şi albaştri, de numai vreo douăzeci şi trei de ani, şi privind-o, oricine şi-ar fi dat seama că era nefericită, aşa că Maisie nu rămase surprinsă când aceasta zise:

– Vă rog, pot să vorbesc cu dumneavoastră despre o chestiune personală?

– Sigur că da, despre ce este vorba?

– Sper din toată inima să nu fiţi jignită, dar nu am cu cine vorbi despre asta.

Părea să fie vorba de o problemă sexuală. Se mai întâmplase ca fete cu educaţie aleasă să vină să-i ceară lui Maisie sfaturi cu privire la lucruri pe care nu le puteau discuta cu mamele lor. Poate că auziseră zvonuri despre trecutul ei deocheat, sau poate pur şi simplu Maisie li se părea o persoană mai abordabilă.

– Nu mă las eu jignită atât de uşor, spuse Maisie. Despre ce aţi vrea să vorbiţi?

– Soţul meu mă urăşte, spuse Emily şi izbucni în lacrimi.

Lui Maisie i se făcu milă de ea. Îl ştia pe Edward de demult, din perioada de la Argyll Rooms, şi şi atunci Edward se purta ca un porc. Cu siguranţă că odată cu trecerea timpului

devenise şi mai rău. Maisie ar fi compătimit pe oricine care avusese nefericirea de a se căsători cu el.

– Ştiţi, spuse Emily printre suspine, părinţii lui ţineau ca el să se însoare, dar el nu voia, aşa că i-au oferit o sumă enormă de bani şi un post de asociat la bancă, şi asta l-a convins. Iar eu am fost de acord pentru că părinţii mei voiau asta şi el mi s-a părut la fel de bun ca oricare altul şi doream să am copii. Dar el nu m-a plăcut niciodată şi acum, că a obţinut banii şi postul de asociat, nu mă mai poate suferi.

Maisie oftă.

– Poate să pară brutal, dar sunteţi în aceeaşi poziţie ca alte mii de femei.

Emily îşi şterse ochii cu o batistă şi se sforţă să se oprească din plâns.

– Ştiu, şi nu vreau să vă dau impresia că-mi plâng de milă. Trebuie să mă bucur de ceea ce pot. Şi ştiu că aş putea face faţă situaţiei dacă aş avea un copil. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată cu adevărat.

„Copiii sunt consolarea celor mai multe soţii nefericite“, îşi spuse Maisie în gând.

– Există vreun motiv care v-ar împiedica să aveţi copii?

Emily se foia neliniştită pe canapea, chircindu-se aproape de ruşine, dar pe chipul ei copilăros se citea hotărârea:

– Suntem căsătoriţi de două luni şi *nu s-a întâmplat încă nimic*.

– E încă devreme...

– Nu, nu vreau să spun că mă aşteptam să rămân deja însărcinată...

Maisie ştia că fetelor ca Emily le venea greu să fie mai exacte, aşa că puse ea întrebările.

– Vine în patul dumneavoastră?

– A venit la început, dar acum nu mai vine.

– Şi când a venit, ce n-a mers?

– Problema este că nu sunt prea sigură de ce ar trebui să se întâmple...

Maisie oftă. Cum puteau mamele să le lase pe fetele lor să meargă la altar atât de neştiutoare? Îşi aminti că tatăl lui Emily era preot metodist, ceea ce nu ajuta prea mult.

– Iată ce ar trebui să se întâmple, începu ea. Soţul dumneavoastră vă sărută şi vă atinge, cocoşelul lui devine mai lung şi tare, iar el şi-l vâră în păsărica dumneavoastră. Celor mai multe femei le place.

Emily se făcu stacojie.

– Asta cu sărutatul şi atinsul s-a întâmplat, dar nimic mai mult.

– I s-a întărit cocoşelul?

– Era întuneric.

– Nu l-aţi pipăit?

– M-a pus o dată să i-l frec.

– Şi cum era? Tare, ca o lumânare, sau moale, ca o râmă? Sau între, ca un cârnat negătit?

– Moale.

– Şi când l-aţi frecat, s-a întărit?

– Nu. Edward s-a înfuriat foarte tare şi mi-a tras o palmă şi mi-a spus că nu sunt bună de nimic. Este oare greşeala mea, doamnă Greenbourne?

– Nu, nu e greşeala dumneavoastră, deşi de obicei bărbaţii dau vina pe femei. Este o problemă obişnuită şi se numeşte impotenţă.

– Şi ce o cauzează?

– Diverse lucruri.

– Şi asta înseamnă că nu o să pot avea copii?

– Nu, până nu reuşiţi să-i faceţi cocoşelul să se întărească.

Emily părea că avea să izbucnească în plâns din nou.

– Îmi doresc atât de mult un copil! Mă simt atât de singură şi de nefericită, dar dacă aş avea un copil aş putea ţine piept oricărei situaţii.

Maisie se întreba care era problema lui Edward. Cu siguranţă că în trecut nu fusese impotent. Putea oare face ceva s-o ajute pe Emily? Putea afla probabil dacă Edward era impotent tot timpul sau numai cu nevasta lui. April Tilsley precis ştia. Edward mai era încă client regulat la bordelul Nellie's ultima dată când Maisie vorbise cu April, dar asta se întâmpla acum câţiva ani – era greu pentru o doamnă din lumea bună să rămână prietenă apropiată cu madama cea mai de seamă din Londra.

– Ştiu pe cineva care-l cunoaşte bine pe Edward, spuse ea cu prudenţă. E posibil ca ea să poată lămuri într-o anumită măsură problema.

Emily înghiţi adânc.

– Vreţi să spuneţi că are o amantă? Vă rog, spuneţi-mi – trebuie să înfrunt adevărul!

„Uite o fată hotărâtă! Poate că e neştiutoare şi naivă, dar va obţine ceea ce vrea", gândi Maisie.

– Persoana aceasta nu este amanta lui, dar s-ar putea să ştie dacă are una.

Emily dădu din cap.

– Aş dori s-o întâlnesc pe prietena dumneavoastră.

– Nu cred c-ar trebui să vă întâlniţi personal...

– Insist. Este vorba de soţul meu, şi dacă e să fie ceva rău de spus, vreau s-o aud cu urechile mele.

Pe chipul lui Emily apărură din nou acea hotărâre şi acea încăpăţânare, în timp ce aceasta spunea:

– Aş face orice, credeţi-mă – orice! Întreaga mea viaţă va fi un pustiu dacă nu mă salvez.

Maisie se hotărî să-i pună la încercare neînduplecarea.

– Numele prietenei mele este April. Este patroana unui bordel în apropiere de Leicester Square. E la două minute de aici. Sunteţi gata să mergeţi cu mine acolo?

– Ce este un bordel? spuse Emily.

Brişca se opri în faţă la Nellie's. Maisie aruncă o privire afară, scrutând strada. Nu voia să fie văzută de vreun cunoscut intrând într-un bordel. Dar la ora aceasta majoritatea celor din lumea ei se îmbrăcau pentru cină, şi pe stradă erau numai câţiva oameni săraci. Coborî din trăsură împreună cu Emily. Îi plătise vizitiului dinainte. Uşa bordelului nu era încuiată. Cele două femei intrară înăuntru.

Lumina zilei nu constituia un avantaj pentru Nellie's. Maisie chibzui că poate noaptea locul avea un anumit farmec de ponosit, dar acum arăta pur şi simplu jerpelit şi jegos. Tapiţeria de catifea era decolorată, mesele erau pline de arsuri de ţigară şi urme de pahare, tapetul de mătase era scorojit, iar tablourile erotice erau pur şi simplu vulgare. O femeie în vârstă măturа podeaua fumând o pipa. Nu păru prea surprinsă să le vadă pe cele două doamne din înalta societate îmbrăcate în rochii elegante. Când Maisie întrebă de April, bătrâna arătă cu degetul mare spre trepte.

O găsiră pe April sus, în bucătărie, stând la masă şi bând ceai cu câteva femei îmbrăcate în halate şi capoate, semn că programul de lucru nu avea să înceapă decât peste câteva ore. La început April n-o recunoscu pe Maisie, şi cele două femei se priviră câteva momente bune. Maisie n-o găsi pe vechea ei prietenă prea schimbată: tot aşa de subţirică, cu chipul dârz, şi privirea ageră, mai obosită, poate, din cauza a prea multor nopţi albe şi a prea multă şampanie ieftină – dar cu aspectul încrezător şi hotărât al unei femei de afaceri de succes.

– Cu ce vă putem ajuta? spuse ea.

– Nu mă mai recunoşti, April? întrebă Maisie, moment în care April scoase un ţipăt de încântare, sări în sus şi îşi încolăci braţele în jurul ei.

După câteva îmbrăţişări şi sărutări, April se întoarse către celelalte femei din bucătărie şi spuse:

– Fetelor, priviţi o femei care a reuşit ceea ce visam cu toate. Fostă Miriam Rabinowicz, apoi Maisie Robinson, în prezent doamna Solomon Greenbourne!

Femeile chiuiră de parcă Maisie era vreo eroină. Aceasta se ruşină: nu se aşteptase ca April să dea un rezumat atât de sincer al poveştii vieţii ei – mai ales de faţă cu Emily Pilaster – dar acum era prea târziu.

– Hai să bem nişte gin să sărbătorim, spuse April.

Se aşezară, iar una dintre femei aduse o sticlă şi câteva pahare şi începu să toarne băutură. Lui Maisie nu-i plăcuse niciodată prea mult ginul, şi acum, că se obişnuise cu cea mai bună şampanie, îi plăcea cu atât mai puţin, dar îl dădu pe gât ca să fie prietenoasă. O văzu pe Emily sorbindu-şi ginul cu o grimasă. Paharele lor fură umplute din nou imediat.

– Ei, ce te aduce pe la noi? întrebă April.

– O problemă maritală, spuse April. Prietena mea aici de faţă are un soţ impotent.

– Adu-l aici, iubito, îi spuse April lui Emily. Îl rezolvăm noi.

– Este deja client, bănuiesc, spuse Maisie.

– Cum îl cheamă?

– Edward Pilaster.

April era de-a dreptul uimită.

– Oh, Doamne, spuse ea, uitându-se lung la Emily. Deci tu eşti Emily. Biata de tine!

– Îmi ştiţi numele, spuse Emily îngrozită. Asta înseamnă că vă vorbeşte de mine.

Emily mai bău puţin gin.

Una dintre femei spuse:

– Edward nu e impotent.

Emily roşi.

– Îmi pare rău, spuse femeia, dar de obicei Edward mă cere pe mine.

Era o fată înaltă cu păr negru şi cu piept generos. Lui Maisie nu i se păru că arată prea impunătoare în halatul ei pătat şi fumând din ţigară ca un bărbat, dar poate că arăta bine când era îmbrăcată.

Emily se linişti.

– Ce straniu, spuse ea. Edward e soţul meu, dar dumneata ştii mai multe despre el decât mine. Şi nici nu ştiu cum te cheamă.

– Lily.

Urmă un moment de linişte stânjenitoare. Maisie sorbi din gin: a doua duşcă avea gust mai bun decât prima. Era o scenă foarte ciudată: bucătăria, femeile în neglijeu, ţigările şi ginul, şi Emily, care cu o oră înainte nici nu ştia prea bine în ce constă un raport sexual, discutând despre impotenţa soţului ei cu târfa favorită a acestuia.

– Ei bine, spuse April cu vioiciune, acum ştii răspunsul la întrebare. De ce e Edward impotent cu soţia lui? Pentru că nu-l are pe Micky lângă el. Dacă e singur cu o femeie, pur şi simplu nu i se scoală.

– Micky? întrebă Emily neîncrezătoare. Micky Miranda, ambasadorul Cordobei?

April încuviinţă:

– Fac totul împreună, mai ales aici. Edward a venit singur o dată sau de două ori, dar n-a mers.

Emily era stupefiată. Maisie puse întrebarea firească:

– Ce fac, mai exact?

Lily dădu răspunsul la întrebare:

– Nimic din cale-afară de complicat. Cu anii, au încercat tot felul de variaţiuni. În prezent ceea ce le place este să se culce amândoi cu o fata – de obicei cu mine sau cu Muriel.

– Dar Edward o face cum trebuie, nu? Adică i se scoală, şi tot restul?! întrebă Maisie.

Lily dădu din cap afirmativ.

– Nu se pune problema.

– Credeţi că ăsta e singurul fel în care va reuşi vreodata s-o facă?

Lily se încruntă.

– Nu cred că contează prea mult ce se întâmplă exact, câte fete sunt, şi aşa mai departe. Dacă Micky e acolo, merge, dacă nu, nu.

Maisie spuse:

– Ca şi cum lui Edward i-ar plăcea de fapt Micky.

Emily spuse stins:

– Mă simt de parcă aş fi într-un vis, sau aşa ceva, spuse ea luând o înghiţitură de vin. Se poate cumva să fie într-adevăr aşa? Lucrurile acestea chiar se întâmplă cu adevărat?

April replică:

– Ha! Dac-ai şti... Edward şi Micky sunt mici copii pe lângă alţi clienţi pe care-i avem...

Chiar şi Maisie era surprinsă. Gândul la Edward şi Micky în pat împreună cu o femeie era atât de bizar, încât îi venea să râdă în hohote, şi trebui să se forţeze să-şi înfunde chicotelile care îi urcau în piept.

Îşi aminti de seara în care Edward îi surprinse pe ea şi pe Hugh făcând dragoste. Edward se aţâţase în mod nestăpânit, şi Maisie simţise intuitiv că ceea ce îl aprinsese era ideea de a i-o trage imediat după Hugh.

– O chiflă cu unt! exclamă Maisie.

Câteva femei râseră înfundat.

– Corect! spuse April.

Emily zâmbi, intrigată.

– Nu înţeleg.

– Unora dintre bărbaţi le plac chiflele cu unt, explică April.

Prostituatele râdeau şi mai tare.

– Adică o femeie căreia tocmai i-a tras-o un alt bărbat.

Emily începu să chicotească şi ea, şi peste o secundă râdeau toate isteric. Maisie se gândi că era o combinaţie între gin, situaţia ciudată şi discuţia despre preferinţele sexuale

neobişnuite ale bărbaţilor. Expresia vulgară pe care o rostise risipise tensiunea. De fiecare dată când râsetele se mai domoleau, una dintre ele spunea „chiflă cu unt!“ şi toate se tăvăleau din nou în hohote.

În fine, obosiră de atâta râs. Când se liniştiră, Maisie spuse:

– Dar ce poate face Emily? Ea îşi doreşte foarte mult un copil. Totuşi, nu-l poate invita pe Micky în pat cu ea şi soţul ei!

Emily era mâhnită.

April se uită fix în ochii ei.

– Cât de hotărâtă eşti, Emily? întrebă ea.

– Aş face orice, spuse Emily. Dar chiar orice pe lumea asta!

– Dacă vorbeşti serios, spuse April încet, am putea încerca ceva.

3

Joseph Pilaster termină din farfurie rinichii de miel prăjiţi şi omleta şi începu să ungă cu unt o felie de pâine prăjită. Augusta se întrebase deseori dacă obişnuita proastă dispoziţie a bărbaţilor între două vârste are vreo legătură cu cantitatea de carne pe care aceştia o mănâncă. Ideea de rinichi la micul dejun îi întorcea stomacul pe dos.

– Sidney Madler a venit la Londra, spuse el. Trebuie să mă întâlnesc cu el în această dimineaţă.

Augusta nu îşi dădu seama imediat despre cine era vorba.

– Madler?!

– Madler din New York. Este supărat că Hugh nu a fost făcut asociat.

– Dar ce are el de-a face cu asta? întrebă Augusta. Ce insolenţă!

Vorbea cu un ton dispreţuitor, dar în realitate era îngrijorată.

– Ştiu ce va spune, zise Joseph. Când am făcut parteneriatul cu Madler and Bell, a fost o înţelegere tacită că

operaţiunile de la Londra vor fi conduse de Hugh. Dar acum Hugh şi-a dat demisia, după cum ştii.

– Dar tu nu ai vrut ca Hugh să-şi dea demisia.

– Nu, dar aş fi putut să-l opresc la noi oferindu-i un post de asociat.

Augusta îşi dădu seama că exista un mic risc ca Joseph să se înmoaie. Gândul acesta o speria. Trebuia să-i întărească hotărârea.

– Sper că nu vei permite unor oameni străini de Banca Pilaster să decidă cine să fie şi cine să nu fie asociat!

– Cu siguranţă că nu.

Augustei îi răsări în minte o idee.

– Domnul Madler poate să pună punct acestui parteneriat?

– Ar putea, deşi nu ne-a ameninţat până acum cu asta.

– Valorează mulţi bani?

– Valora. Dar când Hugh va pleca la Banca Greenbourne, probabil că va lua majoritatea afacerilor cu el.

– Aşa că nu contează prea mult ce crede domnul Madler.

– Poate că nu. Dar va trebui să-i dau o explicaţie. A venit tocmai de la New York numai ca să facă gălăgie despre asta.

– Spune-i că Hugh s-a căsătorit cu o femeie imposibilă. Nu se poate să nu înţeleagă aşa ceva.

– Sigur, spuse Joseph ridicându-se. La revedere, draga mea.

Augusta se ridică şi-l sărută pe soţul ei pe buze.

– Nu te lăsa intimidat, spuse ea.

El se îndreptă din umeri şi îşi strânse buzele cu o expresie de încăpăţânare.

– N-am să mă las.

După ce Joseph plecă, Augusta mai stătu la masă o vreme, sorbindu-şi cafeaua şi întrebându-se cât de serioasa era această ameninţare. Încercase să-i susţină neînduplecarea lui Joseph, dar ceea ce putea face ea avea o limită. Trebuia să ţină sub ochi situaţia.

Fusese surprinsă să audă că plecarea lui Hugh avea să coste banca mulţi bani. Nu se gândise că împingându-l în faţă pe Edward şi punându-i beţe în roate lui Hugh, pierdea şi ea bani. Pentru o clipă chiar se întrebă dacă punea în pericol banca, adică baza însăşi a tuturor speranţelor şi urzelilor ei. Dar asta era ridicol. Banca Pilaster era enorm de bogată – nimic din ceea ce putea face ea nu constituia o ameninţare în acest sens.

În timp ce Augusta îşi termina micul dejun, Hastead se strecură înăuntru ca să o anunţe că venise domnul Fortescue. Augusta şi-l scoase imediat pe Sidney Madler din minte. Asta era cu mult mai important. Inima începu să-i bată cu putere.

Michael Fortescue era omul ei politic dresat. Câştigând alegerile parţiale pentru Deaconridge cu ajutorul financiar al lui Joseph, acesta era acum membru al parlamentului şi profund îndatorat Augustei. Aceasta îi indicase în mod clar cum putea să se revanşeze de datorie, şi anume ajutând-o să-i obţină lui Joseph un titlu nobiliar. Alegerile parţiale costaseră cinci mii de lire, adică preţul unei case dintre cele mai bune în Londra, dar un preţ de nimic pentru obţinerea unui titlu. De obicei vizitele se făceau după-amiaza; în general dimineaţa veneau numai cei care aveau o treabă urgentă. Augusta era sigură că Fortescue n-ar fi venit atât de devreme decât dacă ar fi avut ştiri proaspete despre titlul de noblețe, şi inima ei începu să bată mai tare.

– Condu-l pe domnul Fortescue în observator, îi spuse ea majordomului. Vin în câteva clipe.

Rămase locului puţin, încercând să se liniştească.

Până acum, campania ei mersese conform planului. Arnold Hobbes publicase în gazeta sa, *The Forum*, o serie de articole pledând pentru acordarea statutului de pair oamenilor de afaceri. Lady Morte îi vorbise reginei despre acest lucru şi îl ridicase în slăvi pe Joseph, şi spusese că Maiestatea Sa păruse impresionată. Iar Fortescue îi spusese prim-ministru-

lui Disraeli că în sânul opiniei publice exista un val de păreri în favoarea acestei idei. Acum poate că întregul efort era pe cale să dea roade.

Augusta aproape că nu putea face faţă încordării şi, grăbindu-se pe scări în sus, simţi că i se taie respiraţia, în timp ce în cap i se învârteau cuvinte pe care spera să le audă în curând: *Lady Whitehaven... contele şi contesa Whitehaven... desigur, contesă... cum binevoieşte doamna contesă...*

Observatorul era o încăpere curioasă. Se afla deasupra holului de la intrare al casei, iar accesul se făcea printr-o uşă aflată la jumătatea scărilor. Avea o fereastră arcuită care dădea spre stradă, dar nu aceasta dădea numele încăperii. Ceea ce era deosebit în încăpere era o fereastră interioară de unde se vedea în antreul casei. Augusta văzuse câteva scene ciudate din acest punct de observaţie. Odaia era intimă, mică şi confortabilă, cu un tavan coborât şi cu un şemineu. Aici îşi primea Augusta musafirii dimineaţa.

Fortescue părea şi el puţin încordat. Augusta se aşează aproape de el pe canapeaua de lângă fereastră şi îi zâmbi cald şi liniştitor.

– Tocmai l-am văzut pe prim-ministru, spuse el.

– Aţi vorbit despre statutul de pair? întrebă Augusta gâtuită de emoţie.

– Am vorbit. Am reuşit să îl conving că este timpul ca industria bancară să fie reprezentată în Camera Lorzilor, şi acum are de gând să înnobileze pe cineva din City.

– Minunat! exclamă Augusta.

Dar Fortescue părea mai degrabă jenat şi nu semăna deloc cu un sol care aduce veşti bune.

– De ce sunteţi aşa de mohorât? întrebă ea neliniştită.

– Am şi o veste proastă, spuse Fortescue şi păru brusc puţin speriat.

– Ce veste?

– Mă tem că vrea să-l facă pair pe Ben Greenbourne.

– Nu!

Augusta se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn.

– Cum se poate una ca asta?

Fortescue luă o poziţie de apărare.

– Presupun că poate să înnobileze pe cine vrea. E prim-ministru.

– Doar nu m-am dat atâta peste cap ca să profite Ben Greenbourne!

– Sunt de acord că e ironic, spuse Fortescue tărăgănat. Dar am făcut tot ce-am putut.

– Nu fiţi atât de mulţumit de dumneavoastră, spuse Augusta tăios. Nu dacă aveţi nevoie de ajutorul meu la următoarele alegeri!

Un fulger de revoltă străluci în ochii bărbatului, şi Augusta crezu că îl pierdu ca aliat şi că acesta avea să-i spună că se achitase de datorie şi că nu mai avea nevoie de ea. Dar apoi acesta lăsă privirea în jos şi spuse:

– Vă asigur că am fost consternat la auzirea veştii...

– Tăceţi, lăsaţi-mă să mă gândesc, spuse ea, şi începu să se plimbe dintr-un capăt în altul al micii încăperi. Trebuie să găsim o modalitate de a-l face pe prim-ministru să se răzgândească... Trebuie să creăm un scandal. Care sunt punctele slabe ale lui Ben Greenbourne? Fiu-său s-a căsătorit cu o haimana, dar asta nu-i destul...

Apoi îşi dădu seama că dacă Greenbourne primea un titlu de noblеţe, acesta ar fi moştenit de fiul lui, ceea ce ar fi însemnat că Maisie ar fi devenit în cele din urmă contesă. Numai gândul îi făcea rău.

– Ce poziţie are familia Greenbourne, din punct de vedere politic?

– Nici una, din câte se ştie.

Augusta îl privi pe tânăr şi văzu că acesta era bosumflat. Îi vorbise prea aspru. Se aşeză lângă el şi îi luă cu amândoua palmele mâna lui mare.

– Aveţi un instinct politic ieşit din comun – de fapt de asta v-am şi remarcat. Spuneţi-mi cam care e parerea dumneavoastră.

Fortescue se înmuie imediat, aşa cum făceau de obicei toţi bărbaţii când Augusta se obosea să fie drăguţă cu ei.

– Dacă ar trebui să se declare, Greenbourne s-ar declara probabil liberal. Majoritatea oamenilor de afaceri sunt liberali, la fel şi majoritatea evreilor. Dar cum nu şi-a exprimat niciodată părerea public, ar fi greu să-l scoatem duşman al guvernării conservatoare...

– E evreu, spuse Augusta. Iată lucrul cel mai important.

Fortescue păru intrigat.

– Prim-ministrul este şi el evreu din naştere, şi a fost făcut nu demult Lord Beaconsfield.

– Ştiu, dar e creştin practicant. Şi în afară de asta...

Fortescue ridică sprânceana întrebător.

– Am şi eu intuiţie, şi aceasta îmi spune că faptul că Ben Greenbourne e evreu este cheia întregii situaţii.

– Dacă pot face ceva...

– Aţi fost nemaipomenit. Nu e nimic de făcut deocamdată. Dar când prim-ministrul începe să aibă îndoieli asupra lui Ben Greenbourne, amintiţi-i că Joseph Pilaster este o alternativă mai puţin riscantă.

– Puteţi conta pe mine, doamnă Pilaster.

Lady Morte şi soţul ei locuiau pe Curzon Street, într-o casă pe care nu şi-o puteau permite. Uşa fu deschisă de un lacheu în livrea şi cu perucă pudrată. Augusta fu condusă într-un salon de zi ticsit cu obiecte decorative scumpe cumpărate din prăvăliile de pe Bond Street: sfeşnice aurite, rame argintii, bibelouri, vaze de cristal şi o cutie pentru călimări antică şi încrustată cu pietre de cea mai mare fineţe, care probabil costase cât un cal de curse. Augusta o dispreţuia pe Harriet Morte pentru slăbiciunea ei de a cheltui bani pe care

nu îi avea, dar în acelaşi timp aceste obiecte o linişteau, constituind o dovadă clară că femeia era la fel de nechibzuită ca întotdeauna.

Aşteptând, Augusta se plimba dintr-un capăt în altul al încăperii. O cuprindea panica de fiecare dată când se gândea că Ben Greenbourne ar putea fi înnobilat în locul lui Joseph. Nu credea că ar mai fi putut organiza a doua oară o asemenea mobilizare. O treceau toţi fiorii la gândul că rezultatul străduinţelor sale ar fi putut fi în cele din urmă titlul de contesă pentru târâtura aia de Maisie Greenbourne...

Lady Morte intră în odaie, spunând cu răceală:

– Ce surpriză plăcută să vă văd la ora aceasta!

Era un reproş că Augusta venea înainte de ora prânzului. Părul cărunt-oţel al lui Lady Morte părea pieptănat în grabă, şi Augusta ghici că aceasta nu-şi terminase încă toaleta când venise ea.

„Ei, dar a trebuit să mă primeşti, nu-i aşa? Îţi era teamă că vin să te văd în legătură cu contul bancar, şi n-ai avut de ales“, gândi Augusta.

Dar când deschise gura, Augusta vorbi cu un ton umil care s-o măgulească:

– Am venit să vă cer sfatul despre ceva urgent.

– Daca pot face ceva...

– Prim-ministrul a fost de acord să-l înnobileze pe un om de finanţe...

– Splendid! I-am pomenit lucrul acesta Maiestăţii Sale, după cum ştiţi. Cu siguranţă că a avut efect.

– Din păcate, are intenţia să-i dea titlul lui Ben Greenbourne.

– Vai de mine! E un fapt regretabil.

Augustei îi era clar că vestea o bucura în secret pe Lady Morte. Aceasta o ura pe Augusta.

– Este mai mult decât regretabil, spuse Augusta. Mi-am dat foarte mult osteneala pentru acest lucru şi acum se pare că folosul îl trage cel mai important rival al soţului meu!

– Înţeleg.

– Aş vrea să putem împiedica acest lucru.

– Nu sunt sigură că am putea face ceva.

Augusta se prefăcu că gândeşte cu voce tare:

– Titlurile de noblеţe trebuie aprobate de regină, nu-i aşa?

– Într-adevăr. Tehnic vorbind, ea este cea care le acordă.

– Atunci Maiestatea Sa ar putea face ceva, dacă aţi ruga-o dumneavoastră.

Lady Morte râse galben.

– Draga mea doamnă Pilaster, îmi supraestimaţi puterea.

Augusta alese să ignore tonul superior şi îşi ţinu gura. Lady Morte continuă:

– Maiestatea Sa cu siguranţă nu va urma sfatul meu contra celui al prim-ministrului. Şi de altfel, care ar putea fi motivele obiecţiei mele?

– Greenbourne este evreu.

Lady Morte încuviinţă:

– Au fost vremuri când aşa ceva ar fi rezolvat situaţia. Îmi amintesc când Gladstone a vrut să-i acorde statutul de pair lui Lionel Rothschild: regina l-a refuzat din capul locului. Dar asta a fost acum zece ani. De atunci a apărut Disraeli.

– Dar Disraeli e creştin. Greenbourne e evreu practicant.

– Mă întreb dacă asta ar face vreo diferenţă, chibzui Lady Morte. S-ar putea, să ştiţi. Maiestatea Sa îi reproşează în permanenţă Prinţului de Wales că are atâţia prieteni evrei.

– Deci dacă ar fi să-i pomeniţi că prim-ministrul are de gând să-l înnobileze pe unul...

– Pot să aduc vorba într-o conversaţie. Nu sunt sigură că va fi destul ca să aibă efectul pe care îl vizaţi.

Augusta se gândi bine.

– Putem face oare ceva care să stârnească mai multă preocupare din partea Maiestăţii Sale în această chestiune?

– Dacă ar fi vreun protest public – întrebări în parlament, sau poate, articole în presă...

– Presa! spuse Augusta, gândindu-se la Arnold Hobbes. Da! Cred ca asta se poate aranja.

Reacţia zăpăcită a lui Hobbes la prezenţa Augustei în biroul lui înghesuit şi plin de pete de cerneală era de-a dreptul comică. Acesta nu se putea hotărî dacă să facă ordine, să se pună la dispoziţia ei sau să scape de ea. Ca urmare, făcea toate aceste lucruri într-o învălmăşeala isterică: muta foi de hârtie şi teancuri de probe de tipar de pe jos pe masă şi înapoi, îi aduse un scaun, un pahar de vin de Xeres şi o farfurie cu prăjiturele, şi în acelaşi timp îi propuse să meargă să vorbească altundeva. Augusta îl lasa să alerge înnebunit de colo, colo pentru un minut, două, apoi spuse:

– Domnule Hobbes, vă rog staţi jos şi asculţi-mă.

– Desigur, desigur, spuse el şi se lăsă într-un scaun, privind-o prin ochelarii lui soioşi.

Augusta îi explică în câteva propoziţii clare povestea despre înnobilarea lui Ben Greenbourne.

– Foarte regretabil, foarte regretabil, bălmăji Hobbes agitat. Cu toate acestea, nu cred că *The Forum* ar putea fi acuzat de lipsă de entuziasm în promovarea cauzei pe care mi-aţi sugerat-o cu atâta amabilitate.

„... pentru care ai obţinut două posturi bănoase de administrator în companii controlate de soţul meu“, gândi Augusta.

– Ştiu că nu este vina dumneavoastră, spuse Augusta uşor iritată. Întrebarea mea este ce puteţi face în această privinţă?

– Gazeta mea e într-o poziţie delicată, spuse el îngrijorat. După ce am susţinut sus şi tare acordarea statului de pair unui om de finanţe, e cam greu să facem o piruetă şi să protestăm în momentul în care se întâmplă acest lucru.

– Dar n-aţi avut intenţia ca un evreu să aibă onoarea aceasta.

– E adevărat, dar atâţia bancheri sunt evrei...

– N-aţi putea scrie că sunt destui bancheri creştini din care prim-ministrul ar putea alege?

Hobbes nu fu încântat:

– Am putea...

– Atunci faceţi-o!

– Mă iertaţi, doamnă Pilaster, dar asta nu-i deloc destul.

– Nu vă înţeleg, spuse Augusta pierzându-şi răbdarea.

– E o observaţie profesională, dar am avea nevoie de ceea ce noi, gazetarii, numim un unghi. De exemplu, l-am putea acuza pe Disraeli – sau pe Lordul Beaconsfield, cum îl mai cheamă acum – că îi favorizează pe membrii rasei sale. Uite, ăsta ar fi un unghi. Cu toate acestea, este un om atât de integru în general încât aceasta acuzaţie s-ar putea să nu prindă.

Augusta nu suferea ca lucrurile să tergiverseze, dar îşi stăpâni nerăbdarea pentru că înţelegea că aici era o problemă. Se gândi puţin, apoi îi veni o idee.

– Când Disraeli a intrat în Camera Lorzilor, a fost o ceremonie normală?

– În toate privinţele, cred.

– A depus jurământul de credinţă pe Biblia creştină?

– Exact.

– Pe Vechiul *şi* pe Noul Testament?

– Încep să înţeleg ce insinuaţi, doamnă Pilaster. Ar depune Ben Greenbourne jurământ pe o Biblie creştină? Din câte ştiu eu, m-aş îndoi.

Augusta îşi scutură capul în semn de îndoială.

– Şi totuşi ar putea, dacă nu i s-ar spune nimic. Nu e omul care să caute confruntări. În schimb, devine foarte încăpăţânat când este provocat. Dacă opinia publică ar face presiuni puternice asupra lui să depună jurământ la fel ca

oricare altul, ar putea să se împotrivească. N-ar accepta ca lumea să spună că a fost forţat să facă ceva.

– Presiuni puternice asupra lui... chibzui Hobbes. Mda...

– Aţi putea crea aşa ceva?

Hobbes se însufleţi la această idee.

– Văd deja titlul în faţa ochilor! spuse el entuziasmat. *Blasfemie în Camera Lorzilor!* Ei, doamnă Pilaster, asta numesc eu unghi! Sunteţi fenomenală. Ar trebui să fiţi gazetar!

– Sunt de-a dreptul măgulită.

Hobbes nu remarcă sarcasmul frazei.

Căzu dintr-odată pe gânduri.

– Domnul Greenbourne este un om foarte influent.

– La fel şi domnul Pilaster.

– Desigur, desigur.

– Atunci, pot să mă bazez pe dumneavoastră?

Hobbes îşi făcu rapid în minte un calcul estimativ al riscurilor şi hotărî să sprijine cauza lui Pilaster.

– Lăsaţi totul pe mine.

Augusta dădu din cap. Începea să se simtă mai bine. Lady Morte avea s-o întoarcă pe regină împotriva lui Greenbourne, Hobbes avea să facă din toată situaţia un subiect de presă, iar Fortescue era gata să-i şoptească în ureche prim-ministrului numele unei alternative ireproşabile: Joseph. Din nou toate perspectivele păreau bune.

Se ridică să plece, dar Hobbes mai avea ceva de spus:

– Vă rog, cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să vă pun o întrebare cu privire la un alt subiect...

– Sigur că da, spuse Augusta nerăbdătoare.

– Mă întrebam dacă aş putea convinge Banca Pilaster să-mi acorde un împrumut comercial?!

Era preţul pentru a continua să-i sprijine.

– Ce sumă?

– O sută şaizeci de lire.

O nimica toată. Şi dacă Hobbes avea să pledeze împotriva înnobilării evreilor cu tot atâta energie şi năduf cu cât pledase şi în campania lui pentru înnobilarea bancherilor, atunci investiţia merita pe deplin.

Hobbes spuse:

– O afacere extraordinară, vă jur...

– Voi vorbi cu domnul Pilaster.

Joseph avea să fie de acord, dar Augusta nu voia să-i dea împrumutul prea uşor. Hobbes avea să-l aprecieze mai mult dacă acesta era acordat cu puţină reticenţă.

– Vă mulţumesc! De fiecare dată este o mare plăcere să vă văd, doamnă Pilaster.

– Desigur, spuse ea ieşind.

CAPITOLUL PATRU – IUNIE

1

La Ambasada Cordobei era liniște. Birourile de la parter erau pustii – cei trei funcționari plecaseră acasă cu câteva ore bune înainte. Micky și Rachel dăduseră o cină în sufrageria de la etaj pentru o societate restrânsă – Sir Peter Mountjoy, subsecretar în Ministerul Afacerilor Externe, ambasadorul danez și cavalerul Michele de la Ambasada Italiei – dar acum musafirii plecaseră și servitorii strânseseră masa. Micky se pregătea să iasă.

Entuziasmul de a fi proaspăt căsătorit începea să se tocească. Micky încercase, fără să izbutească, s-o șocheze sau s-o scârbească pe soția lui cea lipsită de experiență din punct de vedere sexual. Dar pasiunea neobosită cu care aceasta accepta orice perversiune pe care i-o propunea începea să-l neliniștească. Rachel părea să fi luat hotărârea de a fi de acord cu orice ar fi vrut el, și când lua asemenea decizii, rămânea neînduplecată. Micky nu mai întâlnise niciodată o femeie cu o logică atât de implacabilă.

Rachel era gata să facă orice i se cerea în pat, dar credea cu tărie că în afara dormitorului o femeie nu trebuia să fie sclava bărbatului, și era tot la fel de neînduplecată și cu una, și cu cealaltă din aceste reguli. Prin urmare, cei doi aveau mereu certuri cu privire la chestiunile casnice. Uneori Micky putea transforma o situație în alta. De pildă, în mijlocul unei discuții aprinse despre servitori sau despre bani, putea să spună „Ridică-ți rochia și întinde-te pe jos“, și cearta sfârșea

într-o îmbrăţişare pasională. Dar asta nu mai mergea de fiecare dată: uneori ea relua cearta imediat ce Micky se dădea jos de pe ea.

În ultima vreme, el şi Edward petreceau din ce în ce mai multe seri în vechile lor vizuini. Astă-seară la bordelul Nellie's era Noaptea Măştilor. Era una dintre inovaţiile lui April. Toate femeile aveau să poarte mască. April pretindea că în Noaptea Măştilor doamne nesatisfăcute sexual din înalta societate veneau la bordel şi se amestecau printre fetele obişnuite de acolo. Cu siguranţă nu toate fetele care aveau să se afle acolo erau obişnuite ale bordelului, dar Micky bănuia că fetele străine erau de fapt femei din clasa de mijloc la mare strâmtoare financiară, nu aristocrate plictisite în căutare de senzaţii tari. Oricare ar fi fost adevărul, Noaptea Măştilor se dovedea întotdeauna interesantă.

Micky se pieptănă şi îşi umplu tabachera, apoi coborî. Spre marea lui surprindere, Rachel era în antreu şi bloca accesul spre uşă. Stătea cu braţele încrucişate, şi pe chipul ei se citea o expresie de hotărâre. Micky se încordă, pregătindu-se pentru o confruntare.

– E ora unsprezece seara, spuse ea. Unde mergi?

– La dracu', răspunse el. Dă-te la o parte din calea mea.

Îşi luă pălăria şi bastonul.

– Mergi cumva la un bordel numit Nellie's?

Micky fu atât de surprins, încât îi pieri glasul pentru o clipă.

– Înţeleg că da, spuse ea.

– Cine ţi-a spus? zise el.

Rachel şovăi, apoi spuse:

– Emily Pilaster. Mi-a spus că tu şi Edward mergeţi acolo în mod regulat.

– N-ar trebui să pleci urechea la bârfele femeilor.

Rachel era complet palidă. Era speriată. Asta era neobişnuit. Poate că aceasta avea să fie o altfel de ceartă.

– Trebuie să încetezi să mergi acolo, spuse ea.

– Ţi-am mai spus, nu încerca să-i porunceşti stăpânului tău.

– Nu e o poruncă. E un ultimatum.

– Nu fi prostuţă. Dă-te la o parte.

– Dacă nu îmi promiţi că nu mai mergi acolo, te părăsesc. Voi părăsi această casă astă-seară şi nu mă voi mai întoarce.

Micky vedea că Rachel vorbea serios. De aceea părea atât de speriată. Avea deja şi botinele în picioare, ca să fie gata.

– Nu te duci nicăieri, spuse el. Te închid în camera ta.

– Va fi cam greu, spuse ea. Am strâns toate cheile odăilor şi le-am aruncat. Nu se mai găseşte nici o odaie în casa asta care să poată fi închisă cu cheia.

Fusese o mişcare inteligentă din partea ei. Astă-seară se anunţa o confruntare mai interesantă. Micky râse şi spuse:

– Dă-ţi jos pantalonaşii.

– N-o să meargă astă-seară, Micky, spuse Rachel. Credeam că lucrul acesta înseamnă că mă iubeşti. Dar mi-am dat seama că pentru tine sexul este doar o modalitate de control. Chiar mă îndoiesc că-ţi place cu adevărat.

Micky întinse mâna şi puse mâna pe piept lui Rachel. Îl simţea fierbinte şi greu în mână, în ciuda straturilor de îmbrăcăminte. Micky îl mângâie, privind-o pe Rachel în ochi, dar trăsăturile acesteia nu se schimbară. Nu avea de gând să cedeze pasiunii în această seară. Micky îi strânse sânul în mână, provocându-i durere, apoi îl lăsă.

– Ce te-a apucat? întrebă el sincer curios.

– Bărbaţii iau boli infecţioase în locuri ca Nellie's.

– Fetele de acolo sunt foarte curate...

– Te rog, Micky, nu face pe prostul.

Rachel avea dreptate. Prostituate curate nu există. De fapt, fusese foarte norocos: nu luase decât o formă uşoară de verolă în toţi anii aceştia în care frecventase bordeluri.

– Da, recunoscu el, s-ar putea să iau o boală infecţioasă.

– Şi să mi-o transmiţi mie.

Micky dădu din umeri.

– Ăsta-i unul dintre riscurile de a fi nevastă. Tot aşa de bine ţi-aş putea transmite şi pojar, dac-aş fi bolnav.

– Dar sifilisul poate fi ereditar.

– Unde vrei să ajungi?

– L-aş putea transmite copiilor noştri, dac-am avea copii. Şi nu vreau să fac asta. Nu voi aduce pe lume un copil cu o boală cumplită.

Rachel respira scurt, semn că era foarte tulburată. „Vorbeşte serios“, gândi Micky. Rachel încheie:

– Aşa că am să te părăsesc, în cazul în care nu accepţi să încetezi orice contact cu prostituatele.

Nu avea rost să mai discute.

– Să vedem dacă poţi pleca cu nasul spart! spuse el şi ridică bastonul asupra ei s-o lovească.

Rachel era pregătită. Se feri de lovitură şi o zbughi pe uşă afară. Spre surprinderea lui Micky, uşa era întredeschisă – şi acesta se gândi că Rachel o deschisese probabil dinainte, prevăzând actul de violenţă –, iar Rachel se strecurase afară ca o săgeată.

Micky fugi după ea. Dar afară îl aştepta o altă surpriză: la bordură aştepta o trăsură. Rachel sări în ea. Micky era uimit cât de meticulos fusese pregătit totul. Era pe cale să sară în trăsură după ea, dar o umbră impunătoare cu joben îi ţinu calea. Era tatăl lui Rachel, domnul Bodwin, avocatul.

– Înţeleg că refuzi să-ţi schimbi comportamentul, spuse el.

– Îmi răpiţi soţia? răspunse Micky, furios că fusese păcălit.

– Rachel pleacă de bunăvoie.

Vocea lui Bodwin tremura puţin, dar acesta se ţinea tare pe poziţii.

– Se va întoarce la dumneata când vei accepta să renunţi la obiceiurile dumitale vicioase. Şi cu condiţia unui examen medical satisfăcător, bineînţeles.

Lui Micky îi veni să-l lovească, dar numai pentru o fracţiune de secundă. Avocatul l-ar fi învinuit de ultraj, şi un asemenea scandal i-ar fi putut prejudicia cariera diplomatică. Rachel nu valora atât de mult.

Micky se afla într-un impas. „Oare pentru ce mă lupt?“ se întrebă el.

– Puteţi s-o păstraţi, spuse el. Am terminat cu ea.

Se întoarse în casă şi trânti uşa în urma lui.

Auzi trăsura îndepărtându-se. Spre surprinderea lui, îi părea rău de plecarea lui Rachel. Sigur, se însurase cu ea din pură conveniență – ca să-l convingă pe Edward să se însoare – şi în multe privinţe viaţa ar fi fost mai simplă fără ea. Dar, într-un mod ciudat, acele schimburi zilnice de replici tăioase nu-i displăceră. Nu mai încercase asta cu nici o altă femeie. Oricum, de multe ori era şi obositor, şi Micky sfârşi prin a-şi spune că, dacă era să pună în balanţă, avea să-i fie mult mai bine singur.

După ce îşi trase sufletul, îşi puse pălăria şi ieşi. Era o noapte blândă de vară cu cer senin şi stele strălucitoare. Aerul Londrei mirosea întotdeauna mai bine vara, când lumea nu trebuia să ardă cărbuni ca să-şi încălzească locuinţele.

Mergând în jos pe Regent Street, Micky îşi îndreptă gândurile spre afaceri. De când aranjase ca Tonio Silva să fie bătut, cu o lună în urmă, nu mai auzise nimic despre articolul acestuia cu privire la minele de nitraţi. Probabil că Tonio se refăcea încă în urma loviturilor primite. Micky îi trimisese lui Papa o telegramă codată cu numele şi adresele martorilor care semnaseră declaraţiile, şi probabil că aceştia erau deja morţi. Hugh se pusese într-o situaţie ridicolă, stârnind panică degeaba, iar Edward era încântat.

Între timp, Edward îl convinsese pe Solly Greenbourne să-şi dea consimţământul, în principiu, pentru lansarea în parteneriat cu Banca Pilaster a obligaţiunilor pentru calea ferată Santamaria. Nu fusese deloc uşor: Solly era la fel de suspi-

cios asupra Americii de Sud ca majoritatea celorlalţi investitori. Edward fusese nevoit să ofere un comision mai mare decât intenţionase la început şi să investească într-o operaţiune speculativă a lui Solly înainte să poată încheia afacerea. Edward jucase şi pe ideea că erau vechi colegi de şcoală şi Micky bănuia că ceea ce înclinase balanţa spre rezultatul final era sufletul cel bun al lui Solly.

Acum se redactau contractele. Era un proces dureros de lent. Ceea ce îi făcea viaţa grea lui Micky era faptul că Papa nu putea pricepe de ce lucrurile acestea nu se puteau face în câteva ore. Acesta cerea banii imediat.

Cu toate acestea, gândindu-se la toate obstacolele pe care le depăşise deja, Micky se simţi mulţumit. După ce Edward îl refuzase din capul locului, misiunea păruse imposibilă. Dar cu ajutorul Augustei, îl împinsese pe Edward într-o căsătorie şi implicit în poziţia de asociat la bancă. Apoi se ocupase de împotrivirea lui Hugh Pilaster şi a lui Tonio Silva. Acum roadele eforturilor lui erau pe cale să-i cadă în mâini. Acasă în America de Sud, calea ferata Santamaria avea să fie considerată pentru totdeauna calea ferată a lui Micky. O jumătate de milion de lire era o sumă enormă, mai mare decât bugetul militar al întregii ţări. Numai această realizare singură avea să conteze mai mult decât tot ceea ce făcuse frate-său Paulo vreodată.

După câteva minute, Micky intră în bordelul Nellie's. Petrecerea era în toi: toate mesele erau ocupate, fumul de ţigară din aer era gros de să-l tai cu cuţitul, iar peste zgomotoasele acorduri ale melodiile de dans cântate de o mică orchestră se auzeau schimburi de replici nerușinate şi râsete răguşite. Toate femeile purtau măşti. Unele măşti erau simple dominouri, dar cele mai multe erau ceva mai sofisticate, şi câteva acopereau întregul cap, în afară de ochi şi gură.

Micky îşi făcu loc prin înghesuială, salutând din cap pe cunoscuţi şi sărutând câteva fete. Edward era în sala de joc, dar se ridică de îndată ce intră Micky.

– April are o virgină pentru noi, spuse el răguşit.

Era deja târziu, şi băuse mult.

Micky nu fusese niciodată obsedat de virginitate în special, dar frica unei fete i se păruse mereu un lucru incitant, aşa că era totuşi foarte curios.

– Câţi ani?

– Şaptesprezece.

Ceea ce însemna probabil vreo douăzeci şi trei, după părerea lui Micky şi luând în consideraţie felul în care aproxima April vârsta fetelor ei. Cu toate acestea, era intrigat.

– Ai văzut-o?

– Da. E mascată, normal.

– Normal.

Micky se întrebă ce era cu fata asta. Putea fi o fată din provincie care fugise de acasă şi devenise muritoare de foame la Londra, putea fi o fată răpită de la o fermă sau pur şi simplu vreo slujnicuţă sătulă să robească şaisprezece ore pe zi pentru şase şilingi pe săptămână.

O femeie într-un domino negru sumar îl atinse pe umăr. Masca era mai degrabă simbolică, şi sub ea Micky o recunoscu pe April.

– O virgină adevărată, spuse April.

Fără îndoială că îi cerea lui Edward o mică avere pentru privilegiul de a lua fecioria fetei.

– Ţi-ai vârât tu însăţi mâna, să-i simţi himenul? întrebă Micky sceptic.

April scutură din cap.

– Nu e nevoie. Eu ştiu precis când o fată spune adevărul.

– Dacă nu-l simt plesnind nu primeşti nici un ban, spuse el, deşi amândoi ştiau că cel care avea să plătească era Edward.

– Ne-am înţeles.

– Ce e cu fata asta?

– E orfană, crescută de un unchi. Acesta era nerăbdator sa scape de ea cât putea de repede şi a aranjat s-o mărite cu un moş. Când ea a refuzat, unchiul a aruncat-o în stradă. Am salvat-o de la o viaţă de corvoadă.

– Eşti un înger, spuse Micky sarcastic.

Nu credea nici un cuvinţel. Deşi nu putea vedea chipul lui April sub mască, Micky era absolut convins că aceasta punea ceva la cale. O privi neîncrezător.

– Spune-mi adevărul, zise el.

– Ţi l-am spus, răspunse April. Şi dacă nu o vreţi, sunt alţi şase bărbaţi gata sa plătească acelaşi preţ ca voi.

Edward spuse nerăbdător:

– O vrem. Termină cu cearta, Micky. Hai s-o vedem!

– Camera trei, zise April. Vă aşteaptă.

Micky şi Edward se îndreptară către scări, care erau pline de perechi îmbrăţişate, şi intrară în camera trei.

Fata stătea într-un colţ. Purta o pelerină simplă de muselină, iar capul îi era acoperit cu o glugă, care avea fante tăiate numai pentru ochi şi pentru gură. Încă o dată, Micky intră la bănuieli. Nu puteau vedea deloc chipul şi capul fetei: poate că aceasta era hidos de urâtă, sau poate deformată. Era oare vorba de vreo farsă?

Uitându-se la ea, Micky îşi dădu seama că aceasta tremura de frică, dar, simţindu-şi dorinţa ridicându-i-se în viscere, lăsă imediat bănuielile la o parte. Ca s-o sperie şi mai tare, traversă odaia cu paşi mari, îi deschise pelerina la piept şi-şi vârî mâna în sânii ei. Fata tresări. În ochi ei albaştri se citea groaza, dar nu se clinti din loc. Avea sânii mici şi tari.

Frica fetei stârnea în Micky dorinţa de a fi brutal. De obicei, el şi cu Edward se hârjoneau puţin cu fata, dar cu aceasta se hotărî să-şi facă voia imediat.

– Îngenunchează pe pat, îi spuse el.

Fata se supuse. Micky se aşează în spatele ei şi îi trase fusta în sus. Fata scoase un ţipăt înăbuşit de groază. Nu avea nimic pe dedesubt.

Lui Micky îi fu mai uşor s-o penetreze decât s-ar fi aştep-tat: April îi dăduse probabil nişte cremă. Ii simţi stavila feci-oriei. O apucă de şolduri şi o trase violent către el, înfigându-se adânc în ea şi rupând membrana. Ea începu să plângă, ceea ce îl aţâţă atât de tare pe Micky, încât acesta ajunse la punc-tul culminant imediat.

Se retrase să-i facă loc lui Edward. Avea urme de sânge pe penis. Acum că terminase, Micky se simţi nemulţumit şi îşi dorea să fi stat acasă şi să se fi culcat cu Rachel. Apoi îşi aminti că aceasta îl părăsise şi se simţi şi mai rău.

Edward o întoarse pe fată pe spate. Aceasta căzu apro-pe din pat, aşa că Edward o prinse de gleznă şi o trase în mij-locul patului. Din această cauză, gluga alunecă puţin de pe chipul fetei.

Edward exclamă:

– Dumnezeule!

– Ce e? întrebă Micky plictisit.

Edward stătea în genunchi între coapsele fetei, cu penisul în mână şi holbându-se la chipul pe jumătate descoperit al fetei. Micky deduse că trebuia să fie vorba de vreo fată pe care o cunoşteau. O privi fascinat cum încerca să-şi tragă gluga peste chip. Edward o împiedică, smulgându-i-o.

În acel moment, Micky văzu ochii mari şi albaştri şi chi-pul copilăresc al lui Emily, soţia lui Edward.

– Aşa ceva n-am mai pomenit! spuse el şi începu să râdă.

Edward scoase un răget de furie.

– Vacă nenorocită! urlă el. Ai făcut asta ca să mă faci de ruşine!

– Nu, Edward, nu, scânci ea – ca să te ajut, ca să ne ajut!

– Acum ştie toată lumea! strigă el şi o lovi peste faţă.

Emily ţipă şi încercă să scape, dar el o lovi din nou.

Micky râdea şi mai tare. Era lucrul cel mai distractiv pe care-l văzuse vreodată – un bărbat care se duce la bordel şi o întâlneşte pe propria lui nevastă!

Auzind strigătele, April dădu buzna în cameră.

– Las-o în pace! strigă ea şi încercă să-l îndepărteze pe Edward.

Acesta o împinse la o parte.

– O pedepsesc pe propria nevastă dacă aşa am chef! răcni el.

– Mare prostănac mai eşti – vrea numai să aibă copii!

– O să aibă palme!

Se încăierară din nou pentru o clipă. Edward o lovi pe Emily din nou, după care April îi trase un pumn în ureche. Edward scoase un ţipăt de durere şi surpriză, făcându-l pe Micky să se tăvălească pe jos de râs.

În cele din urmă, April reuşi să-l despartă pe Edward de soţia lui.

În mod surprinzător, aceasta nu fugi din odaie. Se opri şi i se adresă soţului ei:

– Te rog nu te da bătut, Edward! Fac orice vrei, orice!

Edward se năpusti din nou asupra ei. April se aruncă la picioarele lui, făcându-l să se clatine şi să cadă în genunchi. April spuse:

– Emily, ieşi de aici, înainte să te omoare!

Emily fugi afară, plângând.

Edward încă tuna şi fulgera.

– Nu mai vin niciodată în tractirul ăsta împuţit! ţipă el, ameninţând-o pe April cu degetul.

Micky se prăvăli pe canapea, ţinându-se de burtă, râzând în hohote.

2

Balul de vară al lui Maisie Greenbourne era una dintre datele de referinţă ale sezonului monden londonez. Maisie avea întotdeauna cea mai bună orchestră, cea mai delicioasă mâncare, decoraţiunile cele mai ieşite din comun, iar şampania curgea în valuri. Dar motivul principal pentru care toată lumea voia să fie invitată era că Prinţul de Wales venea întotdeauna la acest bal.

Anul acesta Maisie hotărî să folosească ocazia pentru a o lansa în societate pe noua Nora Pilaster.

Era o strategie cu grad înalt de risc, pentru că dacă dădea greş, şi Nora, şi Maisie ar fi fost umilite.

În seara balului, Maisie dădu o cină restrânsă pentru douăzeci şi patru de persoane. Prinţul nu putu veni la cină. Hugh şi Nora erau însă acolo, iar Nora arăta de-a dreptul încântător în vaporoasa ei rochie azurie ornată cu fundiţe de satin. Decolteul care-i lăsa umerii descoperiţi îi punea în evidenţă pielea rozalie şi curbele voluptuoase.

Ceilalţi musafiri fură surprinşi să o vadă la masă, dar presupuseră că Maisie ştia ce face. Şi aceasta spera la fel. Înţelegea psihologia prinţului, şi era destul de sigură că putea prevedea reacţiile acestuia, dar din când în când prinţul făcea lucruri împotriva aşteptărilor şi se supăra pe prieteni, mai ales dacă simţea că aceştia se foloseau de el. Dacă se întâmpla aşa ceva, Maisie avea să sfârşească la fel ca Nora, tratată cu răceală de societatea londoneză. Când se gândi la asta, se minună cum de îşi îngăduise să-şi asume un asemenea risc numai de dragul Norei. Dar n-o făcea de dragul Norei, ci de dragul lui Hugh.

Hugh îşi onora încă perioada de preaviz la Banca Pilaster. Erau două luni de când anunţase că îşi dă demisia. Solly era nerăbdător ca Hugh să înceapă munca la Banca Greenbourne, dar asociaţii de la Pilaster insistaseră ca Hugh să rămână la ei

cele trei luni regulamentare. Fără îndoială, vroiau sa amâne cât de mult puteau momentul în care Hugh avea să înceapă sa lucreze pentru concurenţii lor.

După cină, Maisie îi vorbi scurt lui Nora, în timp ce doamnele erau la toaletă:

– Stai pe lângă mine pe cât posibil, spuse ea. Când se va arăta momentul potrivit să te prezint prinţului, nu voi putea alerga să te caut – va trebui să fii chiar acolo.

– Mă voi ţine de dumneata ca scoţianul de-o bancnotă de cinci, spuse Nora cu accentul ei cockney, după care trecu la accentul tărăgănat al înaltei societăţi şi spuse: Fii fără teamă! Voi fi chiar aici!

Musafirii începură să sosească pe la zece şi jumătate. În mod normal, Augusta Pilaster nu se afla printre invitaţii lui Maisie, dar anul acesta fusese invitată pentru că Maisie voia ca Augusta să vadă triumful Norei, dacă de triumf avea să fie vorba. Într-un fel, se aşteptase ca Augusta să refuze invitaţia, dar de fapt aceasta sosi printre primii. Maisie îl invitase şi pe mentorul newyorkez al lui Hugh, Sidney Madler, un domn fermecător de vreo şaizeci de ani cu barbă albă. Acesta îşi făcu apariţia într-o versiune foarte americană a ţinutei bărbăteşti de gală – îmbrăcat într-o jacheta scurtă şi cu cravată neagră.

Maisie şi Solly dădeau mâna cu musafirii de o oră, când în sfârşit sosi prinţul. Aceştia îl conduseră în sala de bal şi i-l prezentară pe tatăl lui Solly. Ben Greenbourne se plecă din mijloc, foarte ţeapăn şi ţinându-şi spatele drept ca un ofiţer prusac. Apoi Maisie dansă cu prinţul.

– Am o mică bârfă splendidă pentru dumneavoastră, sire, spuse ea în timpul valsului. Deşi sper din toată inima să nu vă supere.

Prinţul o ţinu mai aproape şi îi şopti la ureche:

– Ce interesant, doamnă Greenbourne – spuneţi, spuneţi...

– Este despre incidentul de la balul ducesei de Tenbigh.

Maisie simţi că prinţul se îndreaptă de spate, puţin încordat.

– Oh, da. Puţin cam stânjenitor, trebuie să mărturisesc, spuse el şi îşi coborî vocea: Când fata aceea l-a numit pe de Tokoly porc bătrân şi depravat, am crezut pentru o clipă că mi se adresa mie!

Maisie râse vesel, ca şi cum ideea ar fi fost absurdă, deşi ştia că multă lume făcuse aceeaşi presupunere.

– Dar continuaţi! spuse prinţul. Era ceva mai mult la mijloc decât s-a văzut cu ochiul liber?

– Aşa se pare. Lui de Tokoly i se dăduse informaţia, absolut falsă de altfel, cum că tânăra ar fi fost, cum să spun... deschisă unor invitaţii.

– Deschisă unor invitaţii! chicoti prinţul sonor. Trebuie s-o ţin minte pe aceasta!

– Iar ea, de partea ei, fusese sfătuită să îl pălmuiască pe loc pe conte dacă acesta avea vreo tentativă de a-şi lua libertăţi.

– Deci era aproape sigur că avea să aibă loc o scenă. Ce viclenie! Şi cine a aranjat totul?

Maisie şovăi pentru o clipă. Nu îşi folosise niciodată prietenia cu prinţul în scopul de a discredita pe cineva. Dar Augusta era destul de nemernică s-o merite.

– Ştiţi la cine mă refer dacă spun Augusta Pilaster?

– Desigur. Matroana familiei *celeilalte* bănci.

– Ea a fost. Fata respectivă, Nora, este căsătorită cu Hugh, nepotul Augustei. Augusta a pus totul la cale ca să-i facă rău lui Hugh, pe care îl urăşte.

– Trebuie să fie o viperă! Dar nu se cade să cauzeze asemenea scene cu mine de faţă. Îmi vine s-o pedepsesc.

Acesta era momentul pe care îl urmărise Maisie:

– Ar fi suficient să vorbiţi puţin cu Nora, ca să arătaţi că e iertată, spuse ea şi îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul prinţului.

– Şi s-o ignor pe Augusta. Da, aş putea face asta.

Dansul se sfârşi. Maisie spuse:

– Aţi dori să v-o prezint pe Nora? E şi ea aici astă-seară.

Prinţul o privi viclean.

– Ai pus toate acestea la cale, sfârleazâ mică?

Tocmai de asta se temuse Maisie. Prinţul nu era prost şi îşi dăduse seama că Maisie urzise această situaţie. Era mai bine să nu nege. Se ruşină şi se străduí să roşească:

– M-aţi prins. Ce nebunie din partea mea să îmi închipui că v-aş putea înşela tocmai dumneavoastră privirea de vultur!

Maisie îşi schimbă expresia chipului şi îi dărui prinţului o privire directă şi inocentă:

– Ce să fac pentru iertăciune?

Un surâs voluptos trecu peste chipul acestuia.

– Nu mă ispitiţi! Haideţi, vă iert.

Maisie respiră uşurată: reuşise să scape din situaţie. Acum era treaba Norei să-l farmece.

– Unde este această Nora? întrebă el.

Nora stătea pe aproape, după cum fusese instruită. Maisie o privi şi aceasta se apropie imediat. Maisie spuse:

– Alteţa Voastră Regală, daţi-mi voie să v-o prezint pe doamna Hugh Pilaster.

Nora făcu o reverenţă şi clipi din gene.

Prinţul îşi trecu privirea peste umerii ei goi şi peste piep-tul ei rotund şi diafan.

– Şarmant, spuse el cu încântare. Absolut şarmant.

Hugh privea uimit şi încântat cum Nora pălăvrăgea rela-xată cu Prinţul de Wales.

Mai ieri era exclusă din societate şi arătată cu degetul ca dovadă că nu se poate pune brânză bună în burduf de câine. Din cauza ei banca pierduse un contract major şi cariera lui Hugh fusese compromisă. Iar acum era invidiată de toate femeile din sală: straiele ei erau perfecte, manierele ei încân-

tătoare, şi cocheta cu moştenitorul tronului. Şi toată această transformare era opera lui Maisie.

Hugh îi aruncă o privire mătuşii Augusta, care se afla aproape de el, alături de unchiul Joseph. Augusta se holba la Nora şi la prinţ. Încerca să pară nepăsătoare, dar Hugh vedea că de fapt era îngrozită. Hugh se gândi că trebuia să fie absolut otrăvită la ideea că Maisie, fata simplă pe care o luase în râs cu şase ani în urmă, era acum mai influentă decât ea.

Sidney Madler veni spre Joseph la momentul perfect. Neîncrezător, îl întrebă pe Joseph:

– *Aceea* este femeia despre care spuneţi că este cu totul şi cu totul nepotrivită să fie soţia unui bancher?

Augusta răspunse înainte ca Joseph să poată căsca gura. Spuse, cu o voce mieroasă:

– Adevărul este că a cauzat băncii pierderea unui contract major.

– De fapt, nu e adevarat, replică Hugh. Împrumutul este în curs de desfăşurare.

Augusta se întoarse către Joseph.

– Aşadar contele de Tokoly nu s-a amestecat?

– Se pare că a trecut peste criza lui de ranchiună destul de repede, răspunse Joseph.

Augusta fu nevoită să se prefacă a fi bucuroasă.

– Ce noroc! exclamă ea, cu vădită lipsă de sinceritate.

– În general, nevoile financiare atârnă până la urmă mai greu în balanţă decât prejudecăţile sociale, spuse Madler.

– Da, răspunse Joseph. Aşa este. Cred că m-am pripit puţin când am refuzat să-l fac asociat pe Hugh.

Augusta îl întrerupse cu blândeţe înveninată în glas:

– Joseph, dar ce spui?

– Astea sunt afaceri, draga mea, discuţii între bărbaţi, rosti el hotărât. N-ai tu treabă să-ţi faci griji pentru asta. Şi întorcându-se către Hugh, spuse: Cu siguranţă nu vrem să mergi să lucrezi pentru Greenbourne.

Hugh nu ştia ce să zică. Ştia că Steve Madler făcuse ga lăgie şi că unchiul Samuel îl susţinuse – dar nu se mai pome nise aproape niciodată ca unchiul Joseph să-şi recunoască o greşeală. „Dar totuşi, se întreba Hugh cu emoţie crescânda, de ce aduce Joseph vorba despre asta acum?“

– Ştiţi prea bine de ce mă mut la Greenbourne, unchiule, spuse el.

– N-ai să devii niciodată asociat acolo, ştii asta, zise Joseph. Pentru asta trebuie să fii evreu.

– Sunt pe deplin conştient de acest lucru.

– Şi atunci n-ai prefera să rămâi să lucrezi pentru familie?

Hugh se dezumflă: Joseph încerca numai să-l convinga sa rămână ca simplu angajat.

– Nu, n-aş prefera să rămân să lucrez pentru familie, rosti el indignat. Văzu că unchiul Joseph era surprins de cu cât năduf vorbea şi continuă: Ca să fiu sincer, aş prefera să lucrez pentru Greenbourne, unde aş scăpa de intrigile de familie – şi o săgetă pe Augusta cu o privire îndrăzneaţă – şi unde res ponsabilităţile şi recompensele mele ar depinde numai şi numai de competenţele mele ca om de finanţe!

Augusta întrebă scandalizată:

– Deci îi preferi pe evrei propriei dumitale familii?

– Nu te amesteca, îi spuse Joseph tăios Augustei. Ştii de ce spun asta, Hugh. Domnul Madler simte că i-am înşelat aşteptările, şi toţi asociaţii sunt îngrijoraţi că ne vei lua toate afacerile cu America de Nord când pleci de la noi.

Hugh încercă să-şi stăpânească nervii. Venise momentul să negocieze la sânge.

– N-aş veni înapoi nici dacă mi-aţi dubla salariu, spuse el, tăindu-şi craca de sub picioare. Un singur lucru m-ar putea face să mă răzgândesc, şi anume un post de asociat.

Joseph oftă:

– Eşti dracul însuşi când vine vorba de negocieri.

– Aşa cum ar trebui să fie orice om de finanţe priceput, interveni Madler.

– Prea bine, făcu Joseph în cele din urmă. Îţi ofer un post de asociat.

Lui Hugh i se muiară genunchii. „Au dat înapoi. Au cedat. Am câştigat“, gândi el. Aproape că nu-i venea să creadă.

Se uită la Augusta. Chipul acesteia era o mască rigidă de stăpânire de sine, dar nu scoase nici o vorbă: ştia că pierduse.

– În acest caz... spuse el şi se opri, savurând momentul. Apoi respiră adânc şi adăugă: În acest caz, accept.

Augusta îşi pierdu în cele din urmă stăpânirea de sine. Era stacojie şi cu ochii ieşiţi din orbite.

– O să vă pară rău câte zile veţi avea! împroşcă ea şi le întoarse spatele.

Augusta îşi tăie cale prin mulţimea adunată în sala de bal, îndreptându-se către uşă. Lumea se uită lung la ea, neliniştită. Augusta îşi dădu seama că furia i se vedea pe chip şi ar fi vrut să-şi poată ascundă sentimentele, dar era prea deznădăjduită. Toţi oamenii pe care îi ura şi îi disprețuia triumfaseră. Târâtura de Maisie, prost-crescutul de Hugh şi oribila Nora îi dejucaseră planurile şi obţinuseră toţi ceea ce îşi doreau. Augusta îşi simţea stomacul strâns în noduri de ciudă şi îi veni rău.

În sfârşit, ajunse la uşa şi trecu pe palierul scărilor, unde era mai puţină lume. Îl opri pe un lacheu care trecea pe acolo.

– Cheamă imediat trăsura doamnei Pilaster! porunci ea.

Lacheul porni fugind. Cel puţin încă îi mai intimida pe lachei.

Augusta plecă de la petrecere fără să spună nimănui nimic. Soţul ei putea veni acasă cu o brişcă. Tună şi fulgeră tot drumul până la Kensington.

Ajunsă acasă, îl găsi pe Hastead, majordomul ei, aştep-tând în antreu.

– Domnul Hobbes este în salon, doamnă, spuse el somnoros. I-am spus că s-ar putea să veniţi numai în zori, dar a insistat să vă aştepte.

– Ce naiba vrea?

– N-a spus.

Augusta n-avea nici o dispoziţie să-l vadă pe redactorul de la *The Forum*. Ce făcea el aici la orele acestea mici din noapte? Fu tentată să-l ignore şi să se ducă direct în odaia ei, dar apoi se gândi la titlul de noblеţe şi hotărî că era mai bine să se ducă să-l vadă.

Intră în salon. Hobbes moţăia lângă focul aproape stins.

– Bună dimineaţa, spuse Augusta cu voce tare.

Hobbes tresări şi sări în picioare, uitându-se la ea prin ochelarii lui mânjiţi.

– Doamnă Pilaster! Bună... da, ăăă, dimineaţa!

– Ce vă aduce aici atât de târziu?

– Am crezut că aţi vrea să fiţi prima care vedeţi asta, spuse el şi îi întinse un ziar.

Era noul număr al ziarului *The Forum*, mirosind încă a cerneală tipografică. Augusta îl deschise la prima pagină şi citi titlul articolului de fond:

POATE FI UN EVREU LORD?

Dispoziţia Augustei se schimbă pe loc. Îşi spuse în gând că eşecul din seara aceea era doar o bătălie pierdută. Dar mai erau şi alte bătălii de purtat.

Citi primele rânduri:

Sperăm că nu există nici o fărâmă de adevăr în zvonurile care circulă în prezent la Westminster şi prin cluburile londoneze, potrivit cărora prim-ministrul ar avea de gând să-i acorde statutul de pair unui om de finanţe de rasă şi credinţă evreiască.

Nu am fost niciodată în favoarea persecuţiei religiilor păgâne. Credem totuşi că toleranţa poate merge prea departe. A acorda cea mai înaltă distincţie unei persoane care respinge în mod deschis noţiunea de mântuire creştină ar fi un lucru care s-ar apropia periculos de mult de blasfemie.

Desigur, prim-ministrul este el însuşi de rasă evreiască. Dar dumnealui s-a convertit şi a depus jurământul de credinţă Maiestăţii Sale pe Biblia creştină. Înnobilarea dumnealui nu a ridicat prin urmare nici o chestiune constituţională. Dar avem datoria să ne întrebăm dacă omul de finanţe nebotezat al cărui nume este vehiculat în zvonuri ar fi pregătit să facă un asemenea compromis cu propria credinţă, încât să depună jurământ pe Vechiul şi pe Noul Testament reunite. Dacă ar fi să insiste să depună jurământ numai pe Vechiul Testament, cum ar putea episcopii din Camera Lorzilor sta pe margine şi privi acest lucru fără a protesta?

Nu avem nici o îndoială că persoana în chestiune este un cetăţean cinstit şi un loial om de afaceri...

Articolul continua pe aceeaşi notă. Augusta era mulţumită. Privi toată pagina.

– Excelentă treabă, spuse ea. Asta ar trebui să creeze ceva agitaţie.

– Eu aşa sper.

Cu un gest iute, ca de vrabie, Hobbes îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o foaie de hârtie.

– Mi-am luat libertatea să semnez contractul de cumpărare a presei tipografice de care v-am spus. Actul de vânzare...

– Mergeţi la bancă mâine-dimineaţă, îi tăie Augusta vorba, ignorând hârtia pe care Hobbes i-o întindea.

Dintr-un motiv sau altul, Augusta nu reuşea niciodată să fie politicoasă cu Hobbes pentru prea mult timp, deşi acesta îi făcuse un asemenea serviciu. Ceva în comportamentul lui o enerva. Făcu o sforţare să fie mai amabilă. Spuse cu o voce mai blândă:

– Soţul meu vă va da un cec.

Hobbes se înclină.

– În acest caz, mă voi retrage, spuse el şi ieşi.

Augusta scoase un oftat de mulţumire. Avea să le arate ea tuturor. Maisie Greenbourne se credea regina societăţii londoneze. Ei bine, putea ea dansa şi toată noaptea cu Prinţul de Wales, dar nu se putea opune puterii presei. Avea să-i ia mult timp familiei Greenbourne să-şi revină după un asemenea atac. Şi între timp Joseph avea să obţină statutul de pair.

Acum că se simţea mai bine, Augusta se aşează să recitească articolul.

3

În dimineaţa de după bal, Hugh se trezi jubilând de bucurie. Soţia lui fusese acceptată de înalta societate, iar el avea să devină asociat la Banca Pilaster. Postul de asociat avea să-i permită nu numai să câştige câteva mii de lire pe an, ci sute de mii de lire de-a lungul anilor. Într-o zi avea să fie bogat.

Solly urma să fie dezamăgit că până la urmă Hugh nu avea să lucreze la el. Dar dacă Solly nu era o persoană înţelegătoare, nimeni nu era: Hugh era sigur că Solly avea să înţeleagă.

Hugh îşi puse halatul. Scoase din sertarul noptierei o cutiuţă frumos împachetată şi şi-o vârî în buzunar. Apoi intră în dormitorul soţiei lui.

Camera Norei era mare, dar dădea mereu senzaţia de înghesuială. Ferestrele, oglinzile şi patul erau drapate cu mătase în diferite motive, podeaua era acoperită cu câte două sau trei straturi de covoare, pe scaune erau îngrămădite grămezi de perniţe brodate, iar pe fiecare raft şi masă erau îngrămădite fotografii înrămate, păpuşi de porţelan, cutiuţe de porţelan în miniatură şi alte mărunţişuri. Culorile care predominau erau

culorile preferate ale Norei – roz şi albastru –, dar întregul spectru de culori se afla reprezentat undeva în cameră – pe tapet, pe lenjeria de pat, pe perdele sau pe tapiserie.

Nora şedea în pat, înconjurată de perne de dantelă, şi sorbea ceai dintr-o ceaşcă. Hugh se aşează pe marginea patului şi spuse:

– Ai fost minunată aseară.

– Le-am demonstrat tuturor! rosti ea, mulţumită de sine. Am dansat cu Prinţul de Wales.

– Nu-şi putea desprinde ochii de la pieptul tău, spuse Hugh.

Întinse mâna şi îi mângâie sânii prin mătasea cămăşuţei de noapte cu nasturi a Norei.

Aceasta îi dădu mâna la o parte enervată:

– Hugh! Nu acum!

Hugh fu jignit.

– De ce nu acum?

– E a doua oară săptămâna asta.

– La începutul căsătoriei făceam asta mereu.

– Tocmai – la începutul căsătoriei. O femeie nu se aşteaptă să trebuiască să facă asta toată viaţa în fiecare zi.

Hugh se încruntă. Lui i-ar fi plăcut foarte mult să facă asta toată viaţa în fiecare zi – nu asta însemna să fii căsătorit? Dar nu ştia ce era normal. Poate că era prea activ.

– Cât de des crezi c-ar trebui s-o facem, atunci? întrebă el, nesigur.

Nora păru mulţumită că Hugh îi pune întrebarea aceasta, ca şi cum ar fi aşteptat de mult ocazia să se explice asupra acestor lucruri.

– Nu mai mult de o dată pe săptămână, spuse ea hotărât.

– Serios?

Sentimentul de bucurie i se risipi şi Hugh se simţi brusc foarte mohorât. O săptămână i se părea o perioadă îngrozitor de lungă. Îi dezmierdă coapsa prin lenjeria de pat.

– Poate puţin mai des decât atât...

– Nu! spuse ea retrăgându-şi piciorul.

Hugh era supărat. Mai demult i se părea că Nora făcea dragoste cu entuziasm. Era ceva ce le plăcea amândurora. Cum devenise asta pentru ea o datorie de care se achita numai ca să-i facă lui plăcere? Nu-i plăcuse cu adevărat niciodată, ci doar se prefăcuse? Ideea i se păru îngrozitor de deprimantă.

Îi pierise tot cheful de a-i da cadoul, dar acum îl avea cumpărat şi nu voia să-l ducă înapoi la giuvaiergiu.

– În fine, oricum, îţi cumpărasem asta, ca să-ţi amintească de triumful de la balul lui Maisie Greenbourne, spuse el cam posomorât şi îi dădu cutiuţa.

Expresia Norei se schimbă instantaneu.

– Oh, Hugh, ştii cât îmi plac cadourile! exclamă ea.

Rupse panglica şi deschise cutia. Acesta conţinea un medalion în forma unui cunune de flori, făcut din rubine şi safire pe tulpini de aur. Medalionul era prins pe un lanţ fin de aur.

– E superb, spuse ea.

– Atunci puneţi-l la gât.

Nora şi-l duse peste cap.

Medalionul nu era cel mai bine pus în evidenţă pe fondul cămăşii de noapte.

– Ar arăta mai bine cu o rochie de seară decoltată, zise Hugh.

Nora îi aruncă o privire plină de cochetărie şi începu să-şi descheie cămaşa de noapte. Hugh se uita cu jind cum Nora îşi arăta din ce în ce mai mult pieptul. Medalionul atârna pe umflătura decolteului ei ca un strop de ploaie pe un boboc de trandafir. Nora îi zâmbi lui Hugh şi continuă să-şi descheie nasturii, apoi îşi deschise cămaşa de noapte, arătându-i sânii goi.

– Vrei să-i săruţi? întrebă ea.

Hugh nu mai ştia ce să creadă. Se juca numai cu el sau voia să facă dragoste? Hugh se aplecă asupra ei şi îi sărută

sânii între care se cuibărise bijuteria. Îi luă sfârcul în gură şi i-l supse uşor.

– Hai în pat, spuse ea.

– Am crezut că ai spus...

– Ei... o fată trebuie să arate că e recunoscătoare, nu-i aşa?

Impinse aşternuturile ca să-i facă loc.

Lui Hugh i se făcu rău. Aşadar, giuvaierul o făcuse să se răzgândească. Cu toate acestea, Hugh nu putu rezista invitaţiei. Îşi dădu jos halatul, reproşându-şi slăbiciunea, şi se urcă în pat lângă ea.

Când termină, îi veni să plângă.

În corespondenţa de dimineaţă, Hugh găsi o scrisoare de la Tonio Silva.

Tonio dispăruse la scurt timp după ce Hugh îl întâlnise în cafenea. În *The Times* nu apăruse nici un articol. Hugh se pusese într-o situaţie destul de ridicolă făcând atâta caz despre pericolul asupra băncii. Edward profita de orice ocazie să le reamintească asociaţilor de alarma falsă a lui Hugh. Cu toate acestea, incidentul fusese eclipsat de dramatica perspectivă cu care ameninţa Hugh de a se muta la Banca Greenbourne.

Hugh îi scrisese lui Tonio la hotelul Russe, dar nu primise nici un răspuns. Fusese îngrijorat de prietenul lui, dar nu mai avusese ce face.

Hugh deschise scrisoarea cu emoţie. Era scrisă de la spital. Tonio îi cerea lui Hugh să vină să îl vadă. Scrisoarea se încheia astfel: „Orice ar fi, *nu spune nimănui unde mă aflu*".

Oare ce se întâmplase? Tonio era perfect sănătos cu două luni în urmă. Şi de ce era oare într-un spital public? Hugh era consternat. Numai săracii se tratau în spitale, care erau locuri sinistre şi neigienice: oricine îşi permitea, chema doctorii şi infirmierele acasă, chiar şi pentru operaţii.

Intrigat şi îngrijorat, Hugh se duse imediat la spital. Îl găsi pe Tonio într-un salon întunecos şi mizer în care se aflau

treizeci de paturi înghesuite. Părul roşcat îi fusese ras şi era plin de cicatrice pe cap şi pe faţă.

– Dumnezeule! spuse Hugh. Te-a călcat vreo trăsura?

– Am fost bătut.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost atacat în stradă în faţa hotelului Russe acum vreo două luni.

– Ai fost jefuit, bănuiesc.

– Da.

– Arăţi îngrozitor!

– Nu e atât de rău precum pare. Am avut un deget rupt şi o gleznă fisurată, în rest am avut numai răni şi vânătăi, dar foarte multe. Oricum, acum sunt mai bine.

– Ar fi trebuit să-mi scrii mai devreme. Trebuie să te scoatem de aici. Ţi-l voi trimite pe doctorul meu şi vom aranja cu o infirmieră...

– Nu, mulţumesc, bătrâne. Îţi mulţumesc pentru generozitate. Dar banii nu-s singurul motiv pentru care am ales să rămân aici. E şi mai sigur. În afară de tine, numai o singura persoană mai ştie unde sunt: un coleg de nădejde care îmi aduce plăcintă cu carne şi coniac şi mesaje din Cordoba. Sper că n-ai spus nimănui unde te duceai.

– Nici măcar nevesti-mii, spuse Hugh.

– Bine.

Lipsa de chibzuinţă a lui Tonio părea a se fi risipit, după câte vedea Hugh, şi acum acesta părea chiar să fi trecut în cealaltă extremă.

– Dar nu poţi rămâne la spital toată viaţa ca să te aperi de vagabonzii de pe stradă!

– Cei care m-au atacat nu erau simpli tâlhari, Pilaster.

Hugh îşi scoase pălăria şi se aşeză pe marginea patului. Încercă să nu bage în seamă gemetele intermitente ale bărbatului din patul vecin.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse el.

– N-a fost o tâlhărie obişnuită. Tâlharii mi-au luat cheia şi au folosit-o ca să intre în camera unde stăteam. N-au furat nimic de valoare, dar au luat toate hârtiile care ţineau de articolul pentru *The Times*, inclusiv declaraţiile cu semnăturile martorilor.

Hugh era îngrozit. Îl treceau fiorii gândindu-se că imaculatele tranzacţii perfect respectabile care aveau loc în liniştea capitonată a sălilor din Banca Pilaster puteau avea vreo legătură cu violenţele de pe stradă şi cu chipul învineţit din faţa lui.

– Sună ca şi cum ar trebui să bănuim banca!

– Nu banca, spuse Tonio. Banca Pilaster e o instituţie puternică, dar nu cred că ar putea aranja crime în Cordoba.

– Crime?

Era din ce în ce mai rău.

– Cine a fost omorât?

– Toţi martorii ale căror nume şi adrese se aflau pe declaraţiile furate din camera mea de hotel.

– Nici nu-mi vine să cred!

– Eu însumi sunt norocos că sunt în viaţă. Cred că m-ar fi omorât şi pe mine, dar cazurile de omor sunt cercetate mai atent aici la Londra decât în Cordoba, şi cred că s-au temut de complicaţii.

Hugh era în continuare năucit şi scârbit de descoperirea faptului că fuseseră omorâţi oameni din cauza unei emisiuni de obligaţiuni ale Băncii Pilaster.

– Dar cine e în spatele acestor lucruri?

– Micky Miranda.

Hugh îşi scutură capul neîncrezător.

– Nu-l simpatizez deloc pe Micky, după cum ştii, dar nu pot să cred că ar face asta.

– Calea ferată Santamaria este extrem de importantă pentru el. Cu ea, familia lui ar deveni a doua ca putere în ţară.

– Înţeleg asta, şi nu mă îndoiesc că Micky ar fenta multe legi ca să-şi atingă scopul. Dar nu e un ucigaş.

– Ba da, este, spuse Tonio.

– Hai, te rog!

– Ştiu sigur. Nu m-am purtat mereu ca şi cum aş fi ştiut – de fapt, am fost al naibii de prost cu privire la Miranda. Dar asta pentru că are un şarm diavolesc. O vreme m-a făcut să cred că îmi e prieten. Adevărul e că este şi a fost mereu hain, şi am ştiut asta încă din şcoală.

– Cum aşa?

Tonio se foi în pat.

– Ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat acum treisprezece ani, în după-amiaza când Peter Middleton s-a înecat în balta din Bishop's Wood.

Hugh era siderat. Îşi pusese întrebări asupra acestui lucru ani la rând. Peter Middleton era un înotător bun: era foarte puţin probabil să fi murit accidental. Hugh fusese întotdeauna convins că la mijloc fusese, într-un fel sau altul, o acţiune condamnabilă. Poate acum avea să afle, în sfârşit, adevărul.

– Spune, prietene, zise el. Abia aştept să aud.

Tonio şovăi.

– Ai putea să-mi dai, te rog, puţin vin? întrebă el.

Pe podea, lângă pat, se afla o sticlă de madera. Hugh turnă puţin într-un pahar. În timp ce Antonio îşi bea vinul, Hugh îşi aminti de ziua aceea călduroasă, de nemişcarea aerului în Bishop's Wood, de pereţii abrupţi de piatră ai lacului şi de apa rece ca gheaţa.

– Judecătorului de instrucţie i s-a spus că lui Peter i s-a făcut rău în baltă. Dar nu i s-a spus că Edward l-a băgat cu capul sub apă în mod repetat.

– Asta ştiu şi eu, îl întrerupse Hugh. Am primit o scrisoare de la Hugh Cammel din Colonia Capului. El a văzut scena din celălalt capăt al lacului. Dar n-a rămas până la sfârşit.

– Aşa este. Tu ai fugit şi Cocoaşă a plecat şi el. Aşa că am rămas numai eu, Peter, Edward şi Micky.

– Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? întrebă Hugh nerăbdător.

– Eu am ieşit din apă şi am azvârlit o piatră spre Edward. Am ţintit bine: l-a nimerit drept în mijlocul frunţii şi a început să-i curgă sânge. Asta l-a determinat să înceteze să-l necăjească pe Peter şi să se ia după mine. M-am căţărat pe peretele carierei, încercând să scap de el.

– Edward n-a fost niciodată prea iute de picior, nici chiar la vremea aceea, remarcă Hugh.

– Aşa e. Am ajuns destul de departe de el, şi la jumătatea urcuşului m-am uitat înapoi. Micky continua să-l necăjească pe Peter. Peter înotase spre margine şi încerca să iasă din apă, dar Micky continua să-l bage cu capul sub apă. M-am uitat la ei doar o clipă, dar am văzut foarte clar ce se întâmpla. Apoi mi-am reluat urcuşul.

Tonio sorbi din nou din vin.

– Când am ajuns pe buza carierei m-am uitat iar înapoi. Edward fugea încă după mine, dar era mult în urmă, aşa că am avut timp să mă opresc să-mi trag sufletul.

Tonio se opri, şi o expresie de scârbă îi străfulgeră chipul plin de cicatrice.

– În acel moment, Micky era în apă cu Peter. Ceea ce am văzut – am văzut absolut clar, şi îmi amintesc de asta ca şi cum ar fi fost ieri – era că Micky îl ţinea pe Peter cu capul sub apă. Peter se zbătea, dar Micky îi ţinea capul sub braţ şi Peter nu se putea elibera din strânsoare. Micky îl îneca. Nu există nici un fel de dubiu. A fost o crimă pur şi simplu.

– Dumnezeule! murmură Hugh.

Tonio încuviinţă.

– Chiar şi acum mi se face rău gândindu-mă la asta. M-am uitat la ei nu ştiu cât timp. Edward aproape că m-a ajuns. Peter încetase să se zbată puternic şi nu se mai mişca

decât încet când Edward a ajuns şi el pe marginea carierei şi a trebuit s-o iau la fugă.

– Deci aşa a murit Peter... spuse Hugh năucit şi îngrozit.

– Edward a mai fugit după mine puţin prin pădure, dar nu mai putea şi m-a pierdut. Atunci te-am găsit pe tine.

Hugh îşi aduse aminte de Tonio la treisprezece ani rătăcind prin Bishop's Wood gol şi ud, cu hainele în mână şi plângând. Această amintire îi readuse în minte şi şocul şi durerea pe care le simţise mai târziu în acea zi, la primirea veştii despre moartea tatălui său.

– Dar de ce n-ai spus nimănui niciodată ce-ai văzut?

– Mi-a fost teamă de Micky, teamă că o să-mi facă şi mie ce i-a făcut lui Peter. Încă mi-e teamă de Micky – uită-te la mine. Şi ţie ar trebui să-ţi fie.

– Mi-este, nu-ţi face griji, spuse Hugh gânditor. Ştii, nu cred că Edward şi mama lui ştiu lucrurile acestea.

– De ce crezi asta?

– Nu aveau nici un motiv să-l acopere pe Micky.

Tonio se arătă neîncrezător.

– Edward ar putea avea, din prietenie.

– Poate, deşi mă îndoiesc că ar fi fost în stare să păstreze secretul mai mult de o zi, două. Oricum, Augusta ştie că povestea pe care au spus-o, cum că Edward a încercat să-l salveze pe Peter, a fost o minciună.

– Cum aşa?

– Eu i-am spus mamei mele, şi mama i-a spus Augustei. Ceea ce înseamnă că Augusta a fost implicată în ascunderea adevărului. Ei bine, eu o cred în stare pe Augusta să spună oricâte minciuni ar fi nevoie de dragul fiului ei – dar nu de dragul lui Micky. La vremea aceea nici măcar nu-l cunoştea.

– Deci ce crezi că s-a întâmplat?

Hugh se încruntă:

– Ce zici de asta: Edward renunţă la a mai fugi după tine şi se întoarce la baltă. Îl găseşte pe Micky trăgând corpul lui

Peter din apă. Când îl vede pe Edward, Micky strigă: „Idiotule, l-ai omorât!“ Adu-ţi aminte că Edward nu l-a văzut pe Micky băgându-l pe Peter cu capul sub apă. Micky pretinde că Peter a fost atât de epuizat de băgatul cu capul sub apă la care l-a supus Edward, încât n-a mai putut înota şi s-a înecat. „Ce mă fac?“ întreabă Edward. Micky îi zice: „Nu-ţi face griji. O să spunem că a fost un accident. De fapt, o să spunem că ai sărit să-l salvezi“. Astfel Micky îşi acoperă propria crimă şi câştigă veşnica recunoştinţă a lui Edward şi a Augustei. Ţi se pare plauzibil?

Tonio încuviinţă.

– Pe legea mea, cred că ai dreptate.

– Trebuie să mergem la poliţie, spuse Hugh furios.

– În ce scop?

– Ai fost martor la un asasinat. Faptul că s-a întâmplat acum treisprezece ani n-are nici o importanţă. Micky trebuie adus în faţa instanţei.

– Uiţi un lucru. Micky are imunitate diplomatică.

Hugh nu se gândise la asta. În calitate de ambasador al Cordobei, Micky nu putea fi pus sub acuzare în Marea Britanie.

– Tot ar putea fi dizgraţiat şi trimis acasă.

Tonio scuturã din cap.

– Eu sunt singurul martor. Iar Micky şi Edward vor da o altă versiune. Şi este bine ştiut că familia mea şi a lui Micky sunt în mare duşmănie acasă în Cordoba. Chiar dacă s-ar fi întâmplat ieri, tot ne-ar fi greu să convingem pe cineva, spuse Tonio şi se opri puţin, după care continuă: Dar poate ar trebui să-i spui lui Edward că nu el e ucigaşul.

– Nu cred că m-ar crede. M-ar acuza că vreau să semăn zâzanie între el şi Micky. Dar tot este o persoană căreia trebuie să-i spun.

– Cine?

– David Middleton.

– De ce?

÷ Cred că are dreptul să ştie cum a murit fratele lui, spuse Hugh. M-a chestionat despre acest subiect la balul ducesei de Tenbigh. A fost destul de nepoliticos, de fapt. Dar i-am spus că dacă aş şti adevărul, mi-aş face o datorie de onoare să i-l spun. Voi merge să-l văd chiar astăzi.

– Crezi că se va duce la poliţie?

– Presupun că îşi va da seama că nu are nici un rost, cum ţi-ai dat seama şi tu.

Dintr-odată, Hugh se simţi sufocat de cenuşiul salonului de spital şi de discuţia macabră despre acea crimă din trecut.

– Trebuie să fug la muncă, spuse el ridicându-se. Voi deveni asociat la bancă.

– Felicitări! Sunt sigur c-o meriţi din plin. Un fulger de speranţă luminä dintr-odată chipul lui Tonio. Vei putea opri calea ferată Santamaria?

Hugh clătină din cap.

– Îmi pare rău, Tonio. Oricât de mult îmi displace mie acest proiect, tot nu pot face nimic. Edward a bătut palma cu Banca Greenbourne să lanseze obligaţiunile în parteneriat. Asociaţii ambelor bănci au aprobat emisiunea, iar acum sunt deja în faza de redactare a contractelor. Mă tem că am pierdut această bătălie.

– Fir-ar al naibii!

Tonio era dărâmat.

– Familia ta va trebui să găsească alte metode să-i combată pe cei din clanul Miranda.

– Mi-e teamă că sunt de nestăvilit.

– Îmi pare rău, spuse Hugh din nou. Un gând îi răsări în minte şi se opri, încruntat şi nedumerit. Ştii, mi-ai dezlegat un mister. Nu puteam pricepe cum se înecase Peter, care înota atât de bine. Dar răspunsul tău a deschis un mister şi mai adânc.

– Nu sunt sigur că înţeleg.

– Gândeşte-te. Peter înota văzându-şi de treaba lui. Edward l-a băgat cu capul sub apă pur şi simplu din răutate, noi am luat-o cu toţii la fugă, Edward s-a luat după tine, şi atunci Micky l-a ucis cu sânge-rece pe Peter. *N-are nimic de a face cu ce se întâmplase imediat înainte.* De ce s-a întâmplat asta? Ce făcuse Peter?

– Înţeleg ce vrei să spui. Da, şi eu mi-am pus întrebarea ani de-a rândul.

– Micky Miranda l-a ucis pe Peter Middleton... dar de ce?

CAPITOLUL CINCI – IULIE

1

Augusta se umfla în pene ca o găină care făcuse un ou în ziua în care se anunţă înnobilarea lui Joseph. Micky se duse la ei la ora ceaiului, ca de obicei, şi găsi salonul plin de lume care o felicita pentru că devenise contesa Whitehaven. Majordomul Augustei, Hastead, zâmbea îngâmfat şi spunea „lady“ şi „contesă“ cum prindea ocazia.

„E fantastică!“ gândi Micky, privind la lumea care roia în jurul ei ca albinele dintr-o grădină însorită în faţa ferestrelor deschise. La un moment dat se zvonise că Ben Greenbourne avea să fie cel care urma să primească statutul de pair, dar această intenţie fusese zădărnicită de erupţia unui val de sentimente antisemite în presă. Augusta nu voia să recunoască nici măcar faţă de Micky că ea fusese în spatele acestei campanii, dar acesta era sigur. Într-un fel, Augusta îi amintea de Papa, care avea aceeaşi determinare lipsită de remuşcări. Dar Augusta era mai deşteapta. Admiraţia lui Micky pentru ea crescuse cu anii.

Singura persoană care dejucase vreodată măiestria Augustei fusese Hugh Pilaster. Acesta era uimitor de greu de distrus. Ca o buruiană rezistentă, putea fi călcat în picioare iar şi iar şi creştea înapoi mai drept şi mai tare ca niciodată.

Din fericire, Hugh nu putuse opri finanţare căii ferate Santamaria. Micky şi Edward se dovediseră a fi prea puternici pentru Hugh şi Tonio.

– Apropo, îi aruncă Micky lui Edward peste ceştile de ceai, când semnaţi contractul cu Banca Greenbourne?

– Mâine.

– Excelent!

Micky avea să se simtă uşurat când afacerea urma să fie bătută în cuie. Treaba se lungise aproape o jumătate de an, şi Papa trimitea acum telegrame de două ori pe săptămână întrebând furios dacă banii aveau vreodată să ajungă la el.

Micky şi Edward cinară în acea seară la Cowes Club. La fiecare câteva minute erau întrerupţi de cineva care venea să-l felicite pe Edward. Firește, într-o bună zi, acesta avea să moştenească titlul. Micky era mulţumit. Apropierea lui de Edward şi de familia Pilaster jucase un rol cheie în tot ceea ce înfăptuise, şi mai mult prestigiu pentru familia Pilaster avea să însemne mai multă putere pentru el însuşi.

După cină, se mutară în fumoar. Erau printre primii oaspeţi şi pentru o vreme fură singuri în salon.

– Am ajuns la concluzia că bărbaţilor englezi le e foarte frică de nevestele lor, spuse Micky în timp ce îşi aprindeau trabucurile. E singura explicaţie pentru fenomenul cluburilor londoneze.

– Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă Edward.

– Uită-te în jur, zise Micky. Locul ăsta este exact ca la tine sau la mine acasă. Mobile scumpe, slujitori peste tot, mâncare neinteresantă şi băuturi la discreţie. Putem mânca aici, ne putem primi corespondenţa, putem citi ziarul sau trage un pui de somn, şi dacă ne îmbătăm prea tare să nimerim într-o brişcă, putem chiar să luăm un pat pentru o noapte. Singura diferenţă dintre clubul unei gentleman englez şi casa lui este că la club nu sunt femei.

– Deci în Cordoba nu aveţi cluburi?

– Firește că nu. Nimeni nu le-ar frecventa. Dacă un cordobez are chef să se îmbete, să joace cărţi, să audă bârfe politice, să vorbească despre târfele lui, să fumeze şi să râgâie şi

să se pârţâie în tot confortul, o face acasă la el, iar daca nevasta lui face nebunia de a protesta, o bate până o face sa înţeleagă. Dar unui gentleman englez îi este atât de frica de nevasta lui, încât trebuie să plece de acasă ca să se poată simţi bine. De aceea există cluburi.

– Ţie nu pare să-ţi fie teamă de Rachel. Te-ai descotorosit de ea, nu-i aşa?

– Am trimis-o înapoi la maică-sa, răspunse Micky nepăsător.

Lucrurile nu se petrecuseră tocmai aşa, dar Micky nu avea de gând să-i spună lui Edward adevărul.

– Precis că lumea observă că nu mai apare la recepţiile de la ambasadă. Nu comentează nimic?

– Spun tuturor că nu se simte bine.

– Dar toată lumea ştie că încearcă să pună pe picioare un spital unde femeile necăsătorite să poată naşte. E un scandal public.

– Nu contează. Lumea mă compătimeşte pe mine pentru că am o nevastă dificilă.

– Ai să divorţezi de ea?

– Nu. Asta ar fi un adevărat scandal. Un diplomat nu poate divorţa. Mă tem că trebuie să rămân cu ea pe cap atâta vreme cât sunt ambasadorul Cordobei. Slavă Domnului că nu a rămas însărcinată înainte de a pleca!

„E un miracol că n-a rămas, gândi tot el. Poate că e stearpă.“ Îi făcu semn ospătarului şi mai comandă un coniac.

– Apropo de neveste, cu Emily ce-ai făcut?

Edward era vizibil jenat.

– O văd tot atât de puţin cum o vezi tu pe Rachel, spuse el. Ştii că am cumpărat acum câtva timp o casă la ţară în Leicestershire – îşi petrece acolo tot timpul.

– Deci suntem amândoi din nou burlaci.

Edward rânji.

– Nici n-am fost vreodată altceva, nu-i aşa?

Micky îşi aruncă privirea peste salonul gol şi zări în uşă forma mătăhăloasă a lui Solly Greenbourne. Dintr-un motiv sau altul, Micky avu un sentiment de nelinişte la vederea lui, ceea ce era ciudat, pentru că Solly era omul cel mai inofensiv din Londra.

– Uite un alt prieten care vine să te felicite, îi spuse Micky lui Edward, în timp ce Solly se apropia de ei.

Când Solly ajunse lângă ei, Micky îşi dădu seama că pe chipul acestuia nu era întipărit obişnuitul lui zâmbet prietenos. Din contră, Solly părea de-a dreptul supărat. Acesta era un lucru rar. Intuitiv, Micky simţi că se ivise o problemă cu afacerea de finanţare a căii ferate. Apoi îşi spuse că se îngrijorează ca o babă. Dar Solly nu se înfuria niciodată...

Îngrijorarea îl făcu să fie prostesc de prietenos:

– Salut, Solly, bătrâne – ce mai face geniul districtului financiar?

Dar lui Solly nu-i păsa de Micky. Neră spunzându-i nici măcar la salut, îi întoarse nepoliticos spatele cel lat şi se postă în faţa lui Edward.

– Pilaster, eşti un nemernic nenorocit! spuse el.

Micky era uimit şi îngrozit. Solly şi Edward erau pe punctul de a bate palma. Asta era extrem de grav – Solly nu se certa niciodată cu lumea. Ce naiba se întâmplase?

Edward era la fel de nedumerit.

– Despre ce dracu' vorbeşti, Greenbourne?

Solly se înroşi tot şi abia mai putu vorbi:

– Tocmai am aflat că tu şi zgripţuroaica aia căreia îi spui mamă sunteţi în spatele acelor articole infecte din *The Forum.*

„Oh, nu!" îşi spuse Micky deznădăjduit. Asta era o catastrofă. Deşi nu avea nici o dovadă, bănuise că Augusta era amestecată în asta – dar cum naiba aflase Solly?

Aceeaşi întrebare şi-o puse şi Edward:

– Cine ţi-a băgat în capul ăla gras asemenea tâmpenii?

– Una dintre amicele maică-tii e doamna de onoare a reginei, răspunse Solly.

Micky îşi dădu seama că era vorba de Harriet Morte – Augusta părea să aibă o anumită influenţă asupra acesteia. Solly continuă:

– Ea a dat totul în vileag: i-a spus Prinţului de Wales. Tocmai m-am întâlnit cu el.

„Solly trebuie să fie orbit de furie să vorbească cu atâta indiscreţie despre o discuţie privată cu un membru al familiei regale“, se gândi Micky. Aşa se întâmpla cu oamenii blânzi care erau împinşi prea departe. Micky nu vedea cum o asemenea ceartă putea fi reparată, în orice caz, nu la timp pentru semnarea contractului a doua zi.

Micky încercă cu disperare să calmeze spiritele:

– Solly, bătrâne, n-ai cum să fii sigur că povestea asta e adevărată.

Solly se întoarse spre el. Ochii îi erau ieşiţi din orbite şi faţa îi era asudată.

– N-am cum să fiu sigur?! Când citesc azi în ziar că titlul care trebuia să-i revină lui Ben Greenbourne i-a revenit lui Joseph Pilaster?

– Şi totuşi...

– Poţi să-ţi închipui ce înseamnă asta pentru tatăl meu?

Micky pricepea în sfârşit cum se rupsese stăvilarul de amabilitate al lui Solly. Acesta era supărat nu pentru el însuşi, ci pentru taică-său. Bunicul lui Ben Greenbourne venise la Londra cu un balot de piei ruseşti, o bancnotă de cinci lire şi o pereche de ghete găurite. Un loc în Camera Lorzilor ar fi însemnat pentru Ben semnul suprem al acceptării lui în societatea engleză. Fără îndoială că şi Joseph era mândru de a-şi încununa cariera cu un titlu nobiliar – căci şi familia lui se ridicase prin eforturi proprii –, dar pentru un evreu aceasta ar fi reprezentat o împlinire şi mai importantă. Înnobilarea lui Greenbourne ar fi reprezentat o victorie nu numai pentru el

însuşi şi pentru familia lui, ci şi pentru întreaga comunitate evreiască din Marea Britanie.

Edward spuse:

– Nu-s eu de vină că eşti evreu.

Micky se grăbi să intervină:

– N-ar trebui să-i lăsaţi pe părinţii voştri să se pună între voi. La urma urmei, sunteţi parteneri într-o afacere majoră...

– Nu fi tâmpit, Miranda, spuse Solly cu o înverşunare care-l făcu pe Micky să tresară. Poţi să uiţi de calea ferată Santamaria sau de orice parteneriat cu Banca Greenbourne. După ce asociaţii noştri vor auzi această poveste, nu vor mai face niciodată afaceri cu familia Pilaster!

Micky îl privi pe Solly părăsind încăperea şi simţi un gust amar urcându-i în gât. Era uşor să uiţi ce putere extraordinară aveau aceşti oameni de finanţe – mai ales când aveai de-a face cu urâţelul de Solly. Şi totuşi, într-un moment de furie, ei puteau risipi toate speranţele lui Micky cu un singur cuvânt.

– Al dracului nesimţite, spuse Edward cu voce stinsă. Evreu tipic.

Lui Micky îi venea să-i spună să-şi ţină gura. Edward avea să supravieţuiască dacă afacerea cădea, dar poate că nu şi Micky. Papa avea să fie dezamăgit şi furios şi urma să caute un vinovat pe care să-l pedepsească, şi furia lui avea să se abată asupra lui Micky.

Chiar nu era nici o speranţa? Micky încercă să dea la o parte gândurile negre şi să se gândească la ce era de făcut. Putea face oare ceva să-l împiedice pe Solly să anuleze semnarea contractului? În acest caz, trebuia să acţioneze rapid, căci odată ce Solly le spunea asociaţilor de la Greenbourne ceea ce aflase, s-ar fi opus cu toţii parteneriatului.

Oare îl putea face pe Solly să se răzgândească?

Micky avea datoria să încerce.

Se ridică brusc.

– Unde mergi? îl întrebă Edward.

Micky hotărî să nu-i spună lui Edward ce avea de gând.

– În sala de joc, răspunse el. N-ai chef de o partidă?

– Ba da, sigur.

Edward se ridică din scaun şi ieşiră împreună din fumoar. În josul scărilor, Micky se întoarse spre toaletă şi spuse:

– Du-te sus – vin şi eu imediat.

Edward urcă scările. Micky se duse la garderobă, îşi înşfăcă bastonul şi pălăria şi se ieşi pe uşă grăbit.

Scrută Pall Mall în ambele direcţii, îngrozit la gândul că Solly dispăruse din câmpul vizual. Cădea seara şi se aprindeau felinarele. Micky nu-l vedea pe Solly nicăieri. Apoi, la vreo sută de metri, îl zări – o siluetă mare în haine de gală şi joben, care se îndrepta cu paşi mari şi legănaţi spre St James's.

Micky alergă după el.

Avea de gând să-i explice lui Solly cât de importantă era calea ferată pentru el şi pentru Cordoba. Avea să spună că Solly pedepsea milioane de ţărani săraci pentru ceva ce făcuse Augusta. Solly avea suflet bun: dacă se potolea puţin, s-ar putea lăsa înduplecat.

Solly spusese că tocmai îl văzuse pe Prinţul de Wales. Asta însemna că probabil nu avusese timp să spună nimănui secretul pe care îl aflase de la prinţ, cum că Augusta aranjase campania de propagandă antisemită în presă. Nimeni nu auzise cearta din club – în fumoar nu se aflau decât ei trei. Era foarte probabil că Ben Greenbourne nu ştia încă cine îi furase statutul de pair.

Sigur, era posibil ca în cele din urmă adevărul să iasă la lumină. Prinţul putea să spună secretul şi altora. Dar contractul urma să fie semnat a doua zi. Dacă secretul putea fi păstrat până atunci, totul s-ar fi aranjat. După aceea, familia Pilaster se putea certa cu familia Greenbourne până la sfârşitul lumii – important era ca Papa să aibă calea ferată pe care o vroia.

Pe Pall Mall roiau prostituate plimbându-se pe trotuar, bărbaţi ieşind şi intrând în cluburi, lampagii care aprindeau felinarele şi trăsuri şi brişti gonind pe drum. Micky nu reuşea să-l ajungă pe Solly din urmă. Îl cuprinse panica. Apoi Solly o coti pe o stradă laterală, îndreptându-se spre casa lui din Piccadilly.

Micky îl urmă. Strada laterală nu era aşa de aglomerată. Micky o luă la fugă.

– Greenbourne! strigă el. Aşteaptă!

Solly se opri şi se întoarse. Îl recunoscu pe Micky şi îi întoarse din nou spatele.

Micky îl prinse de braţ.

– Trebuie să vorbesc cu tine!

Solly sufla atât de greu, că abia putea vorbi.

– Dă-ţi jos labele de pe mine, gâfâi el.

Se desprinse de Micky şi o luă din loc.

Micky îl urmă şi îl prinse din nou de braţ. Solly încercă să-şi tragă braţul, dar de data aceasta Micky continuă să-l ţină strâns.

– Ascultă-mă!

– Ţi-am spus să mă laşi în pace! rosti Solly înverşunat.

– O secundă, ce naiba!

Micky începea să se enerveze.

Dar Solly nici nu voia să-l audă. Se zbătu furios, se smulse violent din strânsoarea lui Micky şi îi întoarse spatele.

Doi paşi mai încolo, trebui să se oprească la o intersecţie şi să aştepte ca să lase să treacă o trăsură care trecea în viteză. Micky profită de ocazie ca să încerce să-i vorbească din nou.

– Solly, potoleşte-te! spuse el. Vreau doar să te fac să gândeşti logic.

– Du-te dracului! strigă Solly.

Intersecţia era liberă. Ca să-l facă să stea pe loc, Micky îl prinse pe Solly de rever. Solly se zbătu să se elibereze, dar Micky îl ţinea bine.

– Ascultă-mă! ţipă acesta.

– Dă-mi drumul!

Cu mâna liberă, Solly îi dădu un pumn în nas lui Micky.

Micky simţi o durere ascuţită şi îi veni gust de sânge în gură. Îşi pierdu firea.

– Nenorocitule! strigă el.

Lăsă din mână reverul hainei lui Solly şi îi trase şi el un pumn, nimerindu-l în obraz.

Solly se întoarse şi puse piciorul pe carosabil. În acel moment, văzură amândoi trăsura care venea în viteză către ei. Solly făcu un salt în spate ca să nu fie lovit.

Micky văzu momentul favorabil.

Dacă Solly murea, Micky n-ar mai fi avut nici un necaz.

N-avea răgazul să calculeze riscurile, nici timp de şovăit sau de chibzuit.

Micky îl îmbrânci pe Solly cu putere, împingându-l în strada în faţa cailor.

Vizitiul scoase un strigăt şi trase cu putere de frâie. Solly se împiedică, văzu caii aproape deasupra lui şi căzu la pământ cu un ţipăt.

Într-o fracţiune de secundă, Micky văzu caii venind în viteză, roţile grele ale trăsurii, chipul îngrozit al vizitiului şi corpul enorm şi neajutorat al lui Solly, întins pe spate în stradă.

Apoi caii trecură peste Solly. Micky îi văzu trupul gras contorsionându-se şi chircindu-se sub copitele potcovite ale cailor. Apoi roata din faţă de pe partea lui Micky îl lovi pe Solly puternic, şi acesta se prăbuşi leşinat. La o clipită după aceea, roata din spate a trăsurii trecu peste faţa lui Solly şi îi zdrobi capul ca pe o găoace de ou.

Micky îşi întoarse privirea. Îi venea să verse, dar reuşi să se stăpânească. Apoi începu să tremure. I se muiaseră genunchii şi îi era rău, aşa că trebui să se sprijine de un zid.

Se forţă să privească la trupul nemişcat din stradă. Capul lui Solly era complet zdrobit, chipul lui era de nerecunoscut, iar din corpul lui curgea sânge şi încă ceva. Era mort.

Iar Micky salvat.

Acum nu mai era nevoie ca Ben Greenbourne să afle vreodată ce-i făcuse Augusta, contractul putea fi semnat, calea ferata avea să fie construită, iar Micky urma să fie un erou în Cordoba.

Simţi o gâdilare călduţă pe buze. Îi curgea sânge din nas. Îşi scoase batista din buzunar şi îşi tamponă nasul.

Îl mai privi o clipă pe Solly. „O singură dată în viaţă ţi-ai ieşit din fire, şi asta te-a ucis“, gândi Micky.

Se uită în sus pe strada luminată de felinare. Nu era nimeni în jur. Numai vizitiul văzuse ce se întâmplase.

Trăsura se opri zgâlţâindu-se la vreo treizeci de metri depărtare. Vizitiul sări de pe banchetă şi o femeie îşi scoase capul pe fereastră. Micky se întoarse şi o luă iute din loc, întorcându-se spre Pall Mall.

Câteva secunde mai târziu, auzi vocea vizitiului care striga după el:

– Hei! Tu cel de-acolo!

Micky grăbi pasul şi o coti spre Pall Mall fără a se uita în urmă. Peste câteva momente se pierdea în mulţime.

„Pe legea mea, am făcut-o“, gândi el. Acum, că nu mai avea trupul acela zdrobit în faţa ochilor, nu îi mai era rău, şi începu să se simtă victorios. Reuşise să depăşească încă un obstacol datorită rapidităţii sale de gândire şi a spiritului său îndrăzneţ de iniţiativă.

Micky urcă grăbit treptele clubului. Cu puţin noroc, spera că nimeni nu îi observase scurta absenţă, dar în pragul uşii avu ghinionul să dea nas în nas cu Hugh Pilaster, care tocmai ieşea.

Hugh dădu din cap şi spuse:

– Bună seara, Miranda.

– Bună seara, Pilaster, îi răspunse Micky şi intră în club, înjurându-l pe Hugh printre dinţi.

Micky intră în garderobă. Avea nasul roşu de la pumnul lui Solly, dar în rest părea numai puţin mototolit. Îşi netezi hainele şi îşi perie părul cu gândul la Hugh Pilaster. Dacă Hugh n-ar fi apărut în pragul uşii tocmai la momentul nepotrivit, nimeni n-ar fi ştiut vreodată că Micky părăsise clubul – lipsise numai câteva momente. Dar chiar conta? Nimeni nu avea să-l bănuiască pe Micky de uciderea lui Solly, şi dacă cineva l-ar fi bănuit, faptul că ieşise din club pentru câteva momente n-ar fi dovedit nimic. Cu toate acestea, acum nu mai avea un alibi absolut solid, şi asta îl îngrijora.

Se spălă bine pe mâini şi se grăbi în sus pe scări spre sala de joc.

Edward juca deja bacara. La masă era un scaun liber. Micky se aşeză. Nimeni nu comentă nimic despre absenţa lui.

Se împărţiră cărţile.

– Pari puţin bolnav, spuse Edward.

– Da, răspunse el calm. Cred că supa de peşte nu a fost perfect proaspătă astă-seară.

Edward îi făcu semn unui ospătar.

– Adu-i omului un pahar de coniac.

Micky se uită la cărţi. Avea un nouar şi un decar, mâna perfectă. Parie o monedă de aur.

N-avea cum să piardă în seara aceasta.

2

Hugh merse s-o vadă pe Maisie la două zile după moartea lui Solly.

O găsi singură, stând tăcută şi nemişcată pe o canapea, îmbrăcată îngrijit într-o rochie neagră. Părea măruntă şi nesemnificativă în splendoarea salonului din somptuoasa

casă din Piccadilly. Pe chipul ei era întipărită durerea şi părea nedormită. Lui Hugh i se strânse inima de milă.

Maisie se aruncă în braţele lui şi spuse:

– Oh, Hugh, era cel mai bun om de pe pământ!

Auzind-o, Hugh nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Până în acel moment fusese prea năucit să poată plânge. Era o soartă oribilă să mori cum murise Solly, şi acesta meritase aşa ceva mai puţin decât oricine.

– Nu ştia ce e aceea răutate, spuse el. Părea incapabil de aşa ceva. Mi-a fost prieten cincisprezece ani şi nu îmi amintesc o singură ocazie în care să fi fost neprietenos cu cineva.

– De ce se întâmplă asemenea lucruri? întrebă Maisie tristă.

Hugh şovăi. Numai cu câteva zile înainte aflase de la Tonio Silva că Micky Miranda îl omorâse pe Peter Middleton cu atâţia ani în urmă. Din această cauză, Hugh nu putea să nu se întrebe dacă Micky nu avea cumva de-a face cu moartea lui Solly. Poliţia căuta un bărbat cu haine elegante care se certase cu Solly cu câteva momente înainte ca acesta să fie călcat de trăsură. Hugh îl văzuse pe Micky intrând în Cowes Club cam în momentul în care murise Solly, deci cu siguranţă Micky fusese prin apropiere.

Dar nu exista nici un motiv, ba dimpotrivă. Solly era pe punctul de a încheia contractul pentru calea ferata Santamaria, la care Micky ţinea atât de mult. Ce motiv ar fi avut acesta să-l omoare pe binefăcătorul său? Hugh se hotărî să nu-i spună nimic lui Maisie despre presupunerile lui neîntemeiate.

– Se pare că a fost un accident tragic, spuse el.

– Vizitiul crede că Solly a fost împins. De ce ar fugi un martor de la faţa locului dacă n-ar fi vinovat?

– Poate că încerca să-l tâlhărească pe Solly. Cel puţin aşa scriu ziarele.

Povestea era în toate gazetele. Era un caz senzaţional: cumplita moarte a unui cunoscut bancher, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

– Hoţii poartă haine de gală?

– Era aproape întuneric. Poate că vizitiul s-a înşelat asupra hainelor bărbatului.

Maisie se desprinse de Hugh şi se aşează din nou.

– Şi dacă ai fi aşteptat puţin, te-ai fi putut căsători cu mine, în locul Norei, spuse ea.

Hugh fu uimit de sinceritatea ei. Acelaşi gând îl avusese şi el la câteva secunde după ce auzise de moartea lui Solly –, dar se ruşinase de el. Ca de obicei, Maisie spunea verde în faţă ce gândeau amândoi. Hugh nu prea ştiu cum să răspundă, aşa că făcu o glumă prostească:

– Dacă un membru al familiei Pilaster s-ar căsători cu un membru al familiei Greenbourne, nici nu ar trebui să se cheme căsătorie, ci fuziune.

Maisie scutură din cap.

– Nu sunt o membră a familiei Greenbourne. Familia lui Solly nu m-a acceptat niciodată cu adevărat.

– Trebuie totuşi să fi moştenit o bună parte din bancă.

– N-am moştenit nimic, Hugh.

– Dar asta este cu neputinţă!

– Totuşi, aşa este. Solly nu avea nici un ban al lui. Taică-său îi dădea lunar o sumă, dar nu a trecut niciodată vreun ban pe numele lui din cauza mea. Până şi casa asta o închiriem. Sunt proprietara propriilor mele haine, a mobilelor şi a bijuteriilor, aşa că n-o să mor niciodată de foame. Dar nu sunt parte moştenitoare a băncii, şi nici micuţul Bertie.

Hugh era uimit şi furios că cineva putuse să fie atât de meschin cu Maisie.

– Bătrânul nu va contribui cu nimic nici măcar la întreţinerea fiului vostru?

– Nici un bănuţ. Am vorbit cu socrul meu chiar azi-dimineaţă.

Aceasta era o purtare josnică. În calitate de prieten al lui Maisie, Hugh o simţea ca pe un afront personal.

– Este ruşinos! exclamă el.

– Nu chiar, zise Maisie. Eu i-am oferit lui Solly cinci ani de fericire şi în schimb am avut cinci ani de trai domnesc. Acum mă voi întoarce la normal. Îmi voi vinde bijuteriile, voi investi banii şi voi trăi liniştită din venituri.

Aşa ceva era greu de acceptat.

– Te vei întoarce să locuieşti cu părinţii dumitale?

– La Manchester? Nu, nu cred că pot merge înapoi atât de departe. Voi rămâne la Londra. Rachel Bodwin deschide un spital pentru mame necăsătorite: s-ar putea să lucrez pentru ea.

– E multă zarvă în jurul spitalului lui Rachel. Lumea crede că este scandalos.

– Atunci mi se potriveşte foarte bine!

Hugh era încă jignit şi îngrijorat de felul în care o tratase Ben Greenbourne pe propria nora. Se hotărî să meargă să vorbească cu Greenbourne şi să încerce să-l facă să se răzgândească. Dar nu voia să-i spună lui Maisie despre intenţia lui. Nu voia să-i dea speranţe şi apoi s-o dezamăgească.

– Nu lua decizii pripite, te rog! o sfătui el.

– Cum ar fi...?

– Nu te muta din casă, de exemplu. S-ar putea ca Greenbourne să încerce să confişte mobilele.

– Nu mă voi muta.

– Şi îţi trebuie un avocat care să-ţi apere interesele.

Maisie îşi scutură capul.

– Nu mai fac parte din clasa oamenilor care solicită un avocat ca şi cum ar chema un lacheu. Trebuie să îmi chibzuiesc cheltuielile. Nu voi solicita un avocat decât dacă simt că sunt păcălită. Şi nu cred că va fi cazul. Ben Greenbourne nu

e necinstit. E doar dur: dur ca oţelul, şi tot atât de rece. E surprinzător că din el a ieşit un om atât de sufletist ca Solly.

– Eşti foarte filosofică, îi spuse Hugh.

Îi admira curajul.

Maisie dădu din umeri.

– Am avut o viaţă extraordinară, Hugh. La unsprezece ani eram săracă lipită, iar la nouăsprezece putred de bogată.

Îşi atinse unul dintre inelele de pe degete.

– Diamantul ăsta face probabil mai mulţi bani decât a văzut vreodată mama mea. Am dat cele mai bune petreceri din Londra, i-am cunoscut pe toţi cei care sunt cineva, am dansat cu Prinţul de Wales. N-am nici un regret. În afară de faptul că te-ai căsătorit cu Nora.

– Ţin foarte mult la ea, spuse Hugh neconvingător.

– Erai supărat pentru că nu am vrut să am o legătură cu dumneata, spuse Maisie brutal. Erai disperat după eliberare sexuală. Şi ai ales-o pe Nora pentru că îţi aducea aminte de mine. Dar ea nu sunt eu, şi acum eşti nefericit.

Hugh tresări ca şi cum l-ar fi lovit cineva. Toate aceste lucruri erau dureros de aproape de adevăr.

– Nu ţi-a fost niciodată simpatică, spuse el.

– S-ar putea să crezi că sunt geloasă, şi ai dreptate, dar tot susţin că Nora nu te-a iubit niciodată şi că s-a măritat cu dumneata pentru bani. Sunt sigură că ţi-ai dat seama de asta de când sunteţi căsătoriţi, nu-i aşa?

Hugh se gândi la faptul că Nora refuza să facă dragoste mai mult de o dată pe săptămână şi la cum se răzgândea dacă Hugh îi cumpăra cadouri. Se simţi nefericit şi îşi întoarse privirea.

– A fost mereu săracă, spuse el. Nu e de mirare că a devenit atât de materialistă.

– N-a fost atât de săracă cum am fost eu, rosti Maisie cu dispreţ. Chiar şi dumneata ai fost luat de la şcoală din lipsă de bani, Hugh. Asta nu-i o scuză pentru valori greşite. Lumea e

plină de oameni săraci care consideră că iubirea şi prietenia sunt mai importante decât bogăţiile.

Dispreţul lui Maisie îl puse pe Hugh în poziţie de apărare.

– Nu-i atât de rea cum încerci s-o scoţi.

– Oricum, nu eşti fericit.

Deconcertat, Hugh se întoarse la argumentele pe care le ştia corecte.

– Oricum, acum sunt însurat şi n-am s-o părăsesc, spuse el. Asta e semnificaţia jurământului de căsătorie.

Maisie zâmbi înlăcrimată.

– Ştiam că ai să spui asta.

Lui Hugh îi apăru dintr-odată în minte imaginea lui Maisie goală, cu sânii ei rotunzi şi pistruiaţi şi cu tufa ei de păr roşu-auriu între picioare, şi ar fi vrut să-şi poată lua îndărăt frazele acelea pline de principii. Dar se ridică în picioare să plece.

Maisie se ridică şi ea.

– Mulţumesc că ai venit, dragă Hugh, spuse ea.

Hugh se pregătea să-i strângă mâna, dar în cele din urmă se aplecă s-o sărute pe obraz, şi, nu se ştie cum, se trezi sărutând-o pe buze. Fu un sărut moale şi tandru care dură puţin şi care aproape că distruse hotărârea lui Hugh, dar, în cele din urmă, se smulse de lângă ea şi părăsi încăperea fără un cuvânt.

Casa lui Ben Greenbourne era la fel de impunătoare şi se afla doar la câţiva metri în jos pe Piccadilly. După ce ieşi de la Maisie, Hugh se duse direct acolo. Era bucuros că avea ceva de făcut care să-i deturneze gândurile de la zbuciumul inimii. Întrebă de Ben Greenbourne.

– Spuneţi-i că e o chestiune urgentă, îi zise majordomului.

Aşteptând, observă că toate oglinzile din hol erau acoperite şi presupuse că aceasta făcea parte din ritualurile de doliu evreieşti.

Maisie îl dezechilibrase cu desăvârşire. În momentul în care o văzu, inima i se umplu de iubire şi dor. Ştia că nu va putea fi vreodată fericit fără ea. Dar acum soţia lui era Nora. Aceasta îi oferise căldură şi iubire când Maisie îl respinsese, şi de aceea se şi însurase cu ea. Ce rost aveau toate promisiunile din ceremonia de căsătorie dacă aveai să te răzgândeşti mai târziu?

Majordomul îl conduse pe Hugh în bibliotecă. Şase, şapte persoane tocmai plecau, lăsându-l pe Ben Greenbourne singur. Acesta era desculţ şi stătea pe un scaun de lemn. Pe o masă erau fructe şi fursecuri pentru vizitatori.

Greenbourne avea peste şaizeci de ani – îl făcuse pe Solly la bătrâneţe – şi arăta bătrân şi obosit, dar nu părea plâns. Şedea cu spatele drept şi formal ca de obicei. Dădu mâna cu Hugh şi îi făcu semn să se aşeze pe un alt scaun.

Greenbourne ţinea în mână o scrisoare veche.

– Ascultă, spuse el, şi începu să citească. „Dragă tată, avem un nou profesor de latină, reverendul Green, şi acum mă descurc mult mai bine: zece din zece la test în fiecare zi săptămâna trecută. Waterford a prins un şobolan în dulapul unde se ţin măturile şi încearcă să-l dreseze să-i mănânce din mână. Nu ni se dă prea multă mâncare aici, ai putea să-mi trimiţi nişte prăjitură? Iubitorul dumitale fiu, Solomon."

Bătrânul împături scrisoarea.

– Avea paisprezece ani când a scris-o.

Hugh vedea că Greenbourne suferă, în ciuda severei sale stăpâniri de sine.

– Îmi amintesc de şobolanul acela, zise Hugh. L-a muşcat pe Waterford de vârful degetului.

– Cât aş vrea să pot da înapoi timpul! rosti Greenbourne, şi Hugh văzu că stăpânirea de sine a bătrânului se înmuia.

– Cred că sunt unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Solly, spuse Hugh.

– Aşa este. Întotdeauna te-a admirat, deşi erai mai tânăr.

– Nu prea înţeleg de ce. Dar el era întotdeauna dispus să gândească cele mai bune lucruri despre oameni.

– Era prea blând.

Hugh nu voia ca discuţia s-o ia în acea direcţie.

– Am venit aici nu numai în calitate de prieten al lui Solly, ci şi în calitate de prieten al lui Maisie.

Greenbourne se încordă imediat. Privirea tristă îi dispăru de pe faţă, iar el deveni din nou imaginea prusacului ţeapăn. Hugh se întrebă cum putea cineva să urască atât de mult o femeie atât de frumoasă şi de plină de viaţă ca Maisie.

Hugh continuă:

– Am cunoscut-o la puţin timp după ce a cunoscut-o Solly. M-am îndrăgostit eu însămi de ea, dar Solly a câştigat-o.

– Era mai bogat.

– Domnule Greenbourne, sper că îmi permiteţi să fiu sincer cu dumneavoastră. Maisie era o fată nevoiaşă în căutare de un soţ bogat. Dar după ce s-a căsatorit cu Solly şi-a respectat partea ei de datorie. I-a fost o soţie bună.

– Şi şi-a primit răsplata, spuse Greenbourne. S-a bucurat de o viaţă îndestulata timp de cinci ani.

– Ciudat – asta a spus şi ea. Dar nu cred că asta este de ajuns. Ce se va întâmpla cu micuţul Bertie? Cu siguranţă nu vreţi să vă lăsaţi nepotul calic.

– Nepotul?! spuse Greenbourne. Hubert nu are nici o legătură de sânge cu mine.

Hugh avu o presimţire ciudată că ceva important era pe cale să se întâmple. Era ca un coşmar în care ceva groaznic, dar indefinit avea să lovească.

– Nu pricep, îi spuse el lui Greenbourne. Ce vreţi să spuneţi?

– Femeia aceea era deja însărcinată când s-a măritat cu fiul meu.

Lui Hugh i se tăie răsuflarea.

– Solly ştia, şi ştia şi că nu era copilul lui, continua Greenbourne. Cu toate acestea, s-a însurat cu ea – împotriva dorinţei mele, dacă mai e necesar să precizez. De bună seamă, lumea nu ştie acest lucru: ne-am dat peste cap cu toţii să păstrăm secretul; dar nu mai e nevoie, acum că...

Bătrânul se opri, îşi înghiţi nodul din gât şi continuă:

– După nuntă au mers în străinătate. Copilul s-a născut în Elveţia, i s-a eliberat un certificat de naştere fals, iar când s-au întors acasă, cum trecuseră aproape doi ani, era greu să se ghicească faptul că copilul era cu patru luni mai în vârstă decât ce spuneau ei.

Lui Hugh îi stătu inima în loc. Trebuia să pună întrebarea, dar era îngrozit de răspuns:

– Cine... cine e tatăl copilului?

– N-a vrut să spună niciodată, zise Greenbourne. Solly n-a ştiut niciodată.

Dar Hugh ştia.

Copilul era al lui.

Rămase holbându-se la Greenbourne, incapabil să scoată un cuvânt.

Trebuia să vorbească cu Maisie, s-o facă să spună adevărul, dar ştia că aceasta avea să-i confirme bănuiala. Maisie nu era o fată de moravuri uşoare, în ciuda aparenţelor. Era virgină atunci când o sedusese el. O lăsase gravidă atunci, în acea primă noapte. Apoi Augusta complotase să-i despartă, şi Maisie se căsătorise cu Solly.

Mai mult decât atât, aceasta îi pusese copilului numele de Hubert, un nume care suna foarte asemănător cu Hugh.

– E îngrozitor, într-adevăr, spuse Greenbourne, observând consternarea de pe chipul lui Hugh şi înţelegând greşit motivul acesteia.

„Am un copil, gândi Hugh. Un fiu. Hubert. Zis Bertie." Gândul îi chinuia inima.

– În orice caz, acum sunt sigur că înţelegi de ce nu mai vreau să am nimic de a face cu femeia aceea sau cu copilul ei, acum, că fiul meu drag s-a dus.

– Oh, nu vă faceţi griji, spuse Hugh distrat. Mă voi îngriji eu de ei.

– Dumneata? întrebă Greenbourne uimit. De ce ar trebui să te intereseze pe dumneata de ei?

– Păi... bănuiesc că nu mă au decât pe mine, spuse Hugh.

– Nu te lăsa dus, tinere Pilaster, îi spuse Greenbourne prietenos. Ai dumneata o nevastă de care să te îngrijeşti.

Hugh nu avea chef de explicaţii şi era prea zăpăcit ca să poată inventa o poveste. Trebuia să scape. Se ridică de pe scaun.

– Trebuie să plec. Cele mai sincere condoleanţe, domnule Greenbourne. Solly a fost omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată.

Greenbourne îşi înclină capul. Hugh plecă.

Majordomul îi dădu pălăria în holul cu oglinzi învăluite şi Hugh ieşi în razele de soare din Piccadilly. O luă pe jos către vest şi intră în Hyde Park, îndreptându-se spre casă, în Kensington.

Totul era diferit acum. În mod legal, Nora era soţia lui, dar Maisie era mama fiului său. Nora era în stare să-şi poarte singură de grijă, ceea ce putea şi Maisie de altfel – însă un copil avea nevoie de un tată. Dintr-odată, viitorul era din nou o chestiune deschisă.

Fără îndoială că un om al bisericii ar fi spus că situaţia nu se schimbase cu nimic şi că Hugh ar trebui să rămână cu Nora, femeia cu care se căsătorise în faţa lui Dumnezeu. Dar oamenii bisericii nu ştiau prea multe. Stricteţea metodistă din familia Pilaster îl ocolise pe Hugh: acesta nu putuse crede niciodată că Biblia conţinea răspunsul la orice dilemă morală modernă. Nora îl sedusese şi se căsătorise cu el din pure calcule materiale – Maisie avea dreptate asupra

acestui lucru – şi tot ce îi lega era o bucată de hârtie. Asta nu valora nimic, în comparaţie cu un copil – un copil dintr-o dragoste atât de mare, încât rezistase peste ani şi la multe încercări.

„Oare încerc doar să-mi găsesc scuze? Sunt acestea numai încercări amăgitoare de a-mi justifica o dorinţă care ştiu din capul locului că este greşită?“

Se simţea sfâşiat.

Încercă să se gândească la partea practică a lucrurilor. Nu avea motive să divorţeze de Nora, dar era sigur că aceasta urma să fie de acord să divorţeze de el, dacă primea destui bani. Dar Banca Pilaster avea să-l forţeze să-şi dea demisia de la bancă: divorţul era un stigmat social prea serios ca să i se permită în continuare să fie asociat. Putea să îşi găsească o altă slujbă, dar nici o persoană respectabilă nu i-ar fi primit în casă ca pereche, chiar şi după ce s-ar fi căsătorit. Era aproape sigur că ar fi nevoiţi să meargă în străinătate. Perspectiva aceasta îl atrăgea şi ştia că i-ar fi plăcut şi lui Maisie. S-ar putea întoarce la Boston, sau, chiar mai bine, ar putea merge la New York. S-ar putea să nu devină niciodată milionar, dar ce însemna asta, în comparaţie cu bucuria de a fi alături de femeia pe care o iubise mereu?

Hugh se trezi în faţa casei. Aceasta făcea parte dintr-un şir de case noi de cărămidă roşie din Kensington, cam la un kilometru de casa mult mai extravagantă a mătuşii Augusta din Kensington Gore. Cu siguranţă, Nora era în dormitorul ei prea împopoţonat, îmbrăcându-se pentru prânz. Ce îl oprea să intre şi să o anunţe că o părăsea?

Asta era ceea ce voia, de acest lucru îşi dăduse deja seama. Dar era corect?

Copilul era cel care înclina balanţa într-o parte. Nu era drept s-o părăsească pe Nora pentru Maisie, dar era drept s-o părăsească pe Nora pentru Bertie.

Hugh se întrebă cum ar reacţiona Nora când i-ar spune toate lucrurile acestea, şi închipuirea lui îi dădu răspunsul. Nora îi apăru în faţa ochilor cu o hotărâre nemiloasă întipărită pe faţă, şi Hugh auzea deja în urechi tonul neplăcut al vocii ei şi răspunsul pe care avea să i-l dea: „Te va costa până la ultimul bănuţ pe care-l ai".

Ciudat, tocmai acest lucru îl făcu să se hotărască. Dacă şi-ar fi imaginat-o izbucnind în lacrimi de durere, i-ar fi fost cu neputinţă să-şi ducă hotărârea până la capăt, dar ştia că prima imagine a Norei era cea adevărată.

Intră în casă şi urcă în fugă scările.

Nora se afla în faţa oglinzii, punându-şi medalionul pe care i-l dăduse Hugh. Asta îi aduse aminte din nou lui Hugh că trebuia să-i cumpere bijuterii ca s-o înduplece să facă dragoste.

Nora deschise gura înaintea lui.

– Am o veste, spuse ea.

– Las-o acum...

Dar n-o putu opri. Nora avea o expresie bizară pe chip: pe jumătate victorioasă, pe jumătate bosumflată.

– ... În orice caz, va trebui să te ţii departe de patul meu o vreme.

Hugh înţelese că nu putea vorbi până când nu termina ea de vorbit.

– Ce naiba tot spui acolo? întrebă el nerăbdător.

– S-a întâmplat inevitabilul.

Dintr-odată, Hugh ghici despre ce era vorba. Se simţi ca lovit de tren. Era prea târziu: acum nu mai putea s-o părăsească. Îşi simţi sufletul plin de revoltă şi de durerea pierderii – a lui Maisie şi a fiului său.

Hugh privi în ochii Norei. I se păru că vede în ei sfidare, ca şi cum Nora presimţise ce plănuia Hugh. Şi poate că aşa şi era.

Hugh se sili să zâmbească.

– Inevitabilul?

Apoi Nora rosti acele cuvinte:

– Aştept un copil.

PARTEA A TREIA
1890

CAPITOLUL ÎNTÂI – SEPTEMBRIE

1

Joseph Pilaster se stinse în luna septembrie a anului 1890, după ce ocupase postul de director al Băncii Pilaster timp de şaptesprezece ani. În acea perioadă, Marea Britanie se îmbogăţise continuu, la fel ca familia Pilaster, de altfel. Acum aceasta era aproape la fel de înstărită ca familia Greenbourne. Moştenirea lăsată de Joseph se ridica la peste două milioane de lire, inclusiv colecţia lui de şaizeci şi cinci de tabachere vechi bătute în pietre preţioase – o tabacheră pentru fiecare an de viaţă – colecţie care singură valora o sută de mii de lire, şi pe care Joseph i-o lăsă fiului său Edward.

Toată familia îşi investea capitalul în afacerea de familie, ceea ce aducea negreşit fiecărui membru o dobândă de cinci la sută, când clienţii obişnuiţi primeau de cele mai multe ori cam unu şi jumătate la sută. Asociaţii primeau chiar mai mult. În afară de cei cinci la sută primiţi pe capitalul investit, aceştia îşi împărţeau între ei profiturile, după formule complicate. După zece ani de profituri astfel împărţite, Hugh era la jumătatea drumului spre a deveni milionar.

În dimineaţa înmormântării, acesta îşi cerceta chipul în oglinda de ras pentru a detecta pe chipul său semne ale vremelniciei umane. Avea treizeci şi şapte de ani. Începuse să încărunţească, dar mirişteа care cădea sub lama de ras era încă neagră. Se întreba dacă n-ar trebui sa-şi lase şi el mustaţă cu vârfurile ridicate, aşa cum era moda, ca să-l facă să pară mai tânăr.

Hugh se gândi că unchiul Joseph fusese norocos. Prinse-se o perioadă de stabilitate în lumea financiară cât timp fusese director. Fuseseră doar două crize minore: falimentul Băncii City of Glasgow în 1878 şi căderea băncii franţuzeşti Union Générale în 1882. În ambele cazuri, Banca Angliei redusese efectele crizei majorând temporar dobânzile la şase la sută, o cifră încă departe de un nivel alarmant. După părerea lui Hugh, unchiul Joseph implicase mult prea mult banca în investiţii în America de Sud, dar crahul de care Hugh se temuse tot timpul nu se produsese niciodată, şi, cel puţin din punctul de vedere al unchiului Joseph, acesta nici nu avea să se mai producă vreodată. Cu toate acestea, să fii posesorul unei investiţii riscante era ca şi cum ai fi posesorul unei case în stare proastă pe care o dai în chirie: chiria ţi-o primeşti până la sfârşit, dar când casa are să se prăbuşească, vei rămâne şi fără chirie, şi fără casă. Acum că Joseph nu mai era, Hugh voia să pună banca pe o poziţie mai stabilă, vânzând sau consolidând câteva dintre acele investiţii nesigure din America de Sud.

După ce se spălă şi se rase, îşi puse halatul şi se duse în camera Norei. Aceasta îl aştepta: era vineri dimineaţa, adică ziua lor de făcut dragoste. Hugh se supusese demult regulii impuse de Nora de a face dragoste o dată pe săptămână. Nora se făcuse foarte rotofeie – faţa ei era mai rotundă ca niciodată, dar asta o făcea să aibă foarte puţine riduri şi un chip încă drăgălaş.

Cu toate acestea, când făcea dragoste cu ea, Hugh îşi închidea ochii şi îşi închipuia că este cu Maisie.

Uneori îi venea să renunţe la tot. Dar aceste întâlniri de vineri dimineaţa îi aduseseră până atunci trei fii pe care îi iubea nebuneşte: Tobias, numit după tatăl lui Hugh, Samuel, după unchiul lui, şi Solomon, după Solly Greenbourne. Cel mai mare, Toby, avea să înceapă la Şcoala Windfield anul care urma. Nora făcea copii destul de uşor, dar de îndată ce îi

năştea, îşi pierdea interesul în ei, şi Hugh trebuise să le dea multă atenţie ca să compenseze pentru atitudinea rece a mamei lor.

Bertie, fiul lui Maisie şi copilul secret al lui Hugh, care avea acum şaisprezece ani, mergea de ani buni la Windfield, unde era premiant şi vedeta echipei de crichet. Hugh îi plătea taxele de şcolarizare, mergea la şcoală la serbarea de sfârşit de an, când se distribuiau premiile şi se purta ca un fel de naş. Poate că din această cauză unele guri rele trăseseră concluzia că Hugh era tatăl adevărat al lui Bertie. Dar Hugh fusese prietenul lui Solly, şi toată lumea ştia că tatăl lui Solly refuzase să îl ajute financiar pe băiat, aşa că lumea în general presupunea că Hugh se purta aşa pur şi simplu din fidelă generozitate pentru amintirea lui Solly.

Dându-se jos de pe Nora, Hugh întrebă:

– La ce oră e înmormântarea?

– La ora unsprezece la Sala Parohială Metodistă Kensington. Apoi prânz la Whitehaven House.

Hugh şi Nora locuiau tot în Kensington, dar se mutaseră într-o casă mai mare când veniseră copiii. Hugh o lăsase pe Nora să hotărască asupra casei, şi aceasta alesese o casă mare în acelaşi stil încărcat, vag flamand, ca şi casa Augustei – un stil care, de când îşi construise Augusta casa, devenise foarte la modă – în orice caz foarte la modă în cartierele rezidenţiale noi de la marginea oraşului.

Augusta nu fusese niciodată mulţumită de Whitehaven House. Şi-ar fi dorit o casă mare în Piccadilly, la fel ca reşedinţa familiei Greenbourne. Dar puritanismul metodist al familiei Pilaster nu le îngăduia încă să întreacă o anumită măsură, şi Joseph susţinuse cu stăruinţă că Whitehaven House era o casă destul de luxoasă pentru oricine, oricât de înstărit. Acum casa aparţinea de drept lui Edward. Poate că Augusta avea să-l convingă să o vândă şi să cumpere ceva mai măreţ.

Când Hugh coborî să-şi ia micul dejun, o găsi pe maică-sa acolo. Ea şi Dotty veniseră de la Folkestone cu o zi înainte. Hugh o sărută pe maica-sa şi se aşeză, iar aceasta întrebă fără nici o introducere:

– Crezi că o iubeşte cu adevărat, Hugh?

Hugh nu trebui s-o întrebe la ce se referea. Dotty, care avea acum douăzeci şi trei de ani, era logodită cu Lord Ipswich, fiul cel mai mare al ducelui de Norwich. Nick Ipswich era moştenitorul unui ducat falimentar şi mama lor se temea că acesta voia să se însoare cu Dotty numai pentru banii ei, sau mai bine zis, pentru banii fratelui ei.

Hugh o privi cu drag pe mamă-sa. Aceasta mai purta încă doliu, la douăzeci şi patru de ani de la moartea soţului ei. Părul îi era albit, dar ochii îi erau la fel de frumoşi ca întotdeauna.

– O iubeşte, mamă, spuse el.

Cum Dotty era orfană de tată, Nick venise la Hugh să ceară oficial mâna lui Dotty. În asemenea cazuri, obiceiul era ca avocaţii celor două părţi să stabilească termenii căsătoriei înainte de confirmarea logodnei, dar Nick insistase să facă lucrurile în ordine inversă.

– I-am spus doamnei Pilaster că sunt sărac, îi spusese el lui Hugh. Dumneaei mi-a zis că a cunoscut şi bunăstare, şi sărăcie, şi crede că fericirea ţi-o aduc oamenii pe care îi ai alături, nu'banii.

Era un gând foarte idealist, şi Hugh intenţiona oricum să-i dea surorii lui o zestre generoasă, dar era fericit să ştie că Nick o iubea pe Dotty cu adevărat, fie că era bogată sau săracă.

Augusta era furioasă foc că Dotty găsise o partidă atât de bună. Când tatăl lui Nick avea să moară, Dotty avea sa devină ducesă – un rang mult mai presus decât rangul ei de contesă.

Dotty coborî şi ea câteva minute mai târziu. Crescând, aceasta devenise cu totul altfel decât îşi închipuise Hugh. Fetiţa cea timidă care chicotea tot timpul se transformase într-o

femeie seducătoare, brunetă şi senzuală, hotărâtă şi iute la mânie. Hugh înţelegea că mulţi tineri se simţeau intimidaţi în faţa ei, şi acesta era probabil şi motivul pentru care Dotty nu era încă măritată la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Dar Nick Ipswich dădea dovadă că este un om de o forţă liniştită care nu avea nevoie de sprijinul unei neveste supuse. Hugh credea că cei doi aveau să aibă o căsătorie pasională şi tumultoasă – la polul opus faţă de propriul mariaj.

Nick sosi, aşa cum era hotărât, la ora zece, când cei trei erau încă strânşi în jurul micului dejun. Hugh îl rugase să vină. Nick se aşează lângă Dotty şi luă o ceaşcă de cafea. Era un tânăr inteligent de vreo douăzeci şi doi de ani, proaspăt întors de la Oxford, unde, spre deosebire de alţi aristocraţi, îşi trecuse examenele şi obţinuse o diplomă. Avea o înfăţişare plăcută tipic englezească: păr blond, ochi albaştri şi trăsături regulate, iar Dotty îl mânca din ochi. Hugh invidia iubirea simplă şi pasională care îi lega pe cei doi.

Hugh se simţea prea tânăr ca să joace rolul de cap al familiei, dar el fusese cel care convocase această întâlnire, aşa că atacă problema direct.

– Dotty, eu şi logodnicul tău am avut mai multe discuţii în ceea ce priveşte partea financiară.

Mama se ridică să plece, dar Hugh o opri:

– În ziua de azi femeile trebuie şi ele să se priceapă la bani, mamă – aşa e modern.

Ea îi zâmbi ca unui băieţel prostuţ, dar se aşează din nou.

Hugh continuă:

– După cum ştiţi amândouă, Nick are intenţia să se pregătească pentru o carieră profesională şi se gândea să intre în barou, căci ducatul nu mai reprezintă o sursă din care se poate trăi.

Ca bancher, Hugh înţelegea perfect cum pierduse tatăl lui Nick totul. Ducele fusese un proprietar de pământuri cu vederi avansate, şi în mijlocul exploziei industriei agricole de

la jumătatea secolului făcuse credite bancare pentru îmbunătăţiri: pentru sisteme de irigare, pentru smulgerea a kilometri de garduri vii şi pentru cumpărarea unor maşini cu aburi scumpe pentru treierat, secerat şi recoltat. Apoi, prin anii 1870, venise marea criză din agricultură, care continua şi acum, în 1890. Preţul pământului arabil se prăbuşise şi dintr-odată pământurile ducelui valorau mai puţin decât împrumuturile ipotecare pe care le făcuse pentru ele.

– Cu toate acestea, dacă Nick ar putea scăpa de datoriile pe care le are pe umeri şi ar raţionaliza ducatul, acesta ar putea aduce încă un profit considerabil. Trebuie doar bine administrat, ca orice afacere.

Nick adăugă:

– Am de gând să vând câteva ferme izolate şi câteva alte proprietăţi, şi mă voi concentra să rentabilizez la maximum restul. Şi voi construi locuinţe pe pământurile pe care le avem la Sydenham, în sudul Londrei.

Hugh spuse:

– Am calculat că finanţele ducatului ar putea fi repuse pe picioare o dată pentru totdeauna cu o sută de mii de lire. Aşa că atâta îţi voi da zestre.

Dotty făcu ochii mari, iar mama izbucni în lacrimi. Nick, care ştia dinainte cifra, spuse:

– Este extrem de generos din partea dumitale.

Dotty îşi încolăci braţele în jurul logodnicului ei şi îl sărută, apoi înconjură masa şi îl sărută pe Hugh. Acesta se simţi puţin jenat, dar era mulţumit să-i poată face pe cei doi atât de fericiţi. Şi era convins că Nick avea să folosească banii cu cap şi să-i asigure lui Dotty un trai sigur.

Nora coborî, îmbrăcată în negru şi violet pentru înmormântare. Îşi luase micul dejun în cameră, ca întotdeauna.

– Dar unde sunt băieţii? întrebă ea enervată, uitându-se la ceas. I-am spus nenorocitei de guvernantă să-i pregătească...

Fu întreruptă de sosirea guvernantei şi a copiilor: Toby, de unsprezece ani, Sam, de şase ani, şi Sol, de patru. Toţi trei purtau redingote negre cu papion şi jobenuri miniaturale. Un val de mândrie îl invadă pe Hugh.

– Soldăţeii mei! spuse el. Toby, care era rata de actualizare la Banca Angliei aseară?

– Doi şi jumătate la sută, neschimbată, tată, spuse Tobias, care avea sarcina de a o verifica în fiecare dimineaţă în *The Times*.

Sam, băiatul cel mijlociu, nu-şi mai încăpea în piele de nerăbdare să facă un anunţ:

– Mămico, am un animal de companie, spuse el încântat.

Guvernanta părea neliniştită.

– Nu mi-ai spus nimic...

Sam scoase din buzunar o cutie de chibrituri, o întinse maică-sii şi o deschise:

– Păianjenul Bill! spuse el mândru.

Nora ţipă, lovi cutia pe care copilul o ţinea în mână şi sări un pas înapoi.

– Copil rău! strigă ea.

Sam se năpusti pe jos după cutie.

– L-am pierdut pe Bill! spuse el izbucnind în lacrimi.

Nora se întoarse spre guvernantă:

– Cum i-aţi dat voie să facă aşa ceva!? strigă ea.

– Vă rog să mă iertaţi, n-am ştiut...

Hugh interveni:

– Nu face nimic, spuse el, încercând să calmeze spiritele. Poate ai fost numai puţin surprinsă, îi spuse el Norei, cuprinzându-i umerii. O conduse în hol spunând: Haideţi, toată lumea, e timpul să mergem.

Ieşind din casă, Hugh puse o mână pe umărul lui Sam:

– Ei, Sam, sper că ai învăţat că trebuie să ai grijă să nu sperii doamnele.

– L-am pierdut pe Bill! repetă Sam nefericit.

– Păianjenilor nu le place să locuiască în cutii de chibrituri, oricum. Poate ar trebui să te gândeşti la un alt animal de companie. Ce zici de un canar?

Sam se luminã la faţă pe loc.

– Mi-ai da voie?

– Asta ar presupune că te-ai îngriji să primească mâncare şi apă în fiecare zi, altfel ar muri.

– Promit!

– Atunci o să ieşim să căutăm unul mâine.

– Uraaa!

Merseră cu toţii la Sala Parohială Metodistă Kensington în trăsuri acoperite. Ploua torenţial. Băieţii nu mai fuseseră niciodată la o înmormântare. Toby, care era un copil destul de serios, întrebă:

– Va trebui să plângem?

– Nu fi prost! replică Nora.

Hugh şi-ar fi dorit ca Nora să fie mai drăgăstoasă cu băieţii. Mama Norei murise când aceasta era foarte mică, şi Hugh presupunea că acesta era motivul pentru care îi era atât de greu să se poarte matern cu propriii copii – nu învăţase niciodată cum se face. Dar Hugh gândea şi că Nora ar fi putut face mai multe eforturi. Îi spuse lui Toby:

– Dar poţi plânge, dacă aşa îţi vine. E permis la înmormântări.

– Nu cred că voi plânge. Nu l-am iubit prea tare pe unchiul Joseph.

– Eu l-am iubit pe păianjenul Bill, spuse Sam.

– Eu sunt băiat prea mare ca să plâng, zise mezinul, Sol.

Sala Parohială Metodistă Kensington constituia o reprezentare în piatră a sentimentelor contradictorii ale metodiştilor bogaţi, care credeau în simplitate religioasă, dar care nutreau în acelaşi timp, în taină, dorinţa de a-şi etala bogăţia. Deşi se numea simplu „sală parohială“, aceasta era la fel de decorată ca orice biserică anglicană sau catolică. Nu avea

altar, dar avea o orgă impunătoare. Picturile şi statuile erau interzise, dar arhitectura era barocă, mulurile extravagante, iar decorul, sofisticat.

În acea dimineaţă, sala parohială era plină ochi până sus la galerie, iar oamenii stăteau inclusiv pe intervale şi în fundul sălii. Angajaţilor băncii li se dăduse zi liberă ca să poată veni la înmormântare, şi fiecare instituţie importantă din cartierul financiar îşi trimise câte un reprezentant. Hugh îl salută din cap pe guvernatorul Băncii Angliei, pe Prim-Lordul Trezoreriei, şi pe Ben Greenbourne, care avea mai mult de şaptezeci de ani, dar care se ţinea în continuare drept ca un tânăr ofiţer.

Familia fu condusă spre locurile rezervate din primul rând. Hugh stătea lânga unchiul Samuel, care era ferchezuit ca întotdeauna, îmbrăcat într-o redingotă neagră, cămaşă cu guler scurt şi cu o cravată de mătase înnodată modern. Ca şi Greenbourne, Samuel avea acum vreo şaptezeci de ani şi era vioi şi în formă.

Acum că Joseph murise, Samuel ar fi fost alegerea firească în postul de director al băncii. El era cel mai în vârstă şi cel mai experimentat dintre parteneri. Dar Augusta şi Samuel se urau, aşa că Augusta avea să se opună cu înverşunare alegerii lui ca director. Probabil că aceasta avea să îl susţină pe William cel tânăr, fratele lui Joseph, care avea acum patruzeci şi doi de ani.

Dintre ceilalţi asociaţi, doi nu aveau să intre în calcule oricum pentru că nu purtau numele de Pilaster: maiorul Hartshorn şi Sir Harry Tonks, soţul fiicei lui Joseph, Clementine. Ceilalţi doi asociaţi erau Hugh şi Edward.

Hugh îşi dorea postul de director al băncii – şi şi-l dorea din toată inima. Deşi era cel mai tânăr dintre asociaţi, era bancherul cel mai capabil dintre toţi. Ştia că putea face banca mai puternică şi mai mare ca niciodată, şi în acelaşi timp putea reduce vulnerabilitatea ei la împrumuturile riscante pe

care se bazase Joseph. Însă Augusta avea să se opună alegerii lui Hugh cu mult mai multă îndârjire decât i s-ar opune lui Samuel. Dar Hugh nu putea aştepta să preia controlul băncii până când Augusta îmbătrânea sau murea. Aceasta avea numai cincizeci şi opt de ani: o mai putea duce bine încă vreo cincisprezece ani de-atunci înainte, la fel de puternică şi plină de venin ca întotdeauna.

Celălalt asociat era Edward. Acesta stătea aşezat alături de Augusta în primul rând. Edward era deja între două vârste, greoi şi roşu la faţă, iar de câtăva vreme avea o erupţie de piele foarte neplăcută la vedere. Nu era nici deştept, nici harnic, şi în şaptesprezece ani nu se prinsese mare lucru de el în ale finanţelor. Ajungea la bancă în jur de zece şi pleca din nou pe la douăsprezece pentru prânz, şi se întâmpla destul de des să nu mai apară deloc după-amiaza. La micul dejun bea vin de Xeres şi nu avea mintea limpede niciodată întreaga zi, bizuindu-se pe secretarul lui, Simon Oliver, să-l ţină departe de probleme. Era de neconceput ca Edward să devină directorul băncii.

Lângă Edward – eveniment rar – se afla soţia acestuia. Cei doi duceau vieţi separate. Edward locuia la Whitehaven House cu mama lui, iar Emily îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în casa lor de la ţară, şi venea la Londra numai pentru ocazii oficiale, de exemplu la înmormântări. Emily fusese odată foarte drăguţă, cu ochi mari şi albaştri şi surâs copilăros, dar cu anii, linii de dezamăgire i se întipăriseră pe chip. Emily şi Edward nu aveau copii, şi lui Hugh i se părea că cei doi se urau.

Lângă Emily se afla Micky Miranda, de o vioiciune satanică, într-un costum gri-cenuşiu cu guler negru de nurcă. De când aflase că Micky îl ucisese pe Peter Middleton, lui Hugh îi era frică de el. Edward şi Micky erau prieteni la cataramă. Micky era implicat în multe dintre investiţiile din America de Sud pe care banca le sprijinise în ultimii zece ani şi mai bine.

Slujba fu lungă şi plictisitoare, apoi marşul cortegiului funerar de la Sala Parohială la cimitir, sub stăruitoarea ploaie de septembrie, luă mai mult de o oră, din cauza sutelor de trăsuri care urmau dricul.

Hugh o privi pe Augusta în timp ce coşciugul soţului ei era coborât în groapă. Aceasta stătea sub umbrela mare pe care o ţinea Edward. Avea părul argintiu şi un aspect măreţ sub uriaşa ei pălărie neagră. Cu siguranţă, acum că îşi pierduse tovarăşul de-o viaţă, Augusta trebuia să pară mai umană şi mai vrednică de compătimire. Dar chipul acesteia era săpat în linii severe precum portretul de marmură al unui senator roman şi nu dădea nici un semn de suferinţă.

După înmormântare, la Whitehaven House avu loc un prânz la care fusese invitată întreaga familie Pilaster, inclusiv rudele mai îndepărtate, asociaţii cu soţiile lor şi cu copiii, plus partenerii de afaceri importanţi şi câţiva trepăduşi cu vechime cum era Micky Miranda. Ca să poată mânca cu toţii la aceeaşi masă, Augusta pusese două mese cap la cap în salonul cel lung.

Hugh nu mai fusese în casa Augustei de un an sau doi, şi de atunci casa fusese din nou renovată, de data aceasta după moda cea mai recentă, în stil arăbesc. În tocurile uşilor fuseseră inserate arce maure, toate mobilele aveau ornamente traforate, tapiseriile aveau modele islamice abstracte viu colorate, iar în salon se aflau expuse un paravan egiptean şi un pupitru pentru Coran.

Augusta îl aşează pe Edward pe locul tatălui lui. Asta i se păru lui Hugh cam lipsit de tact. A-l pune pe Edward în capul mesei nu făcea decât să atragă nemilos atenţia asupra neputinţei acestuia de a-i lua locul lui taică-său. Joseph fusese un director imprevizibil, dar nu un prost.

Augusta urmărea însă un scop, ca întotdeauna. Spre sfârşitul mesei, aceasta spuse cu bruscheţea ei obişnuită:

– Banca trebuie să aibă un nou director cât de repede posibil, şi evident că acesta va fi Edward.

Hugh era îngrozit. Augusta avusese întotdeauna o slăbiciune pentru fiul ei, dar asta era cu totul neaşteptat. Hugh era încredinţat că Augusta nu putea avea câştig de cauză în această problemă, dar numai faptul că aceasta îşi permisese să facă o sugestie era alarmant.

Se făcu linişte, şi Hugh îşi dădu seama că toată lumea aştepta ca el să spună ceva. Familia îl considera pe Hugh adversarul Augustei.

Hugh şovăi, chibzuind cum să procedeze. Hotărî să încerce să obţină o remiză.

– Cred că asociaţii ar trebui să discute acest lucru mâine, spuse el.

Dar Augusta nu se lăsa atât de uşor.

– Ţi-aş fi recunoscătoare să nu îmi dictezi dumneata ce pot şi ce nu pot discuta în propria casa, tinere Hugh, spuse ea.

– Dacă insistaţi... Apoi Hugh îşi adună iute gândurile: Decizia nu e deloc evidentă, chiar dacă dumneavoastră, dragă matuşă, este clar că nu înţelegeţi subtilităţile chestiunii, poate pentru n-aţi lucrat niciodată nici la bancă, şi nici altundeva...

– Cum îndrăzneşti să...

Hugh îşi ridică vocea şi o acoperi pe Augusta:

– Cel mai în vârstă asociat în viaţă este unchiul Samuel, spuse el. Hugh îşi dădu seama că avea un ton prea agresiv şi îşi înmuie din nou vocea. Sunt sigur ca vom fi cu toţii de acord că dânsul ar reprezenta o alegere înţeleaptă, pentru că este un om matur şi experimentat şi foarte bine văzut în lumea finanţelor.

Unchiul Samuel îşi înclină capul în semn de mulţumire pentru compliment, dar nu spuse nimic.

Nimeni nu-l contrazise pe Hugh – dar nici nu-şi exprimă susţinerea. Hugh presupuse ca nimeni nu vroia să

se împotrivească Augustei, preferând cu toţii să lase sarcina în cârca lui, după cum gândi Hugh cinic.

Fie. Aşa că Hugh continua:

– Cu toate acestea, unchiul Samuel a mai refuzat o data această onoare în trecut. Dacă ar fi s-o facă din nou, următorul asociat ca vârstă care poartă numele de Pilaster ar fi William cel tânăr, care este de asemenea foarte respectat în cartierul financiar.

Augusta spuse cu nerăbdare:

– Nu cartierul financiar hotărăşte, ci familia Pilaster.

– Asociaţii Băncii Pilaster, ca să fim mai exacţi, o corectă Hugh. Dar la fel cum asociaţii au nevoie de încrederea restului familiei, aşa şi banca are nevoie de încrederea lumii finanţelor. Dacă pierdem acea încredere, suntem terminaţi.

Augusta părea că începe să se înfurie.

– Avem dreptul să alegem pe cine vrem!

Hugh îşi scuturâ capul cu convingere. Nimic nu-l enerva mai mult decât asemenea vorbe lipsite de responsabilitate.

– N-avem nici un drept, doar obligaţii, spuse el categoric. Avem pe mâini milioane de lire din banii altora. Nu putem face ceea ce ne place: avem obligaţia de a face ceea ce trebuie să facem.

Augusta încercă pe altă cale:

– Edward este fiul şi moştenitorul lui Joseph!

– Acesta nu e un titlu ereditar! spuse Hugh indignat. Trebuie dat celui mai capabil!

Fu rândul Augustei să se arate indignată:

– Edward e la fel de bun ca oricare altul!

Hugh se uită în jurul mesei, susţinând dramatic privirea fiecărui bărbat pentru o clipă:

– Este cineva aici gata să declare cu mâna pe inimă că Edward este cel mai capabil om de finanţe dintre noi?

Nimeni nu spuse nimic pentru un timp îndelungat.

Augusta spuse:

– Obligaţiunile sud-americane ale lui Edward au adus un profit enorm băncii.

Hugh încuviinţă.

– Este adevărat că am făcut vânzări de obligaţiuni sud-americane de multe milioane de lire în ultimii zece ani şi că Edward s-a ocupat de toate acele afaceri. Dar e o afacere riscantă. Lumea a cumpărat obligaţiunile pentru că are încredere în Banca Pilaster. Dacă unul dintre acele guverne ar intra în incapacitate de plată a dobânzilor, preţul acestor obligaţiuni sud-americane s-ar prăbuşi imediat – şi vina ar fi a băncii. Din cauza succesului pe care l-a avut Edward cu vânzarea obligaţiunilor sud-americane reputaţia noastră, care este cel mai puternic atu al nostru, este acum pe mâinile unor despoţi sălbatici şi a unor generali analfabeţi.

Spunând asta, Hugh simţi că devine emoţional: şi el contribuise, cu mintea lui şi prin muncă grea, la construirea bunului renume al băncii, şi faptul că Augusta era gata să-l pună în pericol îl scotea din minţi.

– Dumneata vinzi obligaţiuni nord-americane, spuse Augusta. Şi acolo e un risc. Asta înseamnă afacerile bancare! spuse ea cu un ton victorios, de parcă l-ar fi prins pe Hugh pe picior greşit.

– Statele Unite ale Americii au un guvern modern şi democratic, mari bogăţii naturale şi nu au duşmani. Acum că au abolit sclavagismul, nu există nici un motiv pentru care ţara să nu fie stabilă vreo sută de ani. Spre deosebire de Statele Unite, America de Sud este o mână de dictaturi care se războiesc, din care multe ar putea să nici nu mai existe peste zece ani. În ambele cazuri există riscuri, dar ele sunt mai mici în cazul nordului. Afacerile bancare înseamnă *a calcula* riscurile.

– Eşti doar invidios pe Edward, aşa ai fost mereu, spuse ea.

Hugh se întreba de ce nici unul dintre ceilalţi asociaţi nu spunea nimic. De îndată ce îşi puse întrebarea, îşi dădu seama că Augusta vorbise cu siguranţă cu ei dinainte. Dar de bună

seamă că nu reuşise să-i convingă să-l accepte pe Edward în postul de director?! Hugh începu să se îngrijoreze serios.

– Ce-a vorbit Augusta cu voi? întrebă el dintr-odată. Îi privi rând pe rând pe fiecare. William? George? Harry? Hai, spuneţi. Aţi vorbit despre asta mai devreme şi Augusta v-a momit!

Aveau cu toţii o expresie prostească. În cele din urmă, William spuse:

– Nu ne-a momit nimeni, Hugh. Dar Augusta şi Edward ne-au dat clar de înţeles că dacă Edward nu devine director...

William era jenat.

– Spune! zise Hugh.

– ... îşi vor retrage capitalul din afacere.

– *Poftim?*

Hugh era absolut năucit. A-ţi retrage capitalul era un păcat de moarte în această familie: însuşi tatăl lui o făcuse şi nu fusese iertat niciodată. Faptul în sine că Augusta ameninţa să facă un asemenea pas era uimitor, şi asta demonstra că vorbea cum nu se poate mai serios.

Ea şi Edward împreună controlau cam patruzeci la sută din capitalul băncii, adică peste două milioane de lire. Dacă aveau să-şi retragă capitalul la sfârşitul anului financiar, atunci când aveau, din punct de vedere legal, dreptul s-o facă, banca ar fi fost serios afectată.

Era surprinzător că Augusta făcea o asemenea ameninţare – dar şi mai rău că asociaţii erau gata să cedeze în faţa ei.

– Capitulaţi în faţa ei! exclamă el. Dacă vă lăsaţi duşi după cum vrea ea de data asta, o va face din nou. De câte ori va vrea să obţină ceva, vă va ameninţa că-şi retrage capitalul şi voi o să cedaţi. De ce n-o puneţi direct *pe ea* ca director al băncii?!

Edward mugi:

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre mama?! Fii politicos!

– La dracu' cu politeţea! replică Edward brutal.

Ştia că nu era în folosul lui să se piardă cu firea, dar era prea furios ca să se poată stăpâni.

– Sunteţi pe cale să distrugeţi o bancă excelentă! Augusta e oarbă, Edward e prost, şi voi restul sunteţi prea laşi ca să puneţi piciorul în prag.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare, aruncându-şi şerveţelul pe masă, ca un semn de provocare.

– Ei bine, eu nu vreau să mă las intimidat!

Se opri şi respiră adânc, dându-şi seama că era pe cale să spună ceva care avea să-i schimbe cursul vieţii. Toată lumea de la masă îl privea. Hugh nu avea de ales.

– Demisionez, spuse el.

Întorcând spatele mesenilor, prinse cu colţul ochiului privirea Augustei şi îi zări pe faţă un surâs de izbândă.

Unchiul Samuel veni să-l vadă pe Hugh în seara aceea.

Acesta era acum în vârstă, dar nu mai puţin cochet decât cum fusese cu douăzeci de ani în urmă. Locuia tot cu Stephen Caine, „secretarul" său. Hugh era singurul din familia Pilaster care îi trecea pragul casei aflată în boemul cartier Chelsea, decorată în stil rafaelit, cum era la modă, şi plină de pisici. După o jumătate de sticlă de vin de porto, Stephen spusese într-o zi că el era singura nevastă din familia Pilaster care nu era o scorpie.

Samuel îl găsi pe Hugh în bibliotecă, unde acesta se retrăgea de obicei după cină. Hugh stătea cu o carte pe genunchi, dar nu citea. Se uita la foc, chibzuind asupra viitorului. Avea bani mulţi, destui să trăiască în bunăstare tot restul vieţii, dar acum nu mai avea niciodată să fie directorul băncii.

Unchiul Samuel părea ostenit şi trist.

– Aproape toată viaţa am fost în dezacord cu Joseph, spuse el. Mi-aş fi dorit să fie altfel.

Hugh îi oferi ceva de băut, iar Samuel ceru vin de porto. Hugh îl chemă pe majordom şi îi spuse să aducă o carafă de vin limpede.

– Cum te simţi după tot ce s-a întâmplat?

– La început am fost furios, dar acum sunt doar abătut. Edward este cum nu se poate mai nepotrivit pentru postul de director, dar nu se poate face nimic. Dumneavoastră ce sentimente aveţi?

– La fel ca dumneata. Şi eu îmi voi da demisia. Nu îmi voi retrage capitalul, cel puţin nu pe moment, dar voi părăsi banca la sfârşitul anului. I-am anunţat despre asta după ce ţi-ai făcut ieşirea dramatică din încăpere. Nu ştiu dacă ar fi trebuit poate să spun ceva mai devreme. N-ar fi făcut nici o diferenţă.

– Au mai spus ceva?

– Ei bine, de asta am şi venit de fapt, băiete dragă. Îmi pare rău că trebuie să mărturisesc că sunt un fel de trimis al duşmanului. M-au rugat să te conving sa renunţi la demisie.

– Sunt nişte idioţi.

– Cu siguranţă. Dar ar trebui să te gândeşti la un lucru: dacă îţi dai demisia imediat, în toată lumea financiară se va şti de ce. Lumea va spune că dacă Hugh Pilaster crede că Edward nu e în stare să conducă banca, probabil că este adevărat. Asta ar cauza pierderea încrederii în banca noastră.

– Da, dar dacă banca are o conducere slabă, lumea este absolut îndreptăţită să-şi piardă încrederea în ea. Altfel îşi pierde banii.

– Dar dacă demisia dumitale declanşează o criză financiară?

Hugh nu se gândise la asta.

– E posibil aşa ceva?

– Cred că da.

– N-aş vrea să se întâmple asta, inutil s-o spun.

O criză financiară putea antrena prăbuşirea altor afaceri, perfect funcţionale, aşa cum falimentul companiei Overend Gurney provocase falimentul firmei tatălui lui Hugh, în 1866.

– Poate ar trebui să rămâi până la sfârşitul anului financiar, ca şi mine, spuse Samuel. E vorba numai de câteva luni. După care poţi pleca fără să creezi vâlvă, căci Edward va fi fost deja director de câtva timp şi lumea se va fi obişnuit.

Majordomul intră cu vinul de porto. Hugh sorbi din pahar îngândurat. Simţea că ar trebui să facă cum spunea Samuel, oricât de mult îi displăcea ideea. Dăduse în faţa tuturor lecţii despre obligaţiile pe care le aveau faţă de clienţi şi faţă de lumea financiară în general şi trebuia să se ţină de cuvânt. Dacă banca avea să fie afectată numai pentru că Hugh se simţea jignit, atunci nici acesta nu era cu nimic mai bun decât Augusta. În afară de aceasta, o amânare i-ar da mai mult timp să se gândească la ceea ce voia să facă după aceea.

Oftă.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Voi rămâne până la sfârşitul anului financiar.

Samuel încuviinţă.

– Mă gândeam eu că vei fi de acord, spuse el. Este decizia cea mai bună şi trebuie să iei mereu decizia cea mai bună, în cele din urmă.

2

Cu unsprezece ani în urmă, înainte de a-şi lua rămas-bun de la înalta societate, Maisie Greenbourne trecuse pe la toate prietenele ei, care erau multe şi înstărite, şi le convinsese să doneze bani pentru Spitalul de Femei Southwark înfiinţat de Rachel. Ca urmare, costurile de funcţionare ale spitalului erau acoperite din profiturile din investiţii.

Banii erau administraţi de tatăl lui Rachel, care era de altfel şi singurul bărbat implicat în administrarea spitalului. La început, Maisie intenţionase să se ocupe personal de investiţii, dar descoperise că bancherii şi agenţii de schimb nu o luau în serios. Ba nu ţineau cont de instrucţiunile ei, ba îi cereau să aibă autorizaţie de la soţ ca să se poată ocupa de afaceri, ba îi ascundeau informaţii. Ar fi putut să îi înfrunte, dar organizarea spitalului presupunea deja prea multe alte înfruntări din partea lui Maisie şi a lui Rachel, aşa că acestea îl lăsaseră pe domnul Bodwin să preia partea financiară.

Maisie era văduvă, iar Rachel era în continuare căsătorită cu Micky Miranda. Rachel nu-l vedea niciodată pe soţul ei, dar acesta refuza să divorţeze. Rachel avea de zece ani o relaţie discretă cu fratele lui Maisie, Dan Robinson, care era membru al parlamentului. Cei trei locuiau împreună în casa lui Maisie, în suburbie, la Walworth.

Spitalul se afla într-un cartier muncitoresc, în inima oraşului. Luaseră în chirie pe termen lung un şir de patru case lângă catedrala Southwark şi, ca să facă spitalul, făcuseră uşi în pereţii despărţitori de la fiecare nivel. In loc de saloane întunecoase cu şiruri întregi de paturi, spitalul avea cămăruţe mici şi comode, fiecare cu numai două sau trei paturi.

În biroul lui Maisie, un sanctuar prietenos lângă intrarea principală, se aflau două scaune confortabile, o vază cu flori, un covor decolorat şi perdele viu colorate. Pe perete se afla afişul înrămat cu „Fantastica Maisie“. Masa de scris era modestă, iar registrele de evidenţă erau aşezate într-un dulap.

În faţa lui Maisie stătea o femeie desculţă, zdrenţuită, cu burta la gură. În ochii acesteia se citea oboseala şi disperarea unei pisici lihnite care intră într-o casă sperând să i se dea ceva de mâncare. Maisie întrebă:

– Cum te cheamă, draga mea?

– Rose Porter, doamnă.

Femeile acestea i se adresau lui Maisie numai cu „doamnă“, de parcă aceasta ar fi fost mare cucoană. Dar renunţase demult la a mai încerca să le convingă să-i spună simplu Maisie.

– Ai dori o ceaşcă de ceai?

– Da, săru'mâna, doamnă.

Maisie turnă ceai într-o ceaşcă simplă de porţelan, apoi puse şi lapte şi zahăr.

– Pari obosită.

– Am venit pe jos tocmai de la Bath, doamnă.

Asta era la mai mult de două sute cincizeci de kilometri.

– Trebuie să-ţi fi luat o săptămână! spuse Maisie. Sărăcuţa de tine!

Rose izbucni în lacrimi.

Era firesc, şi Maisie era obişnuită cu aşa ceva. Cel mai bine era să le lase să plângă cât voiau. Maisie se aşeză pe braţul scaunului în care era aşezată Rose şi o îmbrăţişă.

– Ştiu că sunt o păcătoasă, suspină Rose.

– Nu eşti o păcătoasă, spuse Maisie. Aici lucrăm numai femei, şi înţelegem. Nu vorbim despre păcate. Asta e pentru preoţi şi oameni politici.

După o vreme, Rose se linişti şi începu să-şi bea ceaiul. Maisie scoase din raft registrul curent de evidenţă şi începu să scrie ceva la birou. Lua notiţe despre fiecare femeie care se interna în spital. Aceste informaţii erau deseori utile. Dacă vreun conservator fătarnic se ridica în parlament să spună că majoritatea mamelor necăsătorite erau prostituate, Maisie îi scria o scrisoare politicoasă, dar bine ticluită şi cu informaţii precise, ca să-l combată, şi aceleaşi argumente le folosea şi în cuvântările pe care le ţinea prin ţară.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi spuse ei lui Rose. Unde locuiai înainte de a rămâne gravidă?

– Eram bucătăreasă în casa unei doamne Freeman, la Bath.

– Şi cum l-ai întâlnit pe tânărul respectiv?

– Eram pe stradă şi a venit la mine şi mi-a vorbit. Era după-amiaza mea liberă, şi tocmai îmi cumpărasem o umbrelă de soare galbenă. Arătam să mă mănânci din ochi, ştiu asta. Umbrela aia de soare galbenă m-a dus la pierzanie.

Maisie reuşi să scoată întreaga poveste de la Rose. Poveste tipică. El era un muncitor respectabil şi prosper – tapiţer. Îi făcuse curte fetei şi îi vorbise de căsătorie. În nopţile calde de vară, după căderea serii, se pipăiau pe băncile din parc, înconjuraţi de alte cupluri care făceau acelaşi lucru. Ocaziile de a se culca împreună erau rare, dar reuşiră totuşi s-o facă de vreo patru, cinci ori, fie când stăpâna fetei era plecată sau când proprietăreasa lui era beată. Apoi el îşi pierdu slujba. Se mutase în alt oraş în căutare de lucru, îi scrisese lui Rose o dată sau de două ori, apoi dispăruse din viaţa ei. Apoi ea îşi dăduse seama că era însărcinată.

– Vom încerca să luăm legătura cu el, spuse Maisie.

– Nu cred că mă mai iubeşte.

– O să vedem.

Era totuşi surprinzător câţi bărbaţi din aceştia acceptau să se căsătorească în cele din urmă cu fata. Chiar dacă dădeau bir cu fugiţii în momentul în care aflau de sarcină, era posibil să regrete primul moment de panică. În cazul lui Rose, era foarte probabil ca bărbatul să se întoarcă la ea. Acesta o părăsise pentru că îşi pierduse slujba, nu pentru că nu mai era îndrăgostit de ea, şi nu ştia că avea să fie tată. Maisie încerca întotdeauna să-i convingă pe taţi să vină la spital să-şi vadă copilul şi pe mama acestuia. Uneori, vederea bebeluşului acela neajutorat, sânge din sângele lor, aducea la suprafaţă tot ce era mai bun în ei.

Chipul lui Rose se schimonosi, iar Maisie întrebă:

– Ce e?

– Mă doare spatele. Cred că de la atâta mers.

Maisie zâmbi.

– Nu e o durere de spate. Vine copilul. Hai să te aşezăm într-un pat.

O conduse pe Rose la etaj şi o dădu pe mâna unei infirmiere.

– Totul se va aranja, spuse ea. O să ai un bebeluş de toată frumuseţea.

Maisie se îndreptă spre o altă încăpere şi se aşeză pe marginea patului unei femei căreia îi spuneau Domnişoara Nimeni, şi care nu dorise în ruptul capului să divulge vreo informaţie despre ea, nici măcar numele. Era o fată brunetă de vreo optsprezece ani. Se ghicea după accentul ei şi după lenjeria intimă scumpă că era o fată din lumea bună, şi Maisie era sigură că e evreică.

– Cum te mai simţi, draga mea?

– Mă simt bine, şi vă sunt atât de recunoscătoare, doamnă Greenbourne.

Fata era cât se poate de diferită de Rose, dar chiar dacă ar fi venit din colţuri opuse ale lumii, acum erau în aceeaşi situaţie delicată şi amândouă urmau să treacă prin dureroasa şi dificila experienţă a naşterii.

Întoarsă în biroul ei, Maisie continuă scrisoarea pe care începuse s-o scrie către redactorul ziarului *The Times*.

Spitalul de Femei
Bridge Street
Southwark
Londra, S.E.

10 septembrie 1890

Redactorului ziarului *The Times*

Stimate domn,

Am citit cu interes scrisoarea doctorului Charles Wickham cu privire la inferioritatea fizică a femeilor faţă de bărbaţi.

Maisie nu fusese sigură ce ar trebui să scrie mai departe, dar sosirea lui Rose Porter o inspirase.

Tocmai am primit în spitalul nostru o femeie într-o anumită condiţie, care a venit pe jos de la Bath pâna aici.

Redacţia avea probabil să considere cuvintele „într-o anumită condiţie“ prea vulgare şi să le elimine, dar Maisie n-avea de gând să-şi cenzureze propriul text.

Observ că doctorul Wickham scrie de la Cowes Club, şi nu pot să nu mă întreb câţi membri ai clubului ar fi în stare să meargă pe jos de la Bath la Londra.

Firește că, în calitate de femeie, nu am avut niciodată ocazia să intru într-un club, dar deseori îi văd membrii clubburilor pe scările acestora, făcând semne trăsurilor, pentru a se deplasa pe distanţe de un kilometru şi jumătate sau mai puţin, şi trebuie să spun că, văzându-i, s-ar crede ca celor mai mulţi dintre ei le-ar fi greu să mearga pe jos de la Piccadilly Circus până în Parlament Square.

Cu siguranţă, nici unul dintre ei n-ar putea lucra în schimburi de câte douăsprezece ore într-o fabrică din East End, aşa cum fac mii de femei din Anglia în fiecare zi...

Maisie fu întreruptă din nou de o bătaie în uşă.

– Intră, spuse ea.

Femeia care intră nu era nici săracă, nici însărcinată. Avea ochi mari şi albaştri, un chip copilăros, şi era îmbrăcată foarte elegant. Era Emily, soţia lui Edward Pilaster.

Maisie se ridică de la birou şi o sărută. Emily Pilaster era una dintre femeile bogate care susţineau spitalul. Grupul acestora era de o diversitate surprinzătoare – din el făcea parte, de exemplu, şi April Tilsley, acum patroană a trei bordeluri. Aceste femei donau haine pe care nu le mai purtau, mobile vechi, surplusul de mâncare din bucătăriile lor şi tot felul de alte lucruri cum ar fi cerneală şi hârtie. Uneori le

găseau tinerelor mame de lucru după ce erau externate. Dar ele le ofereau mai ales sprijin moral lui Maisie şi lui Rachel când acestea erau împroşcate de instituţiile dominate de bărbaţi pentru că nu ofereau în spital rugăciuni, cântări de psalmi şi predici obligatorii despre păcatul de a fi mamă necăsătorită.

Maisie se simţea în parte responsabilă pentru dezastruoasa vizită a lui Emily în bordelul lui April în Noaptea Măştilor, când aceasta trebuia să-şi seducă propriul soţ. De atunci, Emily şi dezgustătorul de Edward duceau discret vieţi separate, ca toate cuplurile înstărite care se urau.

În dimineaţa aceea, Emily era emoţionată şi avea ochii scânteietori. Se aşează, se ridică din nou şi verifică dacă uşa era bine închisă. Apoi spuse:

– M-am îndrăgostit!

Maisie ştiu prea bine dacă să ia spusele lui Emily drept o veste bună, dar zise:

– Ce minunat! De cine?

– De Robert Charlesworth. Este poet şi scrie articole despre arta italiană. Locuieşte la Florenţa cea mai mare parte a anului, dar închiriază o căsuţă în satul nostru – îi place Anglia în septembrie.

Maisie înţelese că Robert Charlesworth avea destui bani ca să trăiască bine fără să muncească de fapt cu adevărat.

– Mi se pare romantic la nebunie, spuse ea.

– Oh, da, aşa şi este! Este atât de sensibil, l-ai plăcea foarte mult!

– Sunt sigură, zise Maisie, deşi adevărul era că nu-i putea suferi pe poeţii sensibili cu venituri proprii.

Dar îi părea bine pentru Emily, care avusese parte de mult mai mult ghinion decât meritase vreodată.

– Sunteţi amanţi?

Emily roşi.

– Oh, Maisie, pui întotdeauna întrebările cele mai stânjenitoare! Firește că nu!

După ce i se întâmplase la Noaptea Măştilor, Maisie era uimită că Emily se mai putea ruşina de ceva. Cu toate acestea, Maisie învăţase din experienţă că ea era cea neobişnuita în aceasta privinţă. Majoritatea femeilor puteau să închida ochii în faţa realităţii dacă voiau cu adevărat. Dar Maisie nu avea răbdare cu eufemismele politicoase şi expresiile chibzuite.

– Ei bine, nevastă nu-i poţi fi, nu? întrebă ea abrupt.

Răspunsul lui Emily o luă prin surprindere.

– Tocmai de asta am venit să te văd, spuse Emily. Ştii ceva despre cum se poate obţine anularea unei căsătorii?

– Doamne! Maisie rămase îngândurată pentru o secundă: Pe motiv că de fapt căsătoria nu s-a consumat niciodată, presupun?!

– Da.

Maisie încuviinţă.

– Da, ştiu câte ceva despre asta.

Nu era de mirare că Emily se adresase lui Maisie pentru sfaturi legale. Nu exista nici o femeie avocat la vremea aceea, şi probabil că un bărbat s-ar fi dus direct la Edward să trâmbiţeze ceea ce tocmai aflase. Maisie era activă în campania pentru drepturile femeilor şi studiase legile în vigoare cu privire la căsătorie şi divorţ.

– Ar trebui să te adresezi Tribunalului de Succesiuni şi Divorţuri al Înaltei Curţi, spuse ea. Şi ar trebui să demonstrezi că Edward este impotent în orice situaţie, nu numai cu tine.

Lui Emily îi căzu faţa.

– Oh, Doamne! spuse ea. Dar ştim prea bine că asta nu e adevărat.

– Şi faptul că nu eşti virgină ar putea fi o mare próblemă.

– Atunci nu-i nici o nădejde, spuse Emily nefericită.

– Singura modalitate ar fi să-l convingi pe Edward să coopereze. Crezi că ar accepta?

Emily se luminä la faţă.

– S-ar putea!

– Dacă ar da o declaraţie cum că e impotent şi că e de acord să nu se opună anulării, atunci nimeni nu va contesta probele aduse de tine.

– Atunci o să găsesc eu o modalitate de a-l face să semneze.

Faţa lui Emily luă un aspect încăpăţânat, şi Maisie îşi aminti că Emily putea avea o voinţă de fier.

– Fii discretă! Este de fapt în afara legii ca soţul şi soţia să conspire astfel pentru obţinerea divorţului, şi există un aşa-numit Intendent al Reginei, care este în realitate un fel de poliţie a cazurilor de divorţ.

'– Voi putea să mă căsătoresc cu Robert după aceea?

– Da. Neconsumarea căsătoriei reprezintă un motiv temeinic pentru acordarea divorţului, inclusiv după legea bisericească. Va dura cam un an până când cazul va fi discutat la tribunal, apoi există o perioadă de aşteptare de şase luni înainte de pronunţarea divorţului, dar în cele din urmă vei putea să te recăsătoreşti.

– Oh, sper că va accepta!

– Ce atitudine are faţă de tine?

– Mă urăşte.

– Crezi că ar vrea să scape de tine?

– Nu cred că-i pasă, atâta vreme cât nu îi stau în cale.

– Şi dacă i-ai sta în cale?

– Vrei să spui dacă aş deveni o pacoste pe capul lui?

– Da, la asta mă gândeam.

– Presupun că aş putea...

Maisie era sigură că Emily putea deveni o pacoste pe capul lui Edward dacă voia.

– Voi avea nevoie de un avocat care să scrie scrisoarea pe care ar trebui s-o semneze Edward, spuse Emily.

– Îl voi ruga pe tatăl lui Rachel – e avocat.

– Ai face asta?

– Cu siguranţă, spuse Maisie uitându-se la ceas. Nu pot să mă întâlnesc astăzi cu el, pentru că e prima zi de şcoală la Windfield şi trebuie să-l duc pe Bertie. Dar am să-l văd mâine-dimineaţă.

Emily se ridică.

– Maisie, eşti cea mai bună prietenă pe care o poate avea o femeie!

– Stai să-ţi spun: asta o să provoace vâlvă în sânul familiei Pilaster. Augusta va avea o criză.

– Nu mă tem eu de Augusta! spuse Emily.

Maisie Greenbourne atrase multe priviri la Şcoala Windfield. Ca de obicei, de altfel. Era cunoscută ca fiind văduva fabulos de bogatului Solly Greenbourne, deşi ea însăşi avea foarte puţini bani. Era celebră şi în calitate de femeie cu vederi „înaintate“, care credea în drepturile femeilor şi care, se spunea, le încuraja pe slujnice să facă copii nelegitimi. În plus, de câte ori îl aducea pe Bertie la şcoală, era însoţită de Hugh Pilaster, chipeşul bancher care plătea taxele de şcolarizare ale fiului ei: cu siguranţă că cei mai dezgheţaţi la mine dintre ceilalţi părinţi bănuiau ca Hugh era tatăl adevărat al lui Bertie. Dar Maisie credea că adevăratul motiv pentru care atrăgea privirile tuturor era că la cei treizeci şi cinci de ani ai săi era încă destul de frumoasă ca să-i facă pe bărbaţi să se întoarcă după ea.

Astăzi era îmbrăcată în roşu – într-o rochie cu o jachetă scurtă deasupra şi o pălărie cu pană. Ştia că arăta bine şi nepăsătoare. În realitate însă, aceste vizite la şcoală cu Bertie şi cu Hugh îi frângeau inima.

Trecuseră şaptesprezece ani de când petrecuse acea noapte cu Hugh, şi îl iubea la fel ca întotdeauna. Cea mai mare a timpului însă se dedica trup şi suflet necazurilor bietelor fete care veneau la ea la spital şi uita de propria suferinţă. Dar de

două sau trei ori pe an trebuia să îl vadă pe Hugh, şi atunci revenea şi durerea.

Hugh ştia de unsprezece ani că era tatăl lui Bertie. Ben Greenbourne îi dăduse nişte indicii, şi el o confruntase pe Maisie cu privire la bănuiala pe care o avea. Maisie recunoscuse adevărul. De atunci, Hugh făcuse tot ce îi stătuse în putinţă pentru Bertie, în afară de a-l recunoaşte ca fiu. Bertie credea că tatăl lui era răposatul, bunul Solomon Greenbourne, şi a-i spune adevărul i-ar fi provocat o suferinţă inutilă.

Numele lui era Hubert – hotărâseră să-l strige Bertie în onoarea Prinţului de Wales, pe care îl chema tot Bertie. Maisie nu se mai întâlnea cu prinţul. Nu mai era o amfitrioană de salon şi soţia unui milionar: acum era doar o văduvă care locuia într-o căsuţă modestă la marginea de sud a Londrei, şi asemenea femei nu făceau parte din cercul de prieteni al prinţului.

Maisie alesese să-i pună numele de Hubert fiului ei pentru că acesta suna puţin ca Hugh, dar la puţin timp după aceea începuse să-i fie jenă de asemănarea de nume, şi acesta fusese un alt motiv să-l strige pe băiat Bertie. Îi spusese fiului ei că Hugh fusese cel mai bun prieten al tatălui lui. Din fericire, nu era nici o asemănare fizică evidentă între Bertie şi Hugh. De fapt, Bertie semăna mai mult cu tatăl lui Maisie – avea acelaşi păr negru şi moale şi aceiaşi ochi căprui şi trişti. Era înalt şi robust, bun sportiv şi elev silitor, şi lui Maisie îi creştea inima în piept de mândrie pentru Bertie.

În zilele respective, Hugh îşi dădea silinţa să se poarte desăvârşit de politicos cu Maisie, jucându-şi cu grijă rolul de prieten de familie, dar Maisie îşi dădea seama că lui Hugh situaţia îi lasa acelaşi gust dulce-amărui ca şi ei.

Maisie ştia de la tatăl lui Rachel că Hugh era considerat un geniu în branşa financiară. Când vorbea despre bancă, acestuia îi sclipeau ochii, era interesant şi plin de umor. Maisie ghicea că munca pe care o făcea i se părea plină de

provocări şi împliniri. Dar dacă discuţia atingea din întâmplare subiectul casnic, Hugh se mohora şi se închidea în sine. Nu-i plăcea să discute despre casă, despre viaţa lui socială, şi mai ales, despre soţie. Singurele lucruri pe care Hugh i le spunea lui Maisie în legătură cu familia lui erau cele legate de cei trei fii ai săi, pe care îl iubea nebuneşte. Dar chiar şi atunci când vorbea despre ei, în glasul lui Hugh se ghicea o urmă de regret, şi Maisie trăsese concluzia că Nora nu era o mamă iubitoare. De-a lungul anilor, Maisie putuse urmări cum Hugh se resemnează la o căsnicie rece şi frustrantă din punct de vedere sexual.

Hugh purta astăzi un costum de tweed gri-argintiu care se potrivea cu şuviţele argintii din părul lui, iar papionul albastru-deschis mergea bine cu culoarea ochilor lui. Nu mai era atât de zvelt ca în trecut, dar avea acelaşi surâs şăgalnic care-i răsărea pe buze din când în când. Maisie şi Hugh făceau o pereche frumoasă, dar nu erau un cuplu, şi tocmai faptul că arătau şi că se purtau ca un cuplu o întrista pe Maisie. Intrând în incinta Şcolii Windfield, Maisie îi dădu braţul, gândindu-se că era gata să-şi dea şi sufletul ca sa fie cu el în fiecare zi.

Îl ajutară pe Bertie să îşi despacheteze cufărul, apoi aceasta le făcu un ceai în camera lui de studiu. Hugh adusese un tort din care sigur avea să se hrănească întreaga clasă a şasea timp de o săptămână.

– Fiul meu Toby are să vină aici la şcoală semestrul viitor, spuse Hugh în timp ce îşi beau ceaiul. Mă întrebam dacă ai putea să ai grijă puţin de el, pentru mine?

– Cu plăcere, zise Bertie. Voi avea grijă să nu se ducă la scaldă în Bishop's Wood.

Maisie se încruntă la el, iar Bertie spuse:

– Mă scuzaţi, a fost o glumă proastă.

– Încă se mai vorbeşte despre ziua aceea, nu-i aşa? întrebă Hugh.

– Directorul repetă povestea înecului lui Peter Middleton în fiecare an, ca să-i sperie pe băieţi. Dar ei tot se duc la scaldă.

După ceai, Hugh şi Maisie îşi luară rămas-bun de la Bertie – Maisie cu lacrimi în ochi, ca de obicei, pentru că trebuia să-şi lase aici odorul, deşi acesta era acum mai înalt decât ea. Se întoarseră pe jos în oraş şi luară trenul spre Londra. Călătoreau singuri într-un compartiment de clasa întâi.

În timp ce amândoi priveau peisajul alergându-le prin faţa ochilor, Hugh spuse:

– Edward va fi directorul băncii.

Maisie rămase uimită.

– Nu credeam că e suficient de deştept!

– Nu este. Îmi voi da demisia la sfârşitul anului.

– Oh, Hugh!

Maisie ştia ce însemna banca pentru Hugh. Toate aspiraţiile acestuia erau legate de bancă.

– Şi ce vei face?

– Nu ştiu. Voi rămâne până la sfârşitul anului financiar, aşa că am timp să mă gândesc.

– Dar banca nu va da faliment sub conducerea lui Edward?

– Mă tem că s-ar putea.

Lui Maisie îi părea foarte rău pentru Hugh. Acesta avusese parte de mai mult ghinion decât ar fi meritat, în timp ce Edward avusese prea mult noroc.

– Edward mai e şi Lord Whitehaven. Îţi dai seama că dacă titlul i-ar fi fost acordat lui Ben Greenbourne, aşa cum ar fi trebuit, atunci Bertie ar fi cel care ar urma să-l moştenească?

– Da.

– Dar Augusta i-a oprit calea.

– Augusta? întrebă Hugh încruntat şi mirat.

– Da. Ea a fost în spatele acelei campanii mizerabile din ziare despre „Poate un evreu să fie pair?“ Îţi aminteşti?

– Îmi amintesc, dar cum poţi fi sigură că Augusta a fost în spatele ei?

– Ne-a spus Prinţul de Wales.

– Ei bine, spuse Hugh scuturându-şi capul. Augusta nu încetează să mă uimească!

– Oricum, acum titlul de Lady Whitehaven i-a revenit bietei Emily.

– Măcar atâta a obţinut din căsătoria aia nefericită!

– O să-ţi spun un secret, zise Maisie, coborându-şi vocea, deşi nu putea să-i audă nimeni. Emily are de gând să-i ceară lui Edward o anulare.

– Bravo ei! Motivând neconsumarea căsătoriei, presupun?!

– Da. Nu pari surprins.

– Este evident. Nu se ating unul de altul. Par atât de stânjeniţi unul în prezenţa celuilalt, încât e greu să crezi că sunt soţ şi soţie.

– Emily a dus o viaţă falsă toţi anii aceştia, dar acum e hotărâtă să termine cu ea.

– Familia mea o să-i facă necazuri, spuse Hugh.

– Augusta, vrei să spui.

Acesta fusese şi primul gând al lui Maisie.

– Emily se aşteaptă la acest lucru. Dar are în ea o doză de încăpăţânare care îi va fi foarte utilă.

– Are un iubit?

– Da. Dar nu vrea să devină amanta lui. Nu înţeleg de ce îşi face atâtea scrupule! Edward îşi petrece fiecare noapte la bordel.

Hugh îi zâmbi cu un zâmbet trist, plin de iubire.

– Şi dumneata ţi-ai făcut scrupule, odată...

Maisie ştia că Hugh se referea la noaptea aceea de la Kingsbridge Manor, când Maisie nu vrusese să-i deschidă uşa.

– Eram căsătorită cu un om extraordinar, şi dumneata şi eu eram pe cale să-l trădăm. Situaţia lui Emily este cu totul alta.

Hugh încuviinţă.

– Totuşi, cred că înţeleg ce simte Emily. Ceea ce este ruşinos într-un adulter sunt minciunile.

Maisie îşi exprimă dezacordul:

– Oamenii sunt datori să prindă fericirea din zbor, ori de câte ori pot. Avem o singură viaţă.

– Dar când prinzi fericirea din zbor s-ar putea să-ţi scape din mână altceva – integritatea.

– Prea abstract pentru mine! îndepărtă Maisie posibilitatea.

– Fără îndoială că aşa mi s-a părut şi mie, în noaptea aceea în casa lui Kingo, când l-aş fi trădat pe Solly de bunăvoie, dacă mi-ai fi permis dumneata. Dar cu anii, a devenit un lucru mai concret şi pentru mine. Acum cred că apreciez integritatea mai mult decât orice.

– Dar ce este integritatea?

– Înseamnă să spui adevărul, să te ţii de cuvânt, să-ţi asumi responsabilitatea pentru greşelile pe care le faci. Reprezintă acelaşi lucru în afaceri, ca în viaţa de zi cu zi. Este vorba de a fi ce pretinzi că eşti, de a face ceea ce spui că faci. Şi mai ales, un bancher nu poate fi un mincinos. La urma urmei, dacă nevasta lui nu poate avea încredere în el, atunci cine poate?

Maisie începea să se înfurie auzindu-l pe Hugh, dar nici ea nu ştia prea bine de ce. Rămase tăcută o vreme, privind pe fereastră suburbiile londoneze în amurg. Acum că părăsea banca, ce-i mai rămânea lui Hugh în viaţa aceasta? Nu-şi iubea soţia, iar soţia lui nu-i iubea pe copii. De ce nu putea Hugh să-şi găsească fericirea în braţele lui Maisie, femeia pe care o iubise dintotdeauna?

La gara Paddington, Hugh o conduse pe Maisie la staţia de trăsuri şi o urcă într-o brişcă. Luându-şi rămas-bun, Maisie îl luă de mână şi îi spuse:

– Hai acasă cu mine!

Hugh o privi trist şi îşi scutură capul.

– Dar ne iubim – întotdeauna ne-am iubit! insista ea. Hai cu mine, şi la naiba cu consecinţele!

– Dar consecinţele sunt viaţa, nu-i aşa?

– Hugh! Te rog!

Hugh îşi retrase mâna şi făcu un pas în spate.

– La revedere, dragă Maisie.

Maisie îl privi neputincioasă. Dorul pe care şi-l sugrumase ani în şir o împresura acum. Dacă ar fi avut destulă putere, l-ar fi prins şi l-ar fi târât cu forţa în brişcă. Era înnebunită de necaz.

Maisie ar fi rămas acolo pe veci, dacă Hugh nu i-ar fi făcut semn din cap vizitiului, spunând:

– Mână!

Vizitiul atinse calul cu biciul, iar roţile se puseră în mişcare.

Câteva secunde mai târziu, Hugh nici nu se mai vedea.

3

Hugh dormi rău în noaptea aceea. Se tot trezea şi în minte îi răsuna discuţia cu Maisie. Acum îşi dorea să fi cedat şi să se fi dus acasă la ea. Ar fi putut dormi în braţele ei chiar acum, cu capul pe sânul ei, în loc să se întoarcă de pe o parte pe alta singur în pat.

Dar mai era un lucru care nu-i dădea pace. Lui Hugh i se părea că Maisie spusese un lucru capital, frapant şi sinistru, a cărui semnificaţie îi scăpase în acel moment. Şi nici acum nu îşi dădea seama despre ce era vorba.

Vorbiseră despre bancă şi despre faptul că Edward avea să fie ales director, despre titlul lui Edward, despre intenţia lui Emily de a cere o anulare a căsătoriei, despre noaptea în care erau cât pe-aci să facă dragoste la Kingsbridge Manor, despre

conflictul dintre integritate şi fericire... Ce dezvăluire capitală îi făcuse Maisie?

Încercă să deruleze conversaţia în sens invers: *Hai acasă cu mine... Oamenii sunt datori să prindă fericirea din zbor, ori de câte ori pot... Emily are de gând să-i ceară lui Edward o anulare... Acum titlul de Lady Whitehaven i-a revenit lui Emily... Îţi dai seama că dacă titlul i-ar fi fost acordat lui Ben Greenbourne, aşa cum ar fi trebuit, atunci Bertie ar fi cel care ar urma să-l moştenească?*

Nu, cu siguranţă îi scăpase ceva. Edward primise titlul pe care ar fi trebuit să-l primească Ben Greenbourne, dar Augusta i-a stat acestuia în cale. Ea fusese în spatele acelei propagande de murdare care punea sub semnul întrebării posibilitatea ca un evreu să fie lord. Hugh nu îşi dăduse seama de acest lucru, deşi acum, uitându-se înapoi, credea că ar fi trebuit să ghicească. Dar Prinţul de Wales aflase cumva de acest lucru şi i-l spusese lui Maisie şi lui Solly.

Hugh se întoarse în pat tulburat. Ce importanţă capitală avea această dezvăluire? Nu era decât un exemplu în plus despre lipsa de scrupule a Augustei. Această informaţie fusese tăinuită la vremea aceea. Dar Solly ştia...

Dintr-odată, Hugh se ridică în capul oaselor în pat, cu ochii aţintiţi în întuneric.

Solly ştia.

Dacă Solly ştia că familia Pilaster era responsabilă pentru o campanie de denigrare rasială împotriva tatălui său, sigur n-ar fi vrut să mai facă vreodată afaceri cu Banca Pilaster. Şi mai ales, ar fi anulat emiterea de obligaţiuni pentru calea ferată Santamaria. I-ar fi spus lui Edward că avea de gând s-o anuleze. Iar Edward i-ar fi spus lui Micky.

– Dumnezeule! exclamă Hugh cu voce tare.

Hugh se întrebase mereu dacă Micky avusese vreo legătură cu moartea lui Solly. Ştia că Micky fusese în apropiere când se întâmplase accidentul. Dar era nedumerit asupra

motivului. După câte ştia Hugh, Solly era pe cale să semneze afacerea, iar Micky să obţină pe această cale ceea ce voia şi, dacă asta era adevărat, atunci Micky avea toate motivele să-l lase pe Solly în viaţă. Dar dacă Solly era pe cale să anuleze contractul, Micky putea să aibă motive să-l ucidă pe Solly ca să salveze afacerea. Era oare Micky bărbatul elegant cu care Solly se certa cu câteva secunde înainte de a fi călcat de trăsură? Vizitiul susţinuse mereu că Solly fusese împins în faţa trăsurii. Micky îi dăduse oare brânci intenţionat lui Solly ca să-l bage sub roţile acelei trăsuri? Ideea era îngrozitoare şi dezgustătoare.

Hugh se dădu jos din pat şi aprinse lampa de gaz. Nu avea de gând să mai doarmă în noaptea aceea. Îşi trase pe el un halat şi se aşeză în faţa tăciunilor aproape stinşi ai focului. Micky îi ucisese oare *doi* prieteni – Peter Middleton şi Solly Greenbourne?

Întrebarea încă îl mai bântuia pe Hugh şi a doua zi, când un incident îi dădu răspunsul.

Hugh îşi petrecuse dimineaţa la biroul lui din Sala Asociaţilor. Cât de mult îşi dorise odinioară să aibă un loc aici, în centrul tăcut şi luxos al puterii, luând decizii asupra a milioane de lire, sub privirile strămoşilor lui din portretele de pe pereţi! Acum însă se obişnuise. Şi în curând avea chiar să renunţe la toate acestea.

Hugh rezolva lucruri pe care le începuse şi ducea la bun sfârşit proiectele pe care le avea în curs, dar nu începea altele. În minte îi reveneau fără încetare Micky Miranda şi bietul Solly. Gândul că era posibil ca un om atât de extraordinar ca Solly să fi fost eliminat de un vierme şi un parazit ca Micky îl înnebunea. Îi venea să-l sugrume pe Micky cu mâinile lui. Dar nu-l putea ucide, şi de fapt n-avea nici un rost să meargă la poliţie ca să-şi povestească acolo bănuielile, pentru că nu avea nici o dovadă.

Administratorul-şef, Jonas Mulberry, fusese agitat toată dimineaţa. Intrase de vreo patru, cinci ori în Sala Asociaţilor, dar nu spusese ce îl frământa. În cele din urmă, Hugh ghici că omul voia să spună ceva, dar că nu dorea să fie auzit de ceilalţi asociaţi.

Câteva minute înainte de ora douăsprezece, Hugh traversă coridorul care ducea la sala telefonului. Telefonul fusese instalat numai cu doi ani în urmă, dar asociaţii regretau deja decizia de a nu-l pune în Sala Asociaţilor, căci fiecare dintre ei era chemat la aparat de mai multe ori pe zi.

Pe coridor, Hugh îl întâlni pe Mulberry. Îl opri şi îl întrebă:

– Vă frământă ceva?

– Da, domnule Hugh, spuse Mulberry vădit uşurat. Îşi coborî vocea: S-a întâmplat să văd nişte documente redactate de Simon Oliver, secretarul domnului Edward.

– Veniţi cu mine o clipă. Hugh intră în sala telefonului şi închise uşa după el. Despre ce era vorba în documente?

– Despre o propunere pentru o emisiune de obligaţiuni pentru Cordoba – de două milioane de lire!

– Oh, nu! exclamă Hugh. Banca asta trebuie să se expună mai puţin la datorii sud-americane – nu mai mult!

– Ştiam că veţi fi de această părere.

– Pentru ce sunt obligaţiunile, mai exact?

– Pentru construirea unui nou port în provincia Santamaria.

– O altă învârteală de-a lui Señor Miranda.

– Da. Mă tem că dânsul şi vărul dânsului, Simon Oliver, au o influenţă foarte mare asupra domnului Edward.

– Bine, Mulberry. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi anunţat. Voi încerca să mă ocup de asta.

Uitând cu totul de apelul telefonic, Hugh se întoarse în Sala Asociaţilor. Oare aveau ceilalţi asociaţi să-l lase pe Edward să facă asta? Se prea putea. Hugh şi Samuel nu mai

aveau multă influenţă, din moment ce urmau să plece. William cel tânăr nu împărtăşea frica lui Hugh pentru un colaps în America de Sud. Maiorul Hartshorn şi Sir Harry făceau numai cum li se dicta. Iar Edward era directorul băncii.

Ce putea face Hugh în această privinţă? Incă nu părăsise banca şi încă mai câştiga o parte din profituri, aşa că încă se mai simţea responsabil.

Problema era că Edward nu era o persoană raţională: aşa cum spusese şi Mulberry, era cu totul sub influenţa lui Micky Miranda.

Putea oare Hugh reduce această influenţă? Putea să-i spună lui Edward că Micky era un ucigaş. Edward nu avea să-l creadă. Dar Hugh începea să simtă că trebuie să încerce. N-avea nimic de pierdut. Şi simţea o nevoie imperioasă de a face ceva în legătură cu îngrozitoarea revelaţie pe care o avusese în acea noapte.

Edward plecase deja să ia masa. Hugh decise spontan să se ducă după el.

Bănuind destinaţia lui Edward, Hugh luă o brişcă până la Cowes Club. Îşi petrecu drumul dintre cartierul financiar şi Pall Mall încercând să se gândească la o formulare plauzibilă şi inofensivă cu care să reuşească să-l convingă pe Edward. Dar toate frazele care îi veneau în minte îi sunau fals, şi când ajunse acolo, se hotărî să-i spună lui Edward adevărul gol-goluţ, sperând că totul avea să iasă bine.

Era încă devreme, aşa că Hugh îl găsi pe Edward în fumoarul clubului stând singur şi sorbind dintr-un pahar de Madera. „Boala de piele a lui Edward se înrăutăţeşte", observă Edward – locul în care cămaşa i se freca de gât era roşu şi iritat.

Hugh se aşează la masa lui Edward şi comandă un ceai. Copii fiind, Hugh îl ura pe Edward din toată inima pentru că

era un monstru şi un bătăuş. Dar în ultima vreme, Hugh ajunsese să îl privească pe vărul lui mai degrabă ca pe o victimă. Edward era cum era din cauza a două persoane perverse: Augusta şi Micky. Augusta îl sufocase şi Micky îl corupsese. Cu toate acestea, Edward nu se îmbunase faţă de Hugh, şi acum nu ascunse deloc faptul că n-avea nici un chef de compania lui Hugh.

– Nu trebuia să vii tocmai până aici pentru o ceaşcă de ceai, spuse el. Ce vrei?

Discuţia începea prost, dar Hugh nu putea face nimic. Fără prea multe speranţe, Hugh începu:

– Am să-ţi spun ceva care te va şoca şi te va îngrozi.

– Zău?

– N-o să-ţi vină să mă crezi, dar este totuşi adevărat. Cred că Micky Miranda este un ucigaş.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Edward furios. Nu mă bate la cap cu tâmpenii din astea!

– Ascultă-mă înainte de a exclude ideea de la bun început, spuse Hugh. Eu plec din bancă, tu eşti director – nu urmăresc nimic. Dar am descoperit ceva ieri. Solly Greenbourne ştia că mama ta a fost în spatele acelei campanii de presă ca să-l împiedice pe Ben Greenbourne să devină pair.

Edward tresări involuntar, ca şi cum ceea ce îi spusese Hugh îi amintea de ceva ce ştia dinainte.

Hugh prinse puţin curaj.

– Sunt pe o pistă plauzibilă, nu-i aşa? Pe bâjbâite, Hugh continuă: Solly a ameninţat să anuleze contractul pentru calea ferată Santamaria, nu-i aşa?

Edward încuviinţă.

Hugh se aplecă puţin peste masă, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

Edward spuse:

– Stăteam chiar la masa asta cu Micky, când Solly a intrat peste noi, negru de supărare, Dar...

– Şi în seara aceea Solly a murit.

– Da, dar Micky a fost cu mine toată seara. A jucat cărţi aici, apoi ne-am dus la Nellie's.

– Trebuie să te fi părăsit măcar pentru câteva minute.

– Nu...

– Eu însumi l-am văzut intrând în club cam când a murit Solly.

– Trebuie să fi fost mai devreme.

– Se poate că s-a dus la toaletă, sau ceva de genul acesta...

– N-avea cum să aibă timp!

Pe faţa lui Edward se întipări o expresie hotărâtă de neîncredere.

Speranţele lui Hugh se risipiră din nou. Reuşise să sădească o bănuială în mintea lui Edward, dar nu mai mult de o clipă.

– Ţi-ai pierdut minţile, continuă Edward. Micky nu e un ucigaş. E o idee absurdă.

Atunci Hugh se hotărî să-i spună despre Peter Middleton. Era un act disperat, pentru că, din moment ce Edward refuza să creadă că era posibil ca Micky să-l fi ucis pe Solly în urmă cu unsprezece ani, ce motive ar fi avut să creadă că Micky îl omorâse pe Peter cu douăzeci şi patru de ani în urmă? Dar Hugh simţea că trebuie să încerce.

– Tot Micky l-a ucis şi pe Peter Middleton, spuse el, ştiind că risca să pară nebun.

– E absolut ridicol!

– Tu crezi că tu l-ai omorât, ştiu asta. L-ai băgat cu capul sub apă de mai multe ori, apoi ai fugit după Tonio, şi crezi că Peter era prea epuizat ca să înoate la mal şi că s-a înecat. Dar sunt lucruri pe care nu le ştii.

În ciuda neîncrederii sale, Edward era totuşi intrigat.

– Ce lucruri?

– Peter era un înotător foarte bun.

– Era un pirpiriu!

– Da, dar se antrenase la înot în fiecare zi în acea primăvară. Poate că era pirpiriu, dar putea înota kilometri întregi. A înotat până la mal fără probleme – l-a văzut Tonio.

– Ce...?! Edward înghiţi nodul care-i stătea în gât. Şi ce-a mai văzut Tonio?

– În timp ce tu te căţărai pe peretele carierei, Micky l-a ţinut pe Peter cu capul sub apă până s-a înecat.

Spre surprinderea lui Hugh, Edward nu respinse ideea. În schimb, întrebă:

– De ce ai aşteptat atâta vreme să-mi spui asta?

– Pentru că nu credeam că ai să mă crezi. Îţi spun toate acestea acum numai din disperare, ca să încerc să te conving să renunţăm la cea mai recentă investiţie în Cordoba pe care o plănuieşti.

Hugh iscodi chipul lui Edward şi continuă:

– Dar mă crezi, nu-i aşa?

Edward încuviinţă.

– De ce mă crezi?

– Pentru că ştiu care a fost motivul lui Micky.

– Care? întrebă Hugh.

Ardea de curiozitate. Ani de-a rândul îşi pusese această întrebare.

– De ce l-a omorât Micky pe Peter? întrebă el.

Edward bău îndelung din paharul de Madera, apoi tăcu. Hugh se temea că Edward nu mai voia să spună nimic. Dar în cele din urmă, acesta vorbi:

– Familia Miranda trece drept o familie înstărită în Cordoba, dar aici banii lor n-au prea multă valoare. Când a venit la Windfield, Micky şi-a cheltuit în câteva săptămâni banii de buzunar pe care îi avea alocaţi pentru întregul an. Dar se

lăudase cât de bogată era familia lui, şi era prea mândru ca să recunoască adevărul. Aşa că, atunci când nu mai avea bani... fura.

Hugh îşi aminti de scandalul care cutremurase şcoala în iunie 1866.

– Cele şase monede de aur care i-au fost furate domnului Offerton... rosti el gânditor. Micky a fost hoţul?

– Da.

– Să fiu al naibii!

– Şi Peter ştia.

– De unde?

– L-a văzut pe Micky ieşind din biroul lui Offerton. Şi când s-a anunţat furtul, Peter a bănuit adevărul. Şi a spus ca urma să-l pârască pe Micky dacă acesta n-avea de gând sa mărturisească singur. M-am gândit că suntem norocoşi prinzându-l la scaldă. L-am băgat cu capul sub apă încercând să-l sperii şi ca sa nu îl pârască pe Micky. Dar nu m-am gândit niciodată...

– ... că Micky avea de gând să-l ucidă.

– Şi toţi anii aceştia m-a lăsat să cred că a fost vina mea, şi că mă acoperea! spuse Edward. Nemernicul!

Hugh îşi dădu seama că totuşi, contrar tuturor aşteptărilor, reuşise să clatine încrederea lui Edward în Micky. Era tentat să spună: „Acum că ştii ce om este de fapt, uită de portul Santamaria“. Dar trebuia să fie atent să nu întindă coarda. Hugh hotărî că spusese destul – acum trebuia să-l lase pe Edward să tragă singur concluziile. Se ridică.

– Îmi pare rău că ţi-am dat o asemenea veste şocantă.

Edward era cufundat în gânduri, frecându-şi gâtul în locul în care îl mânca.

– Da, spuse el pierdut.

– Trebuie să plec.

Edward nu răspunse. Părea să fi uitat de existenţa lui Hugh. Privea pierdut în pahar. Când se uită mai bine la el, Hugh observă, năucit, că acesta plângea.

Ieşi tiptil şi închise uşa.

4

Augustei îi plăcea rolul de văduvă. În primul rând, îi stătea bine în negru. Cu ochii ei negri, părul cărunt şi sprâncenele negre, avea o înfăţişare impunătoare.

Trecuseră patru săptămâni de când murise Joseph şi era surprinzător cât de puţin îi simţea lipsa. I se părea puţin ciudat să nu-l audă plângându-se când friptura de vită nu era bine făcută sau că era praf în bibliotecă. Augusta cina singură o dată sau de două ori pe săptămână, dar nu era persoana care să se plictisească vreodată de propria companie. Nu mai avea statutul de soţie a directorului băncii, dar acum era mama noului director. Şi contesa văduvă de Whitehaven! Acum avea tot ce îi oferise vreodată Joseph, plus avantajul de a nu-l avea pe acesta pe cap.

În plus, putea foarte bine să se recăsătorească. Avea cincizeci şi opt de ani, şi, deşi nu mai putea face copii, mai avea încă dorinţe pe care le considera sentimente tinereşti. De fapt, acestea deveniseră şi mai puternice de când murise Joseph. Când Micky Miranda îi atingea braţul sau când se uita în ochii ei, sau când îşi punea mâna uşor pe coapsa ei conducând-o într-o încăpere, Augusta încerca mai pregnant ca niciodată sentimentul acela de plăcere amestecat cu o slăbiciune care o făcea să i se învârtă capul.

Privindu-se în oglinda din salon, Augusta gândea: „Eu şi Micky semănăm atât de mult, chiar şi la culoarea pielii! Am avea copii cu ochi negri atât de frumoşi!“

În timp ce se gândea la aceste lucruri, copilul ei cel cu ochi albaştri şi păr blond intră în încăpere. Nu arăta prea bine. Din corpolent devenise de-a dreptul gras şi avea o problemă de piele. Deseori, cum efectul vinului băut la prânz se risipise, Edward era prost dispus la ora ceaiului.

Dar Augusta avea să-i spună ceva important lui Edward, şi nu avea de gând să-l cruţe.

– Ce mai e şi cu chestia asta pe care am auzit-o, cum că Emily ar cere anularea căsătoriei? întrebă ea.

– Vrea să se mărite cu altcineva, zise Edward nepăsător.

– Dar nu are voie – e măritată cu tine!

– Nu chiar, spuse Edward.

Despre ce naiba vorbea Edward? Oricât de mult îl iubea, Augusta îl găsea câteodată pe Edward extrem de enervant.

– Nu spune prostii, replică ea tăios. Bineînţeles că e măritată cu tine.

– M-am însurat cu ea numai pentru că ai vrut dumneata să mă însor. Iar ea a fost de acord numai pentru că părinţii ei au pus-o. Nu ne-am iubit niciodată şi... Edward şovăi o clipă, apoi mărturisi: Căsătoria nu s-a consumat niciodată.

Deci la asta voia Edward să ajungă! Augusta era surprinsă că Edward avusese îndrăzneala să se refere direct la actul sexual: lucrurile acestea nu se spuneau în faţa unei femei. Şi totuşi, nu era surprinsă să audă că mariajul era o păcăleală: îşi dăduse seama de acest lucru cu ani de zile în urmă. Cu toate acestea, Augusta nu avea de gând s-o lase pe Emily să obţină ceea ce dorea.

– Nu putem avea un scandal, spuse ea hotărâtă.

– N-ar fi nici un scandal...

– Sigur c-ar fi, lătră ea enervată de vederea scurtă a lui Edward. Toată Londra ar vorbi despre asta un an întreg şi ar apărea şi în ziarele ieftine.

Edward era acum Lord Whitehaven, şi o ştire de senzaţie de natură sexuală despre un pair era tocmai tipul de subiecte tratate de gazetele săptămânale pe care le cumpărau slujnicele.

Edward spuse nefericit:

– Dar nu crezi că Emily are dreptul la fericire?

Augusta nici nu băgă în seamă firavul apel la dreptate al lui Edward.

– Are modalitatea de a te forţa?

– Vrea să semnez un document prin care recunosc faptul că nu am consumat niciodată căsătoria. Şi atunci, după câte se pare, procedura e simplă.

– Şi dacă refuzi?

– Atunci e mai complicat. Nu e uşor de găsit probe în cazuri din acestea.

– Asta rezolvă problema! Nu avem de ce să ne facem griji. Hai să nu mai vorbim despre subiectul acesta jenant.

– Dar...

– Spune-i că nu poate obţine anularea căsătoriei şi gata. Nici nu vreau să mai aud despre aşa ceva.

– Bine, mamă.

Augusta rămase surprinsă să-l vadă capitulând atât de repede. Deşi în cele din urmă Augusta sfârşea prin a-şi impune punctul de vedere, Edward opunea de obicei ceva mai multă rezistenţă. Precis altceva îl frământa.

– Ce e cu tine, Teddy? întrebă Augusta cu voce mai blândă.

Edward oftă adânc.

– Hugh mi-a povestit ceva de necrezut, spuse el.

– Ce anume?

– A spus că Micky l-a omorât pe Solly Greenbourne.

Augusta simţi un fior de sinistră fascinaţie.

– Cum?! Solly a fost călcat de o trăsură!

– Hugh spune că Micky a fost cel care l-a împins în faţa acelei trăsuri.

– Şi tu crezi?

– Micky era cu mine în seara aceea, dar poate că a ieşit câteva minute. Este posibil. Dumneata crezi, mamă?

Augusta dădu din cap. Micky era un tip periculos şi îndrăzneţ: tocmai de aceea era atât de fascinant. Augusta

n-avea nici o îndoială că Micky era capabil de a comite o crimă atât de îndrăzneaţă – şi de a scăpa nepedepsit.

– Mi-e greu să accept aşa ceva, spuse Edward. Ştiu ca Micky poate fi de multe ori afurisit, dar ideea că ar fi în stare să ucidă...

– Şi totuşi, ar fi, spuse Augusta.

– Cum poţi fi aşa sigură?

Edward arăta atât de mizerabil, încât Augusta fu tentată să-i împărtăşească secretul pe care-l ştia. Dar ar fi fost oare înţelept? Nu putea face nici un rău. Şocul dezvăluirii lui Hugh părea să-l facă pe Edward mai gânditor ca de obicei. Poate că era bine ca acesta să afle adevărul. Poate că adevărul avea să-l maturizeze puţin. Augusta se hotărî să îi spună ce ştia.

– Micky l-a ucis pe unchiul Seth, zise ea.

– Dumnezeule!

– L-a sufocat cu o pernă. L-am prins în flagrant.

Amintindu-şi de scena care urmase, Augusta simţi un val de căldură în măruntaie.

– Dar ce motive ar fi avut Micky să-l ucidă pe unchiul Seth?! întrebă Erward.

– Era atât de grăbit să obţină trimiterea puştilor ălora în Cordoba, nu ţii minte?

– Ba da...

Edward rămase pe gânduri câtva timp. Augusta închise ochii, retrăind acea lungă şi sălbatică îmbrăţişare cu Micky, în cameră cu mortul.

Edward o smulse din visare.

– Şi mai e ceva, încă şi mai grav. Îţi mai aminteşti de băiatul acela, Peter Middleton?

– Evident.

Augusta nu putea să-l uite. Moartea lui bântuia familia de atunci.

– Ce e cu el?

– Hugh spune că tot Micky l-a ucis.

Fu rândul Augustei să fie surprinsă.

– Poftim? Nu... nu pot să cred aşa ceva!

Edward dădu din cap.

– Micky l-a ţinut cu capul sub apă intenţionat şi l-a înecat.

Nu crima în sine, ci ideea că Micky o minţise o îngrozea.

– Trebuie că Hugh minte.

– El zice că Tonio Silva a văzut totul.

– Dar asta ar însemna că Micky ne-a dus de nas cu fătărnicie toţi aceşti ani!

– Cred că ăsta e adevărul, mamă.

Augusta îşi dădu seama, din ce în ce mai îngrozită, că Edward n-ar fi dat crezare unei asemenea poveşti absurde fără motiv.

– Dar de ce eşti gata să crezi ce spune Hugh?

– Pentru că eu ştiam ceva ce Hugh nu ştia, ceva care confirmă povestea. Vezi dumneata... Micky furase nişte bani de la unul dintre profesori. Peter ştia şi ameninţa să-l pârască. Micky era disperat să găsească o modalitate de a-l face să tacă.

– Micky n-avea niciodată bani, îşi aminti Augusta. Îşi scutură capul neîncrezătoare. Iar noi am crezut toţi aceşti ani...

– ... că eu am fost de vină pentru moartea lui Peter.

Augusta încuviinţă.

– Iar Micky ne-a lăsat să credem asta, confirmă Edward. Nu pot să cred, mamă! Am crezut că sunt un ucigaş, şi Micky ştia că nu sunt, dar n-a spus nimic. Nu e o trădare cumplită din partea unui prieten?

Augusta se uită compătimitor la fiul ei.

– Vei renunţa la prietenia lui?

– Fără doar şi poate. Edward era îndurerat. Deşi e singurul meu prieten...

Augustei aproape că îi dădură lacrimile. Cei doi stăteau uitându-se unul la altul, gândindu-se la ce făcuseră, şi de ce.

Edward spuse:

– Aproape douăzeci şi cinci de ani l-am tratat ca pe un membru al familiei, când de fapt e un monstru.

„Un monstru“, repetă Augusta în gând. Aşa era.

Cu toate acestea, îl iubea. Cu toate că acesta omorâse trei oameni, îl iubea pe Micky Miranda. În ciuda faptului că o înşelase, ştia că dacă Micky ar fi intrat în acea clipă în odaie, tot i-ar fi venit să sară să îl îmbrăţişeze.

Augusta se uită la fiul ei. Îi citea în ochi faptul că şi Edward simţea acelaşi lucru. O ştiuse mereu în fundul sufletului ei, dar acum o recunoştea şi cu raţiunea.

Şi Edward era îndrăgostit de Micky.

CAPITOLUL DOI – OCTOMBRIE

1

Micky Miranda era îngrijorat. Stătea la barul de la Cowes Club fumând un trabuc şi întrebându-se ce făcuse să-l jignească pe Edward. Acesta îl evita. Nu mai dădea pe la club, nu mai mergea la Nellie's şi nici măcar nu se mai arăta în salonul Augustei la ceai. Micky nu-l mai văzuse de o săptămână.

O întrebase pe Augusta ce se petrecea, dar aceasta îi spusese că nu ştie. Augusta era puţin stranie cu el, şi Micky bănuia că de fapt aceasta ştia ce se petrece, dar nu voia să spună.

Aşa ceva nu se întâmplase în mai bine de douăzeci de ani. Din când în când, Edward se mai supăra pentru câte ceva pe Micky şi se mai bosumfla, dar asta nu dura niciodată mai mult de o zi, două. De data aceasta însă, părea să fie vorba de ceva serios – şi asta însemna că banii pentru portul Santamaria erau puşi în pericol.

În ultimii zece ani, Banca Pilaster emisese obligaţiuni pentru Cordoba cam o dată pe an. O parte din bani reprezentaseră capital pentru sistemul feroviar sau de ape şi pentru mine, o parte fuseseră simple împrumuturi ale guvernului. Dar toţi aceşti bani fuseseră obţinuţi direct sau indirect în folosul familiei Miranda, aşa că Papa Miranda era acum cel mai puternic om din Cordoba după preşedinte.

Micky luase un comision pentru absolut toate aceste operaţiuni – deşi nimeni de la bancă nu ştia lucrul acesta – şi acum era el însuşi un om foarte bogat. Şi mai ales, capacitatea

lui de a face rost de fonduri îl făcuse una dintre cele importante figuri politice din Cordoba şi categoric cel care avea să preia puterea din mâinile tatălui său.

Iar Papa era pe cale să înceapă o revoluţie.

Toate planurile erau deja gata. Armata familiei Miranda avea să năvălească înspre sud pe calea ferată, asediind capitala. Simultan, urma să aibă loc şi un asediu asupra oraşului Milpita, portul la coasta Pacificului care deservea capitala.

Dar revoluţiile costă. Papa îi ceruse lui Micky să obţină împrumutul cel mai mare de până atunci – două milioane de lire sterline – pentru a cumpăra arme şi rezerve pentru un război civil. Papa îi promisese o recompensă nemaipomenită. Când Papa avea să devină preşedinte, acesta urma să-l facă pe Micky prim-ministru, adică mai-mare peste toată lumea în afara de Papa însuşi. Şi avea să fie desemnat succesorul lui Papa la preşedinţie după moartea lui.

Asta era tot ce îşi dorise Micky vreodată.

Urma să se întoarcă să se întoarcă în ţara lui ca un erou cuceritor, ca moştenitor al tronului, ca mâna dreaptă a preşedintelui, ca mai-mare peste verii şi unchii săi şi, mai ales – şi asta îi aducea o mulţumire imensă – peste fratele lui mai mare.

Iar acum Edward punea în pericol toate aceste lucruri.

Edward era absolut indispensabil pentru îndeplinirea planului. Micky dăduse neoficial Băncii Pilaster monopol peste comerţul cu Cordoba, pentru a creşte prestigiul şi puterea lui Edward la bancă. Funcţionase: Edward era acum directorul băncii, ceea ce n-ar fi putut obţine niciodată fără ajutor. Dar asta însemna că nimeni altcineva din comunitatea financiară londoneză nu avusese ocazia să devină expert în domeniul comerţului cu Cordoba. Ca urmare, celelalte bănci considerau că nu aveau destule cunoştinţe ca să se încumete să investească acolo. În plus, acestea ar fi avut îndoieli înzecite faţă de orice proiect pe care li l-ar fi propus Micky, pentru că pre-

supuneau că Banca Pilaster îl respinsese în prealabil. Micky încercase să strângă fonduri şi prin alte bănci, dar fusese refuzat de fiecare dată.

De aceea bosumflarea lui Edward era din cale-afară de îngrijorătoare. Îi făcea nopţi albe lui Micky. Cum Augusta nu ştia sau nu voia să-i spună nimic, Micky nu avea pe cine întreba: Edward nu avea alţi prieteni apropiaţi în afară de el.

În timp ce stătea fumând şi frământându-se, îl zări pe Hugh Pilaster. Era ora şapte: Hugh era în haine de seară şi bea ceva singur, urmând probabil să se întâlnească cu cineva pentru a lua cina.

Micky nu îl plăcea pe Hugh şi ştia că sentimentul era reciproc. Cu toate acestea, era posibil ca Hugh să ştie ce se petrecea. Iar Micky n-avea nimic de pierdut întrebându-l. Aşa că se ridică şi se duse la masa lui Hugh.

– Bună seara, Pilaster, spuse el.

– Bună seara, Miranda.

– L-ai văzut cumva pe vărul tău Edward îl ultima vreme? Pare să fi dispărut.

– Vine la bancă în fiecare zi.

– Aha... şovăi Micky.

Cum Hugh nu îl invită să stea jos, Micky întrebă:

– Te deranjează dacă mă aşez puţin la masa ta? Apoi, coborându-şi puţin vocea, spuse: Ştii cumva dacă am făcut ceva care l-a jignit?

Hugh rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi spuse:

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu-ţi spun. Edward a descoperit că tu l-ai ucis pe Peter Middleton şi că l-ai minţit asupra acestui fapt timp de douăzeci şi patru de ani.

Micky aproape că sări de pe scaun. „Cum dracu' a ieşit la iveală?“ Micky fu cât pe ce să pronunţe întrebarea, dar îşi dădu seama că asta însemna să-şi recunoască vina. Se prefăcu că e furios şi se ridică brusc de pe scaun.

– Voi da uitării că ai spus asta vreodată, spuse el şi părăsi încăperea.

Lui Micky îi fură suficiente numai câteva clipe ca să-şi dea seama că pericolul de a fi căutat de poliţie nu era cu nimic mai mare acum decât fusese în toţi aceşti ani. Nimeni nu putea dovedi faptele şi totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât probabil că nu mai avea nici un rost ca investigaţia să se redeschidă. Adevăratul pericol care-l păştea era ca Edward să refuze să strângă cele două milioane de lire de care avea nevoie Papa.

Micky trebuia să obţină iertarea lui Edward. Şi pentru asta trebuia să-l vadă.

Nu putea face nimic în seara aceea, pentru că trebuia să ia parte la o recepţie diplomatică la Ambasada Franţei şi la o cină cu câţiva membri conservatori ai parlamentului. Dar a doua zi merse la Nellie's la ora prânzului, o trezi pe April şi o convinse să-i trimită un bilet lui Edward în care aceasta îi promitea „ceva special" dacă binevoia să vină la bordel în seara aceea.

Micky luă cea mai bună cameră a lui April şi o rezervă pe Henrietta, preferata lui Edward în acea perioadă, o fată subţire cu părul scurt şi negru. Îi dădu instrucţiuni să se îmbrace în haine de gală bărbăteşti şi joben – o ţinută care îl aţâţa pe Edward.

Pe la ora nouă şi jumătate seara, Micky îl aştepta deja pe Edward. În odaie era un pat cu stâlpi în cele patru colţuri, două canapele, un şemineu mare şi bogat decorat, obişnuita masă pentru lighean şi o serie de picturi foarte obscene reprezentând un îngrijitor libidinos într-o morgă, dedându-se la tot felul de acte sexuale cu cadavrul palid al unei frumoase tinere. Micky era aşezat pe o canapea de catifea alături de Henrietta. Era îmbrăcat numai într-un halat de mătase şi bea coniac.

Henrietta începu să se plictisească după puţin timp.

– Îţi plac imaginile astea? întrebă ea.

Micky dădu din umeri fără să răspundă. N-avea nici un chef să stea de vorbă cu ea. Femeile în sine îl interesau foarte puţin. Actul sexual i se părea un monoton proces mecanic. Ceea ce îi plăcea în sex era puterea pe care acesta i-o conferea. Mulţi bărbaţi şi femei se îndrăgostiseră de el de-a lungul timpului şi Micky nu se sătura niciodată de a se folosi de sentimentele acestor persoane pentru a-i controla, a-i exploata şi a-i umili. Chiar şi pasiunea lui de tinereţe pentru Augusta Pilaster reprezentase într-un fel o dorinţă de a îmblânzi şi de a călări o iapă sălbatică şi focoasă.

Din acest punct de vedere, Henrietta nu-i putea oferi nimic: s-o controleze nu era o provocare, aceasta nu avea nimic demn de exploatat şi Micky nu găsea nici o satisfacţie în a umili pe cineva aflat atât de jos din punct de vedere social ca o prostituată. Aşa că îşi fuma în continuare trabucul întrebându-se îngrijorat dacă Edward avea să apară sau nu.

Trecu o oră, apoi alta. Micky începu să-şi piardă nădejdea. În ce alt fel putea să dea de Edward? Era cu adevărat greu să ajungi la un om care nu voia să fie văzut. Putea să se dea „ieşit“ când era acasă şi „ocupat“ la serviciu. Micky putea să-l aştepte pe Edward în faţa băncii ca să-l prindă când acesta mergea să ia masa de prânz, dar era un lucru lipsit de demnitate, unde mai pui că Edward l-ar fi putut ignora pur şi simplu. Mai devreme sau mai târziu, tot aveau ei să se întâlnească la vreo ocazie socială, dar asta putea dura săptămâni, şi Micky nu-şi putea permite să aştepte atât de mult.

Apoi, cu câteva minute înainte de miezul nopţii, April îşi vârî capul pe uşă şi spuse:

– A sosit.

– În sfârşit, oftă Micky uşurat.

– Acum bea ceva, dar spune că n-are chef de jucat cărţi. Bănuiesc că va veni aici în câteva minute.

Micky deveni şi mai încordat. Se făcea vinovat de cea mai gravă trădare imaginabilă. Îl lăsase pe Edward să sufere un sfert de veac crezând că îl omorâse pe Peter Middleton, când de fapt Micky însuşi era vinovatul. Edward trebuia să fie disponibil să-i ierte multe ca să i-o ierte şi pe asta.

Dar Micky avea un plan.

O aşează pe Henrietta pe canapea. O puse să stea cu pălăria pe ochi, picior peste picior şi fumând o ţigară. Scăzu flacăra lămpilor de gaz, apoi merse şi se aşează pe pat, după uşă.

Câteva momente mai târziu, Edward intră în încăpere. Fiind întuneric, nu-l observă pe Micky pe pat. Se opri în prag, privind-o pe Henrietta, şi spuse:

– Bună, ce mai faci?

Henrietta privi în sus şi îi spuse:

– Bună, Edward.

– Oh, tu erai! spuse Edward.

Intra în cameră şi închise uşa.

– Ei bine, ce e lucrul acesta „special“ de care tot vorbea April? Nu e prima oară când te văd în frac.

– Eu sunt, zise Micky ridicându-se de pe pat.

Edward se încruntă.

– Nu vreau să te văd, făcu el, şi se întoarse spre uşă.

Micky îi ţinu calea.

– Cel puţin spune-mi de ce. Am fost prieteni prea multă vreme.

– Am aflat adevărul despre Peter Middleton.

Micky încuviinţă.

– Măcar îmi dai o şansă să-ţi explic?

– Ce să-mi explici?

– Cum am ajuns să fac aşa o greşeală teribilă şi de ce n-am avut curajul s-o recunosc.

Edward era de neclintit.

Micky spuse:

– Stai jos numai un minut aici lângă Henrietta şi lasă-mă să vorbesc.

Edward şovăi.

Micky insistă:

– Te rog?!

Edward se aşează pe canapea.

Micky se duse la măsuţa de lângă canapea şi îi turnă lui Edward un pahar de coniac. Edward îl luă dând din cap a aprobare. Henrietta se aşează mai aproape de el şi îl prinse de braţ. Edward sorbi din pahar şi, uitându-se în jur, spuse:

– Urăsc imaginile astea.

– Şi eu, interveni Henrietta. Îmi provoacă fiori.

– Taci din gură, Henrietta, spuse Micky.

– Oh, scuzaţi-mă c-am vorbit, zise aceasta indignată.

Micky se aşează pe cealaltă canapea şi i se adresă lui Edward:

– Am greşit şi te-am trădat, începu el. Dar aveam şaispre-zece ani şi tu eşti prietenul meu cel mai bun de-o viaţă. Chiar ai de gând să arunci asta pe fereastră din cauza unui păcat mărunt de băiat de şcoală?

– Dar mi-ai fi putut spune adevărul oricând în aceşti douăzeci şi cinci de ani! replică Edward revoltat.

Micky se prefăcu a fi trist.

– Aş fi putut, şi ar fi trebuit, dar odată ce ai spus o minciună, e greu să te dezici de ea. Aş fi distrus prietenia dintre noi.

– Nu neapărat, spuse Edward.

– Păi tocmai asta s-a şi întâmplat acum... nu?

– Da, zise Edward, dar în vocea lui se ghicea un tremur de nesiguranţă.

Micky îşi dădu seama că era momentul să-şi pună toate resursele la bătaie.

Se ridică şi lăsă halatul să-i cadă la picioare.

Ştia că arată bine – avea trupul suplu şi pielea fină, în afară de părul creţ de pe piept şi vintre.

Henrietta se ridică pe loc de pe canapea şi îngenunche în faţa lui. Micky îl privea pe Edward. Ochii acestuia îi straluceau de dorinţă, dar apoi se încruntă şi privi în altă parte.

Disperat, Micky îşi jucă ultima carte.

– Lasă-ne singuri, Henrietta.

Henrietta fu surprinsă, dar se ridică şi ieşi.

Edward se uită mirat la Micky.

– De ce-ai trimis-o pe Henrietta din odaie? întrebă el.

– Ce nevoie avem de ea? răspunse Micky.

Făcu un pas către canapea, astfel încât ajunse cu vintrea la câţiva centimetri de capul lui Edward. Micky întinse mâna încet, îi atinse capul lui Edward şi începu să-l mângâie uşor pe păr. Edward nu făcu nici o mişcare.

Micky spuse:

– Ne simţim mai bine numai noi doi... nu-i aşa?

Edward înghiţi greu şi nu zise nimic.

– Nu-i aşa? stărui Micky.

În sfârşit, Edward răspunse.

– Da, rosti el şoptit. Da...

Săptămâna următoare, Micky pătrunse pentru prima oară în solemnitatea capitonată a Sălii Asociaţilor din Banca Pilaster.

Micky furnizase băncii oportunităţi de afaceri în ultimii şaptesprezece ani, dar de câte ori venea la bancă, era condus într-o altă încăpere, şi un aprod îl chema pe Edward din Sala Asociaţilor. Bănuia că un englez ar fi fost acceptat mai repede în locul acela de taină. Micky iubea Londra, dar ştia că avea să fie considerat mereu un străin în acest loc.

Emoţionat, desfăşură planul pentru portul Santamaria pe masa cea mare din mijlocul sălii. Schiţa arăta un port complet nou pe coasta Atlantică a Cordobei, inclusiv un şantier pentru reparaţii navale şi o legătură spre calea ferată.

Nimic din toate acestea nu avea să se construiască, bineînţeles. Cele două milioane de lire aveau să meargă direct

la vistieria de război a familiei Miranda. Dar planul de fezabilitate era autentic şi schiţele erau desenate profesionist, şi dacă ar fi fost un proiect cinstit, poate că ar fi adus chiar şi profit.

Fiind însă un proiect necinstit, se număra probabil printre cele mai ambiţioase escrocherii din istorie.

În timp ce le explica proiectul, vorbind despre materiale de construcţie, costuri cu mâna de lucru, drepturi de vamă şi estimări de profituri, Micky încerca din răsputeri să dea impresia că e calm. Dar întreaga lui carieră, viitorul familiei şi destinul ţării sale depindeau de hotărârea pe care asociaţii aveau s-o ia în această încăpere.

Şi asociaţii erau încordaţi. Erau prezenţi cu toţii: cei doi gineri – maiorul Hartshorn şi Sir Harry Tonks, Samuel – bătrâna regină, William cel tânăr, Edward şi Hugh.

Urma să se dea o luptă, dar şansele erau de partea lui Edward. El era directorul. Maiorul Hartshorn şi Sir Harry făceau numai cum le spuneau nevestele lor Pilaster, iar acestea primeau ordine de la Augusta, aşa că cei doi urmau să-l sprijine pe Edward. Samuel avea să-l sprijine pe Hugh, probabil. William cel tânăr era singurul imprevizibil.

Edward era plin de entuziasm, aşa cum era de aşteptat. Îl iertase pe Micky, şi acum erau din nou prieteni la cataramă, iar acesta era primul său proiect major în calitate de director. Era foarte fericit că îşi inaugura mandatul de director cu o afacere atât de mare.

După Micky, luă cuvântul Sir Harry.

– Proiectul este gândit cu minuţiozitate şi obligaţiunile noastre pentru Cordoba au mers bine în ultimii zece ani. Mi se pare o propunere interesantă.

Aşa cum era de aşteptat, cel care se împotrivi fu Hugh. El fusese cel care îi spusese lui Edward adevărul despre Peter Middleton, iar motivul lui fusese tocmai să împiedice emiterea obligaţiunilor.

– Am urmărit ce s-a întâmplat cu ultimele câteva emisiuni pentru America de Sud pe care le-a administrat banca noastră, spuse el, împărţind în jurul mesei un document conţinând un tabel.

Micky studie tabelul în timp ce Hugh continuă:

– Rata dobânzii a crescut de la şase la sută acum trei ani la şapte şi jumătate la sută anul trecut. În ciuda acestei creşteri, numărul de acţiuni nevândute a fost din ce în ce mai mare de fiecare dată.

Micky se pricepea suficient la finanţe ca să înţeleagă ce însemna acest lucur: investitorii erau din ce în ce mai puţin interesaţi de obligaţiunile sud-americane. Expunerea calmă a lui Hugh şi logica lui imbatabilă îl făceau pe Micky să fiarbă.

Hugh continuă:

– În plus, în cazul ultimelor trei emisiuni, banca a trebuit să cumpere obligaţiuni de pe piaţă ca să menţină preţul acestora în mod artificial.

Ceea ce însemna, după cum îşi dădea seama şi Micky, că cifrele din tablou nici măcar nu reflectau exact amploarea problemei.

– Consecinţa faptului că am insistat pe această piaţă deja saturată este că acum avem obligaţiuni de aproape un milion de lire pentru Cordoba. Banca este serios supraexpusă pe acea zonă.

Acesta era un argument puternic. Străduindu-se să rămână calm, Micky se gândi că dacă el însuşi ar fi asociat al băncii, ar vota împotriva emisiunii de obligaţiuni. Dar decizia nu era pur financiară. In acest caz, miza nu erau numai banii.

Timp de câteva secunde, nimeni nu spuse nimic. Edward părea furios, dar se stăpânea, ştiind că ar fi fost mai bine să-l lase pe unul dintre ceilalţi parteneri sa se opună lui Hugh.

În cele din urmă, Sir Harry spuse:

– Punct lovit, Hugh, dar cred că exagerezi puţin problema.

George Hartshorn fu de aceeaşi părere:

– Suntem cu toţii de acord că proiectul pare solid. Riscurile sunt mici, iar profiturile considerabile. Cred că ar trebui să acceptăm.

Micky ştiuse de la bun început că cei doi aveau să-l sprijine pe Edward. Aştepta să audă verdictul lui William cel tânăr.

Dar cel care luă cuvântul fu Samuel:

– Eu înţeleg că nimeni nu vrea să se opună primului proiect major pe care îl propune un nou director, spuse el.

Tonul lui sugera că nici unul dintre asociaţi nu erau duşmani din tabere opuse, ci oameni raţionali care nu puteau decât să fie de acord, cu puţină bunăvoinţă.

– Poate că nu veţi dori să luaţi prea mult în consideraţie părerile a doi asociaţi care şi-au anunţat deja demisia. Dar sunt în branşă de o perioadă de două ori mai lungă decât oricine din această încăpere, iar Hugh este probabil cel mai de succes tânăr om de finanţe din lume, şi amândoi considerăm că acest proiect este mai periculos decât pare. Nu respingeţi imediat acest sfat din considerente strict personale.

Samuel spunea vorbe înţelepte, dar poziţia lui era cunoscută de la bun început. Toate privirile se îndreptară spre William cel tânăr.

În cele din urmă, acesta spuse:

– Obligaţiunile pentru America de Sud au parut şi par întotdeauna mai riscante, începu el. Dacă ne-am fi speriat de la bun început, am fi ratat un număr foarte mare de afaceri profitabile în ultimii ani.

„Asta sună bine“, gândi Micky. William continuă:

– Eu nu cred că se arată vreo criză financiară. Cordoba a devenit din ce în ce mai puternică sub preşedintele Garcia. Cred că putem anticipa că în viitor vom avea o creştere a profiturilor în zonă. Ar trebui să căutăm să prindem mai multe ocazii de afaceri din acestea, nu mai puţine.

Micky respiră lung şi mut, uşurat. Câştigase.

Edward spuse:

– Patru asociaţi în favoare, doi împotrivă.

– O clipă, spuse Hugh.

„Doamne fereşte ca Hugh să aibă vreun as în mâneca", gândi Micky şi îşi încleştă fălcile. Îi venea să ţipe în semn de protest, dar trebuia să-şi stăpânească pornirea.

Edward se uită enervat la Hugh.

– Ce este? Eşti în minoritate.

– În această încăpere, votul a fost întotdeauna practica la care s-a recurs numai şi numai în ultimă instanţă, spuse el. Când există o neînţelegere între parteneri, încercăm întotdeauna să ajungem la un compromis cu care toată lumea să fie de acord.

Micky văzu că Edward era gata să respingă această idee, dar William întrebă:

– La ce te gândeşti, Hugh?

– Permiteţi-mi să-l întreb ceva pe Edward, spuse Hugh. Crezi sincer că vom putea vinde în totalitate sau aproape în totalitate aceste obligaţiuni?

– Da, dacă preţul este potrivit, spuse Edward.

Chipul lui Edward trăda faptul că acesta habar nu avea la ce rezultat avea să ducă discuţia. Micky avu o presimţire îngrozitoare că Edward avea să se lase în cele din urmă dirijat.

Hugh continuă:

– Atunci de ce nu vindem obligaţiunile pe bază de comision, şi nu garantând emisiunea?

Micky îşi înăbuşi o înjurătură. Nu asta voia să obţină. În mod normal, când banca lansa o emisiune de obligaţiuni în valoare de, să spunem, un milion de lire, aceasta se obliga să cumpere de pe piaţă obligaţiunile nevândute, garantând astfel că cel care împrumuta urma să primească întregul milion. În schimbul acestei garanţii, banca încasa un procentaj gras. Metoda alternativă era ca banca să ofere obligaţiunile fără garanţie. Banca nu-şi asuma nici un risc şi primea un

procent mult mai mic, dar dacă erau vândute obligaţiuni de numai zece mii de lire din milionul respectiv, cel care împrumuta primea numai zece mii. Riscul era de partea celui care împrumuta, şi Micky nu voia nici un risc acum.

William mormăi.

– Hmm – e o idee...

„Hugh a fost viclean“, gândi Micky deznădăjduit. Dacă ar fi insistat pur şi simplu să se opună proiectului, n-ar fi avut nici un câştig de cauză. Dar acum sugerase o modalitate de a reduce riscurile. Oamenii de finanţe – rasă conservatoare – se dădeau în vânt după modalităţi de a reduce riscurile.

Sir Harry spuse:

– Dacă le vindem pe toate, tot facem cam şaizeci de mii de lire, chiar şi cu comision redus. Iar dacă nu le vindem pe toate, atunci vom fi evitat o pierdere considerabilă.

„Spune ceva, Edward!“ imploră Micky în gând. Edward pierdea controlul şedinţei şi părea că nu ştie cum să-l recâştige.

Samuel interveni:

– În plus, putem spune că a fost o decizie unanimă a asociaţilor, ceea ce reprezintă întotdeauna un rezultat plăcut.

Fu un murmur general de încuviinţare.

Disperat, Micky spuse:

– Nu vă pot promite că mandatarii mei vor fi de acord cu asta. În trecut, banca dumneavoastră a garantat întotdeauna obligaţiunile cordobeze. Dacă decideţi să vă schimbaţi regulile... Aici Micky şovăi. ... atunci s-ar putea să fiu nevoit să mă adresez unei alte bănci.

Era o ameninţare complet lipsită de fundament, dar ştiau ei asta?

William se arătă jignit.

– Este dreptul dumitale. O altă bancă ar putea face altfel de consideraţii asupra riscurilor.

Micky înţelese că ameninţarea lui nu făcuse altceva decât să consolideze ideile potrivnice proiectului. Se grăbi să adauge:

– Conducătorii ţării mele preţuiesc foarte mult relaţia lor cu Banca Pilaster şi nu ar vrea s-o pună în pericol.

Edward spuse:

– Iar sentimentul este reciproc.

– Mulţumesc.

Micky îşi dădu seama că nu mai era nimic de spus.

Începu să ruleze schiţa portului. Fusese învins, dar nu era gata să se dea bătut. Acele două milioane de lire reprezentau cheia spre preşedinţia ţării lui. Trebuia să-i obţină cu orice preţ.

Trebuia să născocească acum ceva.

Edward şi Micky vorbiseră să ia prânzul în sufrageria de la Cowes Club. Prânzul fusese plănuit ca o sărbătorire a succesului lor, dar acum nu mai aveau nimic de sarbătorit.

Pe când sosi Edward, Micky se gândise deja la ce avea de făcut. Singura lui şansă era acum să-l convingă pe Edward să acţioneze în secret împotriva hotărârii asociaţilor şi să garanteze obligaţiunile fără să le spună acestora. Era un act atroce, nesăbuit şi probabil împotriva legii. Dar nu avea de ales.

Micky era deja la masă când Edward păşi în încăpere.

– Sunt foarte dezamăgit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile azi-dimineaţă la bancă, spuse Micky imediat.

– Nenorocitul de vărul-meu Hugh e de vină, zise Edward aşezându-se. Îi făcu semn chelnerului şi spuse: Un pahar de Madera, te rog.

– Problema este că dacă împrumutul nu este garantat, nu e deloc sigur că portul va fi construit.

– Am făcut tot ce-am putut, spuse Edward cu un ton de lamentare. Ai văzut asta, doar ai fost acolo.

Micky încuviinţă. Din nefericire, aşa era. Dacă Edward ar fi fost un manipulator de oameni desăvârşit, precum maică-sa, l-ar fi putut învinge pe Hugh. Dar dacă Edward ar fi fost o astfel de persoană, n-ar fi devenit niciodată marioneta lui Micky.

Şi deşi era marioneta lui, era posibili ca Edward să refuze propunerea la care se gândea Micky. Micky îşi stoarse creierii gândindu-se la feluri în care putea să-l convingă sau să-l oblige să accepte.

Comandară de mâncare. Când chelnerul se îndepărtă de masa lor, Edward zise:

– Mă gândeam să mă mut undeva singur. Locuiesc cu mama de prea mult timp.

Micky se sili să pară interesat. .

– Ai vrea să cumperi o casă?

– Una mică. Nu vreau un palat în care o duzină de slujnice să alerge de colo, colo ca să alimenteze şemineurile cu cărbuni. Vreau doar o casă modestă care să poată fi administrată de un majordom capabil şi de o mână de servitori.

– Dar ai tot ce-ţi trebuie la Whitehaven House.

– Tot, în afară de intimitate.

Micky începea să priceapă la ce făcea Edward aluzie.

– Nu vrei ca mama ta să ştie tot ce faci...

– Ai putea să vrei să rămâi la mine peste noapte, de exemplu, spuse Edward uitându-se drept în ochii lui Micky.

Micky înţelese dintr-odată cum putea exploata această idee. Simulă tristeţea şi îşi scutură capul:

– Pe când îţi cumperi tu casa s-ar putea ca eu să fi părăsit deja Londra...

Edward era răscolit:

– Ce dracu' vrei să spui?

– Dacă nu fac rost de banii pentru port, sunt sigur că preşedintele mă va revoca.

– Nu se poate să pleci! exclamă Edward cu spaimă în glas.

– De bună seamă că nu vreau să plec. Dar s-ar putea să nu am de ales.

– Vom vinde toate obligaţiunile, sunt sigur, spuse Edward.

– Sper. Dacă nu...

Edward bătu cu pumnul în masă, făcând paharele să zăngănească.

– Dacă Hugh m-ar fi lăsat să garantez emisiunea!

Gâtuit, Micky rosti:

– Presupun că trebuie să te supui hotărârii asociaţilor.

– Bineînţeles, ce altceva?!

– Păi... începu Micky şovăitor. Încercă să pară nepăsător. N-ai putea bunăoară pur şi simplu să nu ţii cont de ceea ce s-a spus astăzi şi să-ţi pui secretarii să redacteze un contract de garanţie, fără să spui nimic nimănui?

– Presupun c-aş putea, spuse Edward îngrijorat.

– La urma urmei, eşti directorul băncii. Părerea ta ar trebui să conteze puţin.

– La naiba dacă n-ar trebui...

– Simon Oliver ar putea întocmi actele discret. Poţi avea încredere în el.

– Da.

Lui Micky nu-i venea să creadă că Edward se lăsa convins atât de uşor.

– Asta ar putea fi elementul determinant pentru rămânerea mea la Londra sau revocarea mea în Cordoba.

Chelnerul le aduse vinul şi li-l turnă în pahare.

Edward spuse:

– Dar la un moment dat, tot s-ar afla.

– În momentul acela va fi prea târziu. Şi poţi s-o faci să treacă drept o greşeală de secretariat.

Micky ştia că aceasta era o posibilitate puţin plauzibilă şi se îndoia că Edward avea s-o înghită.

Dar Edward ignoră vorbele lui Micky.

– Dacă rămâi...

Se opri şi privi în jos.

– Da?

– Dacă rămâi la Londra, vei veni să petreci câteodată noaptea cu mine în noua mea casă?

Micky îşi dădu seama, cu un sentiment de izbândă, ca acesta era singurul lucru care-l interesa pe Edward. Îi zâmbi triumfător.

– Fireşte.

Edward dădu din cap.

– Asta-i tot ce-mi doresc. Voi vorbi cu Simon în după-amiaza aceasta.

Micky îşi ridică paharul de vin.

– Pentru prietenie, spuse el.

Edward ciocni cu el şi zâmbi cu timiditate.

– Pentru prietenie.

2

Soţia lui Edward, Emily, se mută în Whitehaven House fără nici un avertisment.

Deşi toată lumea considera Whitehaven House casa Augustei, în realitate Joseph o lăsase moştenire lui Edward. Prin urmare, n-o puteau da afară pe Emily – asta ar fi putut probabil reprezenta motiv de divorţ, şi tocmai acest lucru şi-l dorea Emily.

Teoretic, stăpâna casei era Emily, iar Augusta doar o soacră căreia i se tolera prezenţa în casă. Dacă Emily ar fi înfruntat-o direct pe Augusta, ar fi avut loc un puternic conflict între cele două. Augusta nu şi-ar fi dorit nimic mai mult, dar Emily era prea deşteaptă să o înfrunte deschis.

– Este casa dumneavoastră, spunea Emily cu o voce blândă. Faceţi ce doriţi.

Augusta scrâşnea din dinţi auzindu-i tonul superior.

Emily îi luase Augustei chiar şi titlul: fiind soţia lui Edward, ea era acum contesă de Whitehaven, în timp ce Augusta era doar contesa vaduvă.

Augusta le dădea în continuare dispoziţii slujitorilor ca şi cum ea ar fi fost stăpâna casei, şi de câte ori avea ocazia, anula instrucţiunile lui Emily. Emily nu se plângea niciodată. Dar slujitorii începură să devină neascultători. Aceştia o preferau pe Emily Augustei – pentru că Emily era „inadmisibil de blândă cu ei", după cum gândea Augusta – şi găseau metode pentru a-i face viaţa lui Emily confortabilă, în ciuda eforturilor Augustei.

Cea mai redutabilă armă pe care stăpânul o avea la dispoziţie împotriva unui slujitor era ameninţarea că-l concediază fără să-i dea o recomandare. Nimeni nu i-ar mai fi dat o slujbă slujitorului respectiv după aceea. Dar Emily o privă pe Augusta de această armă cu o uşurinţă aproape de speriat. Într-o zi, Emily comandă calcan pentru masa de prânz. Augusta schimbă meniul cu somon. Se servi totuşi calcan, iar Augusta o dădu afară pe bucătăreasă. Dar Emily îi dădu bucătăresei o recomandare strălucitoare şi aceasta fu angajată de ducele de Kingsbridge pe o leafă mai bună. Şi pentru prima oară, slujitorii Augustei nu mai fură speriaţi de aceasta.

Prietenii lui Emily veneau în vizită la Whitehaven House după-amiaza. Ritualul ceaiului era prezidat de stăpâna casei. Emily zâmbea cu amabilitate şi o ruga pe Augusta să facă onorurile, dar atunci Augusta trebuia să fie politicoasă cu prietenii lui Emily, ceea ce era aproape la fel de neplăcut ca şi cum ar fi lăsat-o pe Emily însăşi să joace rolul de amfitrioana.

La cină era şi mai rău. Augusta trebuia să suporte să-i audă pe musafirii săi spunând ce drăguţ era din partea lui Lady Whitehaven să se supună soacrei ei lăsând-o să stea în capul mesei.

Augusta fusese înşelată, şi asta era o experienţă nouă pentru ea. De obicei, ultima ei armă cu care ameninţa lumea era mazilirea din cercul favoriţilor. Dar tocmai acest lucru îl voia Emily, şi de aceea aceasta era aproape imposibil de intimidat.

Augusta deveni şi mai hotărâtă să nu cedeze.

Lumea începu să-i invite pe Edward şi pe Emily la evenimente sociale. Emily se ducea, fie că Edward o însoţea, fie că nu. Lumea începu să bage de seamă. Atâta vreme cât Emily se ascunsese în Leceistershire, relaţiile glaciale pe care le avea cu soţul său puteau trece neobservate, dar acum că amândoi locuiau în oraş, situaţia devenea jenantă.

Mai demult, Augusta era indiferentă la părerea celor din lumea bună. Era o tradiţie în rândul comercianţilor să-i considere pe membrii aristocraţiei frivoli, dacă nu de-a dreptul degeneraţi, şi să le ignore opiniile, sau să se facă cel puţin că le ignoră. Dar Augusta abandonase demult acea mândrie a clasei de mijloc. Acum era contesa văduvă de Whitehaven şi îşi dorea nespus de mult aprobarea elitei londoneze. Nu-l putea lăsa pe fiul ei să refuze mitocăneşte invitaţiile care veneau din partea celor mai aleşi oameni. Aşa că îl obliga să meargă.

În seara aceasta era tocmai un asemenea caz. Marchizul de Hocastle se afla la Londra pentru o dezbatere în Camera Lorzilor, iar marchiza dădea o cină pentru puţinii lor prieteni care nu erau la ţară la vânătoare. Edward şi Emily erau invitaţi, la fel şi Augusta.

Dar când Augusta coborî în rochia ei de mătase neagră, îl găsi în salon pe Micky Miranda îmbrăcat în costum de gală şi bând whisky. Văzându-l, inima i-o luă razna, atât de splendid era acesta în haina lui albă cu guler înalt. Micky se ridică în picioare şi îi sărută mâna. Augusta era bucuroasă că alesese acea rochie cu decolteu deschis care îi punea în evidenţă pieptul.

Edward abandonase prietenia cu Micky după ce aflase adevărul despre Peter Middleton, dar acest lucru nu durase decât câteva zile, iar acum cei doi erau mai apropiaţi ca niciodată. Augusta era bucuroasă. Nu avea cum să fie supărată pe Micky. Ştiuse mereu că este un tip periculos – şi asta îl făcuse şi mai atrăgător. Uneori Augusta simţea că îi e

frică de el, ştiind că omorâse trei oameni, dar era o frică incitantă. Micky era persoana cea mai imorală pe care o cunoscuse vreodată. Augusta îşi dorea ca acesta s-o arunce la pământ şi s-o siluiască.

Micky era căsătorit în continuare. Probabil că putea să divorţeze de Rachel dacă dorea – mai ales că se tot zvonea că aceasta avea o legătură cu Dan, fratele lui Maisie Robinson şi membru radical în parlament –, dar atâta vreme cât el era ambasador, acest lucru era imposibil.

Augusta se aşeză pe canapeaua egipteană, socotind că Micky avea să se aşeze lângă ea, dar spre dezamăgirea ei, acesta se aşeză în faţa ei. Simţindu-se respinsă, Augusta întrebă:

– Pentru care motiv eşti aici?

– Eu şi Edward mergem să vedem un spectacol de lupte.

– Nu, nu mergeţi. Edward cinează la marchizul de Hocastle.

– Oh... făcu Micky şovăielnic. Mă întreb dacă am făcut cumva o greşeală... sau dacă Edward a făcut o greşeală.

Augusta era convinsă că Edward era responsabil pentru asta şi avea mari îndoieli că fusese o greşeală. Lui Edward îi plăceau foarte mult spectacolele de lupte şi avea probabil de gând să se eschiveze de la cină. Augusta avea să îl oprească.

– Mai bine te-ai duce singur, îi spuse ea lui Micky.

O licărire de împotrivire apăru în ochii lui Micky şi, pentru o clipă, Augusta crezu că aceasta avea s-o înfrunte. Se întrebă dacă îşi pierdea puterea pe care o avea asupra acestui tânăr. Dar Micky se ridică în picioare, cam lent ce-i drept, şi spuse:

– O şterg atunci, dacă binevoiţi să-i explicaţi dumneavoastră lui Edward.

– Fireşte.

Dar era prea târziu. Edward intră în salon înainte ca Micky să ajungă la uşă.

Augusta observă că pielea lui Edward era foarte iritată în acea seară. Iritaţia i se întindea pe gât şi pe ceafă şi ajungea până sus la ureche. Augusta era necăjită, dar doctorul spusese că nu existau motive de îngrijorare.

Cu gândul la lupte, Edward îşi frecă mâinile.

– Abia aştept să văd spectacolul!

Augusta spuse cu toată autoritatea:

– Edward, nu poţi merge la concursul de lupte astă-seară!

Edward făcu faţa unui copil căruia i se spune că s-a anulat serbarea de Crăciun.

– De ce nu? întrebă el scâncit.

Pentru o clipă, Augustei i se făcu milă de el şi fu pe punctul de a da înapoi. Apoi îşi oţeli inima şi spuse:

– Ştii foarte bine că trebuie să mergi la cina marchizului de Hocastle.

– Dar nu e astă-seară, nu-i aşa?

– Ştii bine că e astă-seară.

– Atunci nu merg.

– Trebuie!

– Dar am mers la o cină cu Emily aseară!

– Ei bine, asta va însemna că vei fi luat două cine civilizate două zile la rând.

– De ce dracu suntem invitaţi, în primul rând?

– Nu înjura în faţa mamei tale! Suntem invitaţi pentru că sunt prieteni cu Emily!

– Emily poate să meargă la...

Edward observă privirea Augustei şi se opri imediat.

– Spune-le că sunt bolnav, zise el.

– Nu fi ridicol!

– Cred că ar trebui să-mi fie permis să merg unde vreau, mamă.

– Nu ai voie să jigneşti oameni sus-puşi!

– Vreau să văd luptele!

– Nu-ţi dau voie!

În acel moment îşi făcu apariţia şi Emily. Aceasta nu putu să nu observe atmosfera încărcată care domnea în încăpere şi spuse imediat:

– Ce s-a întâmplat?

Edward spuse:

– Du-te şi adu-mi nenorocita aia de hârtie pe care mi-ai cerut s-o semnez!

– Despre ce vorbeşti? întrebă Augusta. Ce hârtie?

– Acordul meu pentru anularea căsătoriei.

Augusta era îngrozită, şi îşi dădu seama cu furie subită că nimic din toate acestea nu era întâmplător. Emily pusese totul la cale exact aşa. Scopul ei era să-l scoată pe Edward din sărite atât de tare încât el să accepte să semneze orice, numai ca să se scape de ea. Fără să vrea, Augusta îi dăduse chiar o mână de ajutor, insistând ca Edward să-şi îndeplinească obligaţiile sociale. Se simţi ca o proastă: se lăsase manipulată. Iar acum planurile lui Emily erau pe cale de a reuşi.

Augusta spuse:

– Emily! Rămâi aici!

Emily îi zâmbi dulce şi ieşi.

Augusta se întoarse către Edward.

– Nu vei accepta anularea!

Edward replică:

– Am patruzeci de ani, mamă. Conduc afacerea familiei şi asta este casa mea. N-ar trebui să-mi spui ce să fac.

Avea o expresie îmbufnată şi încăpăţânată, şi Augusta se gândi îngrozită că aceasta putea fi prima oară în viaţă când Edward o înfrunta.

Începu să-i fie frică.

– Hai şi stai aici, Teddy, spuse ea cu o voce mai blândă.

Ostil, acesta se aşează lângă ea.

– Nu poţi să-ţi porţi de grijă singur, spuse ea. N-ai putut niciodată. De aceea eu şi Micky am avut întotdeauna grijă de tine, de pe vremea când erai la şcoală.

Hugh părea că se încăpăţânează şi mai tare.

– Poate c-ar fi timpul să încetaţi.

În sufletul Augustei începea să se strecoare un sentiment de panică. I se părea că e pe cale să piardă controlul.

Înainte să poată articula un cuvânt, Emily se întoarse cu o foaie de hârtie care semăna cu un document legal. O puse pe măsuţa în stil maur, pe care se aflau deja tocuri de scris şi cerneală.

Augusta îl privi pe fiul ei. Putea fi oare adevărat că acestuia îi era mai frică de nevastă decât de propria mamă? Augustei îi venea să smulgă de pe masă documentul, să arunce tocurile pe foc şi să verse cerneala. Se stăpâni. Poate era mai bine să cedeze şi să se poarte ca şi cum ar fi fost un lucru fără urmări grave. Dar prefăcătoria nu avea să-i fie de mare folos: Augusta luase deja poziţie împotriva aceste anulări şi toată lumea avea să afle că fusese învinsă.

Îi spuse lui Edward:

– Dacă semnezi documentul, va trebui să-ţi dai demisia de la bancă.

– Nu văd de ce, răspunse el. Asta nu e ca un divorţ.

Emily spuse:

– Biserica nu se opune anulării căsătoriei pe motive bine întemeiate.

Suna ca un text citat – era clar că Emily se informase dinainte.

Edward se aşează la masă, alese un toc şi îi înmuie peniţa într-o călimară de argint.

Augusta îşi jucă ultima carte:

– Edward! spuse ea cu vocea tremurândă de furie. Dacă semnezi, nu mai vorbesc cu tine niciodată!

Edward şovăi, apoi puse tocul pe hârtie. Toţi tăceau. Mâna lui Edward se mişcă, şi scârţâitul peniţei pe hârtie sună ca un tunet.

Edward puse jos tocul.

– Cum poţi să te porţi aşa cu propria mamă? întrebă Augusta.

Suspinul din vocea ei era autentic.

Emily puse sugativa pe semnătură şi luă documentul.

Augusta se postă între Emily şi uşă.

Năuci şi nemişcaţi, Edward şi Micky le priveau pe cele două femei care se uitau una la cealaltă.

Augusta ceru:

– Dă-mi hârtia aceea!

Emily păşi către ea, şovăi în faţa Augustei, apoi, cu un gest surprinzător, îi trase o palmă.

Fusese o lovitură puternică. Augusta ţipă de surprindere şi de durere şi se dădu înapoi, clătinându-se.

Emily trecu pe lângă ea repede, deschise uşa şi părăsi încăperea, ţinând documentul strâns în mână.

Augusta căzu în primul scaun pe care-l găsi la îndemână şi începu să plângă.

Îi auzi pe Edward şi pe Micky ieşind din cameră.

Se simţea bătrână, învinsă şi singură.

3

Emisiunea de obligaţiuni în valoare de două milioane de lire pentru construirea portului Santamaria se dovedi un eşec, şi încă unul mai răsunător decât se temuse Hugh. Până la data limită, Banca Pilaster reuşise să vândă obligaţiuni de numai patru sute de mii de lire, iar a doua zi preţul acestora căzu imediat. Hugh era extrem de fericit că îl obligase pe Edward să vândă obligaţiunile pe comision, şi nu să garanteze împrumutul.

Lunea următoare, Jonas Mulberry aduse raportul de activitate din săptămâna precedentă, care fu distribuit tuturor asociaţilor. Înainte ca Mulberry să iasă din sală, Hugh observă o discrepanţă în date.

– O clipă, Mulberry, spuse el. Ceva nu e în regulă aici.

Cifrele indicau o scădere enormă a capitalului de depuneri – peste un milion de lire.

– N-a avut loc nici o retragere masivă de bani, nu-i aşa?

– Din câte ştiu eu, nu, domnule Hugh, răspunse Mulberry.

Hugh se uită în jurul lui. Toţi asociaţii erau acolo, în afară de Edward, care nu ajunsese încă.

– Îşi aminteşte cineva de o retragere masivă săptămâna trecută?

Nimeni nu-şi amintea.

Hugh se ridică de la masă.

– Haideţi să verificăm, spuse Mulberry.

Se duseră sus în biroul şefilor de serviciu. Tranzacţia pe care o căutau era prea mare ca să fie o retragere de bani lichizi. Trebuia să fie vorba de un transfer bancar. Hugh îşi aminti din vremurile în care el însuşi era funcţionar că exista un registru de tranzacţii adus la zi în fiecare zi. Se aşează la masă şi îi spuse lui Mulberry.

– Aduceţi-mi registrul de transferuri bancare, vă rog.

Mulberry scoase dintr-un raft un dosar gros şi-l aşează înaintea lui Hugh. Un alt funcţionar interveni:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Hugh? Eu sunt cel care ţin acel registru.

Părea îngrijorat, şi Hugh îşi dădu seama că îi era frică să nu fi făcut vreo greşeală.

Hugh îl întrebă:

– Dumneavoastră sunteţi Clemmow, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Ce retrageri de bani au avut loc săptămâna trecută – de un milion de lire sau mai mult?

– Numai una, spuse funcţionarul imediat. Societatea Port Santamaria a retras un milion opt sute de mii – suma emisiunii de obligaţiuni, minus comisionul.

Hugh sări în picioare.

– Dar nu aveau atât de mult – au strâns numai patru sute de mii!

Clemmow păli.

– Emisiunea a fost de două milioane în obligaţiuni.

– Dar nu era garantată, era o vânzare pe bază de comision!

– Le-am verificat contul – era un milion opt sute.

– La dracu'! strigă Hugh.

Toţi funcţionarii din încăpere îşi ridicară privirile către el.

– Să văd registrul!

Un alt funcţionar din celălalt capăt al încăperii scoase un dosar enorm, i-l aduse lui Hugh şi îl deschise la o pagină marcată cu „Comisia Port Santamaria".

Erau înregistrate numai trei tranzacţii: un credit de două milioane de lire, un debit de două sute de mii de lire – comisionul băncii, şi un transfer al soldului spre o altă bancă.

Hugh era livid. Banii dispăruseră. Dacă ar fi fost transferaţi într-un alt cont din greşeală, eroarea ar fi fost uşor de rectificat. Dar banii fuseseră retraşi din bancă a doua zi. Asta ducea cu gândul la o fraudă pusă la cale cu multă grijă.

– Pe toţi sfinţii, cineva va înfunda puşcăria pentru asta, rosti Hugh plin de mânie. Cine a trecut în registru tranzacţiile astea?

– Eu, domnule, spuse funcţionarul care-i adusese dosarul.

Acesta tremura tot de frică.

– După care instrucţiuni?

– După documentele obişnuite. Erau toate în ordine.

– De la cine veneau?

– De la domnul Oliver.

Simon Oliver era originar din Cordoba şi vărul lui Micky Miranda. Hugh bănui imediat că el era în spatele fraudei.

Dar nu voia să continue interogatoriul în faţa a douăzeci de funcţionari. Îi părea deja rău că aflaseră cu toţii de pro-

blemă. Dar când începuse, nu știa că avea să dezvăluie o deturnare majoră de fonduri.

Oliver era secretarul lui Edward și lucra la același etaj cu asociații, alături de Mulberry.

– Găsiți-mi-l pe domnul Oliver imediat și aduceți-l în Sala Asociaților, îi ceru Hugh lui Mulberry.

Hugh avea de gând să continue investigația acolo, cu ceilalți asociați de față.

– Numaidecât, domnule Hugh, spuse Mulberry. Restul, întoarceți-vă la lucru acum, le spuse el celorlalți funcționari.

Aceștia se întoarseră la birourile lor și luară tocurile în mână, dar Hugh nici nu ieși bine pe ușă, că un murmur agitat de conversație izbucni în urma lui.

Hugh se duse în Sala Asociaților.

– S-a făcut o fraudă majoră, spuse el întunecat. Societatea Port Santamaria a primit întreaga sumă a emisiunii de obligațiuni, deși n-am vândut obligațiuni decât în valoare de patru sute de mii.

Erau cu toții îngroziți.

– Cum naiba s-a întâmplat?

– Cred că Simon Oliver, secretarul lui Edward, a făcut-o. Am trimis după el, dar bănuiesc că escrocul e deja îmbarcat pe un vapor îndreptându-se către Cordoba.

Sir Harry întrebă:

– Există vreun mod de a recupera banii?

– Nu știu. Se poate să fie deja scoși din țară.

– Dar nu pot construi un port cu bani furați!

– Poate că n-au de gând să construiască nici un port. Toată chestia poate să fi fost o escrocherie.

– Dumnezeule!

Mulberry intră în sală și, spre surprinderea lui Hugh, era însoțit de Simon Oliver. Acesta era un indiciu că nu Oliver furase banii. Acesta ținea în mână un contract cu multe file.

Părea speriat – fără îndoială că îi ajunsese la urechi amenințarea lui Hugh cum că cineva avea să înfunde puşcăria.

Fără nici o introducere, Oliver spuse:

– Emisiunea pentru portul Santamaria a fost garantată – aşa spune contractul.

Cu mâinile tremurânde, îi întinse documentul lui Hugh.

Hugh spuse:

– Asociaţii au căzut de acord că aceste obligaţiuni urmau să fie vândute pe bază de comision.

– Domnul Edward mi-a spus să redactez un contract de garantare.

– Poţi dovedi?

– Da!

Îi dădu lui Edward o altă foaie de hârtie. Aceasta reprezenta o „schiţă de contract“, o notă scurtă privind termenii acordului înmânată de un asociat funcţionarului care urma să redacteze contractul. Era scrisă de Edward şi spunea foarte clar că împrumutul era garantat.

Treaba era clară. Edward era cel responsabil. Nu fusese nici o fraudă, iar banii nu puteau fi recuperaţi în nici un fel. Întreaga tranzacţie era perfect legală. Hugh era stupefiat şi înnebunit de furie.

– Bine, Oliver, puteţi pleca, spuse el.

Oliver rămase pe loc.

– Sper că asta înseamnă că asupra mea nu planează nici o bănuială, domnule Hugh.

Hugh nu era convins că Oliver era cu totul nevinovat, dar fu nevoit să spună:

– Nu veţi fi învinuit pentru lucrurile pe care le-aţi făcut la ordinele domnului Edward.

– Mulţumesc, domnule.

Oliver ieşi.

Hugh îi privi pe ceilalţi asociaţi.

– Edward a acţionat împotriva deciziei noastre comune, zise el cu amărăciune. A schimbat termenii emisiunii pe la spatele nostru. Şi asta ne-a costat un milion patru sute de mii de lire.

Samuel se trânti în scaun.

– Ce îngrozitor! spuse el.

Sir Harry şi maiorul Hartshorn păreau doar buimăciţi.

William întrebă:

– Suntem falimentari?

Hugh îşi dădu seama că lui i se adresa întrebarea. Ei bine, erau falimentari? Era de neconceput. Chibzui un moment.

– Din punct de vedere tehnic, nu, spuse el. Cu toate ca rezervele noastre de bani lichizi au scăzut cu un milion patru sute de mii de lire, obligaţiunile apar ca active de cealaltă parte a balanţei, aproape la valoarea lor de cumpărare. Activele noastre sunt astfel egale cu pasivul, şi deci suntem solvabili.

Samuel adăugă:

– Atâta vreme cât preţul nu se prăbuşeşte.

– Exact. Dacă s-ar întâmpla ceva care să cauzeze căderea preţului la obligaţiunile sud-americane, am fi la mare ananghie.

Gândul că puternica Bancă Pilaster era atât de fragilă îl îmbolnăvea de furie împotriva lui Edward.

– Putem să ţinem lucrul ăsta secret?

– Mă îndoiesc, răspunse Hugh. Mă tem că nici măcar n-am încercat să-l ascund în sala şefilor de serviciu. Precis că vestea a făcut deja înconjurul băncii şi după pauza de prânz va şti tot cartierul financiar.

Jonas Mulberry interveni cu o întrebare despre o chestiune practică:

– Ce facem cu lichidităţile, domnule Hugh? Avem nevoie de un depozit mare înainte de sfârşitul săptămânii ca să facem faţă retragerilor obişnuite. Nu putem vinde obligaţiunile pentru port, pentru că asta le-ar scădea preţul.

Era o întrebare bună. Hugh chibzui asupra problemei pentru o clipă, apoi spuse:

– Voi împrumuta un milion de la Banca Colonială. Bătrânul Cunliffe nu va sufla nici o vorbă. Asta ar trebui să rezolve problema. Hugh îi privi pe ceilalţi. Cu asta am rezolvat urgenţa imediată. Dar banca este periculos de fragilă. Pe termen mediu, trebuie să ne restabilim poziţia cât de repede putem.

William întrebă:

– Ce facem cu Edward?

Hugh ştia ce avea de făcut Edward – să îşi dea demisia. Dar nu voia s-o spună chiar el, şi aştepta ca unul dintre ceilalţi asociaţi s-o spună, aşa că rămase tăcut.

În cele din urmă, Samuel zise:

– Edward trebuie să îşi dea demisia de la bancă. Nici unul dintre noi n-ar mai putea avea vreodată încredere în el.

William afirmă:

– Ar putea să-şi retragă capitalul din bancă.

– Nu poate, îl contrazise Hugh. Nu avem bani lichizi. Ameninţarea asta este egală cu zero în acest moment.

– Aşa este, fu de acord William. Nu m-am gândit la asta.

Sir Harry spuse:

– Şi atunci cine va fi director?

Se lăsă un moment de tăcere. Samuel sparse liniştea spunând:

– Dar, pentru Dumnezeu, ne mai punem întrebarea?! Cine a descoperit înşelăciunea lui Edward? Cine şi-a asumat răspunderea în acest moment de criză? La cine v-aţi uitat cu toţii să îşi spună părerea? O singură persoană a luat toate hotărârile în ultima oră. Ceilalţi n-aţi făcut decât să puneţi întrebări şi să vă arătaţi neajutoraţi. Ştiţi prea bine cine trebuie să fie director!

Hugh era surprins. Mintea îi stătuse numai la problemele cu care se confrunta banca, şi nu se gândise deloc la poziţia

pe care o ocupa în bancă. Dar acum vedea că Samuel avea dreptate. Ceilalţi fuseseră relativ pasivi. Din momentul în care observase discrepanţa din raportul săptămânal, Hugh acţionase ca şi cum ar fi fost directorul băncii. Şi ştia că era singurul capabil să cârmuiască banca prin criza pe care aceasta o traversa.

Încet, încet, începu să-şi dea seama că era pe cale să-şi împlinească ambiţia de-o viaţă: era pe cale să devină directorul Băncii Pilaster! Se uită la William, la Harry şi la George. Aceştia păreau cu toţii ruşinaţi. Abătuseră dezastrul asupra băncii permiţându-i lui Edward să devină director. Acum îşi dădeau şi ei seama că Hugh avusese dreptate de la bun început. Le părea rău că nu-l ascultaseră mai înainte şi voiau să-şi repare greşeala. Hugh ghicea pe chipurile lor că aceştia doreau să preia el conducerea.

Dar ei trebuiau să spună asta.

Hugh îl privi pe William, care era cel mai în vârstă Pilaster după Samuel:

– Ce zici?

William nu ezită decât o clipă.

– Cred că ar trebui să fii director, Hugh, spuse el.

– Domnule maior?

– De acord.

– Sir Harry?

– Absolut – şi sper că vei accepta.

Gata, se întâmplase! Lui Hugh nu-i venea să creadă. Respiră adânc.

– Vă mulţumesc pentru încredere. Accept. Sper că voi reuşi să cârmuiesc banca astfel încât să ieşim din dezastrul acesta cu reputaţiile şi averile intacte.

În acel moment, pe uşă intră Edward.

Se lăsă o linişte stânjenită. Până atunci discutaseră de parcă acesta dispăruse de faţa pământului, şi apariţia lui în cameră îi şocă pe toţi.

La început, Edward nu observă atmosfera.

– Toată banca e în frământare, spuse el. Funcţionarii începători aleargă de colo, colo, şefii de serviciu şuşotesc pe coridoare, aproape nimeni nu mai munceşte – ce naiba se petrece?

Nimeni nu spuse nimic.

Chipul lui Edward fu invadat de consternare, apoi de un sentiment de vinovăţie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, dar Hugh ghici din privirea lui că bănuia despre ce era vorba. Spuneţi-mi de ce vă holbaţi aşa la mine, stărui ei. La urma urmei, sunt directorul băncii!

– Nu, nu mai eşti. Eu sunt directorul! replică Hugh.

CAPITOLUL TREI – NOIEMBRIE

1

Domnişoara Dorothy Pilaster se căsători cu vicontele Nicholas Ipswich la Sala Parohială Metodistă Kensington într-o dimineaţă senină şi răcoroasă de noiembrie. Slujba fu simplă, cu toate că predica fu lungă. Masa avu loc într-un cort enorm aşezat în grădina casei lui Hugh, unde celor trei sute de invitaţi li se servi supă fierbinte de carne, calcan de Dover, friptură de potârniche şi şerbet de piersici.

Hugh era foarte fericit. Sora lui strălucea de frumuseţe, iar proaspătul ei soţ se purta fermecător cu toată lumea. Dar cea mai fericită persoană de acolo era mama lui Hugh. Stătea lângă tatăl mirelui, ducele de Norwich, şi zâmbea radios. Era prima dată în ultimii douăzeci şi cinci de ani când nu purta straie negre: acum avea o ţinută de caşmir albastru-cenuşiu care îi punea în evidenţă părul argintiu bogat şi ochii gri şi calmi. Viaţa ei fusese distrusă de sinuciderea tatălui lui şi trăise ani de zile în sărăcie lucie, dar acum, la şaizeci de ani trecuţi, avea tot ce îi trebuia. Frumoasa ei fiică era acum vicontesă de Ipswich şi avea să devină într-o bună zi ducesă de Norwich, iar fiul ei era înstărit şi prosper, şi devenise directorul Băncii Pilaster.

– Mai demult gândeam că nu am avut noroc, îi şopti ea lui Hugh între două feluri de mâncare. M-am înşelat. Îi puse mâna pe braţ ca într-un gest de binecuvântare. Sunt foarte norocoasă.

Lui Hugh îi veni să plângă.

Cum nici o femeie nu dorise să poarte alb – ca sa nu concureze cu mireasa – sau negru – care era pentru înmormântari – musafirele păreau să fie o explozie de culoare. Parcă aleseseră cu toate culori calde ca să contracareze răcoarea de toamnă: oranj strălucitor, galben intens, roşu zmeură, fucsia. Bărbaţii purtau negru, alb şi gri, ca de obicei. Hugh purta un frac cu guler şi manşete de catifea: acesta era negru, dar, ca de obicei, Hugh sfida convenienţele purtând o cravată de mătase albastru-deschis – singura lui extravaganţă. Devenise atât de respectabil că uneori se gândea cu nostalgie la vremurile când era oaia neagră a familiei.

Sorbi din paharul de Château Margaux, vinul lui roşu preferat. Era un ospăţ de nuntă somptuos în cinstea unei perechi deosebite, şi Hugh era bucuros că şi-l permitea. Dar simţea şi o strângere de inimă de vinovăţie cheltuind o asemenea sumă când Banca Pilaster era atât de fragilizată. Încă mai aveau obligaţiuni pentru portul Santamaria de un milion patru sute de mii de lire, şi încă alte câteva emisiuni de obligaţiuni pentru Cordoba în valoare de aproape un milion de lire, pe care nu le puteau vinde fără să cauzeze o scădere de preţ, adică tocmai de ceea ce se temea Hugh. Urma să-i ia cel puţin un an ca să îndrepte finanţele băncii. Cu toate acestea, Hugh reuşise să ghideze cu bine banca prin criza imediată, şi acum deţineau destule lichidităţi pentru a face faţă retragerilor de capital normale din viitorul previzibil. Edward nu mai dădea pe la bancă deloc, deşi teoretic rămânea asociat până la sfârşitul anului financiar. Acum erau acoperiţi, cu excepţia eventualităţii unei catastrofe precum un război, un cutremur sau o molimă. Trăgând linie, se simţea îndreptăţit să-i ofere singurei lui surori o nuntă scumpă.

Şi era bine şi pentru Banca Pilaster. Toţi cei din lumea financiară ştiau că banca pierduse mai mult de un milion pe portul Santamaria. Petrecerea somptuoasă creştea credibilitatea băncii, asigurându-i pe oameni că familia Pilaster era în

continuare neînchipuit de bogată. O nuntă ieftină ar fi trezit suspiciuni.

Zestrea lui Dotty de o sută de mii de lire fusese transferată soţului ei, dar rămânea investită în bancă, aducându-le o dobândă de cinci la sută. Nick o putea retrage în orice moment, dar nu avea nevoie de toţi banii deodată. Urma să scoată banii treptat, pe măsură ce avea să plătească ipotecile tatălui lui şi reorganiza moşia. Hugh era bucuros că acesta nu voia toţi banii deodată, pentru că retragerile mari puneau banca în dificultate în acest moment.

Toată lumea ştia că Dotty avusese o zestre mare. Hugh şi Nick nu putuseră să ţină cifra absolut confidenţială, şi acesta era tocmai genul de veste care se răspândea foarte repede. Acum toată Londra vorbea despre zestrea lui Dotty. Hugh îşi închipuia că acesta era subiectul de conversaţie la jumătate din mese chiar în momentul respectiv.

Uitându-se în jur, Hugh prinse privirea unui musafir care nu se bucura şi care chiar părea a fi adânc nefericit, frustrat ca un eunuc la o orgie: mătuşa Augusta.

– Societatea londoneză s-a degenerat complet, îi spunea Augusta colonelului Mudeford.

– Mă tem că aveţi dreptate, Lady Whitehaven, murmură acesta politicos.

– Nu mai are nici o însemnătate din ce familie vii, continuă ea. Evreii sunt acceptaţi peste tot.

– Aşa este.

– Eu am fost prima contesă de Whitehaven, dar familia Pilaster a fost o familie distinsă chiar cu un secol înainte de a fi onorată cu un titlu, în timp ce astăzi un om al cărui tată a fost muncitor la drumuri poate să fie înnobilat doar pentru că s-a îmbogăţit vânzând cârnaţi.

– Aşa este.

Colonelul Mudeford se întoarse către femeia care stătea de cealaltă parte şi o întrebă:

– Doamnă Telston, aţi mai dori puţin sos de coacăze?

Augusta îşi pierdu interesul în el. Fierbea în sinea ei la vederea spectacolului la care fusese silită să asiste: Hugh Pilaster, fiul falitului de Tobias, dând Château Margaux la trei sute de invitaţi, Lydia Pilaster, văduva lui Tobias, stând alături de ducele de Norwich, Dorothy Pilaster, fiica lui Tobias, măritată cu vicontele de Ipswich cu cea mai mare dotă de care se auzise vreodată. În timp ce fiul ei, dragul de Teddy, odrasla marelui Joseph Pilaster, fusese uşuit din funcţia de director şi în curând avea să i se anuleze şi căsătoria!

Nu mai era nici o regulă! Oricine putea să intre în lumea bună. Şi ca dovadă supremă, o zări cu coada ochiului pe parvenita parveniţilor: doamna Solly Greenbourne, fostă Maisie Robinson. Era uimitor că Hugh avusese tupeul să invite la nunta surorii lui o femeie a cărei viaţă fusese un scandal. Întâi a fost practic prostituată, apoi s-a măritat cu evreul cel mai înstărit din Londra, şi acum conducea un spital în care femei cu nimic mai breze decât ea îşi puteau naşte bastarzii. Cu toate acestea, era prezentă aici, chiar la masa alăturată, îmbrăcată într-o rochie arămie de culoarea unui penny nou, discutând cu toată seriozitatea cu guvernatorul Băncii Angliei. Probabil că vorbea despre mame necăsătorite. Iar guvernatorul chiar o asculta!

– Puneţi-vă în locul unei slujnicuţe necăsătorite, îi spunea Maisie guvernatorului.

Acesta se uită la ea uimit, iar Maisie se sili să nu râdă.

– Gândiţi-vă la consecinţele pe care le ai de suportat dacă devii mamă: îţi vei pierde slujba şi casa, ceea ce va însemna că nu ai nici un mijloc de a te întreţine, iar copilul tău nu va avea tată. Oare te gândeşti atunci: „O, dar pot să nasc la Southwark în spitalul acela minunat al doamnei Greenbourne,

şi deci nu e nici o problemă?“ Firește că nu. Spitalul meu nu încurajează deloc fetele către imoralitate. Le salvează numai de la a-şi naşte copiii în drum.

Dan Robinson, care stătea de cealaltă parte a surorii lui, interveni şi el:

– E mai mult ca proiectul de lege cu privire la bănci pe care vreau să-l propun în parlament şi care ar obliga băncile să se asigure în beneficiul depunătorilor privaţi.

– Am auzit despre asta, spuse guvernatorul.

Dan continuă:

– Cei care critică proiectul spun că ar încuraja falimentul, reducând gravitatea efectului acestuia. Dar acestea sunt prostii. Nici un bancher nu vrea să dea faliment, sub nici o formă.

– Asta aşa este.

– Când un bancher încheie o afacere nu se gândeşte că nesăbuinţa lui ar putea s-o ruineze pe o văduvă din Bournemouth – ce-l interesează pe el este numai propria avere. În acelaşi fel, ideea de a face copii ilegitimi care vor suferi toată viaţa nu îi opreşte pe unii bărbaţi lipsiţi de scrupule să seducă servitoare.

– Vă înţeleg perfect punctul de vedere, spuse guvernatorul cu o expresie schimonosită pe chip. Este o comparaţie... ăă... foarte originală.

Maisie hotărî că îl chinuiseră destul pe guvernator, şi se întoarse spre masă, lăsându-l pe acesta să se concentreze asupra potârnichii din farfurie.

Dan îi spuse:

– Ai observat că titlurile nobiliare ajung mereu la oamenii nepotriviţi? Uită-te la Hugh şi la vărul lui, Edward. Hugh e cinstit, talentat şi muncitor, pe când Edward e prost, leneş şi fără valoare – şi cu toate astea Edward e conte de Whitehaven iar Hugh este numai domnul Pilaster.

Maisie se străduia să nu se uite la Hugh. Deşi era bucuroasă că fusese invitată la nuntă, îi venea greu să se uite la el

înconjurat de familie. Soţia lui, băieţii, maică-sa şi sora lui reprezentau un cerc de familie închis din care ea era exclusa. Ştia că Hugh era nefericit în căsnicia lui cu Nora: era limpede din felul în care cei doi vorbeau unul cu altul, fără vreo atingere, fără un zâmbet, fără vreun gest de afecţiune. Dar asta nu o consola. Erau totuşi o familie, şi Maisie nu avea să facă niciodată parte din ea.

Acum îi părea rău că venise la nuntă.

Un lacheu veni şi îi şopti lui Hugh la ureche:

– Aveţi un telefon de la bancă, domnule.

– Nu pot vorbi acum, spuse Hugh.

Câteva minute mai târziu, lacheul lui Hugh ieşi în grădină.

– Domnul Mulberry de la bancă la telefon, domnule. Doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

– Nu pot acum! spuse Hugh enervat.

– Prea bine, domnule.

Majordomul plecă.

– Ba nu, aşteaptă puţin.

Mulberry ştia că Hugh era în toiul petrecerii de nuntă. Era un om deştept şi responsabil. N-ar fi insistat să vorbească cu Hugh dacă n-ar fi fost vorba cu adevărat despre o problemă.

Despre o mare problemă.

Pe Hugh îl trecură fiori de spaimă.

– Voi vorbi cu el, zise el. Se ridică de la masă spunând: Vă rog iertaţi-mă, mamă, stimate domn – o problemă îmi cere atenţia.

Ieşi din cort grăbit, traversă gazonul şi intră în casă.

Aparatul de telefon se afla în biblioteca lui. Ridică receptorul şi spuse:

– Hugh Pilaster la aparat.

Auzi vocea administratorului-şef.

– Mulberry aici, domnule. Vă rog să mă scuzaţi că...

– Ce s-a întâmplat?

– O telegramă de la New York. A izbucnit un război în Cordoba.

– Oh, nu!

Aceasta era o veste catastrofală pentru Hugh, pentru familia lui şi pentru bancă. Nu putea fi nimic mai rău.

– Un război civil, mai exact, continuă Mulberry. O rebeliune. Familia Miranda a atacat capitala Palma.

Inima lui Hugh bătea să-i spargă pieptul.

– Aveţi vreo informaţie despre cât de puternici sunt?

Dacă rebeliunea putea fi zdrobită, mai era o speranţă.

– Preşedintele Garcia a fugit.

– Pe toţi dracii!

Asta însemna că era foarte grav. Hugh îi blestemă în gând cu năduf pe Micky şi pe Edward.

– Altceva?

– A mai venit şi o telegramă de la biroul nostru din Cordoba, dar este în curs de a fi decodată.

– Daţi-mi din nou telefon de îndată ce este gata.

– Bine, domnule.

Hugh învârti manivela aparatului, intră în legătură cu operatoarea, căreia îi dădu numele agentului de schimb cu care lucra banca. Aşteptă până când operatoarea făcu apelul.

– Danby, aici Hugh Pilaster. Ce se întâmplă cu obligaţiunile pentru Cordoba?

– Le oferim la jumătatea valorii nominale şi TOT nu avem cumpărători.

„La jumătate de preţ!“ gândi Hugh. Banca era falimentară. Un sentiment de disperare îi umplu sufletul.

– La cât vor scădea?

– La zero, după părerea mea. Nimeni nu plăteşte dobândă pe obligaţiuni guvernamentale în toiul unui război civil.

La zero. Banca Pilaster tocmai pierduse două milioane şi jumătate de lire. Nu mai era nici o speranţă ca balanţa să

poată fi echilibrată. Agățându-se de o ultimă idee salvatoare, Hugh întrebă:

– Să zicem că rebelii sunt zdrobiți în următoarele câteva ore – ce s-ar întâmpla atunci?

– Chiar și așa, nu cred că cineva va vrea să cumpere obligațiunile, spuse Danby. Investitorii vor dori să aștepte să vadă ce se întâmplă. În cel mai bun caz, vor începe să aibă din nou încredere peste vreo cinci, șase săptămâni.

– Înțeleg.

Hugh știa că Danby avea dreptate. Brokerul nu făcea decât să confirme intuițiile lui Hugh.

– Ascultă, Pilaster, sper că banca voastră nu va avea probleme?! rosti Danby îngrijorat. Trebuie că aveți multe obligațiuni din astea. Se zvonește că n-ați vândut aproape nici o obligațiune din cele emise pentru portul Santamaria.

Hugh șovăi. Nu-i plăcea să mintă. Dar adevărul avea să distrugă banca.

– Avem mai multe obligațiuni pentru Cordoba decât mi-ar plăcea să avem, Danby. Dar avem și multe alte active.

– Bun.

– Acum trebuie să mă întorc la musafirii mei.

Hugh nu avea intenția de a se întoarce la ei, dar voia să dea impresia că este calm.

– Dau o petrecere pentru trei sute de oameni – sora mea s-a căsătorit azi-dimineață.

– Am auzit. Felicitări!

Înainte ca Hugh să apuce să ceară un alt apel operatoarei, Mulberry sună din nou.

– Domnul Cunliffe de la Banca Colonială e aici, domnule, spuse el, iar Hugh ghicea panica din vocea lui. Cere restituirea împrumutului.

– Să-l ia dracu', rosti Hugh plin de necaz.

Banca Colonială îi împrumutase Băncii Pilaster un milion de lire cu care aceasta să treacă peste criză, dar împrumutul

trebuia restituit la cerere. Cunliffe auzise ştirea prăbuşirii bruşte a obligaţiunilor pentru Cordoba şi îşi dăduse seama că Banca Pilaster avea necazuri. Firește, voia să-şi recupereze banii înainte ca banca să se ducă de râpă.

Iar el era numai primul dintr-un lung şir de persoane. Alţii aveau să-i urmeze imediat. A doua zi dimineaţă, depunătorii urmau să formeze cozi în faţa uşilor băncii, cerând numerar. Iar Hugh nu putea să le dea banii.

– Dispunem de un milion de lire, Mulberry?

– Nu, domnule.

Cuvintele lui Mulberry se lăsară pe umerii lui Hugh cu toată greutatea, şi acesta se simţi dintr-odată bătrân. Acesta era sfârşitul. Acesta era coşmarul oricărui bancher: oameni venind să-şi recupereze banii pe care banca nu-i avea. Şi asta i se întâmpla chiar lui.

– Spuneţi-i domnului Cunliffe că nu aţi putut obţine autorizaţia de a semna cecul pentru că toţi asociaţii sunt la nuntă, spuse el.

– Prea bine, domnule Hugh.

– Şi apoi...

– Da, domnule?

Hugh se opri. Ştia că nu are de ales, dar ezita să rostească îngrozitoarele cuvinte. Închise ochii. Era mai bine să termine cu totul şi să scape.

– Şi apoi, Mulberry, va trebui să închideţi uşile băncii.

– Vai, domnule Hugh!

– Îmi pare rău, Mulberry.

Pe linie se auzi un zgomot ciudat, şi Hugh îşi dădu seama că Mulberry plângea.

Aşează receptorul în furcă. Privea în gol spre rafturile de cărţi, dar în faţa ochilor vedea faţada somptuoasă a Băncii Pilaster şi poarta mare şi ornamentată de fier închizându-se. Vedea trecătorii oprindu-se şi privind. În scurt timp, o grămadă de oameni aveau să se adune în faţa băncii, arătând spre

uşile închise şi discutând febril. Vestea urma să se răspândească în cartierul financiar mai repede decât un incendiu într-un depozit de benzină: Banca Pilaster a dat faliment.

Banca Pilaster a dat faliment.

Hugh îşi îngropă faţa în mâini.

2

– Suntem absolut faliţi, spuse Hugh.

La început nu pricepură. Hugh ghicea asta pe chipurile lor. Familia era adunată în salonul casei lui Hugh. Era o încăpere ticsită, decorată de soţia lui, Nora, căreia îi plăcea să înveleaască orice căpeţel de mobilă în materiale înflorate şi să înghesuie pe orice suprafaţă disponibilă bibelouri şi ornamente. Musafirii plecaseră, în sfârşit – Hugh nu spusese nimănui vestea proastă înainte de a se termina petrecerea –, dar familia era încă acolo, gătită în straie de nuntă. Augusta stătea lângă Edward, şi amândoi aveau o privire dispreţuitoare şi incredulă. Unchiul Samuel stătea lângă Hugh. Ceilalţi asociaţi – William cel tânăr, maiorul Hartshorn şi Sir Harry – stăteau în picioare în spatele canapelei pe care şedeau nevestele lor: Beatrice, Madeleine şi Clementine. Nora, roşie la faţă de la mâncat şi băut şampanie, era aşezată în scaunul pe care-l ocupa de obicei, lângă foc. Mirele şi mireasa, Nick şi Dotty, stăteau ţinându-se de mână şi păreau speriaţi.

Lui Hugh îi păru rău de tinerii miri.

– Zestrea lui Dotty s-a evaporat, Nick. Mă tem că proiectele noastre s-au dus pe apa sâmbetei.

Mătuşa Madeleine rosti cu o voce stridentă:

– Dumneata eşti directorul băncii – trebuie că e vina dumitale!

Madeleine dădea dovadă de prostie şi răutate. Era o reacţie previzibilă, dar Hugh se simţi jignit. Era atât de

incorect să fie învinuit după ce luptase atât de mult ca să împiedice acest deznodământ!

Dar William, fratele ei mai mic, o puse la punct surprinzător de sever:

– Nu spune prostii, Madeleine, replică el. Edward ne-a înşelat pe toţi şi a pus pe umerii băncii o cantitate enormă de obligaţiuni pentru Cordoba care acum nu valorează nimic.

Hugh îi fu recunoscător lui William pentru că era cinstit. William continuă:

– Vina este a acelora dintre noi care ne-am dat acordul ca Edward să devină director.

O privi pe Augusta.

Nora părea năucită.

– Nu putem fi *absolut* faliţi, spuse ea.

– Şi totuşi, suntem, rosti Hugh răbdător. Toţii banii noştri sunt în bancă, iar banca a dat faliment.

Soţia lui avea într-un fel o scuză că nu înţelegea: nu se născuse într-o familie de bancheri.

Augusta se ridică şi se duse la şemineu. Hugh se întreba daca Augusta avea de gând să îl apere pe fiul său, dar aceasta nu era chiar atât de nechibzuită.

– Nu mai contează a cui vină este, zise ea. Trebuie să salvăm ce putem. Trebuie că mai sunt mulţi bani lichizi, aur şi bancnote în bancă. Trebuie sa îi scoatem din bancă şi să îi ascundem într-un loc sigur înainte să vină creditorii. Apoi...

Hugh o întrerupse:

– Nu vom face aşa ceva, spuse el simplu. Nu sunt banii noştri.

– Bineînţeles că sunt banii noştri! strigă ea.

– Tăceţi din gură şi aşezaţi-vă, mătuşă Augusta, sau îi pun pe lachei să vă dea afară.

Vorbele lui Hugh o surprinseră suficient de mult ca să tacă, dar nu se aşeză.

Hugh spuse:

– Banca mai are bani lichizi, şi pentru că falimentul nu a fost încă oficial declarat, mai putem încă să îi plătim pe unii dintre creditori. Va trebui să vă concediaţi toţi servitorii, şi dacă îi trimiteţi la poarta din spate a băncii cu o hârtie care indică ce sumă li se cuvine, îi voi plăti. De asemenea, trebuie să le cereţi negustorilor la care aveţi conturi să vă facă socoteala, iar eu voi avea grijă să-i plătesc şi pe ei – dar numai până la data de azi: nu voi plăti nici o datorie pe care o contractaţi de azi încolo!

– Dar cine eşti dumneata să-mi spui să-mi dau afară servitorii? întrebă Augusta indignată.

Hugh era pregătit să le compătimească soarta, deşi şi-o făcuseră cu mâna lor, dar lipsa aceasta intenţionată de înţelegere era greu de suportat, aşa că Hugh îi spuse tăios:

– Dacă nu-i concediaţi, atunci o să plece singuri oricum, pentru că nu vor fi plătiţi. Mătuşă Augusta, încercaţi să pricepeţi că *nu mai aveţi nici un ban!*

– Ridicol! bolborosi ea.

Nora luă din nou cuvântul:

– Nu-i pot concedia pe servitori. Intr-o casă ca asta nu se poate trăi fără servitori.

– Stai liniştită, zise Hugh. Nu vei trăi într-o casă ca asta. Voi fi nevoit s-o vând. Va trebui sa ne vindem cu toţii casele, mobilele, tablourile, vinurile şi bijuteriile.

– E absurd! strigă Augusta.

– Aşa e legea, i-o întoarse Hugh. Fiecare asociat este personal responsabil pentru toate datoriile băncii.

– Eu nu sunt asociat, spuse Augusta.

– Dar Edward este. A demisionat din postul de director, dar a rămas asociat pe hârtie. Şi el este proprietarul casei dumneavoastră – Joseph i-a lăsat-o moştenire.

Nora interveni:

– Dar trebuie să locuim undeva!

– Mâine la prima oră trebuie să ne căutăm cu toţii case mai mici şi ieftine de închiriat. Dacă alegeţi o casă modestă, creditorii noştri îşi vor da acordul. Dacă nu, va trebui să alegeţi altceva.

Augusta spuse:

– Eu nu am de gând să mă mut din casă, punct. Şi îmi închipui că şi restul familiei îmi împărtăşeşte sentimentul. O privi pe cumnata ei. Madeleine?

– Aşa este, Augusta. Eu şi cu George rămânem unde locuim. Toate astea sunt nişte prostii. Nu putem deveni săraci!

Hugh le dispreţuia. Chiar şi acum, când aroganţa şi prostia lor îi ruinase, tot refuzau să asculte vocea raţiunii. În cele din urmă, tot aveau să fie nevoite să lase iluziile la o parte. Dar dacă voiau să ţină cu dinţii de o bogăţie care nu mai era a lor, urmau să distrugă şi reputaţia, şi averea familiei. Hugh era hotărât să le facă să se comporte desăvârşit de cinstit în sărăcie ca şi în bunăstare. Avea să fie foarte greu, dar nu avea de gând să se dea bătut.

Augusta se întoarse către fiica ei.

– Clementine, sunt sigură că tu şi Harry veţi lua aceeaşi poziţie ca şi Madeleine şi George.

Clementine continua:

– Nu, mamă.

Augustei îi sări inima din loc. La fel de surprins era şi Hugh. Lui Clementine nu îi stătea în obicei să i se împotrivească maică-sii. „Măcar un membru al familiei este rezonabil!“ gândi Hugh.

Clementine spuse:

– Suntem cu toţii acum în necazul ăsta pentru că te-am ascultat pe dumneata. Dacă l-am fi ales director pe Hugh, şi nu pe Edward, am fi şi în momentul de faţă bogaţi precum Cresus.

Hugh începea să se simtă mai bine. Unii membri ai familiei înţelegeau ce încercase să facă.

Clementine continuă:

– Ai greşit, mamă, şi ne-ai adus la sapă de lemn. N-am să-ţi mai urmez sfatul niciodată. Hugh a avut dreptate, şi ar fi mai bine să-l lăsăm să facă tot ce poate ca să ne arate drumul prin dezastrul ăsta îngrozitor.

William zise şi el.

– Aşa este, Clementine. Ar trebui să facem ce ne sfătuieşte Hugh.

Liniile câmpului de bătaie erau aşadar stabilite. Hugh îi avea de partea lui pe William, pe Samuel şi pe Clementine, care îl domina pe soţul ei Sir Harry. Aceştia aveau să încerce să se poarte decent şi cinstit. Împotriva lor erau Augusta, Edward şi Madeleine, care vorbea în numele maiorului Hartshorn: aceştia aveau să încerce să pună mâna pe ce puteau şi erau gata să compromită reputaţia familiei.

Apoi Nora spuse sfidătoare:

– Va trebui să mă duci pe sus din casa asta!

Lui Hugh îi veni un gust amar în gură. Propria soţie se ralia de partea duşmanului!

– Eşti singura persoană din încăperea asta care ia poziţie împotriva soţului sau soţiei sale, spuse el trist. Nu-mi datorezi totuşi puţină loialitate?

Nora îşi dădu capul pe spate.

– Nu m-am măritat cu tine ca să trăiesc în sărăcie.

– Cu toate acestea, vei părasi casa, rosti Hugh foarte grav.

Îi privi pe cei din grupul neînduplecaţilor: Augusta, Edward, Madeleine şi maiorul Hartshorn:

– Va trebui să cedaţi cu toţii, în cele din urmă, spuse el. Dacă n-o faceţi acum cu demnitate, o veţi face mai târziu, în ruşine, cu un alai de executori judecătoreşti, poliţişti şi ziarişti, târâţi prin noroi de presa de scandal şi dispreţuiţi de slujitorii pe care nu i-aţi plătit.

– Mai vedem noi, spuse Augusta.

După ce plecară toţi, Hugh se aşeză şi privi focul, storcându-şi creierii cum să găsească o modalitate de a-i plăti pe creditorii băncii.

Era hotărât să nu lase Banca Pilaster să fie declarată oficial falimentară. Numai gândul i se părea de nesuportat. Toată viaţa trăise în umbra falimentului lui taică-său. Întreaga lui carieră reprezentase o încercare de a demonstra că nu era afectat. În adâncul sufletului, se temea că dacă avea să sufere aceeaşi soartă ca tatăl lui, şi el ar fi tentat să-şi ia viaţa.

Banca Pilaster era terminată ca instituţie financiară. Îşi închisese porţile în faţa depunătorilor, şi cu asta se terminase. Dar pe termen lung, banca trebuia totuşi să-şi poată plăti datoriile, mai ales dacă asociaţii aveau să-şi vândă conştiincios toate lucrurile de valoare.

La vremea când după-amiaza dispărea în amurg, Hugh începu să traseze în minte contururile unui plan şi îşi permise să întrevadă o slabă licărire de speranţă.

La ora şase seara se duse la Ben Greenbourne.

Greenbourne avea peste şaptezeci de ani, dar se ţinea încă bine şi conducea în continuare afacerea. Avea o fiică, Kate, dar Solly fusese singurul lui fiu, aşa că atunci când avea să se retragă, urma să fie nevoit să lase afacerile pe mâinile nepoţilor, şi nu prea părea că-l îndeamnă inima.

Hugh se duse la reşedinţa acestuia din Piccadilly. Casa nu dădea doar impresia de prosperitate, ci de bogăţie infinită. Fiecare ceas era o bijuterie, fiecare mobilă un obiect antic inestimabil, fiecare lambriu era splendid sculptat, fiecare covor ţesut pe măsură. Hugh fu condus în bibliotecă, unde erau aprinse lămpi de gaz şi focul duduia. În această cameră aflase Hugh că băiatul pe nume Bertie Greenbourne era fiul lui.

Aşteptând, Hugh se uită la mai multe cărţi, întrebându-se dacă erau expuse numai de decor. Socoti în gând că unele dintre ele păreau selectate pentru legăturile alese, în timp ce

altele arătau serios răsfoite. Erau cărţi în mai multe limbi. Cultura lui Greenbourne era autentică.

Bătrânul apăru după cincisprezece minute, scuzându-se că îl făcuse pe Hugh să aştepte.

– M-a reţinut o problemă casnică, spuse el cu politeţea lui prusacă impecabilă.

În familia Greenbourne nu erau prusaci, dar aceştia copiaseră manierele lumii bune nemţeşti, şi apoi le păstraseră şi le continuaseră timp de o sută de ani, de când trăiau în Anglia. Greenbourne avea aceeaşi statură dreaptă, dar lui Hugh i se păru că acesta arată puţin obosit şi îngrijorat. Greenbourne nu spuse ce fel de problemă casnică avea, iar Hugh nu-l întrebă.

– Ştiţi că obligaţiunile pentru Cordoba s-au prăbuşit astăzi, spuse Hugh.

– Da.

– Şi probabil aţi auzit şi că banca mea şi-a închis porţile din această cauză.

– Da. Îmi pare foarte rău.

– Ultima oară când o bancă englezească a dat faliment s-a întâmplat acum douăzeci şi patru de ani.

– Overend and Gurney. Îmi amintesc foarte bine.

– Şi eu. Tatăl meu s-a ruinat atunci şi s-a spânzurat în biroul lui din Leadenhall Street.

Greenbourne fu jenat.

– Îmi pare nespus de rău, Pilaster. Acest lucru îngrozitor îmi ieşise cu totul din minte.

– Multe companii s-au dus de râpă în timpul acelei crize. Dar mâine va fi mult mai rău.

Stând pe scaun, Hugh se aplecă înainte şi îşi începu pledoaria.

– Numărul de afaceri care au loc în cartierul financiar s-a înzecit în ultimul sfert de secol. Şi acum că afacerile bancare au devenit atât de sofisticate şi de complexe, depindem cu

toţii unii de alţii mai mult ca niciodată. Unii dintre oamenii cărora le-am pierdut banii nu vor putea să-şi plătească datoriile şi se vor ruina de asemenea – şi aşa mai departe. Săptămâna viitoare vor fi zeci de bănci în faliment, sute de companii vor fi constrânse să-şi închidă porţile şi mii şi mii de oameni vor fi dintr-odată săraciţi, dacă nu luăm măsuri ca să împiedicăm acest lucru.

– Măsuri? întrebă Greenbourne dând vădit semne de enervare. Ce măsuri se pot lua? Singura dumneavoastră soluţie este să vă plătiţi datoriile. N-o puteţi face, aşa că sunteţi neputincios.

– Da, singur sunt neputincios. Dar sper ca lumea financiară să facă totuşi ceva.

– Aveţi de gând să le propuneţi altor bănci să vă plătească datoriile? De ce ar face aşa ceva?

Greenbourne era pe punctul de-a se enerva de-a binelea.

– Sunt sigur că veţi fi de acord că ar fi mai bine pentru toată lumea ca Banca Pilaster să-şi poată plati toate datoriile faţă de creditorii ei.

– Evident.

– Să presupunem că s-ar forma un sindicat al bancherilor care să preia cu totul activele şi pasivele Băncii Pilaster. Sindicatul ar garanta să-i plătească pe toţi creditorii la cerere. În acelaşi timp, ar începe să lichideze activele băncii în ordine.

Dintr-odată Greenbourne era interesat, şi enervarea lui se risipi în faţa acestei propuneri noi.

– Înţeleg. Dacă membrii sindicatului ar fi oameni suficient de respectaţi şi cunoscuţi, ei ar reprezenta o garanţie graţie căreia s-ar putea câştiga încrederea tuturor, iar creditorii ar putea să nu-şi ceară banii imediat. Cu puţin noroc, banii proveniţi din vânzarea activelor ar putea acoperi sumele de plătit creditorilor.

– Şi s-ar evita o criză majoră.

Greenbourne îşi scutură capul.

– Dar în cele din urmă membri sindicatului tot ar pierde bani, pentru că pasivele Băncii Pilaster sunt mai mari decât activele ei.

– Nu neapărat.

– Cum aşa?

– Avem obligaţiuni pentru Cordoba în valoare de mai mult de două milioane de lire care în momentul de faţă sunt cotate la zero. Însă restul activelor noastre sunt substanţiale. Multe lucruri depind de cât putem obţine din vânzarea caselor asociaţilor, şi aşa mai departe, dar eu socotesc că, chiar şi acum, avem un minus de numai un milion de lire.

– Aşadar sindicatul ar trebui să se aştepte să piardă un milion de lire.

– Se poate. Dar obligaţiunile pentru Cordoba s-ar putea să câştige la un moment dat în valoare. Este posibil ca rebelii să fie învinşi. Sau ca noul guvern să reia plata dobânzii. La un moment dat preţul obligaţiunilor pentru Cordoba va urca.

– Posibil.

– Dacă preţul lor ar ajunge numai la jumătate nivelului anterior, sindicatul ar ajunge la pragul de unde ar putea începe să facă profit. Iar dacă preţul ar urca şi mai mult, atunci sindicatul ar avea profit.

Greenbourne îşi scutură din nou capul.

– S-ar putea să meargă, dacă n-ar fi vorba de obligaţiunile acelea pentru portul Santamaria. Ambasadorul ăsta al Cordobei, Miranda, îmi dă impresia că e un mare pungaş, şi se pare că tatăl lui este capul rebelilor. Eu presupun că acele două milioane de lire s-au dus în totalitate pe finanţare pentru arme şi muniţii, caz în care investitorii nu vor mai vedea nici un ban.

„Ager ca întotdeauna, bătrânul!“ gândi Hugh, care avea exact aceeaşi temere.

– Mă tem că s-ar putea să aveţi dreptate. Şi totuşi, o şansă există. Şi dacă lăsăm să se răspândească panica financiară, se vor pierde bani oricum.

– Este un plan ingenios. Întotdeauna aţi fost băiatul cel mai deştept din familie, tinere Pilaster.

– Dar planul depinde de dumneavoastră.

– Aha?

– Dacă aţi accepta să conduceţi sindicatul, lumea din cartierul financiar v-ar urma. Dacă aţi refuza să faceţi parte din el, sindicatul nu ar avea suficient prestigiu ca să-i liniştească pe creditori.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Greenbourne nu era un om care să dea dovadă de falsă modestie.

– Acceptaţi?

Hugh îşi ţinu respiraţia.

Bătrânul tăcu câteva secunde, chibzuind, apoi spuse hotărât:

– Nu.

Hugh se prăvăli în scaun. Aceasta fusese ultima lui şansă şi dăduse greş. Simţi cum asupra lui coboară o oboseală fără seamăn, ca şi cum ar fi fost la capătul vieţii şi era istovit ca un bătrân.

Greenbourne continuă:

– Toată viaţa mea am fost prudent. Acolo unde alţii văd profituri mari, eu văd riscuri mari, şi rezist ispitei. Unchiul dumneavoastră Joseph nu a fost ca mine. Şi-a asumat riscuri – şi şi-a umplut buzunarele. Fiu-său Edward a fost şi mai rău. Despre dumneavoastră nu spun nimic – abia aţi preluat conducerea. Dar Banca Pilaster trebuie să plătească preţul pentru aceşti ani de profituri grase. Eu nu am beneficiat de acele profituri – de ce ar trebui să vă plătesc datoriile? Dacă cheltui bani ca să vă salvez, asta înseamnă că investitorul nesăbuit are de câştigat, iar cel chibzuit va avea de pierdut. Şi dacă afacerile bancare ar funcţiona astfel, atunci de ce-ar mai fi cineva precaut? Am putea foarte bine să ne asumăm cu toţii mari riscuri, căci nu există nici un risc dacă băncile care dau faliment pot fi mereu salvate. Crahuri vor fi întotdeauna. Ele

sunt necesare ca să reamintească în egală măsură investitorilor chibzuiţi şi celor nechibzuiţi că riscurile sunt reale.

Înainte de a veni la Greenbourne, Hugh se întrebase daca ar trebui să-i spună bătrânului că Micky Miranda îl omorâse pe Solly. Acum îşi puse din nou întrebarea, dar ajunse la aceeaşi concluzie: vestea l-ar fi şocat şi i-ar fi provocat suferinţă bătrânului, dar nu l-ar fi convins să salveze Banca Pilaster.

Hugh se chinuia să găsească ceva de spus, o ultimă încercare de a-l convinge pe Greenbourne, când majordomul intră şi spuse:

– Iertaţi-mă, domnule Greenbourne, dar aţi cerut să fiţi chemat când sosește detectivul.

Greenbourne se ridică imediat, agitat, dar politețea nu-i permitea să iasă în fugă fără să dea vreo explicaţie.

– Îmi pare rău, Pilaster, dar trebuie să vă las. Nepoata mea Rebecca a... dispărut... şi suntem cu toţii disperaţi.

– Îmi pare foarte rău, spuse Hugh.

Acesta o cunoştea pe Kate, sora lui Solly, şi îşi aducea vag aminte de fiica acesteia, o fată drăgălaşă şi brunetă.

– Sper s-o gasiţi cu bine.

– Nu credem ca i s-a întâmplat nimic violent – de fapt suntem convinşi că a fugit cu un băiat. Dar şi asta e destul de grav. Vă rog să mă scuzaţi.

– Desigur.

Bătrânul ieşi, lăsându-l pe Hugh înconjurat de ruinele speranţelor sale.

3

Maisie se întreba uneori dacă travaliul avea ceva molipsitor. Deseori se întâmpla ca într-un salon plin de gravide în luna a noua să nu se întâmple nici un eveniment notabil zile

în şir, dar de îndată ce una intra în travaliu, celelalte să urmeze şi ele după câteva ore.

Aşa fusese de exemplu astăzi. Începuse la ora patru dimineaţa şi de atunci se tot năşteau copii. Moaşele şi infirmierele făceau aproape toată munca, dar când acestea nu mai făceau faţă, Maisie şi Rachel trebuiau să-şi lase tocurile de scris şi dosarele şi să alerge de colo, colo cu prosoape şi pături.

Dar pe la şapte se terminase toată agitaţia, şi cele două femei savurau o ceaşcă de ceai în biroul lui Maisie împreună cu Dan, iubitul lui Rachel şi fratele lui Maisie. Atunci îşi făcu apariţia Hugh Pilaster.

– Mă tem că aduc veşti foarte proaste, spuse el din capul locului.

Maisie tocmai turna ceai într-o ceaşcă, dar fu şocată de tonul vocii lui şi se opri. Uitându-se atent la chipul lui, văzu că acesta era îndurerat şi se gândi că murise cineva.

– Hugh, ce s-a întâmplat?

– Mi se pare că ţineţi toţi banii spitalului într-un cont la noi la bancă, nu-i aşa?

„Este vorba numai de bani, aşa că vestea nu poate fi aşa de proastă“, gândi Maisie.

Rachel răspunse la întrebarea lui Hugh.

– Da. Tatăl meu se ocupă de bani, dar are contul lui personal la voi de când a devenit avocatul băncii, şi bănuiesc că i s-a părut comod să procedeze la fel cu contul spitalului.

– Şi v-a investit banii în obligaţiuni pentru Cordoba.

– Da?

Maisie întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Hugh? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-ne odată!

– Banca a dat faliment.

Ochii lui Maisie se umplură de lacrimi – nu pentru ea, ci pentru el.

– Oh, Hugh!

Ştia cât de mult suferea acesta. Pentru el era ca şi cum i-ar fi murit cineva drag, căci îşi investise în bancă toate speranţele şi visele. Şi-ar fi dorit să poată lua asupra ei o parte din durerea lui, ca să-i aline puţin suferinţa.

Dan spuse:

– Dumnezeule! Asta va provoca o panică.

– Am pierdut toţi banii, spuse Hugh. Probabil că va trebui să închideţi spitalul. Nu vă pot spune cât de rău îmi pare.

Rachel era albă ca varul.

– Nu se poate! exclamă ea. Cum se poate să ne fi dispărut toţi banii?

Dan îi răspunse:

– Banca nu-şi poate plăti datoriile, spuse el amar. Asta înseamnă faliment, înseamnă să datorezi bani la oameni şi să nu-i ai.

Într-un străfulger, Maisie îşi aminti de tatăl ei cu un sfert de veac înainte, semănând mult cu Dan cel de astăzi, spunând exact aceleaşi cuvinte despre faliment. Dan îşi petrecuse mult timp din viaţă încercând să-i protejeze pe oamenii simpli de efectele acestor crize financiare, dar până acum nu obţinuse nimic.

– Poate acum vor trece proiectul de lege pentru bănci, îi spuse Maisie.

Rachel îl întrebă pe Hugh:

– Dar ce-aţi făcut cu banii noştri?

Hugh răspunse:

– Pe scurt, asta se întâmplă din cauza unui lucru pe care l-a făcut Edward pe timpul când era director. A fost o greşeală, o greşeală enormă, şi a pierdut foarte mulţi bani – mai bine de un milion de lire. De atunci încerc să ţin lucrurile sub control, dar acum m-a părăsit norocul.

– Nu ştiam că aşa ceva e posibil să se întâmple!

– Ar trebui să vă puteţi recupera o parte din bani, dar numai peste un an sau mai mult, spuse Hugh.

Dan îşi puse mâinile în jurul lui Rachel, dar aceasta nu voia să se lase consolată.

– Şi ce se va întâmpla cu toate aceste biete femei care vin aici să ne ceară ajutorul?

Hugh părea atât de jignit, încât lui Maisie îi veni să-i spună lui Rachel să tacă.

– V-aş da bucuros banii din propriul buzunar, spuse el. Dar şi eu am pierdut totul.

– Dar ceva tot se poate face, nu? stărui ea.

– Am încercat. Tocmai am fost la Ben Greenbourne. L-am rugat să salveze banca şi să plătească datoriile la creditori, dar a refuzat. Are şi el necazurile lui, bietul de el: se pare că nepoata lui Rebecca a fugit cu iubitul ei. Oricum, fără sprijinul lui nu se poate face nimic.

Rachel se ridică.

– Cred că ar trebui să merg să vorbesc cu tata.

– Iar eu trebuie să mă duc la Camera Comunelor, spuse Dan.

Cei doi ieşiră.

Maisie avea sufletul copleşit. Era consternată de perspectiva de a închide spitalul şi şocată la gândul că tot pentru ceea ce muncise se ducea dintr-odată de râpă, dar cel mai mult suferea pentru Hugh. Îşi aminti ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri seara pe care o petrecuseră împreună după cursele de la Goodwood, cu şaptesprezece ani în urmă, când Hugh îi spuse povestea vieţii lui, şi îi auzea şi acum suferinţa din vocea când acesta îi povestise cum tatăl lui dăduse faliment şi îşi luase viaţa. Spusese atunci că era hotărât să devină cel mai deştept, cel mai prudent şi cel mai bogat bancher din lume – ca şi cum ar fi fost încredinţat că asta avea să-i aline durerea provocată de pierderea tatălui.

Şi poate că i-ar fi alinat-o. Numai că acum avea aceeaşi soartă ca tatăl lui.

Privirile lor se încrucişară. Maisie ghici un strigăt de ajutor mut în ochii lui. Se ridică încet şi se îndreptă către el. Stând lângă scaunul pe care şedea Hugh, Maisie îi luă capul în mâini şi-l legănă la pieptul ei, mângâindu-l pe păr. Timid, Hugh îşi duse braţul în jurul taliei ei atingând-o reţinut la început, apoi strângând-o tare către el. Şi apoi, în sfârşit, izbucni în plâns.

După plecarea lui Hugh, Maisie făcu un rond prin saloane. Acum vedea totul cu alţi ochi: pereţii pe care îi zugrăviseră cu mâinile lor, paturile pe care le cumpăraseră din magazine de vechituri, perdeluţele drăguţe pe care le cususe mama lui Rachel. Îşi aminti de eforturile supraomeneşti pe care ea şi Rachel le făcuseră ca să deschidă spitalul: de luptele cu instituţiile medicale oficiale şi cu consiliul local, de farmecele pe care trebuiseră să le desfăşoare neobosit ca să convingă familiile respectabile şi preoţimea dezaprobatoare din cartier, de neabătuta şi tenacea lor stăruinţa graţie căreia răzbiseră. Se consola cu gândul că izbândiseră totuşi, şi că în cei unsprezece ani de funcţionare, spitalul oferise alinare pentru sute de femei. Dar Maisie voia să facă o schimbare definitivă. Considerase acest spital numai primul dintre zecile de spitale pentru femei din toată ţara. Din acest punct de vedere, era un eşec.

Maisie vorbi cu toate femeile care născuseră în ziua aceea. Singura pentru care era îngrijorată era Domnişoara Nimeni. Era o fată puţintică şi născuse un copilaş foarte mic. Maisie bănuia că fata se înfometase ca să-şi poate ascunde mai bine sarcina în faţa familiei. Maisie era mereu surprinsă că fetele reuşeau să facă asta – ea însăşi se îngroşase la talie în timpul sarcinii şi de la cinci luni încolo nu mai putuse

să-şi ascundă sarcina –, dar ştia că acest lucru era foarte frecvent.

Se aşează pe marginea patului Domnişoarei Nimeni. Proaspăta mămică îşi hrănea copilaşul, o fetiţă.

– Nu-i aşa că e foarte frumoasă? spuse ea.

Maisie dădu din cap.

– Are părul negru, exact ca şi dumneata.

– Şi mama are părul exact la fel.

Maisie întinse mâna şi mângâie căpşorul copilului. Ca toţi bebeluşii, şi acesta semăna cu Solly. De fapt...

Maisie se cutremură la revelaţia bruscă pe care o avu.

– Dumnezeule, ştiu cine eşti! spuse ea.

Fata o privi fix.

– Eşti Rebecca, nepoata lui Ben Greenbourne, nu-i aşa? Ţi-ai ascuns sarcina cât ai putut, apoi ai fugit de acasă ca să naşti copilul.

Fata o privi cu ochi holbaţi.

– Cum v-aţi dat seama? Nu m-aţi văzut de când aveam doi ani!

– Dar o ştiu pe mama dumitale atât de bine! La urma urmei, am fost căsătorită cu fratele ei.

Kate nu se arătase atât de snoabă ca restul familiei Greenbourne şi se purtase frumos cu Maisie când ceilalţi nu erau prezenţi.

– Îmi şi amintesc când te-ai născut. Aveai păr negru, ca şi fetiţa dumitale.

Rebecca era speriată.

– Îmi promiteţi că n-o să le spuneţi?

– Promit să nu fac nimic fără aprobarea dumitale. Dar cred că ar trebui să dai de ştire familiei. Bunicul dumitale este disperat.

– De el mi-e cel mai frică.

Maisie dădu din cap.

– Înţeleg de ce. E un bătrân morocănos şi dur, dupa câte îl cunosc din experienţă personală. Dar dacă mă laşi sa vorbesc cu el, cred că l-aş putea convinge să fie rezonabil.

– Serios? spuse Rebecca cu optimism tineresc în glas. Aţi face asta?

– Firește, o asigură Maisie. Dar n-am să-i spun unde te afli până nu promite să fie îngăduitor.

Rebecca privi în jos. Copilaşul închisese ochii şi nu mai sugea.

– A adormit, spuse Rebecca.

Maisie zâmbi.

– Ai hotărât deja ce nume ai să-i pui?

– Oh, da, spuse Rebecca. O s-o cheme Maisie.

Ben Greenbourne ieşi din salon cu faţa scăldată în lacrimi.

– Am lăsat-o puţin cu Kate, spuse el cu vocea gâtuită.

Îşi scoase din buzunar o batistă şi îşi tamponă cu ea obrajii în zadar. Maisie nu-l mai văzuse niciodată pe socrul ei pierzându-şi stăpânirea de sine. Era un tablou destul de jalnic, dar Maisie simţea că asta avea să-i facă mult bine bătrânului.

– Veniţi în biroul meu, îi spuse ea. Vă voi face o ceaşcă de ceai.

– Mulţumesc.

Maisie îl conduse în odaie şi îl invită să stea jos. Se gândi că acesta era cel de-al doilea bărbat care plângea în acel scaun în seara respectivă.

– Toate tinerele acelea... spuse bătrânul. Sunt toate în aceeaşi situaţie ca Rebecca?

– Nu toate, răspunse Maisie. Unele sunt văduve. Altele au fost părăsite de către soţi. Foarte multe dintre ele au fugit pentru că le băteau bărbaţii. Femeile sunt gata să sufere mult ca să rămână cu bărbatul lor chiar dacă acesta le bate, dar în

momentul în care rămân însărcinate încep să se îngrijoreze că loviturile le vor afecta copilul, şi atunci fug. Dar cele mai multe dintre femeile de aici sunt ca Rebecca – fete care au făcut pur şi simplu o greşeală prostească.

– Nu mi-aş fi închipuit că mai aveam de învăţat ceva de la viaţă, spuse bătrânul. Acum îmi dau seama că am fost fără minte şi neştiutor.

Maisie îi oferi o ceaşcă de ceai.

– Mulţumesc, spuse el. Eşti foarte amabilă. Eu n-am fost niciodată amabil cu dumneata.

– Cu toţii facem greşeli, zise ea iute.

– Ce lucru bun că sunteţi aici! îi spuse el. Altfel unde s-ar duce aceste biete fete?

– Şi-ar naşte copiii prin şanţuri şi prin fundături, răspunse Maisie.

– Şi când te gândeşti că asta i s-ar fi putut întâmpla şi Rebeccăi!

– Din păcate, spitalul se va închide, spuse Maisie.

– Dar de ce?

Maisie îl privi în ochi.

– Toţi banii noştri erau depuşi la Banca Pilaster, spuse ea. Nu mai avem nici un ban.

– Aşa? întrebă el foarte gânditor.

Hugh se dezbrăcă pentru a merge la culcare, dar nu avea deloc somn, aşa că stătea pe gânduri cu privirea aţintită la foc, îmbrăcat în halat. Trecea prin minte iar şi iar situaţia băncii, dar nu găsea nici o soluţie salvatoare. Cu toate astea, nu se putea abţine să nu se gândească.

La miezul nopţii, auzi o bătaie tare şi hotărâtă în uşa de la intrate. Coborî în haine de culcare să deschidă. O trăsură era trasă lângă bordura străzii, iar în pragul uşii se afla un lacheu în livrea. Bărbatul spuse:

– Mă iertaţi că bat la uşă atât de târziu, domnule, dar am un mesaj urgent.

Îi dădu lui Hugh un plic şi plecă.

În timp ce Hugh închidea uşa, majordomul acestuia cobora scările.

– Totul este în regulă, domnule? întrebă el îngrijorat.

– Doar un mesaj, spuse Hugh. Poţi să te întorci la culcare.

– Mulţumesc, domnule.

Hugh deschise plicul şi văzu scriitura îngrijită şi de modă veche a unui bătrân pretenţios. Cuvintele aşternute pe hârtie îi umplură inima de bucurie.

Piccadilly, 12
Londra, S.W.
23 noiembrie 1890

Dragă Pilaster,

Gândindu-mă mai bine, am hotărât să vă accept propunerea.

Cu stimă, etc.
B. Greenbourne.

Hugh îşi ridică privirea şi râse singur în antreul gol.

– Ei bine, sa fiu al naibii! exclamă el cu încântare. Mă întreb ce l-o fi determinat pe bătrân să se răzgândească?!

4

Augusta şedea în salonul din spate al celui mai bun bijutier din Bond Street. Bijuteriile din vitrinele de sticlă licăreau în lumina pâlpâindă a lămpilor de gaz. Încăperea era plină de oglinzi. Un vânzător servil traversă odaia în vârful picioarelor şi aşează în faţa Augustei o bucată de catifea neagră pe care era etalat un colier de diamant.

Directorul magazinului stătea lângă ea.

– Cât face? îl întrebă Augusta.

– Nouă mii de lire, Lady Whitehaven, murmură directorul preţul pios, ca pe o rugăciune.

Era un colier simplu şi sobru – doar un şir de diamante identice, pătrate, montate în aur. Augusta se gândi ce efect puternic ar face acesta pe fondul rochiei ei negre de doliu. Dar nu voia să-l cumpere cu intenţia de a-l purta.

– O piesă minunată, doamnă, chiar cea mai frumoasă piesă pe care o avem în magazin.

– Nu mă zoriţi – mă gândesc! răspunse Augusta.

Aceasta era ultima ei tentativă disperată de a face rost de bani. Încercase să se ducă pur şi simplu la bancă şi să ceară o sută de lire în monede de aur, dar funcţionarul, un buldog obraznic pe nume Mulberry, o refuzase. Încercase să treacă locuinţa de pe numele lui Edward pe numele ei, dar nici asta nu îi ieşise: actele de proprietate erau în seiful bătrânului Bodwin, avocatul băncii, şi Hugh îl prevenise dinainte. Acum avea de gând să încerce să cumpere bijuterii pe credit ca să le vândă pe bani în numerar.

La început, Edward fusese de partea ei, dar acum chiar şi el refuza s-o ajute.

– Hugh face ceea ce face pentru binele nostru, îi spusese el prosteşte. Dacă se aude ca unii membri ai familiei încearcă să pună mâna pe ce pot, sindicatul se duce pe apa sâmbetei. Hugh i-a convins să pună bani ca să evite o criză financiară, nu ca să întreţină familia Pilaster în lux.

Pentru Edward, asta era o cuvântare lungă. Cu un an înainte, Augusta ar fi fost profund şocată să vadă că Edward i se împotriveşte, dar de când acesta se răzvrătise împotriva ei cu privire la anularea căsătoriei, nu mai era acel băieţel drăguţ şi docil pe care-l iubea. Şi Clementine se întorsese împotriva ei, sprijinind planurile lui Hugh de a-i aduce pe toţi la sapă de

lemn. Tremura de mânie numai când se gândea la asta. Dar nu aveau ei să reuşească.

Îl privi pe directorul magazinului.

– Îl cumpăr, spuse ea pe un ton hotărât.

– O decizie înţeleaptă, fără nici o îndoială, Lady Whitehaven, spuse el.

– Trimiteţi factura la bancă.

– Prea bine, Lady Whitehaven. Vom livra colierul la Whitehaven House.

– Îl iau cu mine, spuse Augusta. Vreau să-l port astă-seară.

Directorul magazinului se schimonosi de parcă-l durea ceva.

– Mă puneţi într-o situaţie imposibilă, doamnă.

– Ce vreţi să spuneţi? Împachetaţi-l imediat!

– Mă tem că nu pot scoate bijuteria din magazin până nu se face plata.

– Nu fiţi ridicol. Ştiţi cine sunt eu?

– Da – dar gazetele spun că banca şi-a închis porţile.

– Asta este o insultă.

– Îmi pare foarte, foarte rău.

Augusta se ridică şi înşfăcă colierul.

– Refuz să stau să ascult asemenea prostii. Îl iau cu mine!

Transpirat, directorul se puse între Augusta şi uşă.

– Vă rog să nu faceţi asta! spuse el.

Augusta merse spre el, dar acesta nu se clinti.

– La o parte! tună Augusta încercând să-şi croiască drum.

– Va trebui să ordon blocarea uşii magazinului şi să chem poliţia, spuse el.

Augusta îşi dădu seama că deşi omul se bâlbâia de frică, nu cedase nici o palmă. Se temea de ea, dar mai tare se temea să nu piardă diamantele în valoare de nouă mii de lire. Îşi dădu seama că era învinsă. Turbată de furie, aruncă giuvaierul de pământ. Bărbatul se grăbi să-l adune de pe jos fără să încerce să menţină vreo aparenţă de demnitate. Augusta îşi

deschise singură uşa şi ieşi grăbită din magazin, îndreptându-se spre locul în care o aştepta trăsura.

Îşi ţinea capul sus, dar se simţea înjosită. Omul o acuzase practic de furt. În sinea ei, auzea o voce slabă care îi spunea că tocmai asta şi încercase să facă, dar Augusta o sugrumă. Se întoarse acasă tunând şi fulgerând.

Când intră în casă, Hastead încercă s-o reţină, dar ea nu avea stare pentru mărunţişuri casnice în acest moment şi îl reduse la tăcere, spunând:

– Adu-mi un pahar de lapte cald.

O durea stomacul.

Se duse în camera ei. Se aşează la masa de toaletă şi-şi deschise caseta cu bijuterii. În ea nu era mare lucru. Ceea ce avea valora numai câteva sute de lire. Scoase suportul care forma fundul casetei şi de dedesubt scoase o bucăţică de mătase împăturită pe care o desfăcu şi din care scoase inelul de aur în formă de şarpe pe care i-l dăruise Strang. Ca întotdeauna, şi-l puse pe deget şi duse la buze capul bătut în pietre preţioase al şarpelui. Nu avea de gând să vândă niciodată această bijuterie! Cât de diferit ar fi fost totul dacă i-ar fi fost permis să se mărite cu Strang! Pentru o clipă, îi veni să plângă.

Apoi auzi voci străine lângă uşa dormitorului. Un bărbat... doi, poate... şi o femeie. Nu păreau să fie servitorii, şi, oricum, personalul ei nu avea îndrăzneala să stea la poveşti pe scările casei. Ieşi din cameră.

Uşa camerei răposatului ei soţ era deschisă şi vocile veneau dintr-acolo. Când intră în odaie, Augusta văzu un tânăr, care era în mod clar un funcţionar, şi o pereche distinsă, mai în vârstă, de acelaşi rang social ca ea. Augusta nu-i mai văzuse în viaţa ei. Aceasta spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, dumneavoastră cine sunteţi?

Funcţionarul spuse respectuos:

– Stoddart, de la agenţie, doamnă. Domnul şi doamna de Graaf sunt foarte interesaţi în a vă cumpăra splendida casa...

– Ieşiţi afară! spuse Augusta.

Vocea funcţionarului se transformă într-un fel de guiţat:

– Am primit instrucţiuni să punem casa în vânzare...

– Ieşiţi afară în acest moment! Casa mea nu e de vânzare!

– Dar am vorbit personal...

Domnul de Graaf atinse uşor braţul lui Stoddard, reducându-l la tăcere:

– O eroare jenantă, este evident, domnule Stoddard, rosti el blând. Apoi se întoarse spre soţia lui. Hai să mergem, draga mea.

Cei doi ieşiră cu o demnitate calmă care o scoase din minţi pe Augusta, iar Stoddard o luă grăbit în urma lor, pierzându-se în scuze.

Hugh era de vină. Augusta nu trebui să facă cercetări ca să îşi dea seama de acest lucru. Hugh spusese clar că Whitehaven House era proprietatea sindicatului care salvase banca şi că, firește, acesta voia să vândă casa. Îi spusese Augustei să se mute, dar ea refuzase. Răspunsul lui Hugh fusese să trimită cumpărători interesaţi să cumpere casa, chiar dacă Augusta se mai afla acolo.

Se aşează pe scaunul lui Joseph. Majordomul ei veni cu laptele cald. Augusta îi spuse:

– Să nu mai laşi înăuntru asemenea oameni, Hastead – casa aceasta nu este de vânzare.

– Prea bine, doamnă.

Majordomul puse pe masă băutura şi rămase pe loc.

– Mai e ceva? îl întrebă ea.

– Doamnă, măcelarul a venit personal astăzi în legătură cu factura...

– Spune-i că va fi plătit când hotărăşte Lady Whitehaven, nu el...

– Prea bine, doamnă. Cei doi lachei au plecat astăzi.

– Adică au dat preaviz?

– Nu, au plecat pur şi simplu.

– Nenorociţii!

– Doamnă, restul personalului întreabă când îşi vor primi lefurile.

– Altceva?

Hastead o privi buimăcit.

– Ce să le spun?

– Spune-le că nu ţi-am răspuns la întrebare.

– Prea bine.

Hastead şovăi, apoi spuse:

– Va rog respectuos să luaţi notă de faptul că voi pleca la sfârşitul săptămânii.

– De ce?

– Restul membrilor din familia Pilaster şi-au concediat personalul. Domnul Hugh ne-a spus că vom fi plătiţi până vinerea trecută, şi nimic mai mult, indiferent de cât rămânem în serviciu.

– Dispari din ochii mei, trădătorule!

– Prea bine, doamnă.

Augusta îşi spuse că îi va face plăcere să-l vadă pe Hastead plecând. Nu era nici o pierdere să-i vadă plecând pe toţi – o hoardă de şobolani părăsind corabia care se scufundă.

Îşi sorbi laptele, dar durerea de stomac tot nu i se calmă.

Augusta se uită prin odaie. Joseph nu-i dăduse voie niciodată să renoveze camera, aşa că aceasta era încă decorată în stilul pe care îl alesese în 1873, cu tapet de piele şi cu perdele de brocard, şi cu colecţia de tabachere cu pietre preţioase expusă într-o vitrină lăcuită. Odaia părea moartă, cum era şi el. Augusta ar fi vrut să-l poată aduce înapoi. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Joseph ar mai fi fost în viaţă. Augusta îl văzu pentru o clipă stând în firida ferestrei, ţinând în mână una dintre tabacherele lui preferate, învârtind-o în

mâini ca să observe jocul de lumini pe pietrele preţioase. Augusta avu o ciudată senzaţie de sufocare, şi îşi scutura capul ca să alunge vedenia.

În curând, domnul de Graaf sau cineva ca el avea să se mute în acest dormitor. Cu siguranţă că persoana respectivă avea să dea jos perdelele şi tapetul şi să renoveze casa, foarte probabil în stilul „Arts and Crafts[1]“, care era acum la modă, cu lambriuri de fag şi scaune de lemn rustice.

Iar ea urma să fie nevoită să se mute. Deşi se prefăcea că nu acceptă acest lucru, Augusta se împăcase cu ideea. Dar nu avea de gând să se mute într-o casă modernă şi înghesuită în St John's Wood sau în Clapham, aşa cum făcuseră Madelei-ne şi Clementine. Nu putea suporta să-şi coboare stilul de viaţă aici, în Londra, sub ochii oamenilor pe care odinioară îi dispreţuise.

Avea să părăsească ţara.

Nu era sigură unde voia să plece. Calais era un loc ieftin, dar prea aproape de Londra. Parisul era un oraş elegant, dar Augusta se simţea prea bătrână ca să înceapă o nouă viaţă socială într-un oraş străin. Auzise de un oraş numit Nisa, pe coasta mediteraneeană a Franţei, unde puteai găsi case enorme şi angaja slujitori pe o nimica toată şi unde era o comunitate liniştită de străini, mulţi de vârsta ei, care se bucurau de iernile blânde şi de aerul de mare.

Dar nu avea cum să trăiască din nimic. Trebuia să aibă bani de chirie şi pentru lefurile personalului şi, deşi era pregătită să trăiască modest, de o trăsură tot nu se putea lipsi. Avea foarte puţini bani lichizi – nu mai mult de cincizeci de lire, de unde şi încercarea ei disperată de a cumpăra colierul. Nouă mii de lire nu ar fi fost nici pe departe destul, dar ar fi putut ajunge câţiva ani.

---

[1] Stil în artele aplicate care s-a dezvoltat în Anglia în epoca victoriană între 1880 şi 1910. (n.tr.)

Augusta ştia că punea în pericol planurile lui Hugh. Edward avusese dreptate în acest sens. Bunăvoinţa sindicatului depindea de seriozitatea de care familia dădea dovadă în a-şi plăti datoriile. Fuga unui membru al familiei pe continent cu bagajul burdușit cu giuvaiere era tocmai lucrul care ar fi putut dărâma fragila coaliţie. Intr-un fel, ideea i se părea cu atât mai tentantă: i-ar fi făcut plăcere să-i pună beţe în roate încrezutului de Hugh.

Dar avea nevoie de o mizăde plecare. Restul avea să fie uşor: urma să împacheteze un singur cufăr, trebuia să meargă la biroul companiei de navigaţie ca să reţină un loc pe vapor, şi apoi avea să cheme o trăsură dimineaţa devreme şi să dispară la gară fără a preveni pe nimeni. Dar cum putea face rost de bani?

Plimbându-şi ochii prin camera soţului ei, observă un carneţel. Îl deschise, din pură curiozitate, şi îşi dădu seama că cineva – poate Stoddart, funcţionarul de la agenţie – făcuse un inventar al casei. Augusta se înfurie văzându-şi posesiunile inventariate în carneţelul unui funcţionar şi estimate nepăsător: „masă de sufragerie 9 lire, paravan egiptean 30 şilingi, portret de femeie de Joshua Reynolds 100 lire“. În casă se aflau tablouri în valoare de câteva mii de lire, dar pe acelea nu le putea împacheta într-un cufăr. Întoarse pagina şi citi: „65 tabachere – vezi serviciul bijuterie“. Augusta îşi ridică privirea. Soluţia la problema ei se afla chiar acolo, în faţa ei, în vitrina aceea pe care o cumpărase cu şaptesprezece ani în urmă. Colecţia de tabachere bătute în pietre preţioase a lui Joseph valora mii, poate o sută de mii de lire! O putea împacheta în cufăr foarte uşor: tabacherele erau mici, croite să intre în buzunarul unei veste bărbăteşti. Şi acestea puteau fi vândute una câte una, în funcţie de nevoi.

Inima Augustei bătea cu putere. Acesta putea fi răspunsul la rugăciunile sale!

Întinse mâna să deschidă vitrina. Aceasta era închisa cu cheia.

Pe Augusta o cuprinse panica pentru o clipă. Nu era sigură că putea forţa uşa vitrinei: lemnul din ea era solid, iar ochiurile de sticlă mici şi groase.

Încercă să se calmeze. Unde oare putea Joseph să ţină cheia? În sertarul mesei lui de scris, probabil. Se duse la masă şi deschise sertarul. În sertar se afla o carte cu îngrozitorul titlu *Ducesa din Sodoma*, pe care o împinse repede în fundul sertarului, precum şi o cheiţă argintie. Înşfăcă cheia.

Cu mâna tremurândă, o încercă în broasca vitrinei. Învârtind cheia, auzi un ţăcănit în mecanismul zăvorului, şi o secundă mai târziu uşa se deschise.

Augusta trase adânc aer în piept şi aşteptă până când îşi putu stăpâni tremurul mâinilor.

Apoi începu să adune tabacherele de pe rafturile vitrinei.

CAPITOLUL PATRU – DECEMBRIE

1

Prabuşirea Băncii Pilaster fu scandalul anului în societatea londoneză. Ziarele de senzaţie raportau cu zel toate evenimentele noi: vânzarea vastelor reşedinţe din Kensington, vânzările la licitaţie ale tablourilor, ale mobilelor vechi şi ale lăzilor de vin de porto, anularea lunii de miere de şase luni prin Europa a lui Nick şi Dotty, precum şi casele modeste din suburbii unde cei din mândra şi puternica familie Pilaster îşi curăţau acum singuri cartofii şi-şi spălau singuri hainele de corp.

Hugh şi Nora locuiau cu chirie într-o căsuţă cu grădină în Chingford, un sat la cincisprezece kilometri de Londra. Îşi concediaseră toţi servitorii, dar aveau o fată voinică de vreo paisprezece ani dintr-o fermă învecinată care venea după-amiaza să frece podelele şi să spele geamurile. Nora, care nu mai făcuse munci casnice în ultimii doisprezece ani, era din cale-afară de nemulţumită. Îşi târâia picioarele de colo, colo într-un şorţ jegos, măturând fără tragere de inimă şi gătind mâncare de nedigerat, şi se plângea fără încetare. Băieţilor le plăcea mai mult aici decât la Londra pentru că se puteau juca în pădure. Hugh făcea naveta în oraş în fiecare zi cu trenul şi continua să meargă la bancă, unde activitatea lui consta în a lichida activele băncii în numele sindicatului.

Fiecare asociat primea lunar o mică sumă de bani din partea băncii. Teoretic n-ar fi avut dreptul la nimic, dar membrii sindicatului erau şi ei bancheri, la fel ca familia Pilaster, şi

gândeau în sinea lor: „Să mă ferească Dumnezeu, dar aș putea fi următorul!“ În plus, cooperarea dintre parteneri era importantă pentru buna desfășurare a vânzării proprietăților pe care le aveau fiecare dintre ei, așa că această mică suma de bani merita să fie plătită pentru a le păstra bunăvoința.

Hugh urmărea cu sufletul la gură evoluția războiului civil din Cordoba. Felul în care urma să se încheie conflictul avea să determine suma de bani pe care avea s-o piardă sindicatul. Hugh își dorea mai mult ca orice ca acesta să obțină un profit. Voia să poată spune într-o zi că nimeni nu pierduse bani salvând Banca Pilaster. Dar această posibilitate părea foarte îndepărtată.

La început, situația păru să fie clar în favoarea facțiunii Miranda. După câte se auzea, atacul lor asupra capitalei fusese bine pus la cale și executat cu multă vărsare de sânge. Președintele Garcia fusese nevoit să fugă din capitală și să se refugieze în orașul fortificat Campanario, în sud, regiunea lui natală. Hugh era deznădăjduit. Dacă familia Miranda câștiga, aceasta urma să guverneze Cordoba ca pe un regat personal și avea să refuze să plătească dobândă pe un împrumut contactat de regimul precedent, iar obligațiunile emise de bancă aveau să rămână lipsite de valoare mult timp în viitor.

Dar apoi lucrurile luară o întorsătură neașteptată. Familia lui Tonio, neamul Silva, care de câțiva ani reprezenta stâlpul de sprijin al micii și firavei opoziții liberale, intră în luptă de partea președintelui, în schimbul promisiunii de alegeri libere și de reforme agrare când acesta avea să recâștige controlul asupra țării. Speranțele lui Hugh renăscură.

Fortificată, armata președintelui câștigă sprijin popular și reuși să țină calea uzurpatorilor. Acum forțele erau egal împărțite. La fel și resursele financiare: familia Miranda își golise vistieria de razboi pentru îngrozitorul atac total de la început. Nordul avea mine de nitrat, iar sudul argint, dar nici una din părți nu putea să-și finanțeze sau să-și asigure expor-

turile, din moment ce Banca Pilaster căzuse şi nici o altă bancă nu voia să se implice în afaceri cu un client care putea dispărea de la o zi la alta.

Ambele părţi făcuseră apel la guvernul britanic pentru recunoaşterea oficială, în speranţa că acest lucru avea să îi ajute să găsească un credit. Micky Miranda, încă oficial ambasadorul Cordobei la Londra, făcu un lobby intens asupra Ministerului de Externe, a miniştrilor şi a membrilor parlamentului, făcând mari presiuni ca Papa Miranda să fie recunoscut ca noul preşedinte. Dar deocamdată prim-ministrul, Lordul Salisbury, refuzase să recunoască vreuna din părţi.

Apoi Tonio Silva sosi la Londra.

Apăru la poarta casei din suburbii a lui Hugh în Ajunul Crăciunului. Hugh era în bucătărie, servindu-le băieţilor lapte cald şi pâine prăjită pentru micul dejun. Nora nu era gata cu îmbrăcatul – se pregătea să meargă la Londra pentru cumpărăturile de Crăciun, deşi n-avea decât foarte puţini bani de cheltuială. Hugh acceptase să stea acasă ca să aibă grijă de băieţi, mai ales că nu avea nici o treabă urgentă la bancă în acea zi.

Auzind soneria, Hugh merse singur să deschidă, lucru care îi amintea de vremurile când locuia cu mama lui la Folkestone. Tonio îşi lăsase barbă şi mustaţă, fără îndoială ca să ascundă cicatricele cu care rămăsese în urma bătăii primite de la brutele tocmite de Micky cu unsprezece ani în urmă. Dar Hugh îl recunoscu imediat după părul roşcat şi surâsul relaxat. Ningea, iar pe pălăria şi umerii hainei lui Tonio se aşternuse un praf de nea.

Hugh îl invită pe vechiul său prieten în bucătărie şi îi servi o ceaşcă de ceai.

– Cum m-ai găsit? îl întrebă el.

– N-a fost uşor, răspunse Tonio. N-am găsit pe nimeni la vechea ta adresă, iar banca era închisă. Dar apoi am trecut pe la Whitehaven House şi am văzut-o pe mătuşa ta Augusta. Nu

s-a schimbat deloc. Nu-ţi ştia adresa, dar şi-a amintit de numele de Chingford. După felul în care a zis-o, ai fi zis ca e un lagăr de prizonieri departe, ceva de genul Tazmania.

Hugh dădu din cap.

– Nu-i chiar atât de rău. Băieţilor le place. Norei îi e greu.

– Augusta nu s-a mutat.

– Nu. Deşi ea este cea mai vinovată pentru situaţia dezastruoasă în care ne aflăm. Şi tot ea e singura care refuză să accepte realitatea. O să afle ea că sunt locuri mai rele decât Chingford.

– Cordoba, de exemplu, spuse Tonio.

– Care e situaţia?

– Fratele meu a murit în război.

– Îmi pare rău.

– Războiul a ajuns într-un punct mort. Acum totul depinde de guvernul britanic. Partea care va fi recunoscută oficial va putea lua un credit, va putea realimenta armata şi învinge tabăra opusă. De aceea am şi venit.

– Preşedintele Garcia te-a trimis?

– Şi mai şi! Eu sunt acum oficial ambasadorul Cordobei la Londra. Miranda a fost dat afară din funcţie.

– Minunat!

Hugh se bucura că Micky fusese în sfârşit concediat. Îl irita să-l vadă pe omul care-i furase două milioane de lire plimbându-se prin Londra, mergând la cluburi, la teatru şi la dineuri ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tonio adăugă:

– Am adus cu mine scrisori de acreditare şi le-am prezentat ieri la Ministerul de Externe.

– Şi speri să-l convingi pe prim-ministru să sprijine tabăra voastră.

– Da.

Hugh îl întrebă cu o privire plină de curiozitate:

– În ce fel?

– Garcia e președinte – s-ar cuveni ca Marea Britanie să susțină guvernul legitim.

„Cam slab argument“, gândi Hugh.

– Dar până acum n-am făcut-o.

– O să-i spun pur și simplu prim-ministrului că asta ar trebui să faceți.

– Lordul Salisbury se chinuiește în momentul de față să țină capacul pe cazanul care fierbe în Irlanda, așa că nu cred că are timp să se gândească la războiul civil dintr-o îndepărtată țară sud-americană.

Hugh nu voia să pară negativist, dar dădu glas ideii în timp ce aceasta i se forma în minte.

Tonio spuse ușor enervat:

– Ei bine, datoria mea e să-l conving pe Salisbury că ar trebui să-și îndrepte atenția spre ceea ce se întâmplă în America de Sud, chiar dacă îl preocupă și alte lucruri.

Dar Tonio înțelegea că argumentul era slab, așa că, după un moment de gândire, îl întrebă pe Hugh:

– Bine, uite. Tu ești englez: cum crezi că l-aș putea face atent asupra situației?

Hugh răspunse imediat:

– I-ai putea promite în schimb să protejați de pierderi investițiile britanice.

– Cum?

– Nu știu exact – gândesc și eu cu voce tare.

Hugh se foi în scaun. Micuțul Sol, care avea patru ani, construia un castel de cuburi la picioarele lui. Era ciudat să decidă viitorul unei țări întregi în bucătărioara unei case ieftine din suburbii.

– Investitorii britanici au băgat două milioane de lire în societatea Port Santamaria, cea mai mare contribuție fiind din partea Băncii Pilaster. Toți directorii societății erau membri sau apropiați ai familiei Miranda, și nu am nici o îndoială că

întreaga sumă de două milioane s-a dus direct în vistieria lor de război. Trebuie să recuperăm aceşti bani.

– Dar ei au fost cheltuiţi pe arme.

– Aşa e, dar familia Miranda trebuie să aibă bunuri care valorează milioane.

– Într-adevăr – sunt proprietarii minelor de nitrat din ţară.

– Dacă tabăra voastră ar câştiga războiul, ar putea preşedintele Garcia trece minele în proprietatea societăţii Port Santamaria, drept compensaţie pentru fraudă? Atunci valoarea obligaţiunilor ar creşte.

Tonio spuse hotărât:

– Preşedintele mi-a spus că pot promite orice – *orice* – ca să determin guvernul britanic să sprijine forţele guvernamentale din Cordoba.

Hugh începu să se entuziasmeze. Dintr-odată, perspectiva ca Banca Pilaster să-şi plătească toate datoriile părea mai aproape.

– Stai să mă gândesc, spuse el. Trebuie să pregătim terenul înainte să-ţi prezinţi cazul. Cred că l-aş putea convinge pe bătrânul Ben Greenbourne să pună o vorbă bună pe lângă Lord Salisbury, cum că ar trebui să sprijine investitorul britanic. Dar ce facem cu opoziţia din parlament? Am putea merge să vorbim cu Dan Robinson, fratele lui Maisie – e membru al parlamentului şi e obsedat de problema falimentului băncilor. El este de acord cu planul meu de salvgardare a Băncii Pilaster şi îşi doreşte ca acesta să reuşească. El ne-ar putea asigura sprijinul opoziţiei în Camera Comunelor.

Hugh bătu toba cu degetele în masa de bucătărie.

– Planul începe să pară posibil!

– Ar trebui să acţionăm repede, spuse Tonio.

– Mergem în oraş imediat! Dan Robinson locuieşte în sudul Londrei cu Maisie. Greenbourne e precis la ţară, dar îi pot telefona de la bancă.

Hugh se ridică.

– Stai să-i spun Norei.

Îşi descâlci picioarele din castelul de cuburi al lui Sol şi ieşi.

Nora era în dormitor, punându-şi pe cap o pălărie complicată cu pasmanterii de blană.

– Trebuie să merg în oraş, spuse Hugh punându-şi un guler şi o cravată.

– Şi atunci cine va avea grijă de băieţi? întrebă ea.

– Tu, sper.

– Nu! zbieră ea. Eu mă duc la cumpărături!

– Îmi pare rău, Nora, dar este vorba de o chestiune foarte importantă.

– Şi eu sunt importantă!

– Sigur că eşti, dar acum nu poate fi cum vrei tu. Trebuie să merg să vorbesc cu Ben Greenbourne urgent.

– M-am săturat de tot, spuse ea scârbită. M-am săturat de casă, de satul ăsta plictisitor, de copii şi de tine. Taică-meu trăieşte mai bine decât noi!

Tatăl Norei deschisese o cârciumă cu un împrumut de la Banca Pilaster şi îi mergea foarte bine.

– Mai bine m-aş duce să locuiesc cu el şi să lucrez la bar, spuse ea. Ar fi mai amuzant şi măcar aş fi plătită pentru munca de corvoadă!

Hugh o privi lung. În clipa aceea îşi dădu seama că nu mai voia să împartă acelaşi pat cu ea. Din căsătoria lor nu mai rămăsese nimic. Nora îl ura pe Hugh, iar el, la rândul lui, o disprețuia.

– Scoate-ţi pălăria, Nora, spuse el. Nu te duci astăzi la cumpărături.

Hugh îşi puse redingota şi ieşi.

Tonio îl aştepta nerăbdător în hol. Hugh îi sărută pe băieţi, îşi luă pălăria şi haina şi deschise uşa.

– Avem un tren peste câteva minute, spuse el ieşind.

Îşi puse pălăria şi îşi strânse haina în jurul lui, grăbindu-se să traverseze scurta alee şi să iasă pe poartă. Acum ningea

mai tare şi iarba era acoperita cu un strat de vreo două degete de zăpadă. Casa lui Hugh făcea parte dintr-un şir de douăzeci sau treizeci de case identice construite pe un fost câmp de napi. Cei doi o luară pe drumul cu pietriş care ducea spre sat.

– Mai întâi trecem pe la Robinson, spuse Hugh, stabilind planul. Aşa îi pot spune lui Greenbourne că opoziţia este deja de partea noastră... Ia auzi!

– Ce e?

– Ăsta e trenul nostru. Trebuie să ne grăbim.

Iuţiră pasul. Din fericire, gara era la intrarea în sat. Traversând un pod peste linia ferată, zăriră trenul.

Un bărbat stătea sprijinit de parapet, privind trenul care se apropia. Când Tonio şi Hugh trecură pe lângă el, acesta se întoarse şi Hugh îl recunoscu: era Micky Miranda.

Acesta ţinea în mână un pistol.

Apoi totul se întâmplă cu viteza fulgerului.

Hugh strigă, dar strigătul lui fu acoperit de şuieratul trenului. Micky îndreptă pistolul spre Tonio şi trase direct asupra lui. Tonio se clătină şi căzu la pământ. Micky îndreptă pistolul asupra lui Hugh, dar în acea clipă locomotiva scuipă peste pod un nor gros de aburi şi fum, iar Micky şi Hugh nu mai văzură nimic. Hugh se trânti pe pământul înzăpezit. Auzi pistolul din nou, de două ori, dar nu simţi nimic. Se rostogoli într-o parte şi se ridică în genunchi, scrutând ceaţa.

Aburul începu să se risipească. Hugh zări o siluetă prin fum şi fugi spre ea. Micky îl zări pe Hugh şi vru să fugă, dar era prea târziu: Hugh se năpusti asupra lui. Micky căzu şi scăpă din mână pistolul, care zbură prin aer desenând un arc de cerc şi căzu peste parapet, pe linia ferată. Hugh căzu peste Micky şi se eliberă.

Încercară amândoi să se repună pe picioare. Micky se aplecă să-şi ia de pe jos bastonul. Hugh se aruncă din nou asupra lui şi îl trânti la pământ, dar Micky ţinea bine de baston. Micky se chinuia să se ridice din nou în picioare, dar

Hugh se năpusti din nou asupra lui. Însă Hugh nu se mai bătuse cu nimeni de douăzeci de ani, aşa că nu îl nimeri. Micky ridică asupra lui bastonul şi îl lovi pe Hugh în cap. Lovitura fu violentă. Micky îl lovi din nou. A doua lovitură îl scoase din minţi pe Hugh, care răcni furios, năpustindu-se asupra lui Micky, şi-l lovi pe acesta cu capul în faţă. Se clătinară amândoi, cu respiraţia tăiată.

Apoi din gară se auzi un fluierat, indicând plecarea trenului, şi pe chipul lui Micky se putu citi panica. Hugh înţelese că planul lui Micky fusese să fugă cu trenul, şi că acesta nu putea rămâne blocat în Chingford încă o oră, atât de aproape de locul crimei. Intuiţia lui Hugh se dovedi a fi corectă: Micky se întoarse şi o luă la fugă către gară.

Hugh se luă după el.

Micky nu era prea iute de picior, după atâtea nopţi albe petrecute bând prin bordeluri, dar nici Hugh nu era în formă mai buna, petrecându-şi cea mai mare parte din viaţă aşezat la un birou. Micky ajunse în gară când trenul pleca. Hugh fugea după el, suflând din greu. Când năvăliră pe peron, un impiegat al căilor ferate strigă la ei:

– Hei! Aveţi bilete?!

Ca răspuns, Hugh strigă:

– Prindeţi ucigaşul!

Micky alergă pe peron, încercând să prindă unul dintre ultimele vagoane ale trenului care se îndepărta. Hugh fugi după el, încercând din răsputeri să ignore durerea ascuţită pe care o simţea în coaste. Funcţionarul începu să alerge şi el după Micky. Micky ajunse trenul, se prinse de un mâner şi sări pe scara trenului. Hugh se aruncă după el şi îl prinse de gleznă, dar apoi îl scăpă. Funcţionarul se împiedică de Hugh şi căzu câtcolo.

Când Hugh se ridică în picioare, trenul era departe. Deznădăjduit, îl privi îndepărtându-se. Îl văzu pe Micky

deschizând uşa vagonului, urcând scările cu grijă şi intrând în tren, apoi închizând uşa trenului.

Impiegatul se ridică şi-şi scutură hainele de zăpada, întrebând:

– Ce naiba a mai fost şi asta?

Hugh se aplecă în faţă, respirând ca o pereche de foale sparte, prea obosit ca să poată vorbi.

– Un om a fost împuşcat, spuse el după ce îşi reluă respiraţia.

De îndată ce se simţi în stare să se mişte, o luă înapoi spre intrarea spre gară, făcându-i semn impiegatului să-l urmeze. Îl conduse pe podul unde zăcea Tonio.

Hugh îngenunche lângă trupul acestuia. Tonio fusese ni-merit între ochi, şi abia se mai putea ghici ceva din chipul lui.

– Dumnezeule, ce oribil! spuse impiegatul.

Hugh îşi înghiţi un nod, străduindu-se să nu verse. Se sili să-şi strecoare mâna pe sub haina lui Tonio, să îi simtă pulsul. Aşa cum îşi închipuise, Tonio nu mai avea puls. Hugh îşi aminti de băieţelul neastâmpărat cu care se bălăcise jucăuş în balta din Bishop's Wood cu douăzeci şi patru de ani în urmă şi simţi un val de durere care-l aduse în pragul lacrimilor.

Pe măsură ce i se limpezea mintea, Hugh înţelegea cu luciditate îngrozită cum pusese Micky totul la cale. Micky avea prieteni la Ministerul de Externe, ca orice diplomat câtuşi de puţin competent. Probabil că unul dintre aceşti prieteni îi şoptise lui Micky la ureche, poate la o recepţie sau la o cină din seara precedentă, că Tonio era la Londra. Tonio prezentase deja scrisorile de acreditare, aşa că Micky ştia că zilele lui în post sunt numărate. Dar dacă Tonio era eliminat, situaţia devenea din nou neclară. În acest caz, la Londra nu ar mai fi fost nimeni care să negocieze în numele preşedintelui Garcia, iar Micky ar fi rămas ambasador *de facto*. Aceasta era singura speranţă a lui Micky. Dar acesta trebuia să acţioneze

repede şi să-şi asume riscuri, căci nu avea la dispoziţie decât o zi sau două.

Dar cum ştiuse Micky unde să-l găsească pe Tonio? Poate că pusese pe cineva să-l urmărească, sau poate că Augusta îi spusese lui Micky că Tonio trecuse pe acolo, interesându-se de adresa lui Hugh. În orice caz, Micky îl urmărise pe Tonio la Chingford.

Să caute casa lui Hugh ar fi presupus să discute cu prea multă lume. Dar Micky ştia că Tonio trebuia să se întoarcă la gară mai devreme sau mai târziu. Aşa că stătuse la pândă pe lângă gară, intenţionând să-l ucidă pe Tonio, şi pe oricine s-ar fi nimerit să fie martor la crimă, şi să fugă cu trenul.

Micky era într-o situaţie disperată, şi planul lui era înspăimântător de riscant, dar reuşise să-l ducă la capăt aproape cum plănuise. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Hugh, aşa cum îl ucisese pe Tonio, dar fumul locomotivei îi stricase planurile. Dacă lucrurile ar fi mers exact conform planului, nimeni nu l-ar fi recunoscut. La Chingford nu exista nici telegraf, nici telefon, şi nu existau mijloace de transport mai rapide decât trenul, aşa că Micky avea să ajungă la Londra înainte ca această crimă să poată fi anunţată la poliţie. Şi fără îndoială că unul dintre angajaţii lui avea să-i ofere un alibi.

Dar Micky nu reuşise să-l omoare pe Hugh. În plus – Hugh îşi dădu brusc seama de acest lucru – Micky nu mai era teoretic ambasador al Cordobei, ceea ce însemna că nu mai beneficia de imunitatea diplomatică.

Putea fi condamnat la spânzurătoare pentru faptele sale.

Hugh se ridică.

– Trebuie să anunţăm crima cât de repede, spuse el.

– E un post de poliţie la Walthamstow, la câteva staţii de aici.

– Când e trenul următor?

Impiegatul scoase un ceas mare din buzunarul hainei.

– Peste patruzeci şi şapte de minute, spuse el.

– Trebuie să-l luăm amândoi. Dumneata te duci la poliţie în Walthamstow, iar eu continui cu trenul în oraş şi mă duc la Scotland Yard.

– Nu am cui lăsa în grijă gara. Sunt singur aici, căci e Ajunul.

– Sunt sigur că şeful dumitale ar vrea să-ţi faci datoria de cetăţean.

– Aşa e.

Bărbatul părea recunoscător că Hugh îi spunea ce trebuie să facă.

– Ar trebui să-l ducem undeva pe bietul Silva. Este loc undeva în clădirea gării?

– Numai în sala de aşteptare.

– Hai să-l ducem acolo şi încuiem uşa.

Hugh se aplecă şi apucă trupul de după braţe.

– Dumneata ia-l de picioare.

Îl ridicară pe Tonio şi-l duseră împreună în clădirea gării.

Îl întinseră pe o bancă din sala de aşteptare. Nu prea ştiau ce să facă. Hugh era agitat. Simţea că încă nu poate să-şi plângă prietenul – totul era încă prea recent. Simţea că trebuie să-l prindă pe ucigaş, nu să jelească. Se plimba de colo, colo uitându-se la ceas la câteva minute şi pipăindu-şi cucuiul dureros din cap provocat de lovitura pe care i-o aplicase Micky cu bastonul. Impiegatul stătea pe banca opusă, privind cadavrul cu fascinaţie înspăimântată. După o vreme, Hugh se aşează alături de el. Rămaseră aşa, muţi şi alerţi, împărţind odaia friguroasă cu omul mort, până când veni trenul.

2

Micky Miranda trebuia să fugă ca să scape cu viaţă.

Dar acum şansa începea să-l părăsească. Comisese patru crime în ultimii douăzeci şi patru de ani – scăpase basma

curată cu primele trei, dar de data aceasta dăduse greş. Hugh Pilaster îl văzuse împuşcându-l pe Tonio Silva ziua în amiaza mare, şi acum nu mai avea scăpare de la spânzurătoare decât părăsind Anglia.

Micky îşi dădu seama că devenise dintr-odată o persoană urmărită, un fugar în oraşul care fusese casa lui cea mai mare parte a vieţii sale. Ieşi grăbit din gară şi o luă pe Liverpool Street, evitând privirile poliţiştilor. Cu inima bătându-i nebuneşte şi respiraţia întretăiată de un gâfâit scurt, se aruncă într-o trăsură.

Se duse direct la biroul companiei de navigaţie Gold Coast and Mexico.

Agenţia gemea de lume, în special de latino-americani. Probabil că unii dintre ei încercau să se întoarcă în Cordoba, alţii încercau să-şi scoată rudele din ţară, iar alţii veniseră numai să afle noutăţi. Era multă gălăgie şi totul era dezorganizat. Micky nu putea să aştepte să-i vină rândul după plebe. Îşi croi drum până la ghişeu, dând la o parte bărbaţii şi femeile deopotrivă cu ajutorul bastonului. Hainele lui elegante şi înfumurarea lui de om din clasa de sus atraseră atenţia unui funcţionar. Micky îi spuse:

– Doresc un bilet către Cordoba.

– În Cordoba e război, spuse funcţionarul.

Micky îşi reţinu un răspuns sarcastic.

– Dacă înţeleg bine, nu aţi sistat toate cursele.

– Vindem bilete pentru Lima, în Peru. Vaporul va pleca mai departe spre Palma numai în cazul în care condiţiile politice o permit: hotărârea va fi luată când se ajunge la Lima.

Era bine şi aşa. În primul rând, Micky trebuia să iasă din Anglia.

– Când aveţi următoarea plecare?

– De azi în patru săptămâni.

Inima îi stătu în loc.

– Nu e bine, trebuie să plec mai devreme!

– Este un vas care pleacă din Southampton asta-seară, dacă sunteţi grăbit.

Slavă Domnului! Şansa nu-l părăsise încă de tot.

– Rezervaţi-mi o cabină – cea mai bună pe care o aveţi.

– Prea bine, domnule. Numele dumneavoastră?

– Miranda.

– Mă scuzaţi, domnule?

Englezii erau şui de-o ureche când venea vorba de nume străine. Micky era gata să-i dicteze numele pe litere, dar apoi se răzgândi.

– Andrews, spuse el. M. R. Andrews.

Se gândise că poliţia avea poate să verifice lista pasagerilor, căutând numele Miranda. Aşa n-aveau să-l găsească. Fu recunoscător pentru liberalismul nebunesc al legilor britanice, care permiteau intrarea şi ieşirea din ţară fără paşaport. În Cordoba n-ar fi fost atât de uşor.

Funcţionarul începu să-i întocmească biletul. Micky aştepta nerăbdător, frecându-şi obrazul în locul unde îl lovise Hugh Pilaster. Apoi îşi dădu seama că mai avea o problemă. Scotland Yard-ul avea să comunice prin telegraf tuturor oraşelor-port din ţară descrierea lui. Dracu' să-l ia de telegraf! În câteva ceasuri, poliţiştii locali aveau să verifice toţi pasagerii. Trebuia să se mascheze.

Funcţionarul îi înmână biletul, iar Micky plăti în bancnote. Dădu insistent din coate prin mulţime şi ieşi afară în zăpadă la fel de îngrijorat.

Opri o brişcă şi îi spuse vizitiului să-l ducă la Ambasada Cordobei, dar apoi se răzgândi. Era prea riscant să se ducă acolo, şi oricum nu mai avea prea mult timp.

Poliţia avea să caute un bărbat bine îmbrăcat în jur de patruzeci de ani. O modalitate de a evita controlul era să apară mai bătrân şi însoţit. De fapt, se putea preface că e invalid, fiind dus la bord într-un scaun cu rotile. Dar pentru asta avea nevoie de un complice. Cine i-ar putea servi

drept complice? Nu era sigur că poate să aibă încredere în nici unul dintre angajaţii săi, mai ales acum, că nu mai era ambasador.

Nu-i rămânea decât Edward.

– Mână în Hill Street, îi spuse vizitiului.

Edward locuia într-o căsuţă în Mayfair. Spre deosebire ceilalţi membri ai familiei, Edward locuia cu chirie, aşa că de nu fusese încă nevoit să se mute, pentru că chiria lui fusese plătită pe trei luni înainte.

Edward părea nepăsător la faptul că Micky distrusese Banca Pilaster şi îi ruinase familia. Ba mai mult, devenise şi mai dependent faţă de Micky. Cât despre ceilalţi membri ai familiei Pilaster, Micky nu îi mai văzuse de când banca dăduse faliment.

Edward deschise uşa îmbrăcat într-un halat de mătase plin de pete şi îl invita pe Micky sus în dormitorul său, unde ardea focul. La ora unsprezece dimineaţa, Edward fuma un trabuc şi bea whisky. Iritaţia pe care o avea i se întinsese pe toată faţa, şi Micky îşi dădu seama că Edward nu era persoana cea mai potrivită pentru a-i fi complice – roşeaţa de pe faţă îl făcea să iasă în evidenţă prea mult. Dar Micky n-avea timp de fasoane. Trebuia să se mulţumească cu Edward.

– Plec din ţară, spuse Micky.

– Of, ia-mă cu tine! spuse Edward şi izbucni în plâns.

– Ce dracu' te-a apucat? întrebă Micky nesimţitor.

– Sunt pe moarte, spuse Edward. Hai să plecăm într-un loc liniştit şi să trăim în pace până mă duc.

– Nu eşti pe moarte, prostul naibii – ai doar o boală de piele.

– Nu e o boală de piele – e sifilis!

Micky scoase un sunet de groază.

– Doamne, Dumnezeule, atunci s-ar putea să fiu şi eu bolnav!

– Nu-i de mirare, la cât timp am petrecut la Nellie's.

– Dar fetele lui April sunt curate!

– Târfele nu sunt niciodată curate.

Micky încercă să-şi stăpânească sentimentul de panică. Dacă mai rămânea la Londra ca să se ducă la doctor, putea s-o sfârşească în streang. Trebuia să părăsească ţara chiar azi. Vasul său făcea escală la Lisabona, aşa că putea să se ducă acolo la doctor peste câteva zile. N-avea altă soluţie. Şi era posibil chiar să nu fie bolnav – el era mult mai sănătos decât Edward în general, şi apoi se spăla întotdeauna după o partidă de sex, în timp ce Edward nu era atât de grijuliu.

Edward nu era oricum în stare să-l poată scoată din ţară. Şi în orice caz, Micky nu avea de gând să ducă un caz terminal de sifilis în Cordoba. Dar tot avea nevoie de un complice. Nu-i mai rămânea decât un singur candidat: Augusta.

De ea Micky nu era atât de sigur precum fusese de Edward. Edward era întotdeauna gata să facă tot ce-i cerea Micky. Augusta, în schimb, era o persoană independentă. Însă era ultima lui şansă.

Micky se întoarse şi dădu să plece.

– Nu mă părăsi! se rugă Edward.

Micky nu avea timp de sentimentalisme.

– Nu pot lua un om pe moarte cu mine, spuse el tăios.

Edward îl privi, şi chipul lui căpătă o expresie răutăcioasă.

– Dacă nu mă iei...

– Ei bine?

– Te denunţ la poliţie că i-ai ucis pe Peter Middleton şi pe unchiul Seth şi pe Solly Greenbourne.

Augusta trebuie să-i fi spus despre Seth. Micky se uită lung la Edward. Acesta arăta jalnic. „Cum l-am putut suferi în jurul meu atâta timp?“ se întrebă Micky. Îşi dădu seama dintr-odată ce fericit era să scape de el.

– Foarte bine, denunţă-mă la poliţie, spuse el. Sunt oricum deja pe urmele mele pentru că l-am ucis pe Tonio Silva, şi pot să fiu tot atât de bine spânzurat pentru patru crime ca şi pentru una.

Ieşi fără să se uite înapoi.

Deschise uşa casei şi luă o trăsură către Park Lane.

– Kensington Gore, îi spuse vizitiului. Whitehaven House.

Pe drum, începu să-şi facă griji despre sănătate. Nu avea nici unul dintre simptomele obişnuite – nici probleme de piele, nici umflături pe organele genitale. Să-l ia dracu' pe Edward.

Era îngrijorat şi din cauza Augustei. Micky n-o mai văzuse de când banca dăduse faliment. Micky ştia că Augusta încercase mereu să-şi controleze dorinţa sexuală pe care i-o trezea el, şi nu se lăsase dusă de pasiune decât o singură dată, în acea împrejurare stranie. În vremea aceea, şi Micky ardea de dorinţă pentru ea. De atunci însă, focul lui Micky se domolise, dar Micky simţea că cel al Augustei ardea şi mai puternic. În orice caz, Micky aşa spera, căci avea de gând să-i ceară să fugă cu el.

Uşa casei Augustei fu deschisă nu de către majordomul acesteia, ci de o femeie şleampătă cu şorţ. Trecând prin hol, Micky observă ca locuinţa nu era prea curată. Augusta avea dificultăţi financiare. Cu atât mai bine: asta creştea şansele ca Augusta să fie dispusă să urmeze planurile lui.

Cu toate acestea, când îşi făcu apariţia în salon, Augusta avea acelaşi aspect impunător dintotdeauna, îmbrăcată fiind într-o bluză de mătase purpurie cu mâneci bufante şi într-o fustă neagră evazată foarte strâmtă pe talie. Fusese o femeie de o frumuseţe izbitoare, şi chiar şi acum, la cincizeci şi opt de ani, lumea mai întorcea capul după ea. Micky îşi aminti de pasiunea pe care aceasta o trezise în el când avea şaisprezece ani, dar care acum se risipise complet. Acum Micky avea să fie nevoit să se prefacă.

Augusta nu-i oferi mâna.

– De ce eşti aici? întrebă ea cu răceală. Ne-ai ruinat pe mine şi pe familia mea.

– N-am avut această intenţie...

– Precis ştiai că tatăl dumitale era pe cale să înceapa un război civil.

– Dar nu ştiam că obligaţiunile pentru Cordoba aveau să îşi piardă valoarea din cauza războiului, răspunse el. Dumneavoastră ştiaţi?

Augusta şovăi. Evident că nici ea nu ştia.

Micky încercă să profite de această fisură apărută în scutul Augustei.

– N-aş fi făcut asta dacă aş fi ştiut. Mi-aş fi tăiat mai bucuros gâtul decât să vă fac rău.

Micky vedea pe faţa Augustei că aceasta dorea cu disperare să-l creadă.

Dar ea răspunse:

– L-ai convins pe Edward să-i păcălească pe asociaţi astfel încât să obţii cele două milioane de care aveai nevoie.

– Credeam că banca are atâţia bani încât să nu fie afectată.

Augusta îşi întoarse privirea.

– Şi eu, spuse ea încet.

Micky plusă avantajul.

– Oricum, acum nu mai contează – plec din Anglia astăzi şi probabil că n-am să mă mai întorc niciodată.

În ochii Augustei se citi o spaimă subită, şi atunci Micky ştiu că o prinsese în plasa lui.

– De ce? întrebă ea.

Micky nu avea timp să se învârte în jurul cozii.

– Tocmai am împuşcat mortal un om şi sunt urmărit de poliţie.

Augusta scoase un sunet de surpriză şi îl luă de mână.

– Pe cine?

– Pe Antonio Silva.

Augusta era entuziasmată şi şocată deopotrivă. Se îmbujoră puţin la faţă, iar în ochi îi apăru o licărire.

– Pe Tonio! De ce?

– Reprezenta o ameninţare pentru mine. Am rezervat un bilet pe un vas care pleacă astă-seară din Southampton.

– Atât de curând!

– N-am de ales.

– Şi deci ai venit să-ţi iei rămas-bun, spuse ea mohorându-se.

– Nu.

Augusta îşi ridică privirea asupra lui. Se zărea oare o speranţă în ochii ei? Micky şovăi, apoi îşi luă inima în dinţi:

– Vreau să veniţi cu mine.

Augusta îl privi surprinsă. Se dădu un pas înapoi.

Micky nu-i lăsă mâna.

– Fiind nevoit să plec – şi atât de precipitat – mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l recunosc de mult timp. Cred că dumneata l-ai ştiut dintotdeauna. Te iubesc, Augusta.

În timp ce-şi juca rolul, Micky era atent la chipul Augustei, încercând să-l citească precum marinarii care citesc luciul mării. Pentru o clipă, Augusta încercă să afişeze o atitudine de surprindere, ca apoi s-o abandoneze aproape imediat. Pe chip i se aşternu un vag zâmbet de satisfacţie, apoi o uşoară umbră de îmbujorare aproape feciorelnică, apoi o privire concentrată care îi indică lui Micky că Augusta cântărea avantajele şi dezavantajele propunerii.

Micky vedea că Augusta este încă nehotărâtă.

Îşi puse braţul împrejurul taliei ei strânse în corset şi o trase uşor spre el. Augusta nu se împotrivi, dar pe chip avea aceeaşi privire calculată care lui Micky îi spunea că încă nu era hotărâtă.

Când chipurile li se apropiară şi pieptul Augustei ajunseră să atingă gulerul redingotei lui, Micky spuse:

– Nu pot trăi fără dumneata, dragă Augusta.

Micky o simţea tremurând sub atingerea lui. Augusta spuse cu o voce slabă:

– Aş putea să-ţi fiu mamă.

Micky îi vorbea la ureche, atingându-i chipul cu buzele.

– Dar nu eşti, zise el şi-şi coborî vocea într-o şoaptă. Eşti cea mai atrăgătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Te-am dorit toţi anii aceştia, ştii asta. Iar acum...

Micky îşi duse mâna de pe talia Augustei în sus, până aproape de sânul ei.

– ... iar acum abia îmi pot controla mâinile. Augusta...

Făcu o pauză.

– Da? spuse ea.

Micky simţea că Augusta era pe punctul de a cădea în plasă, dar că încă nu o prinsese de-a binelea. Trebuia să-şi joace ultima carte.

– Acum că nu mai sunt ambasador, pot să divorţez de Rachel.

– Ce spui?

Micky îi şopti în ureche:

– Vrei să fii soţia mea?

– Da, spuse ea.

Micky o sărută.

3

April Tilsley dădu năvală în biroul lui Maisie de la Spitalul pentru Femei cu un ziar în mână, trasă la patru ace în straie de mătase roşie şi blană de vulpe, şi spuse:

– Ai auzit ce s-a întâmplat?

Maisie se ridică în picioare.

– April! Ce naiba se petrece?!

– Micky Miranda l-a împuşcat pe Tonio Silva!

Maisie ştia cine este Micky, dar îi luă câteva secunde să-şi amintească de faptul că Tonio era unul dintre băieţii care erau prieteni cu Solly şi Hugh în tinereţe. Îşi aminti că lui Tonio îi cam plăcea să joace cărţi şi că April fusese foarte drăguţă cu el până în momentul în care descoperise că acesta pierdea mereu în pariuri bruma de bani pe care o avea.

– Micky l-a împuşcat?! întrebă ea cu uluire. Adică a murit?

– Da! Scrie în ziarul de după-amiază.

– Mă întreb de ce.

– Nu zice. Dar scrie şi că... April se opri, şovăind. Stai jos, Maisie.

– De ce? Spune-mi!

– Scrie şi că poliţia vrea să-l interogheze cu privire la alte trei crime – Peter Middleton, Seth Pilaster şi... Solomon Greenbourne.

Maisie se trânti în scaun.

– Solly! exclamă ea şi simţi că i se face rău. Micky l-a ucis pe Solly? Oh, bietul Solly!

Maisie închise ochii şi îşi îngropă faţa în palme.

– Îţi trebuie o gură de coniac, răspunse April. Unde îl ţineţi?

– Nu avem aşa ceva aici, spuse Maisie, încercând să se adune. Arată-mi gazeta, te rog.

April îi dădu ziarul.

Maisie citi primul paragraf. Scria că poliţia îl caută pe fostul ambasador al Cordobei, Miguel Miranda, pentru a-l interoga cu privire la uciderea lui Antonio Silva.

April exclamă:

– Săracul Tonio! A fost unul dintre cei mai drăguţi bărbaţi pentru care mi-am desfăcut picioarele.

Maisie citi în continuare. Poliţia voia să-i pună întrebări lui Miranda şi cu privire la moartea lui Peter Middleton la Şcoala Windfield în 1866, a lui Seth Pilaster, directorul

Băncii Pilaster, în 1873, şi a lui Solomon Greenbourne, care fusese împins sub roţile unei trăsuri pe o stradă laterala în apropiere de Piccadilly în iulie 1879.

– Şi Seth Pilaster – Seth, unchiul lui Hugh?! spuse Maisie alarmată. De ce i-a ucis pe toţi aceşti oameni?

April răspunse:

– Ziarele nu spun niciodată ceea ce ai vrea cu adevărat să ştii.

Al treilea paragraf îi produse din nou un şoc lui Maisie. Crima avusese loc în nord-estul Londrei, în apropiere de Walthamstow, într-un sat numit Chingford. Lui Maisie îi stătu inima în loc.

– Chingford! spuse ea speriată.

– N-am auzit niciodată de locul ăsta...

– Acolo locuieşte Hugh!

– Hugh Pilaster? Încă îţi mai sfârâie calcâiele după el?

– Precis ca are legătură cu el, nu e clar? Nu poate fi o simplă coincidenţă! Oh, Doamne, Dumnezeule, sper că e teafăr!

– Mă gândesc că ar fi scris în ziar dacă ar fi fost rănit.

– S-a întâmplat numai acum câteva ore! S-ar putea să nu aibă informaţia.

Maisie nu putea suporta situaţia aceasta de incertitudine. Se ridică de la masă.

– Trebuie să aflu dacă e teafăr, spuse ea.

– Cum?

Maisie îşi puse palăria şi şi-o prinse cu un ac.

– O să merg acasă la el.

– Nevastă-sa n-o să fie prea încântată.

– Nevastă-sa e o *paskudniak*.

April începu să râdă.

– Ce-i aia?

– O scârnă.

Maisie îşi puse haina.

April se ridică.

– Trăsura mă aşteaptă afară. Te duc la gară.

Când urcară în trăsura lui April, îşi dădură seama că nici una din ele nu ştia la care gară să meargă pentru a lua trenul spre Chingford. Din fericire, vizitiul, care era şi portarul de la Nellie's, ştiu să le spună că era vorba de gara din Liverpool Street.

Când ajunseră acolo, Maisie îi mulţumi în grabă lui April şi fugi spre holul gării. Era aglomeraţie mare – erau mulţi oameni care călătoreau de Crăciun sau care se întorceau la casele lor din suburbii cu ultimele cumpărături. Aerul era plin de fum şi mizerie. Lumea se saluta şi îşi lua rămas-bun strigând pe fondul frânelor scrâşninde şi ale pufăiturilor explozive ale locomotivelor cu abur. Maisie îşi făcu loc spre casa de bilete printre femei încărcate cu pachete, funcţionari cu melon care scăpaseră mai devreme de la serviciu, mecanici şi fochişti cu chipul înnegrit, copii, cai şi câini.

Apoi trebui să aştepte cincisprezece minute venirea trenului. Pe peron privi o pereche de tineri îndrăgostiţi care-şi luau rămas-bun cu ochii în lacrimi, şi îi invidie.

Trenul traversă pufăind mahalaua Bethnal Green, suburbia Walthamstow, trecând prin câmpurile înzăpezite din Woodford şi oprindu-se la fiecare câteva minute.

Trenul era de două ori mai iute decât o trăsură trasă de cai, dar Maisie îşi rodea unghiile întrebându-se dacă Hugh era teafăr şi i se părea că trenul merge încet.

Când se dădu jos la Chingford, un poliţist o opri şi o rugă să treacă în sala de aşteptare. Un detectiv o întrebă dacă fusese în localitate în acea dimineaţa. Căutau, evident, martori la crimă. Maisie îi spuse că nu mai fusese niciodată în Chingford. Dintr-odată, Maisie întrebă:

– A mai fost rănit cineva, în afară de Antonio Silva?

– Doi oameni au suferit tăieturi şi lovituri minore în încăierare, răspunse detectivul.

– Sunt îngrijorată pentru un prieten de-al meu care-l cunoştea pe domnul Silva. Numele lui este Hugh Pilaster.

– Domnul Pilaster s-a luptat cu agresorul şi a fost lovit la cap, spuse omul. Rănile dumnealui nu sunt serioase.

– Oh, slavă Domnului! Aţi putea să-mi spuneţi unde locuieşte?

Detectivul îi explică lui Maisie unde să meargă.

– Domnul Pilaster a fost mai devreme astăzi la Scotland Yard – dacă s-a întors sau nu, n-aş putea să vă spun.

Maisie se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă imediat la Londra, acum că aflase din surse de încredere că Hugh nu păţise nimic. Aşa ar fi evitat o întâlnire cu nesuferita de Nora. Dar s-ar fi simţit mai bine să-l vadă pe Hugh. Şi nu îi era frică de Nora. Porni către casa lui, înaintând cu greu prin stratul de zăpadă de o palmă.

Mergând pe strada cea nouă mărginită de case ieftine cu grădiniţe zgribulite, Maisie gândi că Chingford era o schimbare radicală faţă de Kensington. Presupunea că Hugh primise cu stoicism căderea lui socială, dar nu prea ştia ce să creadă despre Nora. Cutra se măritase cu Hugh pentru bani şi sigur nu-i plăcea să ajungă din nou săracă.

Maisie auzi un copil plângând în casă atunci când bătu la uşa casei lui Hugh. Îi deschise un băiat de vreo unsprezece ani.

– Dumneata eşti Toby, nu-i aşa? spuse Maisie. Am venit să-l văd pe tatăl dumitale. Numele meu este doamna Greenbourne.

– Mă tem că tata nu e acasă, spuse băiatul politicos.

– Când crezi că se întoarce?

– Nu ştiu.

Maisie se simţi deziluzionată. Aşteptase cu nerăbdare să-l vadă pe Hugh. Decepţionată, adăugă:

– Ai putea să-i spui te rog că am citit ziarul şi că am trecut pe aici ca să mă asigur că e bine?

– Bine, am să-i spun.

Nu mai rămânea nimic de zis. Acum n-avea decât să se întoarcă la gară şi să aştepte următorul tren către Londra. Se răsuci pe călcâie, dezamăgita. Dar măcar scăpase de o confruntare cu Nora.

Ceva pe chipul băiatului o nelinişti, totuşi – o privire aproape înspăimântată. Dintr-odată, se întoarse din nou şi spuse:

– Mama e acasă?

– Mă tem că nu.

Asta era ciudat. Hugh nu-şi mai putea permite o guvernantă. Maisie avea sentimentul că ceva nu era în regulă.

– Aş putea vorbi cu persoana care stă cu voi? întrebă ea.

Băiatul şovăi.

– De fapt, numai eu şi fraţii mei suntem aici.

Maisie intuise corect. Ce se petrecea? Cum fuseseră băieţeii lăsaţi complet nesupravegheaţi? Nu prea voia să se amestece, ştiind că avea să aibă de-a face cu ocările Norei Pilaster. Pe de altă parte însă, nu putea să plece pur şi simplu şi să-i lase pe copiii lui Hugh să-şi poarte singuri de grijă.

– Sunt o prietenă veche de-a tatălui... şi de-a mamei voastre, spuse ea.

– V-am văzut la nunta mătuşicii Dotty, spuse Toby.

– Ah, da. Ăă... îmi dai voie să intru?

Toby păru uşurat.

– Da, vă rog, spuse el.

Maisie intră în casă. Merse în direcţia din care auzea scâncetul copilului şi ajunse în bucătăria din fundul casei. Un copilaş de patru ani stătea pe jos şi plângea în gura mare, iar un altul de vreo şase ani stătea aşezat pe masa de la bucătărie, gata şi el să izbucnească în plâns în orice moment.

Maisie îl luă în braţe pe cel mic. Ştia că îl chema Solomon, după numele lui Solly Greenbourne, dar că i se spunea Sol.

– Of, of... şopti ea încercând să-l aline. Ce s-a întâmplat?

– Vreau la mama! spuse copilul şi începu să plângă şi mai tare.

– Şşş-şşş, murmură Maisie, legănându-l.

Simţi ceva ud prin haine şi îşi dădu seama că băieţaşul făcuse pe el. Privind în jur, Maisie observă dezordinea şi mizeria. Pe masă era plin de firimituri şi lapte, în chiuvetă erau vase murdare, iar pe jos, noroi. Odaia era rece, căci focul se stinsese. Totul arăta de parcă copiii fuseseră abandonaţi.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Toby.

– Le-am dat ceva de mâncare, spuse el. Am făcut tartine cu unt şi am tăiat nişte şuncă. Am încercat să fac ceai, dar m-am ars la mână cu ceainicul. Încerca să fie viteaz, dar era gata să izbucnească în lacrimi. Nu ştiţi cumva unde e tata?

– Nu, nu ştiu.

„Cel mic vrea la mamă-sa, dar cel mare întreabă de taică-său“, gândi Maisie.

– Dar mama voastră unde e?

Toby luă un plic de pe şemineu şi i-l dădu lui Maisie. Era adresat pur şi simplu lui „Hugh“.

– Nu e închis. Eu am citit.

Maisie deschise plicul şi scoase din el o singură foaie de hârtie. In mijlocul acesteia trona un singur cuvânt, scris furios cu litere de tipar:

ADIO

Maisie era îngrozită. Cum putea o mamă să-şi abandoneze cei trei copii mici – şi să-i lase să se descurce singuri? Toţi aceşti trei băieţi ieşiseră din pântecul ei şi fuseseră hraniţi la sânul ei când erau fiinţe fără apărare. Maisie se gândi la mamele de la Spitalul pentru Femei Southwark. Dacă una ar fi primit o casă cu patru camere în Chingford, i s-ar fi părut că l-a prins pe Dumnezeu de un picior.

Dar pe moment, Maisie îşi alungă aceste gânduri din minte.

– Tatăl vostru se va întoarce astă-seară, sunt sigură, spuse ea, rugându-se să fie adevărat. Apoi să uită la copilaşul de patru ani din braţele lui. Dar nu am vrea să găsească casa vraişte, nu-i aşa?

Sol îşi scutură capul foarte serios.

– O să spălăm vasele, o să facem curat în bucătărie, o să aprindem focul şi o să gătim ceva pentru cină. Îl privi pe băiatul de şase ani. Nu crezi că-i o idee bună, Samuel?

Samuel dădu din cap.

– Mie-mi place pâinea prăjită unsă cu unt.

– Atunci asta o să mâncăm.

Toby nu era însă liniştit.

– La ce oră credeţi că se întoarce tata?

– Nu ştiu sigur, spuse ea sincer.

Nu avea nici un rost să mintă – copiii îşi dau întotdeauna seama de adevăr.

– Dar staţi să vă spun ceva. Puteţi rămâne treji până se întoarce, indiferent de oră! Ce ziceţi de asta?

Băiatul fu oarecum uşurat.

– Bine, spuse el.

– Ei bine, ia să vedem. Toby, tu eşti cel mai puternic – poţi să aduci o găleată de cărbune. Samuel, cred că mă pot bizui pe tine să faci o treabă – poţi să ştergi masa cu o cârpă uscată. Iar tu, Sol, poţi mătura pentru că... eşti cel mai mic, aşa că ajungi cel mai uşor la podea. Hai, băieţi, la muncă!

4

Hugh fu impresionat de felul în care Scotland Yard-ul răspunse la denunţul său. Cazul fu atribuit detectivului-inspector Magridge, un bărbat cu faţa ascuţită cam de vârsta lui Hugh, meticulos şi inteligent – tipul funcţionarului care ar fi putut ajunge funcţionar-şef dacă ar fi lucrat într-o bancă.

Într-o oră, acesta distribuise o descriere a lui Micky Miranda şi pusese filtre în toate porturile.

La sugestia lui Hugh, Magridge trimisese un comisar care să îl interogheze pe Edward Pilaster şi omul se întorsese cu ştirea că Miranda se pregătea să părăsească ţara.

Edward precizase şi el că Micky era implicat în moartea lui Peter Middleton, cea a lui Seth Pilaster şi cea a lui Solomon Greenbourne. Hugh fu extrem de tulburat de ideea că Micky l-ar fi omorât pe unchiul Seth, dar îi spuse lui Magridge că îl bănuia deja pe Micky de uciderea lui Peter şi a lui Solly.

Acelaşi comisar fu apoi trimis acasă la Augusta. Aceasta locuia încă în Whitehaven House. Nu putea să reziste acolo la nesfârşit fără bani, dar până atunci reuşise să împiedice vânzarea casei şi a obiectelor din casă.

Un ofiţer de poliţie căruia i se dăduse sarcina de a verifica toate companiile de navigaţie din Londra raportă că un bărbat care corespundea descrierii, dar care se recomandase drept M.R. Andrews, rezervase un bilet pe vasul *Aztec* care părăsea portul Southampton în acea seară. Poliţia din Southampton era prevenită să aibă oameni la gară şi la cheiul de îmbarcare.

Comisarul care fusese trimis să vorbească cu Augusta veni înapoi şi raportă că nu primise nici un răspuns când aceasta sunase şi bătuse la uşă la Whitehaven House.

– Am eu o cheie, spuse Hugh.

Magridge afirmă:

– Probabil că doamna Pilaster e în oraş, iar acum comisarul trebuie să meargă la Ambasada Cordobei. De ce nu mergeţi chiar dumneavoastră să verificaţi la Whitehaven House?

Bucuros să aibă ceva de făcut, Hugh luă o trăsură până la Kensington Gore. Sună şi bătu la uşă, dar nu îi răspunse nimeni. Se vedea treaba că toţi servitorii plecaseră din serviciu. Hugh descuie uşa.

În casă era frig. Augustei nu-i stătea în fire să se ascundă, dar Hugh hotărî să verifice totuşi încăperile. La parter era pustiu. Hugh urcă la etaj şi verifică dormitorul Augustei.

Aici avu o surpriză. Uşile dulapului şi sertarele comodei erau deschise, iar pe pat şi pe scaune se aflau haine aruncate în dezordine. Aşa ceva nu îi stătea în obicei Augustei – aceasta era o persoană ordonată, cu o minte organizată. La început, Hugh crezu că Augusta fusese jefuită. Apoi îi veni în minte o altă idee.

Urcă în fugă cele două rânduri de scări până la etajul servitorilor. Când Hugh locuise acolo, în urmă cu şaptesprezece ani, cuferele şi lăzile de voiaj erau înghesuite într-un dulap mare căruia îi spuneau dulapul de bagaje.

Găsi uşa deschisă. În dulap erau câteva cufere, dar lada de voiaj dispăruse.

Augusta fugise.

Hugh verifică rapid celelalte odăi ale casei. Aşa cum se aştepta, nu întâlni pe nimeni. În odăile servitorilor şi cele de musafiri se simţea deja un miros de muced şi de stătut. Când se uită în odaia în care fusese dormitorul unchiului Joseph, Hugh fu surprins să vadă că aceasta arăta la fel ca întotdeauna, în timp ce restul casei fusese renovat şi redecorat de mai multe ori. Era gata să închidă uşa, când privirea îi căzu pe vitrina de lac în care se afla valoroasa colecţie de tabachere a lui Joseph.

Vitrina era goală.

Hugh se încruntă. Ştia că tabacherele nu fuseseră încă predate casei de licitaţii, pentru că până atunci Augusta interzisese ridicarea oricăror bunuri din casa ei.

Asta însemna că Augusta luase tabacherele cu ea.

Acestea valorau sute de mii de lire – Augusta ar fi putut trăi bine tot restul vieţii cu acei bani.

Dar acei bani nu-i aparţineau. Aceştia erau ai sindicatului.

Hugh hotărî s-o ia pe urmele Augustei.

Coborî în fugă scările şi ieşi în stradă. La câţiva metri depărtare se aflau parcate mai multe trăsuri în aşteptarea clienţilor. Vizitiii pălăvrăgeau între ei, tropăind din picioare ca să-şi ţină de cald. Hugh alergă la ei şi îi întrebă:

– Aţi dus-o careva pe Lady Whitehaven undeva în această după-amiază?

– Doi dintre noi am dus-o, spuse un vizitiu. Unul numai pentru bagaj!

Ceilalţi vizitii râseră.

Concluzia lui Hugh se confirma.

– Unde aţi dus-o?

– La gara Waterloo, pentru trenul de la ora unu care face legătura către vaporul de America.

Trenul care făcea legătura către vaporul de America pleca spre Southampton, portul în care Micky avea de gând să se îmbarce. Augusta şi Micky fuseseră mereu mână în mână. Micky se gudura pe lângă ea ca un valet, sărutându-i mâna şi linguşind-o. În ciuda diferenţei de optsprezece ani, arătau ca un cuplu plauzibil.

– Dar au pierdut trenul, adăugă vizitiul.

– L-*au* pierdut? întrebă Hugh. Mai era cineva cu ea?

– Un bărbat în vârstă într-un scaun cu rotile.

Ásta nu era Micky, evident. Dar cine, atunci? N-aveau pe nimeni în familie atât de lipsit de puteri încât să aibă nevoie de un scaun cu rotile.

– Spui că au pierdut trenul. Ştii cumva la cât e următorul tren care face legătura cu vaporul?

– La trei.

Hugh se uită la ceas. Era două şi jumătate. Avea şanse să-l prindă.

– Du-mă la Waterloo, spuse el, sărind într-o brişcă.

La gară avu timp numai să cumpere un bilet şi să urce în tren.

Era un tren cu un coridor lung şi cu vagoane conectate, aşa că Hugh putea merge prin tot trenul trecând dintr-un

vagon în altul. În momentul în care trenul se puse în mişcare şi luă viteză printre locuinţele din sudul Londrei, Hugh o porni în căutarea Augustei.

Nu trebui să caute prea departe. Aceasta se afla în al doilea vagon.

Aruncând o privire furişă, trecu repede pe lângă compartimentul ei ca să nu fie observat.

Micky nu era cu ea. Singura persoană care mai era în compartiment era un bătrân cu un pled peste genunchi.

Hugh se duse în vagonul următor şi-şi găsi un loc. Nu avea nici un rost s-o înfrunte pe Augusta imediat. Se putea să nu aibă tabacherele cu ea – acestea puteau fi în una dintre valizele sale, în camionul de bagaje. Dacă Hugh se ducea să vorbească acum cu ea, n-ar fi făcut decât s-o prevină de prezenţa lui. Era mai bine să aştepte până când trenul ajungea la Southampton. Acolo Hugh avea să sară din tren, să găsească un poliţist şi s-o înfrunte în timp ce i se descărcau bagajele.

Dar dacă nega că tabacherele sunt asupra ei? Hugh avea de gând să stăruie pe lângă poliţist să-i fie percheziţionate bagajele. Erau obligaţi să facă investigaţii asupra unui furt anunţat la poliţie, şi cu cât Augusta avea să se împotrivească, cu atât mai mult avea să atragă asupra sa bănuielile poliţiştilor.

Dar dacă Augusta avea să susţină că tabacherele îi aparţin? Ar fi fost greu de adus dovezi acolo pe loc. În acest caz, Hugh avea de gând să propună sechestrarea obiectelor de valoare de către poliţie până când aceştia investigau şi declaraţiile părţii opuse.

Hugh încercă să-şi stăpânească neliniştea, în timp ce pe fereastră zburau câmpurile înzăpezite din Wimbledon. O sută de mii de lire reprezenta o bucată sănătoasă din banii pe care îi datora Banca Pilaster. Hugh nu avea de gând s-o lase pe Augusta să-i fure. Tabacherele reprezentau şi voinţa familiei de a-şi lichida datoriile. Dacă Augusta reuşea să fugă cu ele, lumea ar fi început să povestească cum că membrii familiei

Pilaster încercau să pună mâna pe ce puteau, ca nişte escroci ordinari. Hugh se înfurie numai gândindu-se la asta.

Încă mai ningea când trenul ajunse la Southampton. Hugh îşi scoase capul pe geam, în timp ce locomotiva intra pufăind în gară. Peste tot erau poliţişti în uniformă. Hugh deduse că Micky nu fusese încă prins.

Sări pe peron în timp ce trenul încă era în mişcare şi ajunse primul la filtrul de poliţişti. I se adresă unui inspector de poliţie.

– Sunt directorul Băncii Pilaster, spuse el, dându-i inspectorului cartea sa de vizită. Ştiu că sunteţi în căutarea unui ucigaş, dar în trenul acesta este o femeie care are la ea bunuri furate care aparţin băncii, în valoare de o sută de mii de lire. Cred că are de gând să părăsească ţara cu vasul *Aztec* în această seară, luând aceste bunuri cu sine.

– Şi în ce ar consta aceste bunuri, domnule Pilaster? întrebă inspectorul.

– Este vorba de o colecţie de tabachere bătute în pietre preţioase.

– Care este numele femeii?

– Este vorba de contesa văduvă de Whitehaven.

Poliţistul ridică din sprâncene.

– Citesc şi eu ziarele, domnule. Să înţeleg că toate acestea au de-a face cu falimentul băncii?

Hugh încuviinţă.

– Acele tabachere trebuie vândute pentru a-i plăti pe oamenii care şi-au pierdut banii.

– Puteţi să mi-o arătaţi pe Lady Whitehaven?

Hugh se uită de-a lungul peronului, scrutând mulţimea printre fulgii deşi de nea.

– Este acolo, lângă camionul de bagaje – femeia cu pălăria aceea mare cu aripi de pasăre.

Augusta supraveghea descărcarea cuferelor.

Inspectorul dădu din cap.

– Prea bine. Rămâneţi cu mine aici la filtru. O vom opri când va trece.

Hugh privea cu încordare călătorii care se revărsau din tren. Deşi era aproape convins că Micky nu era în tren, cerceta cu atenţie chipul fiecărui călător.

Augusta plecă ultima. Trei hamali îi purtau bagajele. Când îl văzu pe Hugh la filtrul poliţiei, se albi la faţă.

Inspectorul era numai politeţuri.

– Vă rog să mă iertaţi, Lady Whitehaven. Îmi permiteţi să vă adresez o vorbă?

Hugh n-o mai văzuse pe Augusta atât de speriată în viaţa lui, dar aceasta nu-şi pierduse ţinuta de regină.

– Mă tem că nu am deloc timp, domnule ofiţer, spuse ea cu răceală. Trebuie să mă îmbarc pe un vapor care pleacă astă-seară.

– Vă garantez că vaporul *Aztec* nu va pleca fără dumneavoastră, doamnă, spuse inspectorul mieros. Se uită la hamali şi ceru: Puteţi să puneţi bagajele jos pentru o clipă, băieţi.

Apoi se întoarse din nou spre Augusta.

– Domnul Pilaster, aici de faţă, pretinde că aveţi la dumneavoastră nişte tabachere foarte valoroase care îi aparţin. Este adevărat?

Augusta păru imediat mai puţin alarmată, ceea ce îl surprinse pe Hugh. Asta îl şi îngrijora: se temea că Augusta avea un as în mânecă.

– Nu văd de ce ar trebui să răspund unei întrebări atât de obraznice, spuse ea cu aroganţă.

– Dacă nu răspundeţi, va trebui să vă percheziţionăm bagajele.

– Foarte bine. Da, tabacherele sunt asupra mea, spuse ea. Dar îmi aparţin mie. Au fost ale soţului meu.

Inspectorul se întoarse spre Hugh.

– Ce spuneţi despre asta, domnule Pilaster?

– Au fost ale soţului dânsei, dar acesta le-a lăsat moştenire fiului său Edward Pilaster, iar posesiunile lui Edward au

fost confiscate de către bancă. Lady Whitehaven încearcă să le fure.

Inspectorul spuse:

– Va trebui să vă rog pe amândoi să veniţi cu mine la postul de poliţie până cercetăm aceste declaraţii.

Augusta se panică.

– Dar nu pot pierde vaporul!

– În acest caz, singurul lucru pe care vi-l pot sugera este să lăsaţi bunurile reclamate în custodia poliţiei. Vă vor fi returnate dacă declaraţiile dumneavoastră se dovedesc a fi adevărate.

Augusta şovăi. Hugh ştia că acesteia i se rupea sufletul să lase din mână o asemenea avere. Dar nu vedea oare că nu avea încotro? Fusese prinsă în flagrant delict şi putea fi mulţumită că nu avea să intre la închisoare.

– Unde sunt tabacherele, doamnă? întrebă inspectorul.

Hugh aştepta.

Augusta arătă către unul din cufere:

– Sunt toate acolo.

– Cheia, vă rog?

Augusta şovăi din nou, dar apoi ceda iar. Scoase o legăturică de chei de bagaje, alese una şi i-o dădu inspectorului.

Acesta deschise cufărul. Era plin de săculeţi de pantofi. Augusta arătă spre unul dintre ei. Inspectorul îl deschise şi scoase o cutie uşoară de lemn pentru trabucuri. Deschise capacul şi descoperi o mulţime de obiecte mici împachetate cu grijă în hârtie. Luând unul la întâmplare, inspectorul îl despachetă şi scoase la iveală o cutiuţă de aur încrustată cu diamante care formau o şopârlă.

Hugh răsuflă lung, uşurat.

Inspectorul îl privi.

– Ştiţi câte ar trebui să fie, domnule?

Toţi cei din familie ştiau.

– Şaizeci şi cinci, spuse Hugh. Câte una pentru fiecare an de viaţă al unchiului Joseph.

– Aţi vrea să le număraţi?

Augusta spuse:

– Sunt toate acolo.

Hugh le numără, totuşi. Erau şaizeci şi cinci. Începea să simtă plăcutul gust al victoriei.

Inspectorul luă cutia şi o înmânâ altui poliţist.

– Dacă binevoiţi să mergeţi la postul de poliţie cu ofiţerul Neville, acesta vă va da o chitanţă oficială pentru obiecte, doamnă.

– Trimiteţi-o la bancă, spuse ea. Acum pot să plec?

Hugh nu era liniştit. Augusta părea dezamăgită, dar nu disperată. Era ca şi cum ar fi avut alte griji, ceva mult mai important decât tabacherele. Şi unde era Micky Miranda?

Inspectorul de poliţie se înclină, iar Augusta ieşi din gară însoţită de cei trei hamali cu spinările încovoiate sub greutatea bagajelor ei.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule inspector, spuse Hugh. Doar îmi pare rău că nu l-aţi prins şi pe Miranda.

– O să-l prindem noi, domnule. N-are cum să ajungă pe vas decât dacă a învăţat cumva să zboare.

Paznicul camionului de bagaje venea pe peron împingând un scaun cu rotile. Se opri în faţa inspectorului şi a lui Hugh şi zise:

– Şi-acum eu ce să fac cu ăsta?!

– Care-i problema? întrebă inspectorul răbdător.

– Femeia aia cu bagajele alea multe şi cu o pasăre pe pălărie!

– Da, Lady Whitehaven.

– ... Era însoţită de un bătrân la gara Waterloo. Îl pune într-un compartiment de clasa-ntâi şi-mi zice să iau scaunul cu rotile în camionul de bagaje. „Da, vă rog“, zic. Şi când se dă jos la Southampton, se face că nu ştie despre ce vorbesc. „Mă confundaţi cu altcineva“, zice. „N-aş prea crede – nu sunt două pălării din alea“, zic.

– Aşa e! exclamă Hugh. Vizitiul mi-a spus că Augusta era cu un bărbat în scaun cu rotile... iar în compartiment cu ea era un bătrân.

– Aşa cum am zis şi eu, spuse paznicul bucuros.

Inspectorul îşi pierdu dintr-odată aspectul blajin şi se întoarse spre Hugh:

– L-aţi văzut pe bătrân trecând pe aici pe la filtru?

– Nu, nu l-am văzut. Şi m-am uitat atent la fiecare călător. Mătuşa Augusta a fost ultima.

Apoi rămase ca trăsnit:

– Dumnezeule! Credeţi că era chiar Micky Miranda, deghizat?

– Da. Dar unde e acum? S-o fi dat jos la vreo staţie dinainte?

Paznicul spuse:

– Nu – e tren expres, merge fără oprire de la Waterloo la Southampton.

– Atunci trebuie să căutăm prin tren. Precis că e încă acolo.

Dar nu era.

5

Vasul *Aztec* era împodobit cu lampadare colorate şi cu ghirlande. Când Augusta se îmbarcă, petrecerea de Crăciun era în toi: o orchestră cânta pe puntea principală, iar călătorii îmbrăcaţi în haine de gală beau şampanie şi dansau cu prieteni care veniseră să-şi ia rămas-bun.

Un însoţitor de bord o conduse pe Augusta pe scara cea mare spre o cabină de pe puntea superioară. Augusta îşi cheltuise ultimii bani lichizi pe cea mai bună cabină, gândind că nu trebuia să-şi facă griji financiare cu tabacherele pe care le avea asupra ei. Cabina se deschidea direct către punte.

Înăuntru se aflau un pat mare, o masă de toaletă spaţioasă, fotolii comode şi lumină electrică. Pe comodă era o vază cu flori, lângă pat o cutie de bomboane de ciocolată, iar pe măsuţă o sticlă de şampanie într-o frapieră cu gheaţă. Augusta era pe punctul de a-i spune însoţitorului de bord să ia şampania, dar apoi se răzgândi. Începea o viaţă nouă: poate că de acum avea să bea şampanie.

Ajunsese la fix. Auzi strigătul tradiţional „Jos cu cei care rămân jos!“ chiar când hamalii îi aduseră bagajele în cabină. Când aceştia plecară, Augusta ieşi pe puntea îngustă, ridicându-şi gulerul hainei ca să se apere de fulgii de zăpadă. Se aplecă deasupra balustradei şi privi în jos. Dedesubt se vedea apa, unde un remorcher era deja pregătit pentru a scoate vasul uriaş din radă spre larg. În timp ce privea, punţile de acces fură retrase una câte una, iar amarele coborâte. Sirena vasului răsună în aer, oamenii de pe chei scoaseră un chiot colectiv, iar vasul începu să se mişte încet, aproape imperceptibil.

Augusta se întoarse în cabină şi închise uşa. Se dezbrăcă încet şi îşi puse cămaşa de noapte de mătase şi un halat asortat. Apoi îl chemă pe însoţitorul de bord şi îi spuse că nu mai avea nevoie de nimic în acea seară.

– Doriţi să vă trezesc mâine-dimineaţă, doamnă?

– Nu, mulţumesc. Voi suna.

– Prea bine, doamnă.

Augusta încuie uşa în urma lui.

Apoi deschise lada de voiaj, din care ieşi Micky.

Acesta se bălăbăni pe picioare prin cabină şi se aruncă pe pat.

– Isuse Hristoase, am crezut c-o să mor!

Gemu.

– Iubitul meu, unde te doare?

– Picioarele.

Augusta îi frecă gambele. Muşchii lui Micky erau încleştaţi în cârcei. Augusta îi masă gambele cu buricele degetelor,

simţind căldura pielii lui prin stofa pantalonilor. Nu mai atinsese în acest fel un bărbat de multă vreme şi simţi cum un val de căldură îi urcă în piept.

Visase deseori cu ochii deschişi, şi înainte, şi după moartea soţului ei, să facă exact ceea ce făcea acum – să fugă cu Micky Miranda. Ceea ce o oprise mereu era gândul la ceea ce avea să piardă – casă, servitori, alocaţia lunară pentru haine, poziţia socială şi puterea pe care o exercita asupra familiei. Dar acum nu mai avea nimic din toate acestea din cauza falimentului băncii, aşa că era liberă să se abandoneze dorinţelor.

– Apă, spuse Micky stins.

Augusta îi turnă un pahar de apă din cana de lângă pat. Micky se întoarse şi se aşeză în capul oaselor ca să ia apa, apoi o bau pe toată.

– Mai vrei... Micky?

El îşi scutură capul.

Augusta îi luă paharul.

– Ţi-ai pierdut tabacherele, spuse el. Am auzit tot. Porcul ăla de Hugh!

– Dar ai tu destui bani, zise ea. Apoi arătă spre sticla de şampanie din frapieră. Hai să bem! Nu mai suntem în Anglia. Ai reuşit să scapi!

Micky se uita fix la pieptul ei. Augusta îşi dădu seama că sfârcurile îi erau tari de excitare şi că Micky le vedea împungând prin cămaşa de noapte de mătase. Îi venea să-i spună „Poţi să le atingi, dacă vrei“, dar ezită. Aveau timp: aveau la dispoziţie toată noaptea. Toată călătoria. Tot restul vieţii! Dar brusc, nu mai putu să aştepte. Se simţea vinovată şi îi era ruşine, dar voia să-i ţină în braţe trupul gol, şi această dorinţă era mai puternică decât ruşinea. Augusta se aşeză pe marginea patului. Îi luă mâna lui Micky, i-o duse la buze şi o sărută, apoi o puse pe pieptul ei.

Micky o privi mai întâi cu un soi de curiozitate. Apoi începu să-i mângâie sânul prin mătasea halatului. Atingerea

lui era uşoară. Vârfurile degetelor lui se plimbau uşor pe sfârcul ei sensibil, iar ea scoase un geamăt de plăcere. Apoi Micky îi luă sânul în mână, ridicându-l în căuşul palmei şi frecându-l. Îi prinse sfârcul între arătător şi degetul mare şi strânse. Augusta îşi închise ochii. Micky strânse şi mai tare, ca să provoace durere. Apoi, brusc, Micky îi învârti sfârcul cu multă răutate, astfel încât Augusta ţipă şi se smulse de lângă el, ridicând-se în picioare.

– Curvă bătrână, rânji el, ridicându-se din pat.

– Nu! spuse ea. Nu!

– Chiar ai crezut că mă voi însura cu tine!

– Da...

– Nu mai ai nici un ban şi nici o influenţă, banca s-a dus dracului şi ai pierdut până şi tabacherele. Ce-aş mai putea face cu tine?

Augusta simţi o durere în piept, ca un cuţit trecându-i prin inimă.

– Ai spui că mă iubeşti...

– Ai cincizeci şi opt de ani – vârsta mamei mele, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti bătrână şi smochinită, şi rea, şi egoistă, şi nu m-aş culca cu tine nici dac-ai fi ultima femeie de pe pământ!

Augusta simţea că o ia cu leşin. Încercă să se abţină să nu plângă, dar nu reuşi să se stăpânească. Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă cu suspine disperate. Era ruinată. Nu mai avea nici casă, nici bani, nici prieteni, iar bărbatul în care avusese încredere o trădase. Augusta se întoarse ca să-şi ascundă chipul de Micky – nu voia ca acesta s-o vadă ruşinată şi îndurerată.

– Te rog, încetează, spuse ea.

– Voi înceta, îi aruncă el. Am o cabină rezervată pe acest vas, aşa că mă duc acolo.

– Dar când ajungem în Cordoba...

– Nu mergi în Cordoba! Te poţi da jos în Lisabona şi te întorci în Anglia. Nu-mi mai faci nici o trebuinţă!

Fiecare cuvânt al lui Micky era ca o lovitură. Augusta se dădu înapoi, ţinându-şi mâinile peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să se apere de ocările lui. Se împiedică de uşa cabinei. Disperată să scape de el, Augusta deschise uşa şi ieşi.

Aerul îngheţat al nopţii îi limpezi mintea imediat. Se purta ca o fetiţă neajutorată, nu ca o femeie în toată firea şi responsabilă. Pentru o clipă nu mai fusese stăpână asupra vieţii ei, dar acum voia să recâştige controlul.

Un bărbat în haine de gală trecu pe lângă ea, trăgând din trabuc. Acesta se holbă cu uimire la cămaşa de noapte a Augustei, dar trecu fără să spună ceva.

Augustei îi veni o idee.

Intră înapoi în cabină şi închise uşa. Micky îşi îndrepta cravata în faţa oglinzii.

– Vine cineva, spuse ea alarmată. Un poliţist!

Micky se schimbă imediat la faţă. Rânjetul de pe chip îi dispăru, făcând loc unei priviri panicate.

– Dumnezeule! spuse el.

Mintea Augustei calcula iute.

– Suntem încă în spaţiul marin britanic, spuse ea. Poţi fi arestat şi trimis înapoi într-o barcă a gărzii de coastă.

Augusta habar nu avea dacă ceea ce spunea era adevărat.

– Trebuie să mă ascund! spuse Micky sărind înapoi în lada de voiaj. Închide capacul, repede!

Augusta trânti capacul lăzii.

Apoi potrivi închizătoarea ca s-o poată încuia cu cheia.

– E mai bine acum, spuse ea.

Se aşeză pe pat, privind la lada de voiaj. Conversaţia lor îi răsuna iar şi iar în urechi. Augusta se pusese într-o poziţie vulnerabilă, iar Micky o rănise. Se gândi la felul în care acesta o mângâiase. Numai alţi doi bărbaţi îi mai atinseseră vreodată sânii: Strang şi Joseph. Apoi se gândi cum Micky îi strânsese şi învârtise sfârcul între degete şi cum apoi o dăduse la o parte împroşcând-o cu cuvinte urâte. Pe măsură ce

minutele treceau, furia Augustei se domolea, transformându-se într-o înneguratã şi intensã sete de rãzbunare.

Din ladă se auzi vocea înfundată a lui Micky:

– Augusta! Ce se întâmplă?

Augusta nu răspunse.

Micky începu să strige după ajutor. Augusta luă nişte pături de pe pat şi la puse pe ladă ca să acopere strigătele.

După o vreme, acestea încetară.

Cu privirea dusă departe, Augusta desfacu etichetele cu numele ei de pe ladă.

Auzi uşile cabinelor trântindu-se: pasagerii ieşeau din cabinele lor şi se îndreptau spre restaurant. Ieşind în largul Marii Mânecii, vasul începu să se legene uşor pe valuri. Stând îngândurată pe pat, Augusta nici nu simţi cum trecu seara.

Pasagerii se întoarseră la cabine în grupuri de doi sau trei între miezul nopţii şi ora două. După aceea orchestra încetă să mai cânte şi pe vas se aşternu tăcerea, pe zgomotul de fond al motoarelor şi al mării.

Obsedată, Augusta se uita ţintă la lada în care-l închisese pe Micky. Aceasta fusese adusă în cabină pe spinarea unui hamal zdravăn. Augusta nu putea ridica lada, dar se gândea c-o putea împinge. Lada avea mânere de cupru pe părţile laterale şi chingi de piele pe deasupra şi pe dedesubt. Augusta apucă una dintre chingile de pe capac şi trase, răsturnând lada pe o parte. Apoi lada se rostogoli şi căzu cu zgomot cu fundul în sus. Micky începu să strige din nou, aşa că Augusta acoperi iar lada cu pături. Aşteptă să vadă dacă vine cineva să vadă ce fusese acel zgomot, dar nu auzi pe nimeni. Micky încetase şi el să strige.

Augusta apucă din nou curelele lăzii şi trase de ele. Lada era foarte grea, dar Augusta putea s-o urnească de pe loc câţiva centimetri de fiecare dată. După fiecare sforţare, se oprea să se odihnească.

Îi luă cam zece minute să mute lada până la uşa cabinei. Apoi îşi puse ciorapii, cizmele şi haina de blană şi deschise uşa cabinei.

Pe punte nu era nimeni. Călătorii dormeau şi nu se vedea nici un membru al echipajului care să patruleze pe punte. Vasul era luminat cu becuri electrice slabe, iar pe cer nu se vedea nici o stea.

Augusta trase lada peste pragul uşii şi se opri din nou să se odihnească.

Apoi îi fu mai uşor, pentru că puntea era alunecoasă din cauza zăpezii. Zece minute mai târziu, lada se afla lângă parapetul vasului.

Partea cea mai grea de-abia acum urma. Apucând una dintre chingi, Augusta ridică un capăt al lăzii, încercând s-o pună în picioare. La prima încercare, scăpă lada. Zgomotul pe care aceasta îl făcu la contactul cu puntea i se păru foarte puternic Augustei, dar din nou nu veni nimeni să vadă ce se întâmplă: pe navă se auzeau mereu tot felul de zgomote intermitente, în timp ce coşurile vasului scuipau fum, iar coca brăzda valurile.

A doua oară, Augusta făcu o sforţare mai serioasă. Puse un genunchi pe punte, prinse de curele cu amândouă mâinile, şi ridica lada încet. Când lada era înclinată la patruzeci şi cinci de grade, Micky se mişcă înlăuntrul ei, greutatea corpului său căzând spre fundul lăzii, astfel încât lada putu fi ridicată foarte uşor în poziţie dreaptă, pe lateralã.

Augusta înclină lada din nou, sprijinind-o de parapet.

Ultima parte avea să fie cea mai grea. Augusta se aplecă şi apucă chinga de pe fundul lăzii. Trase adânc aer în piept şi ridică.

Nu trebuia să susţină toată greutatea lăzii, pentru că celălalt capăt se sprijinea de balustradă, dar tot îi trebui toată forţa ca să ridice lada câţiva centimetri deasupra punţii. Degetele îngheţate îi alunecară însă pe ladă şi Augusta o scăpă.

Îşi dădu seama că nu era în stare să ridice lada singură.

Amorţită şi sleită de puteri, stătu să-şi tragă sufletul. Nu putea să se dea bătută. Se chinuise atâta să aducă lada până aici. Trebuia să mai încerce.

Se aplecă şi apucă din nou curelele.

Micky vorbi din nou:

– Augusta, ce faci?

Augusta răspunse în şoaptă, răspicat:

– Ia aminteşte-ţi cum a murit Peter Middleton, spuse ea.

Făcu o pauză. Din ladă nu se auzi nici un răspuns.

– Aşa o să mori şi tu, spuse ea.

– Nu, te rog, Augusta, iubirea mea! imploră el.

– Apa va fi mai rece şi o să-i simţi gustul sărat când îţi va umple plămânii, dar acum o să cunoşti şi tu groaza lui când ai să simţi moartea strângându-te de gât.

Micky începu să ţipe:

– Ajutor! Ajutor! Să mă ajute cineva!

Augusta apucă chingile lăzii şi ridică cu toate forţele. Fundul lăzii se dezlipi de pe punte. Dându-şi seama ce se întâmplă, Micky începu să strige îngrozit cât de tare putea, iar vocea lui se auzi peste zgomotul de fond al motoarelor şi al valurilor. Cineva avea să vină în curând. Augusta făcu o nouă sforţare. Ridică fundul lăzii la nivelul pieptului, epuziată, simţind că nu mai poate. Din ladă se auzeau zgomote disperate, căci Micky se zbătea înnebunit să scape din ladă. Augusta închise ochii şi împinse lada, strângând din dinţi. Încordându-se din toată fiinţa ei, simţi ceva cedând în musculatura spatelui şi scoase un ţipăt de durere, dar continuă să ridice. Fundul lăzii era acum mai sus decât capacul acesteia, şi lada alunecă vreo câţiva centimetri pe parapet, dar se înţepeni. Durerea de spate a Augustei era aproape insuportabilă. Strigătele lui Micky puteau trezi din somnul său în orice moment vreun călător pe jumătate beat. Augusta ştia că nu mai are puteri decât pentru o singură sforţare. Nu avea voie să dea greş. Îşi adună forţele, îşi închise ochii, şi, scrâşnind din dinţi din cauza durerii de spate, ridică din nou.

Lada alunecă încet pe balustradă, apoi căzu în gol.

Din ladă se auzi un ţipăt prelung care muri în noapte.

Augusta se prăbuşi pe parapet, aplecându-se ca să îşi calmeze puţin durerea îngrozitoare de spate, şi privi lada cea mare căzând încet şi legănându-se prin aer în mijlocul fulgilor de nea. Aceasta căzu în apă cu un zgomot greu de stropi şi se scufundă.

O clipă mai târziu, lada ieşi din nou la suprafaţă. Augusta socoti că aceasta mai avea să plutească puţin timp. Simţea dureri de spate atroce şi îşi dorea mai mult ca orice să se poată întinde, dar rămase aplecată peste balustradă, privind lada care se legăna pe luciul apei. Apoi, aceasta nu se mai văzu.

Augusta auzi o voce de bărbat lângă ea.

– Cred că am auzit pe cineva strigând după ajutor, răsună glasul îngrijorat.

Augusta se adună rapid şi se întoarse, dând cu ochii de un tânăr politicos îmbrăcat într-un halat de mătase şi cu un şal la gât.

– Eu eram, spuse ea, silindu-se să zâmbească. Am avut un coşmar şi m-am trezit ţipând. Am ieşit aici să-mi limpezesc mintea.

– Aha. Sunteţi sigură că totul e în regulă?

– Foarte sigură. Sunteţi foarte amabil.

– Bine. Noapte bună, atunci.

– Noapte bună.

Tânărul intră din nou în cabina lui.

Augusta se întoarse şi privi marea. Peste câteva momente avea să se întoarcă clătinându-se în pat, dar acum voia să mai privească marea încă puţin. Îşi închipui cum apa avea să năvălească în ladă prin deschizăturile înguste, umplând-o încet. Nivelul apei urma să crească centimetru cu centimetru pe lângă trupul lui Micky, în timp ce acesta avea să se zbată să deschidă lada. Atunci când apa avea să-i ajungă la nas şi la gură, Micky va încerca să-şi ţină respiraţia cât timp putea. Dar în cele din urmă avea să deschidă gura larg fără să vrea

şi apa rece şi sărată urma să-i năvălească pe gură şi în gât, umplându-i plămânii. Micky o să se zbată încă puţin, chinuit de durere şi spaimă, apoi mişcările lui o să devină tot mai slabe; la un moment dat totul va deveni negru şi apoi Micky avea să moară.

6

Hugh era absolut epuizat de oboseală, când în sfârşit se dădu jos din tren în gara Chingford. Deşi era nerăbdător să se prăbuşească în pat, se opri pe podul de deasupra liniei ferate, acolo unde Micky îl împuşcase pe Tonio în acea dimineaţă. Îşi scoase pălăria şi rămase acolo un minut, cu capul descoperit sub fulgii de nea, şi îşi aminti de prietenul lui în anii de copilărie şi la vârsta maturităţii. Apoi o luă spre casă.

Se întreba cum aveau să influenţeze toate aceste evenimente atitudinea Ministerului de Externe faţă de Cordoba. Până acum poliţia nu reuşise să-l prindă pe Micky. Dar, indiferent dacă avea să îl prindă sau nu, Hugh putea exploata faptul că fusese martor la crimă. Ziarele ar fi dat orice să poată relata povestea, aşa cum se întâmplase ea, minut cu minut. Publicul urma să fie revoltat de faptul că un diplomat străin putea să comită o crimă ziua în amiaza mare, şi membrii parlamentului aveau să ceară probabil un răspuns. Faptul că Micky era un criminal putea să compromită şansele lui Papa Miranda de a fi recunoscut de guvernul britanic. Asta putea să convingă Ministerul de Externe să sprijine familia Silva pentru a pedepsi familia Miranda şi pentru a primi o compensaţie pentru investitorii britanici care pierduseră bani în societatea Port Santamaria.

Cu cât Hugh se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât era mai încrezător.

Spera s-o găsească pe Nora dormind la întoarcerea acasă. Nu avea chef s-o audă plângându-se că avusese o zi îngrozitoare, izolată în satul acesta de la capătul lumii, fără să aibă pe cineva care s-o ajute să se îngrijească de cei trei băieţi neastâmpăraţi. Hugh nu voia decât să se poată vârî în aşternut şi să închidă ochii. A doua zi avea să chibzuiască asupra evenimentelor care se întâmplaseră astăzi şi să socotească ce efecte urmau să aibă acestea asupra lui şi a băncii.

Fu prin urmare dezamăgit să vadă lumină după perdelele casei când intră pe aleea mărginită de grădiniţă. Asta însemna că Nora nu dormea. Hugh descuie uşa cu cheia şi intră în prima odaie.

Fu uimit să-i vadă pe cei trei băieţi stând unul lângă altul pe canapea, îmbrăcaţi în pijamale şi uitându-se la o carte cu poze.

Şi la fel de uimit fu s-o vadă în mijlocul lor pe Maisie, citindu-le din carte.

Cei trei băieţi săriră şi alergară spre el. Hugh îi îmbrăţişă şi îi sărută pe fiecare: întâi pe cel mai mic, Sol, apoi pe Samuel, şi în cele din urmă pe cel de unsprezece ani, Toby. Băieţii cei mici jubilau de bucurie să-l vadă pe Hugh, dar chipul lui Toby exprima altceva.

– Ce e, bătrâne? îl întrebă Hugh. S-a întâmplat ceva? Unde e mama?

– S-a dus la cumpărături, zise el şi izbucni în plâns.

Hugh îl luă în braţe pe băiat şi se uită la Maisie.

– Am ajuns aici în jur de patru, spuse ea. Nora trebuie să fi ieşit la scurt timp după dumneata.

– I-a lăsat singuri?

Maisie încuviinţă.

Hugh simţi cum îi urcă sângele la cap de furie. Copiii fuseseră lăsaţi singuri cea mai mare parte a zilei. Ar fi putut să se întâmple orice.

– Cum a putut face una ca asta? întrebă el cu amărăciune.

– Ai un bilet.

Maisie îi dădu un plic.

Hugh îl deschise şi citi mesajul telegrafic: *ADIO.*

Maisie zise:

– Plicul nu era închis. Toby a citit biletul şi mi l-a arătat şi mie.

– Greu de crezut, spuse Hugh.

Dar de îndată ce rosti cuvintele, îşi dădu seama că nu era deloc adevărat: de fapt era foarte uşor de crezut. Nora pusese mereu dorinţele ei mai presus de orice altceva în viaţă. Iar acum îşi abandonase copiii. Hugh se gândi că aceasta se dusese precis la cârciuma tatălui ei.

Iar din mesaj se înţelegea că nu avea nici o intenţie să se întoarcă.

Hugh nu ştia ce să simtă.

Prima lui grijă erau băieţii. Era important să nu îi supere şi mai mult. Hugh îşi puse la o parte sentimentele pentru moment.

– Băieţi, e foarte târziu, spuse el. E timpul să mergeţi la culcare. Hai!

Îi luă şi îi conduse în sus pe scări. Sol şi Samuel împărţeau o cameră, dar Toby avea camera lui. Hugh îi puse pe cei mici în pat, apoi trecu în camera celui mai mare. Se aplecă asupra lui să-l sărute.

– Doamna Greenbourne e o femeie de tare de treabă, spuse Toby.

– Ştiu, îi răspunse Hugh. A fost soţia celui mai bun prieten al meu, Solly. Dar el a murit.

– E şi foarte drăguţă.

– Aşa ţi se pare?

– Da. Mama vine înapoi?

Iată întrebarea de care se temuse Hugh.

– Sigur că vine înapoi, răspunse el.

– Cu adevărat?

Hugh oftă.

– Ca să fiu sincer, bătrâne, nici eu nu ştiu.

– Dacă nu vine înapoi, o să ne îngrijească doamna Greenbourne?

Hugh se gândi la capacitatea copiilor de a pune degetul pe rană. Dar evită răspunsul.

– Lucrează la un spital. Are zeci de pacienţi în grijă. Nu cred că ar avea timp să aibă grijă şi de încă trei băieţi. Dar acum, gata cu întrebările! Noapte bună!

Toby nu părea convins, dar nu stărui.

– Noapte bună, tată.

Hugh suflă în lumânare şi ieşi din odaie, închizând uşa.

Maisie îi pregătise o cacao.

– Sunt sigură că ai prefera nişte coniac, dar se pare că în casa asta nu se găseşte aşa ceva.

Hugh zâmbi.

– Noi, cei mărunţi din clasa de mijloc, nu ne permitem să bem băuturi spirtoase fine. E bună şi cacaua.

Pe o tavă erau ceşti şi o carafă, dar nici unul din ei nu se mişcă să le ia. Stăteau amândoi în mijlocul camerei uitându-se unul la altul. Maisie spuse:

– Am citit despre crimă în ziarul de după-amiază şi am venit aici să mă asigur că eşti teafăr. I-am găsit pe copii singuri şi le-am dat de cină. Apoi te-am aşteptat pe dumneata.

Schiţă un zâmbet resemnat şi supus, care arăta că ceea ce avea să se întâmple imediat după asta depindea de Hugh.

Dintr-odată, acesta începu să tremure. Se sprijini de spătarul unui scaun.

– Am avut o zi!... spuse el clătinându-se. Mă simt cam ciudat.

– Ar trebui să te aşezi.

Brusc, pe Hugh îl cotropi un val de iubire pentru Maisie. În loc să se aşeze, îşi încolăci braţele în jurul acesteia.

– Strânge-mă tare, o rugă el.

Maisie îl strânse la pieptul ei.

– Te iubesc, Maisie. Te-am iubit întotdeauna.

– Ştiu, spuse ea.

Hugh o privi în ochi. Aceştia erau plin de lacrimi, şi Hugh văzu cum o lacrimă izvorî din ochiul lui Maisie şi se scurse pe obrazul ei. Hugh îi sorbi lacrima sărutând-o.

– După atâţia ani... spuse el. După atâţia ani...

– Iubeşte-mă în seara asta, Hugh, îl rugă ea.

El dădu din cap.

– Şi în toate nopţile de acum înainte.

Apoi o sărută din nou.

EPILOG
1892

Din ziarul *The Times*:

DECESE

Contele de Whitehaven, fost director al Băncii Pilaster, a încetat din viaţa dupa o boală îndelungată, în ziua de 30 mai, la reşedinţa sa din Antibes, Franţa.

– A murit Edward, spuse Hugh, scoţându-şi nasul din ziar.

Maisie stătea lângă el în vagonul de tren, îmbrăcată într-o rochie de vară galben-închis cu buline roşii şi cu o pălărioară cu panglici galbene de tafta. Mergeau la Şcoala Windfield, pentru festivitatea de sfârşit de an.

– A fost un escroc împuţit, dar maică-sii tot o să-i fie greu fără el, spuse Maisie.

Augusta şi Edward locuiseră împreună în sudul Franţei în ultimele optsprezece luni. În ciuda a tot ceea ce făcuseră, sindicatul le dădea aceeaşi alocaţie lunară de care beneficia restul membrilor familiei Pilaster. Amândoi erau invalizi: Edward avea sifilis în stadiu terminal, iar Augusta suferea de hernie de disc şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului într-un scaun rulant. Hugh auzise că, în ciuda bolii, Augusta se impusese ca regină neîncoronată a comunităţii englezeşti care locuia în părţile acelea – făcea şi desfăcea căsătorii, media conflicte, organiza evenimente sociale şi stabilea reguli de societate.

– Edward a iubit-o nespus pe maică-sa, spuse Hugh.

Maisie se uită nedumerită la el.

– De ce spui asta?

– E singurul lucru bun la care mă pot gândi în legătură cu el.

Maisie se uită cu drag la Hugh şi îi dădu o sărutare pe nas.

Trenul intră suflând din greu în gara Windfield şi cei doi coborâră. Toby termina primul său an la Şcoala Windfield, iar Bertie ultimul. Era o zi caldă cu soare puternic. Maisie îşi deschise umbrela de soare – aceasta era făcută din aceeaşi mătase cu buline ca şi rochia – şi o luară înspre şcoală.

Şcoala se schimbase mult în cei douăzeci şi şase de ani de când o părăsise Hugh. Vechiul director, domnul Poleson, murise demult şi în curtea şcolii i se ridicase o statuie. Noul director încă mai ridica ameninţător faimosul băţ căruia i se spunea dintotdeauna Dungata, dar îl folosea mult mai rar. Dormitorul clasei a patra era tot în fosta lăptărie de lângă capela de piatră, dar se construise şi o altă clădire, în care încăpeau toţi elevii şcolii. Se făcuseră progrese şi în domeniul educaţiei: pe lângă latină şi greacă, Toby şi Bertie învăţau şi matematică şi geografie.

Îl întâlniră pe Bertie în curtea şcolii. Acesta era mai înalt decât Hugh deja de un an, doi. Era un băiat serios, silitor şi bine-crescut – la şcoală nu intra mereu în bucluc, aşa ca Hugh. Semăna cu cei din neamul mamei, familia Rabinowicz, şi lui Hugh băiatul îi amintea de Dan, fratele lui Maisie.

Bertie o sărută pe maică-sa şi îi dădu mâna lui Hugh.

– E puţină hărmălaie, spuse el. N-am avut destule exemplare din imnul şcolii şi clasa a patra inferioară nu mai termină cu scrisul textului. Trebuie să merg să-i zoresc. Ne vedem după festivitate!

Plecă grăbit. Hugh privi în urma lui cu multă dragoste, gândindu-se nostalgic cât de importantă ni se pare şcoala, până terminăm cu ea.

Apoi îl întâlniră pe Toby. Băieţii mai mici nu mai erau obligaţi să poarte jobene şi fracuri: Toby era îmbrăcat într-o haină scurtă şi purta o pălărioară de pai.

– Bertie mi-a zis că pot să iau ceaiul cu voi în camera lui după festivitate, dacă nu vă deranjează. Sunteţi de acord?

– Sigur că suntem de acord, râse Hugh.

– Mulţumesc, tată!

Toby plecă alergând.

În sala de festivităţi, Maisie şi Hugh avură surpriza să-l întâlnească pe Ben Greenbourne, care arăta îmbătrânit şi părea cam slăbit. Maisie, directă cum era ea de felul ei, îi spuse:

– Bună ziua, ce va aduce pe aici?

– Nepotul meu e reprezentantul elevilor! răspunse el morocanos. Am venit să-l văd şi să îi aud cuvântarea.

Hugh era uimit. Bertie nu era nepotul lui Greenbourne, şi bătrânul o ştia prea bine. Oare vârsta înaintata îl îmbunase?

– Staţi jos lângă mine, le ordonă Greenbourne.

Hugh se uită la Maisie. Aceasta ridică din umeri şi se aşeză, iar Hugh făcu la fel.

– Aud că v-aţi căsătorit, spuse Greenbourne.

– Luna trecută, spuse Hugh. Prima mea soţie nu s-a opus divorţului.

Nora trăia cu un negustor de whisky, iar detectivul angajat de Hugh reuşise să dovedească adulterul în mai puţin de o saptamână.

– Eu nu aprob divorţul, spuse Greenbourne sec. Apoi ofta. ... dar sunt prea bătrân ca să le mai spun altora ce să facă. Secolul e aproape pe sfârşite. Viitorul e al vostru. Vă doresc mult noroc în viaţă.

Hugh îi lua mâna lui Maisie şi i-o strânse.

Greenbourne se întoarse spre Maisie.

– Îl veţi trimite pe băiat la universitate?

– Nu-mi permit, spuse Maisie. Şi aşa a fost destul de greu cu taxa pentru şcoală.

– Mi-ar face plăcere să plătesc eu, spuse Greenbourne.

Maisie era surprinsă.

– Sunteţi foarte amabil, spuse ea.

– Ar fi trebuit să fiu mai amabil cu mulţi ani în urmă, răspunse el. Eu mereu te-am desconsiderat pe dumneata, crezând că vânezi averea fiului meu. A fost una dintre greşelile mele. Dacă umblai numai după bani, nu te-ai fi căsătorit cu tânărul domn Pilaster aici de faţă. M-am înşelat asupra dumitale.

– Nu mi-aţi făcut nici un rău, spuse Maisie.

– Totuşi, am fost prea aspru. Nu am multe regrete în viaţă, dar acesta este unul dintre ele.

Băieţii de şcoală începură să intre cu rândul în sală, cei mici luând loc pe podea în faţă, iar cei mai mari pe scaune.

Maisie îi spuse lui Greenbourne:

– Acum Hugh l-a adoptat legal pe Bertie.

Bătrânul îşi întoarse ochii pătrunzători spre Hugh.

– Bănuiesc că dumneata eşti tatăl adevărat, spuse el fără înconjur.

Hugh încuviinţă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama demult. Dar n-are a face. Băiatul crede că eu sunt bunicul lui, şi asta îmi dă anumite responsabilităţi. Tuşi jenat şi schimbă subiectul: Aud că sindicatul va plăti nişte dividende.

– Aşa e, spuse Hugh.

Acesta reuşise în cele din urmă să vândă toate activele Băncii Pilaster, iar sindicatul care salvase banca obţinuse un mic profit.

– Toţi membrii vor primi aproximativ cinci la sută din investiţia pe care au făcut-o.

– Bine lucrat! Nu credeam că o veţi scoate la capăt.

– Am reuşit mulţumită guvernului cordobez. Aceştia au cedat toate bunurile familiei Miranda societăţii Port Santamaria, şi asta a făcut ca obligaţiunile să câştige puţin în valoare.

– Ce s-a ales de tipul ăla, Miranda? Era o canalie.

– Micky? Corpul lui a fost găsit închis într-o ladă de voiaj eşuată pe o plajă de pe Isle of Wight. Nu s-a aflat niciodată cum a ajuns acolo sau de ce acesta era închis în ea.

Hugh fusese chemat să ajute la identificarea cadavrului: era important să se stabilească faptul că Micky murise, astfel încât Rachel să se poată căsători în sfârşit cu Dan Robinson.

Un şcolar împărţea tuturor părinţilor şi rudelor prezente foi de hârtie cu imnul şcolii scris de mână în cerneală.

– Şi dumneata? îl întrebă Greenbourne pe Hugh. Ce ai de gând după ce se dizolvă sindicatul?

– Chiar voiam să vă cer sfatul asupra acestui lucru, spuse Hugh. Aş vrea să deschid o nouă bancă.

– Cum?

– Să lansez acţiuni la Bursa de Valori: Pilasters Limited. Ce părere aveţi?

– Este o idee îndrăzneaţă, dar dumneata ai fost mereu un original! Greenbourne rămase puţin gânditor. Chestia amuzantă este că dumitale falimentul băncii ţi-a adus în cele din urmă o creştere a reputaţiei, pentru că te-ai descurcat cum te-ai descurcat. La urma urmei, cine ar putea fi mai demn de încredere decât un bancher care a reuşit să-şi plătească toţi creditorii chiar şi după ce a dat faliment?

– Deci... credeţi că ar merge?

– Sunt sigur de asta. S-ar putea să investesc şi eu în ea.

Hugh dadu din cap recunoscător. Era important pentru el ca Greenbourne sa agreeze ideea. Toţi cei din lumea financiara îi cereau parerea, şi aprobarea lui însemna mult. Hugh socotise ca planul lui era plauzibil, dar binecuvântarea lui Greenbourne fu hotărâtoare.

Toată lumea se ridică în picioare în momentul în care în sală intră directorul şcolii urmat de corpul profesoral, de oaspetele de onoare – un membru liberal al parlamentului – şi de Bertie, care era reprezentantul elevilor. Luară loc toţi pe estradă, apoi Bertie veni la tribună şi spuse cu o voce sonoră:

– Să cântăm împreună imnul şcolii.

Hugh o privi cu colţul ochiului pe Maisie şi zâmbi mândru. Primele acorduri familiare ale cântecului răsunară din pian şi începură cu toţii să cânte.

O oră mai târziu, Hugh îi lăsă pe Maisie şi pe băieţi servind ceaiul în camera lui Bertie şi se strecură prin curtea de squash în Bishop's Wood.

Era foartea cald, la fel ca în acea zi, cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Pădurea arăta la fel, liniştită şi jilavă în umbra mestecenilor şi a ulmilor. Hugh îşi aminti de cărarea care ducea către baltă şi o găsi imediat.

Nu coborî pe peretele carierei – nu mai era destul de sprinten pentru asta. Se aşeză pe buza acesteia şi aruncă o pietricică în lac. Aceasta sparse nemişcarea apei şi formă clipociri de cercuri perfecte.

Hugh era singurul care rămăsese dintre toţi, în afară de Albert Cammel, care trăia departe, în Colonia Capului. Toţi ceilalţi erau morţi: Peter Middleton ucis în acea zi, Tonio împuşcat de Micky în Ajunul Crăciunului în urmă cu doi ani; Micky însuşi înecat într-o ladă de voiaj, iar acum Edward, răpus de sifilis şi înmormântat într-un cimitir din Franţa. Lui Hugh îi părea că un spirit rău ieşise din adâncuri în acea zi din 1866 şi se strecurase în vieţile lor, trezind în ei toate acele pasiuni înnegurate care le otrăviseră viaţa – ură, lăcomie, egoism, cruzime, născând minciună, ruină, boală şi crimă. Dar acum totul se terminase. Datoriile erau plătite. Dacă într-adevăr existase vreun spirit rău, acesta se întorsese în fundul lacului. Iar Hugh supravieţuise.

Se ridică. Era timpul să se întoarcă la ai lui. O porni spre şcoală, apoi întoarse privirea în urmă o ultimă dată.

Unduirile provocate de piatra aruncată dispăruseră cu totul, iar suprafaţa apei era din nou absolut nemişcată.

MULŢUMIRI

Pentru generosul ajutor pe care mi l-au dat la scrierea acestei cărţi, le mulţumesc următorilor prieteni, rude şi colegi:

Carole Baron, Joanna Bourke, Ben Braber, George Brennan, Jackie Farber, Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Follett, Michael Haskoll, Pam Mendez, M.J. Orbell, Richard Overy, Dan Starer, Kim Turner, Ann Ward, Jane Wood, Al Zuckerman

KEN FOLLETT
16 MARTIE 1993